David Eddings

Parıldayan İnsanlar

Tamuli İkinci Kitap

A L T I K I R K B E Ş

Giriş

Cyrga Olayı: En Son Krizin İncelenmesi

Böylesi bir derleme birçok bilginin çalışması sonucunda gerçekleştirilmiştir ve bu yüzden farklı görüşleri yansıtması kaçınılmazdır. Derlemenin bu bölümünün yazarının, önceki bölümü büyük bir başarıyla hazırlayan kıymetli meslektaşına çok büyük bir saygı duymasına rağmen, birçok yeni olayı yorumlarken meslektaşına göre farklılıklar gösterdiği konusunda okuyucunun samimi bir şekilde uyarılması gerekmektedir. Ben, Chyrellos Kilisesi görevlilerinin Gyrga Olayı'na hiçbir şahsi menfaat gözetmeden müdahale ettiklerini kesinlikle kabul etmiyorum.

Bununla birlikte, Styricum'lu Zalasta'ya olan hayranlık ve saygımın dile getirişinde meslektaşıma katılmak zorundayım. Bu bilgili, sadık devlet adamının İmparatorluk'a yaptığı sınırsız hizmetler övülmekle bitmez. Bu yüzden, Cyrga Olayı, Majesteleri'nin hükümeti üzerinde bütün önemiyle patladığında bakanlarımızın Zalasta'ya danışmaları kesinlikle doğaldı. Styricum'un bu seçkin vatandaşına olan hayranlığımıza rağmen, yine de, Zalasta'nın aşın soylu düşünceleri yüzünden, diğerlerinin sahip olduğu daha düşük kaliteli düşünceleri algılamakta bazen yanıldığını da kabullenmeliyiz. Zalasta, krizin boyutları büyük bir hızla genişlerken, sorunun çözümünü arama uğraşımızda, dikkatimizi Tamuli sınırlarının dışına yöneltmeye teşvik ettiğinde Majesteleri'nin hükümetinin bazı bölümleri oldukça ciddi şüphelerle yaklaşmıştı. Zalasta'nın durumu çözmeye en uygun kişi olarak Pandion Şövalyesi Sör Sparhawk'i önermesi, İmparatorluk Meclisi'nin aşırı muhafazakâr üyelerini telaşlandırmıştı. Askeri deha olan bu kişi, yine de Chyrellos Kilisesi Askeri Tarikatlan'ndan birinin üyesiydi ve ihtiyath insanlar, bu özel kurumla işbirliği yapma mecburiyetinde kaldıklarında tedbirlerini azaltmazlardı.

Sör Sparhawk, Zalasta'run ilgisini Chyrellos Kilisesi Şövalyeleri'yle Zemoch'lu Otha'nın köleleri arasında yapılan İkinci Zemoch Savaşı şırasında çekmişti. Bilgisi efsanevi olan Zalasta bile Sör Sparhawk'in Otha

ve Zemoch Tanrısı Azash ile Zemoch Şehri'deki öldürücü yüzleşmeleri sırasında neler olduğunu tam olarak anlatamıyor. Sör Sparhawk'in bu mücadele sırasında "Bhelliom" olarak bilinen çok eski bir tılsımdan faydalanmış olabileceği hakkından birtakım karmaşık imalar var, ama hiçbir saygıdeğer bilgin bu tılsım ya da onun özellikleri hakkında herhangi bir ayrıntıyı ortaya çıkaramamıştır. Yine de, insanı şaşkınlık içinde bırakan bir yiğitlik göstereren Sör Sparhawk'in görevinde başarılı olduğu inkâr edilemez bir gerçektir ve Cyrga Olayı'nın ilk safhalarında yardım arayan Majesteleri'nin hükümetinin dikkatini İmparatorluk ile Chyrellos Kilisesi arasında kurulacak bir ittifakın görünmeyen tehlikelerle dolu olabileceğini gerçekten doğru bir şekilde işaret eden bazı oldukça saygın bakanların gizledikleri birtakım ciddi ihtilaflara rağmen, bu Pandion Şövalyesi'ne yöneltmesinde, bu dikkate değer başarının etkisi açıktır. Ama belki de maalesef, İmparator son zamanlarda Dışişleri Bakanı Oscagne'nin başını çektiği gruba kulak veriyordu ve Başbakanımız Pondia Şubat, böylesi bir eyleme kalkışılmasmdaki potansiyel tehlikeyi göstererek hükümeti engelleyemeyecek durumdaydı.

Patrik Dolmant'tan, Sör Sparhawk'in kriz konusundaki yardımını rica etmek için Chyrellos'daki Elene Kilisesi makamına giden heyetin başında, bizzat Dışişleri Bakanı Oscagne vardı. Oscagne'nin diplomasideki yeteneğinden kimsenin şüphesi yoktur ama onun politik görüşlerinin bazı noktalarda sorgulanabileceği söylenir ve onun geçmişte Başbakan ile şiddetli bir uyumsuzluğa düştüğü herkes tarafından bilinen bir gerçektir.

Merkezi bir otorite olmadığı için Eosia Kıtası'nm politikaları bulanıktır. Chyrellos Kilisesi kendisini, oldukça sık bir şekilde, birbirinden bağımsız hüküm süren Elene krallıklarının hükümdarlarıyla arası açılmış olarak bulur. Bir Kilise Şövalyesi olarak Sör Sparhawk, kurallara göre Patrik Dolmant'm emri altındadır, ama bu basit ve açık komuta zinciri, Sparhawk'ın aynı zamanda Elenia KraHçesi'nin Naip Prensi olması ve bu yüzden onun kaprislerine bağlı olduğu gerçeği yüzünden biraz karışmıştı. Dışişleri Bakanı Oscagne diplomasi alanındaki ustalığını, işte bu noktada sergileme imkânı buldu. Patrik Dolmant, bu konuda İmparatorluk ile ortak çalışmanın faydasını açıkça görmüş ama Kraliçe Ehlana ikna olmamıştı. Elenia Kraliçesi gençti ve duygulan, hükümlerini bazen gölgeliyordu.

Kocasından uzun süre ayn kalma düşüncesine büyük bir görüş eksikliğiyle baktığı açıktı. İşte bu anda, Dışişleri Bakam Oscagne, mükemmel bir hamleyle, Sör Sparhawk'in Daresian Kıtası'na yapacağı yolculuğun, Kraliçe Ehlana'nın Matherion'a yapacağı resmi bir ziyaretle kusursuz olarak maskelenebileceği önerisinde bulundu. Sör Sparhawk'ın, Naip Prens olarak, kansına eşlik etmesi oldukça doğal gözükecek ve böylece oradaki varlığı tamamen açıklanmış olacaktı. Bu öneri Sparhawk'ın kraliçesini yeterince yumuşattı ve sonunda onayladı.

Çeşitli görevliler ve yüz Kilise Şövalyesi'nden oluşan uygun bir maiyetle yolculuğa başlayan Kraliçe Ehlana bir gemiyle doğu Ze-moch'daki Salesha limanına gitti. Kraliyet heyeti oradan kuzeye, kendilerine doğu Pelosialı atlı bir eşliğin katılmayı beklediği Basne'ye hareket edecekti. Böylece yeni güçlerle takviye alan Eleneler batı Daresia'daki Astel sınırını geçtiler.

Kraliçenin yolculuğu hakkında edindiğimiz raporlar, birtakım göze çarpıcı tutarsızlıklar içermektedir. Bu durum, Elenelerin söylediklerini kabul edecek miyiz, edersek açıkça saçmalıkla yüz yüze geliriz şeklinde birçok itiraz doğurdu. Bir süre düşünüldükten sonra, bu satırların yazan, görünen uyumsuzlukların, onlara şiddetle karşı çıkanların Elene ve Tamul takvimleri arasındaki farklan incelemek zahmetine girmesiyle kolayca kabul edileceğine ikna olmuş durumdadır. Elenia Kraliçesi, elbette, birilerinin küçümsercesine belirttiği gibi kıtayı uçarak geçmiş gibi davranmadı. İlerleyiş hızı oldukça normaldi, Elene haftasının bizimkinden daha uzun olduğuna dikkat eden bilgili beyefendiler bunun farkına varacaklardır.

Her neyse, kraliçenin heyeti, Astel başkenti Darsas'a ulaştı, ki Büyükelçi Fontan, orada Kraliçe Ehlana'nın Kral Alberen'i neredeyse tacım ona sunma eşiğine getirecek kadar etkilediğini komik bir şekilde bildirecekti. Bu arada Prens Sparhawk, Tamuli'ye yaptığı yolculuğun ardındaki asıl amacı hakkında, Elenelerin melodramik bir şekilde “komplo” dedikleri konu üzerinde bilgi toplamaya faal bir şekilde başlamıştı.

Darsas'da kraliçenin maiyetine, Cenae'daki garnizonun kumandanı Engessa'nm yönetiminde iki Atan lejyonu da katıldı ve göçebe Peloilerle

buluşmak için orta Astel'in steplerindeki Pela'ya yöneldiler. Oradan da kuzeybatı Astel'deki Styric şehri Sarsos'a doğru yola çıktılar.

Bu yolculuğun kayıtlarında kaygılandıncı bir not gözükmektedir. Kandırılan ya da Elenelerle gizli bir ittifak kuran Dışişleri Bakanı, Sarsos'un batısında bir yerlerde, kraliyet heyetinin Cyrgai ile karşılaştığını bildirmiştir! Majestelerinin hükümetini aldatmaya yönelik amacm bu açık kanıtı, sadece Oscagne'nin sadakati hakkında değil, yanı sıra Elenelerin samimiyeti hakkında da ciddi kuşkular yaratacaktı. Başbakan Subat'ın da belirttiği gibi, Dışişleri Bakanı Oscagne, çok zeki olmasına rağmen, bazen tuhaflıklar sergiler, ki bu durum aşın yetenekliliğin yaygın bir özelliğidir. Üstelik, Başbakan, Prens Sparhawk ve arkadaşlarının Kilise Şövalyeleri olduğunu da sözlerine eklemiştir ki her şeyin ötesinde, Chyrellos Kilisesi'nin Eosia Kıtası üzerinde ruhani gücünün yanında politik bir gücünün de var olduğu yaygın bir gerçektir. Majestelerinin hükümetinin koridorlarında karardık kuşkular belirmeye başlamış ve birçok kişi gidişatımızın sağlığı hakkındaki ciddi şüphelerini dile getirmişlerdi. Hatta bazdan, Patrik Dolmant'ın bilinen casuslan olan Kilise Şövalyeleri'nin kıtayı istila etmeleri için mükemmel bir neden sağlayacağını belirterek, Tamuli'deki kanşıklığın Elene kökenli olabileceğini iddia edecek kadar ileri gittiler. Bu olaym, Tamuli'nin tamamını Elene Tanrısı'na tapınmaya zorlamak ve İmparatorluk'un politik kontrolünü eline geçirmek için Dolmant taramadan ayarlanmış olabileceğini sorguladılar. Başbakan Şubat, kişisel olarak, bu satırların yazanna, böylesi bir olasılıktan ciddi şekilde endişelendiğini bildirmiştir.

Sarsos'da, Kraliçe Ehlana'nın heyetine eskiden Pandionlann Styricum Gizleri öğretmeni olan ama şimdi şehri yöneten meclisin, Bin'in bir üyesi olan Sephrenia da katıldı. Orada heyete Zalasta'nın kendisi de katılacaktı ki bu durum, Elenelerin davranışları karşısındaki endişelerimizin bir bölümünü yatıştırdı. Bütün Styricler üzerinde oldukça yaygın hissedilen ve kökü uzun süre öncesine dayanan Elene davranışlan üzerindeki haklı şüphelere rağmen onlara yardım etme kararı alan Bin'in bu yaklaşımında Zalasta'nın çabalarının büyük etkisi olduğu açıktır.

Eleneler oradan Atan'a hareket ettiler ve Kraliçe Ehlana bir kez daha kral ve kraliçeyi büyüleyecekti. Bu olay çekici kızın kişiliğinin bir güç olarak

ciddi bir şekilde göz önüne alınmasının gerekliliği açıkça ortaya sermektedir.

Dışişleri Bakanı Oscagne’nin Cyrgai olduğu düşünülen kişilerle karşılaştıklarını bildiren raporunun ciddi şüpheler doğurmasına karşılık, konuklarımızın Atan’dan ayrılmalarının ardından gerçekleşenleri anlatan raporun doğruluğu hakkında hiçbir şüphe olamaz. Bu raporu Zalasta sunmuştu ve hükümetin içindeki hiçbir makul kişi, Styricum’un bir numaralı vatandaşının dürüstlüğünden bugüne dek herhangi bir kuşku duymamıştır. Tamul topraklan sınırının batısında uzanan dağlarda, heyet yeniden saldınya uğramıştı ve Zalasta saldırganlann insan olmadığı gerçeğini onaylamaktadır.

Geçen yıl içinde de Atan dağlarında birtakım korkunç canavarlar görülmüş ama birçok kuşkucu insan, bu raporlan İmparator Majesteleri’nin hükümetini yıkmayı aklına koyan gücün aldatıcı çalışmaları içinde kabul ederek değerlendirmeye almamıştı. Ogre, vampir, kurtadam ve Panldayan İnsanların ustaca gerçekleştirilmiş bu yanılsamaları, Tamuli’nin sıradan halkını yıllardır korkutup dururlar. Bu dağ canavarları da bu yanılsamalardan başka bir şey değil diye varsayılmış olmalıydı. Ama Zalasta bizi, bu kocaman, kıllı yaratıkların, son zamanlara dek Eosia’daki Thalesia yarımadasında yaşayan ve muhtemelen İmparatorluk düşmanlarının emriyle kutup buzlannı geçerek Atan’ın kuzey sahiline göç eden troll’ler olduklan konusunda temin etti. Sör Sparhawk, Zalasta’nın onun hakkındaki düşüncelerini bir kez daha güçlendirecek şekilde, bu iri hayvanlan bozguna uğratacak taktikleri hızla geliştirmişti.

Saldırının ardından Kraliçe Ehlana’nın maiyeti, sının geçerek Tamul topraklanna girdi ve kısa bir süre içinde İmparator Sarabian tarafından saygıyla karşılandıklan, imparatorluk başkenti ateş kubbeli Matherion’a ulaştılar. Başbakan Subat’ın itirazlarına rağmen, Elene ziyaretçilerin Majesteleri’nin huzuruna neredeyse engellenmeden çıkmalarına izin verildi. Elenia Kraliçesi, batının küçük hükümdarlarına yaptığı gibi, kısa süre içinde İmparatoru da büyüledi ve hızla yakın dost oldular. Açık sözlülük bizi, imparator Sarabian’ın karakterine üzücü derecede bir işgüzarlık ve başına buyruk davranma tavrının musallat olduğunu kabul etmek zorunda

bırakmaktadır. Son zamanlarda İmparatorumuz, hükümetin işlerine karışmak ve uçsuz bucaksız topraklarını durmaksızın yönetmenin ayrıntılarıyla uğraşmak için ondan çok daha iyi şekilde donanmış meclisi umursamamak konusunda üzüntü verici bir eğilim göstermektedir.

İçişleri Bakanı Kolata'mn tavsiyeleriyle hareket eden Başbakan, Prens Sparhawk'ı İçişleri Bakanlığı'nın emri altına yerleştirmeye karar vermişti. Kolata'mın doğru bir şekilde belirttiği gibi, bir Eosialı Elene olan Sör Sparhawk'ın Tamuli'nin karmaşık kültürünü anlaması beklenemezdi, bu yüzden düşmanlarımızın entrikalarına karşılık verme çabasında yönlendirilmeye ve rehberliğe ihtiyacı olacaktı. Buna rağmen İmparator Sarabian bu aşın hassas yaklaşımı reddetti ve bu yabancıya, ortaya çıkacak böylesi sorunlara yaklaşımında neredeyse tamamen sağduyusuna göre davranma hakkını bahşetti, Prens Sparhawk, kraliçesi ve arkadaşları hakkındaki sessiz kuşkularımıza rağmen, Matherion'daki varlıklarının çok önemli bir felaketin oluşmasını engellediğini, isteksiz de olsak kabul etmemiz gerekir. İmparatorluk sitesindeki diğer yapıların arasında, Elene ileri gelenlerinin kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmelerini sağlamak için tasarlanan, bir Elene kalesinin kusursuz bir kopyası vardır. Kraliçe Ehlana ile heyeti bu kaleye yerleştiler ve bu durumun konuyla olan ilgisi birazdan aydınlatılacaktır.

Bazılarının şu ana kadar saptadığı gibi, Sör Sparhawk ve yoldaşları Matherion'da hükümeti devirmeye yönelik bir entrikayı ortaya çıkardılar. Ama keşfettikleri bilgileri İçişleri Bakanlığı'na bildirmek yerine kendilerine saklamayı ve entrikacıların komplolarını sonuna dek sürdürmelerini izlemeyi tercih ettiler. Silahlı bir güruh o meşum gecede imparatorluk sitesine yaklaştığında, Prens Sparhawk ve arkadaşlarının yaptığı tek şey imparator ve hükümetiyle beraber Elene kalelerinin içine çekilmek oldu.

Biz Tamullar, mimarinin bir silah olabileceğini tam olarak kavramamıştık. Sparhawk'ın Eleneleri, Majesteleri'nin hükümetinden habersizce, kaleyi bir dereceye kadar güçlendirdiler ve Elenelerin savaştığı türden insanlıktan uzak aletleri gizlice içeriye depoladılar.

Hükümeti devirmeye kararlı güruh, hiçbir engelle karşılaşmadan imparatorluk sitesine daldı ve kısa bir talan coşkusunun ardından kendilerini, üslerini savunmak için âdet üzere kızgın zift ve ateş kullanan zalim Elene savaşçılarıyla dolu zaptedilemez bir kalenin karşısında buldular. O gecenin dehşeti her medeni insanın hafızasına sonsuza kadar kazılı kalacaktır. Âdet olduğu üzere, büyük Tamul ailelerinin genç oğullarının çoğu herhangi bir ciddi suç niyetinden çok eğlence için asilere katılmıştı. Geçmişte bu genç suçlular daima gerçek suçlulardan ayrılıp ciddi bir şekilde kınanır ve ardından ailelerine verilirlerdi. Mevkileri ve ailelerinin korumasında oldukları için otoritelerden korkuları azdır. Ama kızgın ziftin mevkiye bir saygısı yoktur ve neftle sırılsıklam ıslanmış ateşli genç aristokratlar mezbeleden çıkmış en pis üçkâğıtçı gibi hızla yanarlar. Üstelik güruh siteye girdiğinde, Eleneler ana kapılan kapatıp suçluları olduğu kadar masumları da içeri hapsettiler ve ardından Peloi atlılarının deliler gibi sağa sola koşturmasıyla talihsizlerin üstüne bir dehşet çöktü. İsyanın acımasızca bastırılması hiçbir şekilde bir parça bile geleneksel nezaket öğretilmemiş dağlı vahşiler olan, tam yirmi Atan lejyonunu içeri almak için sitenin kapılarının yeniden açılmasıyla sona erdi. Atanlar önlerine çıkanların hepsini sistemli olarak kestiler. Bu büyük üniversitenin sevilen öğrencileri arasındaki birçok soylu, kendilerine tam bir dokunulmazlık vermesi gereken mevkilerini bildiren rozetlerini gösterdikleri halde katledileceklerdi.

Dünyanın saygın insanlarının, bu kontrolsüz vahşeti dehşetle izlemesi gerekirken, biz Sör Sparhawk ve arkadaşlarını gönülsüzce tebrik etmek zorundayız. İsyan Elene vahşileri ve dizginlenemez Atanlar tarafından ezilip yok edildi.

Bununla beraber, İmparator Majesteleri’nin hükümeti o korkunç gecede birkaç dost edindi. Acımasızlık açıkça Elene kökenli olsa da Sör Sparhawk’ın İmparator’un açık davetiyle Matherion’a geldiği Tamul topraklarının büyük aileleri arasında unutulmadı.

Eleneler durumu daha da şiddetlendirerek, isyanı, Elene din adanılan arasında yüksek mevki sahibi ve Kraliçe Ehlana’nın sözde ruhani danışmanı Başpiskopos Emban’ı, “düzeni yeniden kurmaya” yardım adına Kilise

Şövalyeleri'ni yollaması için Patrik'i zorlamak amacıyla Chyrellos'a göndermesine bir bahane olarak kullandılar.

Başbakan Pondia Şubat, gücü giderek azaldığı için hızla gelişen olayları sadece çaresizce izlediğini kişisel olarak itiraf etti. Endişelerini bu satırların yazarına kendisi anlatmıştır. Dışişleri Bakanı Oscagne'nin İmparator üstündeki etkisini, durumu kendi amacı doğrultusunda yönlendirmekte kullandığı açıktır. Sör Sparhawk'm Tamuli'ye gelme davetinin çok daha büyük ve ölümcül bir komplonun ilk adımı olduğu meydandadır. Tamuli'deki son karışıklıklardan yararlanan Dışişleri Bakanı, İmparatoru Dolmant'ın Daresia Kıtası'na yapacağı saldırıyı haklı göstermek için ihtiyacı olan değerli boşluğu sağlamaya yönlendirdi.

Bu satırların yazarı, İmparatorluk'un uzun ve şanlı tarihindeki en ciddi tehditle karşılaştığına tamamen ikna olmuştur. Atanların imparatorluk sitesindeki katliama gönüllü desteği onların sadakatine bile güvenilmeyeceğinin açık delilidir.

Yardım için başka kime gidebiliriz ki? Chyrellos'hı Dolmant'ın vahşi kölelerini püskürtmeye yeterli güç, dünyanın neresinden bulunabilir ki? İmparatorluk bütün görkemiyle Elene bağnazlarının şiddetli saldırıları karşısında çökmek zorunda mı? Bu görkem yok olacağı için ağlıyorum, kardeşlerim. Işık şehri, dürüstlük ve güzellik yuvası, dünyanın merkezi, ateş kubbeli Matherion'un sonu geldi. Karanlık çöküyor ve sabahın yeniden doğabileceği hakkında çok az umut var.

Birinci Kısım

Cynesga

Birinci Bölüm

MEVSİMLER DEĞİŞİYOR ve uzun süren yaz, güze dönüşüyordu. Ateş kubbeli Matherion'un sokaklarında narin bir sis vardı. Geç yükselen ayın soluk ışığı, sedefli kule ve kubbeleri ortaya çıkararak sokaklara çöken sise hafif bir parıltı katmıştı. Her tarafı rengarek Matherion, ayaklan parıltılı sisin içinde ve soluk yüzü gece göğüne yükselerek dimdik duruyordu.

Sparhawk yorgundu. Son haftanın gerginliği ve onları yıpratan iklimsel olaylar yüzünden yorgundu ama uyuyamıyordu. Siyah Pandion pelerinine sarınmış, mazgalların üzerinden parıldayan şehre dalgınca bakıyordu. Güçsüzdü ama değerlendirmeye, saptamaya ve anlamaya duyduğu ihtiyaç, her şey yerli yerine oturmadan ona yatağını aratmayacak, düşüncelerini uykunun yumuşak kuyusuna daldırmayacak kadar büyüktü.

"Burada ne yapıyorsun, Sparhawk?" dedi Khalad yavaşça, sesi babasına öylesine benziyordu ki, Sparhawk Kurik'in kendisini azarlamak için Ölüler Diyarı'ndan dönmediğine emin olmak için kafasını hızla çevirdi. Khalad, samimi ifadeli, iri omuzlu, sert tavırlı genç bir adamdı. Ailesi üç kuşaktır Sparhawk'lara hizmet ediyordu ve şimdi Khalad da, babası gibi, alışılageldiği üzere lorduna dobra bir dille hitap ediyordu.

"Uyuyamadım," dedi hafifçe omuzları sallayarak Sparhawk.

"Biliyor musım, karın garnizonun yarısına seni aratıyor?"

Sparhawk yüzünü buruşturdu. “Niçin daima bunu yapması gerekiyor ki?”

“Senin hatan. Nerede olacağını söylemeden ne zaman bir yerlere gitsen, herkesi arkandan yollayacağını biliyorsun. Sadece nerede olacağını ona en baştan söylerek, kendini - ve bizi - bir sürü zaman ve sıkıntıdan kurtarabilirsin. Sana bunu defalarca söyledim.”

“Bana dayılanma Khalad. Sen de baban kadar kötüsün.”

“Bazen iyi nitelikler de bozulmadan geçebilir. Gidip iyi olduğunu - işçileri çağırıp duvarları yıkmalarını emretmesinden önce -karma söylemek ister misin?”

Sparhawk içini çekti. “Peki.” Mazgaldan uzaklaştı. “Ah, aklımdayken, çok geçmeden bir geziye çıkacağımızı bilmen gerekiyor.”

“Ya? Nereye gidiyoruz?”

“Gidip bir şeyi almamız gerekiyor. Periler kulağıma bir şeyler fısıldadı. Faran yemden nallanmalı. Sağ ön ayağını nalını kâğıt gibi inceltecek kadar yere sürttü.”

“Senin hatan, Sparhawk. Eyerinde düz otursaydm yapmazdı.”

“Bizler yaşlandıkça öne doğru çökeriz. Bu ilerde senin de başına gelecek.”

“Teşekkürler. Bu geziye ne zaman çıkıyoruz?”

“Karımı onsuz gitmeme ikna edecek seviyede inandırıcı bir yalan bulur bulmaz.”

“Öyleyse zamanımız bol.” Khalad, ay ışığı altında yıkanan ve -çıplak omuzlarında gökkuşağı alevlerin yüzdüğü kenti, soluk sisin içinde yükselen Matherion’u seyretti. “Hoş,” diye belirtti.

“Elinden gelenin en iyisi bu mu? Dünyanın en müthiş kentine bak ve ‘hoş’ diye geçiştir.”

“Ben bir aristokrat değilim, Sparhawk. Diğerlerini ya da kendimi etkilemek için süslü deyimler bulmam gerekmiyor. Haydi, nem ciğerlerine işlemeden içeri girelim. Siz çökmüş yaşlıların sağlığı bazen çok hassaslaşır.”

Solgun, sarışın ama yine de sevimli olan Kraliçe Ehlana kızgın olmaktan çok” sinirliydi; Sparhawk bunu hemen fark etti. Kadmm kendini olabildiğince güzel göstermek için çok uğraşmış olduğunu da gördü. Koyu mavi saten bir gecelik giymiş, pembeleşmesi için yanakları dikkatle çimdiklenmiş, çekici bir dağınıklık izlenimi vermesi için saçları ustaca yapılmıştı. Dikkatsizliği konusunda ağaçları kolayca ağlatabilecek, devasa kayaları önünde minnacık hale sokabilecek bir ses tonuyla adamı azarladı. Sesi ölçülüydü, tam olarak ne hissettiğini söylerken yükseldi, sonra alçaldı. Sparhawk gülümsemesini gizledi. Ehlana mavi perdeli kraliyet dairesinin ortasında durmuş azarlarken adamla aym anda iki düzeyde konuşuyordu.

Kelimeleri aşırı hoşnutsuzluğunu anlatıyor; ama yaptığı özenli hazırlık oldukça farklı şeyler söylüyordu.

Sparhawk özür diledi.

Ehlana adamın özrünü kabul etmeyi reddetti ve kapıyı arkasından hızla kapayarak yatak odasına daldı.

“Ateşli,” diye mırıldandı Sephrenia. Küçük Styric kadın odanın diğer tarafında, tehlikeli bölgenin dışında oturuyor, beyaz Styric cüppesi mum ışığında parlıyordu.

“Demek fark ettin,” diye gülümsedi Sparhawk.

“Bunu sık sık yapıyor mu?”

“Ah, evet. Bundan hoşlanıyor. Böyle geç bir saatte niye ayaktasın, küçük ana?”

“Aphrael seninle konuşmamı istedi.”

“Niçin gelip kendi konuşmuyor? Kentin öbür ucunda değil ki.”

“Bu resmi bir durum, Sparhawk. Böyle zamanlarda onun adına konuşmam gerekiyor.”

“Bunun bir anlamı mı var?”

“Styric olsaydın olurdu. Bhelliom’u tekrar ele geçirmek için giderken bazı değişiklikler yapmamız gerekecek. Khalad bir sorun olmadan babasının yerini doldurur ama Tynian’ın Emban’la beraber Chyrellos’a gitme kararı, gerçekten Aphrael’in neşesini kaçırdı. Fikrini değiştirmesi için onu ikna edebilir misin?”

Sparhawk başını salladı. “Denemem bile, Sephrenia. Sırf Aphrael özleyecek diye yaşamı boyunca onu sakat bırakmayacağım.”

“Kolu gerçekten o kadar kötü mü?”

“Yeterince kötü. Arbaletin oku omuz ekleminden girmiş. Eklemi kımıldatmaya başlarsa düzgün kaynamaz ve bu onun kılıç kolu.”

“Biliyorsun ki Aphrael onu düzeltebilir.”

“Kimliğini açığa vurmadan yapamaz ve buna izin veremem.”

“hin vermez misin?”

“Ona bir sor bakalım, sırf simetri için annesinin akli dengesini tehlikeye atmak ister mi? Yerine başkasını bul. Aphrael, Khalad’ı Kurik’in yerine kabul ediyorsa Tynian’ın yeri için başka birini seçebilir. Durumun onun için böyle önemli olmasının nedeni ne?”

“Sen anlayamazsın.”

“Niçin açıklamayı denemiyorsun? Seni şaşırtabilirim.”

“Bu akşam tuhaf bir espri anlayışın var.”

“Yeni azarlandım. Azarlanmak beni hep tuhaflaşhrır. Aphrael niçin etrafında daima aynı grubun olmasmı bu kadar önemsiyor?”

“Bu o duygu yüzünden, Sparhawk. Herhangi birinin varlığı, görüntüsü ya da sesinin tınısından daha farklıdır. Buna nasıl düşündüğünü - ve daha da önemlisi, Aphrael’e karşı ne hissettiği -de dahildir. Aphrael etrafını bunlarla çevreler. Farklı insanlar geldiğinde duygu değişir ve bu da onun dengesini bozar.” Adama baktı. “Bir kelime bile anlamadın, değil mi?”

“Doğrusu anladım. Vanion’a ne dersin? Aphrael’i en az Tynian kadar sever, o da Vanion’u sever. Bütün bunlar başladığından beri en azından ruhen bizimle beraber, üstelik bir şövalye.”

“Vanion mu? Saçmalama, Sparhawk.”

“Biliyorsun, hasta değil. Sarsos’da koşu yarışları yapıyordu ve biz troll’lerle savaşırken mızrağıyla her zamanki kadar iyiydi.”

“Bu sözkonusu bile olmaz. Bunu tartışmam bile.”

Odanın öbür tarafına yürüdü, Sephrenia’nm bileklerinden tutarak avuç içlerini öptü. “Seni çok seviyorum, küçük ana,” dedi, “ama bu kez seni umursamayacağım. Parmağını kesecek diye korktuğun için Vanion’u yaşamı boyunca kuzu yününe saramaz-sm. Eğer onu Aphrael’e sen önermezsen, ben önereceğim.”

Sephrenia Styricçe küfretti. “Anlamıyor musun, Sparhawk? Onu neredeyse kaybetmiştim.” Sevgisi parıldayan mavi gözlerinden yansıyordu. “Ona bir şey olursa ölürüm.”

“Ona hiçbir şey olmayacak. Durumu Aphrael’e soracak mısın, yoksa benim yapmamı mı tercih edersin?”

Sephrenia yeniden adama küfretti.

“Böyle konuşmayı nereden öğrendin?” diye yumuşakça sordu. “Eğer sorunumuz çözüldüyse, yatak odasına biraz geç kaldım.”

“Bunu anlayamadım.”

“Öpüşüp sevişme zamanı. Bu şeylerde özel bir ritm olması gerekiyor ve Ehlana’nın hoşnutsuzluğunu yumuşatmak için çok beklersem artık onu sevemediğimi düşünmeye başlayacak.”

“Yani onun burada yaptığı gösterinin bir yatak odası daveti olduğunu mu söylüyorsun?”

“Belki biraz kaba kaçabilir ama evet içinde o da vardı. Bazen çok meşgul oluyor ve ona gerektiği kadar dikkatimi veremiyorum. Bunu sadece bir nutuk çekecek kadar uzatmama izin veriyor. Nutuk bana ihmal ettiğimi hatırlatır. Öpüşüp sevişiriz ve her şey yoluna girer.” “Bu kadar özenli hazırlanmış oyunlar olmadan gelip doğrudan söylese, daha kolay olmaz mı?”

“Belki de, ama onun için bu eğlenceli olmaz. İzin verir misin?”

“Niçin daima benden kaçıyorsun, Berit-Şövalye?” diye sordu İmparatoriçe Elysoun, yüzünde hafif kederli bir ifade vardı.

“Majesteleri beni yanlış anlıyor,” diye yanıtladı, hafifçe kızarıp gözlerini başka yöne çeviren Berit.

“Ben çirkin miyim, Berit-Şövalye?”

“Elbette değilsiniz, Majesteleri.”

“Öyleyse niçin bana bakmıyorsun?”

“Eleneler arasında bir adamın soyunuk bir kadına bakması nezaketsizlik kabul edilir, Majesteleri.”

“Ben Elene değilim, Aziz Şövalye. Valesialıyım ve çıplak değilim. Üzerimde birçok giysi var. Odama gelirsen sana farkı gösteririm.”

Yaklaşan yolculuklarını bildirmek için Sör Berit’i ariyan Sparhawk, küçük kiliseye giden koridorun köşesini döndüğünde genç dostunu

İmparatoriçe Elysoun tarafından bir kez daha köşeye sıkıştırılmış halde buldu. İmparator Sarabian'ın bütün ailesi güvenlik nedeniyle kalenin içinde olduğundan beri, Berit'in kaçış yolları ciddi oranda azalmıştı ve Elysoun durumun avantajını utanmaz bir şekilde kullanıyordu. İmparatorun Valesialı eşi göğüslerini utanmaz bir şekilde açıkta bırakan yerel giysili, yanık tenli ve neşeli bir kızdı. Sarabian Berit'e defalarca kendilerindeki ahlaki ayıplamaların Valesialılar için geçerli olmadığını açıklasa da genç Şövalye, saygılı - ve iffetli - davranışını sürdürmüştü. Elysoun bunu bir savaş haline büründürmüş ve amansız bir şekilde zavallı genç adamın peşine düşmüştü. Sparhawk tam arkadaşına seslenmek üzereyken fikrini değiştirip gülümsedi ve dinlemek için köşeye saklandı. Unutulmamalı ki, o Pandion Tarikatı'nın geçici Eğitmeniydi ve adamlarının ruhlarına göz kulak olmak, onun göreviydi.

"Daima bir Elene olman gerekiyor mu?" diye sordu Elysoun.

"Ben bir Eleneyim Majesteleri."

"Ama siz Eleneler, çok sıkıcısınız. Niçin sadece bir öğleden son-ralık Valesialı olmuyorsun? Bu çok daha eğlenceli ve biliyorsun çok uzun sürmez, tabii ki sen istemezsen." Durdu. "Gerçekten bakir misin?" diye merakla sordu.

Berit kıpkırmızı oldu.

Elysoun neşeyle güldü. "Ne saçma bir düşünce!" diye bağırdı. "Ne kaybettiğini hiç merak etmiyor musun? Sıkıcı bakirliği elinden almaktan mutlu olacağım, Berit-Şövalye - ve hiç acıtmayacak."

Zavallı arkadaşına acıyan Sparhawk, tam o anda müdahale etti. Bir adımda köşeyi döndü ve Elysoun için Tamulca konuşarak, "Ah, işte buradasın, Berit," dedi. "Her yerde seni arıyorum. İlgilenmemiz gereken bir şey çıktı." Imparatoriçeye eğilerek selam verdi. "Majesteleri," diye mırıldandı, "korkarım arkadaşınıza el koymam gerekecek. Bildiğiniz gibi, devlet meseleleri."

Elysoun'un adama bakışı keskin hançerlerle doluydu. '

“Majestelerinin anlayacağından emindim,” dedi yeniden eğilirken. “Haydi gel, Berit. Mesele ciddi ve geç kaldık.” İmparatoriçe Elysoun onlan izlerken dostunu rengarenk koridordan uzaklaştırdı.

“Teşekkürler, Sparhawk,” dedi rahatlayarak Berit.

“Niye ondan uzak durmuyorsun?”

“Olmuyor. Beni her yerde izliyor. Bir keresinde beni hamamda sıkıştırdı - gece yarısı. Benimle yıkanmak istediğini söyledi.”

“Berit,” diye gülümsedi Sparhawk, “eğitmenin ve ruhani danışmanın olarak, tarikatımızın ideallerine sadakatini alkışlamam gerekiyor. Dostun olaraksa, ondan kaçmanın işleri sadece daha da kötüleş-tireceğini söylüyorum. Matherion’da kalmamız gerekiyor ve yeterince uzun kalırsak seni elde edecek. Kafasını buna takmış durumda.”

“Evet, bunu fark ettim.”

“Gerçekten çok güzel, biliyorsun,” diye bir denedi Sparhawk. “Yakınlaşma fikrinde sana zor gelen ne?”

“Sparhawk!”

İri yapılı Pandion içini çekti. “Olaya bu şekilde bakacağından korkuyordum. Bak, Berit, Elysoun farklı âdetleri olan farklı bir kültürden geliyor. Bu tip şeyleri günah olarak görmüyor. Sarabian bazılarımızın ona yardım etmesini istediğini çok açıkça bir şekilde belirtti ve o, şanslı adam olarak seni seçti. Kendini rahat hissedeceksen buna şövalyelik görevin olarak bak. Gerekli olduğunu düşünüyorsan Emban’dan günahlarının bağışlanacağı garantisi alabilirim.”

Berit’in nefesi kesildi.

“Bizi utandırmaya başladın. Elysoun bütün bunlar yüzünden

Sarabian’ın hayatım berbat ediyor. Ne kadar başının etini yerse yesin Sarabian gelip sana kadının isteklerini karşıla emrini veremez, ama seninle konuşmamı çok açık bir şekilde bekliyor.”

“Bunları söylediğine inanamıyorum, Sparhawk.”

“Durma, yap şu işi, Berit. Herkes senden bunu bekliyor. İstemiyorsan hoşlanman gerekmez, ama yap. Yapman gereken kadar sık yap ama ne olur kadının imparatora bağırmasını durdur. Bu senin görevin, dostum. Senle yatak odasında birkaç kez hoplayıp zıpladıktan sonra, Elysoun yeni oyun arkadaşları aramaya başlayacaktır.”

“Ya aramazsa?”

“Ben olsam çok endişe etmezdim. Gerçekten ihtiyacın olursa Başpiskopos Emban günahlarını istediğin sıklıkta bağışlar.”

Başarısız isyan İmparator Sarabian’a hükümetinden kaçmak için mükemmel bir fırsat vermişti. Korkaklık numarası yapara^:, sadece Elene kalesinin surları içindeyken, hendek dolu ve körpü kalkıkken kendini güvende hissettiğini kesin bir şekilde bildirmişti. Uzun süredir onun bütün hareketini düzenlemeye alışmış olan bakanlar, durumu korkunç derecede rahatsız edici buldular.

Ama Sarabian, göreceli özgürlük havasını solumak arzusunun etkisine tamamen girmişti. İçişleri Bakam Kolata’nın hain olduğu darbe girişimi sırasında ortaya çıkmış, ama Sarabian ve Elene dostları ihaneti herkese açıklamak için doğru bir zaman olmadığma karar vermişlerdi. İmparator, Ehlana’mn kalesinin içinde kaldığı sürece Kolata’nın da orada bulunması tamamen açıklanabilirdi. Zaten polisten o sorumluydu ve İmparatorun güvenliği en önemli göreviydi. İçişleri Bakanı Ehlana’mn maiyetinin yakın denetimi altında İmparatorluğun polis güçlerini surlarm içinden yönetti. Astlar�yla olan toplantıları sırasmda Stragen, âdet olduğu üzere, bir eli hançerinin üzerinde Kolata’nın yanında oturduğu için daima biraz gergindi.

Atan Kralı Androl ve Kraliçesi Beruana’nın sarayındaki Tamul görevlisi Büyükelçi Norkan kaledeki parıltılı taklit taht odasına getirildiğinde sabahın

erken saatleriydi. Norkan her zamanki kolsuz altın paltosunu giyiyordu ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Gizlemeye çalışsa da İmparatorunun batılı stili koyu mor renkli tayt ve ceket giymesini açıkça onaylamıyordu. “Bu kadar ileri gidip İmparatorumu da mı çaldınız, Kraliçe Ehlana?” dedi yarım yamalak bir eğilmeyle. Norkan zeki bir adamdı ama aklından geçenleri oldukça açık bir şekilde söyleme konusunda talihsiz bir eğilimi vardı.

“Bu da söylenecek bir şey mi, Ekselansları,” diye neredeyse mükemmel Tamulcasıyla sevimli bir şekilde konuştu Ehlana. Teknik olarak ev sahibesi olduğu için resmi koyu kırmızı cüppesi ve’altın tacıyla tahtında oturuyordu. Yanındaki koltuğa yayılarak oturan ve Danae’nm kedisini eğlendirmek için parıltılı zeminde bir ipliği yavaşça çeken “misafirine” döndü. “Sizi çaldım mı, Sarabian?”

“Ah, kesinlikle, Ehlana,” diye yanıtladı Elene dilinde. “Tamamen senin kölenim.”

“Ben yokken birisi burada modern diller okulu mu açtı, Oscagne?” diye sordu Norkan.

“Sanırım öyle diyebilirsin,” dedi Dışişleri Bakanı. “Ama Majesteleri’nin Elene diline yeteneği Kraliçe Ehlana’nm ziyaretinden önceye dayanıyor. Sevgili İmparatorumuz bizden sırlar saklıyormuş.”

“Bunu yapmaya izni var mı? Ben onun sadece törenlerde dolaştırdığımız bez bir bebek olması gerektiğini düşünüyordum.”

Oscagne bile biraz yutkundu ama Sarabian kahkahadan kırıldı. “Seni özledim, Norkan,” dedi. “Daha önce mükemmel Norkan’ı-mızı tanıma fırsatı buldun mu, Ehlana?”

“Atana’da kıvrak zekâsını kavradım, Sarabian.” Kraliçe gülümsedi. “Gözlemleri her zaman için çok - ah ?*? beklenmedik.”

“Öyledir,” diye gülerek kalktı Sarabian. Belindeki meç koltuğunun ayağının arkasına takılınca kısa bir küfür etti. imparatorun me-çiyle ilgili büyük bir sorunu vardı. “Norkan, bir keresinde beklenmedik

gözlemlerinden birini kız kardeşimin ayaklarmm büyüklüğü hakkında yaptı ve kardeşim öldürtmesin diye onu Atan'a yollamak zorunda kaldım." Bir kaşmı büyükelçiye doğru kaldırdı. "Seni onunla evlendirmem lazımdı, Norkan. Böylece yalnız kaldığınızda hakaret edebilirdin. Bildiğin gibi aleni hakaretler aleni karşılıklar alır."

"İfade edemeyeceğim kadar onurlandım, Majesteleri. Kayın biraderiniz olma ihtimali neredeyse kalbimi durduruyordu."

"Kız kardeşimden hoşlanmıyorsun," diye suçladı Sarabian.

"Öyle bir şey söylemedim, Majesteleri, ama ona uzaktan tapmayı tercih ederim - en azından ayaklarının ulaşamayacağı bir mesafeden, ilk başta dile getirdiğim şanssız görüşümü hızlandıran da onlardı. O gün gut hastalığım nüksetmişti ve ayak başparmağıma bastı. Eğer ayakkabı yerine giydiği o sığır salapuryalarını nereye koyduğuna dikkat ederse, bence yeteri kadar hoş bir kız."

"Bu tanrı katında kararlaştırılmış evliliklerden biri olmazdı, Sarabian," diye gülümsedi Ehlana. "Kız kardeşinle tanıştım ve korkarım Ekselansları'nın şakası onu etkilemeyecek."

"Haklı olabilirsin, tatlım," diye onayladı Sarabian. "Ama onu başımdan atmak istiyorum. Doğduğundan beri sinirlerimi bozuyor. Niye Matherion'a döndün, Norkan?"

Büyükelçi Norkan'm kaşlarından biri kalktı. "Durum değişti, değil mi Oscagne? Gerçekten ne olduğunu söylememiz mi gerekiyor?"

"İmparator Sarabian hükümetinin kontrolünü yüklenmeye karar verdi, dostum," diye kederli bir tavırla iç çekti Oscagne.

"Bu yasalara aykırı değil mi?"

"Ne yazık ki değil, eski dostum." , "İstifamı kabul etmeyi onaylar mısınız?"

“Hayır, pek sayılmaz.”

“Artık benim için çalışmak istemiyor musun, Norkan?” diye sordu Sarabian.

“Kişisel olarak size karşı bir ^tavrım yok, Majesteleri ama gerçekten hükümetin işine karışmaya karar verdiyseniz, bütün İmparatorluk çökebilir.”

“Müthiş, Norkan. Beyinlerinizi kullanmadan konuşmanıza bayılıyorum. Gördün mü, Ehlana? Hükümetimdeki memurların hepsi krallara yakışır şekilde gülümseyerek tavsiyelerini soru sormadan onaylamamı ve işlerin gidişatını onlara bırakmamı bekliyor.”

“Ne kadar sıkıcı.”

“Kesinlikle tatlım, bunu değiştireceğim. Artık eylem içinde gerçek bir hükümdar gördüm, önümde yeni ufuklar açıldı. Hâlâ sorumu yanıtlamadın, Norkan. Seni Matherion’a getiren ne?”

“Atanlar huzursuzlanmaya başladılar, Majesteleri.”

“Son karışıklıklar sadakatlerini yıpratmaya mı başladı?”

“Hayır, Majesteleri, tam tersi. Ayaklanma hepsini heyecanlandırdı. Androl güvenliğiniz için kalabalık bir güçle gelip Matherion’u işgal etmek istiyor. Bunu istediğimizi sanmıyorum. Öldürmeye başladıklarında Atanlar mevki ve kariyere pek aldırmazlar.”

“Bunu fark ettik,” dedi soğuk bir tavırla Sarabian. “Darbeyi bastırmak için Engessa’nm aldığı önlemlerin sonucu olarak Tamul’un bütün soylu ailelerden her türlü protesto mektubu aldım.”

“Betuana ile konuştum, Majesteleri,” diye devam etti Norkan. “Sizden bazı talimatlar alana dek kocasının kayışını kısaltmaya söz verdi. Androl’un zekâsı düşünüldüğünde, ‘Otur! Kımıldama!’ gibi kısa ve net sözcükler uygun olabilir.”

“Nasıl oldu da bir diplomat olabildin, Norkan?”

“Çok yalan söyledim.”

“Bir öneri, İmparator Sarabian?” dedi Tynian.

“Durmayın, Sör Tynian.”

“Biz Kral Androl’u kızdırmak istemiyoruz, bu yüzden onu akşam yemeğini yemeden yatağa göndermek yerine, gelecekteki daha büyük bir tehdit için orada tutulduğunu bildirmek uygun olabilir.”

Sarabian güldü. “Bu konuyu ne kadar soylu bir şekilde ortaya koydunuz, Sör Tynian. Tamam, Norkan Engessa’yı yolla.”

Norkan göz kırptı.

“Dikkat et, be adam,” diye sözünü patlattı Sarabian.

“Bu alışman gereken şeylerden biri, Norkan,” diye tavsiyede bulundu Oscagne. “İmparator bazen lafı uzatmıyor.”

“Ah, anladım.” Norkan bunu düşündü. “Atan Engessa’nm talimatlarınızı benden iyi taşımak için sahip olduğu özelliklerin ne olduğunu sorabilir miyim, Majesteleri?”

“Çünkü Engessa senden hızlı koşabilir ve emirlerimi Androl’a onun çok rahat kabul edebileceği bir dille aktarabilir. Hem Engessa’ run askeri görüşlerini karar için kullanmak da var ve bu Androl’un sinirlerini daha da yumuşatır. Sen döndüğün zaman Beruana’ya asıl nedenlerimizi açıklarsın.”

“Biliyor musun, Oscagne?” dedi Norkan. “Başlangıçta birtakım gaflar yapmasını engelleyebilirsek, bu adam çok iyi olabilir.”

Oscagne irkildi.

Sparhawk Vanion’un omuzuna dokunup başıyla işaret etti. İkisi taht odasının gerisine doğru çekildiler. “Bir sorunum var, Vani-on,” diye

mırıldandı Sparhawk.

“Ya?”

“Bhelliom’u geri alacak kadar uzun süre Matherion’dan uzak kalmamızı açıklayabilecek bir bahane bulmak için beynimi patlatıp durdum ama bir çocuğun bile anlayamayacağı tek bir bahane bile bulamadım. Biliyorsun, Ehlana aptal değil.”

“Evet, değil.”

“Aphrael kesinlikle hiçbir şey söylemiyor ama Emban ve Tyni-an ile aynı gemide yola çıkmamızı istediğini güçlü bir şekilde hissediyorum. Yola çıkışımızı geciktirmek için bulduğum bahaneler bitmeye başladı. Bir fikrin var mı?”

“Yardım etmesi için Oscagne’ya sor,” diye önemsemedi Vanion. “Bir diplomat olduğu için yalan söylemek karakterinin önemli bir parçası.”

“İyi fikir, ama gerçekten nereye gittiğimizi ve orada ne yapacağımızı söyleyemem.”

“O zaman söyleme. Ona sadece bir süre şehirden uzaklaşmak için bir neden aradığını söyle. Gizemli ciddi bir ifade takm ve öyle bırak. Oscagne gördüğünde resmi sessizliği tanıyacak kadar uzun süredir bu ortamlarda.”

“Bunu ben niçin düşünmedim ki?”

“Büyük ihtimalle yeminin seni engeliyor. Gerçeği söylemeye yemin ettiğini biliyorum ama bu bütün gerçeği söylemen gerekir anlamına gelmez. Bazı şeyleri işin içine katmayabilirsin. Bazı şeyleri işin içine katmamak Eğitmenlik görevinin yararlarından biridir.”

Sparhawk iç çekti. “Anladığım kadarıyla okula geri döndük. Sanırım bütün hayatımı senden talimatlar alarak - ve bu süreçte kendimi yetersiz hissederek - geçirmeye mahkûmum.”

“İşte arkadaşlık budur, Sparhawk.”

“Bana söylemeyeceksin, değil mi?” Sparhawk bunun bir suçlama gibi görünmemesi için çok zorlandı.

“Hayır, daha değil,” dedi Prenses Danae. Kedisinin kafasında dikkatli bir şekilde bir oyuncak bebek başlığı deniyordu. Mmrr bu fikri umursuyormuş gibi görünmüyordu ama sahibesinin bu küçük oyununa kabullenmiş bir bakışla dayanıyordu.

“Niye?” diye kızına sordu Sparhawk, kraliyet dairesindeki mavi koltuklardan birine’ çarparak.

“Çünkü hâlâ bunu gereksiz hale getirecek bir şeyler oluşabilir. Ben bulmana izin vermeye karar verene kadar Bhelliom’u bulamayacaksın, baba.”

“Bizim Tynian ve Emban’la yola çıkmamızı istiyorsun ama?”

“Evet’

“Nereye kadar?”

“Bu hiç önemli değil. Tek istediğim yola çıkış anımızda Tynian da bizimle beraber olması, hepsi bu.”

“O zaman aklında karar verdiğin gidilecek bir yer yok - yani o gemiyle demek istemiştim?”

“Elbette yok. Sadece Tynian’ın birkaç gün bizimle beraber olmasına ihtiyacım var. Denizde birkaç fersah açılırız ve eğer istersen iki gün etrafımızda döner dururuz. Bana göre hepsi bir.”

“Teşekkürler,” dedi iğneleyici bir tarzda Sparhawk.

“Para istemez. Bak.” Kediyi kaldırdı. “Yeni başlığıyla çok tatlı değil mi?”

“Tapılası.”

Mmrr, Sparhawk’a saf nefret dolu donuk bir bakış attı.

“Şu anda niçin olduğunu size söyleyemem, Ekselans,” diyordu Sparhawk Oscagne’ye, aynı günün geç saatlerde koridorların birinde yalnız kaldıklannda. “Bütün söyleyebileceğim belirsiz bir süre - birkaç hafta - dostlarımdan dokuz, on kişilik bir grupla Matherion’dan uzaklaşabilmek için bir bahaneye ihtiyacım olduğu. Önemli olan karımı ikna edecek kadar anlamlı olması, onu endişelendirecek kadar ciddi olmaması, üstelik Emban ve Tynian ile aynı gemiyle yelken açmamız gerekiyor.”

“Pekâlâ. Oyunculuğunuz nasıldır, Prens Sparhawk?”

“Gösterimi izlemek için birinin para ödeyeceğini sanmam.”

Oscagne bunu umursamadı. “Anladığım kadarıyla bu dolap özellikle karınıza yönelik?”

“Evet.”

“O zaman en iyisi sizi bir yere yollama fikrinin ondan gelmesi. Onu önemsiz bir ayak işine gitmeniz için emretmeye yönlendireceğim. Siz de gerisini oradan itibaren götürebilirsiniz.”

“Ehlana’yı yönlendirmeye çalışmanızı izlemeyi, gerçekten görmek isterim.”

“Bana güven, ahbap. Bana güven.”

“Tega mı?” diye kuşkuyla Dışişleri Bakanı’na sordu Sarabian. “Tega Adası’ndaki tek batıl inanç deniz kabuklarının fiyatını her sene yükseltmemenin kötü şans getireceğidir.”

“Geçmişte bize bundan hiç bahsetmediler çünkü büyük ihtimalle budala olduklarını düşüneceğimizden korkuyorlardı, Majesteleri,” dedi nazikçe Oscagne. Sarabian’ın giymesini emrettiği mavi ceket ve taytm içinde kasten rahatsız görünüyordu. Ellerini ne yapacağını bilemez gibiydi ve bir deri bir kemik bacaklarından çok utanır görünüyordu. ” ‘Budala’ söcüğü Tega

ruhunun en hassas yerine vuruyor gibi. Onlar dünyadaki en eski kafalı insanlardır.”

“Biliyorum. Tegalı karım Gahenas beni hemen uyutabilir - hatta biz ..,” İmparator Ehlana’ya bir göz attı ve cümleyi kesti.

“Tegalılar sıkıcılığı bir sanat haline getirmek için büyütülürler, Majesteleri,” diye onayladı Oscagne. “Her neyse, istiridye yataklarına bir denizkızı dadandığı hakkında bir Tega söylentisi var. İstiridyelerin içini, kabuğunu, her şeyini yediğine inanılıyor ve bu Te-galıları gerçekten telaşlandırıyor. Bir de şakalaşırken boğulmaya meyilli Tegalı dalgıçları baştan çıkarıyor.”

“Denizkızı, yarı kadın yan balık değil midir?” diye sordu Ulath.

“Efsaneler öyle der,” diye yanıtladı Oscagne.

“Ve balık kısmının belden aşağı olması gerekiyor, değil mi?”

“Evet, bana öyle anlatılmıştı.”

“Öyleyse, nasıl… ?” Ulath da hızla Ehlana’ya bir göz atıp aniden sustu.

“Nasıl ne, Sör Ulath?” diye masumca sordu Ehlana.

“O - şey - gerçekten önemli değil, Majesteleri,” diye utangaç bir öksürükle cevapladı.

“Son gelişmelerin etkisi olmasaydı, bu saçma söylentiyi ortaya bile çıkarmazdım, Majesteleri,” dedi Oscagne, Sarabian ve Ehlana’ya. “Arjuna’daki vampirler, güney Atan’daki Panldayan İnsanT lar, İmparatorluğun diğer taraflarındaki kurtadamlar, hayaletler ve ogreler gerçekten çok paralel değil mi, ne dersiniz? Bence birisi Tega’ya gider ve etrafta soruştururrsa tarih öncesinden kalma bir inci avcısın dirildiği hakkında öyküler duyabilir ve bu kahramanla onun yarı balık, yan insan metresinin istiridyeleri Matherion’a toplu saldırıya geçireceklerini anlatan bazı kışkırtıcılar bulabilir.”

“Ne kadar tuhaf,” diye mınldandı Sarabian.

“Özür dilerim, Majesteleri. Burada söylemek istediğim şey, Tega’da büyük ihtimalle oldukça deneyimsiz bir komplocumuz olduğu. Daha yeni başlıyor, bu yüzden hatalar yapmak zorunda ama deneyimli ya da deneyimsiz, komplo hakkında çok şey biliyor. Buradaki dostlarımız Kolata’yı yalandan sorguya çekmemize izin vermedikleri için bilgi adına başka yerlere bakmamız gerekiyor.”

“İçişleri Bakanı’na karşı hiç duyarlı değilsiniz, Majesteleri,” dedi Kalten. “Konuşmak üzere olan mahkûmlara neler olduğunu gördük. Kolata hâlâ işimize yarıyor ama tek parça kaldığı sürece. Bedeni parça parça sarayın her tarafına dağılırsa pek işe yaramaz.”

Oscagne’un tüyleri ürperdi. “Sözünüze inanıyorum, Sör Kalten. Her durumda, Majesteleri, eğer buradaki Elene dostlanmızm bir bölümü Tega’ya gidebilir, o adamı yakalar ve düşmanımız onu parçalara ayıramadan onunla konuşabilirlerse, bildiği her şeyi bize anlatması için ikna edebilirler. Gördüğüm kadarıyla Sör Sparhawk’in bu hususlarda istekleri var. Birisini saçlarını kanatana kadar sıkıp sıkamayacağmı öğrenmek istiyor.”

“Çok canlı bir hayal gücün var, Sparhawk,” diye belirtti Sarabian. “Ne dersin, Ehlana? Kocanı bir süre için bırakabilir misin? O ve şövalyelerinin bazılarını Tega’ya gönderir ve bütün adayı birkaç saat sualtında bırakırsak, kabarcıklar içinde yüzeye çıkabilecek bilgilerin neler olabileceğini sadece Tanrı bilir.”

“Bu oldukça iyi bir fikir, Sarabian. Sparhawk, niçin dostlarından bir kısmım alıp Tega Adası’na giderek neler bulabileceğine bir bakmıyorsun?”

“Ben gerçekten senden ayrılmamayı tercih ederim, tatlım,” diye yapma bir gönülsüzlükle cevapladı Sparhawk.

“Bunu düşünmen çok tatlı, Sparhawk ama bildiğin gibi, sorumluluklarımız var.”

“Bana emir mi veriyorsun, Ehlana?”

“Durumu böyle ele alma, Sparhawk. Eninde sonunda sadece bir öneri.”

“Kraliçem nasıl emrederse,” diye melankolik bir ifadeyle iç çekti adam.

İkinci Bölüm

İMPARATORİÇE GAHENAS sert ifadeli ve sıkıca büzülmüş dudaklarıyla orta yaşlarda, Tegalı, soylu bir hanımdı. Çenesine kadar düğmeli, sade gri bir elbise giyiyordu. Uzun kollu eldivenleri kaşmdırtıcı yünden yapılmıştı. Saçları gözlerini dışarı fırlatacak kadar sıkıca arkasında toplanmış ve kulakları açık ağıl kapıları gibi kafasının iki yanından fırlamıştı. İmparatoriçe Gahenas hiçbir şeyi onaylamazdı, bu daha başlangıçta ortadaydı. Tega Adası hakkında genel bilgi vermek için Sparhawk’m çalışma odasına gelmişti ama yalnız değildi. İmparatoriçe Gahenas, dört nedimesi olmadan hiçbir yere gitmezdi. Nedimeler, cilalanmış bir bankın üzerine bir gargoyl1 hattı gibi tünemiş moruk Tega cadalozları grubuydu.

Güz başlangıcında ılık bir gündü, ama İmparatoriçe Gahenas iffetinin sert muhafızlar�yla girdiğinde, Sparhawk’m çalışma odasının penceresinden dökülen güneş ışığı soluklaşıp sönmüş gibiydi.

Vatanının en önemli ulusal ürünü üzerinde Sparhawk’a yaklaşık bir saat sonra bir sınav yapacağını açıkça belirten bir tonla konuşmaya başladı. Sparhawk esnememek için büyük uğraş verdi. Üretim rakamları ya da işçilik maliyetiyle ilgilenmiyordu. Testi kulaklı İmparatoriçe’den asıl istediği karısına yazdığı - Ehlana’nın o ve arkadaşlarının genel halkın içinde saklanmış elebaşlan ve diğer komplocuların izini araştırdığı kurgusunu güçlendirmeye yardıma olacak - bir seri mektup için Ada’nm günlük hayatından küçük ayrıntılardı.

“Ah …” diye kesti Gahenas’m monoton monologunu, “bu kesinlikle büyüleyici, Eksalansları, ama bir saniye için adanın yönetim biçimine dönebilir miyiz? Bu gerçekten kafamı karıştırdı.”

“Tega bir cumhuriyettir, Prens Sparhawk. Bizim yöneticilerimiz her beş yılda bir seçilir. Yirmi beş yüzyıldır böyle devam ediyor.”

“Memurlarınız hayat boyu seçilmezler mi?”

“Elbette hayır. Kim böyle bir işi ömür boyu ister ki?”

“Hiç kimsede güç arzusu olamaz mı?”

“Hükümetin gücü yoktur, Prens Sparhawk. O seçmenlerin arzularını yerine getirmek için vardır.”

“Niçin beş yıl?”

“Çünkü kimse kendi işlerinden daha uzun bir süre ayrı kalmak istemez.”

“Ya birisi tekrar seçilirse?”

“Bu yasalara aykırı. O mevkide kimse bir kereden fazla hizmet edemez.”

“Diyelim, birisi özel bir konumda tam bir dahi olarak ortaya çıktı? Onu orada tutmak istemez misiniz?”

“Bugüne dek asla o kadar vazgeçilmez birisiyle karşılaşmadık.”

“Bana bu sistem yozlaşmayı destekliyor gibi geldi. Eğer biri beş yıl sonra mevkisinden anlacağmı biliyorsa, kararlannı kendi çıkarı için kullanmasını ne engeller - yani sonrası için demek istemiştim?”

“Kesinlikle imkânsız, Prens Sparhawk. Bizim seçilmiş memurlarımızın harici çıkarları yoktur. Seçilir seçilmez, sahip oldukları her şey satılır ve o para ulusal hazineye eklenir. O mevkide hizmet ettikleri sürece ekonomi başarılı olursa, servetleri onlara kâr sağlar. Ekonomi çökerse her şeylerini kaybederler.”

“Bu saçma. Hiçbir hükümet asla kâr edemez.”

“Bizâmki sağlıyor,” dedi kendini beğenmişçe, “ve gerçek kâr olmak zorunda. Vergi oranlan belirlenmiştir ve değiştirilemez, bu yüzden görevliler sadece vergileri yükselterek sahte kâr sağlayamaz.”

“Kim böyle bir hükümette görev almak ister ki?”

“Kimse istemez, Prens Sparhawk. Tegalılarm çoğu seçimden uzak durmak için ellerinden gelen her şeyi yapar. İnsanın hazinedeki kendi kişisel serveti hükümetin başarısı için elinden geleni yapması için onu kesinlikle zorlar. Çoğu Cumhuriyet’in yaran için ölesiye çalıştılar.”.

“Sanırım ben böyle bir şereften kaçardım.”

“Bu gerçekten tamamen imkânsız, İmparator. Birisi, ismi kurumsal bir mevkiye aday olarak açıklandığında hemen gözaltına ahnır ve seçilirse bütün görev süresi boyunca yakından izlenir. Cumhuriyet kimsenin sorumluluklanndan kaçmamasını kesinlikle sağlar.” “Cumhuriyet acımasız bir varlık.” “Kesinlikle öyle, Prens Sparhawk ve öyle de olması gerekir.”

Arkadaşlarının gecikmeye sinirlenmelerine rağmen Sparhawk hummalı bir şekilde Ehlana’ya mektuplar yazarken yola çıkışlarını iki gün erteledi. Kurmaca araştırmanın ilerleyişinin kesinlikle ikna edici, en azından kısmen ilginç olması gerekiyordu. Sparhawk öyküsüne yanlış ipuçları, entrikalar ve çözülmemiş gizler ekledi. Öykü geliştikçe içine giderek daha fazla gömüldü ve bazen yazdıklarının gerçek olmadığını unutur hale geldi. Çalışmalarından fazlasıyla gurur duymaya, yazdıklarım sağına soluna küçük eklemeler yaparak, farkında olmaksızın çılgınca bir titizlik ve özenli sanatkârlık arasında kısır döngüye girene dek tekrar tekrar geliştirmeye başladı.

“Yeteri kadar iyiler, Sparhawk,” dedi Vanion, ikinci günün akşamı mektupları okumasımn ardından. Vanion sanki açıkça belirtirce-sine, Pandionların uzun bir yolculuğa çıkmadan önce âdet olduğu üzere giyindikleri kaim binici çizmeleri ve sade bir ceket giymişti.

“Çok aleni olmadığına emin misin?”

“Bu haliyle çok iyiler.”

“Belki de üçüncü mektubun üzerinde yeniden çalışmalıyım. Her nedense bana zayıfmış gibi geliyor.”

“Zaten şu ana dek dört kez yeniden yazdın. Yeteri kadar iyi.”

“Ama ben hiç memnun değilim, Vanion.” Sparhawk hoşuna gitmeyen mektubu arkadaşından aldı ve bir kere daha okumaya başlarken gayri ihtiyari kalemine uzandı.

Vanion mektubu sertçe çekerek elinden aldı.

“Bari son paragrafı düzelteyim,” diye yalvardı Sparhawk.

“Hayır.”

“Ama …”

“HAYIR!” Vanion mektubu özel zarfına koyup kapattı ve ceketinin içine sokuşturdu. “Oscagne, Norkan’ı da bizimle gönderiyor. Mektupları ona vereceğiz ve parça parça Ehlana’ya iletecek. Nor-kan şüphelendirmeyecek boşluklar verecek kadar zekidir. Gemi bir haftadır hazır, Emban sabırsızlanıyor. Sabah suların yükselmesiyle birlikte yelken açıyoruz.”

“Sanırım yaptığım hatayı biliyorum,” dedi Sparhawk “En fazla bir iki saat içinde üçüncü mektubu düzeltebilirim.” “Hayır, Sparhawk. Kesinlikle olmaz.”

“Uyuduğuna kesinlikle emin misin?” diye fısıldadı Sparhawk.

“Elbette eminim, baba,” dedi Prenses Danae.

“Biliyorsun ki en küçük bir ses bile onu uyandırır. Tavanda yürüyen sineği duyabilir.”

“Bu gece duyamaz. Bu işle ilgilendim.”

“Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Danae. O yüzüğün üstündeki en küçük çizikleri dahi bilir. Yenisiyle arasındaki en küçük farkı bile anında fark edecektir.”

“Ah, baba, çok fazla endişeleniyorsun. Bu işi daha önce de yapmıştım. Yüzükleri Ghwerig yapmıştı ve onu bile kandırdım. Binlerce yıl boyunca bu yüzükleri çalıp duruyorum. İnan bana, annem asla farkı anlamayacak.”

“Bu gerçekten gerekli mi?”

“Evet. İki yüzük de olmadan Bhelliom’u kullanamazsın. Bhelliom’u denizin dibinden çıkarır çıkarmaz onlara ihtiyacın olacak.”

“Niçin?”

Kız gözlerini yuvarlayıp içini çekti. “Çünkü Bhelliom hareket ettiği anda bütün dünya yerinden oynayacak. Onu Zemoch’a götürürken dünya sürekli tabaktaki pelte gibi titreşti. Ailemle ben Bhelliom’un hareket edişinden hoşlanmayız. Bizi kusacak hale getirir.”

“Öyleyse düşmanlarımız yerimizi belirleyebilecekler mi?”

Aphrael başını olumsuzca salladı. “Titreyiş çok genel olacak. Ama dünyadaki her Tanrı Bhelliom’un hareket ettiğini bilecek ve kesinlikle içlerinden birkaçının aramaya geleceğinden emin olabiliriz. Bu konuda başka bir zaman konuşabilir miyiz?”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Sadece yatak odası kapısında durup etrafa bakın. Ben hırsızlık yaparken seyircimin olmasından hoşlanmam.”

“Tıpkı Talen gibi konuşuyorsun.”

“Doğal olarak. O ve ben birbirimiz için yaratılmışız. Zaten hırsızlığı ilk bulan Tanrılardı.”

“Ciddi olamazsın.”

“Elbette. Durmaksızın birbirimizden bir şeyler çalarız. Bu bir oyun. Ne yani sen bulutlarm üstünde oturup gergef işlediğimizi mi sanıyorsun? Zaman geçirmek için biz de bir şeyler yapmalız. Bir gün sen de denemelisin, baba. Çok eğlenceli.” Sinsice etrafına bakınarak iyice çömeldi ve yatak odasının kapı koluna uzandı. “Dikkat et, Sparhawk. Birsinin geldiğim duyarsan ıslık çal.”

Ertesi sabah İmparator Sarabian ve Kraliçe “Ehlana’dan son talimatları almak için kraliyet dairesinin oturma odasında bir araya gelmişlerdi. Bu, gerçekten bir formaliteydi. Herkes çoktan ne yapması gerektiğini biliyordu, bu yüzden güneşin aydınlattığı odada havadan sudan konuşarak dikkatli olmaları için birbirlerini uyarı-yorlardı. insanlar birbirlerinden ayrılırken bunu daima yaparlar.

Kraliçenin ahu gözlü hizmetçisi Alean yan odadaydı ve şarkı söylüyordu. Sesi net, tatlı ve içtendi. Şakımaya başladığı anda oturma odasmdaki bütün sohbetler kesildi. “Bir meleği dinlemek gibi,” diye mırıldandı Başpiskopos Emban.

“Bu kızın gerçekten muhteşem bir sesi var,” dedi Sarabian. “Şimdiden saray müzisyenlerinin umutsuzluğa soktu.”

“Bu sabah biraz kederli görünüyor,” dedi Kalten, gözünde parıldayan iki büyük gözyaşı damlası vardı.

Sparhawk hafifçe gülümsedi. Kalten gençliğinden beri hizmetçi kızların peşindeydi ve dil dökmelerine sadece birkaçı karşı koyabilmişti. Ama bu sefer evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Alean sadece kendisini eğlendirmek için söylemiyordu. Kahverengi gözlü kız biri için söylüyordu ve ayrılıkla ilgili şarkı Kalten’in gözlerini doldurmuştu. Bu içinde kırık kalpler ve diğer aşırılıkların olduğu “Benim Mavi Gözlü Tatlı Sevgilim” isimli eski bir Elene türküsüydü. Sparhawk’in gözü, Kalten’i yakından izleyen Kraliçe’nin refaketçisi Barones Melidere’e takıldı. Melidere’in gözleri Sparhawk’mkilerle çakıştı ve kız hafifçe göz kırptı. Sparhawk neredeyse kahkaha atacaktı. Ale-an’m güç fark edilen hedefinin farkına varan sadece kendisi değildi.

“Yazacaksın, değil mi, Sparhawk?” dedi Ehlana.

“Elbette,” diye yanıtladı adam.

“Bunu neredeyse garanti edebilirim, Majesteleri,” dedi Vanion. “Ona biraz zaman verirseniz, Sparhawk çok iyi bir mektup yazıcı-sıdır, aslında. Mektuplaşma için inanılmaz zaman ve çaba harcar.”

“Bana her şeyi anlat, Sparhawk,” diye sıkıştırdı kraliçe.

“Anlatacak, Majesteleri, anlatacak,” dedi Vanion. “Belki de size Tega Adası hakkında bilmek isteyeceğinizden çok daha fazlasını anlatacak.”

“Eleştirmen,” diye içinden mırıldandı Sparhawk.

“Lütfen buradaki durumumuzu tanımlarken çok ateşli olmayın, Ekselansları,” diyordu Emban’a, Sarabian. “Dolmant imparatorluğumun başıma geçtiğini düşünmesin.”

“Öyle değil mi, Majesteleri?” dedi şaşkınca Emban. “Bu yüzden Kilise Şövalyeleri toparlamak için hızla Chyrellos’a gittiğimi düşünüyordum.”

“Şey, belki öyle, ama saygınlığımı tamamen yok etmeyin.”

“Dolmant çok bilgedir, Majesteleri,” diye onu temin etti Emban. “Diplomasi lisanından anlar.”

“Ya, gerçekten mi?” dedi ağır bir alaycı havayla Ehlana.

“Majestelerinin selamlarını da Patrik’e ileteyim mi?” diye Ehla-na’ya sordu Emban.

“Elbette. Ona de ki, ondan ayrıldığım için perişanım - özellikle ona gözkulak olamadığım için. Az bilinen bir Elene yasasında benim yokluğumda Lenda Kontu’yla yaptığı anlaşmaların benim onayımdan geçmesi gerektiğini de hatırlat. De ki, ayrılışımdan sonra krallığımdan kırptığı parçalar için kendini çok rahat hissetmesin çünkü döner dönmez onları geri alacağım.”

“Her zaman böyle midir, Sparhawk?” diye sordu Sarabian.

“Ah, evet, her zaman, Majesteleri. Ne zaman ondan bir mektup Bazilika’ya ulaşsa Patrik bütün tırnaklarını yer.”

“Bu onun genç kalmasını sağlıyor.” Ehlana omuz silkti. Ayağa kalktı. “Şimdi dostlarım,” dedi, “umarım birbirimize özel olarak hoşça kal diyebilmemiz adına kocama ve bana izin vereceğinizi umuyorum. Beni izle, Sparhawk,” diye emretti.

“Emredersiniz, Kraliçem.”

Sabah sisi kalkmıştı, gemi limandan yelken açıp Micaen yarımadasının güney ucundan Tega Adası’na doğru rotasını çizmek üzere yan yattığında, güneş pırıl pırıl parlıyordu. Gemi iyi seçilmişti ama birazcık farklı bir yapısı vardı. Khalad donanımında ve direğinin eğiminde hatalar bulduğu için tamamen onaylamamıştı.

Vanion güverte parmaklarına yaslanıp sessizce kayıp giden sahili izleyen SparhawkTa konuşmak için güverteye çıktığında öğlen olmak üzereydi. Gemide resmi kıyafete gerek olmadığı için ikisinin de üzerinde sıradan giysiler vardı.

“Sephrenia ana kamarada toplanmamızı istiyor,” dedi arkadaşına Eğitmen. “Hepimizin sevip bayüdığı şu ürkütücü ifşalardan birinin zamanı geldi. Niye diğerlerini toplayıp aşağıya getirmiyorsun?”

“Neşen yerinde bakıyorum,” dedi Sparhawk. “Sorun ne?”

“Sephrenia bugün aşırı Styric,” diye omuz silkti Vanion.

“Bunu anlamadım.”

“İşaretleri bilirsin, Sparhawk - esrarengiz tavırlar, gizli kapaklı sözler, melodramik duraklamalar, kibirli bir eda.” v

“Kavga mı ettiniz?”

Vanion güldü. “Asla, dostum. Bu sadece, hepimizin sahip olduğu ve sevdiklerimizi bazen sinirlendiren kişilik özellikleri ve küçük tuhaflıklar. Sephrenia garip günlerinden birini geçiriyor.”

“Tabii ki, böyle söylediğini, ona söylemeyeceğim.”

Vanion omuzlarını silkti. “Zaten ne hissettiğimi biliyor. Bunu geçmişte tartıştık - uzun uzun. Bazen bunu sadece beni kızdırmak için yapar. Diğerlerini toparla, Sparhawk. Gösterisini mükemmelleştirmek için ona fazla zaman vermeyelim.”

Hepsi güvertenin altındaki yarı oturma odası, yarı salon olan kamarada toplandılar. Sephrenia daha ortaya çıkmamıştı ve birkaç saniye içinde Sparhawk Vanion’un neden bahsettiğini anladı. Tanıdık bir ses Sephrenia’nm kamarasından gelmeye başladı.

“Flüt?” diye şaşkınca bağırdı Talen, sesi ergenliğe başlarken erkeklere sıkıntı veren o özel yetişkinlik tonunda çatlıyordu.

Sparhawk, Aphrael’in kimliğini açıklama konusundaki büyük zorluktan nasıl kurtulmayı başaracağını merak etti. Diğerlerine Prenses Danae gibi gözükmesi açıkça olanaksızdı. Flüt ise çok başka bir meseleydi. Dostlarının hepsi Flüt’ü Aphrael olarak tanıyordu. Bu uzun bir açıklama ihtiyacını ortadan kaldıracaktı. Aklına oldukça melankolik bir düşünce gelen Sparhawk içini çekti. Kızının gerçekten neye benzediğini bilmediğini üzgün bir şekilde fark etmişti. Ehlana’mnki kadar beyninin derinliklerine kazınmış o tatlı küçük yüz, uzayıp giden yeniden bedenleşme zincirinin bir halkasıydı sadece - büyük ihtimalle binlercesinden biri.

Sonra Sephrenia’nın kamarasının kapısı açılıp küçük Styric kadı-ru yüzünde güneşin doğmasını andıran bir gülümseyiş ve kucağında küçük kız kardeşiyle çıktı.

Flüt, elbette, hiç değişmemişti - değişemezdi. Altı yaşından büyük görünmüyordu - tam olarak Danae ile aynı yaştaydı. Sparhawk tesadüf olasılığını kafasından attı. Aphrael’in olduğu yerde tesadüf yoktu. Aynı belden kemerli keten kısa iş önlüğünü giyiyordu ve ilk karşılaştıklarında

gördüğü örülmüş ottan yapılmış saç bandını takıyordu. Uzun saçları gece kadar siyahtı, iri gözleri de en az o kadar koyuydu. Minik çıplak ayaklarmda çimen lekeleri vardı. Basit keçi çobanı kavalını hokka dudaklarına götürdü, çaldığı karmaşık bir Styric sarkışıydı.

“Ne hoş bir çocuk,” diye belirtti Büyükelçi Norkan, “ama bu esrarengiz görevinizde onu yanınıza almak, gerçekten iyi bir fikir mi, Prens Sparhawk? Anladığım kadarıyla bazı tehlikeler olabilir.”

“Artık olamazlar, Ekselansları,” diye sırıttı Ulath.

Sephrenia ciddi bir tavırla Çocuk Tanrıça’yi kamaranın zeminine bıraktı ve Flüt kavalından çıkan tatlı berrak melodilerin eşliğinde dans etmeye başladı.

Sephrenia, Emban ve Norkan’a baktı. “Bu çocuğu yakından izle Emban, siz de Ekselansları. Bu saatler sürecek açıklama ve tartışmalardan bizi kurtaracak.”

Kavalını neşeyle çalan Flüt, kamaranın içinde ayak parmaklarının üzerinde dönüyor, çimen lekeli minik ayaklan titriyor, siyah saçları havada uçuşuyordu. Bu kez Sparhawk, çocuğun boşluğun içinde yükselişini açıkça gördü. Çocuk Tanrıça sanki gözükmeyen basamaklardan çıkar gibi yukarı doğru dans ederek yükselmeye başlamıştı. Boşlukta dönüp eğiliyor, salınarak yükseldikçe minik ayaklarını kuş kanatları gibi çırpıyordu. Sonra şarkısı ve dansı sona erdi. Hâlâ havada durup muzipçe gülümseyerek reverans yaptı.

Emban’in gözleri yerinden fırlamıştı, neredeyse iskemlesinden düşüyordu. Büyükelçi Norkan nazik ifadesini sürdürmeye çalıştı ama kötü bir şekilde sendeliyor ve elleri titriyordu.

Talen sırıtıp alkışlamaya başladı. Ardından diğerleri de kahkahalar atarak alkışladılar.

“Ah, teşekkür ederim, bir tanelerim,” dedi sevimli bir tavırla Flüt, yeniden reverans yaparak.

“Tanrı aşkına, Sparhawk!” Emban’ın nefesi kesildi. “Onu aşağı indir! Aklımı kaçırtacak!”

Flüt güldü ve kendisini kelimenin tam anlamıyla ufak tefek şişko din adamının kollarına attı, soluk ve korkudan büzülmüş yüzünü öpücüklerle rahatlatmaya başladı. “İnsanlara bunu yapmayı seviyorum,” diye zevkle kikirdedi.

Emban daha da büzüldü.

“Ah, salaklaşma, Emban,” diye azarladı. “Sana zarar vermeyeceğim. Doğrusu seni bir şekilde seviyorum.” Gözlerinde kurnaz ve yaramaz bir ifade belirdi. “Benim için çalışmak ister misiniz, Ekselansları? Sizin Elene Tanrınız kadar sıkıcı değilim ve birlikte çok eğlenebiliriz.”

“Aphrael!” dedi sertçe Sephrenia. “Kes şunu! Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun!

“Sadece onu kızdırıyordum, Sephrenia. Gerçekten onu çalmazdım. Elene Tanrısı’nın ona çok ihtiyacı var.”

“Teolojiniz yeteri kadar sarsıldı mı, Ekselansları?” diye Ucera Başpiskoposu’na sordu Vanion. “Sapkınlığa giden çiçekli patikada sizi neşeyle yoldan çıkarmaya çalışan kucağınızdaki küçük kız, Çocuk Tanrıça Aphrael’dir, Styricum’un bin Genç Tanrısından biri.”

“Onu nasıl selamlayacağım,” diye, korku dolu tiz bir sesle sordu Emban.

“Birkaç öpücük hoş olabilir,” diye önerdi Flüt.

“Kes şunu,” diye yeniden azarladı Sephrenia.

“Peki ya sizin duygularınız, Ekselans?” diye Norkan’a sordu küçük kız.

“Kuşkulu, Maj - eee …”

“Sadece Aphrael, Norkan,” dedi çocuk.

“Bu hiç uygun değil,” dedi adam. “Ben bir diplomatım ve diplomatik konuşmaların temeli resmi hitaplardır. Yaklaşık on yaşından beri meslektaşlarım dışında kimseye ilk ismiyle hitap etmedim.”

“Onun ilk ismi resmi hitap şeklidir, Ekselansları,” dedi nazikçe Sephrenia.

“Öyleyse tamamdır,” dedi Aphrael, Emban’m kucağmdan kayarak. “Tynian ve Emban, Kilise Şövalyeleri’ni getirmek için Chyrellos’a gidiyor. Norkan Tega Adası’na gidip benim - şey -Sparhawk’in karısına yalan söylemesine yardım edecek. Geri kalanımız da gidip tekrar Bhelliom’u alacak. Sparhawk ona ihtiyacı olacağını düşünüyor. Sanırım kendi yeteneklerini hafife alıyor ama bu olayda onunla birlikte olacağım - sadece şikayet ve dırdır etmesini engellemek için.”

“Onu gerçekten özlemişim,” diye güldü Kalten. “Ne yapacaksın, Flüt? Bhelliom’u denize attığımız kıyıya ulaşmamız için bineceğimiz bir balina sürüsü mü eyerleyeceksin?”

Kızın gözleri parladı.

“Unut bunu,” dedi oldukça sert bir şekilde Sparhawk.

“Oyun bozan.”

“Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın, Sparhawk,” dedi Kalten. “Daha önce hiç balinaya binmemiştim.”

“Balinalardan konuşmayı keser misin?” diye bağırdı Sparhawk.

“Bu konuda böylesine hassas olman gerekmiyor. Balinalara niye düşmansın?”

“Bu Aphrael ve benim aramda özel bir şey,” dedi kulak tırmalayıcı bir tonda Sparhawk. “Ona karşı tartışmaların çoğunu kazanamadım ama balinalar hakkmdakini kazanacağım.”

Gemilerinin Tega'da kısa bir süre kalması gerekiyordu. Sular çoktan alçalmaya başlamıştı ve kaptan limandaki sürekli alçalan su hakkında oldukça endişeleniyordu.

Khalad atlan ve malzemelerinin gemiden indirilmesi için gemicilere emirler verirken Sparhawk ve arkadaşları geminin ana salonunda kısaca görüş alış verişinde bulundular. "Sarathi'nin buradaki durumun gerçekten ne kadar ciddi olduğunu anlaması için elinden geleni yap, Emban," dedi Vanion. "Bazen biraz domuz kafalı-lıkyapar."

"Onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü bilmekten hoş-lanağma eminim, Vanion," diye sırıttı ufak tefek, şişko din adamı.

"Ne isterseniz söyleyin, Ekselansları. Zaten Chyrellos'a asla dönmeyeceğim, bu yüzden önemli değil. Cyrgon isminin ansızm ortaya çıktığını ona özelikle belirt. Ama bu işe karıştıkları hakkında sadece Krager'in söylediklerine inandığımızı saklayabilirsin. Ama Troll Tanrılan'ndan eminiz ve kâfir Tanrılarla karşılaştığımız fikri Saratr hi'nin dikkatini Rendor'dan uzaklaştırmasına yardım edebilir."

"Zaten bildiklerim hakkında söylemek istediğin başka bir şey var mı, Vanion?"

Vanion güldü. "Tamam. İşine biraz burnumu soktum değil mi?"

"Buna 'işgüzarlık' denir, Vanion. Elimden geleni yapacağım ama Dolmant'ı bilirsin. Kendi değerlendirmesini kendi yapacak ve kararını verecektir. Daresia ile Rendor'u kıyaslayarak hangisini kurtarmak isteyeceğine karar verecektir."

"Benim burada Sparhawk'la beraber olduğumu ona söyle, Em-ban," diye talimat verdi Flüt. "Kim olduğumu biliyor."

"Biliyor mu?"

"Dolmant'a karşı bu kadar dikkatli olman gerekmiyor. O fanatik Ortzel değil, bu yüzden teolojisinin evrendeki bütün sorulara cevap vermeyeceği

gerçeğini kabul edebilir. Benim de bu işe karıştığım gerçeği doğru kararı vermesinde yardımcı olabilir. Ona sevgilerimi ilet. Bazen kaim kafalıdır ama gerçekten onu severim.”

Emban’m bakışları biraz deliceydi. “Sanırım bu iş bittiğinde emekliye ayrılacağım.”

“Aptallaşma,” diye gülümsedi kız. “Sen benden önce emekli olamazsın. Üstelik çok eğleniyorsun. Hem de sana ihtiyacımız var.” Tynian’a döndü. “Omzunu fazla yorma,” diye emretti. “Antrenmanlara başlamadan önce tamamen iyileşmesini bekle.”

“Evet, efendim,” derken kızın otoriter tavrına sırıtıyordu.

““Benimle dalga geçme, Tynian,” diye tehdit etti. “Böyle yaparsan bir sabah ayakların tersine dönmüş uyanabilirsin. Şimdi bir öpücük ver.”

“Peki, Aphrael.” Kız güldü ve Tynian’m kollarına atılıp öpücük vermeye başladı.

Karaya çıktılar ve iskelede dikilerek Tamul gemisinin yavaşça limandan uzaklaşmasını izlediler.

“Doğru mevsimde yola çıkıyorlar,” dedi Ulath. “Kasırgalar için biraz erken.”

“Bu cesaret verici,” dedi Kalten. “Şimdi nereye, Flüt?”

“Adanın diğer tarafında bizi bekleyen bir gemi var,” dedi kız. “Şehirden ayrıldıktan sonra sizi bu konuda bilgilendireceğim.”

Vanion, Sparhawk’m binbir uğraşla yazdığı mektupları Norkan’a aktardı. “Ne zaman döneceğimiz belli değil, Ekselansları,” dedi, “bu yüzden bunları aralıklarla göndermeniz iyi olur.”

Norkan başıyla onayladı. “Onları kendi raporlarıma ekleyebilirim,” dedi, “ve işler çok kötüye giderse, her zaman buradaki konsolosluktaki

profesyonel kalpazanın yeteneklerini kullanabilirim.

Bir iki günlük çalışmanın ardından Prens Sparhawk'in elyazısmm aymsmı yazabilir - zaten benim raporlarıma kişisel dipnotlar yazacak kadar iyi."

Sparhawk, bazı nedenler yüzünden bunu fazlasıyla şok edici bulacaktı.

"Bir soru sorabilir miyim?" dedi Flüt'e, Norkan.

"Elbette," dedi kız. "Yanıtlama garantisi veremem ama sor."

"Tamul Tanrılarımız gerçekten var mı?"

"Evet."

Norkan iç çekti. "Bundan hep korkmuştum. Benim örnek diyebileceğiniz bir yaşantım olmadı."

"Üzülme, Norkan. Sizin Tanrılarınız kendilerini pek ciddiye almaz. Onlar, geri kalanımız tarafından havai olarak kabul edilirler." Durdu. "Ama partilerin eğlencesidirler," diye ekledi. Kıkırdadı. "Elene Tanrısı'nı gerçekten kızdırırlar. Onun kesinlikle espiri anlayışı yoktur ve sizin Tamul Tanrıları basit şakaları çok sever."

Norkan ürperdi. "Bu konular hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi hiç sanmıyorum," dedi. Etrafına bakındı. "Size çabucak şehirden ayrılmanızı özellikle tavsiye ederim, dostlarım. Cumhuriyet tarzı bir yönetim tonlarca belge üretir. Neredeyse her şey için anketler, formlar, izin belgeleri ve ruhsatlar vardır. Herbirinin de on kopyası olmak zorundadır. Yönetimdeki hiçkimse herhangi bir şey hakkında gerçek bir karar vermek istemez, bu yüzden belgeler yırtılana ya da bir yerde kaybolana dek elden ele dolaşır."

"Sonunda kararları kim veriri" diye sordu Vanion.

"Kimse," diye omuz silkti Norkan. "Tegahlar bir hükümet olmadan işlerini sürdürmeyi öğrendi. Herkes ne yapılması gerektiğini biliyor, bu

yüzden bürokratlan meşgul etmek için yeterince resmi form karalıyor ve ardından onları hiç umursamıyorlar. Kabul etmekten nefret ediyorum ama bu sistem oldukça iyi çalışıyor gibi." Güldü. "Geçen asırda tutuklanan ünlü bir katil vardı," dedi. "Onu yargılamaya başladılar ve mahkeme adamm suçlu ya da suçsuz olduğuna karar vermeden önce yaşlılıktan öldü."

"Yakalandığında kaç yaşındaydı?" diye sordu Talen.

"Bildiğim kadarıyla otuz civarındaydı. Harekete geçseniz iyi olur, dostlarım. Rıhtımın başındaki adamın yüzünde memura benzer bir ifade var. Taşıdığı torbayı karıştırıp doldurmanız gereken doğru belgeleri bulmadan önce gözden kaybolmanız lazım."

Tega Adası derli toplu bir yerdi. Ne özellikli bir doğası vardı ne de romantikleri heyecanlandıracak kadar hoş bir tenhalığa sahipti. Ekonomik önemi olan bir mahsûlleri yoktu ve büyütülmüş bahçeler denebilecek ekili küçük alanlara özen gösterilmişti. Tarlaları ayıran taş duvarlar düzdü ve hepsi aynı yükseklikteydi. Yollar ne eğriydi ne kıvrılıyordu. Yol kenarlarındaki höyüklerin hepsi kesinlikle aynı genişlik ve derinlikteydi. Adanın ana sanayisi olan deniz kabuklan toplama işi su altında yapıldığı için iş yerlerinin etrafında insanın görmeye alıştığı dağınıklıkların hiçbiri yoktu.

Bununla beraber, bezdirici düzenlilik her şeyin üzerinden yükseliyor gibi görünen berbat bir kokuyla dengelenmişti.

"Bu berbat koku nedir?" dedi Talen burnunu kapatarak.

"Çürümüş kabuklu deniz hayvanları," diye omuz silkti Kha-lad. "Gübre olarak kullanıyor olmalılar."

"Bu kokuyla yaşamaya nasıl katlanıyorlar?"

"Büyük ihtimalle o kadar alışmışlardır ki artık fark etmezler bile. Matherion'daki Tamullara satabilmek için deniz kabuklularına ihtiyaçları var ama sürekli istiridye ve deniztarağı yiyerek yaşayamazlar, bu yüzden

kalanlarından kurtulmaları gerekiyor. Gözüktüğü kadarıyla onlardan çok iyi gübre oluyor. Lahanaların bu kadar büyüdüğünü hiç görmemiştim."

Talen düşünceli bir şekilde ağabeyine baktı. "İnciler istiridyelerden çıkar, değil mi?"

"Ben de öyle duydum."

"Bulurlarsa Tegalıların onlarla ne yaptığını merak ediyorum?"

"Onlar hiç değerli değiller, Talen," dedi Flüt. "Bu adanın et-rafndaki sularda incileri karartan bir şey var. Siyah bir inciye kim para verir ki?" Etrafındakilere bakındı. "O zaman şimdi," dedi, "Bhelliom'un olduğu yere ulaşmak için yaklaşık bin beş yüz fersah yelken açmamız gerekecek."

"O kadar uzak mı?" dedi Vanion. "Kış sonuna kadar Matherion'a dönemeyiz demektir. Günde otuz fersahtan oraya gitmemiz elli gün, dönmemiz de elli gün sürecek."

"Hayır," dedi kız, "aslında gidiş beş, dönüş beş gün sürecek."

"İmkânsız!" dedi kesin bir şekilde Ulath. "Hiçbir gemi o kadar hızlı gidemez."

"Bu konuda kaç para bahse girersiniz, Sör Ulath?"

Ulath bir an düşündü. "Çok değil," diye karar verdi. "Hile yapacağını söyleyerek sana hakaret etmek istemem ama …" Ellerini imalı imalı açtı.

"Sanırım yine zamanla oynayacaksın, değil mi?" dedi Sparhawk.

Kız başım salladı. "Bu konuda bazı sınırlamalar var, Sparhawk. Çok daha güvenilir bir şeylere ihtiyacımız var. Bizi bekleyen gemi biraz sıra dışı. Onun neden yapıldığı, nasıl hareket ettiği konusunda hiçbirinizin fazla meraklanacağını sanmıyorum. Mürettebatla konuşamayacaksınız, çünkü dilinizi bilmiyorlar. Büyük ihtimalle konuşmak da istemeyeceksiniz, çünkü gerçekten insani varlıklar değiller."

“Cadılık mı?” diye kuşkuyla sordu Bevier.

Kız adamın çenesini hafifçe okşadı. “Sen cadılığın kişisel bir hakaret olmadığını açıklayan bir izah bulur bulmaz bu soruyu cevaplayacağım, sevgili Bevier.”

“Ne yapacaksın, Aphrael?” diye şüpheyle sordu Sephrenia. “Biliyorsun kurallar var.”

“Karşı taraf kuralları her şekilde bozmaya başladı, sevgili abla-cığım,” dedi havai bir biçimde. “Daha en başında, geçmişe ulaşmak yasaktı.”

“Geleceğe mi ulaşacaksın?” diye sordu Khalad. “İnsanlar daima gemi tasarımlarıyla ilgili yeni fikirler geliştirir. Gelecekten bize şimdiye kadar yapılmamış bir gemi mi getireceksin?”

“İlginç bir fikir, Khalad ama nereye bakacağımı bilmiyorum-Gelecek henüz olmadı, bu yüzden böyle bir gemiyi nerede - ne zaman - bulacağımı nereden bilebilirim ki? Başka bir yere gittim, hepsi bu.”

” ‘Başka bir yerle ne demek istedin?”

“Tek bir dünya yok, Khalad,” dedi esfarengiz bir havada. Sonra biraz yüzünü astı. “Görüşmelerin ne kadar zor olduğuna inanamazsın,” diye ekledi.

Üçüncü Bölüm

KRALİÇE EHLANA ve Sarabian, görünürde, güneşin batışını izlemek için ışıldayan kalenin merkezi kulesine çıkmışlardı. Kale resmi olarak Elenelerin kontrolünde olmasına rağmen, kalenin içinde özel olarak konuşmak isteyen iki kişinin hâlâ fazlasıyla dikkatli olmalarını gerekirecek kadar Tamul vardı.

“Hepsi güç sorununa dayanıyor, Sarabian,” dedi imparatora dalgın bir sesle Ehlana. “Bu hayatlarımızın odaklanması gereken gerçektir. Ya gücü avuçlarımıza alırız ya da kullanmadan etrafta bırakırız ama kullanmamayı seçersek onu başkasının kullanacağı kesindir.” Ses tonu yumuşadı ve genç solgun yüzü neredeyse üzüntülü bir biçimde ciddileşti.

“Bugün melankolik bir espiri anlayışın var Ehlana,” diye belirtti Sarabian. o

“Sparhawk’da ayrı olmaktan hoşlanmıyorum. Aldreas’m onu sürgüne gönderişinin ardından uzun yıllar geçti. Gelmek istediğim nokta, çok sert olacaksın ki hükümetindekiler işlerin artık değiştiğini anlasınlar. Yapman gereken şey gücü değerlendirmek. Biliyorsun ki bu bir devrim hareketi.” Hafifçe gülümsedi. “Nerdeyse bir devrimci olamayacak kadar uygarlaşmışsm, Sarabian. Gerçekten hükümetini yıkmak istediğinden emin misin?”

“Tanrım, Ehlana, bu benim hükümetim ve güç öncelikle bendeydi.” •

“Ama onu kullanmadın. Tembel ve zevkine düşkünsün, gücün avuçlarının arasından kayıp gitmesine izin verdin. Bakanların, otoriteni parça parça aşırdı. Şimdi bunu onlardan zorla geri alman gerekecek.

İnsanlar gücü vermeye istekli olmazlar, bu yüzden geri kalanlara ciddi olduğunu ispatlamak için bakanlarından bazılarını öldürtmen gerekecek."

"Öldürtmek!"

"Bu gücün en büyük ifadesidir Sarabian, şu andaki konumun açık bir zalimlik gerektiriyor. Hükümetinin dikkatini çekmek için biraz kan dökmek zorundasın."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi sıkıntılı bir tonda Sarabian. "Şey, birkaç kez atıp tuttum ve tehditler savurdum ama doğrusu kimsenin öldürülmesini emredemem."

"Bu sana kalmış ama yapmazsan kaybedeceksin ve bunun anlamı da onlar seni öldürecekler." Kadın biraz düşündü. "Seni her durumda öldürecekler zaten," diye ekledi, "ama en azından önemli bir şey için öleceksin. Sonunda seni öldüreceklerini bilmek başlangıçta bazı tatsız kararlar almana yardım edebilir. Birkaç kişiyi öldürttükten sonra işler kolaylaşır. Bu konuda oldukça deneyimli olarak konuşuyorum, çünkü neredeyse aynı şey benim başıma geldi. Tahta çıktığımda Piskopos Annias hükümeti tamamen kontrol ediyor ve gücümü ondan geri almaya çalışmam gerekiyordu."

"Öldürmekten bu kadar rahat bahsediyorsun Ehlana, neden Annias'ı öldürmedin?"

Kadın alıngan ve iç dondurucu minik bir kahkaha attı. "İnan bana, bu istemediğim için değil ve çok zayıf olduğum için de değil. Annias tacın elindeki bütün otoriteyi çok dikkatli bir şekilde yok etmişti. Lord Vanion ve Pandion Şövalyeleri'nden yardım aldım ama ordu ve kilise askerlerinin kontrolü Annias'daydı. Astlarından birkaç tanesini öldürdüm ama ona ulaşamadım. Ama deneyeceğimi biliyordu. Bu yüzden beni zehirledi. Annias gerçekten çok iyi bir politikacıydı. Ölüm anının geldiğini tam zamanında anlamıştı."

"Neredeyse ona hayranlık duyuyormuş gibi konuşuyorsun."

“Ondan nefret ederdim ama işinde gerçekten çok iyiydi.”

“Şey, ben daha hiç kimseyi öldürtmedim, yani bu işten hâlâ uzak durabilirim.”

“İşte burada hatalısın. Sen hançerini çoktan çektin, onu kullanman gerekecek. Ayaklanmayı bastırdın ve İçişleri Bakam’nı hapsettin. Biliyorsun ki bu savaş ilan etmekle aynı şey.”

“Bütün bunları sen yaptın.”

“Evet ama senin adma hareket ediyordum, bu aynı şey - en azından düşmanların için. Bildiğin gibi şu anda büyük bir tehlike içindesin. Elinden kaçırdığın gücü tekrar ele geçireceğini hükümetinin öğrenmesine izin verdin. Eğer insanları öldürmeye başlamazsan -ve çok çok kısa sürede - büyük ihtimalle bir ay bile yaşayamazsın. Zaten bu kaleye sığmmasaydm çoktan ölmüştün.”

“Beni korkutmaya başladın, Ehlana.”

“Tanrı şahidimdir ki bunu yapmaya çalışıyorum. Hoşlan ya da hoşlanma, Sarabian ama bu işe bulaştın.” Etrafına bakındı. Güneş batıda uzanan dağların üzerindeki bulut yığınının içinde batıyor ve yakut rengi ışıkları Matherion’un sedef kubbelerinden yansıyordu. “Şehrine bir bak, Sarabian ve politikanın gerçeği hakkında düşün. Sen işini bitirmezsen kubbelerin üzerine yayılmış şu kızıl lekeler güneşin yansıması olmayacak.”

“Yeterince açıksözlüsün,” dedi Sarabian, çenesi hiç tanıdık olmayan bir şekil almıştı. “Tamam, kendi güvenliğimi sağlamak için kaç kişiyi öldürmem gerekecek?”

“O kadar çok bıçağın yok, dostum. Matherion’daki herkesi öl-dürtsen bile hâlâ tehlikede olacaksın. Hayatının geri kalanı boyunca tehlike içinde olacağın gerçeğini kabul etsen iyi olur.” Adama gülümsedi. “Doğrusu heyecan verici bile sayılır - bir kez alıştın mı.”

“Şe, sö, kraaliç hazetleri,” diye homurdandı Caalador, “yapbil-di kada şu herflei keni yöntlerle topadk. Şu Krage denn herfin. Ani Sporhawk’in dedii gbi alkool sornu oln herf. Savş sırsmda Stragen’in bütü takmmı toplaıp konuturm içi çalıdık …” Durdu. “Bir süre için insan gibi konuşursam Majesteleri hayal kırıklığına uğrar mı acaba? Bu lehçe çene yapımı bozmaya başladı.”

“Anadiline yaptığın vahşetten bahsetmiyorsun bile,” diye mırıldandı Stragen.

Üçü de aym akşamın geç saatlerde kraliyet dairesinin bitişiğindeki mavi perdeli odada toplanmışlardı. Ehlana ve Stragen’in üzerlerinde hâlâ akşam yemeği giysileri vardı. Ehlana koyu kırmızı kadife, Stragen beyaz satenler içindeydi. Caalador iş adamlarının kahverengi sade giysilerini giyiyordu. Oda, duvarlarının ardmda gizli bir dinleme yeri olmadığına emin olunmak için defalarca dikkatle kontrol edilmişti ve Mirtai de kapının dışında gaddar bir şekilde bekliyordu.

“içişleri Bakam Kolata dışında, önemli birini keşfedemedik,” diye devam etti Caalador, “ve diğer mahkûmlanmızm hiçbir pek bir Şey bilmiyor. Korkarım fazla seçeneğimiz yok, Majesteleri. Eğer işe yarar bir şey istiyorsak Kolata’nm üstünde çalışmak zorundayız.

Ehlana olumsuzca başını salladı. “Ondan da bir şey elde edemezsin, Caalador. Ağzını açar açmaz öldürülecektir.”

“Bundan kesinlikle emin olamayız, Majesteleri,” dedi Stragen. “Bildiğiniz gibi hilemizin tamamen işe yaramış olması mümkün. Üstelik onun burada mahkûm olduğunu bildiğine inanmıyorum. Polisleri hâlâ oMan emir alıyor.”

“O riske atılamayacak kadar değerli,” dedi Ehlana. “Eğer parçalanırsa tekrar bir araya getirmek çok zor olur.”

“Siz nasıl istiyorsanız, Majesteleri,” diye omuz silkti Caalador. “Her neyse, bu ayaklanmanın tam bir aldatmaca olduğu giderek daha çok ortaya çıkıyor. Tek amacı bizi gücümüzü ortaya çıkarmaya zorlamak. Beni en çok

endişelendiren şey, Krager ve dostlarının Mather ion’ daki suçluları casus olarak kullandığımızı açıkça biliyor olmaları. Özür dilerim, Stragen ama bu doğru.”

“Bu çok iyi bir fikirdi,” diye içini çekti Stragen.

“Başlangıçta iyiydi ama sorun Krager’in bunu önceden görmüş olması. Jalen bana dostunuz Platime’m tonlarca dilenci, fahişe ve yankesiciyi Krager’in peşine taktığını söyledi. En iyi fikir bile, fazla kullanılınca eskir.”

Stragen küfrederek ayağa kalktı ve mum ışığında ışıldayan beyaz saten gömleğiyle küçük odanm içinde dolaşmaya başladı. “Gözüktüğü kadanyla başarısız oldum, Kraliçem,” diye kabul etti. “İyi bir fikri boşuna harcadım. Böyle büyük bir hatanın ardından görüşlerime güvenemezsiniz, Emsat’a dönüş hazırlıklarına başlayacağım.”

“Ah, salaklaşma, Stragen,” dedi kadın. “Ve otur. Sen böyle güm güm sesler çıkararak dolaşırken düşünemiyorum.

“İnsanı nasıl adam edeceğini biliyor, değil mi, Stragen?” Caalador güldü.

Ehlana düşünceli bir şekilde, bir parmağını çenesine vurarak oturuyordu. “İlk önce bu işi aile içinde tutalım. Sarabian zaten biraz savruk. Politik olarak, o bir bebek. Elimden geldiğince çabuk büyütmek istiyorum ama sadece bu kadar.” Yüzünü astı. “Onun gazını almak için sık sık durmam gerekiyor.”

“Peki bu konuya gelelim,” diye sırıttı Caalador. “Zorlandığı şey nedir, Majesteleri?”

“İlk olarak cinayet,” diye omuz silkti kadın. “Buna dayanacak midesi yokmuş gibi görünüyor.” Caalador gözlerini kırpıştırdı. “Çoğu insanın yoktur.”

“Politikacıların böyle bir duyarlığa hakları yoktur. Krager ve dostları casus ağımızı biliyorlarsa içine girmek için bir şeyler denemeleri uzun sürmez, değil mi?”

“Hızlısınız,” dedi hayranlık içindeki Caalador.

“Hızlı insanlar daha uzun yaşarlar. Düşünmeye başlayın, beyler. Burada kullanabileceğimiz avantajlı bir durum var ve uzun sürmeyecek. Bunu kendi avantajımıza en iyi nasıl çevirebiliriz?”

“Kandırılanlar yerine gerçek komplocuları tanımlayabiliriz, Majesteleri,” diye düşüncelere daldı Stragen. “İçimize girmeyi denerlerse bizimkilerin bazılarının sadakatlerini zayıflatmaya çalışacaklardır. Diyelim, etrafa çeşitli söylentiler yaymaya başladık - yankesicilere bir tane, dilencilere ya da fahişelere başka bir tane. Sonra oturup diğer tarafın bu hileli oyunlardan hangisine karşı girişimlerde bulunacağını izleyelim. Bu saflarımızdaki dönekleri ortaya çıkarır. Biz de işe yarar isimleri onlardan zorla öğreniriz.”

“Kesinlikle bundan biraz daha iyi bir şey bulabiliriz,” diye huysuzlandı Ehlana.

“Bu konuda çalışacağız, Majesteleri,” diye söz verdi Caalador. “Sizin için uygunsa, ben başka bir şeyi daha izlemek isterim. Kra-gerln Matherion’da meşgul olduğunu biliyoruz ama diğer krallıklardaki dostlarına yöntemlerimiz hakkında ne kadar haber ilettiğini bilmiyoruz. Tamamen işe yaramaz hale gelmeden önce eğreti haber alma servisimizden yararlanabildiğimiz kadar yararlanalım. Arju-na’daki suçlulara haber ileteceğim. Öyle ya da böyle üniversitedeki o enayi bilgin acemice gerçeği mi söylüyor yoksa ayışığından teoriler mi uyduruyor bilmek istiyorum. Sanırım hepimiz Scarpa denen adamın tam biyografisini okumayı büyüleyici bulabiliriz. Hiçbir şey olmasa bile, Arjuna’daki casuslarımız Krager’in operasyonlarımızın alanları hakkında gerçekten ne kadar bildiğini söylemekte başarılı olacaklardır. Eğer bunun sadece yerel olduğunu düşünüyorsa teşkilatımızın şerefine çok kötü bir gölge düşmemiş demektir.”

“Diğerlerini de araştırt,” dedi Ehlana. “Bakalım Baron Parok, Rebal ve Sabre hakkında ne bulabileceksin. En azından Rebal ve Sabre’ye isimler eklemeye çalışalım.”

“Tim olark Majetelenin emredii gib yapcaz.”

“O zamn be çamırdak bi domuz gibi muutl olcam Caalador,” diye cevapladı Ehlana.

Caalador’un gülmekten nefesi kesildi.

“Büyük ihtimalle hava değişimi yüzünden, Majesteleri,” dedi Alean. “Geceleri kesinlikle serin oluyor ve gündüzler de artık birkaç hafta önceki kadar sıcak değil.”

“O Cimmura’da büyüdü, Alean,” diye karşı çıktı Ehlana, “ve orada hava Matherion’dan çok daha sert bir şekilde değişir.”

“Ama burası dünyanın farklı bir bölgesi Kraliçem,” diye belirtti Barones Melidere. “Bir kere tam deniz kenarmdayız. Bu yüzden olabilir. Bazen çocuklar böyle şeyler karşısında yetişkinlerden çok daha sert tepki verir.”

“İkiniz de abartıyorsunuz,” dedi Mirtai, “Tek ihtiyacı, bir kuvvet ilacı. Gerçekte hasta değil, sadece canı sıkkın.”

“Ama hep uyuyor,” diye huysuzlandı Ehlana. “Oyun oynarken bile uykuya dalıyor.”

“Büyük ihtimalle büyüyor,” diye omuz silkti dişi dev. “Küçük bir kızken ben de böyle şeyler yaptım. Sanırım büyümek zor iş.”

Tartışmalarının odağı olan küçük kız pencerenin yanındaki divanda kollarında gevşekçe duran Rollo’yla uzanmış uyukluyordu. Rollo iki neslin sert sevgisine rağmen dayanmıştı. Arka ayaklarının birinden çekilerek sürüklenmiş, daracık yerlere sıkıştırılarak saklanmış ve haftalarca görmemezlikten gelinmişti. Bebeği dolduran nesnelerin yerlerini değiştirmesi ona hafifçe endişeli bir ifade vermişti. Kraliçe Ehlana bunu kötüye işaret olarak değerlendirdi. Rollo onun oyuncağı iken asla endişeli görünmemişti. Diğer taraftan, Mmrr oldukça sakin görünüyordu. Etrafta fazla dolaşmayan bir sahip Mmrr için biçilmiş kaftandı. Prenses Danae uyuklarken kedisine yapacak saçma sapan şeyler icat etmiyordu. Mmrr, bebek giysileri giydirilmediği her günü iyi bir gün olarak hissediyordu. Ön ayaklan sakince göğsünün altında toplanmış bir halde küçük sahibesinin

kalçasında yatmıştı. Gözleri kapalıydı ve boğazından yumuşak hoşnut bir mırlama geliyordu. Şekerlemesini kesen bir şey olmadığı sürece Mmrr'ın dünyayla arası mükemmeldi.

Uyuklayan Prenses Danae'nin düşünceleri, annesinin Matherion'da onun sağlığına duyduğu endişeler yerine Flüt'ün Sparhawk ve arkadaşlarıyla Tega Adası'nda yaptığı konuşmayla ilgiliydi. Da-, nae esnedi, oyuncağına ve kedisine yaslanıp uykuya daldı.

Sevgilim,

Tega'ya ulaştık ve etrafta neler döndüğünü görmek için şehir dışına gidiyoruz. Bir süre haberleşemeyeceğiz ve bu yüzden sağ salim vardığımızı bilmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Benden haber alamazsan fazla endişelenme. Halkın arasında ne kadar kalacağımızdan kesinlikle emin değilim.

Diğerleri harekete geçmek için sabırsızlanıyor. Bu mektubun bir anlamı yok - seni sevdiğimi söylemenin dışında -ama büyük bir ihtimalle, en önemli şey de bu, değil mi? Da-nae'yi benim için öp.

Bütün sevgimle, Sparhawk

"Ah, bu çok hoş," diye mırıldandı Ehlana, kocasının mektubunu indirerek. Herkes kraliyet dairesinin mavi perdeli odasında oturuyordu ve Caalador'un Sparhawk'in mektubuyla gelişi İçişleri Bakanı'yla ne yapacakları hakkındaki ciddi tartışmaları kesmişti.

On ikinci yüzyıl grotesk porselen bir Arjuna heykeli tutan ve hâlâ kahverengi iş adamı giysileri içindeki Caalador'un kaşları çatıl-mıştı. "Sitenin kapılarındaki adamlara beni içeri bırakmaları gerektiğini hatırlatmak isteyebilirsiniz/ Majesteleri. Yine biraz tartıştım." "Bu da ne?" diye sordu İmparator Sarabian. "Üstad Caalador, 'antika sağlayıcım' olarak hizmet ediyor," diye açıkladı Ehlana. "Bu onun kapıda durdurulmamasmı sağlıyor. Anladığım kadarıyla buraya geldiğimden beri oda ıvır zıvırla doldu."

“Bu bizi sen gelmeden önce tartıştığımız konuya geri götürüyor, Caalador,” dedi Stragen. Stragen bugün siyah giymişti. Ehlana kişisel olarak bu rengin ona hiç uymadığını düşündü. Stragen ayağa kalkarak Kraliçe Ehlana’nm sinir bozucu bir alışkanlık olarak gördüğü üzre, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. “İçişleri Bakanlığı bazı sebepler yüzünden adelelerini kasmaya başladı. Biz Bakanın sesini kesiyoruz ve bence bu güçlü başlangıç saldırısı büyük ihtimalle astlarından birinden geliyor.”

“İçişleri, daima işlerin ağırlığını etrafa dağıtmayı severdi,” dedi Oscagne. Dışişleri Bakanı yine batı tarzı elbiseler giyiyor ve bu yüzden açıkça rahatsız görünüyordu.

“Sanırım bu daha önce belirtmeye çalıştığım noktayı güçlendiriyor, Ehlana/’ dedi Sarabian. “Şu anda İçişleri Bakanlığı’nı feshetmememiz gerektiğine emin misin?”

“Kesinlikle,” diye cevapladı Ehlana. “Kolata’yı kalede tutmayı başanp bütün dünyaya onun varlığı için kusursuz meşrulukta bir sebep gösterdik. Hâlâ görevini yapıyor - bizim kontrolümüzde -ve bu bizim için çok fazla değerli. Biz zamana oynuyoruz, Sarabian. Tynian ve Emban Chyrellos’dan Kilise Şövalyeleri’yle gelene -ya da en azından bütün Atan kumandanlarına artık İçişleri Bakanlığının emirlerine uymamaları gerektiği emri verilene -dek çok kötü bir şekilde savunmasız durumdayız. Eğer bela patlak verirse kesinlikle Atanların iki tarafta da savaşmalarını istemiyoruz.”

“Bunu düşünmemiştim,” diye kabul etti.

“Sadece bu değil, Majesteleri,” dedi nazikçe Oscagne. “İçişlerinin onları dağıtma bildirisini umursamaması mümkün. Bildiğiniz gibi, neredeyse bütün güç onlarda. Kraliçe Ehlana haklı. Atanlardan emin olana dek onlara karşı harekete geçemeyiz.”

Stragen odayı adımlamaya devam etti. “Kimse hükümetin bir bölümünü tamamen ortadan kaldıramaz,” diye belirtti. “Bu işin içindeki insan sayısı çok fazla ve yapılacak tek şey bütün komployu açığa çıkaracak dürüst bir polis bulmakta.”

“Dürüst polis diye bir şey yoktur, Stragen,” dedi alaycı bir kahkahayla Caalador. “O kelimeler kendi içlerinde çelişir.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi Stragen. “Köîata’nın ellerinin kirli olduğunu biliyoruz ama bu sadakatsizliğin nereye kadar uzandığına emin olamayız. Çok yayılmış da olabilir, bakanlığın en yüksek makamlarmdaki birkaç kişiyle sımnlı da olabilir.”

Caalador başını salladı. c”Bu ço zo, Stragen,” diye karşı çıktı. “Düğenli pols tekilatı arsında emrle neren gediğinne güvenemez-zin. İc bögelede de neyin ne oldunu bile biri omalı.”

Stragen yüzünü astı. “Keşke şunu yapmasan,” diye söylendi. “Lütfen haklı olduğunda şu lehçeyi kullanma. Kendimi yetersiz hissetmeme neden oluyor. Peki, tamam. Bakanlıktaki yüksek mevki memurlarının bu işe karıştığından neredeyse emin olabiliriz ama pisliğin nerelere kadar bulaştığını tahmin edemeyiz. Sanırım bunu bulmayı öncelikli Bir kornama getirmeliyiz.”

“Bun buman bikaç yüyıltan uzu sümez mi, Stragen,” diye belirtti Caalador.

“O kadar sürmez,” diye karşı çıktı Barones Melidere. Oscagne’ye baktı. “İçişleri Bakanlığı’nın kırtasiyeciliğe çok düşkün olduğunu söylemiştiniz, Ekselans.”

“Kesinlikle, Barones. Bütün hükümet temsilcileri evrak işlerine tapar. Kırtasiyecilik bütün akrabalarınıza iş olanağı sağlar. Polisler dosya ve klasörler olmadan çalışamaz. Her şeyi yazarlar.”

“Ben de konunun bu olabileceğini düşünmüştüm. İçişleri’ndeki kişilerin hepsi eğitimli polis memuru değil mi?”

Oscagne başıyla onayladı.

“O zaman hepsi rapor yazmaya mecburlar, değil mi?”

“Sanırım, ama nereye varacağınızı anlayamıyorum, Barones.”

“Uyan, Oscagne,” diye heyecanlandı Sarabian. “Sanırım bu harika kız sorunumuzu biraz önce çözdü, içişleri’ndeki tavşan kolonisinde bir yerde Imparatorluk’un bütün sadakatsiz polis ve gizli ajanlarının isimleri yazan dosyalar yığılı. Yapmamız gereken o dosya yığınına ulaşmak. Böylece harekete geçme anı geldiğinde tam olarak kimi yakalayacağımızı bileceğiz.”

“O dosyaları ölümüne korumaya kalkışmaları dışında,” diye fikrini söyledi Ehlana. “Ve dosyalama sistemlerine yapılacak bir eylemin bakanlığa cepheden saldırıyla aynı şey olması da var.”

“Hayalleri yok etmeyi gerçekten iyi biliyorsun, Ehlana,” diye sızlandı İmparator.

“Kraliçe’nin itirazlarını çözecek bir yol olabilir, Majesteleri,” dedi hafif bir kaş çatısıyla Melidere. “Matherion’da standartlaşmış bir dosyalama sistemi mi var, Bakan Oscagne?”

“Tanrı korusun ki hayır, Barones,” diye bağırdı. “Hepimizin aynı dosyalama sistemi olsaydı, herhangi bîri bürolarımıza girip ne isterse bulabilirdi. Asla birbirimizden bir şey saklayamazdık.”

“Ben de durumun böyle olabileceğini düşündüm. O zaman diyelim ki Kraliçe Ehlana, İmparator’a öylesine - sadece konuşma sırasında - kendi hükümetinin dosyalama sistemini standartlaştırdı-ğını ve herkesin dosyalarını aynı şekilde tuttuğunu anlattı. Diyelim ki İmparator bu fikirden çok hoşlandı - hükümette inanılmaz tasarruf sağlayacağı için. Sonra, oyuna hâlâ devam ederek, standartlaştırmak amacıyla herkesin dosyalarını inceleyecek olağanüstü yetkili bir imparatorluk komisyonu atadı. Bu içişleri’ndeki büroları araştırmayı bir şekilde haklı göstermez mi?”

“Mümkün olabilir, Kraliçem’ diye onayladı Stragen. “Böyle bir şey ne yaptığımızı gizleyebilir - özellikle de herkesin dosyalarını da didikleyen adamlarımız varsa.”

Oscagne yüzü birden bembeyaz oldu.

“Tebik ederz küçk ledi,” dedi Baronese Caalador/ “ama zizde bitrmezi bizm ena yimi yılmız alçak bi angayada basediyonus. Dişileri Baknı, İçileri Baknıda tonarca erak oldunu sölüyebilr.”

“Bunu biraz azaltabiliriz, Üstad Caalador,” dedi Melidere. “Tek yapmamız gereken İçişleri Bakanı Kolata’yı sorguya çekmek.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi sertçe Ehlana. “Onun parçalanmasını istemiyorum, en azından ona bir daha ihtiyacım olmayana dek.”

“Ona hassas bir soru sormayacağız, Majesteleri,” dedi Melidere. “Bütün bilmek istediğimiz dosyalama sisteminin nasıl olduğu. Bu onun dahil olduğu komployu tehlikeye düşürmez, değil mi?”

“Haklı olduğunu düşünüyorum, Ehlana,” dedi Mirtai. “Bir yerlerde bir tür tetik olmalı - belirli konularda sorgulama hakkında -düşmanlarımızın Kolata’nm ölmesine karar verdiği konular. Yani dosyalama sistemi gibi basit konularda sorgulanmasına önem vermeyebilir, değil mi?”

“Peki,” diye onayladı kraliçe. “Büyük ihtimalle haklısınız.” Yine de, ifadesi hâlâ kuşkuluydu.

“Bütün bunlar çok zekice, Barones,” dedi Stragen, “ama dosyaları araştırmak için bakanlıklara Tamul memurlar yollayacağız. En azından bir kısmının diğer taraftan olmadığını nasıl bileceğiz?”

“Bilmeyeceğiz, Milord Stragen. Bu yüzden dosyalan tekrar incelemek için kendi adamlanmızı - Kilise Şövalyeleri - yollayacağız.”

“Bunun için nasıl bir neden belirteceğiz?”

“Yeni dosyalama sistemi bir Elene icadı olacak, Milord. Metodlan değerlendirip yeni bir sisteme nasıl geçileceği konusunda memurla-n bilgilendirmek için Eleneleri çeşitli bakanlıklara yollayacağız.”

“Şimdi açığınızı yakaladım, Barones,” dedi zafer kazanmışçası-na. “Bunların hepsi uydurma. Yeni dosyalama sistemimiz yok ki.”

“O zaman icat edin, Milord,” dedi sevimli bir şekilde kadın.

Başbakan Şubat, Maliye Bakanı’ran biraz önce söylediği öneri karşısında aşırı telaşlanmıştı. İkisi de Başbakan’ın, imparatorun kabul salonlarından sadece birazcık daha sade olan, şatafatlı bürosunda yalnızdılar. “Sen akimi kaçırmışsın, Gashon,” diye belirtti adam.

Maliye Bakam Gashon kansız, çökük avurtlu ceset benzeri biriydi, yumru yumru kafasından birkaç tutam dışmda saç yoktu. “Daha yakından bak, Pondia Şubat,” dedi yankılanan, zayıf sesiyle. “Sadece bir teori, ama başka türlü anlaşılamayan birçok şeyi açıklıyor.”

“Buna cüret edemezler,” diye güldü Şubat.

“On dördüncü yüzyıl kafasını bırakmaya çalış, Şubat,” diye terslendi Gashon. “Sen Başbakansın, antika bekçisi değil. Etrafındaki dünya değişiyor. Gözlerini hâlâ sımsıkı geçmişe sabitleyip hayatta kalmayı umarak kımıldamadan oturamazsın.”

“Senden pek hoşlanmıyorum, Gashon.”

“Ben de seni çok sevmem, Şubat. Şimdi bir daha anlatacağım. Bu kez uyuamk olmayı dene.”

“Buna nasıl cüret edersin?”

“Ederim çünkü bir şekilde kafamın bulunduğu yerde kalmasını istiyorum. Birincisi : Eosialı Eleneler kesinlikle barbarlar. En azından bunda hemfikir miyiz?”

“Tamam.”

“Geçmişte bizim için sorun olmadılar, çünkü din yüzünden aralarında savaşmakla meşguldüler ve kaygılanacak Zemoch’lu Otha-‘ları vardı. Sana

Otha’nm öldüğünü ve Rendor ayaklanmasının tamamen bastırıldığını söylersem, bu seni çok şaşırtır mı?”

“Benim de kendi bilgi kaynaklarım var, Gashon.”

“Onların anlattıklarını dinlemeyi düşündün mü? Devam edelim, Dolmant’ın Patrikliğe yükseltilmesi için Chyrellos sokaklarında açık bir savaş oldu. Bunun Dolmant’m genelde sevilmediğine bariz bir işaret olduğunu söyleyebilirim. Çürük bir hükümdarın yerini güçlendirmesi için bildiğim en iyi yöntem, bir yabancı ülke macerası ayarlamaktır ve Eosia Kıtası’nm Eleneleri için tek yabancı toprak Daresia’dır - Tamul İmparatorluğu. Fark etmedinse. bu biziz, Pondia Şubat.”

“Bunu biliyorum, Gashon.”

“Sadece emin olmak istedim. Şu ana dek benimle aynı fikirde misin?”

“Konuya gel, Gashon. Bütün gün boş değilim.”

“Cellatla randevun mu var? Tamam. Eleneler dünyadaki herkesi saçma dinlerine döndürmek için Tanrı’nın onlara seslendiğini düşünen dini fanatiklerdir. Bildiğim kadarıyla yılanları, örümcekleri ve balıklan da kendi dinlerine döndürmek istiyorlar. Dini liderleri olan Dolmant, öyle yapmalarını söylerse büyük ihtimalle buzullan ve gelgiti de boyunduruklan altına almaya çalışırlar. Yani elimizde, Ki-Hsesi’nde belirsiz bir gücü etinde tutan ve emrinde kalabalık fanatik destekçileri olan dini bir Hderimiz var. İsterse bu destekçileri ülkesindeki rakiplerini yok etmek için kullanabilir, isterse de onları sıradan halkı kızdırmak ve yönetimine karşı çıkanlan bastırmak için sahte bir bahaneyle yabancı bir güce saldırtabilir. Salak bir kadın -Dışişleri Bakanı Oscagne’nin bize Elenia Kraliçesi olarak tanıttığı - tarafından tam zamanında yapılan bu “resmi ziyaret” bir rastlantı mı? Bu konuda sadece Oscagne’nin sözüne güvendiğimiz gerçeğini kaçırmamışşmdır umarım. Bu kraliçe denen kadm, açıkça taht yerine daha çok yatakta iş yapmaya alışık görünüyor. Şüphesiz, Astel’li salak Alberen gibi büyük ihtimalle Atan’lı Androl’a da güreşerek boyun eğdirdi. Onun Peloi ve Sarsos’daki Styricler arasındaki mace-ralan hakkında sadece tahminlerde bulunabiliriz. Sonra, Matherion’a geldiğinde, ilk gün

doğmadan İmparator Sarabian’ı yatak odasına çekti - Sarabian ve Oscagne’nin onun ilk gecesinde siteyi dolaşıp o sahte Elene kalesine gizlice girdiklerini biliyorsun, değil mi?”

Şubat, itiraza kalkıştı.

“Evet, biliyorum,” diye kesti Gashon, “bu bizi Oscagne’ye götürüyor. Delilller, Oscagne’nin Elenelerin tarafına geçtiğinden şüphelenmeyi gösteriyor diyebilirim - ya kişisel çıkar ya da o sarışın Elene fahişesi yüzünden. Biliyorsun ki Oscagne, Chyrellos’dayken onun üzerinde çalışmak için fazlasıyla zamanı oldu.”

“Bütün bunlar varsayım, Gashon,” dedi Şubat, ama sesinde samimiyetsiz bir ton vardı.

“Elbette öyle, Şubat,” diye ağır alaycı bir yanıt verdi Gashon. “Chyrellos’dan Matherion’a en hızlı nasıl gelinir?”

“Doğal olarak gemiyle.”

“Peki niçin bu CimmuraTı fahişe karayı tercih etti? Kıtayı aşarken manzarayı seyretmek için mi yoksa yöntemlerini geliştirmeyi mi? Bu kız güçlü ve bunu kabul ediyorum.”

“Ya darbe girişimine ne demeli, Gashon? Eleneler olmasaydı hükümet düşecekti.”

“Şu meşhur darbe. Geldiklerinde Tamul dilini bile konuşamayan bir grup Elene’nin altı hafta içinde bu korkunç komloyu ortaya çıkarmaları şaşırtıcı değil mi? Bütün hayatlarını Matherion’da geçiren İçişleri Bakanlığı’run ajanları bu konuda tek ipucuyla karşılaşmamışken? Eleneler hayali bir darbeyi bastırdılar, Şubat ve onu İmparatoru lanet kalelerine hapsetmeye bahane olarak kullandılar. Sadece İmparatorla kalmayıp İşleri Bakanı Kolata’yı da hapsettiler ve Kolata hükümetteki hükümdarımızı kurtarabilecek kaynaklara sahip tek kişi. Gizli Polis Şefi Teovin’le konuştum, hapsoluşundan beri İçişleri’nden, kimsenin Kolata’yla yalnız konuşmasına izin verilmediği konusunda beni temin etti. Meslektaşımız

açıkça mahkûm ve İçişleri Bakanlığı'na yolladığı emirler en az o kadar açık bir şâdlde Elenelerden geliyor. Sonra, bu yeteri kadar kötü değilse, şu din adamı denilen Emban'ı Chyrellos'a Kilise Şövalyeleri'ni 'kriz işini halletmek' adına buraya getirmek üzere geri yollamalarına ne demeli. Elimizde İçişleri'nin bütün kaynaklan ve emrimizde Atan ordularımız v$r, Şubat. Kilise Şövalyeleri'ne neden ihtiyacımız olsun? Bütün dünyadaki en acımasız gücü Tamuli'ye getimenin ne tür bir nedeni olabilir? İstila' kelimesi seni ürkütür mü? İşte meşhur komplonun gerçeği tamamen bu - Elene Kilisesi'nin Tamuli'yi istilası için bahane ve çok açık bir şekilde'İmparator'un tam bir işbirliğiyle."

"İmparator neden kendi hükümetini düşürmek için Elenelerle kompioya girişsin ki?"

"Birçok neden düşünebilirim. Belki bu kraliçe denen kadın onu bazı şeylerle tehdit ediyordur. Büyük ihtimalle ona sonsuz gücün zevkinden bahsederek peri masalları uyduruyordun Bu Eosia'da yaygın bir düştür. Elene hükümdarları kralhklarmdaki bütün kararlan onlar adma hükümetin yaptığına izin verir gibi değil de kendileri alir gibi davranırlar. İkimiz de bu fikrin ne kadar saçma olduğunu biliyoruz. Bir kralın - bizim olayımızda İmparator'un - tek bir fonksiyonu vardır. O yönetimin sembolüdür - başka bir şey değil. Halkın sadakati ve sevgisi için bir odak noktası olarak işe yarar. İmparatorluk hükümeti son bin yıldır seçici bir üretme progamıyla uğraşıyor, imparatorun Tamul kansı - tahta velihat doğuran - daima aptalhğı yüzünden seçilir. Bizim zeki değil uysal imparatorlara ihtiyacımız var. Sarabian bir şekilde elimizden kaçmış. Ona dikkat etme sıkınasına birazcık katlansaydm onun korkulacak kadar zeki olduğunu keşfederdin. Kolata burada büyük hatayı yaptı. Sarabian tahta çıkmadan çok önce öldürülmeliydi. Korkanm ki sevgili İmparatorumuz gerçek gücü arzulamaya başladı. Normalde işini halledebilirdik ama o lanet olası kalenin içinde olduğu sürece öldürmek için ona ulaşamayız."

"İkna edici bir öykü dokudun, Gashon," diye kaşlarını endişeyle çatarak kabullendi Başbakan. "Şu Sparhawk vahşisini Matherion'a davet etmenin büyük bir hata olduğunu biliyordum."

“Hepimiz biliyorduk ve itirazlarımıza aldırmayanı hatırla.”

“Oscagne,” diye bağırdı.

“Kesinlikle. Artık hepsi birbirine uymaya başladı mı?”

“Bütün bunları kendi basma mı keşfettin, Gashon? Bu bütün zamanını para sayarak geçiren senin gibi biri için biraz fazla ayrıntılarla donatılmış.”

“Doğrusu, dikkatimi çeken Gizli Polis Şefi Teovin’di. Bana birçok somut delil sağladı. Burada senin için delilleri özetledim. Bildiğin gibi İçişleri’nin her yerde casuslan var. İmparatorlukta olan hiçbir şey onların şu meşhur dosyalarına bir rapor olarak geçmeden duramaz. Şimdi Pondia Şubat, saygm Başbakanımız İmparatorumuz’un - isteyerek ya da istemiyerek - oturduğumuz yere yüz adımn yakın bir yere hapsedilmesi konusunda ne yapmayı öneriyor? Sen hükümetin adı var kendisi yok başısm, Şubat. Kararlan verecek olan kişisin. Bu konuyla ilgilenirken, Kilise Şövalyelenin kıtayı hızla geçip Matherion’a yürümelerini ve herkezi zorla saçma Tanrılarına nasıl secde^et-tirmelerini - ve bunlan yaparken bütün hükümeti kesmelerini - nasıl engelleyeceğimiz konusunu da biraz düşünmek isteyebilirsin.”

“Oyalamaya çalışıyorlar, Majesteleri,” diye bildirdi Stragen. “Akşam yemeği zamanı geldiğinde bizi kapıya kadar geçirip dışa-n itiyor ve arkamızdan kapıyı kilitliyorlar. Binalar gecenin geri kalanı boyunca kilitli - ama her zaman karanlığın çökmesinin ardından içerde haraket eden tonlarca ışık oluyor. Ertesi sabah döndüğümüzde her şey yeniden düzenlenmiş oluyor. Odadan odaya göç eden dosyalar sonbahardaki ördekler gibi. Tam olarak yemin edemem ama sanırım duvarlar bile hareket ediyor. Bu sabah, dün akşam orada olmadığını sandığım bir odayla karşılaştık.”

“Engessa’nın Atanlarını yollayacağım,” dedi karanlık bir sesle Sarabian. “Herkesi dışarı atıp binayı tuğla tuğla sökeceğiz.”

“Hayır,” dedi Ehlana, başını olumsuz sallayarak. “İçişleri Bakanlığına karşı aleni bir hareket olursa, İmparatorluktaki bütün polisler hemen bir tavşan deliğine saklanır.” Dudaklarını büzdü. “Diğer bakanlıklara da

rahatsız edici şeyler yapmaya başlayalım. Bütün dikkatimizi İçişleri Bakanlığı'na yönelttiğimizi açıkça göstermeyelim."

"Durumu şu andakinden daha kötü hale nasıl sokabilirsiniz ki, Majesteleri?" dedi kırgın bir sesle Oscagne. "Şu ana dek yüzyıllık çalışma sistemini bozdunuz."

"Kimsenin aklına hiçbir şey gelmiyor mu?" diye sordu Sarabian etrafına bakmarak.

"Konuşabilir miyim, Majesteleri?" diye sordu ince ürkek bir sesle Alean.

"Elbette, tatlım," diye gülümsedi Ehlana.

"Umarım hepiniz cüretimi affedersiniz," diye özür diledi. "Ben okuma bile bilmiyorum, bu yüzden dosyaların ne olduğunu hiç bilmiyorum ama onları yemden düzenlemek hakkında konuşabilirim."

"Herkese söylediğimiz bu," diye cevapladı Mirtai.

"Söylediğim gibi okuma yazma bilmiyorum ama dolap gibi şeyleri düzenlemeyi biliyorum. Bu biraz öyle bir şey değil mi?"

"Oldukça yakın," diye cevapladı Stragen.

"O zaman, bir dolabı yeniden düzenlerken, her şeyi dışarı çıkarıp yere yayarsınız. Sonra en üst rafa koymak istediklerinizi bir grup, ikinci rafa koymak istediklerinizi başka bir grup yaparsınız ve böyle devam eder. Bu dosyaları da böyle yapamaz mıyız?"

"U çohoş bi fikr, küçk bebik," diye geveledi Caalador, "ama bü-tü binada o kada dosayı yaycak kada zimin yog."

"Ama dışarda bir sürü çimenlik var, değil mi?" Alean konuşurken gözlerini aşağıya eğmişti. "Bütün hükümet binalarından o dosyaları alır ve çimenliklere yayamaz mıyız? O binalarda çalışanlara onları ayırıp düzenlice sıraya sokacağımız söyleyebiliriz. İtiraz edemezler ve geceleri bahçelerin

kapılarını kitleriz ya da yedi ayak boyundaki Atanlan etraflarına nöbetçi olarak dikeriz. Salak bir hizmetçi kız olduğumu biliyorum ama ben böyle yapardım.”

Oscagne tam bir dehşet içinde Alean’a bakakalmıştı.

Dördüncü Bölüm

TEGA ADASI'NIN batısındaki toprak ince ve kayalıktı. İç bölgelerde yeterince bereketli arazinin olması yüzünden Cumhuriyet'in vatandaşları buradaki toprağı işlemek için hiçbir çaba sarf etmemişti. Sparhawk ve arkadaşları sahile giden taşlı patikada at binerken iç içe girmiş sert çalılar kıyıdan gelen meltemle hışırdıyordu.

"Meltem yardımcı oluyor," diye sevinçli bir ,§ekilde konuştu Talen. "En azından kötü kokuyu uzaklaştırıyor."

"Çok fazla sızlanıyorsun Talen," dedi Flüt. Küçük kız onunla ilk karşılaştıklanndan beri yaptığı gibi Sephrenia'yla beraberdi. Koyu siyah gözleri düşüncelere dalmış bir şekilde ablasının kucağında oturuyordu. Adanın batı kıyısına çarpan dalgaların sesi onlara ulaştığında birden doğruldu; "Burası yeterince uzak, beyler," dedi. "Akşam yemeğini yiyelim ve havanın kararmasını bekleyelim."

"Bu iyi bir fikir mi?" diye sordu Bevier. "Batıya gittikçe arazi'engebeli bir hal aldı. Dalgaların sesi kayalara çarpıyormuş gibi. Burası karanlıkta etrafı görmeden yürümek için iyi bir yer olmayabilir."

"Sizi rahatça sahile götürebilirim, Bevier," dedi Flüt. "Ama sizlerin gemiyi yakından görmenizi istemiyorum. Onun yapımında bilmemeniz gereken bazı fikirler var. Bu, size bahsettiğim görüşmeler sırasında verdiğim sözlerden biri." Küçük bir kayalık tepeceğin rüzgâr almayan tarafını işaret etti. "Rüzgârdan kurtulmak için oraya gidip bir ateş yakalım. Size vermem gereken bazı talimatlar var."

Kötü yapılmış patikadan uzaklaşıp tepenin korunağında atlarından indiler. "Yemek sırası kimde," diye Sör Ulath'a sordu Berit.

“Seninki,” dedi bir parça bile gülümsemeden Ulath.

“Bunu yapacağını biliyordun Berit,” dedi Talen. “Biraz önce yaptığın neredeyse gönüllü olmakla aynı şeydi.”

Berit omuz silkti. “Eninde sonunda sıra bana gelecekti,” dedi.

“Sanırım bir süre için kurtuldum”

“Tamam, beyler,” dedi Vanion, “etrafı arayalım, bakalım yana-bilecek neler var.”

Sparhawk gülümsemesini sakladı. Vanion ne kadar istemezse istemesin Eğitmen olarak kalmamayı başaramıyordu, çünkü emretme alışkanlığı içine çok fazla işlemişti.

Ateş yaktılar ve Berit idare edebilecek bir yahni pişirdi. Yemekten sonra hava yavaş yavaş kararırken ateşin başına oturdular.

“Şimdi,” dedi Flüt, “atlarımızla bir koya ineceğiz. Hepinizin bana yakın olmanızı istiyorum çünkü çok sisli olacak.”

“Bu pırıl pırıl bir akşam, Flüt,” diye itiraz etti Kalten.

“Koya ulaştığımızda öyle olmayacak,” dedi kız. “Gemiyi iyice inceleyebilmeniz için fazla şansınız olmayacağından emin olacağım. Esasında bunu yapmamam gerekiyor, bu yüzden başıma bela açmayın.” Sertçe Khalad’a baktı. “Ve özellikle senin merakını iyice dizginlemeni istiyorum.”

“Ben mi?”

“Evet, sen. Beni rahatsız edecek kadar pratik zekâlı ve uyanıksın. Buradaki soylu dostlarının gemiler hakkında herhangi bir tahmin yürütecek kadar hayal güçleri yok. Sen farklısın. Güverteyi bıçağınla kazıma ve etrafı incelemek için gizlice dolaşma. Bir gün Cimmura’ya damladığımda nehirde tamamen aynı gemiden bir tane daha görmek istemiyorum. Koya inip,

gemiye binecek ve doğru aşağı ineceğiz. Gittiğimiz yere ulaşana dek güverteye çıkmayacaksınız. Geminin belli bir bölümü bize ayrıldı ve yolculuk boyunca orada kalacağız. Bu konuda söz vermenizi istiyorum.”

Sparhawk Danae ve Flüt arasında bazı farklar görebiliyordu. Flüt çok daha otoriterdi ve Danae’nin kaprisli espiri anlayışına sahip değil gibiydi. Çocuk Tanrıça’run tam bir kişiliği olmasına rağmen, yeniden doğuşlarının özgün kişisel özellikleri varmış görünüyordu.

Flüt yavaşça kararan göğe baktı. “Bir saat daha bekleyeceğiz,” diye karar verdi. “Geminin mürrettebatına bizden uzak durmaları söylendi. Yemeklerimiz kapının yanına konacak ve oraya koyanları görmeyeceğiz. O dişiyi yakalamaya çalışmanız işinize yaramaz, bu yüzden denemeye bile kalkmayın.”

“Dişi mi?” diye bağırdı Ulath. “Mürettebatın içinde kadınlar var mı demek istiyorsun?”

“Onların hepsi dişi. Geldikleri yerde pek erkek yoktur.”

“Kadınlar yelkenleri açıp kapayacak kadar güçlü değildir,” diye itiraz etti adam.

“Bu dişiler sizden on kez daha güçlü Ulath ve bu durum zaten önemli olmaz çünkü geminin yelkenleri yok. Lütfen soru sormaktan vazgeçin, baylar. Ah, bir şey daha var. Aşağı indiğimizde bir tür vızıltı sesi olacak. Bu normaldir, paniğe kapılmayın.”

“Nasıl…” diye başladı Ulath.

Flüt elini kaldırdı. “Başka soru yok, Ulath,” dedi oldukça sert bir şekilde. “Cevapları bilmeniz gerekmiyor. Bu gemi bizi bir yerden bir diğerine hızla götürecek. Bilmeniz gereken tek şey bu.”

“Bu da bizi gerçekten bilmemiz gereken bir yere getirir,” dedi Sparhawk. “Nereye gidiyoruz?”

“Edom’un batı kıyısındaki Jorsan’a,” diye yanıtladı. “Şey, yaklaşık olarak. Jorsan’da karanın içine iyice giren büyük bir körfez var. O körfezin ağzında karaya çıkacağız ve at sırtında karadan ilerleyeceğiz. Şimdi, niye başka şeyler hakkında konuşmuyoruz?”

Sis neredeyse üzerinde yürünecek kadar kalındı ve şövalyeler atlarıyla gözükmeyen dalgalara doğru dik bir bayırdan aşağı inerken Sephrenia’nm tuttuğu meşalenin soluk ışığını körlemesine izlemek zorunda bırakılmışlardı.

Bir kumsala ulaştılar ve el yordamıyla suya doğru ilerlediler. Ardından sisin içindeki diğer ışıkları gördüler - bunlar ince, sisle örtülü ve inanılmaz bir mesafeye yayılmış gözüken ışıklardı. Işıklar titreşmiyordu ve meşale ışığı renginde değillerdi.

“Aman Tanrım,” diye nefesi kesildi Ulath’in. “Hiçbir gemi bu kadar büyük olamaz.”

“Ulath!” dedi, sislerin arasından sertçe Flüt.

“Özür dilerim,” diye geveledi adam.

Suyun kıyısına ulaştıklarında tek görebildikleri, o titreşmeyen ışıkların dış hatlarını belirttiği, birkaç metre uzakta suya iyice gömülü bir karaltıydı. Gemiden kıyıya uzanan bir rampa vardı ve Sephrenia’nm beyaz kısrağı Ch’iel kendinden emin bir şekilde rampaya adımı atıp tıngırdayarak gemiye çıktı.

Güvertede belirsiz, pelerinli ve kukuletalı, omuz yüksekliğinden daha kısa, ama tuhaf bir şekilde bodur ve yapılı figürler vardı.

“Atları ne yapacağız?” diye sordu Vanion, herkes atlarından inerken.

“Böylece bırakın,” dedi Flüt. “Onlarla ilgilenilecek. Aşağı inelim. Herkes güverteden uzaklaşana kadar hareket edemeyiz.”

“Mürettebat yukarıda kalıyor, değil mi?” diye sordu Ulath.

“Hayır. Bu çok tehlikeli.”

Güvertedeki dikdörtgen biçimli ambar ağzına giderek aşağı doğru inert eğimli bir rampayı izlediler.

“Basamaklar daha az yer kaplardı,” dedi eleştirirce Khalad.

“Mürettebat basamakları kullanamaz, Khalad,” dedi Flüt. “Bacakları yok.”

Khalad dehşet içinde bakakaldı.

“Size onların insan olmadığını söyledim,” diye omuz silkti kız.

Rampanın bitimindeki kamaralara giden yol alçaktı, şövalyeler Çocuk Tanrıça’yı kıça doğru yarı kambur olarak izlediler. Güvertenin altındaki bölüm tavana yerleştirilmiş cam görünümlü bir şeyle örtülüydü ve parıldayan soluk ışık noktalarıyla aydınlatılmıştı. Işık sabitti, parıldayıp sönmüyor, kesinlikle bir ateşten oluşmuyordu.

Bununla beraber, küçük rehberlerinin onları götürdüğü bölümler alışıla geldiği üzere mumla aydınlatılmıştı ve tavanlar şövalyelerin dik durabileceği kadar yüksekti. Ulath önlerindeki beş gün boyunca hapishaneleri etkisini veren yerin kapısını kapatır kapatmaz ayaklarının altındaki güverteyi titretmeye başlayan düşük perdeden bir vızıltı başladı ve bu garip teknenin pruvasını ağır ağır açık denize doğru döndürdüğünü hissedebildiler. Sonra gemi ileriye doğru yükselerek fırladı.

“Neyle hareket ediyor?” diye sordu Kalten. “Rüzgâr yok.”

“Kalten!” dedi sertçe Aphrael.

“Özür dilerim,” diye geveledi.

“Burada dört bölüm var,” dedi kız. “Bunda yemek yiyeceğiz. Diğer üçüne dağılıp uyuyabiliriz. Eşyalarınızı yerleştirin baylar. Sonra yataklarınıza gidebilirsiniz. Beş gün boyunca hiçbir şey olmayacak.”

Sparhawk ve Kalten yanlarına Talen’i alarak kamaralardan birine gittiler. Talen kendininkinin yanında Khalad’m da eyer çantalarını taşıyordu.

“Ağabeyin nerede?” diye şüphelenerek sordu Sparhawk.

“Biraz etrafa bakınmak istiyor,” dedi Talen.

“Aphrael bunu yapmamasını söyledi.”

“Ne olmuş?”

Gemi ileri doğru bir daha fırlayınca hepsi biraz sendelediler. Vızıltı sesi vınlamaya dönüştü, gemi neredeyse oturan bir adamın ayağa kalkışı gibi sudan yükselmiş görünüyordu.

Kalten eyer çantalarını ranzalardan birinin üstüne attı ve yanlarına oturdu. “Bunların hiçbirini anlamıyorum,” diye yakındı.

“Anlaman gerekmiyor,” diye karşılık verdi Sparhawk.

“Gemide içecek herhangi bir şey var mı, diye merak ediyorum. Şu anda kesinlikle bir şeyler içebilirim.”

“Ben fazla umutlanmazdım. İnsan olmayanların damıttığı bir şeyle ilgileneceğinden emin değilim. Sana tuhaf etkiler yapabilir.”

Khalad minnacık kamaraya geldi, gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. “Sizi dehşete düşürmek istemiyorum, baylar, ama bir atın koşabileceğinden daha hızlı gidiyoruz.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Talen.

“Şu merkezi kamaradaki perdeler yuvarlak pencerelere benzer açıklıkların üstüne asılı - ama üzerlerinde cam var. Dışarı baktım. Hâlâ etrafımızda sis var ama suyu görebiliyordum. Yüzen bir kütük yanımızdan arbalet oku gibi geçti. Bir şey daha. Geminin teknesi altımızda geriye doğru kıvrılıp hiçbir şekilde suya değmiyor.”

“Uçuyor muyuz?” diye kuşkuyla sordu Kalten,

Khalad başını salladı. “Sanırım omurga suya deyiyor ama hepsi o kadar.”

“Bunları bilmek istemiyorum,” dedi dokunaklı bir sesle Kalten.

“Haklı, Khalad,” dedi Sparhawk. “Sanırım bu Aphrael’in bizi ilgilendirmeyen dediği şeylerden biri. Şu andan itibaren bırak o perdeler kapalı kalsın.”

“Biraz bile meraklı değil misiniz, lordum?”

“Böyle de yaşamaya devam edebilirim.”

“Biraz tahmin yürütsem rahatsız olur musun, Sparhawk?”

“Yürüt ama tahminlerini kendine sakla.” Ranzasına oturdu ve çizmelerini çıkarmaya başladı. “Geri kalanınızı bilmem ama ben emirlere uyup yatağa gireceğim. Uykumuzu almak için güzel bir fırsat ve bir süredir bu konuda çok zayıfız. Jorsan’a ulaştığımızda tetikte olmamız gerekiyor.”

“Bu yaklaşık dünyanın dörtte birlik yolu,” dedi huysuzlanarak *Khalad,* “ve beş günde ulaşacağız. Böyle bir şeyi çözebileceğimi sanmıyorum. Pandion Şövalyesi olmam gerekiyor mu, Sparhawk?”

“Evet’ dedi Sparhawk çizmelerini yere bırakarak. “Ben uyumadan öne bilmek istediğin başka bir şey var mı?”

Sonraki beş gün boyunca bol bol uyudular. Uyuyan insanlar etrafta dolaşıp keşifler yapmayacağı için Sparhawk bu işte Aphrael’in parmağı olabileceğinden oldukça şüphelendi.

Yemekleri hiçbirinin tanımlayamadığı bir maddeden yapılmış tuhaf dikdörtgen tepsilerde verildi. Yemekler çiğ sebzelerden oluşmuştu. İçmek için sadece su verildi. Kalten her öğünde yemekten şikayet etti ama başka bir şey olmadığı için yine de yedi.

Varmaları beklenen günden önceki ikindi, hepsi ortadaki dar kamarada toplandı. Flüt, gidecekleri yere on saatten fazla olmadığını söylediğinde “Emin misin?” diye sordu Kalten.

Flüt iç çekti. “Evet, Kalten, eminim.”

“Nereden biliyorsun? Güverteye de çıkmadın o gemicilerden herhangi biriyle de konuşmadın. Biz …” Kelimeleri orada kaldı. O bocalarken Flüt ona aşırı acı çeken bir ifadeyle bakıyordu. “Ah, dedi arkasından. “Sanırım düşünemedim. Özür dilerim.”

“Seni seviyorum, Kalten her şeye rağmen.”

Khalad boğazını temizledi. “Dolmant sana Edomluların Kili-se’ya karşı güçlü duyguları olduğunu söylememiş miydi?” diye Sparhawk’a sordu.

Sparhawk başıyla onayladı. “Anladığım kadarıyla, Kutsal Anamıza neredeyse Rendorlular gibi bakıyorlar.”

“O zaman anladığım kadarıyla Kilise Şövalyeleri hiç hoş karşılanmayacak.”

“Hemen hemen hiç.”

“O zaman sıradan yolcular gibi giyinmemiz gerekecek.”

“Kesinlikle,” diye onayladı Sparhawk.

Vanion haritasına bakıyordu. “Jorsan’dan tam olarak nereye gideceğiz, Aphrael?” diye Flüt’e sordu.

“Bir süre sahilden yukarı,” diye üstü kapalı cevapladı.

“Bu açık değil.”

“Evet, biliyorum.”

Adam iç çekti. “Jorsan Körfezi’nden şehrin içine gitmemizi gerektiren herhangi bir şey var mı? Körfezin kuzey kıyısında karaya çıkarsak şehre uğramaktan tamamen kurtulabiliriz. Edomlularm önyargıları yüzünden elimizden geldiğince onlardan uzak durmamız gerekmez mi?”

“Jorsan’a gitmemiz gerekiyor,” dedi Flüt. “Şey” diye düzeltti, “Jorsan o kadar önemli değil ama yolda olacak bir şeyi göreceğiz.”

“Ya? O da ne?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Buna alışırsın,” dedi eski dostuna Sparhawk. “Küçük Tanrıçamız bazen bazı şeyler seziliyor - hiç ayrıntı yok, sadece sezgi.”

“Ne zaman karaya çıkacağız?” diye sordu Ulath.

“Yaklaşık gece yarısı,” diye cevapladı Flüt.

“Yabancı bir kıyıya gece yarısı inmek biraz ustalık ve dikkat ister,” dedi kuşkuluca.

“Hiçbir sorun olmayacak.” Flüt bunu tamamen kendine güvenerek söylemişti.

“Bu konuda endişe etmemem gerekiyor. Öyle değil mi?”

“İstiyorsan edebilirsin, Ulath,” diye gülümsedi. “Gerekli değil ama daha iyi hissedeceksen dilediğin kadar endişelenebilirsin.”

Yeniden güverteye çıktıklarında yine sis vardı - yoğun, karanlık bir sis - ama bu kez tuhaf gemide ışık yoktu. Atlan eyerlenmiş olarak bekliyordu. Onları rampadan çakıllı bir sahile indirdiler.

Geriye suya baktıklarında gemileri gitmişti.

“Nereye gitti?” diye bağırdı Ulath.

“Hâlâ orada,” diye gülümsedi Aphrael.

“O zaman niçin göremiyorum?”

“Çünkü insanların görmesini istemiyorum. Buraya gelirken birçok sıradan geminin yanmdan geçtik. Biri gördüyse dünyanın her limanındaki her gemici meyhanesinde tuhaf konuşmalar olacaktır.”

“Hepsi omurgası hakkında değil mi?” diye sordu Khalad.

“Khaladl” dedi sertçe Hüt. “Bunu hemen kes!”

“Bu konuda hiçbir şey yapmayacağım, Flüt. İstesem de yapamam ama hızının nedeni omurgası. Bunu söylememin nedeni bunu çözemedim diye beni salak yerine koyma hatasını yapmaman.”

Hüt öfkeyle baktı.

Khalad hafifçe eğilip kızı yanağından öptü. “Tamam, Hüt,” diye gülümsedi. “Seni yine de seviyorum, bazen beni küçümsesen de.”

“Çok iyi bir adam olacak,” dedi Vanion’a Kalten.

Çakıllı kıyıdan yükselen yamaç kadim, gür otlarla kaplıydı ve tepenin üstüne ulaştıklarında sis tamamen kalktı. Körfezin sakin sularından yansıyan ay ışığı altında geniş bir yol uzanıyordu.

“Haritam bir mil kadar içerde bir tür patika gösteriyor,” dedi Vanion. “Körfezden doğrudan Jorsan’a gidiyor gibi.” Hâlâ ters ters Khalad’a bakan Flüt’e yöneldi. “Yüce yetkililere ters düşmeyecek-sek sanırım yolu izleyeceğiz.” Çocuk Tanrıça’ya sorarcasına baktı.

Flüt Sephrenia’nın kollarına iyice gömülüp başparmağını emmeye başladı.

“Dişlerini çarpıtacaksın.”

Hüt ağzından parmağını çekti ve ona dil çıkardı.

“Yola devam ediyor muyuz, o zaman?” diye sordu Vanion.

Uzun otlarla kaplı engebeli geniş bir çayırı geçtiler. Ay bütün renkleri ortadan kaldırarak atların ayaklarını kamçılayan otları gri, çayırın ötesindeki ormanıysa şekilsiz siyah bir leke haline getirmişti. Atlarını yavaşça sürerlerken kulakları tetikte ve elleri kılıç kabzalarının yakınında duruyordu. Ters giden hiçbir şey yoktu, ama onlar eğitimli şövalyelerdi ve onlar için dünya daima tehlike doluydu.

Ağaçların altma ulaştıklarında Vanion dur emri verdi.

“Niçin durduk?” diye biraz ters bir şekilde sordu Flüt.

“Bu gece ay çok parlak,” diye açıkladı Vanion, “ve gözlerimizin ağaçların altındaki gölgelere alışması için biraz zamana ihtiyacı var. Herhangi bir şeye takılmak istemiyoruz.”

“Ya.”

“Onun gecesi pek iyi gitmiyor, değil mi?” diye Sparhawk’a fısıldadı Berit. “Khalad’a çok kızmış görünüyor.”

“Bu onun için iyi. Bazen kendine çok güveniyor ve kendi uyanıklığından biraz fazla etkilenmiş durumda.”

“Bunu duydum, Sparhawk,” diye söylendi Flüt.

“Ben de duymanı istedim zaten,” dedi yumuşakbaşlı bir şekilde.

“Niçin bu akşam herkes bana ters davranıyor?” diye söylendi.

“Onlar sadece seni kızdırmaya çalışıyorlar, Aphrael,” dedi küçük kıza Sephrenia, “beceriksizce elbette, ama onlar Elene ve bu yüzden fazla bir şey bekleyemezsin.”

“işler çirkinleşmeden yola çıkıyor muyuz?” dedi Vanion.

Gölgelerin içinde atlarını yürüyüşe geçirdiler ve yaklaşık yarım saat sonra dar, tekerlek izli bir patikaya ulaştılar. Doğuya yönelerek atlarını bu kez biraz daha hızlı sürdüler.

“Jorsan daha ne kadar uzak, lordum?” diye bir süre gittikten sonra Vanion’a sordu Bevier.

“Yaklaşık elli fersah,” dedi Vanion.

“O zaman epey yol var.” Bevier sorarcasına Flüt’e baktı.

“Ne var?” dedi kız huysuz bir tavırla.

“Pek bir şey yok.”

“Söyle, Bevier.”

“Asla sizi gücendirmek istemem Kutsal Aphrael ama Kral War-gun’un ordusuyla Deira’yı geçerken yaptığınız gibi yolculuğu hızlandırabilir misiniz?”

“Hayır, hızlandıramam. Önemli bir şeyin olmasını beklediğimizi unuttun, Bevier ve sadece sen, Jorsan meyhanelerine ulaşmak için acele ediyorsun diye onu geçmeyeceğim.”

“Bu kadarı yeter,” dedi Sephrenia.

Henüz güz başlangıcı olduğu için yanlarında çadır getirmemişlerdi. Bir saatlik yolculuğun ardmdan ormana girip birkaç saat uyumak için battaniyelerini yerdeki yaprak yığınlarının üzerine yaydılar.

Tekrar yola çıktıklarında güneş iyice yükselmişti ve akşama kadar kimseye rastlamadan ormanın içinden yollarına devam ettiler.

Çeyrek mil sonra bir kere daha ormana girdiler. Küçük yemek ateşlerinin ışığını gizleyip sık bitki örtüsüne sahip bir dere yatağının bulunduğu dar ve dik yamaçlı bir vadide gece için kamp kurdular. Oldukça şaşırtıcı bir şekilde, Ulath her zamanki dalaverelerin hiçbirine başvurmadan yemeği

hazırladı. “Tynian yanımda olmadığında hiç eğlenceli olmuyor,” diye açıkladı.

“Onu ben de özledim,” dedi Sparhawk. “Onun önerileri olmadan yolculuk yapmak tuhaf geliyor.”

“Bu yemek pişirme konusu daha önce de ortaya çıkmıştı,” diye belirtti Vanion. “Bir şey mi kaçırıyorum?”

“Sör Ulath normalde bu işi takip eder, Lordum,” diye açıkladı Talen. “Çok karışık bir sistem, bu yüzden nasıl işlediğini geri kalanımızın hiçbiri anlamıyor.”

“Basit bir liste aynı işi görmez mi?” diye sordu Vanion.

“Göreceğine eminim ama Sör Ulath kendi yöntemini tercih ediyor. Ama birkaç sorunu var. Bir keresinde Kalten bütün bir hafta her öğünü pişirdi.”

Vanion’un tüyleri ürperdi.

O gece tütsülenmiş koyun eti yediler ve Ulath bu konuda yol arkadaşlarından kötü bakışlar aldı. Ama Flüt ve Sephrenia seçimi yüzünden iltifat ettiler. Yemekten sonra eğreti yataklarına gittiler.

Talen bağırmasını engellemek için bir elini dikkatle ağzına kapadığı Sparhawk’i uyandırdığında gece yarısını çoktan geçmişti. “Yolun yanında insanlar var,” diye fısıldadı çocuk. “Büyük bir ateş yakmışlar.”

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Sparhavvk.

“Öylece durup birisini bekliyor gibiler - sürekli içiyorlar.”

“Diğerlerini de uyandırsan iyi olur/’ dedi Sparhawk, battaniyesini atıp kılıcına uzanırken.

Karanlıkta ormanın içinden gizlice ilerlediler ve kesik ağaç dip-leriyle çevrilmiş açıklığın kıyısında durdular. Açıklığın ortasında büyük bir kamp ateşi yakılmıştı ve yaklaşık yüz adam — elbiselerine bakılırsa çoğu köylü -

alevlerin yanında yerde oturuyordu. Yüzleri yansıyan ışıktan ve etrafta dolaştırdıkları toprak testiler yüzünden kıpkırmızıydı.

“İçki partisi için ilginç bir yer,” diye mırıldandı Ulath. “Ben böyle sıradan bir şey için ormanın bu kadar içlerine girmezdim.”

“Bu mu?” diye sordu Vanion, Sephrenia’ran siyah pelerine sarınarak ablasının kollarına yerleşmiş Flüt’e.

“Bu ne?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Görmemiz gereken bu mu?”

“Sanırım,” dedi. “Hepsi geldiğinde daha iyi bileceğim.”

“Daha gelen var mı?”

Kız başıyla onayladı. “En azından bir kişi daha. Şu anda buradakiler önemli değil.”

Açıklıktaki köylülerin gürültüsü giderek artarken beklediler.

Sonra yolun yakınında, açıklığın diğer ucunda tek bir atlı belirdi. Yeni gelenin siyah pelerini ve yüzüne iyice eğilmiş, geniş kenarlı bir şapkası vardı.

“Yine mi,” diye söylendi Talen. “Bu kıtada kimsenin hayal gücü yok mu?”

“Bu da ne?” diye sordu Vanion.

“Astel’deki Sabre’nin de benzer bir giysisi vardı lordum.”

“Belki bu farklıdır.”

“Ben olsam bu konuda pek ümitlenmezdim.”

Atlı adam ateşin yanma gelip atından inip şapkasını geri itti. Uzun boylu, delik deşik suratlı, kısık gözlü sırık gibi biriydi. Bir ağaç dibinin üzerine çıkıp köylülerin etrafında toplanmalarını bekledi. “Beni dinleyin dostlarım,” dedi yüksek ve kaba bir sesle. “Haberlerim var.”

Köylülerin yarı sarhoş uğultusu kayboldu.

“Son karşılaşmamızdan beri çok şey değişti,” diye devam etti adam. “Tamullarla anlaşmazlıklarımızı barışçıl yollarla çözmek için son bir deneme yapmaya karar verdiğimizi hatırlayacaksınız.”

“Başka ne seçeneğimiz vardı ki, Rebal?” diye bağırdı köylülerden biri. “Sadece bir deli Atan garnizonuna saldırır - davası ne kadar haklı olursa olsun.”

“Demek bu Rebal,” diye fısıldadı Kalten. “Pek etkileyici değil, değil mi?”

“Bizim davamız Incetes’in kendisi tarafından saptandı,” diye karşılık verdi Rebal, “ve Atanlar ona denk olamaz.”

Kalabalıktan bir onay mırıltısı yükseldi.

“İyi haberler var, dostlarım,” diye bildirdi Rebal. “Özel elçilerimiz başarılı oldu. imparatorun kendisi davamızın haklı olduğunu gördü.”

Yarım yamalak bir alkış oldu.

“Ben de sizin gibi sevindim,” diye devam etti Rebal, “ama yoz Tamul yöneticilerin basit adaletsizliği yüzünden çok daha ciddi, yeni bir tehlike ortaya çıktı. Artık dostumuz olan İmparator lanetlenmiş Kilise Şövalyeleri tarafından esir alındı. Chyrellos Kilisesi’nin kötü Patriği dostumuzu ele geçirmek için dünyanın öbür ucundan yetişti.”

“İğrenç!” diye bağırdı kalabalığın içinden yapılı bir köylü. “Canavarca!”

Yine de köylülerin geri kalanı biraz şaşkın görünüyorlardı.

“Çok hızlı gidiyor,” diye eleştirdi Talen.

“Ne?” diye sordu Berit.

“Davalarını değiştiyor,” diye açıkladı Talen. “Sanırım yaklaşık bir yüdan beri Tamullan lanetliyordu - aynı Sabre’nin Astel’de yap-nğı gibi. Şimdi başka birini lanetlemek istiyor ama önce Tamulların üstündeki laneti kaldırması gerekiyor. Sarhoş bir köylü bile imparatorun mucizevi değişmesi hakkında bazı şüpheler duyacaktır. Bunu çok hızlı yaptı - ve de çok basit.”

“Anlat bize, Rebal,” diye iri yapılı köylü bağırdı, “bizim dost İmparatorumuz nasıl oldu da esir alındı?”

“Evet, anlat bize!” diye kalabalığın diğer tarafından bir adam uludu.

“Yerleştirilmiş dalkavuklar,” diye küçümsedi Talen. “Bu Rebal denen adam çirkin olduğu kadar da kurnaz.”

“Zekiceydi, dostlarım,” dedi kalabalığa Rebal, “çok zekice. Chyrellos Kilisesi’ne Cehennem’in şeytanları yol gösterir ve onlar düzenbazlık üstadlarıdır. Artık dostlarımız olan Tamullar dinsizdir ve Chyrellos sapkınlarının kurnazlıklarını anlamıyorlar. Hepsi hiç şüphelenmeden, Kilise görevlilerinden bir delegasyonu içtenlikle karşıladı ve Matherion’a gelen iğrenç sapkınlarının arasında Kilise Şövalyeleri de vardı - Cehennem’in zırhlı gerçek hizmetkâr-lan. Matherion’a geldiklerinde, dostumuz ve sevgili koruyucumuz İmparator Sarabian’ı yakaladılar. Onu şimdi kendi sarayında hapis tutuyorlar!”

“Tamullara ölüm!” diye bağırdı fazla içmiş, hırıltılı sesli yaşlı bir adam.

Diğer köylülerden biri kafasının arkasına kısa ve kaim bir sopayla sertçe vurdu. Biraz geç kalmış gösterici gevşekçe yere çöktü.

“Toplum kontolü,” diye dudak büktü Talen. “Rebal buradaki insanların hiçbir hata yapmalarını istemiyor.”

Diğer köylüler, açıkça Rebal'in sıkıca yerleştirdiği dalkavuklar, doğru sloganı bağırmaya başladılar, "Kilise Şövalyelerine ölüm!" olurlarken kaba silahlarım ve çeşitli tarım aletlerini sloganlarım vurgulayıp hâlâ şaşkın olanlara gözdağı vermek için sağa sola salladılar.

"Bu canavarların amacı çok açık," diye kargaşanın içinde bağırdı Rebal. "Planlan Atanların saraya hücum etmesini engellemek için Imparator'u rehin tutmak. Takviyeleri gelene dek orada güvenle oturacaklar. Hata yapmayın dostlarım, takviye güç şu anda Eosia ovalarında toplanıyor. Sapkınların ordulan yürüyüşe geçti ve buna önayak olan Kilise Şövalyeleri."

Köylü saflan arasından dehşete kapılmış soluk soluğa konuşmalar duyuldu. "Matherion'a!" diye haykırdı sopalı bir adam. "imparatoru kurtarmaya!"

Kalabalık slogana katıldı.

Rebal bir elini kaldırdı. "Beriirn kanım da sizinki gibi kaynıyor, dostlarım! Ama evlerimizi ve ailelerimizi Kilisenin Şövalyeleri'nin insafına mı bırakacağız? Bütün Eosia Matherion'a doğru yürüyüşe geçti! Melun Eosia ve ateş kubbeli Matherion arasından duran ne var? Edom, dostlarım. Sevgili anavatanımız sapkın güruhun yolunda duruyor! imparatorun yardımına koşarsak kadınlarımızı iğrenç bir şekilde tecavüz edilmekten kim koruyacak?"

Kalabalıkta düşkırıklığı çığlıkları duyuldu.

Rebal bu noktada hızla harekete geçti. "Ve dostlarım, sevgili yurdumuzu savunmamız dostumuz İmparatora da yardımcı olacaktır. Eosia'nm hayvanları dinimizi yok etmeye ve gerçek inananları kesip biçmeye geliyor. Ne yol izleyeceğinizi bilmiyorum ama güzel vatanımız ve kutsal inancımız için hayatımı ortaya koyacağıma söz veririm! Ama ölümüm Kilise Şövalyelerini geciktirecek! Cehennem'in Tohumları kanımı dökmek için durmak zorunda ve gecikmeleri Atanlara toplanmaları için zaman verecek! Böylece hem yuvalarımızı korur, hem de dostumuza yardım edebiliriz!"

Sparhawk sesini kısmaya çalışarak küfretmeye başladı.

“Sorun ne?” diye sordu Kalten.

“Biraz önce önümüz kesildi. Eğer bu salaklar Rebal’in onlara söylediğini kabul ederlerse, Kilise Şövalyeleri Matherion’a kadar adım adım savaşarak gitmek zorunda kalacak.”

“Değişen durumu kendi çıkarlarına kullanmakta çok hızlılar,” diye onayladı Vanion. “Belki de çok hızlılar. Matherion buradan neredeyse on bin fersah uzakta. Ya birisinin çok iyi bir atı var ya da esrarengiz dostumuz hükümet darbesinin başarısızlığının ardından olanları iç bölgelere iletmek için yine kuralları bozuyor.”

Rebal kalabalığın bağrışmasını durdurmak için ellerini kaldırıyordu. “Benimle beraber misiniz, dostlarım? Aynı zamanda hem yuvalarımızı, hem dinimizi hem de dostlarımız Tamulları savunacak mıyız?”

Güruh uyumunu uluyarak belli etti.

“Incetes’den bize yardım etmesini isteyelim!” diye bağırdı yeniden sopalı adam. “Incetes!” diye bir diğeri böğürdü. “Incetes! Incetes’i çağır!”

Rebal doğrulup siyah pelerinine sıkıca sarılarak, “Emin misiniz, dostlarım?” diye sordu.

“Çağır onu, Rebal! Incetes’i uyandır! Bırak bize ne yapacağımız söylesin!”

Rebal abartılı bir poz takınarak iki kolunu da kafasının üstüne doğru kaldırdı. Gürleyerek yankılanan bir sesle, gırtlaktan gelen sesler çıkararak konuşmaya başladı.

“Styricçe mi?” diye Sephrenia’ya fısıldadı Kalten. “Bana Styric-çe gibi gelmiyor.”

“Cırıltı,” diye hakaret eder gibi yanıtladı kadın.

Kalten kaşlarım çattı. “Onlardan bahsedildiğini hiç duymamıştım,” diye fısıldadı. “Şu Cırı’lar dünyanın neresinde yaşıyor?”

Kadın ona bakakaldı, yüzünde afallamış bir ifade vardı.

“Yanlış mı söyledim?” dedi adam. “Onlara Cırıl ya da Cırılyan mı deniyor? - yani Cırıltı dilinde konuşan halk demek istiyorum.”

“Ah, Kalten” diye hafifçe güldü kadın, “seni seviyorum.”

Rebal’in sesi neredeyse bir çığlık halini aldı ve ardından iki kolunu da sertçe indirdi.

Kamp ateşinin ortasında ani bir patlama oluştu ve büyük bir duman bulutu bütün açıklığı kapladı.

“Kulak kesilin bana!” diye dumanlarm içinden güçlü bir ses yükseldi. “An’dır geldi uğraş vakti. Özde olanı bilin gerek. Ey, Edo-nun yeni halkı, kuşanın zırhlarınızı! Kaldırın demir kılıçlarınızı; sarın demirlerle kollarınızı, bacaklarınızı, takın başınıza demir tolgaları! Çün insan olmayanlar, som tamunun hayvanlan, çıkıp derindeki inlerinden ölümcül arzularla doluştular yurdumuza. Chyrellos Küi sesi’nin kargışlanmış albızlar�yla uğraşa hazır durun! İzleyin! İzleyin! İzleyin beni! Yerin ve göğün egemenleri artıracak gücünüzü!”

“Eski Yüce Elenece!” diye bağırdı Bevier. “Binlerce yıldır kimse bu dili konuşmuyor!”

“Onu anladım, nece konuşuyorsa konuşsun,” diye homurdandı Ulath. “İyi nutuk çekiyor.”

Duman inceldi ve Rebal’in yanında antik bir zırh giymiş, kafasının üstüne iki elle tutulan bir kılıcı kaldırmış, geniş omuzlu, iri yan biri belirdi. “Haydi!” diye uludu. “Haydi Uğraşa!”

Beşinci Bölüm

"HEPSİ GİTTİ" diye bildirdi Berit, Talen'le birlikte dar vadinin içine gizlenmiş kamplarına dönmelerinin ardından. "Ama önce uzun bir süre etrafta yürüyüp sloganlar atarak gezindiler."

"Ardından bira bitti," diye yavan bir şekilde ekledi, "ve parti bitti." Flüt'e baktı. "Bunun önemli olduğuna emin misin?" diye sordu. "Bu gördüğüm en zoraki aldatmacaydı."

Flüt inatla başını salladı. "Önemliydi," diye ısrar etti. "Niçin olduğunu bilmiyorum ama öyleydi."

"O büyük parlamayı ve o kadar dumanı nasıl yaptılar," diye sordu Kalten.

"Ateşin yanındaki adamlardan biri kömürlerin üstüne bir avuç patlayıcı toz attı," dedi Khalad, omuz silkerek. "Diğer herkes Re-bal'i izliyordu, bu yüzden onu görmediler."

"Zırhlı adam nereden geldi?" diye sordu Ulath.

"Kalabalığın arasında saklanıyordu," diye açıkladı Talen. "Bütün her şey bir kasaba panayırında - en yakın şehirden çok uzakta olan - bulabileceğin düzeydeydi."

"Ama Incetes numarası yapan oldukça sıkı, heyecanlandırıcı nutuk çekti," diye belirtti Ulath.

"Kesinlikle öyle olmak zorundaydı," diye gülümsedi Bevier. "Nutuk yedinci yüzyılda Phalactes tarafından yazılmıştı."

"O da kim?" diye sordu Talen.

“Phalactes, antik çağın en büyük oyun yazarıydı. Şu heyecanlandırın nutuk trajedilerinden birinde, Etonicus’da vardı. Antik zırhlar içindeki o adam sadece birkaç kelimenin yerini değiştirdi. Bu oyun bir klasiktir. Hâlâ arada bir üniversitelerde oynanır.”

‘Tek basma ayaklı bir kütüphanesin, Bevier,” dedi Kalten. “Bugüne dek okuduğun her şeyi hatırlıyor musun - kelimesi kelimesine?”

Bevier güldü. “Keşke, dostum. Bir öğrenciyken sınıf arkadaşlar fjjnla beraber Etonicus’u sahneye koymuştuk. Başrol oynadım, bu yüzden o nutuğu ezberlemek zorundaydım. Phalactes’in şiiri çok heyecanlandıncıdır. O büyük bir sanatçıydı - doğal olarak Arcia’lıydı.”

“Ondan pek hoşlanmazdım,” diye burun kıvırdı Flüt. “Günah kadar çirkindi; açık bir lağım çukuru gibi kokardı ve avaz avaz uluyan bir bağnazdı.”

Bevier güçlükle yutkundu. “Lütfen bunu yapma, Aphrael,” dedi. “Bu çok rahatsız edici.”

“Öykü neyle ilgiliydi?” diye sordu Talen, hevesi gözlerinden okunmaya başlamıştı.

“Etonicus’un, şu anda doğu Cammoria olması gereken yerde, efsanevi bir krallığın hükümdarı olması gerekiyor,” diye cevapladı Bevier. “Efsaneye göre din yüzünden Styriclerle savaşmıştı.”

“Ne oldu?” Talen’in ses tonunda neredeyse açlık vardı.

“Sonu kötü bitti,” diye omuz şilkti Bevier. “Zaten trajediydi.”

“Ama…”

“Bir gün kendi başına okursun, Talen,” dedi sertçe Vanion. “Şimdi masal saati değil.”

Talen, somurtkan bir ifadeye büründü.

“Genç dostumuzu tam hırsızlığının ortasında felç edebileceğime iddiaya girerim,” diye kıkırdadı Ulath. “Yapman gereken şey, ‘Bir zamanlar’ diye başlaman. O anda donup kalacaktır.”

“Bu Tamuli’de olanlara tamamen yeni bir ışık tuttu,” diye düşüncelere daldı Vanion. “Bütün bunlar çok yaygın bir aldatmaca olabilir mi?” Sorarcasına Flüt’e baktı.

Flüt olumsuzca başını salladı. “Hayır, Vanion. Karşılaştığımız şeylerde/flrfc/z seviyelerde büyüler vardı.”

“Bazıları belki ama kesinlikle hepsi değil. Bu gece gördüğümüzde hiç büyü var mıydı?”

“Bir damla bile yoktu.”

“Büyüyü böyle mi ölçüyorsun?” diye merakla sordu Kalten. “Eline galonla mı geçer?”

“Yani ucuz şarap gibi mi, demek istedin?” diye iğnelercesine sordu kız.

“Şey, tam olarak değil ama …”

“Bu çok önemliydi,” dedi Sparhawk. “Teşekkürler, Aphrael.”

“Sadece hizmet için varım.” Alay edercesine gülümsedi.

“Kes şunu.”

“Beni tamamen unuttunuz Sparhawk,” dedi Kalten.

“Biraz önce Matherion’a bildirilen her şeyin sadece gerçek büyüyle olmadığını keşfettik. Bu işin içinde büyük sahtekârlıklar da var. Bu neyin göstergesidir?”

“Diğer taraf tembel,” diye omuz silkti Kalten.

“Ben o kadar emin değilim,” diye onaylamadı Ulath. “Önemli olduğunda çaba sarf etmekten kaçınmıyorlar.”

“İki,” dedi Sephrenia. “En fazla üç.”

“Anlamadım,” dedi şaşkın bir bakışla Ulath.

“Bunun ne kadar çileden çıkarıcı olduğunu görüyor musun, Ulath?” dedi kadın. “Bu akşam izlediğimiz saçmalık diğer taraftan büyü yapabilen fazla kişi olmadığına dair güçlü ipuçları veriyor. Biraz zayıf kaldıklarını söyleyebilirim. Edom’da - ve büyük ihtimalle Astel ve Daconia’da da - olanlar çok sıradan, bu yüzden bu konuda büyü harcamamaları gerektiğini düşünüyorlar.”

“Sıradan ya da değil, Tynian’ı, Kilise Şövalyeleri’ni Daresia’dan geçirip Matherion’a getirmeye çalışırken ciddi şekilde engelleyecek,” dedi Sparhawk. “Rebal bütün krallığı bu akşamki gruba yaptığı gibi kışkırtırsa, Tynian uluyan fanatikler arasında güçlükle ilerlemek zorunda kalacak. Edom köylüleri, biraderlerimizin zorla din değiştirtmek adına geldiklerine ikna olacak, ellerinde oraklar ve yabalarla her çalının ardında pusuya yatacaklar.”

“Ama hâlâ bariz bir avantajımız var,” dedi düşünceli bir tavırla Bevier. “Düşmanlarımızın bizim Edom’da olduğumuzu ve bu akşamki durumu gördüğümüzü bilme olasılığı yok. Bhelliom’u çıkaracağımızı bilseler bile - ki büyük olasılıkla - nerede olduğunu bilemezler bu. yüzden nereye gideceğimiz konusunda hiçbir fikirleri yok. Hatta biz bile nereye gittiğimizi bilmiyoruz.”

“Ve hatta bilseler bile, buraya bu kadar çabuk gelebileceğimizi bilemezler,” diye ekledi Khalad. “Sanırım onların önündeyiz, lord-lanm. Buradaki oyunlara bel bağlıyorlarsa, bu durum, büyük ihtimalle etrafta kokumuzu alabilecek büyücü olmadığı anlamına gelir. Kendimizi sıradan yolcular olarak gösterebilirsek, etrafta fazla engellenmeden dolaşır ve bu arada her tür bilgiyi de toplayabiliriz.”

“Buraya Bhelliom’u geri almaya geldik, Khalad,” dedi Flüt.

“Elbette, ama giderken küçük hazineler toplamamamızın bir anlamı yok, değil mi?”

“Aphrael,” dedi Vanion, “gereken her şeyi duyup gördük mü?”

Kız başıyla onayladı.

“O zaman hızla Jorsan’a doğru yola çıksak iyi olur. Khalad haklıysa ve onların önündeysek, öyle kalmaya devam edelim. Yolculuğu hızlandırmak için rüşvet olarak ne istersin?”

“Sanırım bu konuda anlaşabiliriz, Lord Vanion,” diye gülümsedi Flüt. “Hepinizin yardım etmek için bana sunabileceği bir şeyler olduğuna eminim.”

Hepsi Çocuk Tanrıça’yi öpücüklere boğdu ve ertesi gün geç saatlerde Jorsan’a ulaştılar. Jordan bir körfezin ağzına kurulmuş tipik bir Elene liman kentiydi. Uygun kılık değiştirme sorunu yolculuk sırasında ortaya çıkmıştı. Bevier dini hacılar olarak rol yapmaları hususunda aşırı zorluyordu. Kalten zamparalık peşinde olan bıçkınlar grubu gibi giyinmek fikrinden hoşlanırken, Talen belki de Rebal’in son gösterisinin etkisiyle, gezgin oyuncular kılığına girmenin eğlenceli olacağını düşünmüştü. Jorsan göründüğünde hâlâ bu konuda tartışıyorlardı.

“Bütün bunlar zaman kaybı değil mi?” diye sordu Ulath. “Niye giysi değiştirmemiz gerekiyor? Kim olduğumuz kimin umurunda? Zırh giymediğimiz sürece, Jorsan halkı kim olduğumuzu bilmeyecek - ya da umursamayacak. Yalanlarla uğraşmaya ne gerek var?”

“Zırh gömleklerimizi giymemiz gerekiyor, Sör Ulath” diye ka-tırlattı Berit. “Bunu nasıl açıklayacaksınız?”

“Açıklamayacağız. Birçok kişi örme zırh giyip silah taşıyor, bu o kadar sıra dışı değil. Yerel halktan birisi kim olduğumuzu ve nereye gittiğimi fazla merak ederse, çok kısa sürede onu meraksız bir hale sokarım.” Kolunu kaldırıp anlamlı bir şekilde yumruğunu sıktı.

“Zorbalık mı yapacağız yani?” diye sordu Kalten.

“Niye olmasın? Bunun için eğitilmedik mi?”

Han karışık ama temizdi, sendeleyip bağırarak meyhane meyhane gezinen sarhoş denizcilerin doldurduğu deniz kıyısı sokaklarının uzağmdaydı. Yatak odaları girişteki salonun üstünde, ahırlar da arkadaydı.

“Bırak bunu ben halledeyim, Sparhawk” diye mırıldandı Ulath, uzun sivri burunlu, saçı başı darmadağınık hancıya yaklaşırlarken.

“Nasıl istersen,” diye karşılık verdi Sparhawk.

“Sen,” diye kabaca hancıya seslendi Ulath. “Gecelik beş odaya, on atın yemlenmesine ve düzgün bir yemeğe ihtiyacımız var.”

“Bütün bunları sağlayabilirim saygıdeğer efendim,” dedi hancı.

“İyi. Kaç para?”

“Oh …” Sivri burunlu adam iri Thalesia’lımn giysisine ve dış görünüşüne dikkatle değer biçerek çenesini oğuşturdu. “Yarım altına olur, saygıdeğer efendim,” dedi. Fiyatları oldukça değişken gibiydi.

Ulath topuklarının üstünde döndü. “Haydi gidelim,” dedi Sparhawk’a.

“Kafam karışmış?” dedi hancı, elini alnına vurarak. “Beş oda ve on atlık yiyecek, değil mi? Sayılar kafamda karışmış. Her nedense on oda istediğinizi sandım. Beş oda için yarım altın çok fazla olur. Doğru fiyat elbette iki gümüştür.”

“Matematiğinin düzeldiğine sevindim,” diye homurdandı Ulath. “Gidip odalara bakalım.”

“Elbette, saygıdeğer efendim.” Hancı önlerinden hızla merdivenleri çıktı.

“Pek pazarlık fırsatı tanımıyorsun, değil mi, dostum?” diye kıkırdadı Sparhawk.

“Hancılarla konuşmak bana hiç ilginç gelmez.”

Üst koridora çıktılar ve Ulath odalardan birine baktı. “Böcek kontrolü yap,” dedi Sparhawk’a.

“Saygıdeğer efendim}” diye itiraz etti hancı.

“Tek başıma uyumayı severim,” dedi Ulath. “Böcekler insanı sıkıştırır ve geceleri hep kıpır kıpır oynarlar.”

Hancı zayıf bir şekilde güldü. “Bu çok komik, saygıdeğer efendim. Bunu unutmayacağım. Nereden gelir nereye gidersiniz?”

Ulath onu uzun, buz gibi bir bakış attı. Mavi gözleri kuzey kışı gibi soğuktu, ceketinin altından yükselen omuzları meşum bir şekilde kabarıyordu.

“Ah - önemli değil, sanırım,” diye hızla devam etti hancı. “Zaten beni ilgilendirmez, değil mi?”

“Burayı doğru anladın?” dedi Ulath. Etrafına bakındı. “Yeteri derecede iyi. Kalıyoruz.” Sparhawk’i dirseğiyle dürttü. “Parasını öde,” deyip merdivenlerden aşağı ağıt ve gürültülü adımlarla indi.

Atları seyislere verip eyer çantalarını yatak odalarına taşıdılar.

Ardından akşam yemeği için aşağıya indiler.

Kalten, alışıldığı gibi, tabağını buharlar çıkan etlerle doldurdu.

“Belki bir inek daha kestirtmeliyiz,” diye şaka yaptı Berit.

“Daha genç,” dedi Kalten, dostane bir tavırla diğerlerine, “ama düşünüş tarzmı sevdim.” O da Berit’e sırıttı ama ardından sırıtışı yavaş yavaş yok oldu ve sarışın, iri Pandion bembeyaz oldu. Genç şövalyenin yüzüne uzun süre baktı. Aniden tabağım itip ayağa kalktı. “Pek aç olduğumu sanmıyorum,” dedi. “Yorgunum. Yatmaya gidiyorum” Döndü, hızla merdivenlere yöneldi ve ikişer ikişer çıktı.

“Nesi var?” dedi şaşkm Ulath. “Daha önce akşam yemeğini böyle bıraktığını hiç görmemiştim.”

“Tanrı bilirki bu doğru,” diye ona katıldı Bevier.

“Yukarı çıktığında onunla konuşsan iyi olur, Sparhawk,” dedi Vanion. “Öğren bakalım, hasta mıymış? Kalten asla tabağında bir şey bırakmaz.”

“Ya da başka birinin tabağında,” diye ekledi Talen.

Sparhawk yemekte fazla oyalanmadı. Hızla yedi, diğerlerine iyi geceler dileyerek arkadaşıyla konuşmak için yukarıya çıktı. Kal-ten’i yatağının kenarında yüzü ellerini arasında otururken buldu.

“Neyin var?” diye sordu. “Kendini iyi hissetmiyor musun?”

Kalten yüzünü çevirdi. “Beni rahat bırak,” dedi boğuk bir sesle.

“Pek mümkün değil. Sorun ne?”

“Önemli değil.” Sarışın şövalye yüksek sesle burnunu çekip elinin tersiyle gözlerini sildi. “Haydi gidip sarhoş olalım.”

“Canını sıkan şeyin ne olduğunu söylemediğin sürece olmaz.”

Kalten yine burnunu çekti. “Saçma bir şey. Bana güleceksin.”

“Bunu benden iyi biliyorsun.”

“Bir kız var, Sparhawk ve başka birisini seviyor. Şimdi tatmin oldun mu?”

“Daha önce niye bu konuda konuşmadın?”

“Bunu yeni fark ettim.”

“Kalten söylediklerinin hiçbir anlamı yok. Sana göre bütün kızlar bir diğerine benzerdi. Çoğu kez isimleri bile hatırlamazsın.”

“Bu kez farklı. Artık gidip sarhoş olabilir miyiz?”

“Onun da senin için aynı şeyleri hissetmediğini nereden biliyorsun?” Sparhawk kızm kim olduğunu biliyordu ve arkadaşının °na karşı olan hislerini paylaştığından çok emindi.

Kalten iç çekti. “Tanrı bilir ki bu dünyada benden zeki insanlar var, Sparhawk. Her şeyi bir araya getirmek çok zamanımı aldı. Ama sana bir şey söyleyeceğim. Eğer onun kalbini kırarsa onu öldürürüm, biraderim olsun olmasın.”

“Biraz daha anlamlı konuşmayı dener misin?”

“Bana başka birini sevdiğini anlattı - tam karşıma geçip kelime kelime söylemiş gibi.”

“Alean bunu yapmaz.”

“Alean olduğunu nereden biliyorsun?” İri yarı sarışın adam ayağa fırlamıştı. “Hepiniz arkamdan gülüp duruyor muydunuz?” diye kavgacı bir tavırda sordu.

“Salaklaşma. Böyle bir şey yapmayız. Hepimizin başına aynısı geldi. Biliyorsun, aşkı sen icat etmedin.”

“Ama herkes biliyor, değil mi?”

“Hayır. Büyük ihtimalle bir kişi daha - Melidere. Ondan hiçbir şey kaçmaz. Bu Alean başka birini seviyor saçmalığı nereden çıktı?”

“Biraz önce kendi kendime bir araya getirdim.”

“Neyi bir araya getirdin? Biraz anlamlı olmaya çalış, Kalten.”

“Biz giderken söylediği şarkıyı hatırlıyor musun?”

“Elbette. Çok güzel bir sesi var.”

“Sesinden bahsetmiyorum. Söylediği şarkıdan bahsediyorum. ‘Benim Mavi Gözlü Tatlı Sevgilim.”

“Yani?”

“O Berit, Sparhawk. Berit’e âşık.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Biraz önce yemeğe oturduğumuzda fark ettim,” Kalten yine yüzü ellerinin arasına gömdü. “Daha önGe dikkat etmemiştim ama konuşurken yüzüne baktığımda gördüm. Senin daha önce görmemiş olmana şaşırdım.”

“Neyi görmemişim?”

“Berit’in gözleri mavi.”

Sparhawk adama bakakaldı. Sonra, gülmemeye çalışarak konuştu, “Senin de - yani kanlanmadıkları zaman.”

Kalten inatla başını salladı. “Onunkiler benimkilerden daha mavi. O olduğunu biliyorum. Biliyorum işte! Tanrı beni geçmişte yaptığım bazı şeyler için cezalandırıyor. Beni başka birini seven bir kıza âşık etti. Umarım tatmin olmuştur. Eğer benim acı çekmemi istiyorsa, iyi bir iş becermiş.”

“Artık biraz ciddileşecek misin?”

“Berit benden genç, Sparhawk ve Tanrı bilir ki daha yakışıklı.”

“Kalten.”

“Onun yanma yüz adım yaklaşan bütün kızların arkasında yavru köpek gibi gittiğini görüyorsun. Bütün Atan kızları bile ona âşık oluyor.”

“Kalten.”

“O olduğunu biliyorum. Tanrı hançerini kalbime sokuyor. Gitti ve hayatımda ilk defa böyle şeyler hissettiğim bir kızı, şövalye biraderlerimden

birine âşık etti.”

“Kalten.”

Kalten doğrulup omuzlarını gerdi. “Tamam, o zaman,” dedi cılız bir sesle, “eğer böyle olmasını istiyorsa, böyle olacak. Berit ve Alean gerçekten birbirlerini seviyorlarsa yollarına çıkmayacağım. Dilimi yutup) ağzımı mühürleyeceğim.”

“Kalten.”

“Ama sana yemin ederim, Sparhawk,” diye öfkeyle sarışın Pandion, “onu incitirse Berit’i öldürürüm!”

“Kalten!” diye bağırdı Sparhawk.

“Ne var?”

Sparhawk içini çekti. “Niye gidip sarhoş olmuyoruz?” diye tamamen teslim olmuş bir şekilde önerdi.

Ertesi sabah hava bulutluydu. Yukarıdaki alçak, kirli gri bulutlar sert bir rüzgârın içinde fokur fokur kaynıyordu. Karanlığın yukarıda, batıya doğru uzanan körfeze hızla ilerlediği ama yerdeki havanın durağan olduğu o özel günlerden biriydi.

Erkenden yola çıkarak, uykulu gözleriyle kepenklerini açıp mallarını dışarı çıkaran esnafın arasından taş döşeli dar sokaklar boyunca tıngırdayarak geçtiler. Şehir kapısından çıktıktan sonra körfezin kuzeyine yönelen yola saptılar.

Bir mil kadar gittikten sonra Vanion eyerinden yana eğildi. “Daha ne kadar gitmemiz gerekiyor?” diye her zamanki gibi, ablasının kollarına yerleşmiş durumdaki Flüt’e sordu.

“Ne fark eder ki?” diye omuz silkti Çocuk Tanrıça.

“Ne kadar süreceğini bilmek istiyorum.” ‘Ne kadar gideceğimizle ‘ne kadar süreceğinin ne ilgisi var?”

“Onlar aynı şey, Aphrael. Yolculuk ederken zaman ve mesafe aynı şey demektir.”

“Ne yaptığını biliyorsan, değildir.”

Sparhawk daima Vanion’u takdir etmişti ama hiçbir zaman şimdiki kadar olmamıştı. Sakalları kırlaşmış eğitmen sesini bile yükseltmedi. “Bütün söylemek istediğim, Kutsal Varlık, nerede olduğumuzu kimsenin bilmediği. Böyle mi devam edeceğiz? Arada bir sıkı bir çarpışmayı severim ama şu anda sarhoş Edomlu köylüler arasında yol açmanın gerçek amacımıza bir faydası var mı?”

“Her zaman asıl konuya gelmen uzun sürüypr, Vanion,” dedi kız. “Niye bana doğrudan gelip işleri hızlandır demiyorsun?”

“Nazik olmaya çalışıyordum. Sanırım Sparhawk yeniden eline Bhelliom’u aldığında hepimiz daha iyi hissedeceğiz. Ama yine de sana bağlı. Bhelliom’u sakladığın yere kadar yolun kan ve cesetlerle dolmasını istiyorsan sana bu iyiliği yapmaktan mutlu olacağız.”

“Nefret dolu biri,” dedi ablasına Aphrael.

“Ah, ben öyle söyleyemem.”

“Sen öyle söyleyemez misin? Bazen ikiniz Sparhawk ve Ehla-na’dan daha kötüsünüz.”

Sparhawk bu noktada hızla devreye girdi. Aphrael diğerlerinin önünde söylememesi gereken şeylere çok yaklaşmıştı. “Devam ediyor muyuz?” diye çok sert bir şekilde önerdi. “Vanion haklı Aphrael ve bunu biliyorsun. Rebal burada olduğumuz öğrenirse yüzlerce adamının içinden geçmemiz gerekecek.”

“Tamam,” diye oldukça çabuk pes etti.

“Bu çok hızlıydı,” dedi Khalad’a Talen. “Ben bu konuda inatçı olacağım sanmıştım.”

“Hayır, Talen,” diye zoraki gülümsedi Flüt. “Doğrusu, düşmanlarımızın Anakha’mn eline yeniden Bhelliom’u alma sesini duyduğunda Daresia’daki bütün dağlardan yankılanan düşkırıklı-ğı çığlıklarını duymayı dört gözle bekliyorum. Eyerlerinizde geriye yaslanın baylar ve bana bırakın.” .

Sparhawk irkilerek uyandı. Çok aşağılardaki kayaların üzerinde köpürerek kendini parçalayan kızgın denizin üstünde, rüzgârın hızla estiği bir uçurumun kıyısı boyunca at sürüyorlardı. Sephrenia en öndeydi ve kollarının içine kıvrılmış Flüt’ü taşıyordu. Diğerleri arkalarından geliyorlardı. Pelerinlerine sıkı sıkı sarılmışlardı ve yüzlerinde sert ifadeler vardı. Rüzgâr artmıştı ve onları sürükleyip pelerinlerini uçuşturuyordu.

Burada açıkça bir imkânsızlıklar zinciri vardı ama Sparhavvk’ın zihni bunlara karşı uyuşmuş gibiydi. Vanion genelde korurcasına Sephrenia’ya yakın at sürerdi ama şu anda yanında görünmüyordu.

Tynian da oradaydı. Sparhawk, Tynian’m bin fersah uzakta olduğuna kesinlikle emindi, ama işte buradaydı. Yuvarlak yüzü diğerleri gibi sert ifadeliydi ve sağ omuzu her zamanki gibi sağlamdı.

Sparhawk etrafına bakınmadı. Diğer imkânsızlığın arkasından at sürdüğünü biliyordu.

Atları, denize doğru eğik taş bir parmak gibi uzanan kayalık burna doğru giden uzun yüksek uçurumun kıyısındaki rüzgârlı patikada zorlukla ilerliyordu. Burnun en ucunda budaklı, yamru yumru bir ağaç vardı ve fışkıran dallan rüzgârda sağa sola sallanıyordu.

Sephrenia ağaca ulaştığında dizginleri çekti. Kurik, Flüt’ü almak için ilerledi. Sparhawk bir öfke acısı hissetti. Aphrael’in simetriye ihtiyacını biliyordu ama bu çok aşırıya kaçmıştı.

Kurik, Aphrael’i yere indirdi. Doğrulduğunda Sparhawk’m yüzüne baktı. Sparhawk’m silahtarı değişmemişti. Hatları sertti. Siyah sakallında beyazlar

vardı ve her zamanki gibi kabaydı. Çıplak omuzları kocamandı ve çelik bileklikler takıyordu. İfadesini hiç değiştirmeden lorduna göz kırptı.

“İyi o zaman,” dedi duraksamadan Flüt, “kuzenlerimin çoğu bu konudaki fikirlerini değiştirmeden işe koyulalım. Onları mutabık bırakmak için hızlı konuşmam ve birkaç öfke krizi geçirmem gerekti. Ama hâlâ çoğunun bu fikir hakkında ciddi endişeleri var.”

“Onlara bir şey açıklaman gerekmiyor, Flüt,” dedi eski sert sesiyle Kurik, ses o kadar tanıdıktı ki Sparhawk’m gözleri birden yaşlarla doldu. “Ne yapmaları gerektiğini söyle yeter. Onlar her Şeyden önce Kilise Şövalyeleri, bu yüzden anlamadıkları emirlere itaat etmeye alışkındır.”

Kız neşeyle güldü. “Ne kadar bilgesin, Kurik. Peki, baylar, benimle gelin.” Onları korkunç uçurumun kıyısındaki yamru yumru agacın yanından geçirdi. Çok yukarıda olmalarına rağmen kükre-yen dalgaların sesi gökgürültüsü gibiydi.

“Peki,” dedi Aphrael, “burada yardımınıza ihtiyacım olacak.”

“Ne yapmamızı istiyorsun?” diye sordu Tynian.

“Orada durun ve onaylayın.”

“Ne yapacağız?”

“Sadece beni onaylayın, Tynian. Alkışlayıp bağırabilirsiniz ama gerekli değil. Bütün ihtiyacım olan onay - ve sevgi tabii ki - ama bunda olağandışı bir şey yok. Her zaman sevgiye ihtiyacım var.” Esrarengiz bir şekilde onlara gülümsedi.

Sonra uçurumun kenarından ileri bir adım attı.

Talen şaşkın bir çığlık attı ve arkasından fırladı.

Çocuk Tanrıça, sabah yürüyüşüne çıkmış gibi kaygısızca boşlukta yürüdü. Ama Talen bir taş gibi aşağıya düştü.

“Ah, kahretsin!” diye huysuzca bağırdı Aphrael. Bir eliyle garip bir hareket yaptı. Talen artık düşmüyordu. Havada gelişigüzel oturdu, bacakları ata biner gibi açıldı, yüzü kül gibi bembeyaz ve gözleri dehşetten faltaşı gibi fırlamıştı. “Bununla ilgilenir misin, Sephrenia?” dedi küçük kız. “Şu anda” meşgulüm.” Sonra Talen’e ters ters baktı. “Sen ve ben bu konuda konuşacağız, genç adam,” dedi meşumca. Dönüp açık denize doğru yürümeye devam etti.

Sephrenia Styricçe mırıldandı, parmaklan büyüyü dokuyordu. Sephrenia onu aşağıdaki kayalara doğru çeken yerçekiminin gücüne karşı yukarıya çektikçe Talen bir uçurtma gibi sağa sola savrularak garip bir biçimde yükseldi. Yeniden uçurumun hizasına geldiğinde, rüzgârın salladığı otların içinde son birkaç adımını el ve dizlerinin üstünde tırmanıp yere yıkılarak şiddetli bir şekilde titremeye başladı.

Aphrael tamamen ilgisizce boşluktaki yürüyüşüne devam etti.

“Şişmanlıyorsun, Sparhawk,” dedi Kurik. “Daha çok antremana ihtiyacın var.”

Sparhawk zorlukla yutkunu. “Gerçekten bu konuda konuşmak istiyor musun?” diye tıkanmış bir sesle sordu.

“Hayır, pek değil. Şu anda Aphrael’e odaklanman gerekiyor.” Hafif bir gülümsemeyle Çocuk Tanrıça’ya baktı. “Gösteriş yapıyor ama daha küçük bir kız, bu yüzden sanırım biraz doğal.” Durdu ve sesinde merak arzusu belirdi. “Son zamanlarda Aslade nasıl?”

“Son gördüğümde iyiydi. O ve Elys senin çiflikte yaşıyorlar.”

Kurik ona şaşkın bir bakış attı.

“Aslade bunun en iyisi olacağını düşündü. Oğullarının hepsi eğitime başladılar. O ve Elys’in yalnız başına olmalarının bir anlamı olmadığını düşündü. Birbirlerini çok seviyorlar.”

“Bu iyi, Sparhawk,” dedi Kurik, neredeyse hayretler içindeydi. “Gerçekten çok iyi. Her zaman, benden sonra onlara ne olacağına endişelenirdim.” Çocuk Tanrıça’ya baktı. “Şimdi ona çok dikkat edin, Lordum. En zor kısma geliyor.”

Aphrael yükselen dalgaların çok ötesindeydi ve ak kor gibi parlamaya başladı. Durdu. Uzakta parıldayan bir noktadan farklı görünmüyordu.

“Ona yardım edin, baylar,” diye emretti Sephrenia. “Bütün sevginizi gönderin. Şimdi, size ihtiyacı var.”

Zarif bir arkın içinden kor halinde bir kıvılcım yükseldi ve ardından kayalık sahile vuran uzun kurşun grisi dalgalara doğru dümdüz indi. Kız aşağıya doğru hızla alçalıp bir damla bile su sıçratmadan denizin içine daldı.

Sparhawk nefesini tuttu. Çocuk Tanrıça orada sonsuza dek kalmış gibiydi. Pandion’un gözlerinin önünde siyah noktacıklar belirdi.

“Nefes al, Sparhawk!” diye bağıran Kurik, lordunun omuzuna sertçe vuruyordu. “Bayılırsan ona pek faydan olmaz.”

Adam koca bir nefes alıp uçurumun kıyısında nefes nefese kaldı.

“Salak,” diye mırıldandı Kurik.

“Özür dilerim,” dedi Sparhawk. Küçük kız üzerine odaklandı ve düşünceleri aşırı derecede karıştı. Aphrael kesinlikle o sonsuz gibi gelen dalgaların altındaydı ama Flüt de - Danae de -ordaydı. Bu düşünce birden içini kapladı ve buz gibi oldu.

Sonra parıldayan kıvılcım karanlık sulardan fırladı. Çocuk Tanrıça suya dalarken akkor beyazıydı ama çıkarken masmavi parlıyordu. Yeniden havaya yükselirken yalnız değildi. Bhelliom da onunla beraber yükseliyordu ve dünyanın her parçası yeniden ortaya çıkışıyla tir tir titremiş gibiydi.

Hepsi masmavi parlıyorlardı ve Aphrael, altı yıl önce Sparhawk'in denize attığı o altın kutuyu taşıyarak yanlarına dönüyordu. Küçük kız yürüyüşünü sürdürdü ve bir kez daha toprağa bastı. Sparhawk'a yönelip altın kutuyu kaldırdı. "İyilik ya da kötülük JÇİn, Bhelliom'ü yeniden ellerine teslim ediyorum, Anakha," diye oldukça resmi bir şekilde konuşarak kutuyu Sparhawk'a verdi. Sonra şeytanca gülümsedi. "Bu kez kaybetmemeye çalış."

Altıncı Bölüm

“O, İYİ görünüyordu,” dedi gergin, kontrollü bir sesle Khalad.

“Bu konuda biraz ruhsuz değil misin?” diye sordu Talen.

“Ne yani, histeri krizine mi girmemi istiyorsun?”

“Öyleyse, onu gördün?”

“Açıkça.”

“Neredeydin? Etrafta hiçbir yerde seni görmedim.”

“Lord Vanion ve ben tam oradaydık,” diyen Khalad, patikanın diğer ucunu işaret etti. “Sessiz durup izlememiz emredildi. Hepinizin yukarı at sürüşünüzü gördük. Niye uçurumdan aşağı atladın?”

“Bu,konuda konuşmak istemiyorum.”

Sparhawk diğerlerine pek dikkat etmiyordu. Altın kuru elinde öyle dikildi. İçindeki Bhelliom’u hissedebiliyordu. Her zamanki gibi ne düşman ne de dostçaydı.

Flüt, yakından izliyordu. “Kutuyu açmayacak mısın, Anakha?”

“Neden? Şu anda Bhelliom’a ihtiyacım yok, var mı?”

“Onu tekrar görmek istemiyor musun?”

“Neye benzediğini biliyorum.”

“Seni çağırmıyor mu?”

“Evet ama dinlemiyorum. Onu ne zaman çıkarsam işler karışıyor, bu yüzden iyisi mi gerçekten ihtiyacım olana dek orada kalsın.” Kutu inceleyerek çevirdi. Kurik’in işçiliği titiz olmasına rağmen kutu işlemesizdi. Sade bir kutuydu. Altından yapılmış olması önemsizdi. “Bunu nasıl açacağım? Yani ihtiyacım olduğunda? Hiçbir anahtar deliği yok.”

“Sadece kapağa yüzüklerin biriyle dokun,” Kız adamı yakından izliyordu.

“Hangisiyle?”

“Seninkini kullan. Seni Ehlana’dan daha iyi tanıyor. Herhangi bir şey hissetmediğine emin misin?”

“Nasıl bir şey?”

“Ona dokunmak için ellerin kaşınmıyor mu*”

“Dayanılamayacak gibi değil.”

“Şimdi ailemdeki diğerlerinin senden niçin bu kadar korktuklarını anlıyorum. Asla diğer insanlar gibi değilsin.”

“Sanırım herkes bir şekilde farklıdır. Şimdi ne yapıyoruz?”

“Gemiye dönebiliriz.”

“Gemicilerle bağlantı kurabilir misin?”

“Evet.”

“Niye onlara körfezi geçip bu kıyıda bir yerden bizi almalarını söylemiyorsun? Böylece Jordan’a gitmemiz gerekmez ve Rebal hayranlarıyla karşılaşma şansını sıfıra indirebiliriz. Bazıları artık ayılıp bizim Edomlu olmadığımızı fark edebilir.”

“Bugün tuhaf bir espiri anlayışın var, Sparhawk.”

“Dürüst olmam gerekirse, şu anda senden hoşnut değilim.”

“Ne yaptım?”

“Niye bu konuyu kapatmıyoruz?”

“Artık beni sevmiyor musun?” Alt dudağı titremeye başaldı.

‘Tabii ki seviyorum ama bu, şu anda sana bozulduğum gerçeğini değiştirmiyor. Bilirsin, sevdiğimiz insanlar da bazen bizi kızdırır.”

“Özür dilerim,” dedi kız, pişman olmuş bir sesle.

“Bunu atlatacağım. Buradaki işimiz bitti mi? Atlarımıza binip yola çıkabilir miyiz?”

“Bir dakika,” dedi, sanki birden bir şey hatırlamışçasma. Gözleri kısılıp tehlikeli bir şekilde parıldamaya başladı. “Sen!” dedi, parmağını Talen’e uzatarak. “Buraya gel!”

Talen iç çekip söyleneni yaptı.

“Sen ne yaptığını sanıyordun?” diye sordu.

“Şey - düşeceğinden korktum.”

“Düşecek olan ben değildim, sersem! Bir daha asla böyle bir şey yapma!”

Talen sessizce kalabilirdi. Bu en basit yoldu ve uzun bir azarlamadan kurtulabilirdi. Ama böyle yapmadı. “Hayır, Flüt. Korkarım böyle olmayacak. Senin tehlikede olduğunu düşündüğüm her an atlayacağım.” Yüzünü buruşturdu. “Bu aslında benim fikrim değil-Tamamen aklımı kaçırmadığımı anlamanı istiyorum. Bu sadece kendime hakim olamadığım için. Böyle bir şey yaptığını gördüğüm zaman, düşünmeden hareket ediyorum. Beni hayatta tutma konusunda ciddiysen ben etraftayken böyle şeyler yapma, çünkü seni durdurmaya çalışacağım - ne kadar salakça olursa olsun.”

“Niçin?” diye merakla sordu Flüt.

“Çünkü, sanırım seni seviyorum.” Talen omuzlarını silkti.

Flüt sevinçle haykırıp delikanlının kollarına atıldı. “Ne hoş bir çocuk değil mi!” diye bağırarak yüzünü öpücüklere boğdu.

Bir milden fazla gitmemişlerdi ki Kalten hızla atını dizginleyip iğrenç küfürler yağdırmaya başladı.

“Kalten!” diye kesti Vanion. “Yanımızda hanımlar var!”

“Arkamıza bir göz atın, Lordum,” dedi sarışın Pandion.

Mürekkep siyahı, uğursuz bir buluttu ve yapışkan bir salgı gibi yerde sürünüyordu.

Vanion küfrederek kılıcına uzandı.

“Bu bir işe yaramaz, Lordum,” dedi Sparhawk. Ceketinin içine uzandı ve pırıldayan kutuyu çıkardı. “Ama bu yarayabilir.” Yüzüğünün kenarıyla kutunu kapağına hafifçe vurdu.

Hiçbir şey olmadı.

“Açıl demen gerekli, Sparhawk,” diye talimat verdi Flüt.

“Açıl!” Sparhawk yüzüğüyle tekrar kutuya dokunarak emretti.

Kapak açıldı ve Sparhawk içindeki Bhelliom’u gördü. Safir Gül ebedi ve kusursuzdu, koyu mavi bir renkte parlıyordu. Ama Sparhawk uzanıp çıkardığında tuhaf bir şekilde kırgın görünüyordu. “Hepimiz kim olduğumuzu biliyoruz,” dedi taşa ve gönülsüz sakinlerine. Seninle Trollca konuşmayacağım çünkü hangi dili kullanırsam beni anlayacağını biliyorum. Şu bulut saçmalığını durdurmanı ve bunu hemen yapmanı istiyorum! Dönüp baktığımda, küçük, yarım yamalak karanlık parçası ortadan kaybolsa iyi olur. Nasıl yapacağın beni ilgilendirmez ama şu bulutu def et!”

Safir Gül avucunun içinde birden ısınmaya başladı, sanki parmaklarının üstünde kıvranıyor gibiydi. Beyaz damarlarla karışmış kızıl, yeşil, turuncu ve mor pırıltılar, Bhelliom'un mavi taç yapraklarını lekeliyordu, sanki mücevherin içine kapatılan Troll Tanrıları ona karşı savaşıyor gibiydi. Ama Bhelliom bir tür güç kullandı, o çirkin titreşimler yok olarak mücevher daha parlak ışıldamaya başladı.

Ardından Sparhawk'in kolunu omuzuna dek uyuşturan ani, şiddetli bir sarsıntı oldu.

"İşte bu!" diye aniden gülerek bağırdı Kalten.

Sparhawk eyerinin üstünde döndüğünde bulutun gitmiş olduğunu gördü. "Ne oldu?"

"Yeni tutulmuş bir yılanbalığı gibi çıprmdı," dedi gülerek Kalten, "ve parçalandı. Ne yaptın, Sparhawk? Ne dediğini duyamadım?"

"Sadece mavi dostumuz ve kiracılarına, o bulutun beni artık rahatsız etmeye başladığını bildirdim. Ardından kızdığımda kötü olduğum gerçeğini bir şekilde belirttim."

"Sana inanmış olmalılar."

Flüt açık bir şaşkınlıkla Sparhawk'a bakıyordu. "Bütün kuralları bozdun!" diye suçladı.

"Bazen yaparım. Arada bir formaliteleri kesince işler hızlanır."

"Böyle yapmaman gerekirdi."

"İşe yaradı, değil mi?"

"Bu bir tarz meselesi, Sparhawk. Teknik olarak buradaki sorumlu benim ve bundan sonra Bhelliom ile Troll Tanrıları'nın benim hakkımda ne düşüneceklerini bilmiyorum."

Sparhawk güldü ve nazikçe Bhelliom’u kutusuna koydu. “İyi iş becerdin,” dedi. Ne de olsa artık beraber çalışacakları için arada sırada biraz teşviğin zararı olmazdı. Ardından kapağı sıkıca kapadı. “Biraz tahmin yürütme zamanı geldi, baylar,” dedi diğerlerine. “Buna ne anlam verebiliriz?”

“Bir kere, artık nerede olduğumuzu biliyorlar,” dedi Talen.

“Yine yüzükler olabilir,” diye belirtti Sephrenia. “Geçen sefer böyle olmuştu. Bulut - ve gölge - yüzükler onlarda olduklarından Sparhawk ve Ehlana’ya odaklanmışlardı.”

“Bhelliom kurunun içinde kapalı,” dedi Sparhawk, “Troll Tanrıları da.”

“Hâlâ mücevherin içindeler mi?” diye sordu Ulath.

“Evet,” dedi Sparhawk. “Bhelliom’u çıkardığımda onları kesinlikle hissettim.” Aphrael’e bakıp sorusunu dikkatle sormaya çalıştı. Hâlâ gizli kalması gereken bazı şeyler vardı. “Bir Tanrının aynı anda birden fazla yerde olabileceğini duymuştum.” Sonra sustu.

“Evet,” diye yanıtladı, kız.

“Bu durum, Troll Tanrıları için de geçerli mi?”

Kız biraz durakladı. “Emin değilim,” diye konuştu. “Bu oldukça karışık bir iş ve Troll Tanrıları oldukça kısıtlıdırlar.”

“Bu kutu onları Zemoch’da, zincir kesenin yaptığı gibi hapseder mi?” ,

Flüt başını salladı, “Bu farklı. Altınla örtüldüklerinde nerede olduklarını bilemezler.”

“Bunun bir farkı olur mu?”

“Bir yere gitmek için önce o an nerede olduğunu bilmelisin.”

“Bu konuda sözüne güveniyorum.” Sparhawk yüzünü astı. “Sanırım yine büyük bir hata yaptık,” dedi acı acı.

“Nasıl?” diye sordu Bevier.

“Troll Tanrıları’ran gerçekten düşmanla işbirliği yaptıkları hakkında kesin kanıtımız yok. Kutunun içinde Bhelliom’la beraber kapana kısılmış ve dışarı çıkamıyörlarsa, onlar olamazlar değil mi?”

“Atan dağlarındaki Ghworg’du,” diye ısrar etti Ulath. “Bu da en azından o dışarda ve etrafta dolaşıyor demektir.”

“Emin misin, Ulath? Biliyorsun, kamp ateşinin etrafındaki köylüler, antika zırhın içindeki iri adamın Incates olduğunu sanıyorlardı.”

“Bütün kanıtlar böyle gösteriyor, Sparhawk. Şimdi gördüğümüz her şey, aynı son seferki gibiydi ve o zamankiler Troll Tanrıla-n’ydı, değil mi?”

“Bu konuda bile artık emin değilim.”

“Bir şeyin TrolITer üzerinde onları Thalesia’dan Atan’m kuzey kıyısına göç ettirecek kadar otoritesi olmalı.”

“Bir Troll olmak için ne kadar zeki olman gerekir? Muzip Re-bal’in o köylüleri uyuttuğu gibi baştan savma bir şey demiyorum ama …” Sparhawk orada kesti.

“Bu çok karışık bir muziplik olur,” diye mırıldandı Sephrenia.

“Ama imkânsız da değil, küçük ana. Önerdiğimin imkânsız olduğunu söylersen bu fikirden hemen vazgeçeceğim.”

“Hemen vazgeçme,” dedi kadın, yüzü endişeliydi.

“Aphrael,” dedi Sparhawk, “altın kutu, şu dostumuzun Bhelliom’un yerini bulmasını engelleyecek mi?”

Kız başıyla onayladı. “Altın kalkan görevi görüyor. Ne duyabilir ne hissedebilir, bu yüzden bir sese ya da bir duyguya yönlenemez.”

“Ehlana’nın yüzüğünü de oraya koyarsam? Onu da gizler mi?”

“Evet, ama kendi yüzüğün hâlâ, onun yerini bilebileceği kadar açıkta.

“Tek tek.” Yüzüğünü kutunun kapağına değdirdi. “Açıl,” dedi.

Kilit tıkladı ve kapak hafifçe kalktı.

Sparhawk, Ehlana’nm yüzüğünü parmağından çıkarıp kutuya koydu- “Bir süre buna göz kulak ol,” dedi Bhelliom’a.

“Lütfen şunu yapma, Sparhawk,” dedi acı bir ifadeyle Vanion.

“Neyi yapmayayım?”

“Onunla böyle konuşma. Gerçek bir canlı gibi davranıyorsun.”

“Özür dilerim, Vanion. Öyle düşünürsem daha rahat oluyor. Bhelliom’un kesinlikle kendi kişiliği var.” Kapağı kapattı ve kilidin tikini duydu.,

“Ah - Flüt?” dedi yoklarcasına Khalad.

“Evet?”

“Bhelliom’u gizleyen kutunun kendisi mi? Yoksa kutunun altından yapılmış olması mı?”

“Altın, Khalad. Altında Bhelliom’un sesini kesen ve onu saklayan bir şeyler var.”

“Ve Kraliçe Ehlana’nm yüzüğünde de aynı işlevi görüyor?”

Flüt başıyla onayladı. “Ne bir şey duyabiliyor ne de hissedebiliyorum.” Açık avucunu Sparhawk’in tuttuğu kutuya uzattı. “Hiçbir şey. Ama onun yüzüğünü hissedebiliyorum.”

“Altın bir eldiven tak,” diye omuz silkti Kalten.

“Yanınızda ne kadar para var, Sör Kalten?” diye sordu Khalad. “Biliyorsunuz, altın pahalıdır.” Yan yan Sparhawk’in yüzüğüne baktı. “Bütün eli kaplamam gerekmiyor, sadece yüzük yeterli.”

“Ona çabuk ihtiyacım olabilir, Khalad,” diye uyardı Sparhawk.

“Bırak bu konu üzerine biraz uğraşayım. Altın parası olan var mı? Bu yüzük büyüklüğünde olsa da olur.”

Hepsi keselerini açtılar.

Kalten umutla etrafa bakındı, sonra iç çekti. Kesesine uzandı. “Ba-fla bir altın borçlusun, Sparhawk,” diyerek parayı Khalad’a uzattı.

“Sana borcum çok, Kalten,” diye gülümsedi Sparhawk.

Kesinlikle - bir altın. Yola çıkıyor muyuz? Burası artık üşütmeye başladı.”

Rüzgâr çıkmıştı, başlangıçta keyifliydi ama giderek artıyordu. Yamaçtan aşağıya doğru, yol boyunca indiler, rüzgârın çığlıklar atıp canlarını yaktığı, yüzlerine tuzlu su parçacıkları fırlattığı kumsala ulaşana dek.

“Bu boradan daha sert!” diye gürültüyle esen rüzgârın içinden bağırdı Ulath. “Sanırım birazdan kasırga kopacak.”

“Kasırgalar için biraz erken değil mi?” diye bağırdı Kalten.

“Orası Eosia,” diye bağırarak karşılık verdi Ulath.

Rüzgârın uğultusu arttı ve pelerinlerine sarılarak at sürdüler.

“Bundan kurtulsak iyi olur,” diye seslendi Vanion. “Önümüzde bir çiftlik harabesi var.” Hızla yağan ince yağmurun içinden gözlerini kısarak baktı. “Taş duvarları, bizi biraz rüzgârdan korur.”

Atlarını dörtnala kaldırıp birkaç dakika içinde harabelere ulaştılar. Yıkık binalar yarı yarıya yabani otlarla kaplanmıştı ve çatısız duvarlardaki pencereler kör gözler gibiydi. Bina tamamen karmakarışık olmuştu. Sparhawk ve diğerleri avluda atlarından inerek sinirli atlarını bir zamanlar ağıl olduğu açıkça belli olan yere götürdüler. Zemin bir zamanlar çatı olan kalıntılarla doluydu, köşelerde kuş pislikleri vardı.

“Genelde bir kasırga ne kadar sürer?” diye sordu Vanion.

“Bir ya da iki gün,” diye omuz silkti Ulath. “En fazla üç.”

“Şimdiki hakkında iddiaya girmezdim,” dedi Bevier. “Bence biraz fazla hızlı oluştu ve bizi sığınmaya zorladı. Gördüğünüz gibi bu harabelere tıkılıp kaldık.”

“Haklı,” diye onayladı Berit. “Birisinin bizi geciktirmek için fırtına çıkardığını düşünmüyor muyuz?”

Kalten ona soğuk ve düşmanca bir bakış attı. Bu bakış genç adam ve Kraliçe Ehlana’nm hizmetçisi hakkındaki şüphelerinden vazgeçmediğini açıkça belirtiyordu.

“Bunun sorun olacağmı sanmıyorum,” dedi Ulath. “O gemiye biner binmez kasırgayı geride bırakabileceğiz.”

Aphrael başını olumsuzca sallıyordu.

“Sorun ne?” diye sordu.

“O gemi kasırgada gitmek için inşa edilmedi. Hem onu çoktan geldiği yere gönderdim.”

“Bize söylemeden mi?” diye karşı çıktı Vanion.

“Benim kararım, Vanion. Gemi bu havada işimize yaramaz, bu yüzden mürettebatı tehlikeye ajtmanın anlamı yok.”

“Bana sağlammış gibi göründü,” dedi Ulath. “Onu inşa edenler aşırı rüzgârı da düşünmüş olmalılar.”

Flüt başını salladı. “Geminin geldiği yerde rüzgâr esmez.”

“Her yerde rüzgâr vardır, Flüt,” diye belirtti. “Bu dünyada rüzgârın ara sıra esmediği hiçbir yer yok …” Sustu ve kıza baktı. “O gemi nereden geldi?”

“Bu gerçekten sizi ilgilendirmiyor, Aziz Şövalye. Fırtına geçtikten sonra onu getirebilirim.”

“Eğer geçerse,” diye ekledi Kalten. “Geçtiğinde bu yıkık ağılı birkaç bin silahlı fanatikle sarılı bulursam hiç de şaşırmayacağım.”

Hepsi birbirlerine baktılar.

“Sanırım fırtına olsa da olmasa da yola çıksak iyi olur,” dedi Vanion. Flüt’e baktı. “Sen hâlâ … ? Yani bu rüzgâr engeller mi?”

“Daha kolaylaştırmayacak,” diye üzgünce kabul etti.

“Kendini incitmeni istemiyorum,” dedi kıza Sephrenia.

Hüt umursamazca elini salladı. “Beni merak etme, Sephrenia.”

“Benden bir şey saklamaya çalışma, küçük hanım.” Sephrenia’nın sesi sertti. “Rüzgârın sana ne yapacağını tam olarak biliyorum.”

“Ben de bunu sürdürmeye çalışmanın o esrarengiz dostumuza tam olarak ne yapacağını biliyorum. Arkasında bir kasırgayla bizi kovalaması onu, benim at sırtında on kişiyi taşımamdan - ki ben daha hızlıyım - daha çok yorgun düşürecek. Bana boşuna hızlı Tanrıça demediler. Gerekirse Talen’den bile daha hızlı koşabilirim. Nereye gitmek istiyorsunuz, Lord Vanion?”

Eğitmen etrafındakilere baktı. “Jorsan’a dönelim mi?”

“Büyük ihtimalle kasırganın olduğu diğer herhangi bir yer kadar iyidir,” dedi Kalten. “En azından yataklar kurudur.”

“Ve biralar ıslaktır?” diye gülümsedi Ulath.

“Benim aklımdan da bu geçiyordu,” diye kabul etti Kalten.

Rüzgâr binaların köşelerinde uluyordu ama han sağlam taştan yapılmıştı ve pencerelerinde sağlam kepenkler vardı. Sparhawk gecikildiği için illet oldu ama bu bir işe yaramadı.

Sephrenia hana gelir gelmez Flüt’ü yatırmıştı. Küçük kızın yanında onu korurcasma bekliyordu. “Gerçekten çok endişelendi,” dedi Vanion. “Sanırım bazı sınırlar var. Hüt bunu önemsiz göstermeye çalışıyordu ama ben bitkinliği görünce anlarım.”

“Ölmeyecek değil mi?” diye şok olmuş bir sesle sordu Talen.

“O ölemez, Talen,” dedi Vanion. “Yok edilebilir ama ölemez.”

“Farkı ne?”

“Emin değilim,” dedi Vanion. “Çok ama çok bitkin olduğuna eminim. Bunu yapmasına izin vermemeliydik.” Sephrenia’nın yorgun minik Tanrıça’yla ilgilendiği odanın dışındaki koridora baktı. “Kalten nerede?” diye sordu.

“O ve Ulath aşağıda meyhanedeler, Lordum,” dedi Bevier.

“Bunu bilmem gerekirdi. Biriniz yola çıktığımızda kendilerini iyi hissetmezlerse onlara iyi davranmayacağımı hatırlatabilir.”

Tekrar aşağı indiler ve düzenli olarak dışardaki havayı kontrol ettiler. Tek değişen şey rüzgârın daha da hızlanmasıydı.

Sonunda Sparhawk tekrar yukarı çıkıp Sephrenia’nın oda kapısını hafifçe çaldı. “Flütle konuşabilir miyim?” diye sordu öğretmenine.

“Kesinlikle olmaz,” diye fısıldadı. “Yeni uyuttum.” Koridora çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve korurcasına sırtını dayadı.

“Ona zarar vermeyeceğim, Sephrenia.”

“Daresia’yı dolaşırken bu konuda sağlam bahislere girebilirsin,” dedi gözlerinde çelik gibi parıltıyla. “Ne sormak istiyorsun?”

“Bu fırtınayı dindirmek için Bhelliom’u kullanabilir miyim?”

“Büyük ihtimalle.”

“O zaman niye yapmıyorum?”

“Jorsan’ı yok etmek mi istiyorsun? Şehirdeki herkesi öldürmek?”

Sparhawk kadına bakakaldı.

“Havayı kapsayan güçlerin ne oldukları hakkında hiçbir fikrin yok değil mi, Sparhawk?”

“Şey, biraz.”

“Hayır, bildiğini sanmıyorum, bir tanem! Kasırgayı kim çıkar-dıysa çok güçlü ve ne yaptığını tamamen biliyor ama kasırga hâlâ bir doğal güç. Onu durdurmak için Bhelliom’u kullanabilirsin ama kullanırsan bütün sıkıştınlmış gücü tek parça halinde ve bir anda serbest bırakırsın. Tozlar yatıştıktan sonra Jorsan’ı tek parça halinde bulmaman da mümkün.”

“Belki bu fikirden vazgeçsem iyi oltrr.^

“Bence de. Şimdi git. Aphrael’e göz kulak olmam gerekiyor.”

Sparhawk kendini odasına yollanmışJküçük bir çocuk gibi hissederek koridordan aşağıya indi.

Ulath da yukarı çıkıyordu. “Bir dakikan var mı, Sparhawk?”

“Elbette.”

“Kalten’le yakından ilgilensen iyi olur, sanırım.”

“Ne?”

“Berit’i öldürme planları var.”

“Kontrolden çıkıyor mu?”

“Yani konuyu biliyorsun? Karının hizmetçisine duyduklarını?”

Sparhawk başıyla onayladı.

“İçtikçe kötüleştiğini biliyorsun - ve fırtınada içmekten başka yapacak hiçbir şey yok. Şüphelerinin bir gerçekçi tarafı var mı?”

“Hayır. Hepsini kafasından uydurmuş. Doğrusu kız ondan çok ama çok hoşlanıyor.”

“Ben de durumun öyle olduğunu düşünüyorum. Berit’in zaten İmparatorun karısıyla başkasını arayamayacak kadar çok sorunu var. Kalten sık sık böyle yapar mı? Yani umutsuzca âşık olur mu?”

“Bugüne dek, bildiğime göre, bu ilk. Daima bulabildiği yerde öylesine takılırdı.”

“Bu en güvenli yol,” dedi Ulath. “Ama bu kadar uzun zamandır beklediğine göre bu onu kötü çarpacak. Matherion’a dönüp Alean’a durumu düzeltme şansı verene kadar o ve Berit’i birbirinden uzak tutabilirsek iyi olur.”

Khalad koridordan yanlarına geldi. Sparhawk’m silahtarının yüzünde biraz kötümser bir ifade vardı. Kalten’in altınını gösterdi. “Bu işe yaramayacak, Sparhawk. Taşı kolayca örtebilirim ama kullanmak için açman büyük ihtimalle yanm saatini alır. Aklıma başka bir fikir geldi. Yüzüğü bana ver. Gidip kuyumcuyla konuşacağım, bu yüzden tam ölçülere ihtiyacım var.”

Sparhawk yüzükten ayrılma konusunda büyük bir isteksizlik hissetti. “Peki onu …?”

Khalad başını salladı. “Kuyumcuyla benim verdiğim karar ne olursa olsun zaten birbirine uymak zorunda. Sanırım sorun bu konuda bana ne kadar güvendiğine dayanıyor, Sparhawk.”

Sparhawk iç çekti. “Konuyu buraya getirmen gerekiyordu, değil mi, Khalad?”

“Bunun en hızlı yol olacağım düşündüm, Lordum.” Khalad elini uzattı ve Sparhawk da vermek için yüzüğü çıkardı. “Teşekkür ede-“m,” diye gülümsedi Khalad. “Bana olan güvenin çok dokunaklı.”

“İyi dedin,” diye mırıldandı Ulath. Sparhawk ve Ulath’ın, Kalten’i yukarıya taşıyıp yatırmalarının ardından hepsi hanın salonunda topladılar. Sparhawk hancıyla kısaca konuştu ve Sephrenia’nm yemeği yukarıya yollandı.

“Talen nerede?” diye etrafa bakınarak sordu Bevier.

“Hava almak için dışan çıkacağını söyledi,” dedi Berit.

“Kasırgada mı?”

“Sanırım sadece yerinde duramıyor.”

“Ya da bir şeyler çalmak istiyor,” diye ekledi Ulath.

Hanın kapısı güm diye açıldı ve rüzgâr Talen’i içeriye fırlattı. Pelerinin altında ceket ve tayt giyiyordu. Belinde de bir meç vardı. Silah ona pek güçlük çıkanyor gibi görünmüyordu. Sırtını kapıya dayadı ve iterek kapatmak için tüm gücünü harcadı. Sırılsıklamdı, yüzünden sular damlıyordu. Ama yine de sırıttı. “Biraz önce bir esrarı çözdüm,” diye güldü yanlarına gelirken.

“Ya?” dedi Ulath.

“Rebal’m gerçek kimliğini bilmek için kaç para verirdiniz?”

“Bunu nasıl becerdin?” diye sordu Berit.

“Tamamen şans. Dışarıda etrafa göz atıyordum. Rüzgâr beni dar bir ara sokağa sürükledi ve bitimindeki bir dükkanın kapısına dayadı. Nefes almak için içeri girmenin iyi olacağını düşündüm. İçeri girdiğimde ilk gördüğüm tanıdık bir yüz oldu. Bizim esrarengiz Rebal’imiz Jorsan’daki saygın bir esnaf. Bunu bana kendisi söyledi. Önlük giydiğinde o kadar etkileyici görümüyor.”

“Esnaf mı?” diye inanmaya inanmaya sordu Bevier.

“Evet, gerçekten, Aziz Şövalye - toplumun direklerinden biri, bunu söylediğini duydum. Hatta şehir meclisi üyesi.”

“İsmini öğrenmeyi becerdin mi?” diye sordu Vanion.

“Elbette, Lordum. Rüzgâr beni içeri atar atmaz kendisini tanıttı. İsmi Amador. Konuşmasını sürdürsün diye ondan bir şeyler aldım.”

“Ne işle uğraşıyor?” diye sordu Berit.

Talen ceketinin içine uzanıp parlak pembe, ıslanmış ve kırışık bir kumaş şeridi çıkardı. “Güzel, ha? Onu kurutupJFlüt’e vereceğim.”

“Ciddi olamazsın,” diye güldü Vanion. “Gerçekten bunları mı satıyor?”

“Eer öle düze dilm yeşi ossun, Eiitme hazetle,” diye Caaladofun lehçesini taklit etti Talen. “Edom’daki bütün Tamulları tir tir titreten adam, bir kurdele satıcısı. Hayal edebiliyor musunuz? Ve avazı çıktığı kadar gülerek bir iskemleye yığıldı.

“Nasıl işliyor?” diye sordu Sparhawk, ertesi gün yüzüğü çevirip bakarken.

“Birinin yemeğini ya da içkisini zehirlemek için insanların kullandığı şu yüzüklerin birinin üzerine yerleştirildi,” dedi Khalad. “Kılıfı yakutu tam örtebilsin diye kuyumcuya esas yüzükten çıkartıp bizimkinin üstüne

yerleştirdim. Üstüne konan takının bir tarafında küçük bir menteşe, diğer tarafında da bir mandal var. Tek yapman gereken şey mandala dokunmak - tam burada.” Sağlam görünen bir yuvanın altında yan gizli minnacık bir kol gösterdi. “Şu altın kapağın açılması için menteşede küçük bir yay var.” Kola dokundu. Yakutu örten yarım küre tık diye açılıp taşı ortaya çıkadı. ‘Tüzüğün sadece halkasıyla Bhelliom’a dokunduğunda işe yaradığma emin misin? Kapakla taşa dokunması belki biraz daha iyi olabilir.”

“Halkası iş görüyor,” dedi Sparhawk. “Çok zekice, Khalad.”

“Teşekkür ederim. Onu senin yüzüğe takmadan önce kuyumcuya bütün zehiri temizletim.”

“Eski yüzük de kullanıldı mı?”

“Ah, evet. Sahibi olan Edomlu soylu bir kadının mirasçılarından biri kuyumcuya satmış. Anladığım kadarıyla çok düşmanı varmış. En azından bir zamanlar.” Khalad kıkırdadı. “Kuyumcuyu hayal kırıklığına uğrattım. Bir süre yüzükle yalnız başına kalmayı çok istedi. O yakut epey para eder. Bhelliom’un kırmızı bir cam parçasına cevap vereceğini sanmadığım için gözümden ayırmadım. Ama yine de yüzüğün kutuyu açıp açamayacağına baksan iyi olur. Açmazsa kuyumcunun dükkânına dönüp parmaklarını kesmeye başlayacağım. Bir iki tanesi kesildikten sonra gerçek yakutu nereye sakladığını hatırlayacağım gözümün önüne getirebiliyo-rum. On parmağının hepsi olmadığında fazla ayrıntılı işleri yapmak çok zordur. Ona daha başlangıçta bunu söyledim, bu yüzden büyük ihtimalle dürüstlüğüne güvenebiliriz.”

“Sen merhametsiz bir adamsın.”

“Sadece yanlış anlamaları engellemek istiyorum. Yüzüğün kutuyu açtığından emin olduktan sonra, onu Flüt’e götürüp altının yakutu gizleyecek kadar kalın olup olmadığına baksan iyi olur. Kata değilse, yeniden kuyumcuya götürüp kapağına daha altın ekleteceğim. İstediğimizi elde edene dek buna devam edebiliriz.”

“Çok pratik zekâlısın, Khalad.”

“Ekipteki birinin öyle olması gerekiyor.”

“Kalten’in altınına ne yaptın?”

“Kuyumcunun parasını ödedim. Maaliyetin bir kısmını karşıladı. Ama kalanını bana borçlusun.”

“Eve dönmeden önce herkese borçlanağım.”

“Önemli değil, Sparhawk,” diye sırıttı Khalad. “Hepimiz borcuna sadık olduğunu biliyoruz.”

“Bu kadar yeter!” dedi kızgınca Sparhawk, salonun kapısından dışarı göz attığında. İki gün geçmiş ve herkes kahvaltı için aşağı inmişti. “Haydi gitmeye hazırlanalım.”

“Bu havada gemiyi geri getiremem, Sparhawk,” dedi Flüt. Küçük kız hâlâ soluk görünüyordu ama iyileştiği ortadaydı.

“O zaman karadan gideceğiz. Burada ördekler gibi oturmuş hiçbir şey yapmadan dışardaki arkadaşımızın güç toplamasını bekliyoruz. Harekete geçmemiz lazım.”

“Karadan gidersek Matherion’a ulaşmamız aylar sürer, Sparhawk,” dedi Khalad. “Flüt yolculuğu hızlandıracak kadar iyi değil.”

“O kadar hasta değilim, Khalad,” diye itiraz etti Flüt. “Sadece biraz yorgunum, hepsi o kadar.”

“Her şeyi kendi başına mı yapman gerekiyor?” dedi Sparhawk.

“Bunu pek anlayamadım.”

“Kuzenlerinden biri burada olsa, sana yardım edebilir mi?”

Flüt kaşlarım çattı.

“Diyelim ki sen kararları veriyorsun ve o da destek oluyor.”

“Bu güzel bir fikir, Sparhawk,” dedi Sephrenia, “ama yanımızda Aphrael’m kuzenlerinden hiçbiri yok.”

“Evet ama Bhelliom var.”

“Bunun olacağını biliyordum,” diye inledi Bevier. “Lanetli taş Sparhawk’in aklını çeldi. Kendini Tanrı sanıyor.”

“Hayır, Bevier,” dedi Sparhawk. “Tanrı değilim ama ona yakın bir şeyi kullanma hakkım var. Yüzükleri.Çaktığımda Bhelliom ne dersem yapmak zorunda. Bu Tanrı olmak demek değil ama yeterince yakın. Haydi kahvaltı edelim. Sonra eşyaları toplayıp atlara yükleyebilirsiniz. Aphrael ve ben bu işi nasıl halledeceğimizin ayrıntılarına karar vereceğiz.”

Yedinci Bölüm

JORSAN SOKAKLARINDA rüzgâr çılgınca esiyor, yağmur seller gibi boşalıyordu. Sparhawk ve arkadaşları sıkı sıkı pelerinlerine sarılmış, rüzgâr yüzünden başlarını eğmiş kasırgaya karşı kararlı bir şekilde yavaş yavaş büyük zorluklar içinde ilerliyorlardı.

Şehir kapılarında nöbetçi yoktu. Rüzgârın hiçbir engelle karşılaşmadan çok daha sert saldırdığı kırlara doğru at sürdüler. Konuşmak imkânsızdı, bu yüzden Sparhawk elli fersah kuzeydeki Korvan'a yönelen çamurlu yolu zar zor işaret edebildi.

Şehirden yaklaşık bir mil sonra yol alçak bir tepenin arkasında kavis yaptığında Sparhawk atını dizginledi. “Artık kimse bizi göremez,” diye uluyan rüzgârın içinde bağırdı. “Deneyelim ve görelim bakalım ne olacak.” Altın kutuyu çıkarmak için ceketine uzandı.

Berit geriden dörtnala geldi. “Arkamızdan gelenler var!” diye bağırırken yüzündeki suları sildi.

“Bizi mi izliyorlar?” diye sordu Kalten.

Berit belirsiz bir şekilde kollarını iki yana açtı.

“Kaç kişi?” diye sordu Ulath.

“Yirmi beş ya da otuz, Sör Ulath. Yağmurda-tam göremedim ama zırhlıymışlar gibi göründü.”

“iyi,” diye sertçe dişlerini gıcırdattı Kalten. “Amatörleri öldürmek pek eğlenceli olmuyor.”

“Ne düşünüyorsun?” diye Vanion’a sordu Sparhawk.

“Gidip bakalım. Belki bizimle ilgili değildir.”

ikisi geri döndü ve çamurlu yolda birkaç yüz adım gittiler.

Arkalarından gelen atlılar yavaşlamıştı. Gelenler kürklere sarılı e Çoğu bronz uçlu mızraklar taşıyan sert görünüşlü adamlardı, yaşlarındaki adamın fırça gibi bir sakalı vardı ve üstünde geyik °ynuzları olan antik bir miğfer giyiyordu.

“İşte bu,” dedi kısaca Sparhawk. “Kesinlikle bizi izliyorlar. Diğerlerini de alıp işlerini halledelim.”

Arkadaşlarının sığındığı ormanının rüzgâr almayan tarafına döndüler. “Jorsan’da çok kaldık/’ dedi Sparhawk. “Rebal’a yardım isteyecek kadar zaman verdik. Ardımızdakiler bronz çağı savaşçıları.”

“Demos’un dışında saldıran Lamorklar gibi mi?” dedi Ulath.

“Evet,” dedi Sparhawk. “Bunlar büyük ihtimalle Drychtnath değil de Incetes’in yoldaşları, ama yine de aynı şey sayılır.”

“Liderlerini gördün mü?” diye sordu Ulath.

“En önde,” diye cevapladı Vanion.

“O zaman iş kolay olacak.”

Vanion ona sorarcasına bir bakış attı.

“Bu daha önce de oldu,” dedi Sparhawk. “Nedenini bilmiyoruz ama liderleri öldüğünde geri kalanı ortadan yok oluyor.”

“Ağaçların arasında saklansak olmaz mı?” dedi Sephrenia.

“Bunu şansa bırakmak istemem,” dedi Vanion. “Şimdi nerede olduklarını biliyoruz. Onları gözden kaçırırsak bizi pusuya düşürebilirler. İyisi mi

onların işini burada halledelim.”

“Zaman harcıyoruz,” dedi aniden Kalten. “Şu işi halledelim.”

“Khalad,” dedi silahtarına Sparhawk, “Sephrenia ve çocukları ağaçların içinde bir yere götür. Gözden ırak olmaya bak.”

“Çocuklarım?” diye itiraz etti Talen.

“Sana ne deniyorsa öyle yap,” dedi Khalad, “ve şimdilik o meçi çekme fikrini kafandan sil.”

Şövalyeler kendilerini izleyenlerle karşılaşmak için çamurlu yoldan atlarını sürdüler.

“Yalnızlar mı?” diye sordu Bevier. “Yani , onları uyandıranın kim olduğunu görebilen oldu mu?”

“Boynuzluyu öldürdükten sonra bunu anlarız,” diye homur

dandı Kalten. “Diğerleri ortadan yok olunca bu işten sorumlu olan

yağmurun altında tek başına kalacak.” \

“Beklemenin anlamı yok,” dedi Vanion, .sesi soğuktu. “Haydi başlayalım. Islanmaya başladım.”

Kılıç kollarını serbest bırakmak için pelerinlerini geriye ittiler, eyerlerinde asılı sade çelik miğferlerini taktılar ve kalkanlarını kollarına geçirdiler.

“Bırak bunu ben yaparım,” dedi Kalten, atını Faran’m önüne doğru zorlayarak. Sesinde gizli bir öfke ve omuzlarında kayıtsızlık vardı. “Haydi!” diye avazı çıktığı kadar bağırarak kılıcını çekti.

Saldırıya geçtiler.

Çelik zırh gömlekli Kilise Şövalyeleri savaş atlarının toynaklarından etrafa çamurlar yağdırarak saldırıya geçtiklerinde dokuzuncu yüzyıldan gelme savaşçılar bir an için irkildiler.

Bronz çağı silah ve taktikleri, çağdaş kılıç ve baltalara denk değildi. Karanlık çağların ufak tefek atlan daha çok midillilere benziyorlardı. Kalten arkasında kama gibi açılmış arkadaşlarıyla takipçilerin ön saflanna daldı. Sansın Pandion üzengisinin üstünde yükselerek kılıcıyla kuvvetli geniş darbeler indiriyordu. Kalten normalde çok yetenekli ve sakin bir savaşçıydı ama şimdi öyle kızgın görünüyordu ki asla girmeyeceği riskler alıyordu. Darbeleri aşırı uzun, sert ve hiç ihtiyatlı değildi. Boynuz miğferli sakallı adama doğru yolun-dakileri keserek ilerlerken önüne çıkan yuvarlak bronz kalkanlı adamlar darbelerini çok zor savuşturuyorlardı. Onun pervasız sal-dınsı karşısında şaşıran Sparhawk ve diğerleri, peşinden giderek arkadan saldırmak isteyenleri biçiyorlardı.

Sakallı adam arkaik bir savaş narası attı ve devasa bronz uçlu savaş baltasını sallayarak atını mahmuzladı.

Kalten, balta darbesini neredeyse aşağılayarak kalkanıyla savuşturdu ve kılıcını olabildiğince kaldırıp bütün gücüyle indirdi. Aceleyle doğrultulan bronz kalkanı parçalayan kılıç, parıldayan oval nesnenin yarısını sakallı adamın koluyla birlikte uçurup götürdü. Kalten yeniden vurdu, kılıcı boynuzlu miğfere çarptığında düşmanının kafasını etrafa beyin ve kan fışkırtarak parçaladı. Ölü adam darbenin etkisiyle eyerinden fırladı ve yandaşlarıyla birlikte bir serap gibi dalgalanarak ortadan yok oldu.

Geride tek atlı bir vardı. Siyah pelerinli Rebal, kendisini koruyan eski zaman savaşçıları aniden yok olunca öylece kalakalmıştı.

Kalten ona doğru ilerledi, kanlı kılıcı yarı kalkıktı ve mavi gözlerinde ölüm okunuyordu.

Çığlık atan Rebal atını çılgınca kırbaçlayarak fırtınanın içine doğru kaçmaya başladı.

Kalten!” diye kükredi Vanion, şövalye kaçan adamın peşinden atını mahmuzlarken. “Dur!” "Ama olduğun yerde kal! "

Hâlâ pervasız bir öfke içindeki Kalten itiraz etmeye kalkıştı.

“Bu bir emirdir, Aziz Şövalye! Kılıcını kınına sok!”

“Emredersiniz, Lordum,” dedi Kalten, suratsız bir şekilde kanlı kılıcını kınına sokarken.

“Kılıcını geri çek!” diye bağırdı Vanion. “Kınına sokmadan sil!”

“Özür dilerim, Lord Vanion. Unuttum!”

“Unutmak? Ne demek unuttum? Sen yavru bir köpek misin? Kılıcını temizle, Aziz Şövalye! Kınına sokmadan önce pırıl pırıl görmek istiyorum!”

“Peki, Lordum,” diye mırıldandı Kalten.

“Ne dedin?”

“Emredersiniz, Lordum!” diye bağırdı bu kez Kalten.

“Bu biraz daha iyi.”

“Teşekkürler, Vanion,” diye mırıldandı Sparhawk.

“Seninle sonra konuşacağım, Sparhawk,” diye gürledi Vanion. “Teçhizatına bakması senin sorumluluğun. Bu adamların lideri olman gerekiyor, keçi çobanı değil.” Eğitmen etrafına bakındı. “Tamam,” dedi hızla, “haydi toplanıp geri dönelim. Ciddi olun, beyler, ciddi olun. Biz Tanrı’nın askerleriyiz. En azından ne yaptığımızı biliyor görünmeye çalışalım!”

Geri döndüklerine ağaçların arası en azından rüzgârdan biraz korunuyor gibiydi. Vanion şövalyeleri Sephrenia, Khalad ve “çocuklar”a katılmak için koruya soktu.

“Herkes iyi mi?” diye hızla sordu Sephrenia.

“Görünen bir yaramız yok, küçük ana,” dedi Sparhawk.

Sephrenia sorarcasına adama baktı.

“Lord Vanion’un sözleri çok tumturaklı,” diye sırıttı Ulath. “Birkaçımızdan biraz hoşnutsuz kaldı ve bu konuda bizimle biraz - resmi - konuştu.”

“Bu kadar yeter, Aziz Şövalye,” dedi Vanion.

“Peki, Lordum.”

“Onları uyandıranın kim olduğunû-tanımlayabildiniz mi?” diye Sparhawk’a sordu Khalad.

“Hayır. Rebal oradaydı ama başka bîrini görmedik.”

“Çarpışma nasıldı?”

“Görmeliydin, Khalad,” dedi etkilenmiş olan Berit. “Sör Kalten kesinlikle muhteşemdi.”

Kalten ona ters ters baktı.

Sephrenia ikisine de kurnaz bir bakış attı. “Bunu fırtınadan kurtulduktan sonra konuşabiliriz,” dedi. “Hazır mısın, Sparhawk?”

“Hemen,” diye cevapladı. Gömleğinin içine uzanıp kutuyu çıkardı ve açılmasını emretti. Ehlana’nın yüzüğünü takıp Bhelliom’u kaldırdı.

“Al,” dedi Sephrenia. Flüt’ü kaldırdı ve Sparhawk da küçük kızı kollarına aldı.

“Bu işi nasıl yapacağız?” diye sordu.

“Başlarken senin ağzından konuşacağım,” dedi kız. “Ne söylediğimi anlamayacaksın çünkü bilmediğin bir dil kullanacağım.”

“Gizli bir Styric dialekti mi?”

“Hayır, Sparhawk, Styric değil. Ondan çok daha eski. Şimdi rahatla. Sana rehberlik edeceğim. Kutuyu bana ver. Bhelliom’un yeri değiştiğinde her şey titrer. Dostumuzun, Bhelliom’un yerini hemen saptayabileceğini sanmıyorum, bu yüzden eğer onu - ve karının yüzüğünü - hemen kutuya koyup yüzüğünün kapağını da kapatırsan, nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikri olmayacaktır. Şimdi, Bhelliom’u iki elinle tut ve ona kim olduğunu bildir.”

“Zaten biliyor.”

“Hanrlat, Sparhawk ve Trollce konuş. Formalitelere saygı gösterelim.” Hüt Sparhawk’rn zırhlı kollarındaki güvenli çembere sokuldu.

Sparhawk iki yüzüğün de sıkıca dokunduğundan emin olacak bir şekilde Bhelliom’u kaldırdı. “Mavi Gül,” dedi Trollce, “Ben Ele-nia’lı Sparhawk’im. Beni tanıyor musun?”

Ellerini aydınlatan gök mavisi parıltı çoğaldı ve yeni dövülmüş çelik rengini aldı. Sparhawk’rn Bhelliom’la ilişkisi muğlaktı ve çi-çek-mücevherin adamı sevmesi için hiçbir nedeni yoktu.

“Gerçekten kim olduğunu söyle, Sparhawk,” diye önerdi Flüt. “Seni tanıdığından emin ol.”

“Mavi Gül,” diye iğrenç Troll dilinde bir kez daha konuştu, ‘ben Anakha’yım ve yüzükleri takıyorum. Beni tanıyor musun?”

Adamın o ölümcül ismi söylemesiyle birlikte Bhelliom biraz yalpaladı ve taç yapraklarmdaki çelik rengin bir kısmı kayboldu.

“Bu başlangıç,” diye mırıldandı. “Şimdi ne olacak?”

“Şimdi benim sıram,” dedi Flüt. “Rahatla, Sparhawk. İzin ver düşüncelerine gireyim.”

Bu tuhaf bir süreçti. Sparhawk, Çocuk Tanrıça zihnini nazikçe, hatta sevecen bir şekilde iki küçük elinin araşma almış gibi iradesinin kendi kontrolünden çıktığını hissetti. Dudaklarından çıkan ses tuhaf bir yumuşaklıktaydı ve konuştuğu dil anlayışının dış çeperlerini güç unutulan bir tanıdıklıkta dolaşıyordu.

Sonra etrafındaki dünya bulanıklaşarak ışıltılı bir tür alacakaranlığa geçti. Bulanıklık yok oldu ve güneş parlamaya başladı. Artık yağmur yağmıyordu, rüzgâr da yerini hafif bir melteme bırakmıştı.

“Ne şaşırtıcı bir fikir!” diye bağırdı Aphrael. “Bunu hiç düşünmemiştim] Bhelliom’u sakla Sparhawk. Hemen.”

Sparhawk mücevheri ve Ehlana’nm yüzüğünü kutuya koyup kendi yüzüğünün kapağını kapattı. Ardından dönüp güneye baktı. Ufukta karanlık alçak bir bulut hattı vardı. Sonra kuzeye baktı ve tepenin dibinde oldukça büyük bir kent gördü, güz güneşinde parıldayan kırmızı kiremit çatılarıyla çok hoş görünüyordu. “Bu Korvan mı?” diye öylesine sordu?

“Evet, elbette,” dedi başını neşeli bir şekilde hafifçe sallayarak Flüt. “Gitmek istediğin yer orası değil miydi?”

“Çok çabuk geldik,” dedi sakince Ulath.

Sephrenia aniden güldü. “Dostumuzun gücünü denemek istedik. Şimdi ne kadar dayanabileceğini göreceğiz. Bizi izlemek istiyorsa, kasırgasını yanma alıp yapabildiğirıce hızla arkamıza takılacak.”

“Ah, bu iş eğlenceli oluyor!” diye ellerini neşeyle çırparak haykırdı Flüt. “Asla bu kadar ileriye sıçrayabileceğimize inanmazdım.”

Kalten parlak güz-güneşine doğru gözlerini kısarak baktı. “Sanırım öğlen olmak üzere. Niye Korvan’a gidip erken bir öğlen yemeği yemiyoruz? Biraz önceki çalışma iştahımı açtı.”

“Bu kötü bir fikir olmayabilir, Sparhawk,” dedi Vanion. “Artık durum değişti, bu yüzden planlarımızı gözden geçirmek, onları değiştirip değiştirmemeye karar vermek isteyebiliriz.”

Sparhawk başıyla onayladı. Faran’ın sağrılarına topuklarıyla vurdu ve tepeden Korvan’a doğru irtmeye başladılar. “Şaşırmış görünüyordun,” diye Flüt’ün kulağına mırıldandı.

“Şaşırmış mı? Sersemledim.”

“Ne yaptı?”

“Tam olarak anlayamayazsm, baba. Troll Tanrısı Ghnomb’un seni kuzey Pelosia’yı boydan boya geçirişini hatırlıyor musun?”

“Bir şekilde zamanı dondurmuştu, değil mi?”

Flüt başıyla onayladı. “Ben daima farklı bir şekilde yaparım, rünkü Ghnomb’dan daha bilgiliyim. Bhelliom ise tamamen farklı bir şekilde yapıyor - doğrusu çok daha basit. Ghnomb ve ben farklı olmamıza rağmen ikimiz de bu dünyanın bir parçasıyız, bu yüzden arazi bizim için çok önemli. Bize süreklilik ve mevki duygulan sağlıyor. Bhelliom’un kerteriz noktalarma ihtiyacı yok. Sanki başka bir yeri düşünüyor ve orada oluyor.”

“Sen böyle yapabilir misin?”

Kız dudaklarını büzdü. “Sanmıyorum.” İç çekti. “Bunu kabul etmek biraz utandırıcı ama Bhelliom benden çok daha bilgili.”

“Ama sevimlilikte senin yanma bile yaklaşamaz.”

“Teşekkür ederim, nazik beyefendi.”

Sparhawk’rn aklına bir şey geldi. “Danae hâlâ Matherion’da mı?”

“Tabii ki.”

“Annen nasıl?”

“İyi. O ve hırsızlan İçişleri Bakanlığı’nda bir yerde gizli bazı belgeleri ele geçirmeye uğraşıyorlar.”

“Her şey hâlâ kontrol altında mı?”

“Şu an için evet. Seninle birkaç kez şakalaştım ama aynı anda iki yerde birden olmak çok zor. Danae çok fazla uyuyor, bu yüzden orada olanların çoğunu kaçırıyorum. Anne biraz endişeli. Danae’nin hasta olabileceğini düşünüyor.”

“Onu çok endişelendirme.”

“Peki baba.”

Korvan’a girdiler ve saygın görünüşlü bir han buldular. Ulath hancıyla bir iki şey konuştu ve hepsi arkadaki, meşe masa ve sıralara ısı ve ışık vermek için yerleştirilmiş pencerelerden altın rengi güneş ışıklarının süzüldüğü özel bir yemek odasına çıkarıldı. “Bize kulak misafiri olmak isteyecek birini idare edebilir misin, küçük ana?” diye sordu Sparhawk.

“Cevabı bile bile bu soruyu kaç kez sorman lazım?” diye bıkkın “ir iş çekişle sordu Sephrenia.

“Sadece emin olmak için, hepsi bu.”

Pelerinlerini çıkanp silahlannı köşeye yığarak masaya oturdular.

Biraz pasaklı, şaşı gözlü bir garson kız mutfakta hazırlananları söylemek için geldi.

Sephrenia olumsuzca başını salldı. “Söyle ona, Vanion.”

“Leydi, ben - ve küçük kız - kuzu yiyeceğiz,” dedi sertçe. “Domuz sevmeyiz.”

“Aşçı kuzu yapmıyor,” diye zırıldadı kız.

“O zaman yapmaya başlamasını söylesen iyi olur.”

“Bundan hoşlanmayacak.”

“Hoşlanması gerekmiyor. Kuzu gelmezse paramızı alıp başka bir hana gideceğimizi söyle. Hanın sahibi bundan pek hoşlanmayacaktır, değil mi?”

Kızın yüzü asıldı ve hızla dışarı çıktı.

“İşte bu, çocukken tanıyıp sevdiğimiz Vanion,” diye güldü Kal-ten. Sabahki savaş keyfini yerine getirmiş gibiydi.

Vanion haritasını açtı. Parmağıyla haritada uzanan bîr yolu göstererek, “Önümüzde doğuya giden oldukça uzun bir yol var,” dedi. “Edom’u geçtikten sonra Cynesga’ya giriyor. Sarna’da sınırı geçip Tamul topraklarına gireceğiz.” Flüt’e baktı. “Bhelliom bir seferinde ne kadar sıçrayabilir?”

“Aya bir yolculuk yapmak ister misiniz, Lord Vanion?” Kaşlarını çattı. “Ama bir sorun var. Bhelliom bir şey yaptığında çok özel bir ses çıkarıyor. Büyük ihtimalle bunu yaptığını bile bilmiyor ama bir şekilde nerede olduğunu bildiriyor. Kendisini gizlemesini belki ona öğretebiliriz ama bu zaman alır.”

“Ve bu da başka bir sorunu ortaya çıkarıyor,” diye ekledi Sephrenia. “Sparhawk, Bhelliom’un gücünü elinde tutuyor ama şimdilik onu nasıl kullanacağını bilmiyor.”

“Teşekkürler,” dedi sevimsiz bir şekilde Sparhawk.

“Özür dilerim, bir tanem, ama bilmiyorsun. Onu her eline alışında ya ben ya Aphrael’in seni adım adım ona götürmemiz gerekiyor. Kesinlikle zamana ihtiyacımız var. Bhelliom’a sessiz olmasını ve sana da birisi elinden tutmadan onu kullanmayı öğretmemiz gerekiyor.”

"Ben de seni seviyorum, Sephrenia"

Sephrenia sevgiyle gülümsedi. “Ellerinde olağanüstü bir güç tutuyorsun Sparhawk, ama onu bir savaş sancağı gibi sallamak dışında bir şey

yapmasını bilmiyorsan fazla bir işe yaramaz. Koşa koşa Matherion'a gitmemiz gerektiğini sanmıyorum. Ehlana için uydurduğunuz hikâye en az iki ya da üç hafta daha yokluğumuzu açıklar. Düşmanlarımızın yol boyunca bizim için hazırlayacakları tuzak ve pusulardan uzak durmak da isteyeceğiz." Durdu. "Ama bunlar işe yarayabilir. Sana alıştırma yapacak bir şeyler sağlar."

"Etrafta sıçrayıp durmak," diye homurdandı Ulath.

"Şunu keser misin, Ulath?" diye tersledi Sephrenia.

"Özür dilerim, Sephrenia. Bu bende alışkanlık olmuş. Bir şeyi iyice düşündükten sonra birden neticeyi ağzımdan kaçırırım. Aradaki adımlar genelde önemli değildir. Oradaki dostumuz Atanları kıtanın üstünde oradan oraya koşturmak için rasgele karışıklıklar çıkarıyor - burada kurtadamlar orada vampirler, şurada Parıldayan İnsanlar, öbür tarafta eskiden kalma ordular. Bütün bunların imparatorluk yetkililerini şaşırtmaktan başka bir amacı yok. Onlar Bhelliom'u duyup hissedebiliyorlar - özellikle de gürültülü bir şeyler yaptığında. Anladığım kadarıyla onun bir seferinde ne kadar sıçrayacağının sınırı yok, yani diyelim Sparhavvk Darsas'daki hava durumunu bilmek istiyor. Onun kendisini ensesinden tutup Kral Alberen'in sarayının önündeki meydana fırlatacak Bhelliom'u var. Orada yarım saat kalır - diğerlerinin yerini saptamasına yetecek kadar - ardından kıtanın öbür ucuna, güney Arjuna'daki Bere-sa'ya zıplar ve orada olduğu bilinecek kadar kalır. Sonra Sarsos'a gider, sonra güney Daconia'daki Jura'ya, sonra Platime'a merhaba demek için Cimmura'ya gider - bunların hepsini tek bir öğlen sonrasında yapar. Bhelliom'u kullanmak için gerekli bütün alıştırmaları yapar ve güneş batarken diğerleri onun nerede olduğunu ya da bir sonra nereye gideceğini bilemez. İşin daha da eğlenceli tarafı, o gizemli dostumuz bu sıçrayışların hangisinin önemli olduğunu bilemeyeceği için peşinden ayrılmaması gerekeceği."

"Her adımında sırtında kasırgayı taşıyarak," diye ekledi Kal-ten. "Ulath, çok zekisin."

“Evet,” dedi alçakgönüllü bir şekilde, örme saçlı sarışın Thalesiah. “Biliyorum.”

“Ben de beğendim,” dedi Vanion. “Sen ne dersin, Sephrenia?”

“Bu, Sparhawk ve Bhelliom’un birbirlerini tanımları için bir Şans verir,” dedi kadm, “ve aslında ihtiyacımız olan da bu. Birbirlerini ne kadar iyi tanırlarsa beraberce o kadar iyi çalışabilecekler. Özür dilerim, Ulath. Ne zaman istersen neticeyi ağzından kaçır.”

“Tamam o zaman,” dedi işgüzar havasına bürünen Vanion, “Sparhawk küçük gezintilerinden birine çıktığında geri kalanımız görünür olacağız - şey, tam da görünür sayılmayız çünkü Bhelliom yanımızda olmadığında dostumuz ne bizi duyabilecek ne de hissedebilecek, değil mi?”

“Büyük ihtimalle hayır,” diye onayladı Flüt. “Hissedebilse bile, Sparhawk o kadar çok gürültü çıkaracak ki dikkat edemeyecek.”

“İyi. Diyelim ki biz buraya yerleştik. Sparhawk, Darsas’a sıçrayıp oradaki bütün camları şmgırdatır. Sonra döner bizi alır ve …” Gözlerini kısıp haritasına baktı. “Cynesga sınırındaki Cyron’a bırakır.” Parmağını sertçe haritanın üzerine vurdu. “Sonra birkaç yere daha sıçrayıp dostumuz her seferinde nerede olduğunu bilsin diye Bhelliom ve yüzükleri açar. Ardından Cyron’da *bize* katılır ve Bhelliom’u kutusuna kapıtır. O süre boyunca dostumuzun kafası çok karışacağı için nerede olduğumuzu bilemeyecektir.”

“İyice dikkat et Sparhawk,” diye sırıttı Kalten. “Bir eğitmenin böyle düşünmesi gerekir.”

Sparhawk homurdandı. Aklına bir şey geldi. “Giderken seninle bir süre konuşmak istiyorum,” dedi yavaşça sarışın arkadaşına.

“Başım belada mı?”

“Daha değil ama bu konuda uğraşıyorsun.”

Pasaklı garson kız Vanion’a ters ters bakarak yemeklerini getirdi ve yemeğe başladılar.

Oyalanmadan yemeklerini yiyip hep birlikte çıktılar.

“Sorunun ne?” diye sordu Kalten, Sparhawk’la birlikte diğerlerinin arkasından yürürlerken.

“Kendini öldürtmeye çalışmaktan vazgeç.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Oyun oynama, Kalten. Bu sabah ne yaptığını gördüm. Seni tanıyan insanların her şeyini açıkça gördüğünü anlamıyor musun?”

“Sağlıksız bir şekilde zekisin, Sparhawk,” diye suçladı sarışın Pandion.

“Bu karakterimin bir hatası. Şu artdüJbeni kaygılandıran yeteri kadar şey var. Bw durumu onlara ekleme.”

“Bu mükemmel bir çözüm.”

“Hiç olmayan bir sorun için, seni salak. Alean’ın gözü Chyrellos’dan ayrıldığımızdan beri sende. Bütün bu çabası boşuna değil, peşinde olduğu Berit değil sensin, Kalten. Saçmalığı kesmezsen, seni Demos’a götürüp ana toplantı binasına kapatacağım.”

“Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

“Burada bir mavi dostum var, hatırladın mı?” Sparhawk ceketinin önündeki kabarıklığa vurdu. “Seni saçlarından tutup daha Va-nion eyerine binmeden Demos’a bırakıp dönerim.”

“Bu haksızlık.”

“Talen gibi konuşmaya başladın. Haklı olmaya çalışmıyorum. Senin kendini öldürmeni engellemeye çalışıyorum. Yemin etmeni istiyorum.”

“Hayır.”

“Demos bu mevsim güzeldir. Hoşuna gidecek. Günlerini dua ederek geçirebilirsin.”

Kalten küfretti.

“Bazı kelimeleri doğru söyledin, Kalten. Şimdi onları düzgün bir yemin şeklinde sıraya koy. İnan, dostum, bütün bu saçmalığı durduracağına dair yemin edene dek bizimle bir adım bile atmayacaksın.”

“Yemin ederim,” diye mırıldandı Kalten.

“Yeteri kadar iyi değil. Haydi bunu düzgün ve resmi yapalım. Seni etkilemesini istiyorum. Hepsi tek tek söylenmediği sürece kelimeleri atlamaya eğilimlisindir.”

“Kanımla bir şey imzalamamı istiyor musun?” dedi öfkeyle.

“Bu da bir düşünce ama yanımda hazır parşömen yok. Sözlü yeminini kabul edeceğim - şimdilik. Sonradan fikrimi değiştirebilirim, bu yüzden içini rahat, hançerini de hazır tut.”

“Sparhpzvk!” diye bağırdı Büyükelçi Fontan. “Darsas’da ne yapıyorsun?” Yaşlı Tamul diplomat şaşkınlıkla iri Pandiona bakıyordu.

“Sadece geçiyordum, Ekselansları,” dedi Sparhawk. “İçeri girebilir miyim?”

“Elbette, evlat.” Fontan kapıyı açtı ve Sparhawk ile Flüt, Tamul Büyükelçiliğinin koyu kırmızı halı kaplı çalışma odasına girdiler.

“Çok iyi görünüyorsunuz, Majesteleri,” diye küçük kıza gülümsedi Fontan. Sonra yakından baktı. “Özür dilerim. Sizi Prens ^parhawk’in kızıyla karıştırdım. Birbirinize çok benziyorsunuz.”

“Uzaktan akrabayız, Ekselans,” dedi Hüt, çok sakindi.

“Birkaç hafta önce Matherion’da olanların haberi size ulaştı mı, Ekselans?” diye Bhelliom’u cebine sokuşturarak sordu Sparhawk.

“Daha dün,” diye cevapladı Fontan. “İmparator güvende mi?”

Sparhawk başıyla onayladı. “Karım ona göz kulak oluyor. Zamanımız kısıtlı, Ekselans, bu yüzden her şeyi açıklayamayacağım. Styriclerin bazı sıra dışı yetenekleri olduğu fikrini kabul edecek kadar geniş görüşlü müsünüz?”

Fontan hafifçe gülümsedi. “Prens Sparhawk, benim yaşımda biri neredeyse her şeyi kabullenmeye hazırdır. Her sabah olagelen, uyanıp hâlâ yaşadığımı görmenin verdiği ilk şaşkınlık şokunun ardından günü rahatlıkla karşılayabilirim.”

“İyi. Arkadaşlarım ve ben Edom’daki Korvan’dan bir saat önce ayrıldık. Cyron’dan sınıra doğru at sürüyorlar, ama ben sizinle birkaç laf etmek için buraya geldim.”

“Bir saat önce?”

“Buna sadece inanın Ekselansları,” dedi Flüt. “Sparhawk’m bahsettiği Styric şeylerinden biri de bu.”

“Habercinizin size ne kadarını söylediğine emin değilim,” dedi Sparhawk, “ama imparatorluktaki bütün Atan garnizon komutanlarının çok acil bir şekilde İçişleri Bakanlığı’na güvenilmeyeceğini bilmesi gerekiyor. Bakan Kolata karşı taraf için çalışıyor.”

“O adamdan hiç hoşlanmamıştım,” dedi Fontan. Sparhawk’a tahmin yürütürcesine baktı. “Bu mesaj seni bütün doğa yasalarını çiğnemeye zorlayacak kadar sarsıcı değil, Sparhawk. Darsas’da gerçekten ne yapıyorsun?”

“Yanlış iz bırakıyorum, Ekselans. Düşmanlarımız bir şekilde nerede olduğumuzu fark edebiliyorlar, bu yüzden onları biraz şaşırtmak için İmparatorluğun çeşitli köşelerindeki farklı şehirlerde olduğumuzu fark

etmelerini sağlayacağım. Ben ve dostlarım karadan Matherion’a dönüyoruz. Yolda pusuya düşürülmemeyi tercih ederiz. Bu gizli bir ziyaret değil, Büyükelçi Fontan. Geçerken uğradığımı insanlara rahatça söyleyebilirsiniz. Büyük ihtimalle çoktan biliyorlardır ama bunu doğrulayalım.”

“Stilini beğeniyorum, Sparhawk. Cynesga’ya geçecek misiniz?”

Sparhawk başıyla onayladı.

“Orası tatsız bir ülkedir.”

“Tatsız bir zamanda yaşıyoruz. Ah, beni gördüğünü insanlara söylerken biraz kendini beğenmişlik yaparsan hiç kötü olmaz. Şu ana dek bizim taraf kesinlikle gerideydi. Bu birkaç gün önce değişti. Düşmanımızın, her kimse, artık bariz bir dezavantajı var. Bu yüzden bir süre suratına sırıtmaktan oldukça hoşlanacağım.”

“Hemen kent tellalına haber ileteceğim.” Yaşlı adam gözlerini kısarak tavana baktı. “Burada ne kadar kalabileceksin?”

“En fazla bir saat.” >

“O halde epey zamanımız var. Niye saraya gitmiyoruz? Seni taht salonuna çıkarırım. Krala saygılarını sunabilirsin - bütün saray halkının önünde. Burada olduğunu insanlara duyurmanın, bildiğim en iyi yolu.”

“Stilinizi beğeniyorum, Ekselansları,” diye sırıttı Sparhawk.

Her seferinde giderek kolaylaştı. Bhelliom başta inanılmaz derecede kaim kafalıymış gibiydi ve Flüt sık sık, Sparhawk’m Tanrıların asıl dili olduğuna fazlasıyla şüphelendiği lisanda, devreye girmek zorunda kaldı. Taş, yavaş yavaş kendisinden isteneni kavramaya başlıyor göründü. Yine de asla tamamen itaat etmedi. Buna zorlanması gerekiyordu. Sparhawk, Vanion’un haritasını hayal etmenin oldukça yardımcı olacağını keşfetti. Bhelliom haritanın dünyamn bir resminden başka bir şey olmadığını kavradığında Sparhawk’m mücevhere nereye gitmek istediğini söylemesi kolaylaşacaktı.

Bu, birkaç yanlış başlangıç olmadı demek değildi. Bir keresinde, doğu kıyısındaki Delo şehrine yoğunlaştığında, o isim ve orta doğu Eosia'da Demos şehrinin ismi arasında biraz benzerlik olduğu düşüncesi aklının ucundan geçti. Etrafının bir anlık gri bulanıklıkla değişmesinin ardından parlak ay ışığı içinde kendini Kurik'in çiftliğine giden yolda Flüt'le beraber Faran'ı sürerken bulacaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Flüt.

"Dikkatim dağıldı. Özür dilerim."

"Kafam işinden ayırma. Bhelliom söylediğine değil düşündüğüne tepki veriyor. Büyük ihtimalle Elence bile anlamıyor - zaten kim doğru dürüst anlıyor ki?"

"Nazik ol."

"Hemen bizi geri götür."

"Peki, hanfendi."

Tanıdık yalpalama oluştu, ay ışığı grileşerek söndü. Ardından Korvan'ın birkaç mil dışındaki yolda, parlak güz güneşiyle karşılaştılar. Arkadaşları şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

"Yanlış giden nedir?" diye sordu Sephrenia.

"Şanlı liderimizin başında kavak yelleri esiyor," dedi ağır bir alaycılıkla Flüt. "Az önce Demos'a küçük bir gezi yaptık."

"Demos!" diye bağırdı Vanion. "Orası dünyanın öbür ucu."

"Doğru," dedi küçük kız. "Şu anda orada gece yarısı. Kurik'in çiftliğine giden yoldaydık. Güçlü kumandanımız belki de Asla-de'nin yemeklerini özledi."

"Bu 'güçlü kumandan' ve 'şanlı lideıTer olmadan da yaşayabilirim," dedi terslenerek Sparhawk.

“O zaman işini doğru yap.”

Bu kez Sparhavvk’m görüş alanının kıyısındaki karanlık titreşimde bariz bir umutsuzluk vardı. Bu ard arda saldırı kargaşasının yarattığı hafif bir titreyişti. Sparhawk düşünmek için bir an bile durmadı. “Mavi Gül!” diye bağırdı Bhelliom’a, ellerim iki yüzüğün de koyu mavi taç yapraklara dokunması için hareketlendirerek, “şu şeyi yok et!”

Ellerinin arasında kısa bir sarsıntı hissetti ve arkasında cızırda-yan türden bir çatırtı duydu.

Önce Azash sonra da Troll Tanrıları olduğunu düşündükleri ve uzun süredir peşlerini bırakmayan gölge, keskin bir çığlık atarak aşırı ısdırap içinde karmakarışık konuşmaya başladı. Sparhawk Sephrenia’nın gözlerinin faltaşı gibi açıldığını gördü.

Çığlıklar atan gölge, Zemoch ya da Troll dilinde değil Styric dilinde konuşuyordu.

Sekizinci Bölüm

‘SİNDİ, KRAALİÇ hazetleri,” diyordu Caalador, “ala sokalada danzetme dışına bişe yapmadık, içişlerindik şu erfle o begele elmi-ze gemezin deye kaplan çakma dışnda heşeyi yapıyola ve sindi -zırf ben şindiye de döt bez kez baktıma yemnderim. Sizce bu bira ölü balı gib kokyo di mi?”

“Ne dedi?” diye sordu İmparator Sarabian.

“Şüphelenmiş,” diye tercüme etti Ehlana. “Dosyalan bulmamızın çok kolay olduğunu düşünüyor. Bu konuda haklı olabilir.”

Şimdi ‘Ehlana’nın Kalesi’ diye anılan kraliyet dairesinde, kayıp kişisel dosyaların beklenmedik bir şekilde bulunmasını konuşmak üzere toplanmışlardı. Dosyalar oturma odasının zemini ve masaların üstünde yığınlar halinde duruyordu.

“Her şeyi daima karmaşıklaştırmanız gerekiyor mu, Üstad Caalador?” İmparator’un ifadesi acı çekiyor gibiydi. Artık alışkanlık haline geldiği üzere Sarabian batı tarzı giysiler giyiyordu. Ehlana bu sabahki seçimi olan siyah kadife ceket ve inci grisi taytın pek neşeli bir seçim olmadığı hissetti. Siyah kadife Sarabian’m bronz renkli derisini sağlıksız ve soluk gösteriyordu.

“Profesyonel bir dolandırıcıyım, Majesteleri,” diye diyalektini bırakarak yanıtladı Caalador. “Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, gerçek olamayacağını öğrendim.”

Stragen dosyalardan birine bakıyordu. “Ne şaşırtıcı bir şey,” dedi. “İçişleri Bakanlığı’ndâki birisi ebedi gençliğin sırrını keşfetmiş gibi görünüyor.”

“Gizli kapaklı konuşma, Stragen,” dedi Ehlana, mavi giysisinin katlarını düzelterek. “Ne demek istiyorsan söyle.”

Adam elindeki dosyadan bir kâğıt çıkardı. “Bu belge geçen hafta yazılmış gibi - ki büyük ihtimalle öyle. Mürekkep yeni kurumuş “

“Uygunsuz olmasına rağmen o dosyaları hâlâ kullanıyorlar Milord/’ dedi Oscagne. “O, büyük ihtimalle yeni doldurulmuş bir evraktır.”

Stragen bir kâğıt daha aldı ve iki belgeyi de Dışişleri Bakanı’na verdi. “Bunlarda sıradışı bir şey dikkatinizi çekiyor mu, Ekselans?”

Oscagne omuzlarını silkti. “Biri oldukça yeni, diğeriyse eskilikten sararmış ve mürekkebi okuması zorlaşacak kadar solmuş.”

“Kesinlikle,” dedi Stragen. “Solmuş olanın yenisinden beş yıl daha sonraya ait olmasını biraz tuhaf bulmuyor musunuz?”

Oscagne iki sayfaya daha yakından baktı. “Resmi evrakı tahrif ettiklerini mi söylüyorsun?” diye bağırdı. “Bunun cezası idam!”

“Şunlara bir bakayım,” dedi Sarabian.

Oscagne belgeleri ona verdi.

“Evet,” diye fikrini belirtti Sarabian, “Chalba. Kola ta son on beş yıldır onu öve öve göklere çıkarıyordu.” Şüpheli dokümanı aldı. “Bu onun bakanlığa tayinini gösteriyor. Tarihiyse Kolata’nın görevi alışından bir hafta sonrası.” Stragen’e baktı. “Bunun aslıyla değiştirildiğini mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle öyle görünüyor, Majesteleri.”

Sarabian kaşlarını çattı. “Aslı neydi ki değiştirmek istesinler?”

“Hiçbir fikrim yok, Majesteleri, ama bir şey olmalı.” Dosyanın sayfalarım karıştırdı. “Chalba’run bakanlıktaki yükselişi göz kamaştıran bir hızla olmuş. Görünüşe göre, her kımıldayışında terfi ettirilmiş.”

“Bu bana birinin yakın arkadaşı ya da akrabasına yaptığı türden bir şeymiş gibi geliyor,” diye düşüncelere daldı Oscagne.

Sarabian hafifçe gülümsedi. “Evet, öyle, değil mi? Kardeşin Itagne de en az onun kadar hızlı yükselmiş görünüyor.”

Oscagne yüzünü astı. “Bu benim fikrim değildi, Majesteleri. Itagne, Dışişleri Bakanlığı’nın profesyonel bir memuru değil. Onu acil durumlarda hizmete alıyorum, her zaman benden tehditle terfi alır. Onunla iş yapmamayı tercih ederim ama öyle zeki ki başka seçeneğim yok. Küçük kardeşim ateşli bir rekabetçidir ve benim mevkimde gözü olduğunu öğrenirsem hiç şaşırmam.”

“Stragen’in bulduğu bu mantıksiz evrak bize bir başlangıç noktası yaratabilir,” diye düşüncelere daldr-G-âalador. “Kolata arkadaş ve dostlarını bakanlıkta yanına topluyorsa en güvendiklerinin onlar olması gerekmez mi?”

“Kesinlikle,” diye onayladı Stragen, “atama tarihlerine göre dostlarının kimler olduğunu bulabiliriz. İhaneti bir hobi olarak kabul etmeye karar verdiğinde dostlarının güvendiği insanlar olması gerekiyor. Sanırım, Kolat’nm göreve getirilmesiyle beraber atanan herkes büyük ihtimalle bu işe karışmıştır.”

“Enaznda nala hayata olanla,” diye ekledi Caalador. “Bası dos-larun ihane şiketine katılm sansın gerçevren birini hayı dediken sona hayatan fasla bi bekentizi pe kalmas.”

“Konuşabilir miyim, Majesteleri?” diye ürkekçe sordu Alean.

“Elbette, tatlım.”

Narin kız elinde bir dosya tutuyordu. “Belge eskidikçe mürekkep solar ve kâğıt sararır mı?” dedi zor duyulabilen bir sesle.

“Kesinlikle öyle, evladım,” güldü Sarabian. “Bu kütüphanecileri delirtir.”

“Ve bu kâğıt yığınlarının birisine bir şey yazılmışsa, yani şu Pi-çişleri Bakanlığı’ndaki adamların görmemizi istemedikleri…”

Oscagne birden kahkahalar atmaya başladı.

Alean kızarip başını önüne eğdi. “Aptallık ediyorum,” dedi çok incelmiş bir sesle. “Araya girdiğim için özür dilerim.”

“Oraya İçişleri Bakanlığı denir, Alean,” dedi nazikçe Melidere.

“Ben onun deyimini tercih ederim,” diye kıkırdadı Oscagne.

“Çekilebilir miyim, Kraliçem?” diye sordu Alean, yüzü utançtan alev alev yanıyordu.

“Elbette, tatlım,” diye sempatik hir-şekilde yanıtladı Ehlana.

“Hayır, henüz değil, Ehlana,” diye araya girdi Sarabian. “Buraya gel evladım,” dedi Alean’a.

Alean onun koltuğuna doğru gelip beceriksizce eğildi. “Evet, Majesteleri?” dedi çok zor duyulabilen bir sesle.

“Oscagne’ye aldırma. Espiri anlayışı bazen kendi kendini rezil eder. Ne diyecektin?”

“Aptalca bir şey, Majesteleri. Ben cahil bir kızım. Konuşmamam gerekirdi.”

“Alean,” dedi adam çok nazikçe, “bütün dosyalan bakanlıklardan alıp çimenliklere sermemizi öneren sendin. Bu mükemmel bir hkirdi. Diğerlerini bilmem ama ben, söylemek isteyeceğin her şeyi dinleyeceğim. Lütfen devam et.”

“Şey, Majesteleri,” dedi daha da kızararak, “biraz önce Milord Stragen’in söylediğinden anladığıma göre, o adamlar yazılmış şeyleri saklamak istiyorlar, bu yüzden yeni kâğıtlar yazıp onları görmemizi istemediklerinin yerine koyuyorlar.”

“Göründüğü kadarıyla öyle yapıyorlar.”

“Şey, o zaman eğer yeni kâğıtlar beyaz ve eski kâğıtlar sarıysa, bu beyazları sarılarla karıştıran herkesin saklayacak bir şeyleri var anlamına gelmiyor mu?”

“Ulu Tanrım!” diye avucunu alnına vurarak bağırdı Stragen. “Nasıl bu kadar salak olabildim?”

“Ve ben de öyle,” diye ekledi Caalador. “İkimiz de en basit ve aleni cevabı görmeden atladık. Nasıl kaçırabildik bunu?”

“Eğer kindar olsaydım, sadece erkek olduğunuz için diyebilirdim, Üstad Caalador,” dedi tatlı tatlı gülümseyen Barones Melidere, “ve erkekler gereksiz yeni sorunlara taparlar. Ama kindar olmak hoş bir şey değil, bu yüzden söylemeyeceğim.” İki hırsıza çapkın minik bir bakış attı. “Bunu düşünebilirim ama söylemem.”

“Bunun açıklaması çok kolay, Majesteleri,” dedi sakince Teovin. “Siz biraz önce zaten bu konuya parmak bastınız.” İçişleri Bakanlığı Gizli Polis Müdürü Teovin, hiçbir belirgin özelliği olmayan kara kuru biriydi, O kadar sıradan görünüyordu ki Ehlana onun neredeyse mükemmel bir gizli polis olacağını düşündü.

“Peki benim hiç fark etmeden keşfettiğim bu mükemmel açıklama da neymiş?” diye iğneleyici bir şekilde sordu Sarabian.

Teovin, İmparator’un biraz önce verdiği sararmış kâğıdı kaldırdı. “Majesteleri’nin de belirttiği gibi, bu belgenin üzerindeki mürekkep çok kötü bir şekilde solmuş. Dosyalarımızdaki bilgiler, İmparatorluğun güvenliği için çok gereklidir, bu yüzden belgelerin eskiyip silinmesine izin veremeyiz. Dosyalar sürekli gözden geçiriliyor ve okunaksızlaşmaya başlama belirtileri gösteren bütün belgeler saklanmak için kopyalanıyor.”

“Peki o zaman elindeki niye yenilenmemiş, Teovin? Zar zor okunuyor.”

Teovin ürkek bir şekilde öksürdü. “Şey - bütçe yüzünden, Majesteleri,” diye açıkladı. “Maliye BakanTbu yılki ödeneğimizi azaltmayı uygun gördü. Maliye’dekiler bu konuda çok tuhaflar. Her zaman sanki kendi paralarıymış gibi davranıyorlar.”

“Öyle yapıyorlar, değil mi?” Sarabian güldü. Ehlana’nm fark pttiği gibi, imparatorun sürprizlere hemen ayak uyduran hızlı bir zekâsı vardı. “Ne zaman taht odasındaki kırık çinileri değiştirmekten bahsetsem Maliye Bakanı Gashon’un elleri titremeye başlar. Bu leonuyu açığa kavuşturma fırsatı yakaladığımıza sevindim, dostum. Sana kendini görevine adamanı ve sorumluluğuna bırakılan belgelerle ilgilenmeni emrediyorum.”

“Sadece hizmet için yaşıyorum, Majesteleri.” Teovin duraksadı. “Acaba İçişleri Bakam Kolata ile görüşebilir miyim? Dikkatine sunulması gereken konular var - elbette sadece alışıla gelmiş şeyler.”

Sarabian güldü. “Korkarım ki olmaz, ahbap,” dedi rahatça. “Bu gün onun dikkatini toparlayamazsm.”

“Ya?”

“Dün akşam bozuk balık yemiş, gece yarısından beri bir kovaya kusuyor. Kovayı kontrol edip duruyoruz ama tırnaklarına daha rast-Iayamadık. Zavallı Kolata. Kimseyi böylesine hasta görmemiştim.”

“Durumun ciddi olduğunu mu düşünüyorsunuz, Majesteleri?” Teovin’in sesi gerçekten ilgilenmiş gibiydi.

“Yo, büyük ihtimalle değil. Hepimiz bozuk yiyecekler „yedik, bu yüzden ne olacağını biliyoruz. Ama o öleceğini sanıyofc Ölebil-meyi çok arzuladığını hayal edebiliyorum. Yanında bekleyen bir doktor var. Yarına iyileşir - belki biraz zayıf ve sarsak olabilir ama işlerle ilgilenecek kadar kendini toparlar. Niye yarın sabah geliniyorsun? Onu görmeni sağlayacağım.”

“Majesteleri nasıl emrederse,” dedi Teovin, İmparator’a resmi olarak yaltaklanmak için yere düşerken. Sonra kalkıp kabul salonunu terk etti.

Beklediler.

“Gitti” diye bildirdi kapının önünden Mirtai. “Az önce avluya çıktı.”

“Hızlı, değil mi?” diye belirtti Caalador. “Majesteleri belgeyi verdiğinde tek bir kılı bile kıpırdamadı.”

“Bizim için hazırlıklıydı,” dedi Stragen. “Masalını hazırlamıştı.”

“Açıklaması akla yatkın, Stragen,” diye belirtti Sarabian.

“Şüphesiz, Majesteleri. Gizli polisler çok yaratıcıdır. İçişleri Bakanı’nın vatanına ihanet ettiğini biliyoruz. Tek başına pek bir teh-dlt oluşturmayacağı için bütün yardımcıları şüphe altında olacak.

Neredeyse bütün bölüm şeflerinin bu işe karıştığını varsayabiliriz, Caaladofun renkli bir şekilde belirttiği gibi onlara katılmayanların hepsi itiraz eder etmez yuvadan uçurulmuşlardır.”

“Yuva?” diye sordu Melidere.

“Yuvadan uçurulmak. Anlamı bir pencereden atılmak - genelde yüksek bir pencereden. Birini giriş katının penceresinden itmek pek işe yaramaz.”

“Böyle bir deyim yok, Stragen. Bunu sen uydurdun.”

“Hayır, gerçekten var, Barones/” diye itiraz etti. “Bu gerçek bir deyim. Politik olarak rahatsız edici insanlar sorununu halletmek için kullanılan çok yaygın bir çözümdür/’

“Sanırım konudan uzaklaştık,” dedi Ehlana. “Sarabian, niye Kolata ve bozuk balık hikâyesini uydurdun?”

“Astlarının onu genellikle uyuşturduğumuzu öğrenmelerini istemiyoruz, değil mi, Ehlana?”

“Evet, sanırım. Yarın gerçekten Teovin’in görmesine izin verecek misin?”

“Belki vermemiz gerek. Kolata’nın astlarını üç gündür oyalıyoruz ve bahanelerim bitmeye başladı. İçlerinden birinin göremesine izin versek iyi olur, yoksa şüphelenmeye başlayacaklar.”

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin değilim ama haklı olabilirsin. Alean, tatlım bir koşu mutfağa git. Aşçılara Bakan Kolata’nın akşam yemeğine uyuşturucu koymamalarını söyle.”

“Emredersiniz, Majesteleri,” dedi kız.

“Kusturucu vermelerini söyleyebilirsiniz,” diye önerdi Stragen.

“Bunu niye yapalım ki?” diye sordu Melidere.

“İmparator Sarabian biraz önce kusursuz Teovin’e Kolata’nın bütün gün kustuğunu söyledi. İnsanların Majesteleri’ni yalan söylemekle suçlamaya başlamalarını istemeyiz, değil mi? Teovin onu ziyaret ettiğinde Bakan Kolata rahatsızlık belirtileri göstermeli, iyi. bir kusturucu bu işi halleder.”

Alean pis pis kıkırdadı. Prenses Danae bir divanda oturuyordu. Mmrr’a yeni bir bebek giysisi giydiriyordu. Aphrael, yüzyıllar içinde, küçük Elene kızları’ mn sık sık bunu yaptığını fark etmişti. Çocuk Tanrıça için hiçbir anlam taşımıyordu ama çok uzun süredir yerleşik bir âdetti. “Ah, kes şunu,” diye mırıldandı debelenen kediye. “Canını yakmıyorum.”

Mmrr, yürek parçalayıcı bir kendine acıma duygusuyla ağzına kadar dolu kederli bir miyavlamayla, duruma ağır bir şekilde itiraz etti.

“Teovin bir konuda haklıydı,” diyordu diğerlerine Stragen. Yine hepsi kraliyet dairesinde toplanmışlardı ve Thalesialı hırsız işlere göz kulak oluyordu. Danae, Stragen’den hoşlanıyordu ama kendi sesine olan kesin hayranlığı aaamı bazen sıkıcı yapıyordu. “İçişleri Ba-kanlığ1 Bir kâğıt parçasını yok etmektense toplu olarak ölmeyi tercih eder. Bu dosyalardan çıkardıkları belgeler binaların içinde bir yerde ve o belgeler bize ihanetle ilgili henüz tahmin bile edemediğimiz şeyler söyleyecek. Onlara bakmak için dişlerimi veririm.”

“Gülüşünü mü mahvedeceksin, Stragen?” diye itiraz etti Melidere. “Söylediklerine dikkat et.”

“Elbette mecazi anlamda konuşuyordum.”

“Büyük ihtimalle haklı, Majesteleri,” dedi lehçesini unutarak Caalador. “Asıl belgeler kesinlikle altm madeni. Dişlerimi verip vermeyeceğimi bilmiyorum ama onları karıştırmak için çok şey veririm.”

Danae gözlerini yukarı dikti. “Elenler,” diye yavaşça mırıldandı. “Senin için bu kadar önemliyse, Caalador,” dedi, “git bak.”

“Onarı nerye sakldılarmı bilmiyoz, küçk sevilim.”

“Ara, Caalador,” dedi abartılı bir sabırla. “Önümüzdeki iki üç ay için bütün gecelerin boş değil mi? Talen bir zamanlar bana dünyadaki hangi ev olursa olsun bir çeyrekte içeri girebileceğini söylemişti. Siz ikiniz daha deneyimlisiniz, bu yüzden sizin için o kadar sürmez. Kâğıtları çalacak değilsiniz, yapmanız gereken onları okumak, işinizi bitirdikten sonra aldığınız yere koymaya dikkat ederseniz kimse onları gördüğünüzü bilmeyecektir bile.”

Caalador ve Stragen utangaçça birbirlerine baktılar. “Bunu biz niye düşünmedik?” diye arkadaşına sordu Stragen.

“Bana bunu daha önce bir kere söylemişim gibi geliyor,” dedi Melidere. “Yineleyecek miyiz? Bu gerçekten çok iyi bir fikir, Prenses. Bu ikisi bazen iyi düşünemiyorlar ama çok iyi soyguncular oldukları kesin. İkisinin de güvenilmez bir görünüşleri var.”

“Kesinlikle öyle, değil mi?” diye onayladı Danae. Mmrr’ı yere koydu. “İşte,” dedi, “çok sevimli değil mi?”

Ama Mmrr’ın kızgınlıkla sallanan kuyruğu bu etkiyi tamamen 0rtadan kaldıracaktı.

“Kuyruk kesinlikle sevimlilik değerini azaltıyor, Danae,” diye müsamahakâr bir tavırla güldü Sarabian.

“Ah, bu işi düzeltebilirim, Sarabian,” dedi kız. “Bak sana ne söyleyeceğim, Mmrr. Bu işi çözmek için kuyruğunun ucuna kocaman pembe bir kadife fiyonk bağlamama ne dersin? Böylece istediğinde onu bir şemsiye gibi sallayabilirsin.”

Mmrr’m kuyruğu hareketinin ortasında durdu.

“Fikrime katılacağını biliyordum,” dedi Danae.

“Eskrim dersiniz için zindana inelim mi, Majesteleri?” dedi Stragen. “Caalador ve ben bu gece hırsızlıkla meşgul olacağız sanının.”

“Korkarım sadece bu gece değil,” diye ekledi Caalador. “Yıllardır çatılarda dolaşmadım.”

“Bu yüzmek gibidir, Caalador,” dedi Stragen. “Bir kere nasıl olduğunu öğrenirsen asla unutmazsın.”

“Gerçekten bugünkü dersten vazgeçmek istiyorum, Milord Stragen/’ dedi Sarabian. “Dünkü yüzünden her yanım hâlâ ağrıyor.”

“Eskrim yüzmek gibi değildir, Majesteleri,” dedi Stragen. “Sürekli antreman yapmanız gerekir. O meçi takacaksanız nasıl kullanıldığım öğrenseniz iyi olur. Sıkışık bir anda son savunma hattınız olabilir.”

Sarabian iç çekti. “Bazen Eleneleri hiç duymamış olmayı istiyorum.”

“Çünkü bana Ehlana söyledi,” dedi Mirtai, Engessa, Kring ve iki hırsızla birlikte belge kaplı çimenlikten İçişleri Bakanhğı’na doğru giderlerken. “Kimsenin işinize karışmayacağına emin olmak istiyor.”

“Mirtai,” dedi sıkıntılı bir bakışla Stragen, “seni bir kız kardeş gibi seviyorum ama ev soygunculuğu güzel sanatlardan biridir.”

“Sanırım aşkım becerebilir, dost Stragen,” dedi Kring. “Onun kuru yaprak yığının üzerinde ses çıkarmadan yürüdüğünü gördüm.”

“Ama bundan hoşlanmıyorum,” diye sızlandı Stragen.

“Gerekmiyor, Stragen-hırsız,” dedi Erigessa. “Ehlana-kraliçe Mirtai-kızmm sizinle gideceğim söyledi, bu yüzden gidecek.”

Mirtai dev gibi Atana gülümsedi. “Teşekkür ederim, Engessa-baba. Elenelerin gerçeği kavramasını sağlamak bazen zordur.”

“Engessa ve ben, çimenlikteki belgelere göz kulak olsunlar diye iki şövalyeyi nöbetçi bırakacağız,” dedi Kring. “Biz binaya oldukça yakın duracağız ve el altında adamlarımız olacak. Karşınıza bin çıkarsa seslenin. Gelip sizi kurtarırız.”

“Daha önce bina soyarken beni kollayan bir müfreze askerim olmamıştı,” dedi Caalador. “Bu işe yeni bir boyut kazandırıyor.”

Stragen ters ters homurdandı. “İşin eğlencesinin çoğunu kaçırıyor. Ev soygunculuğu heyecanının büyük bir bölümü yakalanma tehlikesinden gelir.”

“Ben ev soymayı hiç denemedim,” diye kabul etti Kring. “Bu peloiler arasında pek ilgi uyandıran bir şey değildir. Çünkü biz çadırlarda yaşarız. Keskin bir bıçak sizi dünyanın en sağlam çadırına bile sokar. Birinin kamp yerini yağmalamak istersek, genelde atlarını kaçırması için birini yollarız. O adamları peşine takar ve bu da bize hareket özgürlüğü sağlar.”

“Ev hırsızlığı gizli yapılan bir suçtur, Kring,” diye gülümsedi Stragen. “Gece gizlice gelip çatılara tırmanman lazım. Çok eğlencelidir - ve de çok da kârlıdır.”

“O çatıda dikkatli ol, Mirtai,” diye nişanlısını uyardı Kring. “Seni kazanmak için başımı büyük belalara soktum ve bu şekilde seni kaybetmekten hoşlanmam. Ah, bundan bahsederken, dost Stragen - ve sen

dost Caalador - eğer ona herhangi bir şey olursa sizi öldüreceğimi biliyorsunuz, değil mi?”

“Başka bir şekilde düşünemezdik, dost Kring,” diye gülümsedi Stragen.

Mirtai eliyle sevgilisinin kafası okşadı. Stragen kadının bunu oldukça sık yaptığını fark etmişti. Küçük adamın kazınmış kafasını okşama duygusunun Mirtai’nin onunla evlenme kararma etkisinin olup olmadığını merak etti. “Traş olman lazım,” dedi dişi dev. “Sabah hatırlat, ben halledeceğim.”

Sonra bedenlerine sıkı sıkı oturmuş siyah elbiseler giyen Stragen, Caalador ve Mirtai, İçişleri Bakanlığı’nm yakınındaki korunun gölgelerine daldılar. Stragen bir ağaç dalma çarpmamak için başmı eğerken, “O küçük adamdan çok hoşlanıyorsun, değil mi, Mirtai?” diye yavaşça mırıldandı.

“Kring mi? O uygun yapıda bir adam.”

“Bu tutkunun oldukça soğuk bir ifadesi.”

‘Tutku özel bir şeydir. Alenen ortaya konmaz.”

“O zaman ona karşı böyle duyguların var?”

“Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum, Stragen.”

İmparatorluk sitesinin çimenliklerinin üstünde zar gibi bir sis tabakası vardı. Güz ve sis her akşam Tamul Denizi’nden oraya doğru sessizce sokuluyordu. Ay daha birkaç saat boyunca yükselmeyecekti ve soygun için her şeyiyle mükemmel bir geceydi.

İçişleri Bakanlığı’ıu çevreleyen duvara geldiklerinde Caalador nefes nefese soluyordu. “Hamlamak,” diye mırıldandı.

“Sen de en az Platime kadar kötüsün,” dedi yavaşça Stragen. Sonra gözlerini yukarı doğru kısarak elindeki ağır tutunma kancasını salladı. Geriye bir adım atıp her seferinde biraz daha bırakarak kancayı geniş daireler halinde çevirmeye başladı. Sonra arkasından çektiği iple yukarı

doğru fırlattı. Kanca duvarı aşıp metalik bir tıkırtıyla çarparak içeri düştü. Ucunu iyice yerleştirmek için birkaç kez çekiştirdi. Sonra çimenlerin üzerine oturdu.

“Yukarı çıkmıyor muyuz?” diye sordu Mirtai.

“Daha değil. Biri duymuş olabilir. Merakı geçene dek bekleyeceğiz.”

“Geçnin bi yarısı nöbt tuttan herfle gürltünü nerden gedini bulma konsunda pe havesli diildir, segilim” diye açıkladı Caalador. “Deneyimlerime göre genelde sessiz nöbetin iyi bir nöbet olduğunu düşündükleri için bir şeyler araşhmak için yerlerini değiştirmezler. Birisi binayı ateşe vermediği sürece çok meraklanmazlar. Em,” diye lehçesine dönerek ekledi, “geçe nöbti tutma seçenle genlde içkiç tiplerdir. Bi iki tezdi sona hiçbişey duymasla.” Stragen’e baktı. “Çatıya çıkmadan önce zemin kata bakmak ister misin?” diye hızla sordu.

“Hayır,” dedi Stragen. “İnsanlar kilitlerlerken zemin katı pencerelerini daima iki kez kontrol eder ve nöbetçiler tek başlarına olduklan zamanlan kapı tokmaklanın tıkırdatıp zemindeki pencereleri kapatarak geçirir. Kendi adıma daima çatı katlarını tercih ederim.”

“Ya çatı katı pencereleri de kapalıysa?” diye sordu Mirtai.

“Birini kıracağız.” Omuz silkti. “Bina yeteri kadar yüksek olduğu için kırık bir pencere aşağıdan pek görünmez.”

“Pek belli olmasın, Stragen,” diye juyardı Caalador. “İçimde önümüzdeki bir iki hafta her gece içeri gireceğiz gibi bir his var. Burası geniş bir bina.”

“O zaman başlayalım,” dedi ayağa kalkarak Stragen. Gerisin geriye çimenliğe baktı. Sis fark edilir derecede yoğunlaşmıştı. Kancanın iyice oturduğuna emin olmak için ipi birkaç kez daha çekip tırmanmaya başladı.

“Sindi zira zende, segilim,” dedi yavaşça Mirtai’ye, Caalador.

“Bana niye öyle diyorsun?”

“Zadçe dost gözünmek çin. Borda kişsel bi şe yok, bu yüzden eidp yaY backlı dostna şikyet etme. Sevmli biri ama işe zen dahi olunca almkan oluyo.”

“Peki,” dedi Mirtai. Hızla tırmanıp duvarın üstündeki Stragen’in yanına çıktı. ”Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Caalador yukarı tırmanır tırmanmaz çatıyı geçeceğiz ve çatı katı pencerelerini kontrol etmeye başlayacağız.”

“Kancayı yine kullanacak mısın?”

Stragen başıyla onayladı.

“Ev soyguncuları yarı maymun olurlar, değil mi?”

“Biz atik demeyi tercih ederiz. Şimdi, içerde biriyle karşılaşırsak, önce saklanmaya çalışacağız. İşe yaramazsa kafasına hafifçe vuracağız. Caalador yanında bir şarap tulumu taşıyor. Şarabı adamın üstüne dökecek. Kokusu uyandığında onu daha az güvenilir bir hale sokacak. Kimseyi öldürmemeye çalış. Temizlemesi gece boyunca sürer ve giderken cesedi yanımızda taşımamız gerekir. Bu sıradan bir soygun değil ve kimsenin burada olduğumuzu bilmesini istemiyoruz.”

“Bilinenleri tekrarlıyorsun, Stragen.”

“Daha önce içgüdülerinin nasıl çalıştığını gördüm, aşkım. Birini öldürürsen, lütfen kanının çoğunu gövdesinin içinde bırakmaya çalış. Güneş yükseldiğinde elimde bir bezle yakalanmak istemiyorum.”

“Bu akşam niye ikiniz de aşırı sevgi gösteriyorsunuz?”

“Ne dediğini pek anlayamadım sanırım.”

“Yola çıktığımızdan beri Caalador bana ‘sevgilim’ diyor. Sen de ‘aşkım’. Bütün bunların bir anlamı var mı?”

Adam kıkırdadı. “Ev soyguncuları çetesi birbirlerine çok yakın bir gruptur, Mirtai. Hayatlarımız sonuna kadar birbirimize bağlıdır. Bu durum güçlü sevgi bağları yaratır - ama genelde ganimeti dağıtma anı gelene kadar sürer. İşte o zaman işler iğrençleşir.”

‘Aleni bir hareket yapmadan önce her şeyi yerli yerine koyalım, arabian,” diye önerdi Ehlana. “İçişleri Bakanlığı bir şeylerin peşine olduğumuzu biliyor, ama hepimiz her şey normalmiş gibi rol yapıyoruz. Genel yaklaşım hükümetin kollarını dağıtmak ve halka bir açıklama yapmadan önce herkesi gözaltına almaktır.”

“Elbette neyi belirttiğini görebiliyorum,” diye onayladı Sarabian. Tekrar surların üzerinde dikilmiş, güneş aşağıdaki yoğun sisin üzerinden yükselirken şehre bakıyorlardı. “Güzel, değil mi?” diye görüşünü belirtti Sarabian. “Sisin rengi neredeyse mükemmel bir şekilde duvar ve kubbelerin üstündeki leylak rengiyle uyuyor.”

“Güzel bir şehrin var.”

“İçinde yaşayan pek güzel olmayan insanlarla. İçişleri Bakanlı-ğı’nı dağıttıktan sonra polis gücünü ne yapacağım?”

“Büyük ihtimalle sıkıyönetim ilan edeceksin.”

Sarabian irkildi. “Korkarım Atanlar bana pek dost kazandırmayacak. Adalet konusunda çok basit bir anlayışa eğilimli görünürler.”

“Yeni bir seçime dayanmamız gerekmiyor, Sarabian. Bu yüzden sevimsiz şeyler yapabiliriz.”

“Bir noktaya kadar,” diye kadına katılmadı. “Tamul’un büyük aileleriyle birlikte yaşamam gerekiyor. Atanların darbeyi bastın-ken öldürdükleri ya da sakatladıkları evlat ve kardeşleri hakkında çoğundan hâlâ şikayet mektupları alıyorum.”

“Onlar vatan haini değiller miydi?”

“Hayır” diye içini çekti, büyük ihtimalle değillerdi. “Biz Tamul-Iar çocuklarımızı şımartırız. Soylu aileler bunu aşırı boyutlara taşır. Matherion politik bir şehirdir. Üniversiteye başladıklarında genç Tamulların politikaya bulaşması beklenir - genelde en radikal olanına. Ailelerinin mevki ve pozisyonu onları aşırı gençlik coşkusunun sonuçlarından korur. Ben öğrenciyken bir anarşisttim. Hatta babamın hükümetine karşı birkaç gösteri yönettim.” Hafifçe gülümsedi. “Ortalama haftada bir tutuklanırdım. Ama babama ne kadar hakaretler edersem edeyim beni asla zindana atmadılar. Zinda- ! na atılmak için çok zorladım ama polis yardımcı olmadı.”

“Ne uğruna zindanda kalmak istedin?” diye güldü Ehlana.

“Tamul’un soylu genç hanımları politik şehitlerden korkunç et-I kilenirler. Birkaç gün hapis kakaydım kadınlar arasında büyük bir iz bırakırdım.”

“Ben daha bebekken evlendiğim sanmıştım,” dedi. “Evli bir adamın hanımlar arasında büyük bir iz bırakması uygunsuz bir davranış değil mi?”

“İlk karımla birbirimizle konuşmayı daha gençken on yıllığında kesmiştik ve geleneklerin sonucunda sekiz eşimin daha olması sadakat fikrini gülünebilir bir kavram haline soktu.” Aklına bir fikir geldi. “Acaba Caalador hükümetimde görev almayı düşür mü?”

“Daha da kötüsünü yapabilirsin. Benim hükümetimde Platime isminde bir adam var ve Caalador’dan bile daha büyük bir hırsız.” Ehlana surlardan aşağı baktı ve Mirtai’nin geldiğini gördü. “Şansınız yardım etti mi?” diye sordu.

“Bunu söylemek zor,” diye omuz silkti dişi dev. “İçeriye çok kolay girdik ama aradığımızı bulamadık. Stragen ve Caalador bazı bilginlerle görüşmek üzere üniversiteye gidiyor.”

“Birden bilgiye mi susadılar?” diye nazikçe sordu Sarabian.

“Dam ola öle dul, segilim,” diye cevapladı Mirtai.

“Sevgilim mi?” diye şaşkınca sordu Sarabian.

“Ama öylesin, Sarabian,” nazikçe yanağına dokunarak cevapladı altın rengi dişi dev. “Bu gece komplocuların, hırsızların ve diğer bütün dolandırıcıların birbirlerini çok sevmeleri gerektiğini keşfettim. Sen polisi devirmek için bizimle komplo kuruyorsun, bu yüzden artık ailenin bir ferdisin. Stragen mimari konusunda bazı uzmanlarla konuşmak istiyor. İçişleri Bakanlığı’nda bazı gizli odalar olduğuna şüpheleniyor. Binanın esas planlarının kütüphanede olacağını umuyor.” İmparatora muzip yan bir bakış attı. “Şte sindi bunla uğraşyola, segilim,” diye ekledi.

“Caaladofu gerçekten hükümetinde istediğinden emin misin, Sarabian?” diye sordu Ehlana. “Lehçesi insanlara bulaşıyor. Ona bir iki yıl verirsen imparatorluk sitesindeki herkes sana ‘segilim’ diyecek.”

“Bunu son zamanlarda bana verilen diğer isimlere tercih edebilirim.”

Dokuzuncu Bölüm

ERTESİ SABAH erkenden Sparhawk ve arkadaşları Cyron'dan ayrılarak uçsuz bucaksız altın rengi ekin tarlalarının arasından doğuya doğru at sürdüler. Engebeli arazi, Pela ve Edek nehirlerinin Edom ve Cynesga arasındaki sınırda birleştiği geniş vadiye doğru hafif bir eğilimle iniyordu.

Sparhawk kollarının arasına yerleşmiş Flüt'le önden gidiyordu. Küçük kız bu sabah aşırı sessizdi ve yolda geçen birkaç saattin ardından Sparhawk eğilip yüzüne baktı. “Sorun ne?” diye sordu.

“Şimdi olmaz, Sparhawk,” diye tersledi kız. “Meşgulüm.”

“Aphrael sınıra geliyoruz. Yapmamız gereken … ?”

“Beni rahat bırak.” Kız tatsız küçük bir ses çıkararak alnını Sparhawk'in göğsüne soktu.

“Ne var, Sparhawk?” diye sordu Sephrenia, Ch'iel'i Faran'm yanma sürerek.

“Aphrael benimle konuşmak istemiyor.”

Sephrenia öne eğilip dikkatle Flüt'ün yüzüne baktı. “Ah,” dedi.

“Ah, ne?”

“Onu rahat bırak, Sparhawk. Şu anda başka bir yerde.”

“Sınır tam önümüzde, Sephrenia/Geçmek için gerçekten yarım günümüzü harcamamız gerekiyor mu?”

“Görünüşe göre öyle yapmamız gerekiyor. Onu bana ver.”

Sparhawk yarı bilinçsiz küçük kızı kaldırıp ablasının kenarına yerleştirdi. “Belki onsuz da smırı geçmemizi sağlayabilirim. Artık nasıl yapıldığını biliyorum.”

“Hayır, Sparhawk. Kendi başına denemeye hazır değilsin. Şimdilik kendi kendine deneyler yapmanı kesinlikle istemiyoruz. Sınırda şansımızı denememiz gerekiyor. Aphrael’in ne kadar meşgul olacağını bilemeyiz.”

“Önemli bir şey yok, değil mi? Yani, Ehlana herhangi bir şekilde tehlikede değil?”

“Bilmiyorum ve öğrenmek için Aphrael’i rahatsız etmek istemiyorum. Danae annesine göz kulak olacaktır. Ona güven yeter.”

“Bildiğin gibi bu çok zor. Onun üç tane-ve hepsinin de aynı -olduğunu düşünmeye nasıl uyum sağladın?”

Sephrenia şaşkın bir bakış fırlattı.

“Aphrael, Hüt ve Danae - benim bildiğim hepsi aynı kişi ama bir anda iki üç ayn yerde olabilir ya da iki üç farklı şey yapabilirler.”

“Evet,” diye onayladı Sephrenia.

“Bu seni biraz bile rahatsız etmiyor mu?”

“Sizin Elene Tanrınızın dünyadaki herkesin ne düşündüğünü -hepsini aynı anda - bilmesi seni etkiliyor mu?”

“Şey - hayır. Sanırım etkilemiyor.”

“Fark nerede?”

“O Tanrı, Sephrenia.”

“O da, Sparhawk.” ‘- “

“Bana pek aynı görünmüyor.”

“Ama öyle. Diğerlerine sınırı bir başımıza geçeceğimizi söyle.”

“Niçin olduğunu bilmek isteyecekler.”

“Yalan söyle. Tanrı seni affedecektir - en azından biri.”

“Böyleyken seninle konuşmanın imkânsızlığını biliyor musun?”

“O zaman konuşma. Zaten konuşmamış olmanı tercih ederim.”

“Sorun mu var?”

“O bulutu dağıttığında sana Styricçe küfretmesine biraz sinir-lendim.”

“Ben de fark ettim.” Sparhawk yüzünü astı. “Bunu nasıl kaçırdık? Anladığım kadarıyla oldukça belirgindi.”

“Ayak parmağını bir yere çarptığında hangi dilde küfredersin?”

“Elenece elbette.”

“Elbette. Bu senin ana dilin. Bu da o gölgenin ardındaki her kimse onun ana dilinin Styricçe olduğunu göstermiyor mu?”

‘Bunu düşünmemiştim. Sanırım öyle.”

“Bu gerçek beni rahatsız ediyor, Sparhawk - üstelik güçlü bir gerçek. Kabul etmek istemediğim birçok şeyi ima ediyor.”

“Mesela?”

“Birincisi düşmanımız için çalışan bir Styric var ve çok yetenekli. O gölge çok karmaşık bir büyünün sonucu. Bütün Styricum’da bunu becerebilecek sekiz, on kişiden fazlasının çıkacağım sanmam ve hepsini tanıyorum. Hepsi arkadaşlarım. Bu, üzerinde düşünülecek hoş bir fikir

değil. Niye gidip başka birinin canını sıkmıyor ve beni bu konuyu düşünmeye bırakmıyorsun ki?”

Sparhawk vazgeçti ve diğerleriyle konuşmak için geriledi. “Planlarda küçük bir değişiklik oldu. Aphrael şu anda başka bir yerde meşgul, bu yüzden sınırı geçmek zorunda kalıyoruz.”

“Ne yapıyor?” diye sordu Bevier.

“Bilmek istemezsin. İnan bana, Bevier, sen, hepiniz gerçekten bilmek istemezsin.”

“O Tanrı şeylerinden birisiyle mi uğraşıyor?” diye tahmin yürüttü Talen.

“Talen,” diye azarladı Bevier. “Onlara mucize denir Tanrı şeyleri değil.”

“işte aradığım kelime buydu,” diye parmaklarını şaklatarak yanıtladı Talen.

Vanion kaşlarını çatmıştı. “Sınır geçmek daima sıkıcıdır,” dedi, “ve Cynesğalılar bunu en aşırıya taşımakla ünlüdür. Uygun rüşvet için günlerce tartışacaklardır.”

“Baltalar bu iş için yapılmıştır, Lord Vanion,” diye homurdandı Ulath. “Onları sıkıntıları temizlemek için kullanırız - çalı, ağaç, zorluk çıkaran memurlar gibi şeyleri.”

“Uluslararası bir olay çıkartmamamız lazım, Sör Ulath,” dedi Vanion. “Ama işi biraz hızlandırabiliriz. Bende Sarabian’m imzaladığı bir imparatorluk geçiş belgesi var. Fazla gecikmejolmadan sınırı geçmemizi sağlayacak kadar değer taşıyabilir.” r

Edom ve Cynesga arasıdaki sınır Pela Nehrfyle belirlenmişti-Dayanıklı bir köprünün diğer ucunda, arkasında çok büyük bir at ağılı olan sağlam görünümlü bir bina vardı.

Vanion onları köprünün Cynesga tarafındaki, üstlerinden dökülen tuhaf cüppeler giyen silahlı bir grup adamın beklediği barikata götürdü.

Vanion’un gösterdiği imparatorluk geçiş izni bırakın hemen geÇ’ melerini sağlamayı olayı daha da karıştırdı. “Bunun Majestelerimi1 gerçek imzası olduğunu nereden bileyim?” diye çok kötü aksan!»

Tgrnulcayla sordu Cynesgali yüzbaşı. Bol, siyah beyaz çizgili cüppeli, kafasma uzun bir yara bezi sarılı yağız biriydi.

“Daha önemlisi öyle olmadığım nereden bildiğin, değil mi, komşu?” diye Tamulca sordu Sparhawk. “Atanların imparatorun doğrudan emirlerine uymayanlara karşı tatsız bir bakış açıları var.”

“İmparator’un mührünü taklit etmenin cezası ölümdür,” dedi uğursuz bir tonda yüzbaşı.

“Bana da öyle söylendi,” dedi Vanion. “Emirleri umursamamanın cezası da ölümdür. Bence içimizden birinin başı belada.”

“Yine de adamlarım kaçakçılık için eşyalarınızı arayacak,” dedi lâbirlice yüzbaşı. “Onlar emirleri yerine getirirlerken bunu düşüneceğim.”

“Öyle yap,” dedi soğuk bir sesle Sparhawk, “ve burada vereceğin yanlış kararın kariyerini olumsuz etkileyeceğini aklından çıkarma.”

“Ne demek istediğinizi anlamadım.”

“Kafası olmayan bir adam nadiren terfi ettirilir.”

“Korkacak hiçbir şeyim yok,” diye belirtti adam. “Hükümetimin emirlerini uyguluyorum.”

“Ve aldıkları emirleri aynen uygulayarak.kafanı uçuracak kişiler Atanlar olacak. Eminim ki bu işe karışmış olan herkes gösterilen tüm bu yasal titizlik karşısında müthiş bir rahatlama kazanacakta” Sparhawk işgüzar

yüzbaşıya sırtını dönerek Vanion’la beraber diğerlerine katılmak üzere geriye yürüdüler.

“Evet?” diye sordu Sephrenia. ?*

“imparator’un sesi Cynesga’da çok yüksek çıkmıyor gibi,” dedi Vanion. “Bornozlu arkadaşımızın bir defter dolusu tüzüğü var ve bizi geciktirmek için hepsini tek tek kullanacak.”

“Ona rüşvet vermeye kalktın mı?” diye sordu Ulath.

“ima ettim,” diye omuz silkti Vanion. “Ama imayı anlamadı.”

“İşte bu sıradışı,” diye belirtti Kalten. “Dünyanın her yerinde memurların aklına gelen ilk şey rüşvettir. Bu bir şekilde takviye gelene bizi burada tutmaya çalışacağını gösteriyor, değil mi?”

“Ve büyük ihtimalle şimdiye dek yola çıkmışlardır,” diye ekledi Ulath. “Niye harekete geçmiyoruz?”

“Sadece tahmin yürütüyorsunuz, baylar,” diye azarladı Sephrenıa. “Bu sınır muhafızlarına Elene tarzında davranmak için fırsat kolluyorsunuz.”

“İnsanlara hiç Elene tarzı davranmak istedin mi?” diye yumuşakça Ulath’a sordu Kalten.

“Buraya gelmeden önce yapıcı bir Elenelik öneriyordum.”

. “Ortalığı kana bulamak istemiyoruz, küçük ana,” dedi Vanion, sevdiği kadına.

“Ya, gerçekten mi?”

“Şu anki durum idare edilebilir ama bin atlı Cynesgalı en yakın garnizondan gelirse, iş kontroldan çıkar.”

“Ama …”

Vanion elini kaldırdı. “Benim kararım, Sephrenia - şey, doğrusu artık Eğitmen olduğu için Sparhawk’m.”

“Vekil Eğitmen,” diye düzeltti Sparhawk.

Vanion düzeltilmekten hoşlanmadı. “Bunu yapmak istiyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Sen çok iyi yapıyorsun, Vanion.”

“O zaman sessiz olmak ister misin? Bu askeri bir karar, Sephrenia, bu yüzden bu işe o güzel küçük burnunu sokmamanı senden istememiz gerekiyor - tabii ki saygılıca.”

Sephrenia Styricçe çok kaba bir kelime söyledi.

“Ben de seni seviyorum,” dedi sevimli bir şekilde Vanion. “Tamam, beyler, sakince atlarımıza gidelim. Eyer çantalarımızı karıştıran şu adamlara Ulath’m bahsettiği Elene tarzı muameleyi göstereceğiz. Sonra ağıldaki atları salacak ve yolumuza devam edeceğiz.”

Yüzbaşının emrinde yirmi sınır muhafızı vardı. Esas silahlan mızrak gibi görünmesine rağmen bir tür basit zırh giyiyorlardı ve bellerinde eğri kılıçlar vardı.

Ulath eyer çantasını karıştıran adama nazikçe, “Bir saniye, dostum,” dedi. “Birkaç dakika için aletlerime ihtiyacım var: Eyerinde asılı savaş baltasına uzandı.

“Niçin?” diye bozuk bir Tamulcayla sordu Cynesgalı..

“Yoluma çıkan bir şey var,” diye gülümsedi Ulath. “Onu kaldırmak istiyorum.” Baltasını askısından çıkardı, ağzını parmağıyla kontrol edip bir vuruşta muhafızın beynini dağıttı.

Atların etrafındaki savaş kısa sürdü, sonuç beklenildiği gibiydi-Sınır muhafızları dünyanın en yetenekli savaşçıları arasında değildi-

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye kükredi Sparhawk, Talen meçini Cynesgalılarm birinin cesedinden çıkarırken.

“gtragen bana ders veriyordu/’ dedi Talen. “Sadece öğrettiklerinin doğru olup olmadığını anlamak istedim. Arkana dikkat et.”

Sparhawk dönüp arkadan saldıran muhafızın mızrağını savuşturdu ve adamı biçti. Geri döndüğünde Talen başka birinin atağını egri kılıcı yana saptırarak ustaca savuşturdu. Sonra akıcı bir hamle vaparak şaşkın adamı şişledi. “Güzel, ha?” diye gururla sırıttı.

“Gösteri yapmayı bırak - ve hamleni geri çekmekte gecikme. O duruşla kendini korumasız bırakıyorsun.”

“Peki, saygıdeğer öğretmenim.”

Çatışma bitince şövalyeler atlarma atladılar. “Hepiniz tutuklusunuz!” diye çığlık atan yüzbaşının kafası Beviefin Lochaber bal-tasıyla uçunca ortalık birden yatıştı.

“Silahlarınızı atın!” diye sağ kalan birkaç kişiye kükredi Ulath. “Ya teslim olun ya da ölün!”

Bununla beraber muhafızlardan ikisi atlarına ulaşmıştı. Eyerlerine atlayıp dörtnala doğuya sürdüler. Bir tanesi ornuz kemiklerinin arasındaki Berit’in okuyla kasılıp yere yuvarlandı. Diğeri atını çılgınca kamçılayarak biraz daha gitti. Sonra sendeledi ve Khalad’ın arbaletinin tatlı tıngırtısının eşliğinde öldü.

“İyi atıştı,” diye belirtti Berit.

“İdare eder,” diye alçakgönüllü bir şekilde konuştu Khalad.

Cynesgalarm geri kalanı silahlarını attı.

“İyi bir savaş yönettin, Sparhawk,” diye tebrik etti Vanion.

“İyi bir eğitmenim vardı. Kalten, hepsini bağla, atlarını kovala.”

“Niye ben?”

“El altında sen varsın ve başka meseleler de var.”

“Yeminimi bozmadım,” diye itiraz etti Kalten.

“Evet ama bunu düşünüyordun.”

“Konu nedir?” diye sordu Vanion.

“Bu işin içinde bir hanım var, lordum,” diye mağrurca cevapladı Sparhawk, “ve bir beyefendi böyle bir şeyi asla konuşmaz.”

“Ne yapıyorsun?” diye sertçe sordu Aphrael. Kafasını Sephre-ma nın omuzundan kaldırmış merakla Sparhawk’a bakıyordu. ‘Yine yanımızda mısın?” diye sordu Sparhawk. “Belli değil mi. Ne yapıyorsun?” Sınırda bazı tatsız şeyler var ve büyük olasılıkla izlendik, doğrusu peşimize düştüler.”

“Seni bir dakika bile yalnız bırakamıyorum, değil mi, baba?”

“Bu öyle ya da böyle kaçınılmazdı. Yaptığın işi bitirdin mi?”

“Bir süre için.”

“Edek şehri önümüzde ve büyük ihtimalle arkamızda bir tugay Cynesgalı asker var. Ne dersin bizi biraz ileri götürebilir misin?”

“Niye kendin yapmıyorsun? Nasıl yapılacağını biliyorsun.”

“Sephrenia yapmama izin vermedi.”

“Kritik anlarda Sparhawk’m dikkati dağılır,” diye açıkladı Sephrenia. “Bizi aya yollamasını istemedim.”

“Ne demek istediğini anladım/’ dedi küçük kız. “Haydi doğrudan Cynestra’ya gidelim, Sparhawk. Bildiğin gibi orasıyla burası arasında boş çölden başka bir şey yok.”

“Bizi sınırda bekliyorlardı,” diye karşılık verdi Sparhawk. “Anlaşıldığı kadarıyla dostumuz yollardaki herkesi geliyoruz diye uyarmış. Cynestra’da büyük bir garnizon dolusu asker olduğu kesin ve bir hata yapmadan önce durumu öğrenmeyi severim.”

“Sanırım bu anlamlı bir şekilde.”

“Annen nasıl?”

“Kendi kendine çok eğleniyor. Matherion’daki politik durum şu anda çok karanlık ve annemin politikayı çok sevdiğini bilirsin.”

“Mutlu olmasına sevindim. Bu konuyu bize anlatman lazım ama önce Edek’i geçelim ve Cynesga tugayım arkada bırakalım. İnsanların eteğimin dibinde bitmesinden hoşlanmıyorum.”

“Diğerlerine durmalarını söyle ve sonra Vanion’m haritasını al. Bu kez nereye gideceğimizden emin olalım.”

“Buna asla alışamayacağım,” diye ürperdi Kalten, bir anlık gri bulanıklığın ardından elli fersahlık çölü aştıklarında.

“Haritan tam doğru değil, Vanion,” dedi eleştiricesine Aphrael. “Şu zirvenin öbür tarafında bir noktaya ulaşmaya çalışıyorduk.” Çölden yükselen sivri bir tepeyi gösterdi.

“Haritayı ben çizmedim,” diye kendini savunarak konuştu Vanion. “Ama ne fark eder ki? Yeteri kadar yakınız, değil mi? Gitmek istediğimiz yerin birkaç mil yanına geldik.”

“Büyük bir su birikintisinin etrafından geçseydik ne fark ettiğini görecektin,” dedi aksice. “Bu hiç doğru değil.”

Vanion omuzunun üzerinden batıya baktı. “Güneş neredeyse batıy°r-Niye yoldan uzaklaşıp gece için kamp kurmuyoruz? Eğer bu konuda bir sorun varsa, bunu çözecek sakin bir yer bulalım.”

Sparhawk gülümsedi. Artık Pandion Eğitmeni olmadığı hakandaki bütün itirazlarına rağmen, Vanion statüsünün değiştiğini bilinçli olarak düşündüğü zamanlar dışında idareyi kendiliğinden üstleniyordu. Sparhawk ise bunu hiç umursamıyordu. Vanion'dan emir almaya alışıktı. Arkadaşının otoriteyi elinden alması, komuta etmenin ayrıntılarıyla başının etinin yenmesini engelliyordu.

Çölde birkaç mil ilerleyip büyük bir kaya kitlesinin ardındaki çukur bir bölgeye gece için kamp kurdular. Cynesga çölü çoğu kum olan Rendor çöllerinden farklı olarak güneşin pişirdiği çakıllarla doluydu, pas renginde ve sıkıcıydı. Rendor'un kımıldayan kumlan en azından aldatıcı bir hayat görüntüsü veriyordu. Cynesga ölüydü. Çıplak, ağaçsız doruklar gökyüzüne uzanıyor, çakıl ve kayalardan oluşan devasa boşluk sadece beyaz alkali yataklarıyla bozuluyordu.

"Çirkin bir yer," diye etrafına bakmarak homurdandı Ulath. Ağaçlar ve karla kaplı zirvelere alışıktı.

"Böyle hissetmene üzüldüm," diye sırıttı Kalten. "Onu sana satmayı düşünüyordum."

"Bedava bile veremezsin bana."

"İyi taraflarını görmeye çalış. Buraya hiç yağmur yağmaz."

"Sanırım sorunun bir bölümü de bu."

"Ama birçok vahşi eğlence var."

"Öyle mi?" ?

"Yılanlar, kertenkeleler, akrepler - bu tarz şeyler."

"Pişmiş akrebin lezzetini arttırabilecek bir şey biliyor musun?"

"Ah - hayır, sanmam."

"O zaman onlara boşuna ok harcamayayım."

“Yemekten konuşmuşken …”

“Ondan mı konuşuyorduk?”

“Bu bazen konuşulan bir konudur. Kayaları yakmanın bir yolunu biliyor musun?”

“Şu anda aklımda bir şey yok.”

‘O zaman akşam yemeğini hazırlamaya ben gönüllüyüm. Et-r«ta, dal, kuru yaprak falan görmedim, bu yüzden ateş yakmak s°z konusu değil. Soğuk yemeğin kimseye zararı olmaz.”

“Ateşsiz de idare edebiliriz,” dedi Vanion, “ama atlar için sn bulmalıyız.”

“Aphrael ve ben bu işi hallederiz, tatlım,” dedi Sephrenia.

“İyi. Sanırım burada bir gün kadar kalabiliriz. Sparhawk ve Aphrael, Bhelliom ile şu küçük doğruluk problemi üzerine çalışabilirler.” Sorarcasına Çocuk Tannça’ya baktı. “Uzun sürer mi?”

“Kesinlikle emin değilim, Vanion. Ben yaptığımda etrafımda nişan alacak yerler vardı, bu yüzden ne kadar hızlı gidersem gideyim nerede olduğumu biliyordum. Bhelliom bir noktadan diğerine herhangi bir nişan noktası almadan anında gidiyor. Bu tamamen farklı bir yöntem. Ya Sparhawk ya da benim Bhelliom’un tekniğinin nasıl işlediğini bulmamız lazım veya Bhelliom’un bizim tam olarak ne istediğimizi anlamasını sağlamalıyız.”

“Hangisi daha kolay?” diye sordu Kalten.

“Emin değilim. İkisinin de aynı olması mümkün - ikisi de çok ama çok zor. Yarın sabah bunu öğrenceğiz.” Vanion’a baktı. “Burada öyle ya da böyle güvende miyiz?”

Vanion kırlaşmış sakalını kaşıdı. “Kimse burada olmamızı beklemiyor. Birisi yanlışlıkla bize takılabilir ama organize bir arama olacağını

sanmıyorum. Nerede olduğumuzu bilmiyorlar ve yüzükler de gizli, bu yüzden dostumuz onların yerini hissedip bizi izleyemeyecek. Bence burada güvendeyiz.”

“İyi. O halde zamanımız var. Bu durumu Sparhawk ve Bhelliom’un birbirlerini tanımaları için kullanalım. Şu anda olan çok önemli bir şey yok, bu yüzden birkaç hata veya yanlış başlangıcın kimseye zararı olmaz. Ama ilerde felaket getirebilir.”

Sephrenia ertesi sabah suyun nereden geldiğini söylemedi ama” buz gibi soğuktu ve tadı erimiş buz gibiydi. Pas rengi büyük bir kayanın arkasındaki gölgeli küçük havuzcukta davetkârca parıldı-yordu. Varlığı büyük oranda gerginliği yatıştırdı. Su çöldeki insanların önemli bir sorunudur.

Flüt, Sparhawk, Khalad ve Talen’i direktiflerine başlamak içilf biraz uzaktaki bir çakülı ovaya götürdü. -

“Çok geçmeden burası sıcak olacak,” diye şikayet etti Talen.

“Büyük ihtimalle, evet,” diye onayladı küçük kız.

“Neden benim ve Khalad’ın da gelmesi gerekiyor?”

“Biri yanlışlıkla kampa gelirse Vanion’un şövalyelere ihtiyacı olacak.”

“Ne demek istediğimi anlamadın. İkinizin yanınızda birisine niye ihtiyacı var?”

“Sparhawk’in insan ve at taşıması lazım. Biliyorsun, bir yerden bir yere tahıl çuvalı taşımayacak.” Vanion’un haritasına baktı. “Bakalım Bhelliom bizi şuradaki vahaya götürebilecek mi, Sparhavvk?” diye haritadaki bir işareti gösterdi.

“Neye benziyor?” diye sordu Sparhawk.

“Nereden bileyim? Ben de oraya hiç gitmedim.”

“Yapman gereken tek şey bana bir isim vermek Aphrael. Niye Jor-san’ın dışından Korvan’a - ve diğerlerini şaşırtmak için etrafta sıçradığımız yerlere - gittiğimiz gibi yapmıyoruz? Nereye gitmek istediğimizi Bhelliom’a söyle ve ben de ona bunu yapmasını söyleyeyim.”

“Benim hep el altında bulunacağıma emin olamazsm, Sparhawk. Uzakta olmam gereken zamanlar olabilir. Amacımız benim müdahalem olmadan seni ve Bhelliom’u beraber çalışmaya eğitmek.”

“Bildiğin gibi bir isim pek güvenebilecek bir şey değil.”

“Orada ağaçlar var, Sparhawk,” dedi Khalad. “Vaha bir gölcüktür ve su olan yerde ağaç da olacaktır.”

“Büyük ihtimallede evler de,” diye ekledi Talen. “Su Cynesga’da çok kıt olduğu için orada evler de olması lazım.”

“Haritaya bir bakalım,” dedi Sparhawk. Haritayı bir süre yakından inceledi. “Tamam,” dedi sonunda. “Deneyelim ve bakalım ne olacak.” Yüzüğünün tepesini kaldırdı ve kenarını altın kurunun kapağına değdirdi. “Açıl,” dedi. Sonra diğer yüzüğü takıp Bhelliom’u çıkardı. “Yine ben,” dedi mücevhere.

“Ah, bu saçma, Sparhawk,” dedi Aphrael.

“Resmi takdim çok uzun sürüyor,” dedi. “Acelemin olacağı zamanlar gelebilir.” Bir vaha hayal etti - etrafı palmiye ağaçları ve düz çatılı beyaz evlerle çevrili bir artezyen kuyusunun oluşturduğu gölcüğü. “Bizi oraya götür, Mavi Gül,” diye emretti.

Hava bulanıklaşıp yavaş yavaş grileşti. Ardından bulanıklık netleşti. Vaha orada tam hayal ettiği gibiydi.

“Gördün mü, Sparhawk,” dedi kendini beğenmişçe Aphrael. ‘Hiç de zor değilmiş, değil mi?” •

Sparhawk neredeyse yüksek sesle güldü. “Her şeye rağmen bu işe yarayabilir.”

“Talen,” dedi Khalad, “niye atını şu evlerden birine sürüp birisine burasının ismini sormuyorsun?”

“Orası Zhubay, Khalad,” dedi Flüt. “Gitmek istediğimiz yer orası olduğu için buradayız.”

“Biraz doğrulama istesem kızmazsın, değil mi?” dedi masumca.

Flüt kaşlarını çattı.

Talen atını ev kümesine doğru sürdü ve birkaç dakika sonra geri döndü. “Haritaya bir bakayım,” dedi Khalad’a.

“Niye?” dedi Flüt. “Atan sınırının yanındaki Zhubay’dayız.”

“Hayır, Kutsal Kişi,” dedi Talen, “doğrusu orada değiliz.” Bir süre haritayı inceledi. “Ah, işte.” Gösterdi, “işte buradayız - Vigayo, Cynesga’mn Arjuna’yla birleştiği güney sınırında. Hedefi yaklaşık üç yüz fersah kaçırdın, Sparhawk. Nişanını keskinleştirsen iyi olur.”

“Ne düşünüyordun?” diye sordu Aphrael.

“Khalad’m söylediklerine oldukça yakın şeyleri - ağaçlar, bir havuzcuk, beyaz evler - tam önümüzde olan şeyi.”

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Talen. “Başladığımız yere dönüp tekrar deneyecek miyiz?”

Aphrael olumsuzca başını salladı. “Bhelliom ve yüzükler açıkta. Oraya sık sık gidip Vanion, Sephrenia ve diğerlerini tehlikeye sokmak istemiyoruz. Beni indir, Sparhawk. Düşünmek istiyorum.”

Sparhawk onu indirdi. Flüt vahanın yanma gitti. Bir süre havuzcuğun kenarında suya taş atıp durdu. Döndüğünde ifadesi kuşkuluydu. Sparhawk onu yine kucağına aldı. “Evet?” dedi.

“Bizi Zhubay’a götür, Sparhawk,” dedi sertçe.

“Şu haritaya bir daha bakayım, Khalad.”

“Hayır,” dedi sert bir şekilde Aphrael. “Haritayı boş verJSKelli-om’a sadece bizi Zhubay’a götürmesini söyle.”

“Kesinlikle!” diye parmaklarım şaklattı Khalad. “Bunu niye daha önce düşünmedik.”

“Neyi düşünmedik?” diye sordu Sparhawk.

“Deneyin, lordum,” sırıttı Khalad. “Sanırım şaşıracaksınız.”

“Kendimizi ayda bulursak ikinizin de başı belaya girecek,” diye tehdit etti Sparhawk.

“Şunu dene, Sparhawk,” dedi Flüt.

“Mavi Gül! Bizi Zhubay’a götür!” Bunu pek içinden gelerek söylememişti.

Hava yine bulanıklaştı ve netleştiğinde atlarının üstünde başka bir vahanın yanındaydılar. Burasıyla biraz önce ayrıldıkları yer arasında açıkça birçok fark vardı.

“Büyük ihtimalle gerek yok,” dedi kardeşine Khalad, “ama yi-ne de emin olmak için sorabilirsin.”

Talen atım vahaya sürüp evlerden birinden çıkan yaşlı bir kadınla konuştu. Geldiğinde sırıtıyordu. “Zhubay,” dedi,

“Bir tek isimle burayı nasıl buldu?” diye sordu Sparhawk. “Büyük ihtimalle Zhubay ismini daha önce hiç duymamıştı bile.”

“Ama burada yaşayan insanlar duymuşlardı/’ diye omuz silkti Khalad. ” Zhubay ismi bir şekilde kafalarında dolaşıyordu. Bhelliom’a bir yeri bulmak için gereken tek şey bu. Yöntemi aşağı yukarı böyle değil mi, Flüt?”

“Kesinlikle yöntemi bu. Sparhawk’m yapması gereken tek şey ziyaret etmek istediği yerin ismini söylemek. Bhelliom onu bulup bizi oraya götürecektir.”

“Emin misin?” Talen bu fikirden emin görünmüyordu. “Bana çok basitmiş gibi görünüyor.”

“Öğrenmenin tek yolu var. Bizi Ahkan’a götür, Sparhawk.” “Orası nerede? Yani hangi krallıkta, demek istedim?” “Bilmen gerektiğini sanmam. Soru sormadan bizi oraya götür.” Ahkan dağların içinde bir şehirdi - bir yerlerdeki dağlardan birinde. Koyu yeşil köknarlarla çevriliydi, zirveler kar kaplıydı. “Çok iyi,” dedi neşeyle Flüt.

“Neredeyiz?” diye etrafa bakarak sordu Talen. “Burası kesinlikle Cynesga olmadığına göre neresi?”

“Ne fark eder ki?” diye omuz silkti Flüt. “Torrelta, Sparhawk.” Torrelta’da kar yağıyordu. Rüzgâr kurşun grisi bir denizden önünde bir tipi getirerek şiddetle esiyordu. Etraflarındaki binalar girdaplar yapan kar fırtınası içinde loş ve belirsizdi ama sağlam kesilmiş kütüklerden inşa edilmiş gibi görünüyorlardı. “Sınırı yok!” diye bağırdı Flüt. “Her yere gidebiliriz!” “Tamam da,” dedi sert bir şekilde Sparhawk, “burası neresi?” ‘Önemli değil. Haydi başladığımız yere dönelim.” ‘Peki,” diye sevimlice onayladı. “Sen bize nerede olduğumuzu söyler söylemez.”

“Üşüyorum, Sparhawk. Tipiye göre giyinmedim.”

“Cynesga sıcak,” dedi Sparhawk, “ve oraya gideceğiz - nerede olduğumuzu bana söyler söylemez.”

Flüt kötü bir kelime söyledi. “Torrelta Astel’in kuzey sahilinde, Sparhawk. Şu anda orada neredeyse kış geldi.”

Şaşırmış numarası yaparak etrafa bakındı. “Sanırım haklısın. Hayret verici değil mi?” Bir akşam önce kamp yaptıkları kuru çukurluğun yanındaki çakıl düzlüğü hayalinde canlandırdı. Bir isim bulmak için bir süre çabaladı, sonra ilk yola çıktıklarında yaptığı büyük hatayı hatırladı. Kutuyu

açık tut, Khalad," diye bildirdi. "Geri gider gitmez, Bhelliom ve Ehlana'nın yüzüğünü içeri koyacağım," Kafasının içindeki görüntüyü tekrar canlandırdı. "Bizi oraya götür, Mavi Gül!" diye emretti.

"Nerelerdeydiniz?" diye sordu Sephrenia. Vanion ile birlikte onları aramak için atlarıyla çakıl düzlüğe çıkmışlardı.

Talen omuzlarındaki karları silkti, "Ah, orada burada."

Vanion üzerlerinde hâlâ duran karlara bakarak, "Anladığım kadarıyla oralardan biri oldukça uzakta," diye tahminde bulundu.

"Gerçekten olağanüstüydü, Sephrenia," dedi neşeyle Flüt, "ve her şey çok basit."

Khalad kutuyu kapatıp Sparhawk'a verdi. Sparhawk yüzüğünün kapağını kapattı ve ardından kutuyu ceketinin içine koydu. "Ama önce birkaç hatalı başlangıç yaptık," diye kabul etti.

"Yöntemi nasıl?" diye sordu Vanion.

"Her şeyi Bhelliom'a bırakıyoruz," diye omuz silkti Sparhawk. "Doğrusu da böyle yapmak. Yardım etmeye kalktığımızda işler ters gidiyor."

"Biraz daha açık olabilir misin?" diye Flüt'e sordu Sephrenia.

"Sparhawk çok yaklaştı. Tek yapması gereken Bhelliom'a bir isim söylemek - herhangi bir isim - herhangi bir yerin. Bhelliom gidip buluyor ve sonra bizi oraya götürüyor."

"Hepsi bu mu?"

"Öyle sevgili ablacığım. Bu yöntemle Sparhawk bile hata yapamaz."

Onuncu Bölüm

“ORADAN BİRİSİNİ almamız gerekiyor,” dedi Flüt.

“Kimi?” diye sordu Kalten.

“Bilmiyorum. Tüm bildiğim birisinin bizimle gelmek zorunda olduğu ve onu Cynestra’dan almamız gerektiği.”

“Şu önsezilerinden biri mi?”

“İstersen öyle de diyebilirsin.”

“Etrafı kontrol edene kadar şehre gitmek isteyeceğimizi sanmıyorum,” dedi haritasından kafasını kaldırarak Vanion. “Şehrin tam batısında bir köy var. Oraya gidip etrafı kolaçan edelim.”

“İsmi ne?” diye soran Sparhawk, kutuyu açıp karısının yüzüğünü çıkardı.

“Narset,” dedi haritadan başını kaldıran Vanion.

“Tamam.” Sparhawk Bhelliom’u çıkardı. Yukarı kaldırıp hafifçe kaşlarını çattı. “Mendilini ödünç alabilir miyim, küçük ana,” diye Sephrenia’ya sordu.

“Kendininkini kullan,” dedi.

“Yanıma almadan yola çıkmış olmalıyım. Burnumu silmeyece-ğim, Sephrenia. Bhelliom tozlanıyor. Onu biraz silmek istedim.”

Sephrenia tuhaf bir bakış attı.

“Çok yardımcı oldu. Müteşşekkir olmadığımı düşünmesini istemiyorum.”

“Ne düşündüğü niçin umurunda ki?”

“Sephrenia’nm asker yönetmediği açıkça görülüyor,” dedi Va-u°n’a Sparhawk. “Bir gün ona karşılıklı sadakat fikrinin açıklamak isteyebilirsin.”

‘Narset’e gidebilir miyiz, sen ev temizliğini bitirir bitirmez.”

Sparhawk, Safir Gül’ün panldayan taç yapraklarını sildi. “Nasıl oldu?” diye sordu.

“Sanırım aklını kaybediyor,” dedi Kalten, Ulath’a.

“Hayır,” dedi Sparhawk. “Onun bir bilinci neredeyse kişilik - var. Yüzükleri bir kırbaç gibi kullanıp onu zorlayabilirim ama sanırım içten gelen bir işbirliğini tercih ederim. Bunun önemli olduğu bir an gelebilir.” Sephrenia’ya mendilini verdi. “Kutuyu açık tut, Khalad,” dedi silahtanna. “Oraya varır varmaz Bhelliom ve Ehlana’nm yüzüğünü ortadan kaldırmak istiyorum.” Tekrar Vanion’a baktı. “Narset mi?”

“Narset,” diye sertçe tekrarladı Vanion.

“Mavi Gül,” dedi Sparhawk mücevher iki eline alarak, “haydi Narset’e gidelim.”

Bhelliom nabız gibi attı ve o bulanık alacakaranlık bir an için geri geldi. Sonra etraf yeniden netleşti.

Narset küçük, tozlu bir köydü. Evler çamur kulübelerden pek farklı değildi. Düz çatıları ve arkalarında tavuk, domuz ve keçiler genelde sokaklarda başı boş dolaştıkları için daha çok dekoratif duran kümes ve ağılları vardı. Doğuda oldukça büyük bir şehir görülüyordu. O şehirdeki bütün binalar acımasız çöl güneşinden korunmak için beyaz sıvayla kaplanmıştı.

Sparhawk, Bhelliom ve Ehlana’nın yüzüğünü ortadan kaldırdı, kendi yüzüğünün altın kapağını örttü.

“Gelen misafirlerimiz var,” diye uyardı Talen.

Yeşil ipek cüppeli, soluk yüzlü bir Tamul yanında sınır muhafızlarının giydiği aynı bol, siyah beyaz cüppe ve kafalarında sarılı yara bezleri olan esmer adamlardan bir manga Cynesga askeriyle yaklaşıyordu. Tamulun yapmacık dost canlısı bir ifadenin arkasında gizlemeye çalıştığı sert bakışlı gözleri vardı. “Hoş geldiniz, Aziz Şövalyeler,” diye hafif aksanlı bir Elene lisanıyla karşıladı. “Sizi bekliyorduk. Ben İçişleri Bakanlığı yerel bürosunun şefi Kan-zad’ım. Büyükelçi Taubel sizi karşılamak için beni gönderdi.”

“Ekselans çok nazikmiş,” diye mırıldandı Vanion.

“İmparatorluğun bütün memurlarına sizinle tarn bir işbirliği içinde çalışmaları konusunda emir verildi, Lord Vanion.”

Kanzad bir anlık şaşkınlığa kapıldı. “Bana Sör Sparhawk’m sizin grupta olduğu söylenmişti.”

“Sparhawk gecikecek. Bize daha sonra katılacak.”

“Ah.” Kanzad kendini toparladı. “Korkarım siz şehre girmeden önce kısa bir gecikme olacak, Lord Vanion.”

“Ya?”

Kanzad içinde duygu olmayan bir şekilde hafifçe gülümsedi. “Kral Jaluah’m duyarlılığı şu an için ihmal edilmiş durumda.” Birkaç adım gerisinde duran Cynesgalı asker müfrezesine kısa bir bakış attı, sonra sesini gizlilik taşıyan bir tona düşürdü. “Açıkça söylemek gerekirse, Lord Vanion, Cynesgalilar ve vatan dedikleri şu fare deliği İmparatorluk meselelerinde o kadar önemsiz ki, kimse onları ciddiye almıyor. Bu konuda aşırır hassaslar. Büyükelçilikteki bir salak Matherion’dan gelen her zamanki mesajlardan

birini yollamayı ihmal etmiş. Kral şu anda sarayda somurtup duruyor. Dalkavukları sokakları gösterici kalabalıklarıyla doldurdu. Büyükelçi Taubel işleri Atan garnizonunu kullanmadan yumuşatmaya çalışıyor ama Cynesga sokaklarındaki durum biraz gergin. Ekselans siz ve arkadaşlarınızın yola güvenle devam etmeniz için haber yollayana kadar Narset'de'beklemenizi önerdi."

"Siz iyisini bilirsiniz," diye nazikçe mırıldandı Vanion.

Kanzad görünür bir şekilde rahatladı. "İlk olarak şu lanet güneşten kurtulalım." Döndü ve onları yıkık dökük köye doğru götürdü. Burası güneşin pişirdiği merkezi bir alandaki kuyunun etrafını çeviren birkaç düzine çamur kulübeden başka bir şey değildi. Sparhawk bu köyün kadınlarının da Rendofdaki Cippria'h kadınlar gibi şafağın ilk çelik rengi ışıklarıyla kuyuya gidip gitmediklerini, aynı akıcı zerafetle yürüyüp yürümediklerini öylesine merak etti. Sonra, nedensiz bir şekilde Lillias'ın nasıl olduğunu düşündü.

Aphrael ablasının atının üzerinden adama doğru eğildi. "Çok ayıp, Sparhawk," diye mırıldandı.

"Sen Lillias'la tanıştın," diye rahatça karşılık verdi, "bu yüzden onun unutulacak - ne kadar istersen iste - türden bir kadın olmadığını biliyorsun."

Köydeki anlamlı tek bina, yerel polis karakoluydu. Pencereleri siyah demir parmaklıklı uğursuz taş bir binaydı. Kanzad'ın ifadesi kibar bir özür dileme taşıyordu. "Pek çekici değil, Lord Vanion," dedi aşağılayarak "ama bu domuz ahırmdaki en serin yer."

"Onu hemen öldürerek bu konuyu çözecek miyiz?" diye Styric dilinde Sparhawk'a mırıldandı Bevier.

"Bu konuyu biraz erteleyelim," dedi Sparhawk. "Aphrael'in dostunu, her kimse, beklememiz gerekiyor, bu yüzden şimdilik bir şeye karışmayalım."

"Yemek için bir şeyler hazırlattım," dedi Vanion'a Kanzad. "Niye içeri girmiyoruz? Güneş gittikçe dayanılmaz oluyor."

Şövalyeler atlarından inerek geniş, tozlu bürosuna doğru polisi izlediler. Duvarlardan birine uzun bir masa dayanmıştı. Masa dilimlenmiş kavun, incir ve içecek bulunan testilerle doluydu. “Buradaki meyva ve kavunlar Matherion’dakilerle kıyaslanacak kadar leziz değil,” diye özür diledi Kanzad, “ama yerel üzümler kötü değildir.”

“Her şey için teşekkürler, Kanzad,” diye belirtti Vanion. “ama bir saat kadar önce öğle yemeği için durduk. Hepimiz tokuz.”

Tamulun yüzünde anlık bir sıkıntı geçti. “O zaman gidip atlarınızla uygun şekilde ilgilenilip ilgilenilmediğine bakıp Büyükelçi Taubel’e gelişinizi bildirmek için haber yollayacağım.” Dönüp dışarı çıktı.

“Gizililik sağlayabilir misin, tatlım?” diye Sephrenia’ya Styricçe sordu Vanion.

“Tabii ki,” diye gülümsedi. Hızla bir büyü dokuyup bıraktı.

“Bir gün bana bunu öğretmelisin,” dedi Vanion.

“Ve artık gereksiz mi olayım?” diye gülümsedi. “Hayatta olmaz, aşkım.”

“Gözüktüğü kadarıyla onları beklenmedik bir anda yakaladık,” diye belirtti Bevier. “Kanzad bize söylediği o kaba yalanlan düzeltecek kadar zaman bulamamış görünüyor.”

“Ben olsaydım yapmazdım,” dedi Ulath, Kalten şarap testilerinden birine uzanırken. “Ondan alacağın bir yudum büyük ihtimalle seni kalas gibi kaskatı yapacaktır.”

Kalten pişman bir tavırla testiyi itti. “Sanırım haklısın,” dedi.

“O zaman hapsolduk, değil mi?” diye iç çekti Talen. “Bu iç karartıcı. Hayatım boyunca hırsızlık yaptım ve bu ilk tutuklanışım.”

“Yiyecek ve içeceklerin zehirli olması işleri biraz karmaşıklaşh-rıyor” diye homurdandı Ulath. “Bunun dışında Kanzad çok yardımcıydı. Bizi

köyün en sağlam binasının içine koydu ve oldukça dikkatsiz bir şekilde silahlarımızı almayı unuttu. Burayı gerektiği kadar savunabiliriz.”

“Sen bir sahtekârsın, Ulath,” diye güldü Bevier. “Tynian haklı, kuşatmalardan nefret ediyor numarası yapıyor ama daima ilk öneren sen oluyorsun.”

“Gerçek bir arkadaş böyle demezdi.”

“Durum daha da kötüleşirse su sağlayabilirim,” dedi Sephrenia, “ama şimdilik bir şey yapmaya kalkışmayalım.” Eğilip Flüt’ü kaldırdı- “Şu ana dek beklediğimiz kişi hakkında bir şey sezdin mi?”

Flüt olumsuz bir şekilde kafasını salladı. “Şu ana dek açık bir şey yok. Ama sanırım yola çıkmış durumda.”

“İyi. Burası hiç hoş bir yer değil.”

“Bir fikir, Lordlanm,” dedi Berit. “Kanzad’m bizim yanımızda burada olması iyi bir fikir değil mi sadece önlem için? Birisi binaya saldırmaya kalkarsa, bu onlara düşünecek bir şeyler daha verebilir.”

“İyi fikir,” diye onayladı Ulath.

Bununla beraber, Kanzad dönmedi. Öğlen güçlükle ilerlerken şövalyelerin huzursuzluğu da yavaş yavaş arttı. “Bizi oyalıyor,” dedi sonunda Kalten. “Ya gelen takviyeler var ya da susayacağımı-zı umuyor.”

“Beklememiz gerekiyor, Kalten,” dedi Flüt. “Bize katılacak kişi yolda.”

“O zaman bu bir yarış. Burada oturup kimin önce geleceği konusunda bahse gireceğiz - yeni yol arkadaşımız mı yoksa Kanzad’in takviye güçleri mi?”

“İstersen duruma öyle de bakabilirsin?”

Narset’a varmalarının ardından iki saat kadar geçmişti ki-Cynestra yolundan büyük bir grup geldi. Başlarındaki adam pembemsi kırmızı bir

Tamul cüppesi giyip enerjik bir siyah ata biniyordu. Arkasından gelenler Atandı.

“Atanlar kimin tarafında?” sordu Talen.

“Bu Matherion’dan yerel garnizonlara gönderilen İçişleri Bakanlığı’ nm emirlerine aldırmamaları haberinin ulaşıp ulaşmadığına bağlı,” dedi Khalad.

“İşler daha da tatsız olabilir,” dedi Vanion. “Matherion’da İçişleri ve Dışişleri Bakanlıkları arasında dostluk yok. Kanzad, Büyük elçi Taubel ile çok yakın olduklarını ima ediyordu.”

“Bu düşmanımızın Oscagne’nm örgütünü delebildiği anlamına gelebilir,” dedi endişeli bir kaş çatısıyla Bevier.

“Biraz sonra öğreneceğiz,” dedi pencereden dışarıyı gözlediği yerden Berit. “Kanzad şimdi binanın arkasından çıktı.”

Hepsi izlemek için pencereye yığıldılar.

Kanzad’m yüzündeki hoşgeldiniz gülümsemesi yok olmuştu. “Burada ne yapıyorsun, Itagne?” diye siyah atlı Tamula sordu. “Ben Büyükelçi Taubel’e haber yolladım.”

Pembemsi kırmızılara bürünmüş adam atını dizginledi. Gözleri neredeyse uykulu görünüyordu. Yüzünde aşırı kibirli bir ifade vardı. “Korkarım büyükelçi gecikecek, ahbap,” diye neredeyse aşağılayıcı bir tonda cevapladı. Sesi tuhaf bir şekilde tanıdıktı. “Ama sana en iyi dileklerini yolladı.”

Kanzad yeniden soğukkanlılığına bürünmek için uğraştı. “Büyükelçinin gecikmesinin nedeni ne?”

Itagne başını hafifçe çevirdi. “Bence zincirler, değil mi, Atana?” diye müfrezenin komutanı gibi görünen genç Atan kadına sordu. “Zincirlerle koşmak müthiş zordur.”

“Zincirler olabilir, Itagne-Büyükelçi,” diye onayladı kadın. “Elbette hücresinin demir parmaklıkları da onu engelliyordun” Genç kadın oldukça gösterişliydi ve Tamul görevlisine bakan gözlerinde küstah bir ifade vardı.

“Burada neler oluyor?” diye sordu Kanzad.

“Atana ve ben gelişimden beri çok yakm arkadaş olduk, Kanzad,” diye gülümsedi Itagne, “ama centilmen beylerin böyle şeyleri konuşmaması lazım, ha? Sen bir centilmensin, değil mi, Kanzad?”

“Ben bundan bahsetmiyordum.” Kanzad’m dişleri birbirlerine kenetlenmişti. “Büyükelçiye ne oldu?”

“Elçilikte birkaç değişiklik oldu, ahbap - ve sizin ofisinizde de. Umarım bozulmazsın ama binanı almam gerekti. Elçilikte zindan yok - sanırım bu ıstırap verici bir dikkatsizlik. Neyse, Büyükelçi Ta-ubet, bütün o pis küçük polislerinle beraber, şimdi zindanında güvende. Bu arada, zindan için tebrik ederim. Gerçekten çok güzel.”

“Büyükelçiyi hangi yetkiyle hapsettin? Sen^adece bir bakanlık danışmanısın.”

“Görüntü yanıldıtıcı olabilir, değil mi? Doğrusu, ağabeyim beni Cynesga’nm başına getirdi. Otoritem sonsuz.”

“Ağabeyin mi?”

“Oscagne’nin ve benim isimlerimiz beyninde hiçbir çağrışım yaratmıyor mu, ahbap? Siz içişleri’ndekilerin biraz sınırlı olduğunu biliyordum ama bu kadar kalın kafalı olduğunuzu düşünmemiştim. Hemen hu konuşmanın ana konusuna geçelim mi, Kanzad? Güneş berbat bir şekilde sıcak. Ağabeyim bana burasının başına geçme yetkisi verdi. Atan garnizonunun tüm desteği ve işbirliğine sahibim, değil mi, Atana?” Atının yanında duran altm rengi dişi deve gülümsedi.

“Ah, şey, evet, Itagne.” Kız gözlerini fırıl fırıl döndürdü. “Senin için neredeyse her şeyi yaparız.”

“İşte, Kanzad,” dedi Itagne. “Sen ve Tabuel’in devlete ihanet komplosunda yer aldığınızı ortaya çıkardım, yetkini elinden aldım. Bütün bu güzel adaleler arkamda, bu yüzden yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Benim üzerimde hiçbir otoriten yok, Itagne.”

“Ne kadar sıkıcı,” diye içini çekti Itagne. “Cynestra’da artık sıkıyönetim var, Kanzad. Bu herkesin üzerinde otoritem var anlamına gelir. Atanlar sokakları kontrol ediyor. Onlara olan güvenimi paylaştığını biliyorum.” Polisin inatçı yüzüne ciddice baktı. “Hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi, ahbap?” Dişi deve sevgiyle gülümsedi. “Atana, tatlım, senden bu sıkıcı aşağılık herifi silmeni istesem ne yaparsın?”

“Onu öldürürüm, Itagne.” Omuzlarını silkip kılıcına uzandı. “Ortadan ikiye bölmemi mi yoksa sadece kafasım kesmemi mi istersin?”

“Büyüleyici bir kız,” diye mırıldandı Itagne. “Şunu bir düşüneyim, Atana. Kanzad oldukça yüksek rütbeli bir memur, bu yüzden bazı formaliteler gerekebilir.” Artık yüzü solan polise döndü. “Durumun nasıl olduğunu anladığına eminim, ahbap,” dedi. “Ah, sanırım kendini tutuklanmış kabul etmelisin.”

“Hangi suçtan?”

“Ben bir Dışişleri adamıyım, Kanzad, bu yüzden bütün resmi terimleri pek bilimiyorum. ‘Devlete ihanet’ yeter sanırım. Zaten, içişleri Bakanı Kolata’yı tutuklama nedenleri de buydu ve Tabuel’i yakaladığımda da aynısını kullandım. Etkileyici bir suçlama ve senin mevkindeki bir adamı aylaklık etmekten ya da sokağa tükürmekten tutuklamın hakaret olacağına eminim. Atana, aşkım, bir sevimlilik yap ve bu suçluyu Cynestra’ya götürüp zindamna at.”

“Hemen, Itagne-Büyükelçi,” diye karşılık verdi kadın. “Tatlı çocuk,” diye mırıldandı Itagne.

“Ağabeyinize fiziki görünüşle değil, aynı zamanda karakter olarak da benziyorsunuz, Ekselans” dedi gülümseyen Itagne’e Va-nion.

“Yaşlı hergele nasıl?”

“Son gördüğümde iyiydi.” Vanion kaşlarını çattı. “Ama sizi yollayacağını bize söyleseydi işe yarayabilirdi.”

“O ağabeyim, sanırım bazen kendinden bile sır saklamaya çalışır.”

“Burada tam anlamıyla ne oldu, Ekselans?” dedi Sparhawk.

“Siz Sör Sparhawk olmalısınız,” diye tahmin etti Itagne. “Biliyorsunuz burnunuz çok meşhur.”

“Teşekkür ederim,” dedi alçakgönüllülükle Kalten.

Itagne şaşırmış göründü.

“Onun adına ben kırdım, Ekselans - biz çocukken. Yaparken bunun iyi bir fikir olacağını biliyordum. Onu bir rozet gibi taşıyor. Doğrusu ona yaptığım bu hizmet yüzünden bana bir kez bile teşekkür etmeyi düşünmediği için beni hayal kırıklığına uğrattı.”

Itagne gülümsedi. “Büyük ihtimalle anladığınız gibi, baylar, Oscagne beni buradaki oldukça kendine özgü durumu araştırmak için Cynestra’ya yolladı, imparatorluğun dış köşelerindeki emir komuta zinciri daima biraz bulanıktır. Dışişleri Bakanlığı Bürosu aslında batıdaki Elene krallıklarında olduğu gibi Tamul’un hizmetindeki yabancı uluslar olarak gördüğü Valesia, Arjuna ve Cynesga’da da bulunur. Bu da bu ülkelerdeki büyükelçilere sınırsız yetki sağlar. İçişleri bu krallıkların daima büyük Tamuli’nin ayrılmaz parçalan olduğunu iddia etti ve bu da onları işin başına getirdi. Oscagne ve Kolata yıllardır bu önemsiz konu üzerine tartışıyorlar. Büyükelçi Taubel politik bir yaşlı beygir ve İçişleri’yle beraber rahatça çalışmaya başlayabilme yeteneği ağabeyimi oldukça şaşırttı. İşte bu yüzden beni mutlu bir şekilde kök saldığım üniversiteden alıp soruşturma yapmak için müsteşar kıhgında buraya yolladı.” Güldü. “Diğer iki seferde olduğu gibi bu kez de bundan pişman olmasını kesinlikle sağlayacağım.”

“Pek anlayamadım, korkarım,” diye itiraf etti Sparhawk.

“Bu Oscagne’nin beni özel yaşantımdan zorla alıp onun için üçüncü kez ateşe atışı. Zorla çekilip alınmaktan hoşlanmam, bu vüzden sanırım bu kez ona bir ders vereceğim. Belki onun yerine Dışişleri Bakanı olursam ne demek istediğimi anlayacaktır - eğer mevkisini ona bir gün geri verirsem.”

“Gerçekten o kadar iyi misin, Itagne?” diye sordu Sephrenia.

“Ah, evet, sevgili Leydi. Oscagne’nin en az iki katı daha iyiyim ve o da bunu biliyor. İşte bu yüzden atamalarım daima geçici oluyor. Neredeydim? Ah, evet. Cynestra’ya özel amaçlı bir sistem kurmaya geldim. Oldukça kısa zamanda Taubel ve Kanzad’m aynı tabaktan yediklerini fark ettim. Sonra Matherion’un Taubel’a buradaki karışıklıklarla ilgili yolladığı talimatları durdurdum. Istırap verici haberlerle onu üzmemeye karar verdim, bu yüzden Atan garnizonuna gittim ve İçişleri Bakanlığı’nm artık konuyla ilgisinin kalmadığını devasa dostlarımıza haber vermekle bizzat ilgilendim. Doğrusu bundan çok memnun oldular. Atanlar nedense polisten hiç hoşlanmazlar. Bu ırksal yapılarından kaynaklanıyor sanırım. Tam Kanzad ve Taubel üzerine gitmeye hazırlanıyordum ki casuslarımdan biri yakında geleceğiniz haberini getirdi. Bu yüzden ben işleri halletmeden önce sizin buraya gelmenizi beklemeye karar verdim. İçişleri Bakanlığı’nm yerel bürosundaki insanları gerçekten çok rahatsız ettiğini söylemem gerekli Sparhawk.”

“Ya?”

“Koridorlarda çığlık çığlığa ‘Sparhawk geliyor! Sparhawk geliyor!’ diye koşuyorlardı.”

“İnsanların üzerinde bazen bu etkiyi yapıyor,” dedi Flüt. Diğerlerine baktı. “İşte bu,” dedi. “Şimdi buradan ayrılabiliriz.”

Itagne’nin afallamış görünüyordu.

“Bir saniye,” dedi kardeşine Sephrenia, “Itagne, İçişleri gelişimizi nereden öğrendi?”

Adam omuzlarını silkti. “Bunu çok derin araştırmadım. Her tür iğrenç herif İçişleri için çalışır. Bir tanesi, büyük ihtimalle haberi buraya getirmek için dört beş atı ölümüne kamçılamıştır.”

“Bu imkânsız,” dedi kadın. “Normal yollarla kimse bizim önümüzde buraya ulaşamaz. Haberi bir Styric mi getirdi?”

“Cynesga’da Styric yoktur, sevgili leydi. Cynesgalılar ve Styricer arasındaki nefret tarih öncesine dayanır.”

“Evet, biliyorum. Ama sanırım hatalı olabilirsin. İçişleri’ndeki insanlar paniğe kapılmadan biraz önce en azından bir Styrici^ Cynestra’ya girdiğine kesinlikle eminim.”

“Bu sonuca nasıl vardın, küçük ana?” diye sordu Vanion.

“Düşmanımız için çalışan bir Styric var,” dedi kadın. “O Sparhawk’m dağıttığı gölgenin içindeydi. Orada her kim varsa Styricçe çığlıklar anyordu.” Kaşlarını çattı.”Ama bizden önce buraya nasıl geldiğini hâlâ anlayamadım. Yaşlı Tanrılar için çalışan bir tür dönek olabilir. Gücünün tam olarak nerelere ulaştığını anlayamadık.”

“Bir Yaşlı Tanrı’nm kendisi olabilir mi?” diye kaygıyla sordu Bevier.

“Hayır,” dedi kesin bir şekilde Flüt. “Onları yendiğimizde hepsini hapsettik - Azah’ı hapsettiğimize çok benzer bir şekilde. Yaşlı Tanrılar etrafta dolaşmazlar.”

“Konuşmanın yarısını kaçırıyor gibiyim,” diye görüş belirtti Itagne. “Şu noktada bazı tanışmaların yapılma sırası gelmedi mi?”

“Özür dilerim, Ekselans,” dedi Vanion. “Esrarengiz olmaya çalışmıyorduk. Bu leydinin Styric olduğu ortada. Size Tanrıça Aphrael’in Başrahibesi Sephrenia’yı takdim edebilir miyim?”

“Çocuk Tanrıça mı?”

“Onu biliyor musunuz?” diye sordu Sephrenia.

“Üniversitedeki Styric meslektaşlarımdan bazıları ondan bahsetmişlerdi. Onu pek onaylıyor gibi görünmediler. Açıkçası onun maymun iştahlı - ve biraz havai - olduğu kanısındalar.”

“Maymun iştahlı mı?” diye itiraz etti Flüt. “Havai mi?”

“Bunu şahsına yönelik olarak görme,” dedi Sparhawk.

“Ama şahsıma yapılmış, Sparhawk! Bana hakaret ettiler! Matherion’a döndüğünde, o üniversiteye gitmeni ve saygısız aşağılıklara meydan okumanı istiyorum! Kan istiyorum, Sparhawk kan!”

“İnsan kurban edilmesi mi, Kutsal Kişi?” diye sakin bir şekilde sordu adam. “Bu biraz kişiliğinizin dışında değil mi?”

“Şey ” Duraksadı. “En azından yatırıp kıçlarına şaplak atar mısın?

Itagne onlara bakakalmıştı.

“Hayal kırıklığına uğratıcı değil mi?” diye mırıldandı Talen.

Oscagne’nin kardeşinin sarsıldığını söylemek oldukça yetersiz bir ifade olacaktı. Cynestra’dan doğuya doğru atlarını sürerken yuvalarından fırlamış gözlerle Flüt’e bakıp durdu.

“Ah, kes şunu, Itagne,” dedi Flüt. “Ne bir kafam daha çıkacak ne de bir gorgona dönüşeceğim.”

Itagne ürperdi ve elini yüzünün önünden geçirdi. “Size inanmadığımı söylemem gerekir,” dedi. “Kırıcı olmaya çalışmıyorum, gu sadece dini konularda ünlü bir şüpheci olduğum için.”

“Fikrini değiştireceğine iddiaya girerim,” diye konuştu kız, muzip küçük bir gülücükle.

“Kes şunu,” dedi kıza Sephrenia.

“O agnostik olduğunu söyleyen biri, Sephrenia. Bu oyunu dürüst bir hale sokuyor. Hem, ondan hoşlandım. Daha önce bana tapan bir Tamul hiç olmamıştı. Sanırım bir tane istiyorum. Itagne buna çok uygun.”

“Hayır.”

“Onu benim için satın almanı istemedim, Sephrenia. Onu çalıların içinden tatlılıkla ben çıkaracağım, bu yüzden sen bu işe hiçbir şekilde karışmıyorsun. Bu seni ilgilendirmiyor, sevgili ablacı-ğım, bu yüzden burnunu sokma.”

“Bu iş daha kolaylaşmıyor mu?” diye diğerlerine ağlamaklı bir şekilde sordu Itagne.

“Hayır,” diye güldü Kalten. “Ama bir süre sonra hiçbir şey hissetmezsin. İçki içmenin faydası olduğunu keşfettim.”

“Bu Kalten’in her şeyi çözme metodudur,” dedi kafasını havalı bir şekilde geriye atarak Flüt. “Her yıl kışı bir fıçı Ardan kırmızısıyla iyileştirmeye çalışır.”

“imparatorluğun bu bölümündeki işlerimizi bitirdik mi?” diye sordu Sparhawk.

“Hayır. Bir şeyin daha olması gerekiyor.” Çocuk Tanrıça iç çekip ablasına iyice sokuldu. “Lütfen bana kızma, Sephrenia. Korkarım olacakları beğenmeyeceksin. Ama gerekli. Seni ne kadar üzerse üzsün seni daima sevdiğimi hatırla.” Doğrulup kollarını Sparhawk’a uzattı. “Seninle konuşmam gerekiyor,” dedi, “… özel olarak.”

“Gizli şeyler mi var?” diye sordu Talen.

“Her kızın gizli şeylere ihtiyacı vardır, Talen. Zamanla bunları daha çok öğrenceksin. Haydi biraz uzaklaşalım, Sparhawk.”

Yoldan birkaç yüz metre uzaklaştılar ve sonra diğerleriyle adım uydurdular. Faran’ın çelik toynakları güneşin kavurduğu çöl çakılların

üstünde takırdıyordu.

“Tamul sınırına doğru gitmemiz gerekiyor/’ dedi kız, yollarına devam ederlerken. “Bu önümüzdeki olay orada olacak ve olmadan önce sizden ayrılmam gerekiyor.”

“Ayrılmak mı?” Sparhawk şaşırmıştı.

“Bir süre için bensiz idare edeceksiniz. Bu olay olurken orada olmam pek uygun olmaz. Itagne’nm söylediği gibi maymun iştahlı ve havai olabilirim ama iyi huylarım da var. Bu olayda özel bir kişi yer alacak ve ben orada olursam ona. hakaret edilmiş olur. Onun ve benim geçmişte bazı anlaşmazlıklarımız oldu ve o andan sonra birbirimizle konuşmuyoruz.” Pişman bir şekilde minik yüzünü astı. “Oldukça uzun bir süre,” diye kabul etti, “doğrusu sekiz ya da on bin yıl. Hiç onaylamadığım bir şey yaptı - tabii ki onun ne olduğunu asla bana açıklamadı. Ondan epey hoşlanırım ama çok acayip bir üstünlük tavrı vardır. Her zaman geri kalanımız onun ne yaptığını anlamayacak kadar aptalmışız gibi davranır - ama ben çok iyi anlarım. En önemli kurallardan birini bozuyor.” Bir şeyi kenara itercesine elini salladı. “Ama bu o ve benim aramda. Ablama dikkat et, Sparhawk. Çok zor bir zaman geçirecek.”

“Hasta olacak, değil mi?”

“Hastalanmayı tercih edecektir.” Çocuk Tanrıça iç çekti. “Keşke onu bundan kurtaracak bir yol olsaydı ama yok. Büyümeye devam edecekse bunu yaşaması gerekiyor.”

“Aphrael o üç yüz yaşından daha yaşlı.”

“Onun bununla ne ilgisi var? Ben ondan yüz kat daha yaşlıyım ve hâlâ büyüyorum. Aynı şeyi yapması gerekiyor. Ben sevimliyim, Sparhawk ama asla basit olacağıma söz vermedim. Bu onun için çok acı verecek ama bunu yaşadığı için çok daha iyi olacak.”

Cynestra’dan Sarna’nın batısındaki sınıra kadar vahadan vahaya sakince ilerlediler. Sparhawk emin değildi ama Aphrael bir şey bekliyor gibiydi. O

ve Vanion haritayı oldukça uzun süre incelediler. Doğu Cynesga'nın güneşin kavurduğu çakıllarmdaki sıçrayışla giderek kısaldı ve vahalarda kalışları uzadı. Sınıra yaklaştıkça iler-. jeyişleri daha da yavaşladı. Artık sık sık kendilerini Bhelliom'a başvurmadan bitip tükenmeyen yollarda zorlukla at sürer buluyorlardı.

"Kesin olarak bir şey öğrenmek çok zor," diyordu Itagne, Cynestra'dan ayrılışlarından on dört gün sonrasında bir öğlen vakti. "Onların çoğunu çöl göçebeleri görmüş ve bu konuyu uzun uzun anlatacak kadar otoritelere güvenmezler. Vampirler, kurtadamlar, harpy'leri ve benzerlerine ait çılgınca öyküler var ama bunların çoğunun daha çok bir şarap tulumunun ağzından çıktığını düşünüyorum. Cynesgalı otoriteler bunların çoğuna güneşte fazla kalmış ve çok içki içen cahil insanların gördüğü hayaller olarak bakarlar. Yine de Parıldayan İnsanlar'm görülmesiyle ilgili raporları çok ciddiye alırlar."

"Tamam, Itagne," dedi dalgınca Kalten, "Daresia'ya geldiğimizden beri şu 'Parıldayan İnsanları' duyuyoruz, insanlar hemen titreyip bembeyaz kesiliyor ve onlardan bahsetmeyi reddediyorlar. Seni kaçamayacağın bir yer olan çölün ortasında yakaladık, bu yüzden onların kim ya da ne olduklarını niye anlatmıyorsun."

"Gerçekten bu çok saçma, Sör Kalten," dedi Itagne, "hafif bir mide bulantısından çok daha farklı bir şey."

"Güçlü bir midem var arkadaş. Bir tür canavarlar mı? Üç, dört metre boyunda ve dokuz başlı falan?"

"Hayır. Doğrusu insana benzemeleri gerekiyor."

"Niye özellikle bu isimle anılıyorlar?" diye sordu Berit.

"Niye soruları benim sormama izin vermiyorsun, Berit?" dedi kabaca Kalten. Göründüğü kadarıyla hâlâ Berit'le sorunları vardı.

"Özür dilerim, Sör Kalten," dedi Berit, biraz şaşkın ve incinmiş görünüyordu.

“Evet?” dedi Oscagne’m kardeşine, Kalten. “Bu ne demek? Onlara niye böyle deniyor?”

“Çünkü ateşböcekleri gibi parlıyorlar.” Itagne omuz silkti.

“Hepsi bu kadar mı?” dedi kuşkuyla Kalten. “Bütün kıta sadece bazı insanlar karanlıkta parlıyor diye dehşete mi kapılıyor?”

“Elbette ki hayır. Parıldamaları sadece bir uyarı. Tamuli’deki herkes ona doğru gelen sabah yıldızı gibi parıldayan birini gördüğünde, dönüp bütün gücüyle kaçması gerektiğini bilir.”

“Bu canavarlardan ne yapabilmeleri bekleniyor?” diye sordu Talen. “İnsanları canlı canlı mı yerler yoksa paramparça mı yaparlar ya da başka bir şey mi?”

“Hayır,” diye kasvetli bir havada cevapladı Itagne. “Efsaneler en ufak bir dokunuşlarının ölüm olduğunu söylerler.”

“Zehirli yılanlar gibi mi?” diye sordu Khalad.

“Ondan çok daha kötü, genç bayım. Parıldayan İnsanların dokunuşu insanın etlerini kemiklerine kadar çürütür. Bu mezarlıktaki çürümedir. Kurban bu olduğunda ölmez. Halk hikâyelerinin anlatımları çok dehşet vericidir. Bize surat ve vücutları eriyip bal mumu gibi akarken, put gibi dikilip, şiddetli ıstırap ve dehşetten çığlıklar atan insan tanımları yapılır.”

“Etkili bir anlatım,” diye ürperdi Ulath. “Bu tanımın onlarla normal ilişki kurmayı engellediğini görebiliyorum.”

“Kesinlikle öyle, Sör Ulath,” diye gülümsedi Itagne, “ama bütün bunlara rağmen Parıldayan İnsanlar Tamul edebiyatının en popüler figürleridir - ki bu kafalarımızdaki çarpıklığı biraz kavramanızı sağlayabilir.”

“Hayalet hikâyelerinden mi bahsediyorsunuz?” dedi Talen. “Duyduğum kadarıyla bazı insanlar onlardan hoşlanırmış.”

“Delphaenik edebiyat, bundan çok daha karmaşıktır.”

“Delphaenik mi? Bu ne demek?”

“Kaynaklar, Parıldayan İnsanlardan Delphae, yaşadıkları efsanevi şehirdense Delphaeus olarak bahseder" dedi Itagne.

“Hoş bir isim.”

“Sanırım sorunun bir bölümü bu. TamuUar duygusallığa eğilimlidir. Kelimelerin müzikal kalitesi yeteneksiz şairlerimizin gözlerini yaşlarla ve beyinlerini lapayla doldurur. Efsanelerin en tatsız yanlarım görmemezlikten gelirler ve DelphaeTeri büyük ölçü”e yanlış anlaşılmış, basit, pastoral insanlar olarak sunarlar. Yedi yuZ’ yıl boyunca, zorla tiksindirici pastoral şiirler yazıldı ve yeni yetme kasideler üzerimizi kapladı. Şiirlerde, Delphae’ler ateş böcekleri cibi parıldayan, telafi edilemez aşk ve var sayılan dinlerinin sıra-danlığırun getirdiği ağır düşüncelerin - elbette çok yorucu düşünceler - şiddetli acıları içinde aşırı dramatik bir şekilde, kırlarda dalgın dalgın geziden lirik çobanlar olarak tasvir edilirler. Akademik dünya, Delphaenik edebiyata, çok uzun zamandır süren bir şaka gözüyle bakmaya başladı.”

“O bir tiksintidir,” diye kendisine pek uymayan bir kızgınlıkla belirtti Sephrenia.

“Eleştirel algınız sizin saygınlığınızdır sevgili leydi,” diye gülümsedi Itagne, “ama sanırım seçtiğiniz sözcük bu edebiyat türünü aşırı yüceltiyor. Delphaenik edebiyatı ergenlik duygusallığı olarak tanımlayabilirim ama onu kızacak kadar ciddiye almam.”

“Delphaenik edebiyat en zararlı anti-Styric fanatikliği için bir maskedir!” dedi genelde ültimatomlara uygun bir tonla konuşan Sephrenia.

Kadının bu ani patlayışına Vanion da en az Sparhawk ve diğerleri kadar şaşırmıştı. Etrafına bakındı, açıkça konuyu değiştirmek için bir yol arıyordu.

“Güneş batmak üzere,” diye yardım etmek için konuşmaya çalıştı Kalten. “Flüt,” dedi, “gece için bizi şu su deliklerinin yakınma yollamayı planlıyor musun?”

“Vaha, Kalten,” diye düzeltti Vanion. “Onlara vaha denir, su deliği değil.”

“Bu onlar için yeterli. Diğerleri ona ne isterlerse diyebilirler ama ben su deliğini gördüğüm zaman tanırım. Eğer bu işi eski yöntemle yapacaksak, kamp yapacak bir yer aramaya başlamalıyız. Kuzeydeki tepenin üstünde bir tür harabe var. Sephrenia bizim için havadan su sıkabilir ve o harabelerde olursak köylerinin “irinin yanında kamp yaptığımızda duyduğumuz kaynayan kö-Pek kokusuna katlanmamız gerekmez”

“Cynesgalılar köpek yemezler, Sör Kalten,” diye güldü Itagne.

‘Ben olsam köylerindeki bütün köpekleri akşam yemeği öncesi v& sonrasında saymadan bu konuda yemin etmezdim.”

“Sparhawk!” Khalad, lordunu sertçe sarsarak uyandırmaya çakıyordu. “İlerde insanlar var!”

Sparhawk battaniyesini bir kenara fırlatıp kılıcını kavrayarak ayağa fırladı. “Kaç kişiler?” diye yavaşça sordu.

“Yaklaşık bir düzine ka,dar gördüm. Yolun altındaki büyük kayaların arasından sessizce yaklaşıyorlar.”

“Diğerlerini uyandır.”

“Peki, Lordum.”

“Yavaşça, Khalad.”

Khalad ters bir bakış attı.

“Özür dilerim.”

Kamp kurdukları harabe bir zamanlar kaleydi. Kabaca dört köşe hale getirilmiş taşlarla örülmüştü ve aralarında harç yoktu. Asırlar boyunca esen toz ve kum koca blokları düzleştirip köşelerini yuvarlamıştı. Sparhawk kalenin güneyindeki yıkık surun avlusu gibi görünen yere gitti ve aşağıya, yola doğru baktı.

Kalın bir bulut yığını gökyüzünü örtmek için gece boyunca yavaş yavaş birikmişti. Sparhawk sessizce karanlığa lanet ederek dikkatle yola baktı. Ardından yıkık duvarın diğer tarafında hafif bir hışırtı sesi duydu.

“Heyecanlanma,” diye fısıldadı Talen.

“Nerelerdeydin?”

“Nerede olabilirdim ki?” Çocuk iri Pandiona katılmak için yıkıntının üzerine tırmandı.

“Yine yanma Berit’i mi aldın?” dedi iğnelercesine Sparhawk.

“Hayır. Artık zincir zırh giydiği için çok gürültü yapıyor ve dürüstlüğü daima sorun çıkarıyor.”

Sparhawk homurdandı. “Evet?” diye sordu.

“Buna inanmayacaksın, Sparhawk?”

“Seni şaşırtabilirim.”

“Orada şü Cyrgailerden var.”

“Emin misin?”

“Durup birine sormadım ama aynı Sarsos’un batısında rastladıklarımıza benziyorlar. Üzerlerinde o komik görünüşlü miğferler, eski tarz zırhlar ve giydikleri o komik kısa etekler var.”

“Sanırım onlara kilt deniyor.”

“Etek etektir, Sparhawk.”

“Belirli bir taktikleri var mı?”

“Saldın için hazırlanıyorlar mı demek istedin? Hayır. Sanırım bunlar sadece öncü. Yanlarında kılıç ve kalkanları yok. Çoğunlukla karın^arı üzerinde sürünüyorlar.”

“Haydi gidip Sephrenia ve Vanion’la konuşalım.” Ivloloz yığını olan avluyu aşıp eski kalenin içinde ilerlediler. “Genç hırsızımız yine emirlere karşı geldi,” dedi diğerlerine Sparhawk.

“Hayır, gelmedim,” diye karşı çıktı Talen. “Bana gidip o adamlara bakmamamı emretmedin, bu yüzden emirlerine itaat etme-mekle nasıl suçlarsın ki?”

“Orada olduklarını bilmediğim için yapmamanı emretmedim.”

“Bu işleri daha kolaylaştırıyor. Bunu itiraf ediyorum.”

“Bizim gezginci oğlumuz yoldan buraya doğru sürünerek ilerleyen Cyrgailer olduğunu bildirdi.”

“Diğer taraftan birileri yine geçmişi mi harmanlamış?” diye belirtti Kalten.

“Hayır/’dedi kafasını hafifçe kaldıran Flüt. Küçük kız ablasının kollarında derin bir uykuya dalmış gibiydi. “Oradaki Cyrgailer sizin gibi canlılar. Geçmişten gelmemişler.”

“İmkânsız,” diye itiraz etti Bevier. “Cyrgailerin soyu tükendi.”

“Öyle mi?” dedi Çocuk Tanrıça. “Bunu fark etmemiş olmaları ne kadar şaşırtıcı değil mi? Bana güvenin, beyler. Bunu bilebilecek konumdayım. Size doğru sürünen Cyrgailer günümüze aitler.”

“Cyrgailer on bin yıl önce yok oldular, Kutsal Kişi,” dedi kesin bir şekilde Itagne.

“Belki bir koşu aşağı gidip onlara bunu söylemek istersin, Itagne,” dedi kız. “Beni bırak, Sephrenia.”

Sephrenia biraz şaşırmış göründü.

Aphrael ablasını sevecen bir şekilde öptü ve sonra biraz uzaklaştı. “Şimdi sizden ayrılmak zorundayım. Nedenleri oldukça karmaşık, bu yüzden sadece bana güvenmeniz gerekiyor.”

‘Ya Cyrgailer?” diye sordu Kalten. “Onlar oradayken seni karanlıkta dolaşmaya bırakmayacağız.”

Kız gülümsedi. “Birisi durumu ona açıklar mı, lütfen?” dedi. Bizi böyle bir tehlikeyle karşı karşıya bırakıp gidecek misin?” aıye sordu Ulath.

Kendi güvenliğinden mi korkuyorsun, Ulath?”

Elbette hayır. Seni utandırarak biz onların işini halledene dek kalmanı sağlayabileceğimi düşündüm.”

“Cyrgailer sizin canınızı sıkmayacak, Kalten,” dedi sabırla “Hemen uzaklaşacaklar.” Onlara baktı. Sonra içini çekti. “Gerçekten şu anda gitmeliyim,” dedi pişmanca. “Daha sonra size katıla. cağım.”

Sonra bir havuzdaki görüntü gibi dalgalanıp kayboldu.

Sephrenia yarı öne uzanarak, “Aphrael!” diye çığlık attı.

“Bu gerçekten esrarengiz,” diye mırıldandı Itagne. “Cyrgai konusunda ciddi miydi?” diye sordu. “Bazılarının Styriclerle savaşın sonra gerçekten hayatta kalması mümkün mü?”

“Ona yalancı diyebileceğimi sanmıyorum,” dedi Ulath. “Özellikle de Sephrenia etraftayken. Küçük anamız çok koruyucudur.”

“Bunu ben de fark ettim,” Itagne. “Ölsem de ne sizi ne de Tanrıçanızı gücendirmek istemem, sevgili leydi, ama birkaç hazırlık yapsak rahatsız olur musunuz? Tarih üniversitedeki uzmanlık alanlarımdan biridir ve

Cyrgailerin - sanırım - müthiş bir ünleri var. Küçük Tanrıçanıza kesinlikle güveniyorum tabii ki ama …” Biraz endişeli göründü.

“Sephrenia?” dedi Sparhawk.

“Beni rahatsız etme.” Aphrael’in ani gidişine çok kötü bir şekilde şaşırmış gibiydi.

“Kendine gel, Sephrenia. Aphrael’in gitmesi gerekiyordu ama sonra geri gelecek. Şu anda bir cevaba ihtiyacım var. Aphrael’in bahsettiği her neyse o gelip onları kovalayana dek Cyrgaileri tutacak bir engel oluşturmak için Bhelliom’u kullanabilir miyim?”

“Evet ama bunu yaparsan düşmanın nerede olduğumuzu bulmasına izin verirsin.”

“Zaten biliyor,” diye belirtti Vanion. “Cyrgailerin bize şans eseri rastladıklarını pek sanmıyorum.”

“Bu konuda haklı,” diye onayladı Bevier.

“Niye onları engellemekle uğraşıyoruz ki?” diye sordu Kalten-“Sparhawk göz açıp kapamamızdan dahahızlı bir şekilde bizi yo” dan on fersah uzağa götürebilir. Buraya, güneş doğarken burada olamayacağım için uykum kaçacak kadar bağlanmadım.”

“Bunu daha önce gece hiç yapmadım,” dedi kuşkuyla Sparhawk. Sephrenia’ya baktı. “Nereye gideceğimi görmememin ” etkisi olur mu?”

“Nereden bileyim?” Sephrenia biraz aksi gibiydi.

“Lütfen, Sephrenia. Bir sorumum var ve yardımın gerekiyor.”

“Aman tanrım ne oluyor?” diye bağırdı Berit. Kuzeyi işaret etti. “Şuraya bakın!”

“Sis mi?” dedi kuşkuyla Ulath. “Çölde sis mi?”

Çorak çölden onlara doğru giderek yaklaşan tuhaf olaya bakakaldılar.

“Lord Vanion,” dedi endişeli bir sesle Khalad, “haritanızda kuzeyde herhangi bir şehir ya da yerleşim görünüyor mu?”

Vanion olumsuzca başını salladı. “Çöl dışında hiçbir şey yok.”

“Ama orada ışıklar var. Sis gibi yansıyışlarını görebilirsiniz. Yere yakınlar ama onlarj kesinlikle görebilirsiniz.”

“Daha önce de sisin içinde ışıklar gördüm,” dedi Bevier, “ama bunun gibisini görmedim. Bu meşale ışığı değil.”

“Haklısın,” diye onayladı Ulath. “Daha önce bu renkte bir ışık görmedim - ve sanki bir battaniye gibi sisin üzerinde duruyor.”

“Büyük ihtimalle çöl göçebelerinin birinin kampı, Sör Ulath,” diye fikrini söyledi Itagne. “Sis ve pus bazen ışığa tuhaf etkiler katar. Matherion’da ışığın binalardaki sedeflerden yansıdığını görüyorsunuz. Bazı geceler bu gökkuşağının içinde yürümek gibidir.”

“Bu konuda biraz bilgimiz var,” dedi Kalten. “Bu sis doğrudan üzerimize geliyor ve ışığını da yanında getiriyor.” Kafasını kaldırdı. “Ve kesinlikle meltem yok. Burada neler oluyor, Sephrenia?”

Kadın daha cevap bile vermeden, yolun olduğu kuzey kısmından tiz dehşet çığlıkları geldi. Talen avludaki molozların arasından hızla duvara koştu. “Cyrgailer kaçıyorlar!” diye bağırdı. “Kılıç ve miğferlerini fırlatıp tavşanlar gibi kaçıyorlar!”

“Bu işten hoşlanmadım, Sparhawk,” dedi soğuk bir tavırla Kalten ve kılıcını çekti.

Kendilerine yaklaşan sis kümesi bölünüp üzerinde durdukları tepenin etrafına yayıldı. Bu kıyı şehirlerinde görülebilecek yoğunlukta bir sisti. Çorak, kuru çölü aşıp yıkık kaleye doğru hızla ilerledi.

“Orada kımıldayan bir şey var!” diye harabenin diğer ucundan bağırdı Talen.

Önceleri sadece belli belirsiz ışıklardı ama tuhaf sis giderek yaklaşıkça daha da belirginleştiler. Sparhawk bulutumsu bedenleri artık açıkça görebiliyordu. Her neyseler, insana benziyorlardı. Sonra Sephrenia aşırı güçlü bir öfkeye kapılmış biri gibi tiz bir çığlık attı. “Kirlenenler! Kirlenenler! İğrenç lanetliler!”

Ani patlamasından şaşkın bir şekilde kadma bakakaldılar Sisin içindeki ışıklar durmaksızın kararlı ilerleyişlerine devam etti.

“Kaçın!” diye aniden haykırdı Itagne. “Hayatınızı kurtarmak için kaçın! Bunlar Delphae - Parıldayan İnsanlar!”

İkinci Kısım

Delphaeus

On Birinci Bölüm

BELKİ SİS yüzündendi. Sis her şeyi bulanıklaştırır. Belirli dış hatları, açık ve keskin bir tehlikeli görüntüleri yoktu ama sisin içindeki ışıltılı figürler, yanlarında kendilerini gizleyen sisi de getirerek, sanki çakıllı yokuş boyunca yukarıya doğru yüzüyorlarmış gibi eski yıkıntılara doğru yavaş yavaş yaklaştılar. Yüzleri ve genel şekilleri ışıldayan bulanıklık yüzünden yumuşayıp belli belirsiz bir hale gelmişti. Belki sis yüzündendi, belki de değil. Her nedense Sparhawk dehşete düşmedi.

Delphae'ler yıkıntının geride kalan duvarlarının yaklaşık yirmi yarda önünde durdular; ışıldayan sisleri etraflarını çevreleyip gir-daplanıyor, soğuk, soluk ateşleriyle karanlığı aydınlatıyorlardı.

Sparhawk'm zihni bir şekilde tarafsız/düşünceleri net ve kesindi. "Hoş geldiniz, komşular," diye seslendi sis içindeki şekillere.

"Sen delirdin mi?" dedi nefesi kesilerek Itagne.

"Onları imha et, Sparhawk!" diye tısladı Sephrenia. "Bhelliom'u kullan! Sil at onları!"

"Neden önce ne istediklerini öğrenmiyoruz!"

“Nasıl bu kadar sakin olabilirsin, be adam?” dedi Itagne.

“Eğitim yüzünden sanırım. Bir süre sonra içgüdülerin gelişiyor. Oradaki insanların hiçbir düşmanca niyeti yok.”

“Haklı, Itagne,” dedi Vanion. “Biri seni öldürmek istediğinde kesinlikle hissedersin. Oradaki insanlar savaşmak istemiyor. Bizden korkmuyorlar ama buraya savaşmak için gelmemişler. Bakalım bu iş nereye varacak, baylar. Tetikte olun ama acele etmeyin - şimdilik.”

“Anakha,” diye seslendi, sisin içindeki ışıltılı figürlerin biri.

“Bu iyi bir başlangıç,” diye mırıldandı Vanion. “Bak bakalım ne istiyorlarmış, Sparhawk.”

Sparhawk başıyla onaylayıp yıkık duvarın üzerindeki zamanın aşındırdığı kayalara yaklaştı. “Beni tanıyor musunuz?’ diye Tamul dilinde seslendi.

“Dünyadaki taşlar bile Anakha adını bilir. Siz yaşamış hiçbir insana benzemezsiniz.” Dil oldukça arkaik ve son derece resmiydi. “Hiçbir kötü niyetimiz yok, dostluk içinde geldik.”

“Söyleyeceklerini dinliyorum.” Sparhawk arkasında Sephrenia’nın hızh nefes alışlarını duydu.

“Size ve yoldaşlarınıza korunak sunuyoruz,” dedi sisin içindeki Delphae. “Etrafınız düşmanlanzla çevrili ve burada, Cyrgai diyarında büyük bir tehlike içindesiniz. Delphaeus’a gelin, sizin dinlenmenizi ve güvenliğinizi sağlayacağız.”

“Teklifiniz çok cömertçe, komşu, ben ve yoldaşlarım müteşekkiriz.” Ama sesinin tonu biraz şüpheciydi.

“Sizin gönülsüzlüğünüzü hissediyoruz.” Sisin içindeki ses bir tür titreşen yankıyla tuhaf bir derinlikten geliyordu, sanki insanm uzun ve boş bir koridorda duyabileceği, ölçülemeyecek bir mesafeden gelen bir yankı gibiydi. “Emin olun ki size ve yoldaşlarınıza zarar vermek istemiyoruz ve

Delphaeus’a gelmeyi tercih ederseniz, korunmamızdan yararlanacağınıza yemin ederiz. Bu dünyada karşımıza isteyerek çıkacak çok az kişi vardır.”

“Ben de öyle duydum. Ama bu bir soru doğuruyor. Niçin, komşu? Biz burada yabanayız. Delphae’ler bizim durumumuzla niçin ilgileniyor? Bu dostluk teklifinden ne kazanmayı umuyorsunuz?”

Sisin içindeki ışıldayan şekil duraksadı. “Siz Bhelliom’u ele geçirdiniz Anakha - iyilik ya da kötülük için ve hangisi olduğunu bilmiyorsunuz. İradeniz artık sizin değil, çünkü Bhelliom sizi kendi amacına yöneltebilir. Siz artık ne bu dünyaya, ne de yazgınıza aitsiniz. Planlarınızı ve yazgınızı Bhelliom oluşturuyor. Aslında, biz, siz ve yoldaşlarınızla ilgilenmiyoruz, bizim dostluk teklifimiz size değil, Bhelliom’a ve bu dostluğun bedelini Bhelliom’dan alacağız.”

“Yeteri kadar açık bir yaklaşım,” diye mırıldandı Kalten.

“İçinde bulunduğunuz tehlike, sizin biHiğinizden çok daha büyük,” diye devam etti ışıldayan konuşmacı. “Bhelliom bütün evrendeki en değerli şey ve hayal gücünüzün ötesindeki varlıklar ona sahip olmak istiyorlar. Ama ona sahip olunamaz. O kendisi seçer ve sizi seçti. Kendisini sizin avuçlarınıza yerleştirdi ve değiştokuşu-muzu teklif etmek için sizin kulaklarınıza konuşmamız gerekiyor.

Konuşmacı durdu. “Burada size neler söylediğimizi düşünün ve ı^şkularmızdan arının. Bhelliom’un planlarının tamamlanmasında-y başarı ya da başarısızlık bizim yardımımıza bağlı olabilir ve biz kendi ücretimizi alacağız. Bu konuda sonra daha çok konuşacağız.”

Sis dalgalanıp yoğunlaştı ve ışıldayan şekiller gittikçe solarak söndü. Ani bir gece rüzgârı, kış kadar titretici ve toz kadar kuru bir meltem çölün içinden yükseldi ve sis dalgalandı, kaynaşıp karıştı. Bir saniye içinde yok olmuştu, Parıldayan İnsanla/la birlikte.

“Onları dinleme, Sparhavvk!” diye cırtladı Sephrenia. “Ne dediklerini düşünmeye bile kalkma! Bu bir hile!”

“Biz çocuk değiliz, Sephrenia,” dedi sevdiği kadına Vanion. “Yabancıların sözünü kabul edecek kadar enayi hiç değiliz - özellikle de Delphae’ler gibi yabancıların sözlerini.”

“Onları bilmiyorsun, Vanion. Sözleri dikkatsiz sineği bile çekip yakalayan bal gibi tatlıdır. Onları yok etmeliydin, Sparhawk.”

“Sephrenia,” dedi endişeli bir tonda Vanion, “son kırk yılı elin kılıç kolumda, beni insanları öldürmemeye zorlayarak geçirdin. Neden değiştin? Birden seni bu kadar kana susatan ne?”

Sephrenia, ona donuk ve düşmanca bir bakış attı. “Anlamazsın.”

“Bu bir bahane, tatlım ve büyük ihtimalle bunun doğru olmadığını bilecek kadar beni iyi tanıyorsun. Delphae’ler teklifleri konusunda samimi olmayabilirler ama düşmanca davranmadılar ve hiçbir şekilde tehdit etmediler.”

“Ah - Lord Vanion,” diye araya girdi Ulath. “Aklı başında olan kimsenin Sparhawk’i tehdit edeceğini sanmıyorum. Yumruğunun içinde Bhelliom’u tutan birini tehdit etmek pek bilgece olmaz - karardıkta ışıldayan, komşularım çürüten insanlar bile buna dahildir.”

“Tam bunu söylemek istiyordum, Vanion,” diye Ulath’m sözlerini yakaladı Sephrenia. “Delphae’ler Bhelliom yüzünden bize saldırmaya korkuyor. Onları geride tutan tek şey bu.”

“Ama geri durdular. Bizim için bir tehlikeleri yok. Niçin Spar-nawk’m onları öldürmesini istiyorsun, Sephrenia?”

“Onlardan nefret ediyorum!” Sesi bir tıslama gibi çıktı.

“Niçin? Sana ne yaptılar?”

“Var olmaya hakları yok!”

“Her şeyin var olmaya hakkı var, Sephrenia - eşekarısının, ak-replerin bile. Hayatını kana susamış Pandionlara bunu öğreterek geçirdin. Niçin birden bundan vazgeçiyorsun?”

Sephrenia yüzünü adamdan uzağa çevirdi.

“Lütfen şunu yapma. Senin burada bir sorunun var ve senin sorunun benim sorunumdur. Gel şunu aydınlatalım, bir göz atalım.”

“HAYIR!” Sephrenia topuklarının üzerinde döndü ve azametle yürüyerek oradan uzaklaştı.

“Bu konuda kesinlikle hiçbir temel yok,” dedi Itagne, karanlık gökyüzünün altındaki çorak topraklarda at sürerlerken.

“Bunlar genelde en iyi öykülerdir,” dedi Talen.

Itagne gülümsedi. ” Çağlardan beri Tamul kültüründe Parıldayan İnsanlar hakkında sayısız halk öyküsü vardır. Sanırım Önce bildik korku öyküleri olarak başladı ama Tamul doğasında bizi aşırı uçlara çıkaran bir şey var. Yaklaşık yedi yüzyıl önce, kararlı küçük bir şair efsanelerle oynamaya başladı. Dehşet üzerine odaklanacağına, DelphaeTerin durumları hakkında neler hissettiklerini duygulu bir şekilde derinlemesine araştırmaya başladı. Yalnızlıkları ve toplum dışılıkları üzerine berbat şiirleriyle bol bol ağladı. Adam yazık ki pastoral geleneğe yöneldi ve aşırılıklarına aptalca abartılı duygusallık kibirini de ekledi. En meşhur eseri uzun bir destansı şiir olan ‘Xadane’dir. Xadane, sanırım normal bir insan çobana âşık olan bir Delphae çoban kızıydı. Gündüz buluştukları sürece hiçbir sorun yoktu ama Xadane’nin âşığından gerçek kimliğini saklaması için her gün öğleden sonra kaçması gerekiyordu. Şiir çok uzun ve sıkıcıydı. Xadane’nin kendisine üzülmesini anlatan upuzun, kasvetli bölümlerle doluydu. Kesinlikle iğrençti.”

“Anladığım kadarıyla, dün gece o sisin içindeki insanların kendilerine verdikleri isim Delphae,” diye belirtti Bevier. “Tamul edebiyatı da aynı sözcüğü kullanıyorsa, bu bir tür bağlantı olduğunu gösterir.”

“Öyle, Aziz Şövalye,” diye yanıtladı Itagne, “ama onlarla ilgili bir kayıt yok. Rivayetler çok eskidir ve çoğunun üçüncü sınıf şairlerin çarpık kafaları yüzünden aşırı büyütüldüğünden şüpheleniyorum. Delphaeus kentinin, güney Atan dağlarının içindejtecrit edilmiş yüksek bir vadide olması gerekiyor. DelphaeTerin devasa boyudan olmayan Atan benzeri Tamullar olduğu söylenir. Şairlerimize inanırsak, ki büyük ihtimalle inanmamamız gerekir, Delphae’ler sürülerini o vadiye götüren ve onları dış dünyaya bağlayan geçide düşen bir çığ sonucunda kapalı kalan basit bir çoban toplumu.”

“Bu imkânsız,” dedi Ulath.

“İmkânsızlık öykünün ilerisinde birden yükseliyor,” dedi Itagne “Vadinin ortasında bir göl olduğu anlatılır ve gölün Delphaenik özelliğin kaynağı olduğu düşünülür. Gölün ışıldadığı ve vadinin tek su kaynağı olduğu için Delphaeler ile sürülerinin oradan su içip yıkanmak zorunda oldukları söylenir. Öykü bir süre sonra onlann da ışıldamaya başladığını anlatır.” Hafifçe gülümsedi. “Büyük oranda mum tasarrufu yapmış olmalılar.”

“Bu gerçekten olamaz, değil mi?” dedi kuşkuyla Talen. “Yani insanlar sadece yiyip içtikleri yüzünden karanlıkta ışıldamazlar, ha?”

“Bilim adamı değilim, genç adam, bu yüzden neyin mümkün olup olmadığını bana sormayın. Sanırım bir tür mineral ya da su yosunu olabilir. Hayali bir özellik için güzel bir açıklama.”

“Bu insanlar dün gece ışıldadı, Ekselans,” diye hatırlattı Kalten.

“Evet ve bunu unutmak için çok uğraşıyorum.” Itagne omuzunun üzerinden geriye baktı. Sephrenia, Delphae’lerle ilgili konuşmaları dinlemeyi bile reddetmişti, Berit’le birlikte onları biraz arkadan izliyorlardı. “Bildiğiniz gibi Leydi Sephrenia’nın Delphae’lere tepkisine Styricler arasında sık rastlanır. Sadece isimleri bile Styricleri sağduyudan uzaklaştınr. Neyse, ‘Xadane’ çok popüler oldu ve taklitleri ortaya çıktı. Delphae’ler hakkında koca bir edebiyat oluştu. Doğal olarak da buna ‘Delphaenik edebiyat’ denildi. Ciddi insanlar bunu ciddiye almadılar ama salak insanlar salakça ilgilendi. Nasıl olduğunu bilirsiniz.”

“Evet,” diye mırıldandı Bevier. “Öğrenciyken kütüphaneler dolusu iğrenç şiirleri okumak zorundaydım. Her profesörün en sevdiği şair vardı ve hepsi de onları bize insafsızca kabul ettirirlerdi. Sanırım beni askeri kariyere iten en son nokta da buydu.”

Khalad yanlarına gelmek için at sürdü. “Büyüklerime karşı eleştirel görünmek istemem, Lordlarım,” dedi, “ama güneşi göremediğimiz bir günde yoldan ayrılmak karan biraz kötü bir tavsiye olabilir. Ne yöne gittiğimizi bilen biri var mı?”

“Doğuya,” dedi sertçe Vanion ?

“Peki, Lordum,” diye yanıtladı Khalad. “Eğer doğu olduğunu söylüyorsanız doğudur hatta olmasa bile. Sınıra oldukça yaklaşmış olmamız gerekmiyor mu?”

“Sınırın çok uzakta olmaması lazım.”

“Haritanız Cynesga ve Tamul toprakları arasmdaki sınırı Sarna Nehri’nin çizdiğini göstermiyor mu?”

Vanion başıyla onayladı.

“Şey, önümüzdeki tepenin üzerine çıkıp etrafa bakındım. Her yönde yaklaşık on fersah boyunca görebiliyordum ve görünen hiçbir nehir yoktu. Ne dersiniz birisi Sarna’yı çalmış olabilir mi?”

“Nazik ol,” diye mırıldandı Sparhawk.

“Haritacılık kesin bir yöntem değildir, Khalad,” diye belirtti Vanion. “Haritalardaki uzaklıklar yaklaşık tahminlerdir. Biz şafakta yola çıktık ve atlarımızı bulutların arasmdaki en parlak yöne doğru sürdük. Birisi bir şeyleri değiştirmediği sürece orası doğu. Yaklaşık her saat başı nişan aldık ve hâlâ sabahtan beri aynı yönde ilerliyoruz.”

“O zaman nehir nerede, lordum?” Khalad, Itagne’ye baktı. “Sarna vadisinin ne kadar genişlikte olduğunu söyleyebilir misiniz, Ekselansları?”

“En az altmış fersah. O, kıtanın en uzun ve en geniş nehri. Vadi si çok verimlidir.”

“Otlar? Ağaçlar? Yığınlarla yeşil ekin?”

Itagne başıyla onayladı.

“Hiçbir tarafta yeşilin izi bile yok, lordlarım,” diye belirtti Khalad. “Her taraf çorak boz toprak.”

“Doğuya doğru gidiyoruz,” diye ısrar etti Vanion. “Atan dağlarının kuzeyde - ardımızda olması gerekiyor.”

“Olabilirler, lordum ama bugün biraz utangaçlar. Kendilerini bulutların içine saklıyorlar.”

“Sana söyledim, Khalad, haritalar hatalıdır hepsi bu.” Vanion omuzunun üzerinden geriye baktı. “Niye gidip Sephrenia ve Be-rit’e bize katılmasını söylemiyorsun? Öğle yemeği zamam geldi, değil mi, Kalten?”

“Kesinlikle, lordum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Haydi çantaları açalım ve ortaya yiyecek bir şeyler çıkaralım.”

“Sör Kalten zamanı tahmin etme konusunda yetenekli midir?” diye Sparhawk’a sordu Itagne.

Sparhawk gülümsedi. “Aslında Khalad’a güveniriz güneş varken. Ama hava bulutluysa Kalten’in midesine kalırız. Genelde son yemeğinin ardından ne kadar geçtiğini anı anına söyleyebilir.”

O öğleden sonra gece için durduklarında Khalad diğerlerinin kamp kurdukları bölgenin biraz ilerisinde dikildi. Yüzünde hafif kendini beğenmiş bir ifadeyle çöle doğru bakıyordu. “Sparhawk,” diye seslendi, “bir dakika buraya gelir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Sparhawk, Faran’ın eyerini çıkardı ve silahtarının yanına gitti. “Evet?” diye sordu.

“Lord Vanion’la konuşsan iyi olur. Kafasını taktığı için büyük ihtimalle benimle konuşmayacak ve bugün doğuya doğru gitmediğimiz konusunda birinin onu ikna etmesi gerekiyor.”

“Önce beni ikna et.”

“Tamam.” Boğuk sesli genç adam çölü işaret etti. “Şu yönden geldik, doğru mu?”

“Evet.”

“Doğuya gidiyorsak şurası batı olmalı, doğru mu?”

“Çok açıklayıcısın.”

“Evet, biliyorum. Öyle olmalıyım. Bir şövalyeye bir şeyler açıklamaya çalışıyorum. Son gördüğümde güneş batıdan battı.”

“Lütfen, Khalad, oyun oynama. Konuya gel.”

“Peki, Lordum. Eğer şurası batıysa, o zaman niye güneş oraya doğru gidiyor?” Dönüp kızıl turuncu renkli bulutların lekelediği sol tarafı işaret etti.

Sparhawk gözlerini kırpıştırıp küfretti. “Gidip Vanion’la konuşalım,” dedi ve kampa, Pandion Eğitmeni’nin Sephrenia ile konuştuğu yere gitti.

“Bir sorun var,” dedi Sparhawk. “Bugün bir yerde yanlış dönüş yaptık.”

“Hâlâ o yorgun atı mı sürüyorsun, Khalad?” Vanion’un sesi alıngandı. Sephrenia ile konuşmasının iyi gitmediği ortadaydı.

“Genç arkadaşımız biraz önce bana bir şey gösterdi,” dedi Sparhawk, “… elbette sınırlı anlayışım yüzünden yavaş yavaş anlatarak. Birisi güneşi oynatmamışsa bütün gün boyunca kuzeye gittiğimizi söylüyor.”

“Bu imkânsız.”

Sparhawk dönüp ufuktaki çirkin turuncu parlaklığı gösterdi.

“Geldiğimiz yön bu değil, Vanion.”

Vanion bir an ufka bakakaldı ve ardından küfretmeye başladı.

“Beni dinlemediniz, değil mi?” diye suçladı Sephrenia. “Artık Delphae’lerin sizi her adımda aldatacağını söylediğimde bana inanacak mısınız?”

“Bu bizim hatamızdı, Sephrenia - şey, aslında benim. Yanlış giden her şey için anında Delphae’leri suçlayamayız.”

“Seni delikanlılığından beri tanıyorum Vanion, daha önce hiç böyle bir hata yapmadın. Senin bir kar fırtınasının ortasında karanlık bir gece yarısı yolunu bulduğunu gördüm.”

“Birkaç nişanı karıştırmış ve yanlış almış olmalıyım.” Vanion yüzünü ekşitti. “Bu konuda bu kadar nazik - ve sabırlı - olduğun için teşekkürler, Khalad. Kutup buzları karşımıza çıkana kadar yola devam edebilirdik. Bazen kalmkafalı olabiliyorum.”

Sephrenia sevgiyle gülümsedi. “Senin kafanı takmandan bahsetmeyi tercih ederim, bir tanem,” dedi.

“Aynı anlama geliyor, değil mi?”

“Evet, ama kulağa daha hoş geliyor.”

“İşaretler hazırla, Khalad,” diye emretti Vanion. Etrafına bakındı. “Etrafta dal sopa falan görünmüyor, bu yüzden taşları bir yere yığ, üstüne renkli kumaş parçalarından bir işaret koy. Bu gece güneşin yerini tam olarak saptayalım ki yarın sabah aynı hatayı tekrarlamayalım.”

“Bununla ilgileneceğim. Lordum.”

“Geri geldiler,” dedi Kalten, Sparhawk’i sertçe uyandırırken.

“Kim geri geldi?” Sparhawk oturdu.

“Işıldayan dostların. Seninle yeniden konuşmak istiyorlar.”

Sparhawk ayağa kalkıp kampın ucuna doğru arkadaşını izledi.

“Nöbet tutuyordum,” dedi yavaşça Kalten, “ve aniden belirdiler. Itagne’nin öyküleri yeteri kadar eğlenceli ama h kadar doğru olduklarını sanmıyorum. Parıldayan İnsanlar daima parıldamıyor. Karanlıkta gizlice yaklaştılar ve uygun an gelen dek ışıldamadılar.”

“Hâlâ uzak mı duruyorlar?”

Kalten başıyla onayladı. “Mesafeyi koruyorlar. Onlara aniden saldırma şansımız yok.”

Bu kez sis yoktu ve iki Parıldayan İnsan etrafı kazıklarla çevrili atların yaklaşık yirmi yarda uzağında dikiliyordu. Tekinsiz ışıltıları onların hatlarını hâlâ bulanıklaştınyordu.

“Tehlike büyüyor, Anakha,” diye bildirdi aynı derin, yankılanan ses. “Düşmanlarınız etrafta bir aşağı bir yukarı sizi arıyor.”

“Biz kimseyi görmedik, komşu.”

“En tehlikeli olan gözükmeyen düşmanlardır. Düşmanlarınız sizi beyinleriyle arıyor. Bize sığınma teklifimizi kabul etmeniz için ısrar ediyoruz. Kısa bir süre sonra çok geç olabilir.”

“Sizi asla incitmek istemem, komşu ama bu gözükmeyen tehlikeyi sadece duyduk ve sanırım biraz abartıyor olabilirsiniz. Adımlarımı Bhelliom yönlendiriyor ve Bhelliom’un gücü sonsuzdur dediniz. Ben de bunu birkaç kez denedim. İlginiz için teşekkür ederim ama ben hâlâ kendimi ve arkadaşlarımı koruyabileceğimi sanıyorum.” Bir an durdu ve sonra ani bir dürtüyle atıldı. “Niye bu nazik konuşmaları bırakmıyoruz?

Niye doğrudan ne istediğinizi ve karşılığında ne teklif etmeye hazırladığınızı söylemiyorsunuz? Bu üzerinde anlaşmak için bir temel oluşturabilir.”

“Caziben insanı kesinlikle olumlu bir şekilde kör ediyor, Sparhawk,” diye mırıldandı Kalten.

“Teklifinizi düşüneceğiz, Anakha.” Yankılanan ses soğuktu.

“Öyle yapm. Ah, bir şey daha var, komşu. Yönlerimizle oynamayı bırakın. Başlangıçta yapılan hilekârlık ve üçkâğıt anlaşmayı daima yanlış etkiler.”

Işıldayan Delphae karşılık vermeden çöle çekilip kayboldu.

“Öyleyse bana inanıyorsun, değil mi, Sparhawk?” dedi iki şövalyenin arkasındaki Sephrenia. “Bu yaratıkların ne kadar kişiliksiz ve sahtekâr olduğunu fark ettin.”

“Buna bu konuda açık fikirli olmaya çalışıyorum diyelim, küçük ana. Ama söylediğinde kesinlikle haklıydın. Vanion’un gözlerini bağlayıp, bir gün kadar etrafında döndürsek bile hâlâ durduğunda kuzeyi gösterebilir.” Etrafına bakındı. “Herkes uyanık mı? Tercihlerimizi düşünmeye başlasak iyi olur sanırım.”

Yataklarını serdikleri sert, rahatsız çakılların olduğu yere döndüler. “Gerçekten çok zekisin, Sparhawk,” dedi Bevier. “Ziyaretçilerimizin suçlamayı inkâr etmeden ortadan çekilmeleri Sephrenia’ın onlar hakkında baştan beri haklı olduğunu ortaya koyuyor. °izi yanlış yöne sevkediyorlarmış.”

“Bu Cyrgailerin etrafta olduğu gerçeğini değiştirmez,” diye hatırlattı Ulath, “ve Cyrgai’ler kesinlikle düşmanımız. Delphae’lerin neyin peşinde olduğunu bilemeyiz ama dün gece Cyrgai’leri bizim için kaçırdılar ve bu beni onlardan hoşlanmaya itiyor.”

“Bir tür tezgâh olabilir mi?” diye sordu Berit.

“Pek mümkün değil,” dedi Itagne. “Cyrgai’lerin yaratılışın tacı olduklan konusunda geleneksel bir inanışları vardır. Onlan itaat eden bir konuma koyacak herhangi bir dalavereyi asla kabul etmezler - sadece görünüşte olsa bile. Bu ırklarının yapısında yoktur.”

“Haklı,” diye onayladı Sephrenia, “ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama böyle bir ittifak Delphae karakterinin de tamamen dışındadır. Onlar ve Cyrgai’ler arasında ortak hiçbir nokta yoktur. Bu işte Delphae’lerin ne yaptığını bilmiyorum ama onların kendi gündemleri var. Başka birinin maşası olmazlar.”

“Harika,” dedi alay edercesine Talen, “artık endişe edecek iki düşmanımız var.”

“Niye endişe edelim ki?” Kalten omuz silkti. “Bhelliom kalbinin iki atışı arasındaki zamanda bizi Matherion’un varoşlanna bırakabilir. Niye buradan gidip Delphae’ler ve Cyrgai’leri bu çorak topraklarda sorunlarını bizsiz çözmeleri için başbaşa bırakmıyoruz?”

“Olamaz,” dedi Sephrenia.

“Niye olmasın?”

“Çünkü Delphaeler zaten yönümüzü şaşırttılar. Delphaeus’a gitmek istemiyoruz.”

“Bhelliom’u aldatamazlar, Sephrenia,” diye ona katılmadı Vani-on. “Beni şaşırtabilirler ama Bhelliom kesinlikle farklı bir konu.”

“Bunu denemeyi göze alabileceğimizi sanmıyorum, bir tanem. Delphae’ler Sparhawk’dan bir şey istiyorlar ve bunun Bhelliom’u içerdiği ortada. Her ikisini de Delphae’lerin ellerine teslim etmeyelim. Bunun sıkıcı ve tehlikeli olduğunu biliyorum ama ayaklarımızı yerden kesmeyelim. Bhelliom büyük bir boşlukta ilerler. Delphae onu kandırabilirse hiçbir yer olmayan bir boşluğa çıkabiliriz.”

“Eglog nedir?” diye sordu Talen. Ertesi sabah doğu olduğunu umdukları bir yönde at sürüyorlar ve Itagne Delphaenik edebiyat üzerine daldan dala atlayan söylevine devam ediyordu.

“Bir tür ilkel drama,” dedi adam. “Genelde iki çoban arasındaki karşılaşmayı içerir. Oturup kötü dizelerle felsefe tartışırlar.”

“Birkaç koyun çobanı tanıyorum,” dedi Khalad, “ve genelde sohbet konuları felsefe değildir. Daha çok kadınlarla ilgilenirler.”

“Egloglarda onlar da vardır ama öylesine mükemmelleştiril-jjûşlerdir ki fark edilmesi çok zordur.” Itagne düşünceli bir şekilde kulak memelerinden birini çekti. “Bence bu bir tür hastalık,” dedi dalgın dalgın. “İnsanlar uygarlaştıkça basit kırsal hayatı daha abartarak işin içindeki toprak ve sıkıcı, zahmetli çalışmayı görmemezlikten gelirler. Bizim daha salak şairlerimiz erkek ve tabii ki dişi çobanlar için sulu göz olup çıktılar. Dişi çobanlar olmaksızın keyifli olabilirlerdi. Aristokrasi dönem dönem pastoral geleneğe düşkünleşmeye başladı ve fantezilerini bu tarza aktaracak kadar da ileri gittiler. Hatta İmparator Sarabian’m babası, Saranth yakınlarında mükemmel bir koyun çiftliği yaptıracak kadar ileri gitti. O ve saray halkı yazları oraya gidip aşırı beslenmiş koyun sürülerine göz kulak olarak aylarca kalırlardı. Kaba iş önlükleri ve ceketleri, ipek ve satendendi. Hepsi hülyalı bakışlı dostlarının yanında oturur ve koyunlarının her tarafa dağıldığına pek dikkat etmeksizin berbat dizeler yazarlardı.” Eyerinde geriye yaslandı. “Pastoral edebiyatın gerçekte hiçbir şeye’zararı yoktur. Salakça ve aşırı duygusaldır, onu bağımlılık haline getirmiş şairler ahlaki dersler verdiklerinde sertleşmeye eğilimlidirler. Bu her zaman edebiyatın sorunu olmuştur - bu durum için geçerli bir neden bulmak. Ama bu, bildiğiniz gibi aslında yaşamsal bir amaca hizmet etmez.”

“Onsuz yaşamın sıkıcı ve boş olması dışında,” diye iddia etti Bevier.

“Kesinlikle öyle, Sör Bevier,” diye onayladı Itagne. “Her neyse, Delphaenik edebiyat - büyük ihtimalle gerçek Delphae’lerle hiçbir ilgisi olmayan - bu komik edebi sohbetler sırasında gelişti ama birkaç yüzyıllık saçmalığın ardından pastoral geleneğin potansiyeli tükendi ve böylece

şairlerimiz bu alandan uzaklaştılar eğer benzetmeyi yapabilirsem, göz kulak olunmayan koyunlar gibi. Geçen yüzyıl bir ara, Delphaelerin Styric olmayan bir büyü türü yaptıklarını öne sürmeye başladılar. Bu üniversitedeki Styric meslektaşlan gerçekten çok kızdırdı.” Itagne, Sephrenia’nm hâlâ Berit’le beraber onları duyamayacak kadar geriden geldiğine emin olmak için °muzunun üzerinden baktı. “Birçok kişi Styriclerde temelde sinir bozucu bir şey bulur. Kendini beğenmiş bir üstünlük taslama mu-hallebisiyle birlikte suçlayıcı bir kendine acıma duygusu birlikte pişerse pek keyifli olmuyor. Üniversite kampüsünde en beğenilen Styric dolduruş yemi ona “Delphaenik büyü” den bahsetmek ve sonra adamın çıldırışını izlemektir.”

“Sephrenia’nın Delphae’lere verdiği tepkiyi açıklayacak bir şeyler bulabilir misin?” diye endişeli bakışlarla sordu Vaniorı. “Onun daha önce böyle davrandığını hiç görmemiştim.”

“Aslında, Leydi Sephrenia’yı pek iyi tanımıyorum, Lord Vanion, ama Delphaenik edebiyattan ilk bahsettiğimde gösterdiği patlayış bazı ip uçları veriyor. ‘Xadane’de Delphae ve Styriclerin Cyrgai’leri yok etmek için yapıldığı sanılan savaşta müttefik olduğunu sezdiren kısa bir bölüm var. Bu bölüm açıkça yedinci yüzyılın tarihsel bir metnindeki anlaşılması güç bir parçayı temel almış. Orada bir ihanetten söz ediliyor. Hepsi o kadar. Anlaşılan o ki Cyrgai’lerle savaş başladığında Styricler Delphae’lerle bağlantı kurdular ve onları doğudan Cyrgai’lere saldırmaya kandırdılar. Yardım ve her türlü teşvik vaad ettiler ama Cyrgai’ler karşı atağa geçip Delphae’leri ezip geçtiklerinde Styricler verdikleri sözlerden caymayı tercih ettiler. Delphae’lerin kökü neredeyse kazındı. Styricler inançlarmdaki bu kaba yırtığı yok edip çağlar boyunca suçsuzluklarını açıklamak için kıvranıp büküldüler. Dünyada Styriclerden hoşlanmayan birçok insan var ve bu ihaneti yobazlıklarının bir aracı olarak kullandılar. Styricler oldukça anlaşılabilecek bir şekilde edebiyatla fazla ilgilenmezler.” Bir özelliği olmayan çöle doğru dalgınca aktı. “İnsan doğasının en az çekici yönlerinden biri iyi davranmadığımız insanlardan nefret etmeye olan eğilimimiz. Bu kendini suçlu hissetmekten çok daha kolay. Eğer daha başlangıçta ihanet ettiğimiz ya da köleleştirdiğimiz insanların insandan daha düşük kötü varlıklar olduğuna kendimizi ikna edersek, o zaman

suçumuz gizliden gizliye öyle olduğunu bilsek de o kadar kötü olmayacaktır. İnsanlar suçu başkalarına atarak kurtulma konusunda çok ama çok iyidir. Kendimizi iyi göstermeyi severiz, değil mi?”

“Sephrenia’yı köpürtmek için bundan daha çok şey gerekir, dedi kuşkulu bir tavırla Vanion. “Biri Styricler hakkında pohpoh’ layıcı bir şeyler söylemedi diye parlamayacak kadar mantıklıdır, Eosia’daki Elene krallıklarında birkaç yüzyıl geçirdi. Oradaki Styric karşıtı önyargılar edebi hakaretlerin çok üstündedir.” İçini çekti. “Belki de bu konu hakkında benimle konuşur. Ama tutarlı hiçbir şey çıkaramıyorum. Tek yaptığı tükürürcesine konuşarak çılgınca suçlamalarda bulunmak. Hiç anlayamıyorum.”

Yine de Sparhawk’m, neler olduğu hakkında bazı bilgileri vardı- Aphrael, Sephrenia’nm olağandışı acı verici bir şeyle karşılaşacağını ima etmişti ve Delphae’lerin acısının nedeni olduğu giderek daha açık bir şekilde ortaya çıkıyordu. Aphrael, Sephrenia’nm acısının bir tür olgunlaşmanın başlangıcı olarak gerekli olacağını söylemişti. Bunların hiçbirim bilmeyen Itagne de tesadüfen konuyla ilgili bir şeyin üstüne basmıştı. Sephrenia sapma kadar Styricti ve çağlar öncesine dayanan kötü bir davranışın ırksal suçunu kabullenme onun üzerinde Aphrael’in aşırı üzgün bir şekilde tanımladığı türden bir acıya neden olabilirdi. Bununla beraber, Sephrenia acı çeken tek kişi değildi. Vanion Sephrenia’nm sorunlarının kendi sorunları olduğunu söylemişti. Yazık ki bu kadının acısıyla aynı türden bir acıydı.

Sparhawk, ıssız çorak topraklarda at sürerken, düşünceleri de etrafını saran şeyler gibi kasvetliydi.

On İkinci Bölüm

KRİNG, DALGIN bir şekilde çimenliğe baktı. “Sanki delirmiş gibiydim, Atan Engessa,” dedi uzun boylu arkadaşına. “Onu gördüğüm andan itibaren başka hiçbir şey düşünemez olmuştum.” İçişleri Bakanlığı’nm yanındaki gölgelerin içinde dikiliyorlardı.

“Şanslısın, dost Kring,” dedi derinden gelen yumuşak bir sesle Engessa. “Erkeklerin çoğu böyle bir aşka^dokunamadan yaşar.”

Kring biraz hoşnutsuz bir şekilde gülümsedi. “Eğer ben de dokunamasaydım hayatımın daha kolay olacağına eminim.”

“Pişman mısın?”

“Bir an bile değilim. Hayatımın dolu olduğunu düşünüyordum. Halkımın Domi’siydim ve âdet olduğu üzere zamanı geldiğinde annemin bana uygun bir eş bulacağını varsayıyordum. Evlenecektim, oğullarım olacaktı ve bu gereken tatmini sağlayacaktı. Sonra Mirtai’yi gördüm ve daha önce hayatımın ne kadar boş olduğunu fark ettim.” Bir eliyle kazınmış kafasını oğuşturdu. “Korkarım, halkımın onunla çok büyük sorunları olacak. O daha önce karşılaştığımız hiçbir kadına benzemiyor. Eğer ben Domi olmasaydım bu o kadar sorun yaratmayacaktı.”

“Domi olmasaydın seni onaylamayabilirdi, dost Kring. Mirtai gururlu bir kadındır. Ondan bir hükümdarın eşi olması beklenir.”

“Biliyorum. Domi olmasaydım ona yaklaşmaya kalkamazdım. Yine de sorunlar var. Bunun yaklaştığım görebiliyorum. O bir yabancı, diğer Peloi kadınları gibi değil. Kadınlarımız için mevki çok önemlidir ve Mirtai başka bir ırktan, en uzun Peloi erkeklerinden bile daha uzun ve gördüğüm bütün

kadınlardan daha güzel. Sadece bunlar bile Peloi kadınlarının içini titretecek. Tikume'nin karısı Vida'nm ona bakışını gördün, değil mi?"

Engessa başıyla onayladı. "Benim halkımın kadınları ondan daha çok nefret edecekler çünkü onların Domi'siyim. O Doma olacak, Domi'nin eşi, kadınlar arasıda ilk sırayı alacak. İşin en kötü tarafı da bütün Peloilerin en zengini olacak."

"Anlamadım."

"Oldukça iyi işler basardan. Sürülerim çoğaldı ve oldukça da çok çaldım. Bütün varlığım ona ait. Onun hesapsız sayıda koyun ve sığır sürüleri olacak. Ama at sürüleri hâlâ bana ait."

"Bu Peloi âdeti mi?"

"Ah, evet. Koyun ve sığır yiyecektir, bu yüzden kadınlara aittir. Çadırlar, yatak ve arabalar da kadınlarındır. Kraldan Zemoch kulakları karşılığı aldığımız altın bütün halkımın ortak parasıdır, bu yüzden Peloi erkeklerinin sahip olduğu tek şey silah ve atlarımız-dır. İşin aslına bakarsan, her şeye kadınlar sahiptir ve biz hayatımızı onların servetlerini koruyarak geçiririz."

"Tuhaf bir toplumunuz var, dost Kring."

Kring omuz silkti. "Bir erkek kafasını servetle karıştırmamalı-dır. Bu durum savaş zamanı onun dikkatini dağıtır."

"Bu bilgece bir davranış, dostum. Sen evlenene kadar servetine kim bakar?"

"Annem. O mantıklı bir kadındır. Mirtai gibi bir kıza sahip olmak onun mevkisini inanılmaz yükseltecek. Onun Peloi kadınları arasında büyük bir otoritesi var. İşleri kontrol altında tutabileceğini umuyorum - en azından kız kardeşlerim arasında." Güldü. "Onlara Mirtai'yi tanıştırdığımda ve önünde eğilmek zorunda kalışlarında kız kardeşlerimin yüzlerini izlemekten çok eğleneceğim. Onlara pek düşkün değilim. Her akşam ölmem için dua ederler.",

“Kendi kız kardeşlerin mi?” Engessa şaşırmış gibiydi.

“Elbette. Evlenmeden ölürsem kazandığım her şey annemin olacak ve hepsi kız kardeşlerime miras kalacak. Şimdiden kendilerini zengin kadınlar olarak görüyorlar. Onlara miras kalacağını düşündükleri servet ve saygın mevki yüzünden mükemmel talipleri geri çevirdiler. Evliliği düşünemeyecek kadar savaşmakla meşguldüm ve geçen her yıl kız kardeşlerimin sürülere sahip olma duygusunu daha da sağlamlaştırdı.” Sırıttı. “Korkarım, Mirtai’nin aniden ortaya çıkışı onları berbat bir şekilde sinirlendirecek. Halkınızın âdetlerinden biri de, gelin adayının sözlüsünün annesinin çadırında iki ay geçirmesidir - evlendikten sonra onun hakkında bilmesi gereken ufak tefek şeyleri öğrenmesi için. Bu süre içinde annem ve Mirtai, bütün kız kardeşlerim için de koca seçecekler. Bir çadırda o kadar çok kadını bir arada tutmak iyi bir fikir değil. Bu durum kız kardeşlerimi gerçekten alt üst edecek. Mirtai’yi öldürmeye kalkmalarını beklerim. Elbette buna karşı onları uyaracağım,” diye dindarca ekledi. “Ne de olsa onların ağabeyiyim. Beni dinlemeyeceklerine eminim - en azından Mirtai birkaçını öldürene kadar. Zaten çok kız kardeşim var,”

“Kaç tane?” diye sordu Engessa.

“Sekiz. Evlendiğimde mevkileri fazlasıyla değişecek. Şu anda hepsi mirasçı. Evlenişimin ardından yiyecekleri ekmek kırıntılarına kadar Mirtai’ye bağımlı, malsız mülksüz kız kuruları olacaklar. O zaman geri çevirdikleri adaylara pişman olacaklarını sanıyorum. Duvarın üstündeki gölgelerin içinde gizlice sürünen birisi mi var?”

Engessa, İçişleri Bakanlığı’na doğru baktı. “Öyle görünüyor,” dedi. “Gidip ne işi varmış bir soralım? Atana Mirtai ve hırsızlar içerideyken kimsenin o binaya girmesini istemeyiz.”

“Doğru,” diye onayladı Kring. Süvari kılıcım çıkardı ve birbirlerine hiç uymayan çift, duvarın yanındaki şüpheli gölgeyi durdurmak için sessizce çimenliği geçtiler.

“Tega buradan ne kadar uzakta, Sarabian?” diye sordu Ehlana Sparhawk’in mektubuna bakarken. “Yani kuş uçuşu?”

Sarabian ceketini çıkarmıştı ve üzerine oturan taytı, geniş kollu keten gömleğiyle çok enerjik görünüyordu. Omuzlarına inen siyah saçlarını arkada toplamıştı. Tavandan uzun bir iple asılmış altın bir bileziği hedef alarak meçiyle hamle çalışıyordu. “Yaklaşık yüz elli fersah, değil mi, Oscagne?” diye en garde^ pozisyonunu alarak yanıtladı. Hamlesini yaptı ve meçinin ucu bileziği kıyısına çarparak ipin ucunda döndürdü. “Lanet olsun!” diye söylendi.

“Yüz yetmiş beşe daha yakın, Majesteleri,” dedi Oscagne.

“Gerçekten orada yağmur yağıyor olabilir mi?” diye sordu Ehlana. “Burada bir süredir hava güzel. Yüz yetmiş beş fersah o kadar uzun mesafe sayılmaz, değil mi? Sparhawk, Tega’da geçen haftadan beri yağmur yağdığını söylüyor.”

“Havanın nasıl olacağını kim bilebilir ki?” diye bir daha hamle yaptı Sarabian ve meç rahatça bileziğin içinden geçti.

“İyi bir hamleydi,” dedi farkında olmaksızın Ehlana.

“Teşekkürler, Majesteleri,” diye gösterişli bir şekilde meçini sallayarak eğildi Sarabian. “Bunun gerçekten eğlenceli olduğunu biliyor muydun?” Melodramik bir şekilde sindi. “Geber köpek!” Tekrar bileziğe hamle yapıp birkaç santimle ıskaladı. “Lanet!”

“Alean, tatlım,” dedi hizmetçisine Ehlana, “gidip bakar mısın, mektubu getiren denizci hâlâ binada mı?”

“Hemen, Kraliçem.”

Sarabian sorarcasına ev sahibesine baktı.

“Denizci Tega’dan yeni geldi. Oradaki hava durumu hakkında onun görüşlerini duymak istiyorum sanırım.”

“Gerçekten kocanızın size yalan söylediğini düşünmüyorsunuz, değil mi, Majesteleri?” diye itiraz etti Oscagne.

“Niye olmasın? Sağlam bir politik neden varsa ben ona yalan söylerdim.”

“Ehlana!” Sarabian son derece şaşırmış gibiydi. “Sparhawk’i sevdiğini sanıyordum.”

“Bunun konuyla ne ilgisi var? Elbette Sparhawk’i seviyorum ama aşkla politika farklı şeyler ve asla birbirleriyle karıştırılmamalı. Sparhawk bir şeyin peşinde Sarabian ve senin mükemmel dışişleri bakanın büyük ihtimalle bunun ne olduğunu biliyor.”

“Ben mi?” diye yumuşak bir tonla itiraz etti Oscagne.

“Evet, sen. Denizkızlan, Oscagne? Denizkızlan? Bu hikâyeyi yutacağıma gerçekten inanmıyordun, değil mi? Doğrusu hakkmda biraz hayal kırıklığına uğradım. Uydurabileceğin en iyi şey bu muydu?”

“Zamana sıkışmıştım, Majesteleri,” diye biraz utanmış bir ifadeyle özür diledi Oscagne. “Prens Sparhawk’m çabuk gitmesi gerekiyordu. Bizi ele veren hava mı oldu?”

“Kısmen,” dedi kadın. Mektubu kaldırdı. “Ama aşkım kendi kendisini hakladL/Daha önce onun mektuplarını gördüm. ‘İyi seçilmiş ibarelefasla Sparhawk’a uymaz. Mektupları genelde koca kılıcıyla yazılmış gibidir. Bu - ve Tega’dan gelen bütün diğerleri -parlayana kadar cilalanmış. Bütün bu zorluklara katlanması yüzünden etkilendim ama bir kelimesine bile inanmadım. O zaman, şimdi nerede? Ve neyin peşinde?

“Söylemedi, Majesteleri. Söylediği tek şey birkaç haftalığı^ Matherion’dan ayrılmak için bir bahaneye ihtiyaç duyduğuydu.”

Ehlana sevimli bir şekilde gülümsedi. “Peki, Oscagne,” dedi. “Bunu kendim bulacağım. Zaten böylesi daha eğlenceli.”

“Çok büyük bir bina,” diye ertesi sabah rapor verdi Stragen. “Santim santim incelemek zaman alacak.” O, Caalador ve Mirtai başarısız hırsızlık gecelerinin birinden yeni dönmüşlerdi.

“Bir ilerleme var mı?” diye sordu Sarabian.

“En üst iki katı bitirdik, Majesteleri,” dedi Caalador. “Bu gece üçüncüsüne başlayacağız.” Caalador yüzünde bitkin bir bakışla bir koltuğa yayılmıştı. Diğer iki arkadaşı gibi o da üzerine iyice oturan siyah bir giysi içindeydi. Gerinip esnedi. “Tanrım, yorgunum,” dedi. “Bu işler için çok yaşlıyım.”

Stragen zamanın sararttığı çizim kâğıtlarından birini açtı. “Ben hâlâ cevabın burada olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Kapıları açıp masaların altına bakmak yerine, bu çizimlerin boyutlarını birbirleriyle çakıştırmalıyız.”

“Se hâl orda gizi giçitle ve odola oduunu düşünüyon, dimi, Stragen?” diye tekrar esneyerek geveledi Caalador. “Bu senin edebiyat zevkine pek uymuyor, ahbap.”

Sarabian ona şaşkın bir bakış attı.

“Thalesialılar kötü hayalet hikâyelerine tiryakilerdir, Majesteleri,” diye açıkladı Caalador.

“Bu Emsat’taki matbaalara yapacak bir şeyler sağlar, ki artık onlar gerçek edebiyat ürünlerini tükettiler.” Stragen omuzlarını silkti. “Arka sokakların pis tavan arası odalarında yaşayan yazarların etrafa kustukları tam bir alt sınıf aşırı popüler kitap yığınımız vardır - tümü de mezarlıklarda ya da karanlık ve fırtınalı gecelerde tekinsiz evlerde geçen dehşet verici öyküler. Emsat’ın fahişeleri kemlikle bunlara taparlar. İçişleri’ndeki polislerin de aynı zevki paylaşacaklarını fazlasıyla umuyorum. Zaten, polisler ve fahişeler, bir şekilde birbirlerine benzerler, değil mi?”

“Bunu pek anlayamadım,” dedi Mirtai, “ve anlamak istediğime de pek emin değilim. Büyük ihtimalle aklından geçen iğrenç bir şeyler var, Stragen. Caalador, öyle esnemeyi keser misin? Yüzün tıpkı açık bir ahır kapısına benziyor.”

“Uykum var, minik segilim. Kinizde ben uyutmayp yatma ^rnnırm geçittini.”

“Öyleyse yatağına git. Senin esnemelerin yüzünden esnerken çenem ağrıdı.”

“Hepiniz uyuyacaksınız,” dedi Ehlana. “Artık resmi kraliyet soyguncularısınız, eğer soygun sırasında uyuya kalırsanız Sarabian ve ben kesinlikle rezil oluruz.”

“Bu konuda daha pratik olmaya hazır mıyız?” dedi ayağa kalkarak Caalador. “Bu akşama dek bir düzine pofesyonel bulabilirim ve yarın sabaha İçişleri’nin tüm sırlarına sahip olabiliriz.”

“Ve içişleri de yarın öğlene dek onların bizde olduğunu öğrenir,” diye ekledi Stragen. “Doğaçlama casus ağımız o kadar güvenli değil, Caalador. Krageı’in bağlılıklarını zayıflattığı herkesi ayıklayacak kadar zamanımız olmadı.”

“Burada fazla bir acelemiz yok, baylar,” dedi Ehlana. “İçişleri polislerinin sakladığı belgeleri bulsak bile, avare avare dolaşan kocam eve geri gelene kadar bir tek şey bile yapamayacağız.”

“Sparhawk’m seni aldattığı konusunda nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, Ehlana?” diye sordu Sarabian.

“Bu karakterine uyuyor. Sparhawk tüm hayatını beni korumaya adadı. Bu durum, bazen aşırı engelleyici olmasına rağmen oldukça sevimli. Beni hâlâ küçük bir kız olarak görüyor - bir çok durumda öyle olmadığımı ona.göstermeme rağmen. Bir yerlerde tehlikeli bir şeyler yapıyor ve benim endişelenmemi istemiyor. Aslında yapması gereken ne planladığını bana söylemek ve sonra gerekli olduğunu düşündüğü sebepleri ortaya dökmekti. Siz erkeklerin inanmasının zor olduğunu biliyorum ama kadınlar da mantıklıdır - ve sizden çok daha pratiktirler.”

“Sen zor bir kadınsın, Ehlana,” diye suçladı Sarabian.

“Hayır, ben gerçekçiyim. Ben ne dersem deyim Sparhawk yapması gerektiğini düşündüklerini yapar. Bunu kabullenmeyi öğrendim. Belirtmeye çalıştığım şey, İçişleri Bakanlığından ne çıkarırsak Sparhawk ve diğerleri burada olmadan kesinlikle hiçbir şey yapamayacağımız. İçişleri’ni dağıtacak ve İmparatorluk polisinin yaklaşık dörtte üçünü hapsedeceğiz. Sonra bütiin Tamuli’de Atan garnizonlarının emriyle sıkıyönetim ilan edeceğiz, Daresia Kıtası üzerinden süvari hücumu geçmiş bir karınca yuvası haline gelecek Sparhawk’m ne yaptığını bilmiyorum ve bu karmaşanın onu nasıl etkileyeceğini de bilemem. Onu şu anda olduğunu düşündüğümden daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya bırakmayacağım.”

“Biliyor musun, Ehlana?” dedi Sarabian. “Sen onu Sparhawk’ın seni koruduğundan daha çok koruyorsun.”

“Elbette öyle yapıyorum. Evlilik budur işte.”

“Benimkilerin hiçbiri değil,” diye iç çekti adam.

“Çünkü senin bir çok karın var, Sarabian. Sevgin dağılmış. Karıların onlara verdiğin kadarını sana geri veriyorlar.”

“Bunun daha güvenli olduğunu keşfettim.”

“Ama renksiz, dostum ve sıkıcı. Tek bir amaç uğruna alev alev yanan bir tutkuyla kül olmak çok heyecanlandırıcı.”

“Ne tüketici bir beklenti,” diye ürperdi Sarabian.

“Ama eğlenceli,” diye gülümsedi kadın.

Barones Melidere aşırı baş ağrısı yüzünden özür dileyerek erkenden yatmaya gitti. Bu durum Ehlana’nın nedimeliği görevinin ağırlığı yüzünden değil, vermesi gereken Önemli bir karar yüzündendi; ve karar vermeyi geciktirdikçe daha da zorlaşacağını biliyordu. Daha açık söylemek gerekirse, Barones, Stragen konusunda ne yapacağına karar vermesi gereken noktaya ulaşmıştı.

Melidere’in masum biri olmadığını samimice kabul etmeliyiz. Masum bir kızın karşı cinsle ilişkisi sadece tek bir konu üzerinedir. Daha dünyevi bir kızmsa iki tanedir ve bu da Melidere’nin ikileminin merkeziydi. Stragen, elbette mükemmel uygunlukta bir âşık olurdu. Davranışları yerinde, ilginç ve duyarlıydı. Melidere’in saraydaki ünü, onunla ilişkisi yüzünden sönmeyecekti; doğrusu tam tersi olacaktı. Başlangıçtaki amacı buydu ve artık son adımı atıp onu yatak odasına davet ederek bu işi bitime zamanı gelmişti, ilişki kısa ya da uzun olabilirdi - Stragen’in Cimmura’yı her ziyaretinde tazelenerek. Bu durum, ilişkiye belirli bir statü verirken aynı zamanda ikisine de, böyle durumlarda normal olan, diğer eğlenceleri kovalamak için boş zaman bırakırdı. Ama Melidere bütün istediğinin bu olduğuna emin değildi. Zaman geçtikçe, çok daha kalıcı bir anlaşma istediğini fark etti ve ikilem de işte buradaydı.

Kalp ilişkilerinde bir ritm, neredeyse bir gelgit vardır. Gelgit en yüksek noktaya ulaştığında bir hanımın avına kesin bir sinyal vermesi gerekir. Bir dizi sinyal yatak odasını gösterilir, diğer sinyal gru-buysa sunağı. Melidere bunu geciktiremeyecek durumdaydı. İşaret flamalarıyla hangi sinyal dizisini göndereceğine karar vermeliydi.

Stragen kadını çekmişti. Adamda tehlikeli bir heyecan hissi vardı ve bir saray yaratığı olarak Melidere bundan etkilenmişti. Bu sarhoş edici ve bağımlılık yaratıcı olabilirdi ama bu heyecanın yıllar geçtikçe yavanlaşacağma tamamen emin değildi.

Üstelik, Stragen’in kendisi de sorundu. Çarpık kökeni ve herhangi resmi bir mevkisinin olmaması onu aşın hassas yapmıştı. Sürekli olarak var olmayan aşağılanmalar hayal ediyordu. Ehlana’nm saray halkının dışında, ziyafetin davetsiz bir misafiri gibi, daima aniden dışarı atılacakmış gibi korkarak duruyordu. Bazen aristokratlan neredeyse başka bir türün üyeleri gibi gösteren asaletin hususuna yabancıydı. Melidere, onunla evlenmeye karar verirse, ilk olarak bu duyguya saldırması gerektiğini biliyordu. Kişisel olarak ünvanlann yapmacıklığını ve meşruluğun satın alınabileceğini biliyordu ama Stragen’i buna nasıl ikna edecekti? Onun piçliğini parayla kolayca yasallaştınp adamı aristokrasiye sokabilirdi ama bu çocukluktan beri kalbinde gizlediği sun açığa vurmak anlamındaydı. Melidere, saraydaki

en zengin insanlardan biri olduğunu daima gizlemişti. Bunun en büyük nedeni, zenginliğinin yasal olarak sağlanmamış olmasıydı.

Ve işte buydu. Aslında ne kadar basit olduğunu anladığında neredeyse kahkaha attı. Gerçekten Stragen'le evlenmek istiyorsa, tek yapması gereken sırrını onunla paylaşmasıydı. Bu onları eşit bir düzeye getirecek ve çoğu hayali olan engellleri de yıkacaktı.

Melidere bir baronesdi ama bu unvan uzun zamandır ailesinin değildi. İri omuzlu, kıvırcık dağınık sarı saçlı babası, yaşamına Cardos'da demirci olarak başlamış, ocağında elleriyle ürettiği basit bir buluş sayesinde servet yapmıştı. Çoğu insan altın paraları sadece para - gerçek ve değeri değişmeyen bir şey - olarak görür. Ama bir paranın değerini üstüne basılmış olan rakamların gösterdiği hakkında bir sosyal anlaşma vardır. Paranın kenannâ hafifçe birkaç eğe atılsa ya da keskin bir bıçak sürtülse bile yazılar değişiz. Eğer birisi, bir paranın kenarını eğeler ya da kazırsa ortaya çı-karı minnacık altın parçalan pek değerli değildir. Ama, birisi bin kne altınla oynarsa bu tamamen farklı bir konu olur. Hükümetler damgalama sırasında altın paraların kenarlarını frezeleyerek bu uygulamayı önlemeye çalışır. Frezelenmiş altın paranın kenarlarında bir dizi çentik vardır. Eğer kenar eğelenir ya da kazınırsa bu hemen anlaşılır. Melidere'nin babası bunu çözmenin bir yolunu bulmuştu. Bir dizi yeniden frezeleme kalıbı yaptı, her büyüklükteki altın para için bir kalıp. Bir demircinin eline bütün hayatı boyunca böyle bir aleti sürekli çalıştırmaya yetecek kadar altın para geçmez. Ama Melidere'nin babası bir dahiydi. Kalıpları ne kullanmak ne de satmak için yapmıştı. Onları çok iyi eğitilmiş kullanım uzmanlarıyla beraber, ücret olarak küçük bir yüzdeyle kiralamıştı.

Melidere gülümsedi. Eosia'daki altın paraların çok azının gerçek ağırlığında olduğuna emindi. Gerçek değerleriyle üstündeki değerlerinin arasındaki farkın yüzde beşinin Cardos yakınındaki malikânelerinin bodrum kemerlerinde saklı külçe yığınlarında olduğunu biliyordu. Stragen'i ondan daha büyük ve başarılı bir hırsız olduğundan haberdar ettikten sonrası kolay olacaktı. Stragen'in onun asaleti hakkındaki düşünceleri yıkılıp yerini Melidere'in mükemmel sahtekârlığına karşı aşırı saygıya bırakacaktı. Hatta ona servetinin kaynağı olan, çocukluğunun en değerli hatırası olarak daima

yanında taşıdığı babasının orijinal kalıplarım gösterebilirdi. Elmastan daha-değerli bu parlatılmış mücevherler şu anda tuvalet masasındaki süslü oymaları olan gül ağacı bir sandığın içinde kadifeye sarılı duruyorlardı.

Stragen’le evlenme yönteminin hazır olduğunu anladığında kararını da çoktan verdiğini fark etti. Onunla evlenecekti. Bu sefer onu görür görmez, diğerleri yerine bu işaret flamalarını kaldıracaktı.

Ardından başka şeyler düşündü. Babasının faaliyetleri Eosia Kıtası’yla sınırlı kalmıştı. Bütün Tamuli hafif eğe ya da bıçak değmemiş bakir altın paralarla doluydu. Stragen bunu fark ettiğinde sunağa doğru bırakın yürümeyi, koşarak gidecekti.

Melidere gülümseyip saç fırçasını aldı. Uzun, bal sarısı saçlarını tararken kendi kendine yavaşça bir şarkı mırıldandı. Bütün iyi Elene kızları gibi, o da soruna mantıkla girişmişti ve her zamanki gibi mantık kazanmıştı. İşin içine özellikle ahlak karışmadığı sürece, mantık yakmda olması gereken rahatlatıcı ve sıcak bir şeydi.

“Durun,” diye fısıldadı Stragen “Orada hâlâ birisi var.”

“Bu kadar geç saatte ne yapıyor?” diye sordu Mirtai. “Herkes gaatler önce evlerine gitti.”

“Gidip sorabiliriz,” dedi Caalador.

“Saçmalama. Gece bekçisi mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Stragen. “Onu görmedim. Bir mum ışığının titreşmesini gördüm. Aşağıda birisi, bir kapıyı açtı.”

“Zevksizin biri büyük ihtimalle geç saatlere dek çalışıyor.” Caalador omuz silkti.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Mirtai.

“Bekliyoruz.” Caalador en üst basamağa oturdu.

Stragen düşündü. “Niye ikiniz burada kalmıyorsunuz?” diye önerdi. “Gidip bir göz atacağım. Bütün gece kalacaksa sabaha dek merdivende kamp kurmanın bir anlamı yok.” Aşağı inmeye devam etti. Yumuşak derili ayakkabıları sedef döşeli zeminde ses çıkarmıyordu. Koridora ulaştığında, en uçtaki kapının altından sızan mum ışığını gördü. Yılların deneyiminin verdiği güvenle hızla ilerledi. Kapıya ulaştığında sesler duydu.

Stragen kapıyı dinlemeyi düşünmemişti. Bu çok amatörceydi. Yan odaya süzüldü ve dikkatle duvara yaklaşıp kulağım dayadı.

En ufak bir ses bile duyamadı. Sessizce küfredip yeniden koridora çıktı. Sonra altından mum ışığı gelen kapıyı sessizce geçip diğer taraftaki odaya girdi. İçeri girdiği anda iki adamın konuştuğunu duydu.

“Saygın Başbakanımız durumu yavaş yavaş kavramaya başlıyor,” diyordu zayıf bir ses. “Ama bu bir mücadele. Pondia Şubat ufukta yeni bir şey belirdiğinde aşırı sınırlı olur.”

“Bu aşağı yukarı zaten bekleniyordu, Ekselans.” Stragen ikinci sesi tanıdı. Gizli Polis Şefi Teovin. “Başbakan tıpkı İmparator gibi bir kukla.”

“Demek fark ettin,” diye karşılık verdi zayıf sesli adam.

“Subat’m çok soru sorması olası değil. Genel olarak konuyu bildiği sürece, büyük ihtimalle, kişisel olarak birçok ayrıntıyı bilgeden işleri bizim yönetmemizi tercih edecektir. Bu da bize dizginleri rahat kullanma fırsatı verecektir. Asıl istediğimiz de bu. Diğerleriyle herhangi bir gelişme kaydettin mi?”

“Biraz. Farkında olduğun gibi bu konuyu çok dikkatli açmam gerekiyor. Şu Elene fahişesinin saray halkı içinde çok dostu old^ Ama hepsi sözümü dinliyor. Hazine’nin anahtarı bende ve bu dik katlerini çekmeye yeterli. Bakanlıkların çoğu göstermelik, bu yüzden onların başındakilerle zaman harcamadım. Bu konuda Kültür Bakanı’nın pek işe yarayacağını sanmıyorum - ya da Eğitim Bakanı’run.”

“Ben olsam bu konuda o kadar emin olmazdım, Ekselans. Eğitim Bakanı üniversiteleri kontrol ediyor. Son güncel olağanüstü durumu düşünmeliyiz. İkimizin de sonraki nesillerin hayata İçiş. leri ve Maliye’nin devlete ihanetin yuvaları olduğuna inanarak başlamalarını istediğini sanmıyorum. Teknik olarak, İmparatorun isteklerine aykırı hareket ediyoruz.”

“Sanırım bu doğru ama İçişleri Bakanlığı polisi kontrol ediyor ve Maliye vergi topluyor. Ne yaparsak yapalım hiçbirimiz popüler olamayacağız. Ama büyük ihtimalle haklısın. Üniversitedeki tarih profesörleri öğrencilerine bizim vatan haini olduğumuzu söylemeye başlarlarsa, insanlar kanun adamlarını dinlemememeyi ve vergi ödemememeyi vatanseverlik görevi olarak iddia etmeye başlayabilir.”

“Bu ilginç bir noktayı ortaya çıkarıyor, Bakan Gashon/’diye düşüncelere daldı Teovin. “Sizin de bir tür polis gücünüz var, değil mi? Vergi memurlarına eşlik edip insanların borçlarını ödemelerini sağlayan kaslı iri yan adamlar?”

“Evet. Öyle ya da böyle herkes vergisini öder. Hepsinden ya para - ya kan - alırım.”

“Eğer becerebilirseniz söylediklerimi dinleyin. Eleneler büyük ihtimalle İçişleri’nin - ve çok büyük ihtimalle ordunun - onlara karşı olduğunu biliyorlar, bu yüzden alışılmış çalışmalarımızı durdurmak için elllerinden geleni yapmaya uğraşacaklar. Değerli adamlarımın bazılarını saklamak istiyorum. Ne dersin onları sizin zorlayıcı bölümünüze aktarabilir miyim? Böylece hâlâ çalışan bir bölümüm olur - Eleneler bütün polis karakollarımı yaksalar bile.”

“Bunu sağlayabilirim, Teovin. İhtiyacın olan bir şey var mı?”

“Para, Bakan Gashon.”

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. “Onun yerine sonsuz dostluk kabul eder misin?”

“Korkarım hayır, Ekselans. İnsanlara rüşvet vermem gerekiyor.” Teovin durdu. “Bir fikir. Bazı durumlarda teşvik için vergi dokunulmazlığı kullanabilirim.”

“Böyle bir terimi bilmiyorum.”

“İnsanları işbirlikleri karşılığında vergiden muaf ediyoruz.”

“Bu ahlaksızlık!” diye soludu Gashon. “Bütün ömrümde duyduğum en şok edici şey.”

“Sadece bir fikir.”

“Böyle bir şeyi asla önerme, Teovin. Kanımı donduruyor. Buradan gidebilir miyiz? Polis merkezleri nedense beni kaygılandırır.”

“Elbette, Ekselans. Sanırım halletmemiz gereken işleri bitirdik.”

İki adam iskemlelerinden kalkıp koridora çıkarken Stragen karanlık büroda durdu. Teovin’in anahtarının bürosunun kapı kilidinde döndüğünü duydu. Sarışın hırsız yaklaşık on dakika bekledi ve sonra merdivenlerin başına gitti. “Artık gittiler!” diye yuka-nya doğru fısıldadı.

Mirtai ve Caalador aşağı indiler. “Kimdi?” dedi Caalador.

“Gizli Polis Şefi ve Maliye Bakanı,” dedi Stragen. “Çok aydınlatıcı bir konuşmaydı. Teovin ona yardım etmeleri için diğer bakanları işe alıyor. Gerçekten neyin peşinde olduğunu bilmiyorlar ama ona katılmalarının yararlarına olacağı konusunda birkaçını ikna etmeyi başarmış.”

“Politika işini sonra hallederiz,” dedi Caalador. “Neredeyse ge-ceyarısı oldu. Haydi soyguna başlayalım.”

“Gerekmiyor,” diye omuz silkti Stragen. “Aradığımızı buldum.”

“Ne kadar iğrenç değil mi?” dedi Caalador, dişi Atan deve. “Çok önemli değilmiş gibi hiçbir çaba göstermeden sorunu çözdü. Pekâlâ Stragen,

muhteşem zekânla bizi afallat. Gözlerim dışarı fırlasın ve Mirtai hayranlıktan bayılsın."

"Bu yüzden göğsümü fazla kabartamam," diye itiraf etti Stragen. "Doğrusu şanslıydım. Bu gizli bir oda. Bu konuda haklıymı-Şim. Ama hâlâ kapıyı bulup istediğimiz belgelerin içeride olduğuna emin olmamız gerekiyor. Oda tam yerinde. Bunu daha önceden düşünmem lazımdı."

"Nerede?" diye sordu Mirtai.

"Toevin'in bürosunun hemen yanında."

"Bu yeteri kadar mantıklı bir yer," diye belirtti Caalador. "Nasü buldun?"

"Şey, henüz bulmadım ama varlığını mantıkla çözdüm."

"Yumuşak ayakkabı ve siyah giysilerini hemen bir kenara atma, Caalador," dedi önerdi Mirtai.

"Beni incittin, aşkım," diye itiraz etti Stragen.

"Daha önce Elene mantığının ters gittiğini gördüm. Niye şunu bize anlatmıyorsun?"

"Biraz yararlı bir kulak misafirliği yapmak istedim, bu yüzden Teovin ve Maliye Bakanı Gashon'un sohbetini dinlemek için bitişik büroya gittim."

"Ve?"

"Bir tek ses bile duyamadım."

"Duvarlar taş, Stragen," diye belirtti Mirtai, "ve üzerlerine sedefler yapıştırılmış."

"Ses geçirmez diye bir şey yok, Mirtai. Her zaman harç ve sıvanın içine işlemediği çatlak ve yarıklar vardır. Neyse, diğer taraftaki büroyu denediğimde her şeyi duyabildim. İnanın bana, Teovin'in kullandığı ve ilk büro arasında bir oda var."

“Bu bir şekilde anlamlı, segilim,” dedi Caalador, Mirtai’ye. “0 odaya açılan kapının Teovin’in odasmda olması gerekiyor, değil mi? Belgeler hassas. Sıradan birinin onlara ulaşması istenmez. Daha önce biraz düşünseydik oldukça çok zaman tasarrufu yapabilirdik.”

“Yaptığımız tamamen boşa gitmedi,” diye gülümsedi Mirtai. “Ev soygunculuğu sanatını öğrendim ve sevginizin içinde tamamen yuvarlanma şansı buldum, ikiniz beni tahmin edemeyeceğiniz kadar mutlu ettiniz. Biliyorsunuz ki büronun kapısı kesinlikle kilitlidir.”

“Daa kola bişe yok, segilim,” dedi, ucu kancalı ve iğne inceliğinde bir aleti göstererek sırıttı.

“Başlasak iyi olur,” dedi Stragen. “Geceyarısı oldu ve o gizli odaya açılan kapıyı bulmamız gecenin kalan bölümü boyunca sürebilir.”

“Ciddi olamazsın,” diye güldü Ehlana.

“Eer diilsem diğlim yeşesin, Kraaliç hazetleri.” Caalador durdu. “Berbat değil mi?” diye ekledi.

“Pek anlamadım,” diye itiraf etti Sarabian.

“Bu bir klişe, Majesteleri,” diye açıkladı Stragen, “Eosia’da son zamanlarda çok popüler olan bir edebiyat türünden alıntı.”

“Bu pisliği edebiyat diyerek yüceltmen gerekiyor mu, Straps?” diye mırıldandı Melidere.

“Akli eksiklikleri olanların ihtiyaçlarını gideriyor, Barones,” diye omuz silkti. “Her neyse, İmparator Majesteleri, bu edebiyat çoğunlukla hayalet hikâyelerinden oluşur. Her zaman gizli odaları ve geçitleri olan perili bir kale vardır. Bu oda ve geçitlerin girişi daima kitaplıkların arkasında saklıdır. Eski tür bir mekanizmadır -o kadar eskidir ki aklıma bile gelmedi. Birisinin bu kadar aleni bir sey yapacağına inanamadım.” Güldü. “Bunu Teovin’in kendisinin mi düşündüğünü yoksa bir yerden mi aşırdığını merak ediyorum. Aşırdıysa, edebiyat konusunda iğrenç bir zevki var.”

“Eosia’da kitaplar bu kadar el altında mı?” diye merakla sordu Oscagne. “Burada korkunç derecede pahalılar.”

“Bu Kutsal Anamızın geçen yüz yıl boyunca bizi evrensel edebiyata zorlamasının sonuçlarından biri, Ekselans,” dedi Ehlana. “Kilise çocuklarının mesajını okuyabilmesini istedi, bu yüzden yerel rahipler zamanlarının çoğunu herkese okuma öğreterek geçirir.”

“Bununla beraber, Kilise’nin mesajını okumak fazla uzun süren bir şey değil,” diye ekledi Stragen, “ve mesajı okuma bittikten sonra, artık elinizde yeteneği olup değerlendiremeyen yığınlarla okur yazar insan olur. Ama edebi patlama yapan esas şey kâğıdın icadıydı. Çoğaltma maaliyeti yüksek değildi. Kitapların yasaklanacak derecede pahalı olmasının asıl nedeni yüksek olan parşömen fiyatlarıydı. Kâğıt ortaya çıkınca kitaplar ucuzladı. Büyük şehirlerin çoğunda bölüklerle yazıcıların tonlarca kitap öğüttüğü kopyalama evleri var. Bu kitapların renkli süslemeleri ya da abartılı başlıkları yok. Harf ve sözcük karakterleri biraz baştan savmadır, ama okunabilir - ve alınabilirler. Ama kitap okuyabilen herkes zevkli değil, bu yüzden çok çok az yeteneği olan insanlar tarafından çok sayıda gerçekten iğrenç kitap yazıldı. Macera öyküleri, hayalet öyküleri, kahramanlık öyküleri ve insanlarm kitaplıklarına açıkça koyamayacakları şu edepsiz kitaplar yazıyorlar. Kilise azizlerin hayatlarını ve sıkıcı dini ayetleri teşvik ediyor. Elbette böyle şeyler de üretildi arna insanlarm onlara hiç ihtiyacı yok. Hayalet öyküleri son zamanlarda moda - özellikle de Thalesia’da. Sanırım bunun ulusal karakterimizle ilgisi var.” Ehlana’ya baktı. “Teovin’in gizli yuvasından bilgi çıkarma işi usandırıcı olacak, Kraliçem. Orada yığınlarla belge var ve onları harmanlamaya yardım için bir müfreze adarru her gece o çatıya çıkaramam. Bütün belgeleri Mirtai, Caalador ve benim okumamız gerekecek.”

“Belki de öyle değil, Milord Stragen,” dedi Ehlana. Sarışın hırsıza gülümsedi. “Senin namussuzluğuna güvenim sonsuz ahbap, bu yüzden eninde sonunda aradığımızı bulacağını biliyorum. Biraz önce bahsettiğin önemli sorunla bir süre boğuştum. Sonra bir zamanlar Sparhawk’m bana söylediği bir şeyi hatırladım. Talen resmini çizebilsin diye Krager’in görüntüsünü bir leğenin içine çıkarmak için bir büyü kullanmıştı. Bizimle

gelen Pandionlardan biriyle konuştum - Sör Alvor. Bana Sephrenia Elenik okumayı reddettiği için, o ve Sparhawk'm kasıtlı yetersizliğini çözmek için bir yöntem geliştirdiklerini söyledi. Sephrenia bir sayfaya göz atıyor - sadece öylesine bir göz atma - ve birkaç saat ya da günler sonra bütün sayfayı bir ayna ya da bir leğendeki suyun yüzeyinde gösterebiliyor. Sör Alvor büyüyü biliyor. Oldukça genç ve çevik bir adam, bu yüzden çatıda sizinle beraber dolaşabilir. Bir dahaki sefere içişleri Bakanlığı'nı ziyaret ederken onu da yanmıza aim ve Teovin'in gizli dolabında bırakın. Bence bütün kütüphaneyi bir gecede dışarı çıkarabilir."

"Gerçekten işe yarıyor mu, Majesteleri?" diye biraz şüpheli bir tavırla sordu Caalador.

"Ah, evet, Caalador. Alvor'a daha önce hiç görmediği bir kitap verdim. Birkaç dakika içinde sayfa sayfa baktı ve sonra oradaki aynada gösterdi - sayfa sayfa. Aslına uygun mu diye kontrol ettim. Kesinlikle mükemmeldi - sayfadaki pislik ve yemek lekelerine kadar."

"Pandion dinen herflein erafta oması ço işe yaryo," diye kabul etti Caalador.

"Biliyor musun," diye gülümsedi kadm, "ben de aynı şeyi fark ettim. Özellikle de biri, benim her türlü gereksinimimi karşılıyor."

On Üçüncü Bölüm

“BAŞKA SEÇENEĞİMİZ yok, tatlım,” dedi Sephrenia’ya Vanion, “Dönüp geri gitmeyi bile denedik ama hâlâ aynı yönde ilerliyoruz. Bhelliom’u kullanmamız gerekiyor.” Önlerinde uzanan boğaza baktı. Yatağından taşan bir dağ nehri, sonunda kükreyen beyaz bir boğaz olana dek giderek daha derin kazarak, etrafındaki kayaları söküp sürüklemişti. Boğazın iki yanı da nehrin en hızlı akan yerlerinden dönerek yükselen sise gömülmüş yeşilliklerle doluydu.

“Hayır, Vanion,” diye inatla karşılık verdi Sephrenia. “Bunu yaparsak doğrudan onların tuzaklarına düşeriz. Delphae’ler Bhelliom’u istiyor ve Sparhawk onu kullandığı anda bize saldırarak Sparhawk’i ölürmeye ve Bhelliom’u almaya çalışacaklar.”

“Bunu yaparlarsa pişman olurlar,” dedi Sparhawk.

“Belki,” dedi Sephrenia, “ama belki de olmazlar. Kapasitelerini bilmiyoruz. Yönümüzü nasıl şaşırttıklarını bilemediğim için daha başka ne yapabileceklerini tahmin bile edemem. Şansımızı denemek için çok fazla belirsizlik var.”

“Çıkmaz denilen bu, değil mi?” dedi Khalad. “Başka yöne” gitmek için ne kadar uğraşırsak uğraşalım kuzeye gidiyoruz. Sparhawk, bizi şu dağlardan uzaklaştırmak için Bhelliom’u kullanmaya kalkarsa Delphae’lerin ne yapabileceğini bilmiyoruz. Neden sadece durmuyoruz?”

“Matherion’a dönmemiz gerekiyor, Khalad” dedi Sparhawk.

“Ama Matherion’a gitmiyoruz ki lordum. Attığımız her adım bizi Delphaeus’a biraz daha yaklaştınyor. İki gündür dağlarda dönüp duruyor ve

hâlâ kuzeye gidiyoruz. Bütün yönler gitmek istemediğimiz bir yere çıkıyorsa, niye hareket edelim? Niye rahat bir kamp ye-n bulup orada bir süre durmuyoruz? Bırakalım onlar bize gelsin."

"Bu olabilir, Lord Vanion," dedi Itagne. "Harekete geçtiğimiz sürece Delphae'lerin bizi doğru yönde sürmek dışında bir şey ya]> ması gerekmiyor. Hareketten vazgeçersek, başka bir şey yapmak ZQ. runda kalacaklar, bu Leydi Sephrenia'ya yetenekleri konusunda ipuçları verebilir. Diplomatik dilde buna 'yapıcı eylemsizlik' denir."

"Ya Delphae'ler durup bizim hareket etmemizi beklerlerse?" diye itiraz etti Ulath. "Sonbahar dağlarda takılıp kalmak için iyj bir zaman değildir. Çölden ayrıldığımızda geçtiğimiz o dağlar^ eşiğindeki tepeler çok kötü değildi ama arük yükseklerdeyiz ve zaman çok önemli olmaya başladı."

"Bekleyeceklerini sanmıyorum, Sör Ulath," dedi Itagne.

"Niye olmasın? Bütün avantaj onlarda, değil mi?"

"İsterseniz buna diplomatik bir içgüdü diyelim. Bize yaklaştıklarında onlarda hafif bir ivedilik kokusu aldım. Delphaeus'a gitmemizi istedikleri ortada ama oraya çabuk gitmemiz de önemli."

"Buna nasıl ulaştığınızı bilmek isterim, Ekselans," dedi kuşkuyla Kalten.

"Bu binlerce küçük şeyin birleşimi, Sör Kalten - ses tonu, çok küçük ifade değişimleri, hatta duruş ve nefes alış ritmleri bile. Delphae'ler gözüktükleri kadar kendilerinden emin değillerdi. Mümkün olduğunca hızla Delphaeus'a gitmemizi istiyorlar. Yola devam ettiğimiz sürece bağlantı kurmak için herhangi bir nedenleri olmayacak. Ama sanırım kıpırdamadan durursak bunu öğreneceğiz. Bize gelip taviz vermeye başlayacaklar. Birçok kez böyle olduğunu gördüm."

"Diplomat olmayı öğrenmek uzun sürer mi, Ekselans?" diye spekülatif bir bakışla sordu Talen.

"Bu kesinlikle doğal yeteneklerine bağlı, Üstat Talen."

“Ben hızlı öğrenirim. Diplomasi çok eğlenceli görünüyor.”

“En iyi oyunlar orada oynanır,” diye gülümsedi Itagne. “Başka bir şey ona yaklaşamaz bile.”

“Yine meslek değişimi mi düşünüyorsun, Talen?” dedi ağabeyisi.

“Asla iyi bir şövalye olamayacağım, Khalad - şüphesiz Sparhawk Bheüiom’u alıp beni şu andaki halimden dört kat iri yapmazsa.”

“Bu yıl, bugüne kadar değiştirdiğin üçüncü meslek ha?” diye sordu Sparhawk. “Soyguncular imparatoru ya da hırsızlar patriği olmak fikrinden vaz mı geçtin?”

“Son karan şimdi vermem gerekmiyor, Sparhawk. Hâlâ gencim.” Talen birden düşündü. “Bir diplomatı tutuklayamazlar, değil mi Ekselans? Yani ne yaparsa yapsın polis dokunamaz, değil mi?” “Bu çok eski bir gelenektir, Üstad Talen. Eğer ben sizin diplomatlarınızı zindana atarsam siz de aynısını bana yaparsınız, değil mi? İşte bu da diplomatları öyle ya da böyle yasaların üstüne çıkarır.”

“İyi o zaman,” dedi mutlu bir gülümsemeyle Talen, “bu üstünde düşünülecek bir şey, değil mi?”

“Ben mağaraları severim,” diye omuz silkti Ulath.

“Yan Troll olmadığına emin misin, Ulath?” diye sordu Kalten.

“Troll ve Ogrelerin bile ara sıra iyi fikirleri olur. Hava kötüleşti-einde mağaraların bir çatısı vardır ve kimse sana arkadan saldıranız. Bu iyi bir mağara ve önceden kullanılmış. Biri o kaynağın etrafına duvar örmek için epey uğraşmış, bu yüzden orada çok su var.”

“Ya geri gelir ve mağarasını isterse?”

“Bunu yapacağını sanmıyorum, Kalten.” İri Thalesialı güzel oyulmuş çakmaktaşından bir mızrak ucunu kaldırdı. “Taşınırken arkasında bunu

unutmuş. Bizi fazla endişelendirmeyecek kadar yaşlı olduğunu söyleyebüirim - en azmdan on beş ya da yirmi bin yıl yaşında.” Başparmağıyla testere dişli mızrak ucuna dokundu. “Ama ince iş çıkarmış. Ehıvarlara resimler de çizmiş - çoğu hayvan resimleri.”

Kalten ürperdi. “Bu bir lahit içinde yaşamak gibi bir şey ha?”

“Pek değil. Zaman yekparedir, Kalten. Geçmiş daima bizimledir. Mağara bu mızrak ucunu yapan adamm epey işine yaramış ve ardında bıraktığı eserler, beni onun görüşüne güvenmeye yönlendiriyor. Burada ihtiyacımız olan her şey var - korunak, su, yakında ve çok miktarda yakacak odun, yüz metre güneyde, atlarımız için gereken yiyeceği sağlayabilecek dik yamaçlı bir otlak.”

“Ama biz ne yiyeceğiz? Birkaç hafta sonra stoklarımız bittiğinde, çorba yapmak için kayaları kaynatmaya çalışacağız.”

“Avlanabiliriz, Sör Kalten,” dedi Khalad. “Aşağıdaki nehirde geyik ve yamacın üstünde bir keçi sürüsü gördüm.”

“Keçi mi?” Kalten yüzünü astı.

“Kaya çorbasından iyidir, değil mi?”

“Sör Ulath haklı, beyler,” dedi Bevier. “Mağara savunulabilir bir konumda. Bildiğimiz kadarıyla DelphaeTerin bize zarar ver-ftek için dokunacak kadar yanımıza gelmeleri gerekiyor. Göğüs SlPerlikleri ve nehir yatağına inen dik yamaca iyice yerleştirilmiş sivri kazık tarlası onları güvenli bir uzaklıkta tutacaktır. Büyükelçi Itagne haklıysa ve Delphae’ler zamana sıkışmışlarsa, bu onları pa zarlık masasına oturtmaya zorlayacaktır.”

“Haydi o zaman,” diye karar verdi Vanion. “Hemen başlayalım Delphae’ler sadece geceleri geliyor gibiler, bu yüzden güneş batmadan önce bazı savunma çalışmalarının bitmesinde fayda var.”

Ertesi sabah son bir haftadır gökyüzünü bunaltıcı kurşuni renkli bir kaseye çeviren bulutlar gitmiş ve sonbahar güneşi yan. rakların üzerinde parıldarken mağaraları gün boyunca parıltılı altın ışıklarla dolmuştu. Her şeyin üzerine olağandışı bir berraklık gelmiş gibiydi. Aşağıdaki nehir yatağındaki büyük kayalar pırü pırıldı. Hızla akan nehir güneşin aydınlattığı, koyu yeşil renkteydi. Boğaz kuş sesleri ve tıkınan sincap tıkırtılarıyla canlanmıştı.

Şövalyeler mağaranın ağzından uzanan yarım daire şeklindeki düz kayanın kıyısına dizilmiş taşlardan göğüs yüksekliğinde bir duvar örerek ve nehre inen yamaca ucu sivritilmiş kazıklardan bir orman ekerek tahkimatlarını güçlendirmeyi sürdürdüler.

Atlarını gündüz vakti yandaki otlağa saldılar ve güneş batarken eğreti kalelerinin içine getirdiler. Nehirde yıkanıp giysilerim yıkadılar. Ormanda geyik ve keçi avladılar. Geceleri sırayla nöbet tuttular ama Delphae'lerin izi bile yoktu.

Her geçen saatle daha da huzursuz olarak orada dört gece daha kaldılar. "Eğer Delphae'lerin acil bir şeye tepkisi böyleyse, rahat olduklarında onları beklemekten nefret edeceğim," dedi dördüncü günün sabahında Itagne'ye sevimsiz bir şekilde Talen. "Etrafta bizi izleyen birileri bile yok."

"Oradalar, Üstad Talen," dedi kendine güvenerek Itagne.

"O zaman niye görmüyoruz? Geceleri onları görmemek çok zor."

"Öyle olması gerekmiyor," dedi Kalten. "Her zaman parladıklarını sanmıyorum. Konuşmak için ilk kez geldiklerinde onları sisleri içinde parıldarken gördük ama ikinci seferinde önümüzde yanmadan önce yirmi metreye kadar gizlice sokuldular. Duruma göre ışığı kontrol edebiliyorlarmış gibiler."

"Dışarıdalar," diye tekrarladı Itagne. "Bekleyişlerinin uzaması bizim için daha iyi."

"Bunu anlamadım," diye itiraf etti Talen.

“Artık burdan başka bir yere gitmeyeceğimizi biliyorlar, bu yüzden aralarında bize ne teklif edeceklerini tartışıyorlar. Bazıları diğerlerinden daha çok şey teklif etmek istiyor. Ne kadar uzun süre burada oturursak o grubun konumunu daha da güçlendireceğiz.” . “Birden uzağı görebilmeye mi başladın, Itagne?” dedi Sephrenia.

“Hayır, Leydi Sephrenia, sadece deneyim. Bu gecikme her tür görüşmede oldukça standarttır. Ben şimdi bildiğim alandayım. Doğru stratejiyi seçtik.”

“Başka ne yapabilirdik?” diye sordu Kalten.

“Hiçbir şey, Aziz Şövalye. Hamle sırası onlarda.”

Kadın gün ışığında nehirden gelip yokuş boyunca yükselen kayalık patikayı rahatça tırmandı. Gri, kukuletalı bir cüppe ve basit sandaletler giyiyordu. Hatları Tamuldu ama ırkının karakteristik altın rengi tenine sahip değildi. Renksiz denecek kadar soluk tenli değildi. Gözleri griydi ve bilgece bakıyor gibiydi. Saçları uzun ve beyaz olmasına rağmen genç bir kızdan farklı görünmüyordu.

Sparhawk ve diğerleri onu izlerken altın rengi gün ışığının altında tepeyi tırmandı. Atların otladığı otlağı geçti. Sephrenia’nm nazik beyaz kısrağı Çh’iel merakla renksiz kadına yaklaştı. Yabancı, ince eliyle kısrağın yüzüne nazikçe dokundu.

“Bu kadar yeter,” diye seslendi Vanion. “Ne istiyorsun?”

“Ben Xanetia’yim,” diye karşılık verdi genç kadın. Sesi yumuşaktı ama onu hemen bir Delphae olarak gösteren yankılı tınıya sahipti. “Sizin rehineniz olacağım, Lord Vanion.”

“Beni tanıyor musun?”

“Sizi tanıyoruz, Lord Vanion - ve yoldaşlarınızın her birini de. Size zarar vereceğimizden korkarak Delphaeus’a gelmekte gönülsüzsünüz. Hayatım iyi niyetimizin kanıtı olacak.”

“Dinleme, Vanion,” dedi Sephrenia, bakışları sertti.

“O zaman beni başkasına öldürtürsünüz. Böylece ölmemi emredebilir ve kendi ellerinize kan bulaştırmazsınız. Bu sizin Styric ırkı-ruzın âdeti, değil mi? Kirlenmeden kalacaksınız - susuzluğunuz giderilmiş olsa bile. Böylece yüzünüzü tamamen Tanrıça’nıza çevirir ve masumiyetinizi söyleyebilirsiniz, hiç utanmadan. Kanım Elenelerin ellerine bulaşacak ve Elene ruhlan ucuzdur, değil mi?” Elini cüppesinin içine sokup mücevher benzeri taş bir hançer çıkardı. “Bu benim ölümümü gerçekleştirir, Sephrenia. Bu bıçak obsidiyen-dir, böylece kanımı dökerken çeliğin iğrenç temasıyla ellerinizi - ya da ruhunuzu - kirletmeyeceksiniz.” Xanetia’nm sesi yumuşaktı ama sözcükleri keskin, sert bir çelik gibi kesti Sephrenia’yı.

“Bunları dinlemeyeceğim!” dedi kızgın küçük Styric kadını.

Xanetia gülümsedi. “Ah ama dinleyeceksiniz, Sephrenia,” dedi, hâlâ çok sakindi. “Sizi çok iyi tanıyorum Styric ve sözlerimin ruhunuzu yakarak içinize işlediğini biliyorum. Bunları tekrar tekrar duyacaksınız. Gecenin sessizliğinde, her seferinde daha da derinden yakarak size ulaşacaklar. Gerçekte dinleyeceksiniz, çünkü sözlerim gerçeğin sözleri ve onlar yaşamınızın geri kalan bütün günleri boyunca ruhunuzda yankılanıp duracak.”

Sephrenia’nın yüzü acıyla buruştu ve ani bir çığlıkla mağaranın içine kaçtı.

Otlaktan mağaranın önündeki açık alana ulaşan dar patikadan dönen Itagne’nin ifadesi endişeliydi. “Çok ikna edici,” dedi onlara. “Onda hiçbir şekilde yalancılık hissetmiyorum.”

“Belki bir şey saklayacak kadar liderlerinin gerçek düşüncelerini bilmiyor,” dedi şüphelice Bevier. “Belki sadece bir piyondur.”

“O^ halkının liderlerinden biri, Sör Bevier,” dedi Itagne. “Delphae’lerin velihat prensesine eşit bir mevkisi var. O, Anari öldüğünde Anarae olacak kişi.”

“Bu bir isim mi yoksa unvan mı?” diye sordu Ulath.

“Unvan. Anari - Xanetia’nm durumunda Anarae - Delphae’le-rin maddi ve manevi lideridir. Şu anki Anari’nin ismi Cedon.”

“Sizi kandırmıyor, değil mi?” dedi Talen. “Veliaht prenses gibi davranıyor olabilir. O aslında bir çoban ya da birinin hizmetçisinden başka bir şey değil ve biz onun önemli birisi olduğuna inanacağız.”

“Sanmıyorum,” dedi Itagne. “Alçakgönüllü görünmeyebilir ama birinin bana uzun süre yalan söyleyip kandırabileceğine hiç anmıyorum. Anarae olacağını söylüyor ve ona inandım. Bu hareket standart diplomatik uygulamaya göre tutarlı. Rehinelerin Önemli olması gerekir. Delphae’lerin bu konuda ne kadar ciddi dununda olduklarını gösteren bir başka işaret. Sanırım Xanetia doğ-jy söylüyor ve öyleyse Xanetia onlarm sahip oldukları en kıymetli sey.” Yüzünü buruşturdu. “Bu kesinlikle çocukluktan beri Parıldayan İnsanlar hakkında inanmak üzere eğitildiğim her şeye karşı ama sanırım bu kez ona güvenmemiz gerekiyor.”

Sparhawk ve Vanion birbirlerine baktılar. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Vanion.

“Fazla tercihimiz olduğunu sanmıyorum, ya sen?”

“Ben de. Ulath haklı. Bütün kış burada oturamayız ve nereye dönersek dönelim Delphaeus’a doğru gitmeye devam ediyoruz. Üstelik Xanetia, burada iyi niyet garantisi.”

“Bu yeterli mi?”

“Öyle olması gerekecek, Sparhawk. Daha iyisini bulacağımızı sanmıyorum.”

“Kalten!” diye bağırdı Sephrenia. “Hayır!”

“Birinin bunu yapması gerekiyor,” dedi inatçı bir şekilde Kalten. “İyi niyet karşılıklı olmalıdır.” Xanetia’mn yüzüne baktı. “Sana ata binmen için

yardım etmeden önce bana söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu. “Belki bir uyarı?”

“Çok cesursunuz, Sör Kalten,” diye yanıtladı kadın.

“Bana bu yüzden para ödüyorlar.” Omuz silkti. “Sana dokunursam eriyecek miyim?”

“Hayır.”

“Tamam. Daha önce hiç ata binmediniz, değil mi?”

“Bizim atımız yoktur. Vadimizi çok nadir terk ederiz, bu yüzden onlara pek ihtiyacımız yoktur.”

“Oldukça hoş hayvanlardır. Sparhawk’in bindiğine biraz dikkat, ısırır. Şimdi, bu at, bir yük hayvanı. Oldukça yaşlı ve hassas, bu yüzden atlayıp zıplayarak saçmalıklar yapıp enerji harcamayacak-to. Dizginleri fazla merak etme. Diğerlerini izlemeye alışıktır, yani onu yönetmen gerekmeyecek. Hızlanmasını istersen topuklarınla kargalarını dürtükle. Yavaşlamasını istersen dizginlerini birazcık çek. Durmasmı istersen biraz daha sert çek. Yük eğeri pek rahat olmaz ve bu yüzden kasların tutulur ya da ağrırsa bize haber ver Durup inecek ve bir süre yürüyeceğiz. Birkaç günde alışırsın, o kadar uzun süre yolculuk edeceksek.”

Kadın bileklerini çapraz yaparak ellerini uzattı. “Beni bağlamayacak mısınız, Aziz Şövalye?”

“Ne için?”

“Sizin esirinizim.”

“Saçmalama. Ellerin bağlı olursa tutunamazsın.” Dişlerini sıktı, uzandı ve onu belinden tuttu. Sonra rahatça kaldırıp sabırlı yük atının üstüne yerleştirdi. Sonra ellerini açıp baktı. “Şimdiye kadar her şey yolunda. En azından parmaklarım düşmedi. Tam yanında olacağım, bu yüzden düşmeye başladığını hissedersen haber ver.”

“Onu daima hafife alıyoruz,” diye Sparhawk’a mırıldandı Va-nion. “Ama onda göze çarpmayan çok şey var, değil mi?”

“Kalten mi? Evet, Lordum. Kalten bazen çok karmaşık olabilir.”

Güçlendirdikleri mağaralarından çıkarak nehrin kayaların içinde açtığı boğazı izlediler. Sparhawk ve Vanion arkalarında yakından izleyen Kalten ve rehineleriyle beraber önden ilerledi, ifadesi buz gibi olan Sephrenia, Xanetia’yla arasına mümkün olduğu kadar mesafe koyarak Berit’le beraber en arkadan geliyordu.

“Çok uzak mı?” diye sordu yanındaki soluk renkli kadına Kalten. “Oraya ulaşmamız kaç gün sürecek?”

“Mesafe belirsizdir, Sör Kalten,” dedi Xanetia, “zaman da öyle. Delphae’ler toplumdışı bırakılıp hor görülmüşlerdir. Delphaeus vadisinin herkesçe bilinmesi akıllıca olmaz.”

“Biz yolculuğa alışığız, Leydi,” dedi Kalten, “ve daima etrafa dikkat ederiz. Eğer bizi Delphaeus’a götürürseniz orayı tekrar bulabileceğiz. Yapmamız gereken yola çıktığımız mağarayı bulmak.”

“Bu planmızdaki hata, Aziz Şövalye,” dedi nazikçe. “O mağarayı bulmak için bir ömür tüketebilirsiniz. Delphaeus’a yaklaşmanın engellenmesini isteyen Delphaeus’un kendisi değil biziz.”

“Koca bir dağ sırasını saklamak biraz zor değil mi?”

“Biz de aynı şeyi fark ettik, Sör Kalten,” dedi pek gülümsememeye çalışarak, “bu yüzden onun yerine göğü gizledik. Size yön gösterecek güneş olmadan kesinlikle kaybolursunuz.”

“Bunu sen yapabilir misin, Sparhawk?” diye sesini yükseltti Kalten. “Bütün gökyüzünü böyle bulutlarla kaplayabilir misin?”

“Yapabilir miyiz?” diye Vanion’a sordu Sparhawk.

“Ben yapamam. Belki Sephrenia yapabilir ama bu koşullar al-hnda ona sormak iyi bir fikir değil. Ama bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorum. Havayla oynamamamız gerekiyor.”

“Biz gökyüzünü bulutlarla doldurmuyoruz, Lord Vanion,” dedi Xanetia. “Onun yerine sizin gözlerinizi bulutlandırıyoruz. Diğerlerinin bizim istediğimiz şeyleri görmelerini sağlayabiliriz ve bunu tercih ediyoruz.”

“Lütfen, Anarae,” dedi acılı bir ifadeyle Ulath, “fazla ayrıntıya girmeyin. İlüzyon ve gerçekle ilgili şu bezdirici tartışmalardan birini ortaya sereceksiniz ve bundan nefret ederim.”

Artık yollarını açıkça gösteren saklanmamış bir güneşin altında at sürdüler. Bir şekilde kuzeydoğuya doğru ilerliyorlardı.

Kalten esiri (ya da esir alam) yakından izliyordu ve normalde yapmayacağı kadar sık sık mola verdirdi. Durduklarında tuhaf so-lukluktaki kadının attan inmesine yardımcı oldu ve atlarıyla birlikte yaya olarak ilerlerken onun yanında yürüdü.

“Benim rahatımdan aşırı endişeleniyorsunuz, Sör Kalten,” diye nazikçe azarladı Xanetia.

“Ah, bu sizin için değil, Leydi,” diye yalan söyledi adam. “Yol burada biraz dik ve atlan çok yormak istemiyoruz.”

“Kalten’de kesinlikle benim bildiğimden çok daha fazla cevher varmış,” dedi soğuk bir şekilde Vanion.

“Nazik ol,” diye mırıldandı Sparhawk.

Sparhawk endişeliydi. Xanetia kesinlikle Aphrael kadar yetenekli olmasa da aynı Çocuk Tanrıça’nın yaptığı gibi zaman ve mesafelerle oynuyordu. Kapalı gökyüzü yanılsamasını sürdürüyor olsaydı, durumu fark edemeyebilirdi ama güneşin konumu zaman algısında boşluklar olduğunu açıkça gösteriyordu. Güneş normalde ilerlerken gökyüzünde atlamaz. Sorun Xanetia’nm bunu kötü yapması değil, yapıyor olmasıydı. Sparhawk, uzun

süredir kafasında olan bir fikri gözden geçirmeye başladı. ‘Oynama’ açıkça tam bir tanrısal yetenek değildi. Itagne’nin Delphae’ler hakkındaki oldukça geniş söylevinin en azından bazı bölümleri gerçekti. Kesinlikle ‘Delphaenik büyü’ diye bir şey vardı ve Sparhawk’in anlayabildiği kadarıyla Styriclerin becerebildiği ya da istemeden cüret edebileceği alanların çok ötesine gidiyordu.

Gözlerini açık tuttu ama bu gözleminden arkadaşlarına bahsetmedi.

Ve mükemmel bir sonbahar akşamı, kuşların ağaçlarda uykulu uykulu ötüştüğü, parlak bir ay ışığının etraftaki dağlan pembeleş-tirdiği bir anda, yükseklerde V şeklinde bir boğaza doğru koca kayaların arasından kıvrılarak ilerleyen dar, taşlık bir patikaya girdiler. Xanetia gece kampı yapılmaması için çok ısrar etmişti. O ve Kalten önden gidiyorlardı. Normalde sakin olan ifadesi bir şekilde beklentiden parıldıyor gibiydi.

O ve koruyucusu patikanın tepesine ulaştıklannda durdular. Atların üstünde, güneşin son pembemsi kalıntılarına karşı dış hatları görünecek şekilde oturdular.

“Ulu Tanrım!” diye bağırdı Kalten. “Sparhawk, gel ve şuna bak!”

Sparhawk ve Vanion onlara katılmak için atlarını sürdüler.

Aşağıda bir vadi vardı. Koyu renk ağaçlann yamaçlarını örttüğü, havzamsı dik bir dağ vadisi. Aşağıda evler vardı. Bunlar sayısız bacadan kararan göğe dümdüz yükselen soluk mavi dumanlan ve pencerelerden dağılan mum ışıklar�yla sıkışık düzende yapılmış evlerdi. Ulaşılmaz dağların içinde oldukça büyük bir şehrin olması yeterince şaşırtıcıydı ama, Sparhawk ve diğerleri şehre bakmıyorlardı.

Vadinin tam ortasında, küçük bir göl vardı. Şüphesiz bu da alışılmış bir şeydi. Dünyanın her yerinde, dağlarda çok sayıda göl vardır. Eriyen karlardan beslenen pınarlar kaçınılmaz olarak vadi ve havzalar ararlar - etraflânndaki araziden daha alçak ve dışarı akacak oluğu olmayan yerleri. Şaşırtıcı olan gölün orada olması değildi. Onları şaşkınlığa uğratan ve batıl inanç korkusuyla ense-lerindeki kılları diken diken eden şey gölün solan

alacakaranlığın içinde ışıldamasıydı. Çürüyen bitkilerden yayılan soluk, yeşilimsi fosforlu ışıltı değil, tam tersine açık ve düzenli bir ışıktı. Göl kayıp bir ay gibi doğuda, ufkun üstünde yeni yükselen kız kardeşinin ışığına parıldayarak karşılık veriyordu.

“İşte Delphaeus,” dedi Xanetia ve kadına baktıklarında onun da giysilerine ve derisine rağmen içinden fışkırıyor gibi görünen, ruhunun derinliklerinden gelen dalgalanmayan bembeyaz bir ışıkla ışıldadığını gördüler.

On Dördüncü Bölüm

SPARHAWK'IN DUYGULARI her nedense alışılmamış bir şekilde hassaşlaşmıştı ama aklı bağımsız ve tepkisizdi. İzledi; duydu; biriktirdi ama hiçbir şey hissetmedi. Bu özel durum oldukça tanıdıktı ama şu andaki etkileyici sakinliğin oluştuğu koşullar sıradışıydı hem de çok sıradışı. Karşısında silahlı adamlar yoktu ama aklı ve bedeni savaşa hazırlanıyordu..

Faran kaslarını gererek gerginleşti. Çelik naili toynaklarının sesi biraz değişerek bir şekilde daha sert, daha temkinli oldu. Sparhawk eliyle iri kırçılın boynuna dokundu. "Gevşe," diye mırıldandı. "Zamanı geldiğinde sana söyleyeceğim."

Faran ürperip sahibinin yatıştırmasını farkında olmadan sanki can sıkıcı bir böcek gibi silkeleyerek dikkatli yürüyüşünü sürdürdü.

Vanion soru sorarcasına arkadaşma baktı.

"Faran biraz hassaslaştı, Lordum."

"Hassas mı? O kötü huylu hayvan mı?"

"Faran bu tanımı asla hak etmiyor, Vanion. Eğer derinlemesine bakarsan, o iyi huylu bir at. Beni memnun etmek için çok uğraşıyor. Öylesine uzun süredir beraberiz ki çoğu kez ne hissettiğimi biliyor ve tavrını benimkine uydurmak için kendini değiştiriyor. Kötü huylu hayvan, aslında benim ama herkes onu suçluyor. Aphrael onu sürerken yavru bir köpek gibi davranıyor."

"Şimdi kendini savaşa hazır mı hissediyorsun?"

“Burnumdan çekilip götürülmekten hoşlanmam, ama belirli bir Şey yok. Beni çok iyi eğittin, Vanion. Ne zaman sıradışı bir şey olsa savaşa hazırlanmaya başlıyorum. Faran da bunu hissedip aynısını yapıyor.”

Xanetia’yla Kalten, ışıldayan göl ve hemen kıyısına kurulu tuhaf şehre, yamaçtan aşağıya doğru topluluğun önünde ilerlediler.

Solgun Delphae kadını hâlâ o ürkütücü ışıkla parıldıyordu. Kadıru çevreleyen ışıltı Sparhawk’in artan duygularına neredeyse bir tür aura gibi göründü, iğrenç bir çirkeften çok, bir zerafet işareti gibiydi.

“Hepsi tek bir bina, bunu fark ettin mi?” dedi ağabeyine Talen. “Uzaktan bakıldığında sıradan bir şehre benziyor ama yaklaşınca bütün evlerin bağlantılı olduğunu anlıyorsun.”

Khalad homurdandı. “Salakça bir fikir,” dedi. “Bir yangın bütün şehri yakabilir.”

“Evler taş. Yanmazlar.”

“Ama çatılar saz ve sazlar yanar. Kötü fikir.”

Delphaeus’da ayrı duvar diye bir şey yoktu. Dış dünyayı temsil eden penceresiz arka duvarlarıyla bütün hepsi birbirine bağlı evler, dünyaya sırt çevirip içeri bakıyorlardı. Sparhawk ve diğerleri geniş, uzun bir kemerli kapıdan şehre doğru Xanetia’yi izlediler. Delphaeus’un kendine özgü güzel bir kokusu vardı. Yeni biçilmiş saman kokusu. Sokaklar dar ve kıvrım kıvrımdı. Sık sık, büyük kemerli geçitlerden girip diğer uçtan çıkan kubbeli koridorlarla binaların içinden geçiyorlardı. Talen’in belirttiği gibi, Delphaeus’un tamamı yekpare bir binaydı. Başka bir şehirde sokak denen şeyler burada sadece çatısız koridorlardı.

Halk onlardan kaçmadı ama yaklaşmak için özel bir çaba da göstermediler. Solgun hayaletler gibi gölgeli labirentlere süzüldüler.

“Meşale yok,” dedi etrafa bakarak Berit.

“Gerek yok ki,” diye homurdandı Ulath.

“Doğru,” dedi genç şövalye. “Kokunun nasıl değiştiğini fark ettin mi? Chyrellos yanan zift kokar - gündüz bile. Her şeye yapışmış yağlı bir is kokusu olmayan bir şehirde olmak biraz tuhaf.”

“Dünyanın kendi kendine ışıldayan insanlara şimdilik büyük oranda hazır olmadığım düşünüyorum, Berit. Büyük ihtimalle moda olacak bir fikir değil - dezavantajlarına rağmen.”

“Nereye gidiyoruz, Leydi?” diye sordu, yanında ışıldayan solgun kadına Kalten. Kalten’in durumu çok özeldi. Xanetia’ya muhafızlık edip koruyordu. Rahatı ve mutluluğuyla yakından ilgile-niyordu. Bununla beraber, Xanetia’nm halkından gelecek ilk düşmanca hareket belirtisinde kadını öldürecek kişi de oydu.

“Anari’nin dairesine gidiyoruz,” dedi Xanetia. “Anakha’ya teklifimizi yapacak kişi o. Anakha, Bhelliom’un anahtarlarını elinde tutuyor ve sadece o, Bhelliom’a emredebilir.”

“Geri kalanımızı uğraştırmadan bu yolculuğu tek başına yapabilirdin, Sparhawk,” dedi yavaşça Talen.

“Belki, ama insanın yanında arkadaşları olması daima iyi bir şeydir. Hem, yanımda gelmeseydin bütün eğlenceyi kaçıracaktın. O uçurumdan atlamak ve altındaki yüzlerce metrelik boşluğun üstünde havada tembel tembel oturmanın ne kadar eğlenceli olduğunu görmüyor musun?”

“Onu unutmak için çok uğraşıyorum, Lordum,” diye acılı bir ifadeyle karşılık verdi Talen.

Şehrin merkezine yakın o kubbeli koridorlardan birinde atlarından indiler ve atlarını birkaç genç Delphae’ye teslim ettiler. Sparhawk genç adamları zorla seyis yamaklığına sokulmuş çobanlara benzetti. Sonra ışıldayan kadını yüzyıllardır kullanılmaktan aşınmış koyu lekeli bir kapıya doğru izlediler. Hâlâ tepkisiz bir sakinliğin etkisinde olan Sparhawk oldukça dikkatli bir şekilde Xanetia’yi inceledi. Xanetia, Sephrenia’dan pek büyük değildi. Bir

kadın, hem de oldukça çekici biri olmasına rağmen bu bir şekilde anlam taşımıyordu. Xanetia’nm cinsiyeti önemsiz gibi görünüyordu. Yıpranmış kapıyı açıp onları duvarların içine iyice sokulmuş, aralıklı kapılan olan bir koridora soktu. Koridor, kubbeli tavandan uzun zincirlerle sarkan, ışıldayan bir sıvıyla dolu kürelerle aydınlatılmıştı -Sparhawk bunun gölden alınmış su olduğunu tahmin etti.

Xanetia, koridorun diğer ucundaki kapıların birinin önünde durakladı. Gözleri bir an daldı. “Cedon bizi içeri davet ediyor,” dedi kısa bir duraklamanın ardından. Kapıyı açtı ve tam arkasında Kalten’le beraber önlerinden ilerledi. “Delphae’lerin Anarisi Ce-don’un salonu,” dedi ırkının özelliklerinden biri gibi gözüken o yankılanan sesle.

Üç aşınmış taş basamaktan ana salona iniliyordu. Burası kubbeli tavanı alçak ve sağlam kemerlerle desteklenmiş derli toplu bir odaydı. Hafifçe öne doğru kavisli duvarlar beyaz sıvayla kaplıydı. Alçak ve ağır mobilyalar kar beyazı kuzu yünüyle kaplıydı. Odanın diğer ucundaki kemerli bir şöminede küçük bir ateş yanıyordu. Tavanda o parlayan kürelerden asılıydı.

Sparhawk kendini kaba, barbar bir davetsiz misafir gibi hissetti. Cedon’un evi kibar ve ermişimsi bir hava yansıtıyordu. İri yarı Pandion zincir zırhını ve belinde asılı geniş, ağır kılıcının varlığa gereksiz gördü. Kendini çok iri ve uygunsuz hissetti. Çelik ve derilere bürünmüş, gri giysiler içindeki yoldaşları, kadim ve ilkel bir kültürün kaba taş anıtları gibi görünüyorlardı.

Çok yaşlı bir adam odanın diğer tarafından içeri girdi. Güçsüzdü ve beli bükülmüştü. Uzun bir asa birbirine dolaşan adımlarına yardımcı oluyordu. Geride kalan bir tutam saçı kar beyazıydı. Bu ırksal bir özellikten çok aşın yaşlı olması yüzündendi. Ağarmış yün cüppesine ek olarak zayıf omuzlarına bir tür şal örtmüştü.

Xanetia hemen adamın yanında gidip, narin eliyle adamın kırışık yaşlı yüzüne dokundu. Xanetia’nin yüzünde ona karşı olan ilgisi okunuyordu ama konuşmadı.

“Hoş geldiniz, Aziz Şövalyeler,” diye selamladı. Hafif aksanlı bir Elenece konuşuyordu. Az konuşmaktan konuşmasını unutmuş gibi ince bir sesi vardı. “Siz de hoş geldiniz, sevgili kardeşim,” dedi Sephrenia’ya, neredeyse kusursuz ama eski Styricçeyle.

“Senin kardeşin değilim, yaşlı adam,” dedi Sephrenia, ifadesi soğuktu.

“Hepimiz kardeşiz, Aphrael’in Başrahibesi Ylara’lı Sephrenia. Akrabalığımız ortak insanlığımızda yatıyor.”

“Bu bir zamanlar doğru olabilirdi, Delphae,” dedi kadın, buz gibi bir sesle, “ama sen ve lanetli ırkın artık insan,değilsiniz.”

Adam iç çekti. “Belki de değiliz. Ne olduğumuzu ya da ne olacağımızı kesinlikle söylemek zor. Düşmanlığınızı bir kenara koyunuz, Ylara’lı Sephrenia. Burada size bir zarar gelmeyecek ve artık amaçlarımız birleşti. Bizi insanlığın geri kalanından ayırmak istiyordunuz ve artık bizim arzumuz da bu. Bu sona ulaşmak için çabalarımızı birleştirmeyelim mi?” Kadın, adama arkasını döndü. Her zamanki gibi diplomat olan Itagne uygunsuz boşluğu doldurmak için ileri çıktı. “Anladığım kadarıyla, Cedon öyle mi?” diye kibarca sordu. Yaşlı adam başıyla onayladı. “Delphaeus’u şaşırtıcı bulduğumu itiraf etmeliyim, bilge kişi-Biz Tamullar, gerçekten sizin halkınız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ve Delphae’ler hâlâ edebiyatımız içindeki bir dalı aşın etkileyen bir konusu. Ben daima ‘Delphaenik edebiyat’ denen bu şeyin hastalıklı hayal güçleri olan üçüncü sınıf şairler tarafından uydurulduğu kanısındaydım. Şimdi Delphaeus’a geldim ve edebi kibir diye inandığım her şeyin çok daha fazla gerçek temellere oturduğunu gördüm.” Itagne kibardı ve bu konu tartışılmazdı bile. Ağabeyi/ Dışişleri Bakanı Oscagne’den daha zeki olduğu hakkındaki iddiası da büyük ihtimalle çok doğruydu.

Anari hafifçe gülümsedi. “Biz elimizden geleni yaptık, Matherion’lu Itagne. Şiirlerin berbat olduğunu ve duygusal olarak da korkunç olduğunu kabul ediyorum ama ‘Xadane’ yaratılma amacına hizmet etti. Styriclerin, toplumunuzun içine ektiği düşmanlığı yumuşatıp bir kenara itti. Tamullar Atanları kontrol ediyor ve devasa komşularımızla yüz yüze gelme

arzusunda değildik. Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyorum ama benim ‘Xadane’nin yazılmasında çok küçük bir rolüm bile olmuştu.”

Itagne gözlerini kırpıştırdı. “Cedon, aynı şiirden mi bahsediyoruz? Okulda bir öğrenciyken okuduğum ‘Xadane’ yaklaşık yedi yüz yıl önce yazılmıştı.”

“O kadar oldu mu? Yıllar ne çabuk geçiyor. Ateş kubbeli Matherion’da kaldığım süreyi sevmiştim. Üniversite özendiriciydi.”

Itagne şaşkınlığını göstermeyecek kadar iyi eğitilmişti. “Hatla-rınız Tamullara uygun, Cedon ama renginiz biraz - tuhaf görünmedi mi?”

“Siz Tamullar, sakatlıkları belirtmeyecek kadar fazla uygarlaştı-nız. Irkımın özellikleri sadece bir albino olarak görüldü. Bu bilinen bir durumdu. Tahta bacaklı bir meslekteşım - Styric - vardı. Onunla çok şaşırtıcı bir şekilde çok iyi anlaşmıştık. Fark ettiğim kadarıyla yeni Tamulca, ben son kez halkınız arasındayken konuşulana göre oldukça farklılaşmış. Bu benim Matherion’a dönüşümü zorlaştırabilir. ‘Xadane’ için lütfen özürlerimi kabul ediniz. Gerçekten berbat, ama söylediğim gibi amacına hizmet etti.”

“Bunu bilmeliydim,” diye araya girdi Sephrenia. “Bütün Delphaenik edebiyat, sadece bir anti Styric fanatikliği ortamım teşvik etmek amacıyla yaraülmış.”

“Peki, ya siz Styriclerin Tamullan kandırmak için binlerce yıldır açıkça yalancılık yapmasının amacı neydi?” diye sordu Cedon. “Amaç tamamen aynı, değil mi? Taıriul algısına Delphae’lerin yarı insan yan hayvan olduklarım aşılamaya çalışmıyor muydunuz?”

Sephrenia soruyu umursamadı. “Bizden nefretiniz bütün bir ırkın anlayışını kirletecek kadar derin miydi?”

“Peki sizin nefretiniz ne kadar derinlere gidiyordu, Ylara’lı Sephrenia? Şu anda bile, bu masum Elenelerin zihinlerini zehirlemeye çalışmıyor musunuz?” Anari bitkin elini yüzünün önünden geçirerek yastıklı bir

koltuğa oturdu. “Ben karşılıklı nefretimizin iyileştiri-lemeyecek kadar ileri seviyeye ulaştığını düşünüyorum. Ne kadar birbirimizde uzak yaşarsak o kadar iyi. Ve işte bizi bir araya getiren konu da bu. Bizim arzumuz diğerlerinden tamamen ayrılmak.”

“Geri kalanımızdan çok daha iyi olduğunuz için mi?” Sephrenia’nın sesi aşağılama doluydu.

“Daha iyi değil, Rahibe, sadece farklı. O abartılı üstünlük duygusunu sizin ırkınıza bırakacağız.”

“Eğer ikiniz binlerce çağ boyunca süren nefreti yenilemek istiyorsanız, geri kalanımızın buna katılmayı tercih etmeyeceğini sanıyorum,” dedi sakince Vanion. “İkiniz de biz olmadan bu işi iyi beceriyor görünüyorsunuz.”

“Onların ne yaptığını bilmiyorsun, Vanion,” dedi gözlerinde sessiz bir yardım isteme ifadesiyle Sephrenia.

“Açıkçası, tatlım, birkaç bin yıl önce olanlarla hiç ilgilenmiyorum. Eski defterleri karıştırmak istiyorsan, lütfen bunu kendi boş zamanlarında yap.” Vanion yaşlı Delphae’ye baktı. “Anladığım kadarıyla aklınızda bir tür takas var, Cedon. Burada oturup Sephrenia’la birbirinizi dilim dilim kesmenizi izlemek isterdik ama zamanımız kısıtlı. Bilirsiniz, devlet işleri.”

Sparhawk, bile buna biraz kızdı.

“Çok kabasınız, Lord Vanion,” diye onaylamayan bir tonda soğukça karşılık verdi Cedon.

“Ben bir askerim, sayın Anari. Kin dolu küçük hakaretlerle dolu bir konuşma canımı sıkıyor. Sen ve Sephrenia gerçekten kavga etmek istiyorsanız, balta kullanın.”

“Daha önce Elenelerle temas fırsatlarınız olmuş muydu, sayın Anari?” diye sakinleştirici bir havada sordu Itagne.

“Neredeyse hiç olmamıştı.”

“Bu konuda tanrıya birkaç şükür duası etmeyi düşünebilirsiniz. Elenelerin hemen konuya girmek konusunda acı verici bir eğilimleri vardır. Şüphesiz, korkunç derecede medeniyetsiz bir tavır ama zamandan kurtarıyorlar. Anladığım kadarıyla Anakha’ya teklifinizi sunmak istiyorsunuz. İşte şuradaki o. Sizi uyarmak zorundayırn ki, Sparhawk’la kıyasandığında Lord Vanion’un yönetme yeteneği çok daha mükemmeldir, ama Sparhawk, Anakha ve bu yüzden eninde sonunda onunla konuşmanız gerekecek.”

“Bu gece hepimiz rahatsız edici olmaya karar verdiğimize göre bir sonuca varacağımızı sanmıyorum,” dedi Sparhawk. “Neden istediğinizi ve karşılığında ne vereceğinizi bana söylemiyorsun, Cedon? Onu bu gece iyice düşüneceğim. Yarın, hepimiz kibarlığımızı daha sıkı kontrol altına almak için gereken zamanı bulduktan sonra, bu konuda konuşabiliriz.”

“Bilgece bir yol, belki de, Anakha,” dedi yaşlı adam. “Tamu-li’de gerçekleşen bir karışıklık var.”

“Evet. Bunu fark ettik.”

“Karışıklık İmparatorlukla yönelik değil, Anakha, size yönelik. Bhelliom’un anahtarlarına sahip olduğunuz için buraya çekildiniz. Düşmanlarınızın gözü o mücevherde.”

“Evet, bunu da biliyoruz. Açılış konuşmasına ihtiyacım yok, Cedon. Nereye varmak istiyorsun?”

“Mücadelenizde size yardımcı olacağız ve yardımımız olmadan başarılı olamayacağınız konusunda sizi temin ederim.”

“Bu konuda bizi ikna etmen gerekiyor ama bunu başka bir sefer konuşabiliriz. Karşılığında ne istiyorsun?”

“Bhelliom’u alıp bizi vadimize kapamanızı.”

“Hepsi bu mu?”

“İşte bütün istediğimiz bu. Bizi diğerlerinin ulaşamayacağı bir yere koyunuz ve bütün diğerlerini de bizim ulaşamayacağımız bir yere koyunuz. Bundan herkes faydalanacak - Elene ve Tamul, Styric ve Delphae. Bhelliom’un sınırsız gücünü bizi insanoğlunun geri kalanından ayırmak için kullanın ki yolculuğumuza rahatsız edilmeden devam edebilelim.”

“Yolculuk mu?”

“Bir mecaz, Anakha. Bizim yolculuğumuz nesillerle ölçülür, fersahlarla değil.”

“Bu eşit bir takas mı? Kimse ne girebilsin ne de çıkabilsin diye bu vadiyi kapatırsam, siz düşmanlarımızla mücadele etmemize yardımcı olacaksınız?”

“Eşit bir takas, Anakha.” “Tamam. Bunu düşüneceğim.”

“Bu konuda ya da bununla ilgili başka bir konuda benimle asla konuşmuyor, Sparhawk,” diye iç çekti Vanion. Kır saçlı Eğitme^ ve arkadaşı geceyi geçirdikleri, minik, hücre benzeri odalar yığınına giden koridorun tam yanındaki küçük bir odada özel olarak konuşuyorlardı.

“Dün akşam birazcık kabaydın,” dedi Sparhawk.

“Mantıksız davranışlar beni sinirlendirir. Keşke Aphrael burada olsaydı. Çok kısa bir sürede Sephrenia sorununu çözerdi.”

Sparhawk koltuğuna iyice çöktü. “Emin değilim, Vanion. Sana bunu söyleyip söylemem gerektiğini bilmiyorum ama Aphrael’in bu işe karışmayacağını sanıyorum. Ayrılmadan önce, bana Sephrenia’nın bunu kendi başına çözmesi gerektiğini söyledi.”

“Itagne, Styric ve Delphae arasındaki bu düşmanlığa bir açıklık getirebilir mi?”

Sparhawk olumsuzca başını salladı. “Bize şimdiye dek söylediklerinden fazlası çıkmaz. Bütün sorun Cyrgai’lerle savaş zamanına dayanıyor gibi. Bu yaklaşık on bin yıl önceydi, bu yüzden tarih gerçekte olup bitenler biraz belirsiz. Styric ve Delphae’lerin müttefik olduğu açık. İşin içinde ihanet gibi bir şey de var.”

“O kadarını ben de anladım. Itagne kimin ihanet ettiği konusunda bir tahmin yürütebiliyor mu?”

“Hayır. Styricler yüzyıllardır Tamullara yararlı oluyor - tıpkı Eo-sia’da Kilise’ye yararlı oldukları gibi. Olanlar hakkındaki kendi yorumlarım, tarihin Tamul açısına sezdirmeden sokmaya uğraşıyorlar. Dün gece Cedon’un bize anlattıklarından, Delphae’lerin Matherion Üniversitesi’ne sızdığım ve kesinlikle aynı düşünce yüzünden Tamul kültürüne Delphaenik edebiyatı soktuklarını söyleyebilirim On bin sene önce olanlar mitoloji ve efsanelerin kaim tabakası altına gömüldü. Hem Styric hem de Delphae halkları çamuru bulandırma uğraşında oldukları için asıl gerçek, büyük ihtimalle asla açığa çık’ mayacak.” Hafifçe gülümsedi. “Bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama Delphae’ler zamanlarını şairleri bozmaya çalışa3* geçirirken Styricler de tarihçileri bozmaya çalıştılar.”

“Aphrael gerçeği biliyordur.”

“Büyük ihtimalle ama konuşmuyor. Sessizliğinin kasıtlı olduğu-nu bilecek kadar onu tanıyorum. Aslında asıl suçlunun kim olduğumu bilmemizi istemediğini düşünüyorum. Her nedense taraf tutmamamızı istiyor gibi. Bu bizi çok zor bir konuma getiriyor. Bu ırksal düşmanlığın ardındaki gerçeği bir gün bulacağımızı sanmıyorum -jâ bu önemli değil. Sephrenia ya da Anari’nin de bildiklerinden şüpheliyim, ikisinin de elinde önyargılarını sağlamlaştırmak için yaklaşık dört yüz nesillik isterik propagandaların avantajları var. Bizim sorunumuz Delphae’lerin bizi burada sonsuza kadar tutabilecek olmaları. Gitmeye kalkarsak, sonunda onlarla anlaşalım diye bizi yine buraya yönlendirecekler. Hepimiz Sephrenia’yı seviyoruz ama Delphae’lerle anlaşırsak anmda alev alacaktır.”

“Evet, bunu fark ettim. Ben ne yapacağım, Sparhawk? Onun parmağına iğne batsa benim kanım akar.”

“Ona yalan söyle,” diye omuz silkti Sparhawk.

“Sparhawk!”

“Bu konuyu çok aleni yapman gerekmiyor, sadece tarafsızlığını hafifçe ona yönlendir. Bhelliom benim sorumluluğumda, bu yüzden Cedon benimle pazarlık edecek. Teknik olarak burada ikinci derecedesin - üzgünüm, ama bu doğru, Vanion. Cedon benimle anlaşma yapacak, seninle değil. Arada bir bana ters ters bak ve itiraz et. Sephrenia mantıksız davranıyor, bu yüzden diğer mantıklı düşünen Eleneler ona karşı çıkacak. İyisi mi onu tamamen tek başına bırakmayalım. Onun hayatındaki en önemli kişisin ve sen de ona sırtım döner gibi görünürsen kalbi kırılacak.” Hoşnutsuz bir tavırda gülümsedi. “Ama anlaşma sırasında beni kurbağaya çevirmesine izin vermemeni senden kişisel bir iyilik olarak kabul edeceğim.”

“Gelin bir iki adım gerileyelim, sayın Anari,” diye önerdi Sparhawk, duvarları içeri çökük geniş odada yeniden bir araya geldiklerinde. “Burada tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmem gerekiyor. Styricleri incitecek hiçbir şey yapmayacağım. Bazen huysuz ve zor insanlar olabilirler ama her nedense biz onları çok severek büyüdük.” Hoşnutsuzluğunu hafifletme umuduyla Sephrenia’ya gülümsedi. “Bir tür yolculuktan söz ettiniz. Bu yolculuğun konuşmamızın odağı olacağını hissediyorum. Nereye gidiyorsunuz?”

“Biz değişiyoruz, Anakha. Dünya bize düşman olduğunda Edaemus’a bizi koruması için yakardık.”

“Tanrınız mı?”

Anari başıyla onayladı. “Cyrgai savaşından önce, çocuk gibi, basit insanlardık. Edaemus, basit sevinçlerimiz ve kısa süreli hüzünlerimizi paylaşmak için aramızda yaşardı. Dünyadaki bütün insanlar içinde savaşmaya en yakışmayanlar bizlerdik.” Yaşh adam Sephrenia’ya baktı.

“Bizi toplum dışına iten şey hakkındaki gerçekten bahsederek öğretmeninizi kırmayacağım.”

“Gerçek çok iyi biliniyor,” dedi sertçe Sephrenia.

“Evet ama sizin gerçeğiniz bizimkinden oldukça farklı. Siz bir şeyin olduğuna inanıyorsunuz ve biz de başka bir şeyin olduğuna. Ama bu durum Ylara’lı Sephrenia ile bizim aramızda ve Eleneleri ilgilendirmiyor. Aslında, ne Styric ne de Delphae halkı o bahtsız olayı asla onaylamıyorlar. Sebep her neyse, Anakha, Delphae’ler dışlandı ve bütün insanlar bize düşman oldu. Söylediğim gibi Edaemus’a yakardık ve o da bizi lanetliyerek buna karşılık verdi.”

“Şu sizin Edaemus’unuz sevgisini çok özel bir şekilde gösteriyormuş,” diye belirtti Ulath.

“Bu bizi korumasının tek yoluydu, Aziz Şövalye. Biz savaşçı değiliz ve diğer insanların birbirlerini öldürdüğü silahlar konusunda yeteneğimiz yok. Bu yüzden Edaemus en ufak bir dokunuşumuzu bile silah haline sokarak bizi lanetledi. Diğer insanlar kısa süre sonra ellerimizle dokunmamızın ölüm olduğunu gördü.”

, “O zaman neden hâlâ hayattayım, Cedon?” diye sordu Kalten. “Günlerdir Xanetia’ya ata binip inmesi için yardım ediyorum. Dokunuşu beni öldürmedi.”

“Bu laneti kontrol etmeyi öğrendik, Sör Kalten. Elini gölümüze daldırdığında Edaemus’un planının bir parçası da buydu.”

“Göle mi?”

Anari başıyla onayladı. “Edaemus, laneti doğrudan bize yapmayı kabullenemedi ve bizim yerimize gölün sularını lanetledi. Göl, tek su kaynağımız ve ondan içmemiz gerekiyor. Bu vadiye ilk geldiğimizde, Edaemus’un aklı bizimki gibi çocukçaydı. Bir oyun oynarcasına gölün sularına bizi ışıldatan bir özellik katmıştı. Gölden içtik ve suları bedenlerimize işledi. Sevgisi yüzünden Edaemus bizim Tanrılar gibi

görünmemizi sağlamıştı. Bu zararsız bir eğlenceydi ve kısa bir süre içinde bizi değiştirdiği için onu affettik, onunla beraber dünya bize düşman kesildiğinde Edaemus gölü lanetledi ve lanetle değişen sular bizi de değiştirdi. Düşmanlarımızı uzak tutan ölüm dokunuşu, Tanrımızın planının çok küçük bir parçasıydı. Koşullar bizi dünyadan uzaklaştırmıştı ve Edaemus'un amacı daha da uzaklaştırmaktı. Biz değişiyoruz, dostlarım. Bedenlerimiz farklı, zihnimiz ve ruhlarımız da. Biz artık ne sizin gibi ne de bir zamanlar olduğumuz gibi değiliz. Oluşan her nesilde bu amansız değişim ilerliyor. Xanetia, sevgili, nazik Xanetia beni düşüncelerinin uzandığı yerleri kavrayamaya bile başlayamayacağını kadar ötelere geçti. Zaman içinde, bana göre, Tanrılara eşit olacak hatta geçecek."

"Ve sonra da bizim yerimize geçeceksiniz," diye suçladı Sephrenia. "TrollTerin Şafak-adamlar'ın yerine geçmesi ve bizim de TrollTerin yerine geçmemiz gibi, siz değersiz DelphaeTer bizim efendilerimiz olacaksınız, Tanrılarımızı kaldırıp bir kenara atarak dünyanın zevklerinin tadına bakarken bizi de yaşanamayacak çorak yerlerde köpekler gibi kulübelere kapatacaksınız. Biz Styricler binlerce yıl boyunca Elenelerin elinde böylesi muamelelere dayandık ve çok şey öğrendik. Bizi kolayca boyunduruk altına alamayacaksınız, Cedon, size ne tapacağız ne de kamçılanmış köpekler gibi ayaklarınıza sürünerek yaltaklanacağız."

"Sizi ve topraklarınızı nasıl zorla ele geçirebiliriz ki, YlaraTı Sephrenia? Biz gölümüze bağımlıyız ve sularından uzun süre uzak kalamayız. Üstelik, sizin yerinize geçmenin bizim için anlamı yok, çünkü burada olmayacağız. Bizim yolculuğumuz ışığa doğru ve sonunda ışık olacağız. Anarae olacak Xanetia'm şimdi bile ışığa karışabilir ama onun mükemmelliğine erişememiş olan bizler onun ayrılmasını engelliyoruz. Biz öldüğümüzde onun burada kalması için hiçbir neden olmayacak ve vatanımızı hazırlamak için bizden önce giden EdaemusTa birlikte yıldızlar araşma yerleşmek' için Delphae'lere önderlik edecek."

"Orada da Tanrı olacaksınız," diye kindar bir alayla ekledi Sephrenia.

"O anlamı olmayan bir kelime YlaraTı Sephrenia," dedi yavaşça Xanetia. "Hepimiz, Tanrılar ve insanlar, aynı amaca doğru ilerliyoruz-Edaemus

bizden önce gitti ve biz de sizden önce gideceğiz. Si-zin gelişinizi sevgiyle bekleyeceğiz, hatta bize yaptığınız haksızlık için sizi bağışlayacağız."

"Bizi bağışlamak mı?" diye patladı Sephrenia. "Sizin küçümseyici bağışlamanızı reddediyorum!" Farkında olmadan eski Styricçe konuşmaya başlamıştı. "Sizi asla ne bağışlayacağım ne de sizin bağışlamanızı kabul edeceğim."

"Ama edeceksiniz, Sephrenia," dedi ışıldayan kadın. "Şu anda bile göğsünüzün içindeki kalbinizde şüpheler var. Sizin iki fikriniz var, narin Sephrenia. Sizi çok iyi tanıyorum ve bu kış ayazı gibi, ruhunuzun karanlık, gizli köşelerinde saklanan nefreti tanıyorum. Sizi temin ederim ki o, sevgi dolu doğanızın sıcak güneşinde eriyecektir - tıpkı benim kendi nefretimin şimdiden acı verici bir şekilde erimeye başlaması gibi. Ama hata yapmayınız, Ylara'lı Sephrenia, sizin Delphae'lerden nefret etmeniz gibi ben de Styric'lerden nefret ediyorum. Binlerce yıllık düşmanlığı bir kenara koymak kolay bir şey değildir. Kalleş Styric'lerden nefret ediyorum ama sizden nefret etmiyorum. Kalbinizi benimkiymişçesine tanıyorum, sevgili kız kardeşim. Zaman içinde ikimiz de bu çocuksu nefreti bir kenara koyarak birlikte barış içinde yaşayacağız."

"Asla!"

"Asla, sevgili kız kardeşim, çok ama çok uzun bir süredir."

"Sanırım konudan biraz uzaklaşıyoruz," diye kesti Sparhawk. "Anladığım kadarıyla, vadinin sonsuza dek kapanması tasarlanmıyor?"

"Buna gerek olmayacak, Anakha," dedi Anari. "Biz gittikten sonra, Edaemus göldeki laneti kaldıracak, sular' normale dönecek ve diğer insanlar korkmadan bu vadiye rahatça gelebilecekler."

"Eğer bu vadiyi Bhelliom'la kapatırsam, tamamen kapatırım. Kesinlikle hiçbir Delphae'nin asla buradan ayrılamayacağını garanti edebilirim. Ay veya güneş ışığına dönüşecekseniz bu işinizi zorlaştırmaz ama bunun altında başka bir fikir gizliyse onu şimdiden unutabilirsiniz. Ve sizin şu Edaemus'unuzun gündeminde Styric'lere karşı bir tür gizü misilleme varsa,

ona bundan vazgeçmesini söylerseniz iyi olur. Bhelliom kahvaltıda Tanrı yer - Azash bunu öğrendi. Hâlâ vadinizi kapatmamı istiyor musunuz?”

“Evet,” diye hiç tereddüt etmeden karşılık verdi Cedon.

“Ya sen, Sephrenia?” diye sordu Sparhawk. “Böyle bir garanti seni tatmin eder mi?”

“Hilekârlık yapmayı deneyeceklerdir, Sparhawk. Onlar namussuz bir ırktır.”

“Bhelliom’u biliyorsun, Sephrenia - üstelik benden daha iyi. gerçekten herhangi birinin insan ya da Tanrı onu kandırabilece-eini düşünebiliyor musun? Eğer ona Delphaeleri içeride ve diğer , ertesi dışarda tutmasını söylersem, kimse o hattı geçemeyecektir - ne sen, ne ben, ne Aphrael, ne Edaemus hatta Elene Tanrısı bile. Hatta dünyanın bütün Tanrıları ve onların bütün dünyaları bir araya gelse bile, Bhelliom içeri sokmayacaktır. Eğer bu vadiyi kapatırsam öylece kalır. Kuşlar ve hatta solucanlar bile oradan çıkamaz. Bu seni tatmin edecek mi?”

Kadın ona bakmayı reddetti.

“Bir yanıt istiyorum, küçük ana ve onu almak için bütün bir yıl beklememeyi tercih ederim. Bu seni tatmin edecek mi?”

“Çok kötüsün, Sparhawk.”

“Şu anda kafamda bir çok şey var. Bunu düşün ve neye karar verdiğini bana söyle.” Anari’ye döndü. “Tamam, artık ne istediğinizi biliyorum. Bir sonraki soru benim çıkarım nerede? Bu anlaşmadan benim yararım ne olacak?”

“Düşmanlarınızla mücadelenizde desteğimiz, Anakha.”

“Bu biraz belirsiz, Cedon. Bende Bhelliom var. Benim için kendi başıma yapamayacağım ne yapabilirsiniz?”

“Mücevherin işbirliğine ihtiyacınız var, Anakha. Siz o taşı zorlayabilirsiniz ama o sizi sevmiyor ve bazen kasten sizi yanlış anlıyor - siz Arjuna’daki Delo’ya gitmek isterken sizi ve Çocuk Tanrı-ça’yı Demos’a götürmesi gibi.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye ürkerek sordu Sparhawk.

“Beyniniz bana açık, Anakha, bütün diğer beyinler gibi. Bu size sunabileceğimiz hizmetlerden biri. Onların ne düşündüklerini bilmeniz avantajınıza olamaz mı?”

“Kesinlikle olur, Cedon ama insanlardan gerçeği zorla’ öğrenmenin başka yolları da vardır.”

“işkence edilen insanlar, işkence edildiklerini ve size ne açıkladıklarını bilirler. Bizim yöntemimiz çok daha zor algılanır.”

“Burada haklı, Sparhawk,” dedi Kalten. “Şu anda ne düşünüyorum, Cedon?”

“Halkımız size bir oyun oynarsa Xanetia’yi öldürme göreviniz yüzünden rahatsızsınız, Aziz Şövalye. Düşüncelerinizde ona doğru nazik bir eğilim var.”

“Bu konuda haklı,” diye kabul etti Kalten. “Sanırım bu insanlar diğerlerinin düşündüklerini duyabiliyor.”

“Başka yeteneklerimiz de var, Aziz Şövalyeler,” dedi Anari, “ve isteğimiz karşısında onları size seve seve sunuyoruz.” Üzgünce Sephrenia’ya baktı. “Korkarım bu yetenekleri ortaya serdiğimde kalbiniz bize karşı daha da sertleştirip acı verecek, sevgili kız kardeşim.”

“Bana böyle hitap etmekten vazgeçin? Kalbim zaten sana ve türüne karşi granit gibi sert.”

“Bu doğru değil, Ylara’lı Sephrenia,” dedi Xanetia. “Bizim türümüzle ilk karşılaşmanızda bu konuda içinizde hiçbir kötülük bulmadığı için

endişelendiğiniz bir gerçek. Kişisel bir hınçtan çok kendi ırkınıza karşı duyduğunuz görev duygusundan kaynaklanan bir kini sürdürmek zordur. Ben de benzer durum yüzünden duyduğum endişemi açıkça itiraf ediyorum. Ben sizi sevmeye eğilimliyim aynı sizin de beni sevmeye eğilimli olduğunuz gibi."

"Kes şunu!" diye patladı Sephrenia. "Kirli ellerini düşüncelerimden uzak tut."

"İnatçı, değil mi?" diye mırıldandı Ulath.

"Styricum'un Genç Tanrıları'mn görevi çocuklarını korumaktır - kendi aptalca hareketlerinden bile," diye belirtti Anari. "Bu yüzden Styric'lerin diğer insanların güçlerinin ötesine geçmek istediklerinde büyü için Tanrılarına başvurmaları ve yardım için yakarmaları gerekir. Öyle değil mi, Ylara'lı Sephrenia?"

Kadın onü yanıtlamayı reddetti.

"Bu Styric büyüsünün özüdür, Cedon," dedi onun yerine Vanion.

Sephrenia adama ters ters baktı ve Sparhawk sessizce homurdandı. Vanion niye ağzını kapalı tutamıyordu ki?

Anari başıyla onayladı. "Edaemus, söylediğim gibi bizden önce yolumuzu hazırlamak için ayrıldı ve artık bize göz kulak olamıyor. Bu yüzden yapılması gereken şeyleri onun yol göstericiliği olmaksızın yapabilmemiz için bize bazı güçler bahşetti."

"Sınırsız büyü mü?" diye bağırdı Sephrenia. "Tanrıların gücünü hiçbir sınırlama olmaksızın kendi ellerinizde mi tutuyorsunuz?"

"Çok azımız, evet."

"Bu canavarca! insan aklı böyle bir gücün içeriğini anlamaya yeterli değildir. Çocukça kaprislerimizi tatmin etmek için başıboş bırakılmanın önemini kavrayamayız."

“Tanrıçanız size iyi öğretmiş, YlaraTı Sephrenia,” diye belirtti Xanetia. “Onun inanmanızı dilediği şey de bu.”

“Tanrıçanız sizi bir çocuk olarak tutacak, sevgili kız kardeşim,” dedi Anari. “Siz çocuk olduğunuz sürece onu sevmeniz güvencede olacaktır. Ama size doğruyu söylüyorum ki Edaemus bizi Aphrael’in sizi sevdiğinden daha çok seviyor. Yine de onun sevgisi bizi büyümeye zorluyor. Gücünü bizim elimize verdi. Onu taşıdığımız sürece davranışlarımızın sonuçlarını kabullenmek zorundayız. Bu farklı bir tür sevgi, ama yine de sevgi. Edaemus artık bize yol göstermek için burada yok, bu yüzden kafamızda tasarlayabildikleri-mizi yapabiliriz.” Anari nazikçe gülümsedi. “Beni bağışlayınız dostlarım, ama çok yaşlı biri olarak sadece tek bir kaynağım kaldı.” Zayıflamış kara kuru elini kaldırdı ve oldukça üzgün bir şekilde baktı. “Geçen yıllarla birlikte ne çabuk değiştik ve bu değişim ne kadar ısdırap vericiydi.”

Değişim aşamalıydı ama değişimin afallatıcı doğası düşünüldüğünde gözlerinin önünde oluşan şey neredeyse mucizeviydi. Kara kuru zayıf el iyice etlendi; yamru yumru eklemler düzelip kırışıklıklar kayboldu. Değişim sadece elde olmuyordu. Cedon’un yüzündeki çizgiler ve kırışıklıklar da yavaşça yok oluyor gibiydi. Çökük yanakları doldu, bir tutam ince saçı gürleşip başının üzerini örtmeye başladı. Yılların yıprattıklarını, gözüken hiçbir çaba sarf etmeden geri getirirken adamı izlediler. Dinç gençliğine döndü. Derisi parlak, elleri, yüzü gergin ve lekesizdi. Sonra küçülmeye başladı. Kol ve bacakları elbisesinin içine doğru çekiliyordu. Yanakları ve çenesindeki hafif uzamış diken diken sakal yok oldu. Geri gitmeyi sürdürürken kafası küçüken gövdesine göre büyüyor gibiydi. “Bu kadar geri gitmek yeterli,” dedi çocuksu tiz bir sesle. Daha çok küçük bir çocuğun yüzüne uyan tuhaf bir ifadeyle gülümsedi. “Burada yapılacak yanlış bir hesaplama beni yok olmaya kadar küçültebilir. Aslında bunu düşündüm ama görevim ve sorumluluklarım henüz bitmedi. Xanetia’nm kendi görevleri var ve benimkileri de sırtına yükleyemem.”

Sparhawk zorlukla yutkunabildi. “Demek istediğini anlattın, Cedon,” dedi gergin bir sesle. “Bizim yapamayacağımız şeyler ya. pabildiğiniz gerçeğini kabul edeceğiz.” Etrafındaki arkadaşlarına baktı. “Daha şimdiden soruların

biriktiğini görebiliyorum," dedi onlara, Sephrenia'nın bakışlarından kaçınarak "ve neye karar verirsek verelim, hepimizin bu konuda ciddi şüpheleri olacak."

"Dua edebiliriz," diye önerdi Bevier.

"Ya da zar atıp ona göre karar veririz," diye ekledi Ulath.

"Senin zarlarınla yapamayız," diye itiraz etti Kalten.

"Mantığa bile başvurabiliriz," dedi Vanion, "ama Sparhawk haklı. Nasıl karar vermeye çalışırsak çalışalım, büyük ihtimalle bütün kış burada oturacağız ve hâlâ mutabık kalamayacağız." O da Sephrenia'nın bakışlarından kaçmıyordu.

"O zaman, peki," dedi ceketinin içine doğru uzanan Sparhawk, "Aphrael burada olup bizi ortak bir düşünceye zorlayamayacağı için kararı Bhelliom'a bırakacağız." Altın kutuyu çıkarıp önündeki masanın üstüne koydu.

"Sparhawk!" diye bağıran Sephrenia'nın soluğu kesilmişti.

"Hayır, Anakha!" Xanetia da haykırmıştı.

"Bhelliom hiçbirimizi sevmiyor," dedi adam, "bu yüzden onun tarafsızlığına bir şekilde güvenebiliriz. Burada birinin yol göstermesine ihtiyacımız var ve ne Edaemus ne de Aphrael bunu sağlamak için burada değil - üstelik buradaki özel koşullara bakıldığında hangisine güveneceğimi bilmiyorum. Etkilenmemiş bir fikir istiyoruz, bu yüzden neden Bhelliom'un bu durum hakkında neler düşündüğünü öğrenmiyoruz?"

On Beşinci Bölüm

“MAVİ GÜL,” diye elinde ışıldayan mücevhere Troll dilinde seslendi Sparhawk, “ben Anakha’yım. Beni tanıyor musun?”

Bhelliom hafifçe titredi ve Sparhawk taşın onun egemenliğini kabul etmekteki sert gönülsüzlüğünü hissetti. Sonra düşündü. “Sen ve benim konuşmamız lazım,” dedi bu kez Elene dilinde konuşarak, “ve sanırım Khwaj’la diğerlerinin dinlemesi gerekmiyor. Böyle konuşunca beni anlayabiliyor musun?”

Artık titreyişte çok hafif bir merak izi vardı.

“İyi. Benimle konuşabilmenin bir yolu var mı? Sen ve benim karar vermemiz gereken bir şey var. Bu benim için kendi istediğimi sana zorla yaptıramayacak kadar önemli, çünkü hatalı olabilirim. Benden ya da özellikle bu dünyadaki hiçbir yaratıktan - hoşnut olmadığını biliyorum ama bu kez ortak bir ilgi odağımız olabilir sanırım.”

“Beni serbest bırak.” Ses ağır ağır kaybolan bir fısıltı gibiydi ama tanıdıktı.

Sparhawk, Kalten’e bakmak için etrafında döndü. Çocukluk arkadaşının yüzü donuk ve anlamsızdı. Sözcükler dudaklarından sertçe çıkıyordu. “Bunu niçin yaptınız, Anakha? Beni niçin köleleş-tirdiniz?” Eski Elene dilindeki bu sözler Kalten’den gelmiyordu, ama Bhelliom niçin bu en beklenmez ağzı seçmişti?

Sparhawk dikkatli bir şekilde düşüncelerini yeniden düzenleyerek mücevherin ona hitap ettiği son derece resmi bir dil haline soktu ve bu köklü değişimle birlikte yeni algı ve anlayış oluştu. Zihninde o ana dek

hareketsizce bekleyen bilgi, sanki bu özel anahtarla açılmış gibiydi. Gariptir ki anlayışı lisanına bağlıydı ve daha önce de zihninin kapalı bölümü açılarak çağdaş Elene dilinin "ütün rastlantısal gevşekliğinden ayrılıp daha gösterişli ve daha ahenkli bir anlayışa geçmişti. "Sizi köleleştiren kişi ben değilim, Mavi Gül. Sizi şu anki durumunuzun içinde donduran demirin kırmızısına tehlikeli bir şekilde yaklaşmanız, tamamen sizin kendi dikkatsizliğiniz yüzünden. Ve sizi topraktan çıkarıp zalim elmas aletleriyle bu çiçek benzeri biçime sokan da Ghwerig'di."

Kalten'in dudaklarından boğuk bir inilti yükseldi, katlanılmış ve hatırlanan acıların iniltisi.

"Ben Anakha'yım, Mavi Gül," diye sürdürdü Sparhawk. "Ben sizin yaratığımzım. Varlığımın nedeni sizsiniz ve sizin özgürlüğünüzü sağlayacak araç da ben olabilirim. Bana olan güveninize ihanet etmeyeceğim. Ben sizin düşüncelerinizin bir bölümünden yaratıldım ve bu yüzden sizin hizmetkârınızın!. Aslında siz beni köle-leştirdiniz. Yazgımı diğerlerinden ayırarak beni bu dünyanın Tanrılarına ve diğer tüm insanlara yabancı kılan siz değil misiniz? Ama sizin köleleştirilmiş hizmetkârınız olsam da, ben, yine de, bu dünyadayım ve ne onun yok olmasına ne de onun insanlarının benim düşmanlarımın iğrenç zulümleriyle ezilmelerine izin vereceğim. Sizi Ghwerig'in esaretinden kurtarmadım mı? Bu üzerime yüklediğiniz vazifeye sadakatimin küçük bir göstergesi değil mi? Ve ortak bir amaca bağlı olarak, şu anda bizi birbirimize zincirle-yenden daha kötü bir köleliğe sokacak olan Azash'ı beraberce yok etmedik mi? Beni yanlış anlamayın, Mavi Gül, ama siz benim olduğunuz kadar ben de sizin kölenizin! ve bir kez daha, bizi birbirimize bağlayan zincirin ortak bir amacı var ve bu amaç gerçekleşene kadar ikimiz de özgür olamayacağız. Ardından siz ve ben ayrı yollara gitmekte özgür olacağız - ben kalacağım ve siz gideceksiniz, istediğiniz gibi, en uzak yıldıza doğru olan, yarıda kesilmiş sonsuz yolculuğunuza devam etmekten mutlu olacaksınız."

"İyi öğrenmişsiniz, Anakha," dedi gönülsüzce Bhelliom, "ama konumunuzu anlayışınız, onu anlayacağım bilinç düşünceniz üzerinde kendini asla belli etmedi. Yanlış yaptığımı düşünerek umudumu kesmeye başlamıştım."

Sephrenia gözlerini dikmiş onlara bakıyordu. Önce Sparhawk’a ardından bilinçsiz görünen Kalten’e; kadının solgun kusursuz yüzünde kızgınlığa çok benzeyen bir ifade vardı. Xanetia da gözlerini dikmiş bakıyordu ve onun ifadesindeki kızgınlık da daha az değildi. Sparhawk, bu durumdan anlık bir zevk aldı. İkisi de, belki farkında olmadıkları, hor görücü üstünlük kibirleri yüzünden birbirlerine çok benziyorlardı. Sparhawk’in olaylar hakkında, bilincinin içinde uzun süredir kendisini saklayan bu ani ve beklenmeyen farkındalığı onla-pjı rahatsız edici kendini beğenmişliklerini oldukça sarsmıştı. Adam nayatında ilk kez Anakha olduğunu bilinçli olarak kavradı. Daha da önemlisi, ne Sephrenia ne de Xanetia’nin kavramaya bile başlayama-yacaklan, Anakha’mn anlamını artık biliyordu. Bhelliom’a ulaşmak için ikisinin etrafından dolaştı ve düşüncelerini Bhelliom’unkilerle birleştirerek bir seviyeye kadar Bhelliom’un bilincim paylaştı, ki bu onların hiçbirinin asla yapamayacağı bir şeydi.

“Siz yanlış yapmadınız, Mavi Gül,” dedi mücevhere. “Sizin hatanız, özellikle bu konuşmaya döktüğünüz düşüncenizde yatıyor. Benim anlayışım değişmişti ve sözlerinize aynı şekilde karşılık verene dek kendisini ortaya çıkarmadı. Artık, gelin birlikte çalışalım. Benim düşmanlarım sizin de düşmanlarınız, şurası gerçek ki beni bağlayabilecekleri gibi sizi de bağlayabilirler. Onlar ortadan kalkana dek hiçbirimizin özgürlüğü güvende olmayacak. Bu konuda hemfikir miyiz?”

“Mantığınız anlamlı, Anakha,”

“O zaman amacımız da aynı?”

“Öyle görünüyor.”

“Burada biraz gelişme kaydettik,” diye mırıldandı Sparhawk.

Kalten’in ifadesi tasvip etmezcesine soğudu.

“Özür dilerim,” dedi Sparhawk, “alışkanlık, sanırım. Mantık, düşmanlarımızın ve amacımızın ortak olduğunu gösteriyor. Bu yüzden düşüncelerimiz sizin dövdüğünüz zincirle birbirine bağlı olduğu için, bu yolda çabalarımızı birleştirmemiz gerekiyor. Zafer bizi özgür bırakacak.

Düşmanlarımız ve amacımız ortadan kalkacak ve zincirden kurtulup birbirimizden uzaklaşacağız. Bu görevin başarılmasının ardından yolunuza devam etmeniz için sizi özgür bırakacağımı taahhüt ediyorum. Hayatım şüphesiz ki sizin elinizin içinde ve eğer size karşı bir hata yaparsam beni yok edebilirsiniz."

"Düşüncelerinizde bir hata görmüyorum Anakha, sevgili varlık, bileğinizi güçlendireceğim, yüreğinizi güçlendireceğim. Anlaşük."

"Tamam o zaman!" Sparhawk, sevinç içindeydi.

"Tamam!" Kalten'in dudaklarından yükselen ses, daha önce ku-V ve duygusuzdu, ama artık onun da içinde sevinç vardı.

"Ve şimdi sizin ve benim beraber vermemiz gereken bu karar."

"Sparhawk …" Sephrenia'nın sesi kararsızdı.

"Özür dilerim, küçük ana," dedi, "şu an seninle konuşmuyorum. Lütfen araya girme." Sparhawk, sorusunu Safir Gül'e mi yoksa tamamen mücevherdeki ruhun etkisine girmiş gözüken Kal-ten'e mi soracağmma emin değildi. Sorusunu onların arasındaki bir noktaya yönelterek bu işi halletti. "Delphae'ler belirli bir hizmet karşılığı yardım etmeyi teklif ettiler. Ne kimse girsin ne de çıksın diye vadilerini kapatmamızı istiyorlar ve bu küçük iyilik karşılığında bize yardım etmeye söz veriyorlar. Teklifleri iyi niyetli mi?" Sparhawk, Xanetia'nin hızlı soluyuşunu duydu.

"Evet," diye yanıtladı Bhelliom. "Tekliflerinde hata yok."

"Ben de öyle düşünüyordum, ama emin olmak istedim."

"Anakha." Ses sertti. "Konuşurken beyniniz bana kapalı. İttifakımız yeni ve bilinmedik. Söylediklerinizi birkaç kelimeyle sınırlı tutarak içimde şüpheler uyandırmanız bilgece bir davranış olmaz."

Sparhawk güldü. "Hatamı bağışlayınız, Mavi Gül. O zaman, Delphae'lere güvenebilir miyiz?"

“Şu an için, evet. Niyetlerinde şimdilik hilekârlık yok. Yarın ne olacağı belirsiz. Sizin türünüz tutarsızdır, Anakha.” Kalten’in sesi bir an için tereddüt etti. “Bunu bir eleştiri olarak değil, sadece gözlem olarak söyledim. Şimdilik onların içtenliğine güvenebilirsin -ve onlar da sana. Sonrada bakalım talihin ellerinde ne yatıyor.”

“Öyleyse talih diye bir şey var?” Sparhawk buna biraz şaşırmıştı. “Bize her şeyin daha önceden Tanrılar tarafından saptandığı söylenmişti.”

“Bunu her kim söylemişse hata yapıyor.”

Bevier’in soluğu kesildi.

“Yolculuğum ve görevim talih tarafından kesintiye uğratıldı,” diye konuştu Bhelliom. “Benim yolum değiştirilebiliyorsa sizinki neden olmasın? İçtenlikle söylüyorum Anakha, bu girişimde Delphae’lere katılmamız gerekli, katılmazsak kesinlikle başarısız olacağız. Koşullar yüzünden bir iki hata olacaktır. Şu an, DelphaeTerin yürekleri temiz; ama bu değişebilir. Şu an için, senin yüreğin de temiz; ama bu da değişebilir. Ama biz, sonsuza dek en iğrenç esaret içinde başarısız ve ruhsuz olmayalım diye, onlarla birleşmeliyiz.

“Onu duydun, Bevier,” diyordu Sephrenia, esmer tenli Arcialı'ya. Sparhawk sessizce içeri girdiğinde ikisi de derin bir konuşmaya almışlardı. “Göle tapıyorlar onları toplum dışı bırakan körlenişlerinin kaynağına.”

“Bir Tanrıdan bahsetti, Leydi Sephrenia,” diye yumuşakça itiraz etti Bevier. “Sanırım Tanrılarına Edaemus - ya da onun gibi bir şey - diyorlar.”

“Ama Edaemus onları terk etti onları lanetledi ve ardından onlara sırt çevirdi.”

“Anari, Edaemus’un onlara bir yer hazırlamak için önden gittiğini söyledi.‘ Bevier’in itirazı zayıflamış gibiydi. “Değişmekte olduklarını söyledi saf ışığa dönüştüklerini.”

“Yalan,” diye patladı kadın. “Onları damgalayan ışık kutsayış ışığı değil, Bevier, lanetlerinin damgası. Aslında tam tersi doğruyken, Cedon, Delphae’leri kutsal bir şeye dönüşüyorlar şeklinde göstermek için, işi zekice çeviriyor.”

“Büyü yapıyorlar, Sephrenia ve daha önce asla görmediğim türden bir büyü. Kendi gözlerimle görmeseydim birisinin çocukluğuna döndüğüne inanamazdım.”

“Kesinlikle, bu noktayı gösteriyorum, Bevier. Yaptıkları cadılık, büyü değil. Benim bir Tanrıyı taklit ettiğimi hiç gördün mü?”

Sparhawk fark edilmeden koridora döndü ve Vanion’un kaldığı kapısız odaya gitti. “Bir sorunumuz var,” dedi Eğitmenine.

“Bir tane daha mı?”

“Sephrenia, Bevier’i kandırmaya çalışıyor. Delphae’lerin cadılık yaptığı konusunda onu ikna etmeye çalışıyor. Bevier’i bilirsin. Ne zaman birisi bu sözü söylese gözleri dışarı fırlamaya başlar.”

“Sephrenia, niçin bu konuyu bir kenara bırakmıyor?” diye kollarını kaldırarak bağırdı Vanion. “Bhelliom’un sözleri onun için yeterli değil mi?”

“İnanmak istemiyor, Vanion,” diye iç çekti Sparhawk. “Kırsal kesimde yaşayan Eleneleri, Styriclerin boynuzlu ve kuyruklu doğmadıkları konusunda ikna etmeye çalışırken aynı şeyle karşılaştık.”

“Onun bunlardan kurtulmuş insanlardan olması gerekiyor.”

“Korkarım öyle değil, dostum. Sanırım Styricler de çok kindar. Bu işi nasıl çözeceğiz?”

“Onunla doğrudan yüzleşeceğim.”

Sparhawk irkildi. “Öyle yaparsan seni kurbağaya çevirir.”

Vanion hafifçe gülümsedi. “Hayır. Hatırla, Sarsos’da yaşadım.

Hiçbir Styric, Tanrısının rızası olmadan böyle bir şey yapamaz ve Aphrael de benden biraz hoşlanır - umarım.”

“Gidip diğerlerini toparlayıp ayak altından çekilelim ki onunla özel olarak konuşabilesin.”

“Hayır, Sparhawk, bu onların önünde yapılmalı. Yanma adam çekebilmek için arkamıza dolaşmaya çalışacak. Özellikle bu durumda ona güvenilmeyeceği konusunda herkesin bilgilendirilmesi gerekiyor.”

“Önce özel olarak konuşsan’daha iyi olmaz mı - onu herkesin önünde küçük düşürmeden önce?”

Vanion inatla başını salladı. “Bunu doğrudan yapmamız gerekiyor,” diye belirtti.

“Aphrael’in seni sevdiğine emin olsan iyi olur,” diye mırıldandı Sparhawk.

“Onlar yeniden tamamen putperestliğe döndüler,” dedi inatla Sephrenia. “Ağaçlara ve tuhaf şekilli kayalara bile tapabilirler. Ne itikatları, ne öğretileri, ne de engelleyen bir şey var. Cadılık yapışları bunu ispatlıyor.” Vanion’un çağrısı üzerine koridorun sonundaki büyük odada toplamışlardı. Sephrenia tiz bir sesle davasını destekleyecek kanıtlar sunmaya çalışıyordu.

“Fark ne?” dedi Talen. “Büyü, cadılık hepsi aynı değil mi?”

“Büyü Tanrılardan gelir, Talen,” diye açıkladı Bevier. “Bizim Kutsal Anamız, bilgeliğiyle, Kilise Şövalyeleri’nin, kendisine daha iyi hizmet edebilmeleri için Styricum’un gizlerini öğrenmesine izin vermeyi seçti. Bazı engellemeler var - belirli alanlara giremeyiz. Cadılık, kötünün elinde olduğu için engeli yoktur.”

“Yani Şeytan’ln mı, demek istedin? Şeytan’a asla inanmadım. Zaten insanlarda birikmiş oldukça çok kötülük var, bu yüzden . şeytan olmadan da oldukça iyi idare edebiliriz. Çok kötü insanlar tanıdım, Bevier.”

“Şeytan’in varlığı kanıtlanmıştır.”

“Bana edilmedi.”

“Biraz konudan uzaklaşmıyor muyuz?” dedi Ulath. “Delphae’le-rin neye taptığı o kadar önemli mi? Biz de şu ya da bu hedefe ulaşmak için geçmişte her tür insanla ittifak kurduk. Bhelliom, Delphae’lerle güçlerimizi birleştirmemiz gerekli yoksa kaybedeceğiz diyor. Kaybetmeyi sevmem, durum böyleyse sorun ne?”

“Bhelliom bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyor, Ulath,” dedi gephrenia.

“Bu daha iyi. Soruna’açık ve dağınık olmayan bir anlayışla yaklaşır. Bir çığla sürüklenmemek için bir ağacın arkasına atlayacak-gam durup önce ağacın inançlarını sormam.”

“Bhelliom özgürlüğünü kazanmak için her şeyi yapacak ya da söyleyecektir,” diye iddia etti Sephrenia. “Bu yüzden başlangıçta onu kullanmaya bu kadar karşıydım.”

“Bhelliom’a inanmamız gerekiyor, Sephrenia,” dedi Vanion, kızgınlığını açıkça kontrol altında tutmaya çalışıyordu. “Yaşamlarımızı ona emanet edip sonra da bize söylediğine güvenmemek anlamlı değil, ha? Biliyorsun, geçmişte bize çok faydalı şeyler yaptı.”

“Sadece zorunda kaldığı için, Vanion. Bhelliom boyun eğiyor, çünkü buna zorlandı. Bhelliom’a Delphae’lere güvendiğimden daha az güveniyorum. O bir yabancı, tamamıyla yabancı ve onun ne yapacağını asla bilemeyiz. Sadece onu zincirleyip, itaat etmeye zorladığımız sürece güvendeyiz. Onu dinlemeye başladığımız andan itibaren büyük bir tehlikedeyiz.” . -

“Bizim hakkımızda da böyle mi düşünüyorsun, küçük ana?” diye üzgünce sordu adam. “Biz Eleneyiz. Güvenilmez bir ırk olduğumuzu zaman içinde sık sık ispatladık. Bizi de mi zincirlemeye -ve itaat etmeye zorlamak - istiyor musun?”

“Saçmalama. Bhelliom bir şahıs değil.”

“Ama Delphae’ler öyle, değil mi?”

“Hayır!”

“Mantıksız davranıyorsun, Sephrenia. Delphae’ler insan. Ze-mochları ya da Kendorları umursamayız ama asla onlara insan değilmiş gibi davranmadık. Styriclerden hoşlanmayan birçok Elene var ama asla sizin insan olmadığınızı inkâr edecek kadar ileri gitmedik.” Durup derin bir nefes aldı. “Sanırım işin özeti bu, aşkım. Pelphae’lerin insanlığını inkâr edersen, nasıl olur da benim için de aynı şekilde düşünmediğine emin olabilirim? Ben Sarsos’da yaşadım ve oradaki Styriclerin çoğu bana düşük dereceli yaşam türü gibi davranmak istedi. Onlara katılıyor musun? Bir tür evcil hayvan mıyım, Sephrenia? bir köpek? Özel eğlencelerin için bulundurduğun eğitilmiş bir maymun mu? Lanet olsun, Sephrenia, bu ahlak meselesi. Eğer birisinin insanlığını inkâr edersek, hayal bile edilemeyecek bir dehşete kapı açmış oluruz. Bunu göremiyor muşuz?”

“Delphae’ler farklı.”

“Kimse farklı değil! Buna inanmamız gerekiyor, inanmazsak kendi insanlığımızı da inkâr ederiz. Niye anlamak istemiyorsun?”

Kadının yüzü çok solgundu. “Bütün bunlar çok anlamlı ve asil Vanion ama hiçbir şekilde Delphae’lerle ilgisi yok. Onların ne ya da kim oldukları hakkında hiçbir fikrin yok, bu yüzden gerçekten neden bahsettiğini bilmiyorsun. Geçmişte cahilliğin seni tehlikeye soktuğunda yol göstermem için hep bana geldin. Bunu bir daha yapmayacağımızı varsaymakta haklı mıyım?”

“Saçmalama.”

“Saçmalamıyorum. Çok ciddiyim. Bu konuda bana önem vermeyecek misin? Sana ne söylersem söyleyeyim, bu canavarımsı cüzzamlılarla’arkadaşlık edecek misin?”

“Bu durumda başka tercihimiz yok, bunu göremiyor musun? Bhelliom yapmazsak kaybedeceğimizi söylüyor - ve kaybedemeyiz. Sanırım bütün dünyanm geleceği kaybetmememize bağlı.”

“Bana ihtiyacın kalmamış kadar büyümüş görünüyorsun. Bunu beni bu lanetli vadiye getirmeden önce söylemen kibarca olurdu ama Elenelerden kibarlık beklemem salakça oldu sanırım. Matherion’a döner dönmez, ait olduğum yere, Sarsos’a dönmek için hazırlık yapacağım.”

“Sephrenia…”

“Hayır. Bu her şeyi çözüyor. Üç yüz yıl boyunca Pandion Tarikatı’na içtenlikle hizmet ettim, zahmetimin karşılığını bonkörce ödediğin için teşekkürler. İlişkimiz bitti, Vanion. Bu durum onu da sona erdiriyor. Dilerim hayatının kalanında mutlu olursun, ama mutlu ya da mutsuz, onu bensiz yaşayacaksın.” Döndü, odadan hızla ve gururla çıktı.”

“Bu çok tehlikeli olacak, Anarı,” dedi Itagne, “Xanetia halkının içindeki en önemli kişi. Onun hayatını riske atmak mantıklı mı?”

“Gerçekten de öyle, Matherionlu itagne,” dedi yaşlı adam, “Xanetia, Anarae olacağı için çok değerli. Bununla beraber, bizim en yeteneklimiz o ve ortak düşmanımızla son karşılaşmamızda dengei değiştirecek şey de onun yetenekleri olacaktır.” Sparhawk, Vanion ve ftagne, Delphaeus vadisinden ayrılmalanndan önce Cedon’la görüşmek için çağrılmışlardı. Güzel bir güz sabahıydı. Yükselmiş güneşin etkisiyle hızla eriyen don belirtileri otlağın üstünde buharlaşıyordu. Otlağın ilerisindeki çam ağaçlarının altındaki gölgeler lacivertti.

“Sadece belirtmek istedim, Anari,” dedi Itagne. “Bütün görkemine rağmen Matherion tehlikelerle dolu bir şehirdir; kaba, cahil insanlar aniden ortalarında beliren bir Delphae’ye çok sert tepkiler verecektir. Sizin narin Xanetia’niz, çok hassas ve bir kız çocuğu kadar dünyevilikten uzak bir kişi. Parıldayan İnsan olması bir dereceye kadar onu fiziki saldırılardan korur ama dünyanm merkezi olan Matherion’da kesinlikle duyacağı küfürler ve diğer bütün çirkin sözlerle karşılaşmasını gerçekten istiyor musunuz?”

Anari gülümsedi. “Xanetia’yi yanlış algıladınız, Matherionlu Itagne. Gerçekten çocuk gibi görünüyor, değil mi? Onun hayatının ilk yüz yılını geçtiğini bilmek, içinizi biraz rahatlatacak mı?”

Itagne önce ona, sonra pencerenin yanında sessizce oturan Xanetia’ya baktı. “Siz tuhaf insanlarsınız, Anari. En fazla on altı diye tahmin etmiştim.”

“Bir hanımm yaşı konusunda tahmin yürütmek kibar bir yaklaşım değildir, Matherionlu Itagne,” diye gülümsedi solgun kadın.

“Beni bağışlayın, Anarae,” dedi zarif bir reveransla Itagne.

“Ekselans, burada çok önemli bir noktayı ortaya koydu, Anari,” dedi Vanion. Eğitmenin yüzünde hâlâ Sephrenia’yla önceki gün yaptığı konuşmanın yarattığı acının izleri vardı. “Leydinin görünüşünün fark edilmemesi imkânsız - hem sadece Matherion’da da değil, doğuya giderken izlememiz gereken yolda bile. O geçerken bütün köylülerin anında paniğe kapılmamaları için onu gizlememizin bir yolu var mı?” Özür dilercesine Delphae kadına baktı. “Ölsem sizi kırmak istemem, Anarae ama çok gözalıcısınız.”

“iltifatınız için teşekkür ederim, kibar beyefendi.”

“Sen devralmak ister misin, Sparhawk?” dedi Vanion. “Bana sanki kendimi giderek daha da batırıyor muşum gibi geliyor.”

“Biz askeriz, Xanetia,” dedi dobraca Sparhawk, “ve düşmanlığa karşı doğrudan cevap veririz. Gerekirse buradan Matherion’daki ^paratorluk sarayına kadar önümüze geleni keseriz ama bunu acı verici olarak göreceğim düşünüyorum. Görünüşünüzü değiştirmek sizi rahatsız eder mi?” Aklına bir fikir geldi. “Mesela kılık değiştik me? Bunu fark ettiniz mi, bilmiyorum ama ışıldıyorsunuz. İçiniz, den bazıları ışıklarını yakmadan önce çok yakınımıza dek gelmişti. İç ateşiniz yavaşlatılabilir mi?”

“Işığımızı kontrol edebiliriz, Anakha,” dedi Cedon, “ve en yeteneklimiz olan Xanetia, çoğumuzdan daha iyi kontrol eder - ama bu onun acı

çekmesine neden olur. Bizim için, doğal olmayan bir şey."

"O zaman bu konuda bir şeyler yapmamız lazım."

"Acı anlıktır, Anakha," diye konuştu Xanetia.

"Belki senin için önemsiz ama benim için değil. Haydi sizin renklenmenizle başlayalım. Hatların Tamul ama ten ve saç rengin yanlış. Ne dersin, Itagne? Saçı ve deriyi boyarsak Tamul gibi görünür mü?"

"Buna gerek yok, Anakha," dedi Xanetia. Kaşlarını odaklanmak için kısa bir süre çattı. Yavaş yavaş, tıpkı utançtan kızarıyor gibi, yanaklarında hafifçe, altın rengi bir ton belirdi, saçları renksiz beyazdan soluk sarıya dönüştü. "Renk ışığın bir özelliğidir," diye çok sakin bir şekilde açıklarken derisinin bronzlaşıp saçının koyulması devam etti, "ve içimdeki ışığı kontrol edebildiğim için rengimi de kontrol edebilirim - hatta, ışığı tamamen gizlemek yerine değiştirerek acıyı hafifletebilirim. Bu benin için en mutlu edici çözüm - diğerlerinin acılarına karşı hassas olduğunuz için bu sizin içinde geçerli." Artık derisi Itagne'ninki gibi soluk altın rengi ve saçları da koyu, parlak kestane rengiydi. "Biçim değiştirmek çok daha zor," diye devam etti, "en zoru da cinsiyet değiştirmek."

"Ne?" diye tıkandı Itagne.

"Bunu ne sık sık yaparım, ne de isteyerek," diye yanıtladı kadın. "Edaemus benim erkek olmamı tasarlamadı ve bunu çok rahatsız edici buluyorum. Bir erkek bedeni çok karmaşık ve dağınık." Kolunu uzatıp yakından inceledi. "Renk bana doğru gibi göründü," diye fikrini belirtti. Sonra artık siyahlaşan saçından bir tutam aldı ve baktı. "Ve bu da iyi," diye ekledi. "Ne dersiniz, Itagne? Şimdi Matherion'da dikkat çekmeden dolaşabilir miyim?"

"Çok zor, kutsal Xanetia," diye gülümsedi Itagne. "Ateş kubbeli Matherion'un sokaklarından geçişiniz, sizi görenlerin kalbinin durmasına neden olacaktır, çünkü güzelsiniz ve güzelliğinizin her şeyin ötesinde bir göz kamaştırıcılıkta."

“İyi söyledi,” diye mırıldandı Sparhawk.

“Tatlı sözleriniz kulaklarıma çok sevimli geldi, Itagne,” diye gülümsedi Xanetia. “İnanıyorum ki bir dalkavukluk üstadısınız.”

“Itagne’nin diplomat olduğunu ve sözlerine her zaman güvenilmeyeceğim bilmeniz gerekecek, Xanetia,” dedi Vanion. “Ama bu kez doğruyu söylüyor. Siz harikulade güzel bir kadınsınız.”

Xanetia ciddi bakışlarını adama yöneltti. “Kalbiniz için için kan ağlıyor, değil mi, Lord Vanion?”

Vanion iç çekti. “Bu benim kişisel sorunum, Xanetia,” dedi.

“Tamamen öyle değil, Lordum. Artık hepimiz dostuz ve birinin sorunu hepimizin sorunudur. Ama sizin sorununuz, hepimizin size yoldaşça olan hislerimizden çok daha büyük önem taşıyor ve kaygılanmamıza neden oluyor. Sevdiğiniz insan ile sizin aranızdaki boşluk yolculuğumuzu tehlikeye düşürüyor. Bu düzelene dek ortak amacımız tehlikede kalacak.”

Normalde insanların geçtiği bir yoldan çok av hayvanlarının kullandığı patika benzeri, zar zor fark edilebilen bir yolu izleyerek doğuya ilerlediler. Bevier ve genç Berit’in eşlik ettiği Sephrenia biraz arkadan geliyordu, ifadesi kararlı ve bakışları çelik gibi sertti.

Sparhawk ve Vanion, Kalten’in dikkatli gözetimi altmda tam arkalarından gelen Xanetia’mn arada sırada verdiği talimatları izleyerek önden gidiyorlardı. “Ona biraz zaman ver, Vanion,” diyordu Sparhawk. “Kadınlar sık sık ültimatom verip savaş ilan ederler. Ne zaman Ehlana’yı ihmal etsem, asla gerçekten yapmayacağı bir şeyler söyler.”

“Korkarım Sephrenia bundan biraz daha ileri durumda, Sparhawk,” dedi Vanion. “Sephrenia, bir Styric ama daha önce hiç böylesine mantıksız davranmamıştı. Bu delice nefretinin altında ne olduğunu keşfedebilirsek, bu konuda bir şey yapabilirdik ama hiçbir tutarlı sebep bulamadık. Göründüğü kadarıyla Delphae’lerden nefret etme nedeni Delphae’lerden nefret etmesi.”

“Aphrael bunu çözecektir,” dedi kendinden emin bir şekilde Sparhawk. “Matherion’a döner dönmez, Danae’yle konuşmam gerekecek ve …” Birdenbire aklına gelen kanını donduran bir fikir yüzünden sustu. “Xanetia ile konuşmalıyım,” diyerek aniden Fa-ran’ı döndürdü.

“Sorun mu var?” dedi Kalten, Sparhawk, yanlarına katılırken.

“Acil bir şey değil,” dedi Sparhawk. “Niye bir süre ilerleyip Vanion’la beraber at sürmüyorsun? Xanetia’yla konuşmalıyım.”

Kalten ona sorar gibi bir bakış attı ama başka bir şey sormadan atını ileriye sürdü.

“Endişelisiniz, Anakha,” diye belirtti Xanetia.

“Evet, biraz. Ne düşündüğümü biliyorsun, değil mi?”

Başıyla onayladı.

“O zaman kızımın kim olduğunu biliyorsun?”

“Evet.”

“Bu gizli, Anarae. Aphrael, kendine son bedenini seçerken karıma danışmadı. Ehlana’nm bunu öğrenmemesi çok önemli. Akli dengesi buna bağlı.”

“Sırrınız güvende, Anakha. Bu konuda sessiz kalacağıma and içiyorum.”

“Gerçekte ne oldu, Xanetia? yani Styric ve Delphae’ler arasında. Senin ya da Sephrenia’nm yorumunu istemiyorum. Gerçeği istiyorum.”

“Gerçeği bilmeniz gerekmiyor, Anakha. İşinizin bir bölümü bu konuyu gerçeğe başvurmadan çözmek.”

“Ben bir Elene’yim, Xanetia,” dedi acılı bir sesle. “Karar vermek için olayları sıraya koymam gerekli.”

“Yani amacınız yargılamak mı? - suçun Styric’lerde mi yoksa Delphae’lerde mi olduğuna karar vermek?”

“Hayır. Niyetim Sephrenia’nm davranışının temeline inmek, ki fikrini değiştirebileyim.”

“O sizin için bu kadar önemli mi?”

“Yanıtını bildiğiniz soruları neden soruyorsunuz?”

“Sorularımın amacı düşüncenizi açık ve kesin bir şekilde belirlemenize yardımcı olmak, Anakha.”

“Ben bir Pandion Şövalyesi’yim, Xanetia. Sephrenia, üç yüzyıldır tarikatımızın anası. Hangimiz olursak olalım onun için tereddüt etmeden hayatımız veririz. Onu seviyor ama bütün önyargılarını paylaşmıyoruz.” Eyerinde geriye yaslandı. “Çok beklemeyeceğim. Gerçeği senden - ya da Sephrenia’dan - öğrenemezsem Bhelliom’a soracağım.”

“Sormayacaksınız!” Artık iyice koyulaşan gözlerinde bir sıkıntı ifadesi oluşmuştu.

“Ben bir askerim, Xanetia, bu yüzden kurnazlığa fazla sabrım yok. Müsaadenle. Gidip Sephrenia’yla konuşmam lazım.”

“Dirgis,” dedi Xanetia, bir tepenin üstüne çıkıp aşağıdaki vadide uzanan tipik Atan şehrini gördüklerinde.

“İyi, sonunda,” dedi Vanion, haritasmı çıkarıp. “Artık nerede olduğumuzu biliyoruz.” Bir an haritasına baktı ve sonra gözlerini kısarak kararan göğe baktı. “Bugün için şu uzun adımlardan birini atmamız için geç mi oldu, Sparhawk?”

“Hayır, Lordum,” dedi Sparhawk. “Yeterince ışık var.”

“Bu konuda hâlâ endişe ediyor muyuz?” diye sordu Ulath. “Sen ve Bhelliom görüşüp bu işi çözmediniz’mi?”

“Hiçbir özel sohbet yaptığımız yok,” dedi Sparhawk. “Ortaya çıktığında hâlâ Bhelliom’un yerini saptayabilecek birileri var, bu yüzden onu küçük evinde saklıyorum - sadece güvende olmak için.”

“Oraya üç yüz fersahdan daha fazla mesafe var, Sparhawk,” diye belirtti Vanion. “Saat orada daha da geç olmuştur.”

“Buna asla alışamayacağım,” dedi acı acı Kalten.

“Gerçekten çok basit, Kalten,” dedi Ulath. “Bak, Matherion’da güneş battığında, hâlâ…”

“Lütfen, Ulath,” dedi Kalten, “bana açıklamaya çalışma. Bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor. Birileri bunu açıklamaya kalktığında, sanki dünya ayağımın altında hareket etmeye başlamış gibi hissediyorum. Bundan pek hoşlanmıyorum. Bana saat orada geç deseniz yeter. Umurumda değil. Gerçekte niçin daha geç olduğunu bilmem gerekmiyor.”

“O mükemmel bir şövalye,” dedi kardeşine Khalad. “Açıklama bile istemiyor.”

“İyi tarafından bak, Khalad,” dedi Talen. “Bizim için planladıkları o harika eğitimi aldıran sonra Kalten gibi olacağız. Hiçbir şey anlamamız gerekmediği için hayatın ne kadar kolay olacağını düşün.”

“Sanırım şimdiye dek Matherion’da hava tamamen kararmıştır, Sparhawk,” dedi Vanion. “Sabahı beklesek belki daha iyi olur.”

“Pek emin değilim,” dedi Sparhawk. “Güneş battıktan sonra şu sıçrayışlardan birini yapmak zorunda kalacağımız bir an eninde sonunda gelecek. Şimdi ortada acil hiçbir şey yok, bu yüzden bu sorunu tamamen halletmek için iyi bir zaman.”

“Ah - Sparhawk?” dedi Khalad.

“Evet?”

“Bir sorun varsa, niçin sormuyorsun? Artık sen ve Bhellioırt konuşur durumdasınız, bunu önceden sorman daha basit - ve de güvenli - olmaz mı? Denemeler yapmaya başlamadan önce? Hatırladığım kadanyla Matherion sahilde ve kendimi denizin yüz fersah açığında bulmamayı tercih ederim.”

Sparhawk kendini biraz aptal gibi hissetti. Küçük altın kuruyu alıp kapağı açtı. Sorusunu eski Elene dilinde sormak için bir an duraksadı. “Belirli bir konuda tavsiyenize ihtiyacım var, Mavi Gül.”

“Sorunuzu sorun, Anakha.” Ses Khalad’ın dudaklarından geldi.

“Bu insanın içini rahatlatıyor,” dedi Ulath’a Kalten. “Son kez neredeyse şu ‘sizleri’ ve ‘bizleri’ söylerken dudağımı ısırıyordum.”

“Karanlığın örtüsü dünyayı sardığında bir yerden bir yere güvenle gidebilir miyiz?”

“Benim için karanlık yoktur, Anakha.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Sadece sorman yeterdi.”

“Tamam. Artık kavrıyorum. Anlayışım her geçen saatle beraber artıyor. Tamuli’nin uzak doğu sahillerinde güneye, ateş kubbeli Matherion’a doğru giden bir yol uzanır.”

“Evet.”

“Ben ve arkadaşlarım, büyük bir tepenin zirvesine geldiğimizde Matherion’u ilk oradan gördük.”

“Evet. Hatıralarınızdaki yeri ben de paylaşıyorum.”

“Karanlık dünyanın yüzünü örtse bile bizi oraya götürebilir misiniz?”

“Evet.”

Sparhawk kutudaki karısının yüzüğüne uzanmaya kalktı. Sonra durdu. “Ortak bir amacımız var ve bu yüzden yoldaşız. Sizi zorlamak ve Ghwerig’in yüzüklerinin gücüyle itaat ettirmek uygun değil. Bu yüzden size emretmiyor, rica ediyorum. Yoldaşlığımız ve ortak amacımız için bizi oraya götürecek misiniz?”

“Götüreceğim, Anakha.”

On Altıncı Bölüm

ÇEVRELERİNİ SARAN anlık bulanıklık, Bhelliom'un onları gün ışığında götürdüğünde oluşandan daha koyu olmayan bir grilikteydi. Gece ve gündüz önemsiz görünüyordu. Sparhawk, Bhelliom'un onları götürdüğü yerlerle bağlantılı - bir tür her yere açılan kapı - renksiz bir boşluktan geçirdiğini belli belirsiz algıladı.

"Haklıydınız, Lordum," dedi Vanion'a Kalten, yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakarak. "Saat daha geç görünüyor, değil mi?" Eyerinde hafifçe sallanan Xanetia'ya baktı. "Rahatsız mısınız, Leydim?"

"Sadece anlık, Aziz Şövalye. Hafif bir baş dönmesi, o kadar."

"Alışacaksınız. İlk birkaç seferi rahatsız edici ama geçiyor."

Khalad kutuyu uzattı ve Sparhawk Bhelliom'u içine koydu. "Bunu sizi hapsetmek için yapmıyorum," dedi mücevhere. "Düşmanlarımız ortaya çıktığınızda varlığınızı hissedebiliyor. Bu kap onların sizi aramalarını engelliyor."

Bhelliom anladığını gösterir gibi hafifçe titreşti.

Sparhawk yüzüğünün kapağını örttü, kutuyu silahtarından alıp kapattı. Sonra gömleğinin içindeki her zamanki yere koydu.

Meşale ışıklarıyla yakut gibi görünen Matherion uzanıyordu. Tamul Denizi'nin suları boyunca ufka dek yayılan ay ışığı altında soluk bir patika, Tamulların dünyanın merkezi dedikleri şehre giden sayısız yoldan biri gibi uzanıyordu.

"Öneriye açık mısın, Sparhawk?" diye sordu Talen.

“Tynian gibi konuştun.”

“Biliyorum. O yokken, yerini dolduruyorum. Bir süredir Matherion’dan uzağız ve burada neler olduğunu bilmiyoruz. Her zamanki gibi şehre gizlice girip bir göz atsam - birkaç soru sorup, neler döndüğünü öğrensem - iyi olur.”

Sparhawk başıyla onayladı. “Tamam,” dedi.

“Hepsi bu mu? Sadece ‘tamam’ mı? Karşı çıkış ya da itiraz yok mu? Dikkatli olmam için saatler süren söylevler? Beni hayal kırıklığına uğrattın, Sparhawk.”

“İtiraz etsem ya da söyleve geçsem beni dinleyecek misin?”

“Doğrusu hayır.”

“O zaman niye vakit harcayalım ki? Sen ne yaptığını ve nasıl yapacağını biliyorsun. Sadece dikkat et, bütün gece sürmesin.”

Talen atmdan inip eyer çantasını açtı. Kaba, yamalı bir iş giysisi çıkarıp diğer giysilerinin üzerine geçirdi. Sonra eğilip ellerini toprağa bulayıp yüzüne sürdü. Saçlarını bozup yol kenarından aldığı bir tutam samanı üzerine serpiştirdi. “Nasıl oldu?” dedi Sparhawk’a.

“İdare eder.” Sparhawk omuz silkti.

“Oyunbozan,” diye söylenen Talen, atma bindi. “Khalad benimle gel. Ben etrafı kolaçan ederken sen de atıma göz kulak olabilirsin.”

Khalad homurdandı ve ikisi atlarını tepeden aşağıya sürdüler.

“Bu çocuk gerçekten çok yetenekli mi?” diye sordu Xanetia.

“Ona çocuk derseniz gücenir, Leydim,” dedi Kalten, “ve görünmez olmaya bildiğim herkesden daha yakındır.”

Yoldan biraz uzaklaşıp beklediler.

Talen ve ağabeyi döndüğünde bir saat geçmişti.

“Durum aşağı yukarı ayrıldığımızdaki gibi,” dedi Talen.

“Yani sokaklarda meydan savaşı yok?” diye güldü Ulath.

“Henüz değil. Ama sarayda hareketli bir şeyler var. Belgelerle ilgili bir şey. Konuştuğum insanların hiçbiri bu konuda pek bir şey bilmiyordu. Ama kontrol hâlâ Kilise Şövalyeleri ve Atanlarda, istersek buradan Ehlana’nın kalesinin avlusuna tehlikesizce sıçrayabiliriz.”

Sparhawk başını salladı. “Atlarımızla gitsek iyi olur. Surların içinde hâlâ Tamullarm olduğuna ve en az yarısının casus olduğuna eminim. Gerekmediği sürece onlara sır vermesek iyi olur. Sarabian hâlâ kalede mi kalıyor?”

Talen başıyla onayladı. “Karın herhalde ona birkaç yeni numara öğretiyordur, ‘yerde yuvarlan’, ‘ölü numarası yap’, ‘otur ve dilen’ gibi şeyler.”

“Talen!” diye bağırdı Itagne.

“Henüz kraliçemizle tanışmadınız, değil mi, Ekselans?” diye sırıttı. “Size tamamen yeni bir deneyim yaşayacağınızı söyleyebilirim.”

“Bu, yeni bir dosyalama sistemi oluşturmakla ilgili, Lordum,” diye Vanion’un sorusunu yanıtladı açılıp kapanır köprüdeki genç pandion. “Her şeyi yeniden düzenlemek için yere ihtiyacımız vardı, bu yüzden tüm hükümet dosyalarını çimenliğe yaydık.”

“Ya yağmur yağarsa?”

“Bu işimizi çok daha kolaylaştıracaktır, Lordum.”

Avluda atlarından indiler ve geniş merdivenlerden süslemeli ana kapıya çıktılar, sedef kaplı zemine zarar vermemek adına yumuşak terlikleri giymek için kısa bir süre durup içeri girdiler.

Gelişleri Kraliçe Ehlana'ya bildirilmişti ve onları taht odasmm kapısında bekliyordu. Sevimli, genç karısını gören Sparhawk'm boğazı düğümlendi. "Geçerken uğramanız çok hoş bir şey, Sör Sparhawk," diye kollarını boynuna dolamadan önce iğneledi Ehlana.

Kısa ve resmi bir öpüşmenin ardından "çok geç kaldığımız için özür dilerim, tatlım," dedi. "Yolculuk planlarımız biraz karıştı." Yarım düzine Tamulun yakın durup dinlemiyorlarmış gibi davranmak için zorlandıklarının çok iyi farkındaydı. "Niye yukarı çıkmıyoruz, Kraliçem? Size anlatmak istediğimiz oldukça çok şey var. Üstelik tamamen derime işlemeden önce şu zırh gömleği çıkarmak istiyorum."

"O iğrenç kokan şeyi yatak odama getirmeyeceksin, Sparhawk. Hatırladığım kadarıyla banyolar şu yönde. Niye güzel kokulu dostlarını oradan faydalandırmıyorsun? Hanımlar benimle gelebilir. Hepimiz bir saat içinde kraliyet dairesinde toplanacağız. Gecikmenizin sebebinin açıklanmasının kesinlikle büyüleyici olacağma eminim."

Sparhawk yıkanıp, geleneksel ceket ve tay tını giymesinin ardından kendini çok daha iyi hissetti. O ve arkadaşları beraberce kraliyet dairesinin bulunduğu merkez kulenin merdivenlerini çıkıyorlardı.

"Geç kaldın, Sparhawk," dedi kabaca Mirtai, merdivenlerin en üst basamağına ulaştıklarında.

"Evet. Karım da bunu belirtti. Sen de içeri gel. Senin de dinlemen gerekecek."

Ehlana ve diğerleri geniş, mavi perdeli odada toplanmışlardı. Ama Sephrenia ve Danae dikkat çekici bir şekilde yoklardı.

"Evet, en sonunda]" dedi içeri girerlerden Sarabian. Sparhawk imparatordaki değişime şaşırdı. Saçları arkada toplanmıştı. Üzerine iyice oturmuş bir tayt ve geniş kollu keten bir gömlek giyiyordu. Genç görünüyordu. Elinde aşın antreman sayesinde iyice oturmuş görünen bir meç tutuyordu. "Artık hükümeti devirme işine devam edebiliriz."

“Neyin peşindesin, Ehlana?” diye sordu Sparhawk.

“Sarabian ve ben ufuklarımızı genişletiyoruz.” Omuz silkti.

“Bu kadar uzun süre uzak kalmamam gerektiğini biliyordum.”

“Bunu konuyu ortaya getirmene sevindim. Aynı düşünce çok uzun süredir benim kafamı da meşgul ediyordu.”

“Niye boşa zaman harcamayıp huzursuzluktan kurtulmuyorsun, Sparhawk?” diye önerdi Kalten. “Bu minik geziyi niçin yaptığımızı ona göster yeter.”

“İyi fikir.” Sparhawk ceketinin içine uzanıp basit, altın kutuyu çıkardı. “İşler kontrolden çıkmaya başladı, Ehlana, bu yüzden gidip biraz takviye almaya karar verdim.”. ,

“Ben o işi Tynian’m yaptığını düşünüyordum.”

“Durum Kilise Şövalyeleri’nden biraz daha anlamlı bir şeyi gerektirdi.” Sparhawk kutuyu açmak için yüzüğünün kenarına dokundu. “Açıl,” dedi. Karısının yüzüğünün de içerde olduğunu gizlemek için kapağı tamamen açmadı.

“Yüzüğüne ne yaptın, Sparhawk?” diye sordu kadın, taşı gizleyen kapağa bakarak.

“Hemen açıklayacağım.” Uzandı ve Bhelliom’u dışarı çıkardı. “İşte bu yüzden gittik, tatlım.” Taşı havaya kaldırdı.

Mücevhere bakakalan kadının yüzündeki bütün renk çekilmişti. “Sparhawk!” diye güçlükle soludu.

“Ne muhteşem bir mücevher!” diye bağıran Sarabian, elini Mavi Gül’e doğru uzatıyordu.

“Bu akıllıca olmaz, Majesteleri,” dedi Itagne. “O Bhelliom. Sparhawk’a katlanabiliyor ama başka birisi için tehlikeli olabilir.”

“Bhelliom, bir peri masalıdır, Itagne.”

“Son zamanlarda çeşitli peri masalları hakkındaki düşüncelerimi yeniden değerlendiriyorum, Majesteleri. Sparhawk, Azash’ı Bhelliom’la yok etti - sadece ona dokundurarak. Elinizi sürmenizi tavsiye etmem, İmparatorum. Son birkaç ayda biraz umut verdiniz ve bu durumda sizi kaybetmekten nefret ederiz.”

“Itagne!” dedi sertçe Oscagne. “Tavırlarına dikkat et!”

“İmparator’a tavsiyeler vermek için buradayız, şımartmak için değil. Aklıma gelmişken, Oscagne, beni Cynestra’ya yolladığında, tam yetki vermiştin, değil mi? Yetkilerimi tekrar kontrol edebiliriz aina böyle bir otoritem olduğuna oldukça eminim - genelde öyle-yirrıdir. Umarım canın sıkılmaz, ahbap ama yolda gelirken birkaç ittifak anlaşması yaptım.” Durdu. “Şey,” diye düzeltti. “Esas işin roğunu Sparhawk yaptı ama yetkim işe hafif bir yasallık getirdi.”

“Matherion’a danışmadan bunu yapamazsın, Itagne!” Oscagne’nın yüzü morarıyordu.

“Ciddi ol, Oscagne. Tek yaptığım ortaya çıkan fırsatları yakalamaktı. Zaten Sparhawk’a ne yapıp ne yapamayacağını söyleyebilecek konumda değildim, değil mi? Sparhawk ve arkadaşları uğradıklarında Cynestra’daki işleri aşağı yukarı kontrol altına almıştım. Cynestra’dan ayrıldık ve ..,”

Itagne iç çekti. “Bazen çok usandırıcı olabiliyorsun, Oscagne. Büyükelçi Taubel’in İçişleri Bakanlığımın karakol şefi Kanzad’la ilişkiye girdiğini keşfettim. Her neyse, Taubel ve Kanzad’ı bütün polis gücü ve büyük elçilik görevlilerinin çoğunu - zindana atıp sıkıyönetim ilan ettim ve başa Atan garnizonunu geçirdim.”

“Ne yaptın?”

“Bugünlerde sana bu konuda bir rapor yazacağım. Geçerli nedenlerim olduğunu bilecek kadar beni tanıyorsun.”

“Yetkilerini aştın, Itagne.”

“Bana hiçbir sınır koymadın, ahbap. Bu bana mutlak otorite verdi. Tek söylediğin etrafıma bakınıp gerekeni yapmamdı ve yaptım.”

“Yazılı emir olmadan Atanları yanma almayı nasıl becerdin?”

Itagne omuz silkti. “Oradaki Atan garnizonun kumandam oldukça genç bir kadındı - oldukça çekici, doğrusu adaleli türden. Onu baştan çıkardım. Baştan çıkmaya hevesliydi. İnan bana, Oscagne, benim için kesinlikle her şeyi yapacaktır.” Durdu. “Dosyama bir not iliştirmek isteyebilirsin - İmparatorluk için her türlü fedakârlık yapmaya gönüllülüğüm hakkında. Ama dizginleri ona tamamen teslim etmedim. Tatlı kız, sevgisinin bir ifadesi olarak Taubel ve Kan-zad’m kellelerini sunmak istedi ama geri çevirdim. Üniversitedeki odam yeterince dağınık, bu yüzden duvarlarda doldurulmuş avlar için yerim yok, Onun yerine onları hapse atmasını ve Taubel’in yerine geçecek kişi gelene kadar Kral Jaluah’ı sıkıca kontrol etmesini söyledim. Bu atamayı yapmak için acele etmen gerekmiyor, sevgili ağabeyim. Ona güvenim tam.”

“Cynesga ile ilişkileri yirmi yıl geriye attm, Itagne.”

“Hangi ilişkiler?” diye kahkahalarla güldü Itagne. “Cynesgah-lar sadece kaba güçten anlar, bu yüzden ben de bunu kullandım.”

“İttifaklardan bahsettin, Itagne,” diyen Sarabian, hafifçe meçinin ucuna fiskeler atıyordu.

“Ben de tam oraya geliyordum, İmparatorum. Cynestra’dan ayrıldıktan sonra, Delphaeus’a gittik. Şefleriyle, Anari, - Cedon isminde çok yaşlı bir adam - konuştuk ve bizi destekleme teklifi yaptı. Sparhawk, pazarlığın bize düşen bölümünü halledecek, bu yüzden İmparatorluğun ödemesi gereken hiçbir şey yok.”

Oscagne başını salladı. “Bu ailemizin anne tarafından geliyor olmalı, Majesteleri,” diye özür diledi. “Annemin biraz tuhaf bir amcası vardı.”

“Sen neden bahsediyorsun, Oscagne?”

“Kardeşimin ortada olan deliliğinden, Majesteleri. Bana böyle şeylerin kalıtsal olduğu söylenmişti. Çok şükür, baba tarafına çekmişim. Söyle, Itagne, sesler de duyuyor musun? Mor zürafalar gördüğün oluyor mu?”

“Bazen çok yorucu oluyorsun, Oscagne.”

“Bize neler olduğunu söyler misin, Sparhawk?” dedi Sarabian.

“Itagne oldukça iyi açıkladı, Majesteleri. Anladığım kadarıyla siz Tamulların Parıldayan İnsanlar hakkında şüpheleri var?”

“Hayır,” dedi Oscagne. “Ben bunlara şüphe demezdim, Majesteleri. Var olmayan insanlar hakkında nasıl şüphe olabilir ki?”

“Bu tartışma bütün gece sürebilir,” dedi Kalten. “İzin verir misiniz, Leydim?” diye yanında boynu hafif bükük, sessizce oturan Xanetia’ya sordu. “Kim olduğunuzu göstermezseniz, günlerce boğuşacaklar.”

“Eğer sizi memnun edecekse, Aziz Şövalye,” dedi kadın.

“Bu kadar resmiyet niye, tatlım?” Sarabian gülümsedi. “Bu tarz konuşmayı, Matherion’da sadece düğün, cenaze, taç giyme ve diğer yas günlerde kullanırız.”

“Biz çok uzun vakitlerdir tecrit edildik, İmparator Sarabian, moda esintileri ve diğer kullanım dalgalanmalarından etkilenmedik. Sizi temin ederim ki size modası geçmiş bir zorlamahk gibi görünen bu konuşma biçimini kullanırken bir sıkıntı çekmiyoruz, bu dudaklarımıza kendiliğinden geliyor ve bizim doğal konuşma jjimiz - aramızda konuşmak gerektiği nadir durumlarda.”

Odanın diğer ucundaki kapı açıldı ve Prenses Danae, peşinde Rollo’yu sürükleyerek, arkasındaki Alean’la birlikte içeri girdi. ‘ Xanetia’mn gözleri büyüyüp ifadesi huşuyla doldu.

“Uykuya daldı,” diye annesine haber verdi küçük prenses.

“İyi mi?” diye sordu Ehlana.

“Leydi Sephrenia çok yorgun görünüyordu, Majesteleri,” diye karşılık verdi Alean. “Banyo yapıp yatağına gitti. Akşam yemeğini yemesini bile sağlayamadım.”

“Onu uykuya bırakmak daha iyi olacak,” dedi Ehlana. “Onunla sonra ilgileneceğim.”

İmparator Sarabian düşüncelerini bir zamanlar öğrendiği eski konuşma biçimine döndürmek için oluşan kısa boşluğun avantajını kullandı. “Doğrusu,” dedi Xanetia’ya, “sizin konuşma tarzınız kulağıma çok zarif geliyor, Leydi. Bununla beraber, aslında, yokluğunuzla bize karşı zalimlik ettiniz, çünkü çok güzelsiniz ve seçkin üslûbunuz sarayımızı aydınlattı. Dahası, gözleriniz ve içinizden ışıldayarak yükselen nazik edanız üzerimizde gerçek bir zerafetin nasıl olacağım bir kez daha kanıtlıyor.”

“Sözleriniz mahirane bir şekilde tatlılaştırılmış, Majesteleri,” dedi başını nazikçe eğerek Xanetia, “ve sizin mükemmel bir dalkavuk olduğunuzu anlıyorum.”

“Böyle söylemeyiniz,” diye itiraz etti adam. “Gerçekten kalbimin derinliklerinden konuştuğum hakkında sizi temin ederim.” Açıkça kendi kendine eğleniyor gibiydi.

Kadın iç çekti. “Ne yazık ki sizin fikriniz gerçek konumumu gördüğünüzde değişecek. Tebaalarınızı korkutmaktan kaçınmak için gerekliği olduğu üzere görüntümü değiştirdim. Bunu itiraf etmek benim için büyük bir sıkıntı olsa da, halkınız beni alışa gelmiş halimde görse dehşet içinde bağırarak kaçışacaktır.”

“Gerçekten de etrafa böylesine bir korku salabilir misiniz, nazik bayan?” diye gülümsedi. “Sözlerinizin doğruluğunu kabul edemem. Aslında, düşünüyorum ki ateş kubbeli Matherion’un sokaklarmda belirdiğinizde tebaam koşacaktır - ama size doğru uzaklara değil.”

“Bunu kendiniz değerlendirmelisiniz, Majesteleri.”

“Ah - işlem başlamadan önce, Majestelerinin sağlık durumunu sorabilir miyim?” diye ihtiyatlıca sordu Itagne.

“İyiyim, Itagne.”

“Nefes darlığı yok, değil mi? Majesteleri’nin göğsünde bir sancı ya da ağırlık yok, değil mi?”

“Sağlığımın iyi olduğunu söyledim, Itagne,” d?di Sarabian.

“Ben de kesinlikle öyle olduğunu umarım, Majesteleri. Size Leydi Xanetia’yi, Delphae’nin Anarae’si, sunmama izin verir misiniz”

“Sanırım ağabeyin haklı, Itagne. Sen - Ulu Tanrım!” Sarabian açık bir dehşet içinde Xanetia’ya bakıyordu. Kalitesiz kumaştan akan boya gibi, Xanetia’nm ten ve saç rengi sönüyor ve gizlediği ışıltı yeniden başlıyordu. Ayağa kalkıp Kalten’in yanında durdu.

“İşte şimdi sizin kâbuslarınız ete kemiğe büründü, Tamuli’H Sarabian,” dedi kederli bir şekilde Xanetia. “İşte ben buyum. Kulunuz Itagne, efsanevi Delphaeus’da olanlar hakkında size doğruyu söyledi. Konumunuza uygun bir tarzda sizi selamlamak isterdim ama bütün Delphae halkı gibi ben de toplumdan atılmış durumdayım ve bu yüzden sizin tebaanız değilim. Sizin Elenia’Iı Sparhawk diye bildiğiniz Anakha ile yaptığımız anlaşmamız yüzünden halkıma düşen hizmetleri yapmak için buradayım. Benden korkmaymız, Sarabian, çünkü buraya yok etmek için değil, hizmet etmek için geldim.”

Yüzü ölü gibi solan Mirtai ayağa fırlamıştı. Kararlı bir şekilde sahibesinin önüne geçip kılıcını çekti. “Kaç, Ehlana,” dedi acımasızca. “Ben onu tutarım.”

“Buna hiç gerek yok, Atan’lı Mirtai,” dedi Xanetia. “Biraz önce söylediğim gibi, bu topluluğa zarar vermek gibi bir niyetim yok. Kılıcınızı kınına sokunuz.”

“Sokacağım lanetli kişi - ama senin kalbine!” Mirtai kılıcını kaldırdı. Sonra, sanki büyük bir darbe yemiş gibi sırtüstü yuvarlandı.

Kring ve Engessa anında elleri kılıçlarında ileriye fırladılar.

“Onları incitmeyeceğim, Anakha,” diye Sparhawk’i uyardı Xanetia, “ama siz ve halkım arasındaki anlaşmaya sadık kalmak için kendimi korumam gerekiyor.”

“Kılıçlarınızı yerine koyun!” diye bağırdı Vanion. “Bu hanım dostumuz!”

“Ama …” diye itiraz etti Kring.

“Kılıçlarınızı yerine koyun dedim!” Vanion’un haykırışı gerçekten ürperticiydi. Kring ve Engessa oldukları yerde kaldılar.

Sparhawk, diğer tehlikeyi gördü. Danae, bakışlarında soğuk, kararlı bir ifadeyle Delphae kadınına doğru ilerliyordu. “Ah, işte buradasın, Danae,” diyerek hızla harekete geçip intikamcı küçük prensesin yolunu kesti. “Zavallı yaşlı babana bir öpücük vermeyecek misin?” Onu hızla kollarına alıp dudaklarını onunkilere yapıştırarak kızgın parlayışını yatıştırdı.

“Beni indir, Sparhawk!” dedi, doğrudan Sparhawk’m gırtlağına konuşarak.

“Kızgınlığına hakim olana kadar olmaz,” diye mırıldandı, dudakları hâlâ onunkilerin üzerindeydi.

“Mirtai’nin canını yaktı!”

“Hayır, yakmadı. Mirtai canı yanmadan nasıl düşüleceğini bilir. Aptalca bir şey yapma. Bunun olacağını biliyordun. Her şey kontrol altında, heyecanlanma - ve Tanrı aşkına annenin senin gerçekten kim olduğunu öğrenmesine izin verme.”

“Bhelliom gerçekten konuşamaz!” Delphaeus’da olanları anlatan Sparhawk’m sözünü kesti Ehlana.

“Kendisi değil,” diye karşılık verdi Sparhawk. “Kalten aracılığıyla konuştu - şey, en azından ilk seferinde öyleydi.”

“Kalten mi?”

“Sebebi konusunda hiçbir fikrim yok. Belki sadece el altında kimi bulursa onu kullanıyor. Konuştuğu dil oldukça eski ve son derece resmi - sizler bizler gibi bir sürü şey. Konuşması Xanetia’ya çok benziyor ve aynı şekilde karşılık vermemizi istiyor. Belli ki, konuşma tarzı önemli.” Eliyle yeni tıraş olmuş yanağım okşadı. “Çok tuhaf ama on ikinci yüzyılın Elene lisanını konuşmaya - ve düşünmeye - başlamamla beraber, bir şey zihnimi açtı. İlk kez, Anakha olduğumu anladım. Bhelliom ve benim birbirimize son derece özel bir şekilde bağlı olduğumuzu anladım.” Tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Göründüğü kadarıyla iki farklı kişiyle evlisin, aşkım. Umarım Anakha’dan hoşlanırsın. Yeterince soylu biri gibi görünüyor - önce konuşma tarzına alışmalısın.”

“Belki de sadece delireceğim,” dedi kadın. “Bu, neler döndüğünü anlamaya çalışmaktan daha kolay olabilir. Bu gece yatağıma kaç yabancı daha getirmeyi planlıyorsun?”

Sparhawk Vanion’a baktı. “Sephrenia’dan bahsedeyim mi?”

“Edebilirsin.” Vanion iç çekti. “Zaten kısa sürede öğrenecekler.”

Sparhawk karısının ellerini kendi avuçlarının içine aldı ve gri gözlerine baktı. “Sephrenia’yla konuştuğunda biraz dikkatli olman gerekiyor, tatlım. Delphae ve Styricler arasında çok eski bir düşmanlık var ve Sephrenia ne zaman onların yanında olsa man-tıksızlaşıyor. Xanetia’mn da Styriclerle sorunları var ama onları Sephrenia’dan daha iyi kontrol etmeyi beceriyor.”

“Size öyle mi görünüyor, Anakha?” diye sordu Xanetia. Kendini yeniden gizlemeye başlamıştı, Sparhawk, bunu gereklilikten çok diğerlerinin rahatı için yaptığını tahmin etti. Mirtai, kadından fazla uzak olmayan bir yerde gözlerini dikkatle üzerine dikmiş, bir eli kılıcının kabzasında oturuyordu.

“Kişisel olarak saldırgan olmak istemiyorum, Anarae,” diye özür diledi adam. “Durumu açıklamaya çalışıyorum ki sen ve Sephrenia birbirinizin gözlerini çıkarmaya kalktığınızda,anlasmlar.”

“Kocamın büyüleyici cazibesini fark ettiğine eminim, Anarae,” diye gülümsedi Ehlana. “Bazen bununla bizi bayıltır.”

Xanetia gerçekten güldü. Sonra Itagne’ya baktı. “Bu Eleneler karmaşık insanlar, değil mi? Kaba saba tavırlarının ardında aşın hızlı düşünceler ve çeliği giysi haline sokan bir halktan beklemediğim incelikler seziyorum.”

Sparhawk koltuğuna yaslandı. “Olanları tamamen anlatmadım ama bu karşılaştığımız şeyler hakkında genel bir kanınızın oluşmasına yeterli. Yarın ayrıntılara geçebiliriz. Burada neler oluyor?”

“Politika, elbette.” Ehlana omuz silkti.

“Sen politikadan hiç bıkmayacak mısın?”

“Salaklaşma, Sparhawk. Milord Stragen, niye anlatmıyorsunuz? Bütün o pis ayrıntılara girdiğimde şok olacak.”

Stragen yine en sevdiği beyaz saten ceketi giyordu. Sarışın hırsız ayakları masanın üstünde koltuğuna iyice gömülmüştü. “Şu darbe girişimi - ya da her neyse - diğer tarafı ciddi bir şekilde sarstı,” diye başladı. “Bu olaylar bu işin içinde hobgoblin’ler ve diriltilen kadim çağlar dışında daha dünyevi öğeler de olduğu gerçeği konusunda bizi uyardı. Krager’in - ve İçişleri Bakanı Kolata’nın - bu işe karıştığını ve durumun sıradan politikaya döndüğünü biliyoruz. Bütün polisler her yerde kırtasiye işleri yapmaya mecbur oldukları için, o labirent gibi binanın içinde bir yerde konuşmak istediğimiz insanla^-rj tanımlayan bir grup dosya olduğuna fazlasıyla emindik. Sorun doğrudan bakanlığa girip neyin peşinde olduğumuzu bildiğimizi açığa vurmadan dosyalarını görmeyi emredemeyişimizdi ki bu sonradan Kolata’nın gönüllü misafirimiz değil, elimizde hapis olduğunu öğrenmelerini sağlayacaktı. Barones Melidere’in aklına yeni bir dosyalama sistemi düşüncesi geldi ve bu durum bize tüm bakanlıklardaki bütün dosyalara bakabilme olanağı verdi.”

“Çok korkunçtu,” diye ürperdi Oscagne. “Sadece İçişleri’nin dosyalarıyla ilgilendiğimizi gizlemek için bütün hükümeti rahatsız etmek zorunda kaldık. Milord Stragen ve Barones kafa kafaya verip bir sistem uydurdular. Tamamen mantıksız ve çılgınca tutarsızdı ama her nedense inanılmayacak kadar iyi iş gördü. Herhangi bir belgeye, bir saatten kısa bir sürede ulaşabilirim.”

“Her neyse,” diye devam etti Stragen, “yaklaşık bir hafta kadar İçişleri’ndeki dosyalara göz gezdirdik ama oradaki insanlar eşyaların yerini değiştirmek için geceleri gizlice binaya girip durdular, bu yüzden her sabah işe yeniden başlamak zorunda kaldık. İşte o zaman işlerimizi çimenliklere taşımaya karar verdik. Bütün binalardaki tüm kâğıtları çıkarıp otların üstüne yaydık. Bu hükümetin geri kalanının işini aşın derecede zorlaştırdı ama İçişleri hâlâ bize destek vermeyi reddedip kritik dosyalan saklıyordu. Caaladorla beraber aslımıza dönüp soygunculuğu denedik - Mirtai’yi de yanımıza alarak. Sanırım, kraliçe onu yanımızda bize değerli şeylerden çok belgeler aradığımızı hatırlatmak için yolladı. Birkaç gecemizi aldı ama sonunda istediğimiz dosyalann saklandığı gizli odayı bulduk.”

“Ertesi sabah yok olduklarını fark etmediler mi?” dedi Bevier.

“Onlan almadık, Aziz Şövalye,” dedi Caalador. “Kraliçe belgeleri götürmeden bilgiyi kaleye götürecek bir Styric büyüsü kullanan genç bir Pandion çağırdı.” Smth. “Bütü bu onan suçayıçı şeleri alık ve bezim adıımız bilmiyola. Çadık ve kaypoldunu ark bil edmedile.”

“Tamuli’deki İçişleri’nin sahip olduğu her seviyedeki casusların, muhbirlerin, bütün gizli polislerin ve komploculann isimlerini biliyoruz,” diye sınttı Sarabian. “Adım atabilmek için hepinizin yuvaya dönmesini bekliyorduk. İçişleri Bakanhğı’nı dağıtıp, bütün o insanları tutuklatacak ve sıkıyönetim ilan edeceğim. Betuana’yla yakın bağlantıdayım ve planlarımızı çok dikkatlice hazırladık. Ben haber verir vermez, Atanlar bütün Imparatorluk’un sorumluğunu alacaklar. Oyuncak bebek olmaktan çıkıp gerçek bir İmparator olacağım.”

“Hepiniz çok meşgulmuşsunuz,” diye fikrini belirtti Vanion.

“Bu zamanın çabuk geçmesini sağlıyor, Lordum.” Caalador omuz silkti. “Ama biraz fazla ileri gittik. Krager, Matherion’un suçlularım casus olarak kullandığımızı açıkça biliyor ama gizli hükümetten haberi olup olmadığına emin değiliz. Organizasyonumuzun belirli bir yerde sınırlı olduğunu sanıyorsa, bu pek büyük bir sorun değil ama Matherion’dan emir verebileceğimi ve Chyrellos’da birinin öldüğünü bilirse, bu kesinlikle, baksa bi mesle.”

“Bu lehçeyi özlemiştim,” dedi Talen. Biraz düşündü. “O kadar da çok değil,” diye ekledi.

“Tenkitçi,” diye suçladı Caalador.

“Ne kadarını keşfedebildiniz?” diye sordu Ulath.

Caalador elini açıp belirsizce ileri geri salladı. “Bun söleme ço zo,” diye kabul etti. “Bizm gib isahlann çamu gölüdeki bi kubaa gib rahaça dolaşcalan yele va. Dier yelede olmas.” Yüzünü astı. “Sözün kısası, bu büyük ihtimalle doğal yeteneğe dayanıyor. Bazılarında var, bazılarında yoktur. Tamuli’nin çeşitli yerlerindeki azgın milliyetçilerin bazılarının ismini belirleyerek biraz yol kat ettik - en azından ettiğimizi düşünüyoruz. Krager ne yaptığımızı bilse, bize yanlış bilgi verebilir. Elimize geçen bilgiyi kontrol etmek için sizin dönmenizi beklemek istedik.”

“Böyle bir şeyi nasıl kontrol ediyorsunuz?” diye sordu Bevier.

“Birinin boğazını kesmeleri için haber yollayacağız ve onu koruyup korumadıklarına bakacağız,” dedi Stragen. “Bir yerdeki bir polis şefini ya da şu milliyetçi liderlerden birini - mesela Elron. Şaşırtıcı^ değil mi, Sparhawk? Bulduğumuz şeylerden biri bu. Elron şu esrarengiz Sabre çıktı.”

“Çok şaşırtıcı,” diye sahte bir şaşkınlıkla yanıtladı Sparhawk.

“Caalador, Scarpa denen adamı öldürtmek istiyor,” diye devam etti Stragen, “ama ben Elron’dan yanayım - yine de bu konudaki seçimime edebi bir eleştiri gözüyle bakılabilir. Elron politik görüşlerinden çok tiksindirici dizeleri için öldürülmeyi hak ediyor.”

“Dünya kötü şürlere biraz daha katlanabilir, Stragen,” dedi Caalador. “Scarpa gerçekten tehlikeli biri. Keşke Rebal’in kim olduğunu da öğrenebilseydik ama bugüne dek bizden kaçmayı başardı.”

“Asıl ismi Amador/’ dedi Talen. “Edom’un batı sahilindeki Jor-san’da kurdele satıcısı.”

“Bunu nasıl öğrendin?” Caalador şaşkın görünüyordu.

“Dürüst olmak gerekirse, tamamen şans. Rebal’i ormanda köylülere nutuk çekerken gördük. Daha sonra, Jorsan’a geldiğimizde, fırına beni bir dükkâna attı. Bu konuda hiç endişeli değil. O bir şarlatan. Köylüler Incetes’in hayaletini çağırıyor sansınlar diye karnaval üçkâğıtları kullanıyor. Sephrenia, düşmanlarımızın yayıldıkça zayıfladıklarını düşünüyor. Ellerinde bütün bu ziyaretleri düzenleyecek kadar gerçek büyücüleri yok, bu yüzden üçkâğıda başvuruyorlar.”

“Edom’da ne yapıyordun, Sparhawk?” diye sordu Ehlana.

“Bhelliom’u almak için giderken oradan geçtik.”

“Oraya kadar nasıl oldu da bu kadar hızlı gidip geldiniz?”

“Aphrael bize yardım etti. O çok yardımcı biridir - çoğu zaman.” Sparhawk kızma bakmamayı becerdi. Ayağa kalktı. “Hepimiz bu gece biraz yorgunuz,” diye önerdi, “ve bütün boşlukları doldurmanın çok uzun zaman alacağını sanıyorum. Niye ara verip uyumuyoruz? Yarın hepimiz dinç olduğumuzda buna hevesle devam edebiliriz.”

“İyi fikir,” diye onaylayan Ehlana da ayağa kalktı. “Üstelik, çok merak ediyorum.”

“Ya?”

“Onunla uyuyacağıma göre, şu Anakha denen adamı da tanıyacağım, değil mi? Bildiğiniz gibi yabancılarla yatmak bir kızın adını çok kötü karalar.”

“Hâlâ uyuyor,” dedi Danae, Sephrenia’nm oda kapısını sessizce kaparken.

“İyi mi?” diye sordu Sparhawk.

“Elbette değil. Ne bekliyordun, Sparhawk? Kalbi kırıldı.”

“Benimle gel. Konuşmamız gerekiyor.”

“Şu anda seninle konuşmak istediğimi sanmıyorum, baba. Sana birazcık kırgınım.”

“Böyle de yaşayabilirim.”

“O kadar emin olma.”

“Benimle gel.” Onun elini tutup kulenin tepesine çıkan uzun Merdivenlerden mazgallara çıkardı. Kapıyı kapatıp arkalarından sürgüledi. “Aptalca bir hata yaptın, Aphrael,” dedi.

Kız çenesini hafifçe kaldırıp adama buz gibi, boş bir bakış attı.

“Benimle oynama, genç leydi. Bir hata yaptın. Sephrenia’nlrı Delphaeus’a gitmesine asla izin vermeyecektin.”

“Gitmesi gerekiyordu. Bunu yaşaması lazım.”

“Yaşayamaz. Bu omuzlarında taşıyamayacağı kadar ağır.”

“O göründüğünden daha güçlüdür.”

“Senin hiç acıman yok mu? Ne kadar acı çektiğini göremiyor musun?”

“Elbette görüyorum, beni senden çok daha fazla üzüyor, baba.”

“Vanion’u da öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?”

“O da göründüğünden daha güçlü. Niye hepinizi Delphaeus’da Sephrenia’ya sırt çevirdiniz? Xanetia’nin söylediği bir iki hoş söz üç yüzyıllık sevgi ve bağlılığı silip götürdü. Siz Eleneler geleneksel olarak dostlarınıza böyle mi davranırsınız?”

“Bu konuda bizi zorlayan o oldu, Aphrael. Ültimatomlar vermeye başladı. Delphae’ler hakkında duygularının ne kadar güçlü olduğunu senin anladığını sanmıyorum. Tüm bunların ardında ne var?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Sanırım ilgilendirir. Cyrgai savaşları sırasında gerçekte ne oldu?”

“Sana söylemeyeceğim.”

“Bu mevzuda konuşmaktan korkuyor musunuz, Tanrıça?”

Sparhawk hızla arkasını döndü. Dilinin ucuna beklenmedik bir küfür geliyordu. Xanetia’ydi. Konuştukları yerden pek uzak olmayan bir yerde ışıllayarak duruyordu.

“Bu seni ilgilendirmiyor, Xanetia,” dedi soğukça Aphrael.

“Kalbinizden geçenleri bilmem lazım, Tanrıça. Ablanızın düşmanlığı şu an için önemli değil. Ama sizin düşmanlığınız çok daha fazla sorun çıkarıyor. Siz de beni kabaca başınızdan atmak istiyor musunuz?”

“Niye düşüncelerimi emip cevabı kendin bulmuyorsun?”

“Bunu yapamayacağımı bilmeniz gerekiyor, Aphrael. Zihniniz bana kapalı.”

“Bunu fark ettiğine sevindim.”

“Tavırlarına dikkat et,” dedi kızına Sparhawk, çok sertti.

“Buna karışma, Sparhawk.”

“Hayır, Danae, karışacağım. Sephrenia’nın Delphaeus’daki davranışının ardında sen mi vardın?”

“Saçmalama. O saçmalıktan kurtulsun diye onu Delphaeus’a yollayan bendim.”

“Emin misin, Aphıael? Biliyorsun, şu anda sen de aynı onun gibi davranıyorsun.”

“Edaemus’u sevmem, onun halkını da sevmem. Onu sevdiğim için Sephrenia’yı iyileştirmeye çalışıyorum, Delphae’lere duyduğum şefkat yüzünden değil.”

“Lakin tüm bunlar başladığında akrabalarınıza karşı çıkan sizdiniz, Tanrıça,” diye belirtti Xanetia.

“O da ırkınıza büyük bir sevgi beslediğim için değildi, Xanetia. Ailem hatalıydı ve prensip olarak onlara karşı çıktım. Ama bunu anlayamıyorsunuz, değil mi? Bunun sevgiyle ilgisi vardı ve siz Delphae’ler bunu daha da büyüttünüz, değil mi?”

“Bizi ne kadar az tanıyorsunuz, Tanrıça,” dedi üzgünce Xanetia.

“Hepimiz bu kadar açık konuştuğumuza göre, ben de sizin sözlerinizde Styriclere karşı bazı önyargılar fark ettim, Anarae,” diye belirtti Sparhawk.

“Nedenlerim var, Anakha, birçok neden.”

“Olduğuna eminim. Sephrenia’ran da olduğundan eminim. Ama birbirinizden hoşlanıp hoşlanmamanız tamamen konu dışı. Bütün bunları çözeceğim. Yapmam gereken bir iş var ve onu bir kedi köpek doğuşunun ortasında yapamam. Aranızda barış yapmanızı sağlayacağım - bunu yapmak için Bhelliom’u kullanmak zorunda kalsam da.”

“Sparhawk!” Danae şok oldu.

“Kimse Cyrgai savaşları sırasında gerçekten ne olduğunu bana anlatmak istemiyor ama belki de bu iyi bir şey. Başlangıçta merak ediyordum ama artık etmiyorum. Sözün kısası, hanımlar, ne olduğu umurumda değil. Davranış biçiminiz bir şekilde kimsenin ellerinin pek temiz olmadığını gösteriyor. Bu kindar ağız dalaşının durmasını istiyorum. Hepiniz çocuk gibi davranıyorsunuz ve bu beni bezdirmeye başladı.”

On Yedinci Bölüm

ERTESİ SABAH Sephrenia'nm gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve yüzünün rengi solmuştu. Beyaz Styric cüppesi, kısmen simsiyah kolsuz bir mantoyla örtülmüştü. Sparhawk daha önce onun böyle bir şey giydiğini hiç görmemişti. Seçimi - hem giysi ve hem renk konusunda - karanlık görünüyordu. Sabah kahvaltısına gönülsüzce ve sadece Ehlana'nm emri üzerine katıldı. İncinmesi yüzünden kendini saran bir savunma duvarıyla diğerlerinden biraz uzakta oturuyordu. Vanion'a bakmamış ve Alean'ın ısrarlarına rağmen kahvaltıyı geri çevirmişti.

Vanion da ondan daha az incinmiş görünmüyordu. Yüzü asık ve soluktu, neredeyse kılıçları taşımanın ağır yükünü çektiği zamanlar kadar soluktu ve gözleri acı doluydu.

Bu koşullar altındaki kahvaltı oldukça gergindi ve hepsi sofradan bariz bir rahatlamayla ayrıldılar. Hemen mavi perdeli oturma odasına giderek işe koyuldular.

"Diğerleri o kadar önemli değil," dedi Caalador. "Rebal, Sabre ve Baron Parok açıkça ikinci sınıflar. Hepsi de var olan düşmanlığı kendi çıkarları için kullanıyorlar. Ama Scarpa biraz farklı. Zaten Ar-juna başbelası bir yer ve Scarpa bunu sonuna kadar kullanıyor. Diğerleri oldukça dikkatli olmak zorunda, çünkü batı Tamuli'deki Ele-ne Krallıklarının nüfusu kalabalık. Her yerde insanlar var, bu yüzden komplocuların gizli gizli dolaşması gerekiyor. Ama güneydoğu Arjuna kocaman bir balta girmemiş orman, bu yüzden Scarpa'run saklanıp savunabileceği yerleri var. Diğerleri gibi bazı küçük ırkçılık gösterileri yapıyor ama bu onun asıl gündemi görünmüyor. Arjuniler, Elene köylülerinden ve batmın sertlerden çok daha kurnazlar."

“Onun geçmişiyle ilgili bir şeyler öğrendin mi?” diye sordu Ulath. “Nereli, işe başlamadan önce neler yapmış gibi şeyler.”

Caalador başıyla onayladı. “Bu kısım çok zor olmadı. Scarpa komploya katılmadan önce belli çevrelerde oldukça iyi tanınıyordu.” Caalador yüzünü astı. “Keşke başka bir kelime olsaydı. ‘Komplo’ çok melodramik geliyor.” Omuz silkti. “Neyse, Scarpa bir piç.”

“Caalador!” dedi sertçe Bevier. “Yanımızda hanımlar var!”

“Niyetim müstehcenlik değildi, Sör Bevier, sadece resmi açıklama. Scarpa saldırganca önüne gelenle yatan meyhane fahişesi bir Ar-juni ve dönek bir Styric arasındaki oynaşmanın sonucu. Bu oldukça tuhaf bir çiftin eşleşmesiydi ve oldukça tuhaf bir adam yarattı.”

“Bunu daha fazla uzatma Caalador,” dedi meşumca Stragen.

“Büyü artık, Stragen. Çarpık ebeven yapısına sahip tek kişi sen değilsin. Aslında ben de babamın kim olduğuna emin değilim. Zeki ve yetenekli biri için piçlik o kadar büyük bir sıkıntı değildir.”

“Milord Stragen menşei konusunda aşırı hassas,” dedi nazikçe Barones Melidere. “Bu konuda zaman zaman onunla konuştum ama hâlâ yetersizlik hissediyor. Ama bu kötü bir şey olmayabilir. Genelde aşırı mükemmel olduğuna dair duyduğu hafif bir güvensizlik, kesinlikle dayanılmaz hale gelmesini engelliyor.”

Stragen ayağa kalkıp havalı bir şekilde eğildi.

“Ah, otur, Stragen,” dedi Barones.

“Nerede kalmıştım?” dedi Caalador. “Ah, evet şimdi aklıma geldi. Şu sizn Scarpa dene herf, Ar-juna’da külübimsi-bebat bi yol-kıysı meyanezide büymüş - ve gelşme çalanda ‘üzelernde içbi âlak başkıı omadıı’ bi yede piçlern yapça bütüşeler yapmş.”

“Lütfen, Caalador,” diye iç çekti Stragen.

“Sadece kraliçeyi eğlendiriyordum, ahbap,” diye omuz silkti Caalador. “Düzenli dozlarda cahil halk konuşması almadan sağlığım yitiriyor.”

“Külübimsi-bebat ne demek, Caalador?” dedi Ehlana.

“Aanen didiim gib, Kraaliç hazetleri. Külübimsi esk tata dökü-tüleri biarya getilip yaplmış bişey. ‘Bebat’ da anen didiim anamda. Ben daa küçü bi eniken öle bi erif bilyodum. Görceniz en piz yede yaşyodu ve kendide iç temz diildi.”

“Sanırım bu parçalanan dil olmadan da birkaç saat yaşayabilirim, Üstad Caalador,” diye gülümsedi Ehlana. “İlginiz için teşekkür etmek isterim.”

“Hizmetinizde olduğum için daima sevinçliyim, Majesteleri.” sırıttı. “Scarpa suç aleminin ortasında büyüdü. Yetenekli bir amatör diyebileceğiniz biriydi. Asla belirli bir işle yetinmedi.” Yüzünü astı “Amatörler. Amatörlerden kesinlikle nefret ederim. Annesine ve dedikodulara inanırsak beşikten beri orospu olan çok sayıdaki üvey kız kardeşine pezevenklik yaptı - tıpkı her iyi erkek evladın yapacağı gibi. Kısmen becerikli bir kapkaççı ve yankesici, oldukça yetenekli bir dolandırcıydı. Annesinin eski sevgililerinden farklı olarak Scarpa’nm Styric babası bir süre orada kaldı ve zaman zaman oğlunu ziyaret etmek için uğradı, bu yüzden Scarpa’nın çat pat Styric eğitimi var. Ama sonunda amatörlerden yapması beklenen bir hata yaptı. Göründüğü kadar sarhoş olmayan bir meyhanecinin kesesini kesmeye kalktı. Kurbanı onu yakaladı ve Scarpa doğasının Arjuni yanını gösterdi. Hızla küçük, çok keskin bir bıçak çıkarıp adamın bağırsaklarını meyhanesinin zeminine döktü. İşgüzar biri polise gitti ve Scarpa çok ani bir şekilde evini terk etmek zorunda kaldı.”

“Akıllıca bir hareket,” diye mırıldandı Talen. “Büyürken hiçbir profesyonel eğitim almamış mı?”

“Hayır. Her şeyi kendi başına kapmış görünüyor.”

“Erken büyümüş.”

Caalador onaylayarak başını salladı. “Doğru öğretmenlere çat-saydı, usta bir hırsız olabilirdi. Kaçışının ardından, birkaç yıl boyunca bir yerde duramamış görünüyor. İlk adamını öldürdüğünde yaklaşık on iki yaşındaydı ve on dördünde gezginci bir karnavala katıldı. Kendini sihirbaz ilan etti - her zamanki karnaval üçkâğıdı - ama ara sıra gerçek sihir yapmak için birkaç Styric büyüsünden yararlanıyordu. Sakal bıraktı - bu Tamul erkeklerinin yüzlerinde pek sakal çıkmadığı için Tamul ırklarında nadir görülen bir şeydi. Şimdi düşünüyorum da, buna Styriclerde de rastlanmaz. Scarpa bir melezdi. Güney Tamul ve Styric karışımından ortaya oldukça tuhaf bir şey çıktı. Ne hatları ne de karakteri iki ırka hiç uymuyordu.” Caalador elini ceketinin içine sokup katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. “İşte,” dedi kâğıdı açarak, “kendiniz karar verin.”

Çizim biraz kabaydı - bir portreden çok karikatür gibiydi. Tuhaf bir şekilde ilgi çekici yüzü olan birini gösteriyordu. Kalın kaşlarının altındaki gözleri göçüktü. Elmacık kemikleri yukarıda ve çıkıktı. Kartal gibi bir burnu ve şehvetli bir ağzı vardı. Sakalı sık ve siyah görünüyordu. Özenle taranıp düzeltilmişti.

“Sakalıyla çok uğraşıyor,” diye fikrini belirtti Kalten. “Aykırı kılları tek tek kesiyormuş gibi.” Hafifçe kaşlarını çattı. “Nedense tanıdık görünüyor - sanırım gözlerinin civarı.”

“Bunu bir insan resmi olarak görebilmenize bile şaşırdım,” diye burun kıvırdı Talen. “Teknik kesinlikle berbat.”

“O kızın hiçbir eğitimi yok, Talen,” diye sanatçıyı savundu Caalador. “Ama kendi mesleğinde yetenekli.”

“Mesleği neymiş, Üstad Caalador?” diye sordu Ehlana.

“Fahişe, Majesteleri.” Omuz silkti. “çizim sadece yan uğraş. Müşterilerinin resimlerini toplamaktan hoşlanıyor. İş görme sırasında yüzlerini inceler. Portrelerinden bazılarında ilginç ifadeler var.”

“Şunu görebilir miyim?” diye birden sordu Sephrenia.

“Tabii ki Leydi Sephrenia.” Caalador resmi verirken biraz şaşırmış gibiydi. Sonra koltuğuna döndü. “Djukta’yla hiç karşılaştın mı, Sparhawk?” diye sordu.

“Bir kere.”

“İşte al sana sakal. Djukta gezinen bir çalıya benzer. Göz kapaklarında bile kıllar vardır. Her neyse, Scarpa birkaç mevsim bu karnavalla dolaştı ve ardından, beş yıl kadar önce, bir yıl boyunca ortadan kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında politikaya atıldı - eğer buna böyle demek istiyorsanız, Rebal, Parok ve Sabre’nin yaptığı gibi biraz milliyetçilik gösterisi yapıyor, ama bu sadece Arjuna’da-ki cahiller için. Oranın milli kahramanı, köle ticaretini başlatan Sheguan ismindeki bir adam. Bu oldukça adi bir şey olduğu için Arjunilerin çoğu bununla pek gururlanmazlar.”

“Ama yapmaktan da vazgeçmezler,” dedi tatsızca Mirtai.

“Kesinlikle öyle, minik segilim,” diye onayladı Caalador.

“Dost Caalador,” dedi Kring. “Mirtai’ye bir daha böyle demeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Aa, bu önömli diil, Kring. Daa ço insanarı yatıştıma içn kulamla bişey.” Durdu. “Nerede kalmıştım?” diye sordu.

“Konuya girmeye başlıyordun,” diye karşılık verdi Stragen.

“Bakıyorum bu sabah sabırsızsın, ahbap,” dedi Caalador. “Adamlarımızın bulabildiklerine göre, Scarpa, batı Tamuli’deki şu üç ateşli adamdan çok daha tehlikeli. Arjuna hırsızları sıradan suçlulardan çok daha zeki ve namussuzdur. Çoğu Scarpa’nın örgütüne eğlence ve kazanç için girmiş. Arjuniler güvenilmez insanlar, bu yüzden imparatorluk onlara çok sert davranmak zorunda. Arjuniler TamuUardan fazlasıyla nefret ederler ve bu yüzden Scarpa’nm yapay olarak ortalığı çok karıştırması gerekmedi.” Caalador kuşkuyla burnunu kaşıdı. “Bunun ne kadarına inanabileceğimize emin değilim - ne de olsa Arjuniler - oradaki yol kesen soygunculardan biri zamanında Scarpa’nm yakın adamlarından olduğunu iddia ediyor. Bize

adamımızın biraz dengesiz olduğunu söyledi. Güneydeki vahşi ormanlardaki Natayos harabelerinde faaliyet gösteriyormuş. Şehir on yedinci yüzyıldaki Atan işgalinde yok edilmiş. Scarpa orayı işgal etmesine rağmen orada saklanıyor sayılmaz - askeri anlamda^ Şehir savunulabilir olsun diye yıkık eski surları güçlendirmiş. Bizim yol soyguncusu Scarpa’nm bazen deli gibi abuk sabuk konuştuğunu bildirdi. Haber kaynağımıza inanabilirsek, bir kez Cyrgai ve Cyrgon’dan bahsetmeye başlamış. Yakın dostlarına Cyrgon’un halkını dünyanın efendileri yapmak istediğini ama Cyrgailerin kurumsallaşmış salaklıkları yüzünden dünya çapında bir imparatorluğu yönetemeyecek kadar zeki olmadıklarını söylüyormuş. Scarpa’nm bir imparatorluk fikriyle hiçbir sorunu yok. Sadece var olanın kurulma tarzından hoşlanmıyor. Birkaç değişiklikle - tepede kendisi - olursa çok daha mutlu olacak. Cyrgailerin dünyayı fethedeceğine ve sonra görkemli yalnızlıklarına döneceklerine inanıyor. Birinin dünya hükümetini onlar adına yönetmesi gerekiyor ve bunun için Scarpa’m kafasmda bir aday var.”

“Bu delilik!” diye bağırdı Bevier.

“Sanırım ben de bunu söyledim, Aziz Şövalye. Scarpa kendisinin iyi bir imparator olacağını düşünüyor gibi.”

“Bu mevki zaten dolu,” dedi sevimsiz bir tonda Sarabian.

“Scarpa, Cyrgon’un onu boşaltacağını umuyor, Majesteleri. Adamlarına Cyrgailerde kesinlikle yöneticilik yeteneğini olmadığını ve işgal edilen bölgeleri yönetmek için birine ihtiyaçları olacağını söylüyor. O anda gönüllü olacak. Cyrgon’un emirlerini arada bir baştan savma şekilde yapacak ve işleri daha çok kendine uyacak şekilde yönetecek. Anladığım kadarıyla büyük hayalleri var.”

“Bu bana oldukça tamdık geldi, ha, Sparhawk?” dedi gergin bir sırıtışla Kalten. “Martel - ve Annias’m - aynı türde fikirleri vardı.”

“Ah Tanrım, evet,” diye onayladı Ehlana. “Bana sanki bütün bunları daha önce yaşamışım gibi geldi.”

“Krager ne yapıyor?” diye sordu Sparhawk.

“Krager bir tür koordinatör gibi,” dedi Caalador. “Aracı gibi çalışıyor- Mesaj ve emirler taşıyarak sık sık seyahat ediyor. Bu konuda tahmin yürütüyoruz ama Cyrgon ve Scarpa, Parok, Rebal ve Sabre gibi adamlar arasında bir emir ilişkisi olduğunu sanıyoruz. Krager hepsini tanıyor ve bu mesajlarının doğruluğunu kanıtlıyor. Yaşamdaki doğal mevkisini bulmuş görünüyor. Kraliçe Ehlana, bize Martel’le Annias’a da tamamen aynı şekilde hizmet ettiğini ve Eosia’da doğu Cardos dağlarındaki şu haydutlara Kont Gerrich’in emirlerini taşırken aynı tarz iş yaptığını söyledi.”

“Krager’in bildiklerini boşaltmak için biraz çaba sarf etmeliyiz,” diye geveledi Ulath. “Birisi ona ters baksa bile konuşmaya başlıyor ve konu hakkında beni merakta bırakacak kadar şey biliyor.”

“Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı da böyle başardı,” diye homurdandı Kalten. “Paima onu öldürmeye kalkışamayacağımız kadar çok şey bildiğine emin olmamızı sağlıyor.”

“Konuştuktan sonra öldürün, Sör Kalten,” dedi Khalad.

“Öldürmememiz için yemin ettiriyor.”

“Ne olmuş?”

“Biz şövalyeyiz, Khalad,” diye açıkladı Kalten. “Birisine söz verdik mi sözümüzü tutmak zorundayız.”

“Beni yakın zamanda şövalye yapmayı düşünmüyorsunuz, değil mi, Lord Vanion?” diye sordu Khalad.

“Bunun için biraz erken olabilir, Khalad.”

“Bu ben hâlâ köylüyüm demek değil mi?”

“Şey teknik olarak, belki.”

“O zaman bu sorunu çözer,” dedi iç dondurucu bir gülümsemeyle Khalad. “Gidip onu yakalaym, Sör Kalten. Konuşması için ne isterseniz söz verin. Sonra bana teslim edin. Kimse bir köylüden sözünü tutmasını beklemez.”

“Bu adamı seveceğim, Sparhawk,” diye sırıttı Kalten.

“Zalasta benim için geliyor, Sparhawk,” dedi iri Pandion’a Sephrenia. “Sarsos’a güven içinde dönmem için yanımda olacak.” Öğlen yemeği için döndükleri odaya girmeyi reddederek başmı salladı. “Çocukça davranıyorsun. Biliyorsun değil mi, Sephrenia?” “Artık yararlı değilim ve bu olduğunda ihtiyatlı bir Styric’in ne yaptığını bilecek kadar uzun süredir Elenelerle beraber bulundum. Bir Styric işe yaradığı sürece Eleneler arasında güvendedir. Ama işi bitince varlığı huzursuz edici olmaya başlar ve siz Eleneler, rahatsız edici insanlarla kabaca uğraşırsınız. İçinizden birinin kaburgalarımın arasına bir bıçak sokmamasını tercih ederim.”

“Bitirdin mi? Böyle konuşmalar canımı sıkar. Seni seviyoruz, Sephrenia ve bunun bize faydalı olup olmamakla ilgisi yok. Vani-on’un kalbini kırıyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Ne olmuş? O da benimkini kırdı, değil mi? Hepiniz ona hayran olduğunuza göre sorunlarınızı Xanetia’ya götürün.”

“Bu sana yakışmıyor, küçük ana.”

Çenesini kaldırdı. “Artık bana öyle dememenizi tercih ederim, Sparhawk. Bu koşullar altında komik kaçıyor. Odamda olacağım -eğer hâlâ benimse. Eğer değilse, gidip Matherion’daki Styric toplumuyla yaşayacağım. Eğer sorun olmazsa Zalasta geldiğinde bana haber verin.” Dönüp koridora yürüdü, gösterişli bir giysi gibi kırılmışlığım üzerine kuşanmıştı.

Sparhawk içinden küfretti. Sonra Kalten ve Alean’ın sedef döşeli holden geldiklerini gördü. En azından bu tuhaf sorun çözülmüştü. Kalten, ilgisini Berit’e verebilsin diye beceriksizce bir kenara çekileceğini söylediğinde kraliçenin hizmetçisi sarışın şövalyenin suratına gülmüştü. Sonra

Sparhawk’m anladığı kadarıyla sevgisinin olması gereken yerde sağlamca durduğu konusunda Kalten’i ikna etmişti.

“Ama onun yanından hiç ayrılmıyorsunuz, Sör Kalten,” diye suçladı ceylan gözlü kız. “Daima etrafında pır pır dönüyor, ihtiyacı olan ve istediği şeylerin teminini sağlıyorsunuz.”

“Bu bir görev, Alean,” diye açıklamaya çalışıyordu Kalten. “Bunu ondan hoşlanıyorum diye yapmıyorum.”

“Görevinizi inanılmayacak kadar iyi yapıyorsunuz, Aziz Şövalye.” Harika bir enstrüman olan Alean’nm sesi içinde birçok duyguyu taşıyor ve çok hafif imaları tonuyla oynayarak belirtiyordu.

“Ah, Tanrım,” diye inledi Sparhawk. Niye daima özel konuşma zamanlarına rastlıyordu. Ama yine de, işleri kontrolden çıkmadan durdurmak için hızla harekete geçti. İkisiyle de yüzleşmek için koridora çıktı. “Bunu niye hemen halletmiyoruz?” dedi açıkça.

“Neyi halletmiyoruz?” dedi Kalten. “Bu seni hiç ilgilendirmez, Sparhawk.”

“Beni ilgilendiriyor diyorum. Alean’ın Berit’le ilgili ciddi bir juygusu olmadığını öğrenmekten tatmin oldun mu?”

Kalten ve kız suçluluk dolu bir ifadeyle birbirleriyle bakıştılar.

“İyi,” dedi Sparhawk. “ikinizi de tebrik ederim. Şimdi, Xanetia isini açığa kavuşturalım. Kalten sana gerçeği söylüyor, Alean - şu ana kadar anlattığı kadarıyla. Görevi gereği ona yakın olmak zorunda, çünkü ona bir zarar gelmemesinden sorumlu. Onun halkıyla bir anlaşma yaptık ve o sözlerinden caymadıklarına emin olmamız için bizim rehinemiz. Eğer Delphae’ler bize ihanet ederse hepimiz Kalten’in Xanetia’yi öldüreceğini biliyoruz. İşte bu yüzden ona bu kadar yakın duruyor.”

“Öldürmek?” Kızın koca gözleri birden faltaşı gibi açıldı.

“Oyunun kuralları bu, Alean.” Kalten omuz silkti. “Sevmiyorum ama uymak zorundayım.”

“Yapamazsın’.”

“Sadece yapmam gerekirse ve hiç hoşuma gitmeyecek. Rehine kelimesi bu anlama gelir. Pis işler hep bana veriliyor gibi.”

“Nasıl yaparsın?” dedi Sparhawk’a Alean. “Bunu en eski arkadaşına nasıl yaparsın?”

“Askeri kararlar bazen zordur,” dedi Sparhawk. “Kalten’in yoldan sapmadığı konusunda artık tatmin oldun mu? Biliyorsun, değil mi, senin Berit’e âşık olduğunu düşününce yoldan çıkıp kendini öldürtmeye çalıştı.”

“Bunu ona söylemen gerekmiyordu, Sparhawk,” dedi Kalten.

“Seni aptal!” Alean’nın sesi hiç çaba harcamadan en yüksek oktavlara ulaştı. Boynu bükük azarlanan bir okul çocuğu gibi dikilen Kalten’le bir süre - uzunca bir süre - konuştu.

“Ah …” diye tehlikeye atıldı Sparhawk. “Niye ikiniz başbaşa kalıp olayları tartışabileceğiniz bir yere gitmiyorsunuz?”

“İzninizle, Prens Sparhawk,” diye beklenmedik bir kibarlıkla onayladı Alean. “Sen,” diye hızla Kalten’e seslendi, “gel benimle.”

“Peki, tatlım,” dedi itaatkâr bir şekilde Kalten ve uzaklaştılar.

“Biraz önceki Alean mıydı?” diye sordu Barones Melidere, kapıdan başmı uzatarak.

“Evet, diye cevapladı Sparhawk.

“O ve Kalten nereye gidiyorlar?” dedi arkalarından bakarak.

“ilgilenmeleri gereken önemli bir şeyleri var.”

“Burada tartıştığımızdan daha önemli bir şey mi?”

“Öyle düşünüyorlarmış gibi görünüyor, Barones. Öğleden sonrayı onlarsız da idare edebiliriz, aydınlanması gereken bir konu.”

“Ah,” dedi, “şunlardan biri.”

“Korkarım öyle.”

“Alean bu işi çözecektir,” diye kendine güvenerek Melidere.

“Buna eminim. Sizin sefer nasıl gidiyor, Barones? Amacım başkasının işine karışmak değil. Sadece bu konular dikkatimi dağıtıyor ve onları temizlemek istiyorum ki en beklemediğim anda yüzeye çıkmasmlar.”

“Her şey tasarlandığı gibi ilerliyor, Prens Sparhawk.”

“İyi. Ona söyledin mi?”

“Elbette hayır. Şimdilik bilmesi gerekmiyor. Zamanı geldiğinde ona nazikçe çıtlatacağım. Doğrusu böylesi daha kibarca. Hemen öğrenirse, bu konuda endişelenip duracak. Bana güvenin, Ekselansları. Ne yaptığımı kesinlikle biliyorum.”

“Devam etmeden önce açıklanması gereken bir şey var, Ana-rae,” dedi Xanetia’ya, Stragen. “Bütün Tamullar Cyrgailerin yok olduğuna inanıyor ama Krager ve Scarpa tersini söylüyor.”

“Cyrgailer dünyanın onların yok olduğuna inanmalarını istiyorlar,” dedi kadın. “Felaket getiren Sarsos saldırılarının ardından yurtlarına döndüler ve bir süre boyunca, neredeyse tamamı Styricler tarafında yok edilen ikincil güçleri Cynesgaları yeniden hazırlamakta yoğunlaştılar.”

“Bizim duyduğumuz da bu,” dedi Caalador. “Bize Cyrgailerin hatalarını fark etmeden, kendi kadınları çocuk yapacak yaşı geçirene dek bu amaca odaklandıkları anlatıldı.”

“Size bilgi veren kişi doğruyu konuşmuş, Üstad Caalador. Cyrgai ırkının yaklaşık on bin sene önce yok olduğu Tamuli’de yaygın bir inanıştır. Ama bu inanç hatalı. Bu Cyrgon’un bir Tanrı olduğu gerçeğini görmezlikten gelen bir inanç. Aslında o da ilgilerini Cynesga kadınlarına yönlendirmelerini emrettiğinde halkının körlemesine itaatini düşünmemişti. Ama seçkin ırkının yok olduğunu gördüğünde, doğal gidişatı değiştirdi ve yaşlı Cyrgai kadınları bir kez daha doğurgan oldular - ama çoğu çocuk doğururken öldü. Ama Cyrgailer devam etti.”

“Yazık,” diye mırıldandı Oscagne.

“Bununla beraber, ona tapanların azalan sayısını ve Styric lanetinin onları çorak yurtlarına hapsetmesinin tehlikesini bilen Cyrgon halkını koruma yolu aradı. Cynesgalara, Tamuli’nin diğer ırkları üzerinde, artık Cyrgai’lerin yok olduğu inancının sürdürülüp güçlendirilmesi emredildi ve ölümcül Cyrga şehri kendini diğer insanların gözünden saklandı. “

“Tıpkı Delphaeus’un gizlenmesi gibi mi?” dedi Vanion.

“Hayır, Lordum. Biz Cyrgon’dan daha zekiyiz. Biz Delphaeus’u yanlış yönlendirmeyle gizledik. Ama Cyrgon, Cyrga’yı Cynesga’nm ortasındaki’ yaylalarda büyü kullanarak gizliyor. Siz, o yaylarda dolaşabilir ve Cyrga’nın yanından bile geçebilirsiniz ama onu asla göremezsiniz.”

“Görünmez bir şehir?” diye kuşkulu bir şekilde sordu Talen.

“Cyrgai’ler görebilir,” dedi kadın, “ve onlar için uygunsa Cynesgah astları da görebilir. Ama diğer herkes için Cyrga orada değildir.”

“Taktiksel avantajları inanılmaz,” diye aşırı profesyonel bir tonda belirtti Bevier. “Cyrgailerin işler kötüye giderse sığınabilecekleri güvenli bir kaleleri var.”

“Ama yine de, avantajlar dengeli,” diye belirtti Xanetia. “Zaten kendilerinin olan ve çoğu verimsiz çorak topraktan başka bir şey olmayan Cynesga’yı özgürce yağmalayıp soyabilirler ama yurtlarının sınırlarını geçemezler. Styric laneti hâlâ geçerli, bu konuda sizi temin ederim. Bu

laneti düzenli olarak denetlemek Cyrgai krallarının alışkanlığıdır. Yaşlanmış savaşçılar zaman zaman sınıra götürülüp geçmeye kalkmaları emredilir. İtaatkârca hattı geçtiklerinde daha adımlarının yarısında ölürler.” .

Sarabian kadına bakıyordu. Gözleri kurnazca kısılmıştı. “Güzel, Anarae, bu konuda bana sağlam tavsiyede bulununuz. Cynesgalar, CyrgaiTere bağlıdır dediniz, değil mi?”

“Evet, Majesteleri.”

“Tüm Cynesgalar?”

“Hepsi otorite altındadır, İmparator Sarabian.”

“Kral? Hükümet? Ordu?”

Kadın başıyla onayladı.

“Ve büyükelçileri de?” diye ekledi Oscagne.

“Çok iyi, Oscagne,” diye mırıldandı Itagne. “Çok, çok iyi.”

“Bunu pek anlayamadım,” diye itiraf etti Ulath.

“Ben anladım,” dedi Stragen. “Buna dikkat etsek daha iyi olur Caalador.”

“Bu konuyla ilgileneceğim.”

“Neden bahsettiklerini anladın mı, dost Engessa?” dedi Kring.

“O kadar karışık değil, Kring,” dedi Ehlana. “Matherion’daki Cynesga büyükelçiliği emirleri Cyrgai’lerden alan insanlarla dolu. Sanırım konuyu inceleyecek olursak, İmparator’u devirme girişiminin üssünün büyükelçilikte kurulduğunu bulacağız.”

“Ve eğer şehir dışında değilse, Krager’i de bulabiliriz,” diye düşüncelere daldı Khalad. “Talen, ev soygunculuğu yapmayı bana öğretmen ne kadar sürer?”

“Aklında ne var?” diye silahtarına sordu Sparhawk.

“Gizlice büyükelçiliğe sızıp Krager’i çalabileceğimi düşündüm, Lordum. Anarae Xanetia ne düşündüğünü bize söyleyebilir ve konuşması için parmaklarım kırmamıza - ya da ona tutmaya niyetli olmadığımız rahatsız edici sözler vermemize - bile gerek kalmaz.”

“Üzerinizde bir hoşnutsuzluk seziyorum, Anakha,” dedi Xanetia, Sparhawk ve Danae’yle birlikte Ehlana’nm kalesinin merkez kulesinin güçlendirilmiş çatısına döndüklerinde.

“Ayvayı yedim, Anarae,” dedi hırçın bir şekilde Sparhawk.

“Bu ifadeyi anlayamıyorum.”

“Kazıklandığım söylemek istiyor,” diye tercüme etti Danae, “ve benim de kazıklandığımı ima edecek kadar nezaketsiz.” Babasına kendini beğenmiş bir gülücük attı. “Sana söylemiştim, Sparhawk.”

“Beni rahat bırak, lütfen.”

“Ah, hayır, baba. Elime şeytanca zevkini çıkarmak için mükemmel bir şans geçmiş durumda. Bunu benden zorla alamayacaksın. Doğru hatırlıyorsam - ki hatırlıyorum - daha en başta Bhelliom’u geri almana karşıydım. Bunun bir hata olduğunu biliyordum ama sen beni anlaşmaya zorladm.”

Sparhawk bunu umursamadı. “Herhangi biri gerçek miydi? Troll Tanrıları? Drychtnath? Canavarlar? - yoksa hepsi sadece beni Bhelliom’u Tamuli’ye getirmem için tasarlanmış ayrıntılı bir plan mıydı?”

“Bazıları gerçek olabilir, Sparhawk,” dedi kız, “ama sen bütün hepsini ardındaki asıl nedene parmak bastın.”

“Cyrgon’un Bhelliom’u ulaşabileceği bir yere getirmek için sizi aldattığını mı düşünüyorsunuz, Anakha?” dedi Xanetia.

“Niye sorarak zahmete giriyorsun ki Anarae? Ne düşündüğümü biliyorsun. Cyrgon halkı komşularını yeniden istilaya başlayabilsin diye o laneti bozmak amacıyla Bhelliom’u kullanabileceğini biliyor.”

“Sana söylemiştim,” diye yeniden hatırlattı Danae.

“Lütfen.” Sparhawk ışıldayan şehre baktı. “Sanırım, burada ilahi bir fikre ihtiyacım var,” dedi. “Çok kısa bir süre önceye kadar, hepimiz Bhelliom’un sadece bir nesne - güçlü ama nesne - olduğunu sanıyorduk. Artık bunun doğru olmadığını biliyoruz. Bhelliom’un kendi kişiliği ve iradesi var. Sıradan bir silahtan çok bir müttefik. Sadece o kadar da değil - ve lütfen alınma, Aphrael -birçok yönden bu dünyanın Tanrılarından daha güçlü.”

“Alındım, Sparhawk,” dedi iğnelercesine Danae. “Üstelik daha, sana söylemiştim demeyi bitirmedim bile.”

Adam gülerek kızı kollarına alıp öptü. “Seni seviyorum,” derken hâlâ gülüyordu.

“Ne hoş bir çocuk değil mi?” dedi Xanetia’ya Danae.

Delphae kadını gülümsedi.

“Eğer biz Bhelliom’un bir bilinci - ve iradesi - olduğunu bilmiyorsak Cyrgon bilebilir mi? Azash’m bildiğini sanmıyorum. Bir Tanrıça olarak konuş, sen, kendi kararlarını alabilen bir şeyi elde etmek ister misin - ve senden pek hoşlanmadığını bilerek.”

“İstemezdim,” diye karşılık verdi Aphrael. “Ama Cyrgon farklı olabilir. O kadar kendini beğenmiş ki Bhelliom’u kendi isteğinin dışında kontrol edebileceğine inanmış olabilir.”

“Ama yapamaz, değil mi? Azash, Bhelliom’u kaba kuvvetle kontrol edebileceğini düşündü. Yüzüklerle ilgilenmedi bile. Yüzükler Bhelliom’u zorlayabilir - çünkü onun parçası. Cyrgon Azash kadar salak olabilir mi?”

“Sparhawk, uzak akrabalarımdan biri hakkında konuşuyorsun. Lütfen biraz daha saygılı ol.” Danae’nin kaşları çatıldı. Farkında olmadan babasını öptü.

“Şunu yapma,” dedi Sparhawk. “Bu ciddi bir şey.”

“Biliyorum. Düşünmeme yardımcı oluyor. Bhelliom daha önce kendisinin tanınmasına fırsat vermedi. Büyük ihtimalle haklısın, Sparhawk. Azash akıllı değildi. Cyrgon da benzer kişiliğe sahip ve geçmişte birçok gaf yaptı. Bu tanrısallığın sorunlarından biri. Zeki olmamız gerekmiyor. Hepimiz Bhelliom’un gücünü biliyoruz ama daha önce kendi iradesi olduğu fikrinin içimizden birinin dikkatini çektiğini sanmıyorum. Gerçekten söylediği gibi Sparhawk’la konuştu mu, Xanetia? Yani denk biri gibi?”

“En azmdan denkmiş gibi, Tanrıça,” dedi Xanetia. “Bhelliom ve Anakha dost değil, müttefikler - ve hiçbiri de diğerinin sahibi değil.”

“Bu bizi nereye götürür, Sparhawk?” diye sordu Danae.

“Emin değilim. Ama Cyrgon büyük bir hata yapmış olabilir. Beni kandırarak onu yok edebilecek tek şeyi geri getirmemi sağlamış olabilir. Sanırım bir avantajımız var ama onu nasıl kullanacağımız konusunda çok fazla düşünmemiz gerekecek.”

“Çok kötüsün, Sparhawk,” dedi Danae.

“Anlayamadım?”

“Söylemek için sakladığım ‘sana söylemiştim’lerin bütün eğlencesini yok ettin.”

Zalasta iki gün sonra Matherion’a ulaşmıştı. Onlarla çok kısa bir selamlaşmanın ardından hemen Sephrenia’nm odasına gitti.

“Bu işi çözecektir, Vanion,” diye Eğitmeni temin etti Sparhawk. “Onun en eski dostu ve mantıksız önyargılardan etkilenmeyecek kadar da bilge.”

“Ben o kadar emin olmazdım, Sparhawk.” Vanion’un yüzü kederliydi. “Onun da bilge olduğunu sanmıştım ve bak ne oldu. Bu kör nefret bütün Styric ırkına bulaşmış olabilir. Zalasta da Sephrenia gibi düşünüyorsa tek yapacağı onun önyargılarını güçlendirmek olacaktır.”

Sparhawk başını salladı. “Hayır, dostum. Zalasta bunun çok üstünde. Elenelere güvenmesi için bir nedeni yok ama bize yardım etmeye istekli, değil mi? O gerçekçi biri ve onun duygulanm paylaşsa bile, politik çıkarlar uğruna bastıracaktır. Ve haklıysam, Sephrenia’yı da aynısını yapmaya zorlayacak. Xanetia’dan hoşlanması gerekmiyor. Tek yapacağı, ona ihtiyacımız olduğu gerçeğini kabullenmek. Önce Zalasta onu ikna etsin. Sonra ikiniz işleri düzeltirsiniz.”

“Belki.”

Zalasta, Sephrenia’nm odasından saatler sonra çıktığında kaba hatlı Styric yüzü kasvetliydi. “Kolay olmayacak, Prens Sparhawk,”dedi koridorda karşılaştıklarında. “Çok derinden incinmiş. Aphrael’in ne düşündüğünü anlayamıyorum.”’

“Aphrael’in neyi niçin yaptığını kim anlayabilir bilge kişi?” diye hafifÇe gülümsedi Sparhawk. “Bazen tanıdığım en kaprisli, delirtici loşi oluyor. Anladığım kadarıyla, Sephrenia’nın önyargılarını kabul etmiyor ve bu konuda girişimde bulunmuyor. Korkarım, ‘birisine kendi iyiliği için bir şey yapmak’ her zaman belli bir miktar acımasızlığı içeriyor. Sephrenia’nın aklını biraz basma getirebildiniz mi?”

“Bu soruya dolaylı olarak yaklaşıyorum, Majesteleri,” diye karşılık verdi Zalasta. “Sephrenia zaten çok derinden incinmiş. Bu yüzleşme için iyi bir zaman değil. En azından Sarsos’a dönüşünü erteletmeyi başardım.”

“Bu da bir şey, en azından. Gidip diğerleriyle konuşalım. Sen gittiğinden beri çok şey oldu.”

“Bu raporlar güvenilir kaynaklardan geliyor, Anarae,” dedi soğuk bir şekilde Zalasta.

“Sizi temin ederim ki, Styricum’lu Zalasta, onlar yine de yanlışa düşmüşler. Delphae halkının hiç biri yüz yılı aşkın bir süredir vadimizden ayrılmadı - Anakha’yı davetimizi bildirmek dışında.”

“Bu daha önce de oldu, Zalasta,” dedi Kalten, beyaz cüppeli Styric’e. “Rebal’in bir grup Edomlu köylüyle konuşurken çok bariz numaralar yaptığını izledik.”

“Ya?”

“ikinci sınıf karnaval numaralan, bilge kişi,” dedi Talen. “Yardımcılarından biri ateşe bir şey attı; bir ışık patlayışı oldu ve dumanlar yükseldi; sonra çok eski zaman giysilerine bürünmüş biri saklandığı yerden çıktı ve böğürerek tarihi bir dilde nutuk çekmeye başladı. Köylülerin hepsi mezarından dinlen Incetes’i gördüklerini sandı.”

“Parıldayan İnsanlara tanık olanlar aptal değil, Üstad Talen,” diye itiraz etti Zalasta.

“Onları aptal yerine koyan adam da o kadar sakar değildi.” Çocuk omuz silkti. “Becerikli bir sahtekâr nerdeyse herkesi her şeye inandırabilir - gizli telleri görecek kadar yakma gelmedikleri sürece. Sephrenia, diğer tarafın elinde yeterince gerçek büyücü olmadığını söyledi, yani hile yapmaları gerekiyor.”

Zalasta kaşlarını çattı. “Bu olabilir,” dedi. “Görülmeler kısa ve oldukça uzaktan.” Xanetia’ya baktı. “Eminsiniz, değil mi, Anarae? Halkınızdan ayrı yaşayan kimseler olamaz? Delphaeus’dan aynim düşmana katılmış olanlar?”

“Onlar artık Delphae olamazlar, Styricum’lu Zalasta. Biz göle bağlıyız. Bizi böyle yapan gölün kendisidir ve size doğru söylüyorum ki bizi aydınlatan ışık, bizi diğerlerinden farklı yapan şeylerin en küçüğü.” Gözlerini Zalasta’nm üzerine dikti. “Siz bir Styricsi-niz, Ylara’lı Zalasta ve komşularınızdan göze çarpan bir şekilde farklı olmanın sonuçlarını çok iyi biliyorsunuz.”

“Evet,” diye onayladı adam, “keder verici.”

“Sizin ırkınızın, diğer ırklarla beraber yaşama kararı Styriclere uygun olabilir,” diye devam etti. “Bununla beraber, bu bizim ırkımız için mümkün değil. Siz, Styric ırkı sık sık aşağılanıp alay edilmeyle karşılaşıyorsunuz ama farklılığınız Elene ya da Tamullar için bir tehlike oluşturmuyor. Bununla beraber, biz Delphaeus’lu-lar diğer insanların içine korku salarız. Düşünüyorum ki zamanla ırkınız kabul edilebilir olacak. Değişim rüzgârları şimdiden esmeye başladı bile, siz ve Chyrellos Kilisesi arasındaki bu rastlantısal ittifakın büyük ölçüdeki yardımıyla. Kilise’nin şövalyeleri Styricum’a karşı sevecen yaklaşıyorlar ve onların gücü Elene eğilimini değiştirebilir. Bununla beraber, Delphae’ler için böylesi bir çözüm imkânsız. Sadece görünüşümüz bile bizi diğerlerinden uzaklaştırıyor ve bu durumda şu anda var olan ittifakımızın temelini oluşturuyor. Biz Anakha’yı arayıp bulduk ve ona Cyrgon’la mücadelesinde yardım teklif ettik. Karşılık olarak da ondan Bhelliom’u alıp bizi bütün insanlardan ayırmasını istedik. Ondan sonra ne kimse bizim üzerimize ne de biz kimsenin üzerine yürüyebiliriz. Böylece hepimiz emniyette olacağız.”

“Belki bu bilgece bir karar, Anarae,” diye kabul etti Zalasta. “Bu bizim de çok uzun zaman önce düşündüğümüz bir seçenek. Ama Delphae’lerin sayısı sınırlı ve sizin gizli vadiniz hepinizi kolayca barındırabilir. Styricler çok daha kalabalığız ve çok daha fazla bölgeye yayıldık. Komşularımız kendi sınırlarına bitişen bir Styric yurduna pek sevecen bakmayacaklardır. Biz sizin yolunuzu takip edemeyiz. Bu dünyada yaşamak zorundayız.”

Xanetia bir elini Kalten’in onvuzuna koyarak ayağa kalktı. “Oturunuz, nazik şövalye,” dedi. “Anlaşmamızı sürdürebilmek için Anakha ile kısa bir görüşme yapmalıyım. Eğer bende bir yalan sezerse, beni o da öldürebilir.”

Sparhawk ayağa kalkıp kapıya giderek onun için açtı. Arkasından Rollo’yu çeken Danae de onları izledi.

“Ne var, Anarae?” diye sordu Sparhawk.

“Önce konuşmayı tercih ettiğimiz yukardaki yere gidelim,” dedi İcadın. “Size söylemek istediğim şeyler sadece sizin duymanız için.”

Danae, kadına sert bir bakış attı.

“Siz de söyleyeceklerimi dinleyebilirsiniz, Haşmetmaap,” dedi küçük kıza Xanetia.

“Çok naziksin.”

“Ondan saklananlayız, Xanetia,” dedi Sparhawk. “Matherion’daki en yüksek kulenin en üstüne çıkabiliriz. Yine de bize kulak misafiri olmak için oraya uçar.”

“Gerçekten uçabilir misiniz, Haşmetmaap?” Xanetia şaşırmıştı.

“Herkes yapamıyor mu?”

“Terbiyeli ol,” dedi kızma Sparhawk.

Basamakları çıkarak yeniden kulenin tepesine tırmanıp çatıya çıktılar. “Anakha, belki de inanmak isteyemeyeceğiniz bir gerçeği size söylemek zorundayım,” dedi ciddi bir havaya bürünen Xanetia, “ama gerçek, kesinlikle.”

“Pek umut verici olmayan bir başlangıç,” diye gözlemledi Danae.

“Bu gerçeği söylemem gerekiyor, Anakha,” dedi Xanetia, “bunun sebebi sadece anlaşmamızı sürdürmek değil, çünkü aynı zamanda planlarımızda çok önemli bir yeri var.”

“Sağlam bir yere tutunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum,” dedi karanlık bir tonla Sparhawk.

“En iyisinin nasıl olacağını düşünüyorsanız, Anakha. Size bildirmem gerekiyor ki Styricum’lu Zalasta’ya duyduğunuz güven yanlış.”

“Ne?”

“Size rol yapıyor, Anakha. Yüreği ve zihni Cyrgon’a ait.”

On Sekizinci Bölüm

“KESİNLİKLE İMKÂNSIZ!” diye bağırdı Danae. “Zalasta beni ve ablamı sever! Bize asla ihanet etmez!”

“O sizin kız kardeşinizi ölçülebilenin ötesinde seviyor, Tanrıça,” diye karşılık verdi Xanetia. “Ama bununla beraber, size karşı olan hisleri pek sevecen değil. Gerçekte, sizden nefret ediyor.”

“Sana inanmıyorum!”

Sparhawk bir askerdi ve sürprizlere ayak uyduramayan askerler kıdemli olacak kadar uzun yaşamazlardı. “Sen Delphaeus’da değildin, Aphrael,” dedi Çocuk Tanrıça’ya. “Bhelliom, Xanetia’nin doğru sözlülüğünün kefili oldu.”

“Sadece Zalasta’yla aramızda bir engel koymak için söylüyor.”

“Sanmıyorum.” Birçok şey hızla Sparhawk’rn zihninde yerlerine oturuyordu. “Bu ittifak Delphae’ler için böyle önemsiz bir şey adına tehlikeye atılamayacak kadar önemli ve şimdi söylediği şey daha önce hiçbir anlam ifade etmeyen çok şeyi açıklıyor. Gel, onu dinleyelim. Zalasta’nın sadakati hakkında bir sorun varsa, onu hemen öğrenmemiz iyi olur. Onun zihninden tam olarak ne öğrendin, Anarae?”

“Büyük bir kargaşa, Anarae,” dedi üzgün bir tonla Xanetia. “Zalasta’nın zihni soylu olabilir, ama tek bir fikir, tek bir arzuyla yanıp kül oluyor, bir deliliğin kıyısında duruyor. O, çocukluğunun ilk günlerinden beri sizin kız kardeşinizi seviyor, Tanrıça, ama sevgisi sizin inandığınız gibi kardeşçe bir sevgi değil. Bu konudan, diğer her şeyden çok daha fazla eminim çünkü

zihninin en önünde duruyor. Zalasta, Sephrenia’yı müstakbel eşi olarak düşünüyor.”

“Saçma!” dedi Danae. “Sephrenia onu hiç böyle düşünmüyor.”

“Evet, fakat o Sephrenia’yı öyle görüyor. Zihnine yaptığım geçici konukluğum kısaydı ve bu yüzden şimdilik her şeyi bilmiyorum. İhanetini kavradığım anda, yaptığım anlaşma beni bunu Anakha’ya açıklamakla yükümlü bıraktı. Zaman içinde daha çoğunu keşfedeceğim.”

“Seni onun düşüncelerine bakmaya teşvik eden şey neydi, Xanetia?” diye sordu Sparhawk. “Oda insanlarla doluydu. Niçin onu seçtin? - yoksa aynı zamanda bütün herkesi mi dinliyordun? Bu bana çok şaşırtıcı geliyor.” Yüzünü astı. “Sanırım bu konuda geriye gideceğim. Bu yeteneğin nasıl çalıştığını bilmem işe yarayabilir, gir çift kulağın daha olması gibi bir şey mi? Etraftaki bütün düşünceleri duyuyor musun? hepsini bir anda?”

“Evet, Anakha.” Kadın hafifçe gülümsedi. “Bu, sizin de anladığınız gibi çok kafa karıştırıcı olacaktı. Kulaklarımız, istesek de istemesek de bütün sesleri duyar. Diğerlerinin düşüncelerini algılamam bilinçli yönlenmemi gerektirir. Duymam için uzanmam gerek, yanımdaki birisinin düşüncesi bağırma gibi güçlü olmadığı sürece. Zalasta’nm durumu böyleydi. Zihni Sephrenia’nın ismini tekrar tekrar haykırıyordu. Üstelik zihni aym düzeyde, sizin isminizi de haykırıyordu, Tanrıça ve onun haykırışları size olan nefretiyle doluydu. Ona göre siz bütün neşe ümidini çalan bir hırsızsınız.”

“Hırsız? Ben? Bir kere benim olam çalmaya kalkan o! Ablamı dünyaya ben getirdim] O benimi Daima benimdi! Buna nasıl cüret edebilir!” Danae’nin kara gözlerinde şimşekler, sesinde öfke çakıyordu.

“Bu sizin doğanızın çekici yönlerinden biri değil, Kutsal Kişi,” dedi Sparhawk. “Biz diğer insanlara sahip olmayız.”

“Ben insan değilim, Sparhawk! Neye istersem sahip olurum!”

“Giderek daha derine batıyorsun. Ben olsam, bu konuyu daha fazla sürdürmezdim.”

“Ama ben sürdürüyorum, baba. Yüzlerce yılımı Sephrenia’ya adadım ve bütün bu süre boyunca Zalasta arkamdan gizlice dolaşıp .onu çalmaya uğraşıyormuş.”

“Aphrael,” dedi adam nazikçe, “özelikle bu bedenleşmende sen bir Elene’sin, bu yüzden bir Styric gibi düşünmeyi bırak. Saygın Elenelerin yapmadığı bazı şeyler vardır ve sen, şu anda onlardan birini yapıyorsun. Sephrenia kendine aittir - sana, Zalasta’ya, Vanion’a değil. Onun ruhu kendisine ait.”

“Ama onu seviyorum!” Sözler neredeyse bir feryat gibi çıkmıştı.

“Bunu doğru bulmuyorum,” diye mırıldandı Sparhawk. “Bir insan nasıl olur da bir Tanrıça’nm babası olmayı umabilir ki?”

“Beni sevmiyor musun, baba?” Ses incelmişti.

“Elbette, seviyorum.”

“O zaman sen de bana aitsin. Niye bunu benimle tartışıyorsun?”

“Sen ilkelsin.”

“Elbette, öyleyim. Bizim ilkel olmamız gerekiyor. Bütün bu yıllar süresince Zalasta beni seviyormuş göründü, bana gülümseyerek, öperek, uyurken kucağında tutarak. Aşağılık herif! Yalancı aşağılık herif! Bu yüzden akşam yemeğinde onun kalbini pişireceğim!”

“Hayır, pişirmeyeceksin. Ben bir yamyam yetiştirmiyorum. Domuz yemiyorsun, bu yüzden insanların tadına bakmaya başlama.”

“Özür dilerim,” dedi kız, pişmanca. “Heyecanlandım.”

“Hem, bence Zalasta’yı mideye indirme hakkı önce Vanion’un.”

“Ah, tatlım. Vanion’u tamamen unuttum. Zavallı adam.” Gözlerinde iki koca gözyaşı damlası belirdi. “Hayatının geri kalanını bunun borcunu ödeyerek geçirteceğim.”

“Niye bu işi Sephrenia’ya bırakmıyoruz? Sadece aralarındaki açıklığı kapat. Gerçekten istediği tek şey bu.” Sonra Sparhawk bir şey düşündü. “Bu yanlış gibi, Xanetia. Zalasta, Sephrenia’ya âşık olabilir ama Cyrgon’a âşık olacak kadar ileri gitmemiştir. Atan dağlarında Tröll’lerle karşılaştığımızda, bizi onlardan kurtardı - ve sadece Troll’ler değil. Orada daha da kötü şeyler vardı.”

“Troll’ler Cyrgon’nm planlarında fazla yer işgal etmiyor, Anak-ha. Yüzlercesinin ölümü anlık bir iş. Diğer her şey bir yanılsamaydı - yoldaşlarının akıllarındaki belli şüpheleri azaltmak için Zalasta’nm gerçekleştirdiği bir yanılsama. Kendi yarattığı gölgeleri yok ederek güveninizi kazanmaya çalıştı.”

“Uygun,” dedi endişeli bir sesle Sparhawk. “Siz hanımlar bana bir dakika izin verir misiniz? Vanion da bunu duymalı. Bu onu da ilgilendiriyor. Karar almadan önce onun tavsiyelerini de isterim.” Durakladı. “İkiniz burada tamam mısınız - yani birlikte demek istedim? Birbirinizin boğazma sarılmanızı engelleyecek biri olmadan?”

“Her şey yolunda, Anakha,” diye onu temin etti Xanetia. “Kutsal Aphrael ve benim konuşmamız gereken bir şey var.”

“Tamam,” dedi adam, “ama vurmak yok - ve birbirinize bağırmaya başlamaym. Bütün kaleyi uyandıracaksınız.” Mazgalları geçip kapıya ulaştı ve merdivenlerden indi.

Kraliyet dairesindeki toplantı dağılalı çok olmuştu ve Sparhawk dostunu aslında Sephrenia’yla paylaştığı oldukça uzak bir odada başını ellerinin içine almış otururken buldu.

“Yardıma ihtiyacım var, dostum,” dedi Sparhawk. “Bilmen gereken bir şey var ve ne yapacağımıza karar vermemiz gerekecek.”

Vanion kederli yüzünü kaldırdı. “Yeni sorunlar mı var?”

“Büyük ihtimalle. Xanetia biraz önce uğraşmamız gereken bir şeyden bahsetti. Bu konuyu sana anlatmasına izin vereceğim. O ve Danae kulenin

tepesindeler. Sanırım bunun özel kalmasını tercih edeceğiz - en azından ne yapacağımıza karar verene dek.”

Vanion başıyla onaylayıp ayağa kalktı. İkisi yeniden koridora ulaşıp merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar. “Zalasta nerede?” diye sordu Sparhawk.

“Sephrenia’yla beraber. Sephrenia’nın şimdi ona ihtiyacı var.”

Konuşma konusunda kendisine güvenemeyen Sparhawk homurdandı.

Xanetia ve Danae’yi mazgallardan şehre bakarken buldular. Güneş sonbahar gününün koyu mavi göğünde batı ufkuna doğru alça-hyordu. Tamul Denizi’nden yükselen meltemde sonbahar kokusuyla karışmış keskin bir tuz tadı vardı. “Tamam, haydi anlat ona, Xanetia,” dedi Sparhawk. “Sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz.”

Vanion, Sparhawk’i şaşırtan bir şekilde kuşkulu bağırmalarla vakit kaybetmedi. Xanetia’nm Zalasta’nın ikiyüzlülüğünü anlatmasının ardından “Emin misin, Anarae?” diye sordu.

“Onun yüreğini gördüm, Lordum. Size rol yapıyor.”

“Pek şaşırmışa benzemiyorsun, Vanion?” dedi Sparhawk.

“Değilim - şey pek değilim. Zalasta’da daima doğru olmayan bir şeyler vardı. Sephrenia’yla ben Sarsos’a gidip evine yerleştiğimizde yüzünde kontrol altına aldığı bir sıkıntı vardı. Saklamaya çalıştı ama bizim beraber yaşama hazırlıklarımızdan pek mutlu olmadığını görebiliyordum. Hoşnutsuzluğu alışılmışın dışındaki ilişkiler hakkında genel ahlaki nefretin oldukça ötesine uzanıyor gibiydi.”

“Bu konuyu hassasça açıklama yolu,” diye gözlemledi Danae. “Biz asla siz insanların niçin bu konuda bu kadar yaygara kopardığınızı anlamadık. İki kişi birbirini severse, bu konuda bir şeyler yapmaları lazım ve beraber yaşamak buna çok daha uygun, değil mi?”

“Geleneklere göre önce bazı merasim ve formaliteler vardır,” diye yavan bir şekilde açıkladı Sparhawk.

“Erkek tavuskuşunun yuva yapmaya başlamadan önce dişisine tüylerini göstermesi gibi bir şey mi?”

“O tarz bir şey.” Vanion omuz silkip içini çekti. “Göründüğü kadarıyla Sephrenia artık benim tüylerimi takdir etmiyor.”

“Öyle değil, Lordum,” dedi Xanetia. “Sizi hâlâ çok yoğun seviyor ve sizden ayrıldığı için kalbi bomboş.”

“Ve tam şu anda Zalasta bu ayrılığı sürekli hâlâ getirmek için elinden geleni yapıyor,” diye ekledi tatsız bir sesle Sparhawk. “Bu konuda nasıl ilerlememizi istiyorsun, Vanion? Bu işe en fazla bulaşan kişi sensin. Bildiğin gibi, Zalasta’nm hainliği konusunda Sephrenia’ya hiçbirimiz hiçbir şey söyleyemeyiz.”

Vanion başıyla onayladı. “Bunu kendisinin görmesi gerekli,” diye ona katıldı. “Beyninin ne kadar derinine inebildin, Anarae?”

“Bana açık olan şu anki düşüncesiydi; anıları biraz daha az. Yakınlık ve biraz zaman, daha fazla derine inme fırsatı sağlar.”

“O zaman anahtar bu,” dedi Vanion. “Ehlana ve Sarabian hükümeti hemen parçalamak istiyorlar. Bu başladığında, Zalasta’nm içimizdeki mecliste bulunması muhtemelen kötü olacaktır. Planladığımız her şeyi öğrenecektir.”

“Bırakın öğrensin,” diye burun kıvırdı Danae. “Onu akşam yemeğinde kullandıktan sonra bu pek bir işine yaramayacaktır.”

“Bu da ne?” diye sordu Vanion.

“Bizim küçük vahşimiz Zalasta’nm kalbini yemek istiyor,” diye açıkladı Sparhawk.

“O izlerken,” diye ekledi Çocuk Tanrıça. “İşin en önemli noktası bu - ben yerken durumu ona izletmek.”

“Bunu yapabilir mi?” diye sordu Vanion.

“Büyük ihtimalle,” dedi Sparhawk. “Ama izin vermeyeceğim.”

“Senden izin istemedim, baba,” dedi Danae.

‘İstemen gerekmiyor. Hayır dedim. Şimdi bu konuyu geçelim.”

“Zalasta Cyrgonla bu anlaşmayı ne zaman yapmış, Anarae?” diye sordu Vanion.

“Bu, şu an için belirli değil, Lordum. Ama peşine düşeceğim. Düşüncelerinde hissettiklerim ittifaklarının yıllarca geriye gittiğini ve bir şekilde Bhelliom’u da içerdiğini gösteriyor.”

Sparhawk bunu düşündü. “Zalasta bizim Bhelliom’u denize attığımız öğrendiğinde çok kızmıştı,” diye hatırladı. “Bu konumda bazı zihin çalıştırıcı tahminler yapabilirim ama bekleyelim ve Xanetia’nm neler ortaya çıkaracağını görelim. Şu anda, sanırım Zalasta’nm suçunu açığa vurmak için bir yol bulana dek Ehlana ve Sarabian’ı geciktirme üzerine yoğunlaşmalıyız. Sephrenia’yı adamın etkisinden çıkarmalıyız. Zalasta’dan ihanetini ispat edecek bir şey söyleyerek ya da yaparak kendisini mahkûm edeceği bir şey görüp duyana dek onun hain olduğuna asla inanmayacaktır.”

Vanion başıyla onayladı.

“Sanırım bunu sadece dördümüz arasında tutmamız gerekecek,” diye devam etti Sparhawk. “Zalasta çok kurnaz ve Sephrenia hepimizi bizim kendimizi tanıdığımızdan daha iyi tanıyor. Eğer ne yaptığımız konusunda diğerlerinin bir fikri olursa, bir şey kaçıracaklardır ve Sephrenia anından bunu anlar - ve Zalasta da beş dakika sonra öğrenir.”

“Korkarım haklısın,” dedi Vanion.

“Bir planınız var mı, Anakha?” diye sordu Anarae.

“Sayılır. Ama bazı ayrıntıları çözmeliyim. Birazcık karmaşık.”

“Eleneler,” diye iç çekti Danae, gözlerini yukarıya yuvarlayarak.

“Kesinlikle olmaz,” dedi sertçe Ehlana. “O adam çok değerli. Riske atamayız.” Pencerenin kenarında otururken üzerine gelen sabah güneşi soluk saçlarını parlatıyordu.

“Hiçbir risk yok, tatlım,” dedi Sparhawk. “Hem gölge, hem de bulut gittiler. Bhelliom ve ben onun işini tamamen hallettik.” Burada bir eksik vardı. Sparhawk bu konuda tamamen emin değildi.

“Haklı, Kraliçem,” diye onu destekledi Kalten. “Buluru paramparça etti ve gölgeyi kaynayan sudaki buz gibi eritti.”

“Kolata’ya bazı sorular sormayı çok istiyorum, Ehlana,” dedi Sarabian. “Ondan bir çıkar sağlamayacaksak onu besleyip durmanın bir anlamı yok. Bizim beklediğimiz de bu, tatlım - ağzım açtığı anda parçalanmayacağı konusunda bir tür güvence.”

“Kesinlikle emin misin, Sparhawk?” diye sordu Ehlana.

“Bana güven.” Sparhawk ceketinin içine uzanıp kutuyu çıkardı. “Buradaki mavi dostum Kolata’nm bozulmadan kalacağına güvence verebilir - ne sorarsak soralım.” Zalasta’ya baktı. “Sizden bir yardım isteyeceğim, bilge kişi,” dedi sesini sıradan bir tonda tutarak. “Sanırım Sephrenia’run orada olması lazım. Artık çoğumuzla ilişkisini kesmeyi tercih ediyor ama Kolata’nm itiraflarını dinlerse durumla ilgilenmeye başlayabilir. Bu şu anda içinde olduğu durumdan onu çıkarabilecek tek şey belki de.”

Zalasta’nın yüzü karardı, ifadesini kontrol etmek için kendini açıkça zorluyordu. “Bu konuda ne kadar hassas olduğunu anladığını sanmıyorum, Prens Sparhawk. Kolata’yı sorguya çekerken Sephrenia’yı orada olmaya

zorlamamızı tavsiye etmem. Bu sadece o ve eski dostları arasındaki uçurumun daha da açacaktır."

"Bunu kabul edemem, Zalasta," dedi Ehlana. "Sephrenia, Elenia kraliyet meclisinin üyesidir. Ben tahta çıktığımda onu bu mevkiye atadım. Kişisel sorunları kendini ilgilendirir ama burada resmi sıfatına ihtiyacım var. Gerekirse, bulunması için emir vereceğim. Emri iletip uyacağına emin olmak için Kalten'le Ulath'ı yollayacağım."

Sparhawk neredeyse Zalasta için üzülecekti. Kararları ve istekleri tamamen mantıklıydı. Denemesine rağmen Zalasta onaylamamak için bir çare bulamadı. Kolata'nın tanıklığının Styricum'un başta gelen yurttaşı için tam bir felaket olacağı neredeyse kesindi ama kendini bir hain olarak açığa vurmadan tanıklığı engellemesinin imkânı yoktu. Ayağa kalktı. "İkna etmeye çalışacağım, Majesteleri," dedi Ehlana'ya eğilerek. Dönüp mavi perdeli pdayı sessizce terk etti.

"Ona söylemememize niçin izin vermediğini anlamıyorum, Sparhawk," dedi Kalten. "O da zaten bir dost."

"Aynı zamanda bir Styric, Kalten," dedi yumuşakça Vanion. "Delphae'ler hakkında gerçekten ne hissettiğini bilmiyoruz. Xanetia'nm Talen'in cepçilik yapması gibi zihinleri karıştırdığını öğrenirse öfkeden kudurabilir."

"Sephrenia, büyük ihtimalle şimdiye dek zaten söylemiştir, Lord Vanion," diye belirtti Bevier.

Sparhawk soruyu zihninde biçimlendirerek Xanetia'ya bir bakış attı.

Xanetia başını olumsuzca salladı. Nedense, Sephrenia, Zalasta'ya Delphae kadınının diğerlerinin düşüncelerini inceleme yeteneğinden bahsetmemişti.

"Sanmıyorum, Bevier," diyordu Vanion. "Zalasta, Anarae ile aynı odada olmakta bir isteksizlik göstermedi, bu bilmediğinin iyi bir göstergesi. O zaman şimdi, Kolata'yı kim sorgulayacak? Belki de bunu sadece birimizle

sınırlamalıyız. Hepimiz sorular yağdırmaya başlarsak, kafası çok karışacaktır ve Xanetia bir anlam çıkaramayacaktır.”

“Itagne tartışma ve münazaralarda yeteneklidir,” diye önerdi Oscagne. “Öğretim görevlileri kılı kırk yararak saatler geçirirler.”

“Biz ona ayrıntıya özenle dikkat etmek demeyi tercih ederiz, ahbap,” diye ağabeyinin söylediğini düzeltti Itagne. “Kolata’nın bakanlık mertebesi var.”

“Artık yok,” dedi Sarabian.

“Şey, vardı, Majesteleri. Sorguyu Oscagne’nin yönetmesine izin vermemizi tavsiye ederim. Kolata’yla eş mertebede, bu yüzden dengi gibi yaklaşabilecektir.”

“Bir şey önerebilir miyim?” diye sordu Stragen.

“Tabii ki Milord Stragen,” dedi İmparator.

“Teovin Majestelerinin hükümetindeki diğer bakanları ihanet ettirmek için elinden geleni yapmaya çalışarak gizlice etrafta dolaşıyor. Bunu özel bir kraliyet mahkemesi davası yapmak yerine resmi bir soruşturma yapmak daha iyi bir fikir olmaz mı? Biz Kola-ta’yı sorgularken bütün bakan ve yardımcıları huzurda olurlarsa, Teovin etrafta itişip kakışma yaratıp çitlerini tamir etme fırsatını yakalayamayacaktır.”

“Çok ilginç bir fikir, değil mi, Ehlana?” diye düşünceye daldı Sarabian.

“Çok ilginç,” diye onayladı Ehlana. “Ama sorguyu ertelememiz gerekecek.”

“Ya?”

“Senin Atan koşucularına avantaj sağlamak istiyeceğiz.” Bakışlarını ona yöneltti. “Artık tamam, Sarabian. Şu ana kadar bu sadece bir söylentiydi.

Kolata hükümetin kalanı önünde konuşmaya başladıktan sonra kendini bu işe adamış olacaksın. Bu kadar ileri gitmeye hazır mısın?”

İmparator derin bir nefes aldı. “Evet, Ehlana, sanırım hazırım.” Sesi sert ama sakindi.

“O zaman emri dağıt. Sıkıyönetim ilan et. Atanları ortaya sal.”

Sarabian güçlükle yutkundu. “Düşüncenizin işe yarayacağına emin misin, Atan Engessa?” diye devasa savaşçıya sordu.

“Daima yaradı, Sarabian-Imparator,” dedi Engessa. “Sinyal ateşleri yerlerinde hazır. Haber bütün Tamuli’ye bir gecede yayılacak ve Atanlar ertesi sabah garnizonlarından çıkacak.”

Sarabian uzun süre yere baktı. Sonra başını kaldırıp “Yapın,” dedi.

İşin zor tarafı Ehlana’yla Sarabian’ı neler olduğunu Zalasta’ya anlatmamaya ikna etmekti. “Bilmesi gerekmiyor,” diye sabırla açıkladı Sparhawk.

“Ona güvenmemezlik etmediğinden eminsin, değil mi, Sparhawk?” diye itiraz etti Ehlana. “Sadakatini birçok kez ispatladı.”

“Elbette ispatladı. Ama o bir Styric. Sizin bu ani hareketiniz bütün Tamuli’yi alt üst edecek. Etrafta tam bir kaos olacak. Buralardaki Styric cemaatına haber vermeye kalkabilir - bir tür uyan. Onun için böyle bir şey yapmak doğal ve biz bu bilginin dışarı sızdırılmasına dayanamayız. Planının işe yarayabilmesi için gereken tek şey kesinlikle bir sürpriz olması. Etrafta Styricler var.”

“Ne demek istiyorsan söyle, Sparhawk,” dedi sabırsız bir sesle Sarabian.

” ‘Dönek Styric’ deyimi Tamuli’de de Eosia’daki anlamını mı taşıyor, Majesteleri? Zalasta’ya söylersek bütün Styricum’a söylemiş gibi olacağımızı varsaymamız gerekir, değil mi? Zalasta’yı tanıyoruz ama kıtadaki diğer Styriclerin tümünü tanımıyoruz. Sar-sos’da Elenelerle eşit

olmak için onlara verilebilecek bir tek şans için Cehennemle anlaşma yapacak birileri var.”

“Onun duygularını inciteceğini biliyorsun,” dedi Ehlana.

“Öyle de yaşayacaktır. Bu konuda tek şansımız var, bu yüzden en küçük riske bile girmeyelim.”

Kapı nazikçe vuruldu ve üçünün toplantı yaptıkları odaya Mir-tai girdi. “Oscagne ve diğeri döndüler,” diye bildirdi.

“Lütfen onları içeri alın, Atana,” dedi Sarabian.

O ve kardeşi içeri girdiğinde Dışişleri Bakanı’nın yüzünde gizli bir zafer ifadesi vardı. Itagne’nin ifadesi de tıpatıp aynıydı. Sparhawk ikisinin de birbirine bu kadar çok benzemesine biraz şaşırdı.

“ikiniz de bir tabak kremaya dalmış bir çift kedi gibi görünüyorsunuz,” dedi Sarabian.

“Son on yılın hükümet darbesini başarıya ulaştırıyoruz, Majesteleri,” diye karşılık verdi Itagne.

“Yüzyılın,” diye düzeltti Oscagne. “Her şey yerli yerinde, imparatorum. Üstünü biraz kapalı bıraktık - İmparatorluk Meclisi’-jyn genel toplantısı’ gibi bir şey. Itagne birkaç şey ima etti. Doğum gününüzü ulusal tatil günü olarak düşündüğünüzü açıkladı. Bu jyfajestelerinin ailesinin meşhur aptalca kaprislerinden biri.”

“Nazik ol,” diye mırıldandı Sarabian. Ehlana’nın kalesinde kaldığı sürece özellikle bu Elene deyişini kapmıştı.

“Özür dilerim, Majesteleri,” dedi Oscagne. “Bütün her şeyi sıradan, anlamsız bir meclis toplantısı olarak gösterdik - tamamen formalite ve anlamı olmayan bir şey.”

“Taht odanı ödünç alabilir miyim, Ehlana?” dedi Sarabian.

“Elbette,” diye gülümsedi kadın. “Sanırım resmi giysiler?”

“Şüphesiz. Taçlarımızı ve resmi cüppelerimizi giyeceğiz. Sen en güzel giysini giyeceksin, ben de benimkini.”

“Majesteleri!” diye itiraz etti Oscagne. “Geleneksel kolsuz Ta-mul paltosu pek elbise sayılmaz.”

“Uzun etek uzun etektir, Oscagne. Açıkçası, ceket ve taytı - ve bu koşullar altında meçimi - tercih ederim. Stragen haklı. İnsan meç takmaya alışınca onsuz kendini çıplak hissetmeye başlıyor.”

“Eğer formalite ana ilkeyse, sen ve diğerleri zırh giymelisiniz, Sparhawk,” dedi kocasına Ehlana.

“Mükemmel bir fikir, Ehlana,” diye onayladı Sarabian. “Böylece işler kirlendiğine hazır olacaklar.”

Günün kalanım taht odasına mobilyaların getirilmesini denetleyerek geçirdiler. Elenia Kraliçesi, bazen yaptığı gibi aşırı boyutlara çıktı. “Flamalar mı?” diye sordu Sparhawk. “Flamalar mı, Ehlana?”

“Ortalığın şenlikmiş gibi görünmesini istiyoruz, Sparhawk,” diye havalı bir şekilde başını geriye atarak karşılık verdi. “Evet, biliyorum. Havai ve hatta biraz salakça ama duvarlarda asılı flamalar ve her bakanı sunan trompet sololarıı genel havayı belirleyecektir. Biz bunun hükümet memurlarının herhangi bir ciddi şey olma olasılığına inanamayacakları kadar resmi olmasını istiyoruz. Biz tuzak kuruyoruz, aşkım ve flamalar yemin bir parçası. Ayrıntılar, Sparhawk, ayrıntılar. İyi entrikalar ayrıntılarla dolup taşar.”

“Bundan zevk alıyorsun, değil mi?”

“Tabii ki alıyorum. Açılır kapanır köprü kaldırıldı mı?”

Sparhawk başıyla onayladı. “İyi. Öyle kalsın. Kaleden birinin herhangi bir bilgiyle dışarı çıkmasını istemiyoruz. Yarın bakanlara içeri girmeleri için

eşlik edeceğiz ve sonra köprüyü tekrar kaldıracağız. Bütün kontrolün bizde olmasını istiyoruz.”

“Peki, tatlım.”

“Benimle alay etme, Sparhawk,” diye onu uyardı.

“Ölürüm de etmem.”

Zalasta taht odasına gelip Sparhawk’i bir kenara çektiğinde neredeyse akşam karanlığı çökmüştü “Gitmem gerekiyor, Prens Sparhawk,” diye biraz kızgın bakışlarla rica etti. “Çok ciddi ve acil bir mesele var.”

“Ellerim bağlı, Zalasta,” diye karşılık verdi Sparhawk. “Karımı biliyorsun. Kraliyet ‘bizi’ ile konuşmaya başladığında ondan mantık bekleme.”

“Harekete geçirmem gereken şeyler var, Majesteleri, İmparator’un planındaki başarı için çok gerekli şeyler.”

“Onunla konuşmaya çalışacağım ama fazla ümit besleyemiyo-rum. Ama işler oldukça iyi bir şekilde kontrol altında. Atanlar surların dışında ne yapacaklarını biliyorlar. Kilise Şövalyelerim içerdekileri halledebilirler. Biliyorsun ki sadakatinden şüphe edilen bakanlar ve diğer yüksek seviyeli memurlar var. İçişleri Bakanı’ ran sorgulanmasının sonucunun nereye varacağını tam bilmiyoruz. Bu adamlar elimize geçecek ve daha çok yaramazlık yapmaları için kaçıp etrafı karıştırmalarını istemiyoruz.”

“Anlamıyorsun, Sparhawk!” Sesindeki umutsuzluk açıkça görünüyordu.

“Elimden geleni yapacağım, Zalasta,” dedi Sparhawk, “ama hiçbir söz veremem.”

On Dokuzuncu Bölüm

EHLANA'NIN KALESİNİ çizen mimarın hayatının yarısını Elene yapılarını incelemeye adadığı açıkça ortadaydı. Birçok sınırlı yeteneği olan insanın yaptığı gibi olayın ruhunu yakalayamadan ayrıntıları birebir taklit etmişti. Bu duruma en iyi örnek taht odasıydı. Elene kalelerinin sadece iki amacı vardır - yıkılmamak ve istenmeyen ziyaretçileri dışarıda tutmak. Bu iki amaç da en iyi biçimiyle, insanın dağ inşa etmek olarak düşünebileceği kocaman yapılarla sağlanabilir. Yüzyıllar sonra, bazı Eleneler çevrelerindeki gerekli soğukluğu süsleyerek yumuşatmaya çalıştılar. Amacı duvarların yıkılmasını - kar yerine yağacak koca kayalara karşı - engellemek olan iç destekler payandalara dönüştü. Tavanı taşımak için tasarlanmış koca taş direkler, bulundukları yerde başlıkları ve kaideleri süslemeli sütunlar oldular. Aynı tür destek, kubbelerle de kazanılabilirdi ve Ehlana'nın Tamul yapımı kalesinin taht odası bir aşırı emek harikasıydı. Kocaman kubbeleri vardı ve yivli uzun bir sütun sırasıyla destekleniyordu. Etrafta uçuşan payandalarla o kadar güçlendirilmişlerdi ki sadece gereksiz değil aynı zamanda altlarında duranlar için tehlikeliydiler bile. Üstelik, ateş kubbeli Matherion'daki her şey gibi bütün salon parıltılı sedefle kaplanmıştı.

Ehlana flamaları dikkatle seçerek ışıldayan duvarları bir renk cümbüşüyle vurgulanmıştı. Dar pencerelerdeki kırk ayak uzunluğundaki mavi kadife perdeler, beyaz satenle belirginleştirilmişti. Duvarlar çapraz mızraklı flamalar ve taklit savaş sancaklarıyla süslenmiş, sütun ve payandalar kızıl ipekle sarmalanmıştı. Mekân Sparhawk'in oldukça kötü niyetli gözüne, aşırı renk körü bir girişimcinin işlettiği köy panayırı gibi görünüyordu^

"Cafcaflı," diye fikrini belirtti, Ulath miğferinin üstündeki siyah ogre boynuzlarını bir kumaş parçasıyla parlatırken.

“Cafcaflı oldukça uygun,” dedi Sparhawk. Resmi siyah zırhım ve gümüşi kolsuz zırh cüppesini giyiyordu. Ezikleri düzelten ve zırhı tekrar parlatan Tamul demirci karmakarışık işlenmiş bölümlerin her birinin içini de yağlayarak bütün deri bağlara zırhm normal güzel kokusuna zekice, sessiz bir eleştiri getiren ezilmiş gül yaprakları sürmüştü. Birbirine karışan kokuların sonucu acayipti.

“Ehlana ve Sarabian’m etrafında duran bütün bu muhafızları nasıl açıklayacaksın?” diye sordu Ulath.

“Bir şey açıklamamız gerekmiyor, Ulath.” Sparhawk omuz silk-ti. “Biz Eleneyiz ve dünyanın kalanı başka kimsenin anlamadığı tuhaf, törensel âdetleri olan barbarlar olduğumuza inanıyor. O ve Sarabian, Tamul hükümetinin dağıtıldığını sakince bildirirlerken karımın orada savunmasız oturmasına izin vermeyeceğim.”

“Akıllıca bir fikir.” Ulath ciddice arkadaşına baktı. “Sephrenia’nm zorluk çıkardığını biliyorsun.”

“Bunu öyle ya da böyle bekliyorduk.”

“Zalasta’nm yanında otursa daha rahat olabilir.”

Sparhawk başını salladı. “Zalasta hükümetin danışmanı. Ana salonda bakanlarla beraber oturması gerekecek. İyisi mi Sephrenia’yı bir kenarda oturtalım. Yanma Danae’yi vereceğim.”

“Bu işe yarayabilir. Kızının varlığı Sephrenia’yı sakinleştiriyor gibi. Ama ben olsam Xanetia’yi onlarla oturtmam.” . “Öyle olmamasını planladım.”

\ “Sadece emin olmak istedim. Engessa sinyalinin alındığına dair “bir haber aldı mı? Emrinin herkese ulaştığına emin miyiz?”

“O emin. Sanırım Atanlar yüzyıllardır emirleri iletmek için sinyal ateşleri kullanıyor.”

“Ben tepelerin üstündeki kamp ateşleriyle haber yollama konusunda biraz şüpheliyim, Sparhawk.”

“Bu Engessa’nm işi. Haberin bu sabah güneş doğana kadar birkaç ilgisiz yere ulaşmaması o kadar önemli değil.”

“Haklısın. Sanırım o zaman elimizden geleni yaptık. “Umarım her şey yolunda gider.”

“Ne yanlış gidebilir ki?”

“işte mezarlıkları dolduran düşünme tarzı bu, Sparhawk. Gidip köprüyü indirmelerini söyleyeceğim. Hazırlığa başlasak iyi olur.”

Stragen bir düzine Tamul trompetçiyi dikkatle çalıştırmıştı. Müzisyenlerin geri kalam dersi bazı korkunç tehditler ve bodrumda yemden yaratılan işkence odasında öğretici bir ziyaretle bitirdiler. Müzisyenlerin hepsi uygun notaları çalıp doğaçlamadan vazgeçeceklerine dindar bir tavırda yemin etmişlerdi, imparatorluk hükümetindeki her bakanın gelişini selamlayacak tören boruları Ehla-na’nm fikriydi. Tören boruları gurur okşayıcıdır; egoyu yükseltir; dikkatsizleri tuzaklara karşı uyutur. Ehlana bu tip şeylerde iyiydi. Politik içgüdülerinin derinliği bazen Sparhawk’i şaşırtıyordu.

Konumun resmiyetine uymak için, zırhlı Kilise Şövalyeleri duvarlar boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmişlerdi. Sıradan bir gözlemci için şövalyeler taht odası dekorunun bir parçasından başka şey değildi. Ama sıradan gözlemci yanılacaktı. Çelikler içindeki hareketsiz adamların işlevi, bir kez içeri giren imparatorluk hükmeti-nin üyelerinin izin verilmeden dışarı çıkmamasını sağlamaktı. Bütün misafirlerin gelmesinin hemen ardından kaldırılan köprü kimsenin sıkılıp etrafta dolaşmaya gitmemesini iki misli sağlama alıyordu. Sarabian, ‘Tamuli İmparatorluk Meclisi’nin asırlar içinde büyüdüğünü söylemişti. Başlangıçta meclis sadece bakanlardan oluşuyordu. Sonra bakanlar yazmanlarını dahil ettiler; sonra da onların yazmanlarını. Bu durum geçici yazmanlar seviyesine dek ilerleyecekti. ‘İmparatorluk Meclisi Üyesi’ unvanı oldukça anlamsız bir hale gelmişti. Bununla beraber durum, imparatorluk sitesindeki bütün hainlerin Ehlana’nın surları içinde toplanmasını garantilemişti. Elenia

Kraliçesi, düşmanlarının bencilliğini onlara karşı bir silah olarak kullanacak kadar kurnazdı.

“Evet?” diye gergince sordu, kocası kraliyet dairesine girerken. Elenia Kraliçesi altın teller işlenmiş, krem rengi bir uzun bir giysi ve koyu mavi, ermin süslü kadife bir cüppe giyiyordu. Tacı oldukça zarifti. İçine parlak renkli mücevherler yerleştirilmiş, dövülmüş altından dantel bir başlıktı. Hafif görünüşüne rağmen, Sparhawk onun Cimmura’daki kraliyet mezarlığında kilitli olan devlet tacı kadar ağır olduğunu - birkaç kez aldığı için - biliyordu.

“Açılır kapanır köprüye birikmeye başladılar,” diye konuştu Sparhawk. “Itagne onları karşıhyor. Hükümetteki herkesi önemine göre tanıyor ve bu yüzden bütün misafirlerimizin hepsinin ne zankan geldiğini bilecek. Herkes içeri girdiğinde, şövalyeler köprüyü kaldıracak.” Pencerenin yanmda durup tırnağını çiğneyen İmparator Sarabian’a baktı. “Az bir zaman kaldı, Majesteleri. Giysinizi değiştirmeyecek misiniz?”

“Tamul pelerini çok sayıda kusuru kapatmak için tasarlanmıştır, bu yüzden benim batılı giysilerimi - ve meçimi - örtecek. Oraya silahsız gitmeyeceğim.”

“Biz seni koruyacağız, Sarabian,” diye onu temin etti Ehlana.

“Bunu kendim yapmayı tercih ederim, anne.” İmparator birden gergince güldü. “Belki kötü bir şaka ama oldukça doğru. Beni politik çocukluğumdan sen büyüttün, Ehlana. Bu yüzden annemsin.”

“Eğer bana ‘anacığım’ derseniz, sizinle bir daha asla konuşmayacağım, Majesteleri.”

“Söylediğime hemen pişman oldum, Majesteleri.”

“Geleneksel işleyiş nedir, Majesteleri?” diye sordu Sparhawk, hızla dolan taht salonuna açılan perdeli kapının kenarmda durup etrafa dikkatle bakan Sarabian’a.

“Herkes içeri girdiğinde, Şubat meclisi sessizliğe davet edecek,” dedi Sarabian. “İşte o zaman ben gireceğim - genelde Matherion’da müzik diye geçen gürültünün eşliğinde.”

“Stragen bu büyük girişin gerçekten görkemli olmasıyla ilgilendi,” dedi Ehlana. “Merasim borusunu kendisi besteledi.”

“Bütün Eleneler sanatçı mıdır?” diye sordu Sarabian. “Talen resim yapıyor, Stragen besteci ve Caalador yetenekli bir oyuncu.”

“Yeteneği çekiyor gibiyiz, değil mi?” diye gülümsedi Ehlana.

“Konuşmacı kürsüsünde niye bu kadar kalabalık olduğumuzu açıklayacak mıyım?” diye Mirtai ve Engessa’ya bakarak sordu Sarabian.

Ehlana başını salladı. “Asla açıklama. Bu bir zayıflık işaretidir. İçeri senin kolunda gireceğim ve hepsi yerlere kapanacak.”

“Ona saygıyla secde etme denir, Ehlana.”

“Her neyse.” Ehlana omuz silkti. “Tekrar ayağa kalktıklarında biz etrafımızda muhafızlarımla oturuyor olacağız. İşte o zaman sen toplantının kontrolünü alacaksın. Subat’m başlamasına izin bile verme. Bugün kendi gündemimiz var ve onun Edom ovalarındaki buğday hasadı hakkındaki görüşlerle ilgili gevezeliğini dinleyecek zamanımız yok. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Sinirli. Daha önce hiç hükümet devirmedim.”

“Doğrusu ben de - Bazilika’da Dolmant’ı Patrik seçtirmemi saymazsak.”

“O gerçekten böyle bir şey yapmadı, değil mi, Sparhawk?”

“Ah, evet, Majesteleri - hem de tek başına. Harikaydı.”

“Devamlı konuş, Sarabian,” dedi Ehlana. “Birisi araya girmeye kalkarsa, sustur. Nazik olmaya bile çalışma. Bu bizim davetimiz. Gönül almaya ya da

mantıklı olmaya çalışma. Tam tersine öfkeden kudurmuş gibi ol. Hitabette iyi misin?”

“Büyük ihtimalle değilim. Halk içinde konuşmama sık sık izin vermezler - ünversite mezuniyet törenleri hariç.”

“Yavaş konuş. Sen hızlı konuşmaya yatkınsın. İyi bir söylevin yarısı ritme bağlıdır. Boşluklar ver. Ses tonunu haykırışla fısıltı arasında değiştir. Dramatik ol. Onlara iyi bir gösteri sun.”

Adam güldü. “Sen bir şarlatansın, Ehlana.”

“Doğal. Politika budur - sahtekârlık, düzenbazlık, şarlatanlık.”

“Bu korkutucu.”

“Elbette. Zaten bu yüzden bu kadar eğlenceli.”

Arsız tören boruları her bakanın içeri girişinde kubbeli tavanda yankılanarak arzulanan etkiyi verdiler. İpek pelerinli bakanların tümü kendi gurur verici önemleri yüzünden birazcık huşu içinde görünüyorlardı. Bu çoğu için gözden kaçmış ya da unutulmuş bir şeydi. Yerlerine yavaş, tantanalı adımlarla ilerlediler. İfâdeleri ciddi, hatta coşkuluydu. Başbakan Pondia Şubat, özellikle kendisinden etkilenmiş görünüyordu. Üstünde tahtların durduğu kürsünün bir ucundaki kırmızı kumaş kaplı koltuğunda mağrur bir şekilde oturmuş, geniş merkezi geçidin iki yanında sıralanan koltuklarda toplanan diğer memurlara yukarıdan bakıyordu.

Maliye Bakanı Gashon, Gizli Polis Şefi Teovin ve birkaç bakanla beraber oturuyor, o küçük grup içinde bol bol fısıldaşmalar görünüyordu.

“Orası büyük ihtimalle muhalefet,” diye gözlemledi Ehlana. “Teovin kesinlikle işe karışmış durumda ve diğerleri de olayın birer parçası - büyük ya da küçük boyutlarda.” Tam arkasında oturup diz boyu vale pantalonunu giyen Talen’e döndü. “Şu gruba çok dikkat et,” dedi. “Tepkileri hakkında bilgi istiyorum. Yüzlerindeki ifadelerden suçluluk derecelerini belirlememiz gerekecek.”

“Peki, Kraliçem.”

Sonra Itagne, taht salonuna açılan devasa çifte kapıda bir an için belirdi ve konuyla ilgili tüm memurların geldiğini belirtmek için elini Ulath’a salladı.

Kürsünün bir yanında duran Ulath başıyla onayladı ve Ogre boynuzu borusunu dudaklarına götürdü.

Ogre boynuzunun kaim tonlu, kulak törpüleyici babbarca sesinin sedef kaplı duvarlardan yankılanmasıyla birlikte salon şok edici bir sessizliğe büründü. Koca kapılar gümbürdeyerek kapandı. Biri tamamen beyazlar içindeki Cyrinic ve diğeri tamamen siyahlar içindeki Pandion, iki zırhlı şövalye girişin iki yanında yerlerini aldılar.

Başbakan ayağa kalktı.

Ulath sessizliğe davet için baltasının sapını üç kez yere vurdu.

İmparator irkildi.

“Sorun ne, Sarabian?” diye sordu Mirtai.

“Sör Ulath, biraz önce birkaç döşeme kaplamasını kırdı.” ,

“Onların kemikten olanlarla değiştiririz.” Omuz silkti. “Gün bitmeden etrafta oldukça fazla kemik olacak.”

“Meclis lütfen sessizlik sağlar mı?” diye bağırdı Pondia Şubat.

Ulath yine yere vurdu.

Sparhawk taht odasında etrafına bakındı. Herkes yerine yerleşmişti. Beyaz Styric cüppesini giyen Sephrenia, Prenses Danae ve Caaladoı’la beraber salonun diğer ucunda oturuyordu. Beyazlar içindeki Xanetia yakındaki kenarda Kalten ve Berit’le oturuyordu. Melidere, imparatorun dokuz karısıyla beraber küçük bir balkonda oturuyordu. Zeki barones, Sarabian’m ilk karısı, veliaht prensin annesi ve Tamul’un en soylu ailelerinin birinden gelen Cieronna’nın dostluğununu dikkatli bir şekilde

kazanmıştı. Gelişen dostluk o kadar yakınlaşmıştı ki Melidere, imparatoriçeler grubuyla devlet merasimlerine katılmak için geleneksel olarak davet edilmişti. Ama bu kez aralarında olmasının nedeni ciddiydi. Sarabian'm dokuz krallıktan da birer karısı vardı ve bazılarının ihanete katılmış olması mümkündü. Sparhawk çıplak göğüslü Valesia'lı Elysoun'un herhangi bir politik pisliğe bulaşmadığına kesinlikle emindi. Aslında politikayla uğraşamayacak kadar meşguldü. Bağnaz bir leydi olan Tega'h karısı Gahennas, kafasına kişisel faziletini takmıştı ve sağlam cumhuriyetçiliğe komplocular yaklaşamazlardı bile. Arjuna'lı Torellia ve Cynesga'lı Chacole çok şüphe çekiyorlardı.

Kadınlara anavatanlarından gelen soylular eşlik ediyordu. Melide-j^'ye Zalasta'nın gerçek bağlantısının açığa vurulmasında özellikle bu ikisinin sıra dışı tepkilerine yalandan dikkat etmesi emredilmişti.

Sparhawk iç çekti. Bütün bunlar çok karmaşıktı. Dost ve düşmanların hepsi birbirlerine benziyorlardı. Uzun vadede, Xanetia'nm alışılmadık yeteneği bütün bir ordudan gelebilecek ani bir yardım teklifinden çok daha değerli olduğunu ispat edecekti.

Kendini duvarların önüne sıralanmış şövalyelerin arasına silikçe yerleştiren Vanion siperliğini indirip kaldırdı. Bu bütün kuvvetlerin yerlerinde olduğunun işaretiydi. Trompetçileriyle birlikte kürsünün arkasında duran Stragen anladığını başıyla onayladı.

Sonra Sparhawk, bu işin bilinmeyen onur konuğu Zalasta'ya oldukça yakından baktı. Bakışları endişeli olan Styric, bakanların arasında oturuyordu. Beyaz cübbesi bütün o parlak renkli ipek pelerinlerin arasında tuhaf bir şekilde göze batıyordu. Bir şeyler döndüğünü bildiği açıktı ve bir şekilde ne olduğunun farkında değildi. Ama bir şey vardı. En azından iç çemberde kimse ihanet etmemişti. Sparhawk bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Bu koşullar altında belli bir şüphe çok normaldi ama onu kontrolsüzce ortalığa salarsa felakete dönüşebilirdi. Yüzünü astı. Böyle bir gün daha olursa kendinden şüphelenmeye başlayacaktı.

“Meclis sessizlik sağlayacak!” diye tekrarladı Pondia Şubat.

Ulath birkaç kaplama daha kırdı.

“Majesteleri İmparator Sarabian’m emriyle meclis toplandı!”

“Ulu Tanrım, Şubat,” diye kendi kendine homurdandı Sarabian, “bütün zemini tamamen yok mu ettireceksin?”

“Baylar, Majesteleri İmparator Tamuli’li Sarabian!”

Tek bir boru, berrak bir tonda görkemli bir temayı hafifçe alçalarak üfledi. Sonra temayı tekrarlamaya geçen ilk boruya ikinci bir boru biraz daha yüksek bir oktavla çalarak katıldı - derken bir üçüncüsü. Ardından güçlü bir kreşendo içinde, müzisyenler taç odasının tamamını titreşen yankılarla doldurdu.

“Etkileyici,” dedi Sarabian. “Şimdi içeri giriyor muyuz?”

“Daha değil,” dedi Ehlana. “Müzik değişecek. İşte o zaman gireceğiz. Kolundaki elime dikkat et. Bırak adımları ben ayarlayayım. Tahtlara geldiğimizde zıplama. Stragen kocaman bir bandoyu salonun çeşitli yerlerine sakladı. Doruk noktası gökgürültüsü gibi olacak. Dik dur, omuzlarını geri çek ve imparator gibi bak. Bir Tanrı gibi görünmek için elinden geleni yap.”

“Eğleniyor musun, Ehlana?”

Ehlana muzipçe gülümseyip göz kırptı. “İşte,” dedi, “salonun arkasındaki flütler çalmaya başladı. Bu bizim işaretimiz. İyi şanslar, dostum.” Hafifçe yanağından öpüp elini koluna yerleştirdi. “Bir,” dedi dikkatle müziği dinleyerek. “İki.” Derin bir nefes aldı. “Şimdi.” Tamuli İmparatoru ve Elenia Kraliçesi kapıdan dışarı adımlarını attılar, flütler salonun gerisinde minor gamda yumuşakça çalarken Stragen’in hüzünlü temel parçasının eşliğinde altın tahtlarına doğru görkemli adımlarla ilerlediler. Tam arkalarından Sparhawk, Mirtai, Engessa ve Bevier geliyordu. Talen, Alean ve koridorlarda koşmaktan hâlâ nefes nefese olan Itagne onları izliyordu.

Kraliyet topluluğu tahtlarına ulaştığında, meçini orkesta şefi çubuğu gibi kullanan Stragen saklı müzisyenlerini ana parçanın güçlendirilmiş tekrarına soktu. Ses çok yüksekti. İmparatorluk meclisi üyelerinin alışkanlıktan mı yoksa devasa ses patlaması yüzünden mi yere kapaklandıklarına emin olmak çok zordu. Stragen sertçe meçini yana indirdi ve müzisyenler birden durup sessizliğe geçerek, yankılan havada bir hayalet gibi dolaşmaya bıraktılar.

Pondia Şubat kalktı. “Biz başlamadan önce Majesteleri bu topluluğa birkaç görüş bildirmek ister mi?” diye neredeyse hakaret edercesine kendini beğenmiş bir tonda sordu. Bu geleneksel soru bir formaliteydi. İmparator, âdet üzere bu toplantılarda konuşmazdı.

“Niye olmasın, evet, konuşacağım sanırım, Pondia Şubat,” diyerek ayağa kalktı Sarabian. “Sorduğun iyi oldu, ahbap.”

Şubat ağzı açık bakakalmıştı, yüzünden inanamayan bir ifade vardı. “Ama …”

“Bir şey mi var, Şubat?”

“Bu çok sıra’dışı, Majesteleri.”

“Biliyorum. Yenileyici, değil mi? Bugün katetmemiz gereken çok yol var, Şubat, bu yüzden hemen başlayalım.”

“Majesteleri beni bilgilendirmedi. Konunun ne olduğunu bil-mezsem devam et…”

“Otur, Şubat!” diye kesti Sarabian. “Sus!” Sesi emrediciydi. “İzin verene dek konuşmayacaksın.”

“Bunu yapa …” “Sana otur dedim!”

Şubat korkudan sinerek koltuğuna çöktü.

“Kafan şu anda yerine pek sağlam bağlı değil, Başbakanım,” dedi meşumca Sarabian, “onu bana doğru yanlış yönde sallarsan yere düşebilir. Parmak uçlarına kalkıp ülkene ihanetin tam sınırında dolaşıyorsun, Pondia Şubat ve canımı biraz fazla sıktın.”

Başbakanın yüzü ölü gibi soluklaştı.

Sarabian kürsüyü ileri geri adımlamaya başladı, yüzü bir fırtına bulutu gibiydi.

“Tanrım, lütfen, onun kıpır kıpır kımıldamasını engelle,” dedi yavaşça Ehlana. “Kaçan bir ceylan gibi kürsüde hoplayıp zıplarken düzgün konuşamaz.”

Sonra imparator hafifçe yükseltilmiş platformun en ucunda durdu. “Sıradan şeylerle zaman harcamayacağım, beyler,” dedi dobra dobra. “Bir kriz vardı ve onu halletmeniz için size güvendim. Başaramadmız - büyük ihtimalle her zamanki politik oyunlarla meşgul olduğunuz için. İmparatorluğun devlere ihtiyacı var ve bana hizmet edenler cüce. Bu da krizle benim meşgul olmamı zorunlu hale soktu. Ve şu anda yaptığım şey bu, beyler - son birkaç aydır. Artık konuyla ilginiz kalmadı, Lordlarım. Hükümet benim.”

Bakanlar ve yardımcılarından öfke çığlıkları yükseldi.

“Çok hızlı!” diye bağırdı Ehlana. “Bunu hazırlaması lazımdı.”

“Bu kadar eleştirel olma,” dedi Sparhawk. “Bu onun konuşması. Bırak kendi tarzında yapsın.”

“Sessizlik istiyorum!” diye bildirdi Sarabian.

Meclis buna aldırmadı. Heyecanlı gürültülerine devam ettiler.

İmparator, Elene giysisini göstermek için pelerinini açıp meçini çekti. “SESSİZLİK dedim!” diye kükredi.

Bütün sesler kesildi.

“Konuşmamı kesen ilk kişiyi bir kelebek gibi duvara çivileyeceğim,” dedi Sarabian. Sonra hızla meçiyle havayı yardı. Kılıcın çıkardığı ıslığımsı ses ölüm gibi soğuktu. Ertafmda korkudan sinmiş memurlarına baktı. “Bu biraz daha iyi. Artık böyle kalın.” Meçinin ucunu yere çevirip kabzadaki topuzun üzerini yumuşakça okşadı. “Ailem yüzyülardır hükümetin günlük işleriyle uğraşmaları için bakanlara güvendi. Güvenimizin yanlış olduğu ortada. Sakin zamanlarda yeterliydiniz - kıtı kıtına - ama kriz oluştuğunda karınca gibi etrafta koşuşturmaya başladınız, imparatorluğumun iyiliğinden çok - ki bu hepinizin unutmuş olduğu şey, beyler - kendi servetiniz, kendi ayrıcalıklarınız ve bitmez tükenmez bölümler arası önemsiz rekabetler uğruna. Bu benim imparatorluğum. Ailem bu konuyu pek fazla açmadı ama sanırım size bunu hatırlatma zamanı geldi. Siz bana hizmet ediyorsunuz, sadece benim için, kendi çıkarınız için değil.”

Görevliler sadece zararsız bir eksantrik diye düşündükleri adama ağızları bir karış açık bakakalmışlardı. Sparhawk taht salonunun ortasına yakın bir kımıldanma gördü. Gözleri hızla ön tarafa döndü ve Teovin’in koltuğunun boş olduğunu gördü. Gizli Polis Şefi meslektaşlarından çok daha zeki ve hızlıydı. Saygınlığı bir kenara bırakarak hızla en yakındaki çıkışa doğru ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünüyordu. Teovin’in boş koltuğunun yanında oturan zayıf, kansız ve bir tutam saçlı Maliye Bakanı Gashon, açık bir dehşet içinde gözlerini Sarabian’a dikmişti.

Sparhawk hızla Vanion’a baktı ve Eğitmen başıyla onayladı. Vanion da sürünen polisi görmüştü.

“İmparatorluğumu idare etmek için küçük kafalı, küçük adamları seçtiğimi anladığımda,” diyordu Sarabian, “öğüt vermesi için Styricum’lu Zalasta’ya başvurdum. Styriclerden başka kim, doğaüstü olaylarla başa çıkabilir ki? Destek için Chyrellos Kilise’nin Patriği Dolmant’a başvurmamı tavsiye eden kişi Zalasta’ydı ve bu desteğin özü Elenialı Prens Sparhawk’di. Biz Tamullar zeki fikirlerimiz ve bilgiçliğimizle gurur duyarız, ama sizi temin ederim ki Elenelerle karşılaştırıldığımızda henüz çocuğuz. Sevgili kardeşim Ehlana’nm resmi ziyareti, asıl amacı kocası Sör

Sparhawk’i Matherion’a getirmek olan hareketi gizlemek adına düşünülmüş küçük bir aldatmacaydı. Prens Sparhawk ve arkadaşları Tamuli’deki-karışıklığm köklerini ararlarken Kraliçe Ehlana’yla ben sizi kandırmakla kendimizi eğlendirdik - ve sizi kandırmak zor değil, Lordlarım. Beklediğimiz gibi düşmanlarımız harekete geçti.”

Kapıların birinde boğuk bir gürültü oldu. Vanion ve Khalad, Gizli Polis Şefi’nin çıkışını oldukça sert bir biçimde engelliyorlardı.

“Bir yerlerde acil bir randevun mu var, Teovin?” dedi Sarabian.

Teovin’in öfkeli gözleri İmparator’a açık bir nefretle bakıyordu.

“Benden memnun değilsen, Teovin seni tatmin etmekten çok mutlu olacağım,” dedi anlamlıca meçini sallayarak Sarabian. “Lütfen yerine dön. işimiz bittiğinde şahidim seni düelloya davet edecek.”

Vanion, Gizli Polis Şefi’ni kolundan tutup geriye döndürdü. Sonra hiç nazik olmayan bir iteklemeyle yürüttü.

“Bu boş açılış konuşması canımı sıkmaya başladı/’ dedi yüksek sesle Sarabian, “neden konuya girmiyoruz? Matherion’daki darbe girişimi doğrudan Sör Sparhawk’in gelişine karşıdır. Atanları Son birkaç yıldır kıtanın bir ucundan diğerine koşuşturan çeşitli huzursuzlukların sadece bir kaynağı var. Tek bir düşmanımız var. Hükümeti devirip tahtı benden almak için çok geniş bir komplo düzenler di. Beni savunuyor gibi yapanları hesaba katarak önceden ummam gerektiği gibi, hükümetin içinde de gönüllü yardımcıları var.”

Yüksek mevkidekilerin bir kısmının ağızları açık kalmıştı, di-ğerleriyse birbirlerine suçlu suçlu bakmdılar.

“Çok yakından izleyin, beyler,” dedi Sarabian. “Olay burada ilginçleşmeye başlıyor. Çoğununuz İçişleri Bakanı Kolata’nm uzun zamandır gözükmemesinin nedenini merak ediyorsunuz. Kolata’nm artık bize katılacağım bilmekten memnun olacağınıza eminim.”

Ulath’a döndü. “İçişleri Bakanı’nı içeri alır mısınız, Aziz Şövalye?”

Ulath eğilerek selamladı ve Kalten de ona katılmak için kalktı.

“Bakan Kolata, bütün İmparatorluk polislerinin başı olarak, suç olayları hakkında çok şey biliyor,” diye belirtti Sarabian. “Şu anki durum analizinin aydınlatıcı olacâğma kesinlikle eminim.”

Kalten ve Ulath aralarında suratı kül rengi İçişleri Bakam’yla döndüler. Diğer görevlilerden protesto sesleri yükselişinin nedeni Kolata’nm görünen ıstırabı değil, zincirler içinde olmasıydı.

Meclis üyeleri protesto ederlerken İmparator Sarabian kayıtsızca duruyordu. “Şu ana dek nasıldım, Ehlana?” diye fısıldadı.

“Ben farklı yapardım, ama bu bir tarz meselesi. Her şey bittikten sonra sana tam bir eleştiri yapacağım.” Ayağa kalkıp heyecanlı heyecanlı konuşan görevlilere baktı. “Bunun uzun sürmesine izin verme. İşin başmda kimin olduğunu hatırlat. Bu konuda çok katı ol.”

“Peki, anne,” diye gülümsedi adam. Hükümetine bakıp derin bir nefes aldı. “SUSUN!” diye kükredi.

Şaşkın bir şekilde sessizleştiler.

“Artık başka bir kargaşa olmayacak,” dedi Sarabian. “Kurallar değişti, beyler. Artık uygar gibi görünmeyeceğiz. Ne yapacağınızı ben söyleyeceğim ve siz de yapacaksınız. Size sadece keyfime göre bana hizmet ettiğinizi, aynı zamanda yaşamaya da benim keyfime göre devam ettiğinizi hatırlatmak istiyorum, içişleri Bakanı vatan ihanetten suçludur. Duruşma olmadığını fark edeceksiniz. Kolata suçlu çünkü ben suçludur dedim.” Sarabian yeni fark ettiği bir şey yüzünden durdu. “Tamuli’deki tek güç benim. Hükümet de, yasa da benim. Kolata’yı oldukça yakından sorgulayacağız. Sözlerine dikkat edin, beyler. Hükümetteki yeriniz - hatta yaşamlarınız bile -onlara bağlı. Dışişleri Bakanı Oscagne zaten kabul edilen suçluluğu yüzünden değil, bu işe karışmış olan diğerleri için Kolata’yı sorgulayacak. Bir seferinde hepsini çözeceğiz. Başlayabilirsin, Oscagne.”

“Emredersiniz, Majesteleri.” Sarabian tahtına otururken Oscagne ayağa kalkıp bir an durdu. Oscagne siyah ipek bir pelerin giyiyordu. Seçtiği renk oldukça kasıtlıydı. Siyah pelerinler sık rastlan-masa da duyulmamış değildi. Ama yargıçlar ve imparatorluk Savcıları daima siyah giyinirdi. Koyu renk, Dışişleri Bakanı’nm acımasız ifadesini vurgulayan solgun rengini iyice güçlendirmişti.

Khalad sade bir tahta tabureyle öne çıkıp onu kürsünün önüne yerleştirdi. Kalten ve Ulath, İçişleri Bakanı’nı sürükleyerek apar topar taburenin üstüne bıraktılar.

“Buradaki konumunu anlıyor musun, Kolata?” dedi Oscagne.

“Beni sorguya çekme hakkın yok, Oscagne,” dedi adam.

“Parmaklarım kır, Khalad,” diye emretti Ehlana’nm tahtının arkasındaki yerinden Sparhawk.

“Peki, Lordum,” diye karşılık verdi Khalad. “Kaç tanesini?”

“Bir iki taneyle başla. Ne zaman Oscagne’nın - ya da kendi -haklarından konuşmaya kalkarsa bir tane daha kır.”

“Peki, Lordum.” Khalad, İçişleri Bakanı’nm bileğini tuttu.

“Durdurun onu!” diye ciyakladı Kolata. “Biri onu durdursun!”

“Kalten, Ulath,” dedi Sparhawk, “ilk kımıldayanı öldürün.”

Kalten kılıcını sıyırdı ve Ulath da baltasını kaldırdı.

“Nasıl olduğunu görüyorsun, ahbap,” dedi Oscagne. “Öncelikle evrensel olarak sevilen biri değilsin ve Prens Sparhawk’m emri şimdi senin için buradaki birinin en ufak sevgisini dahi yok etti. Konuşacaksın, Kolata. Er geç konuşacaksın. Bu işi kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da, ama sorularımı yanıtlayacaksın.”

“Beni öldürürler, Oscagne!” diye yalvardı Kolata.

“O zaman durumun zor, Kolata, çünkü konuşmazsan da biz öldüreceğiz. Emirleri Cyrgon’dan alıyorsun, değil mi?”

“Cyrgon mu? Bu saçma!” dedi Kolata. “Cyrgon bir efsane.”

“Ya, öyle mi?” Oscagne aşağılayarak baktı. “Bana salağı oynama, Kolata. Bunun için sabrım yok. Emirler Cynesga Büyükelçiliği’nden geliyor, değil mi? Çoğu zaman Krager isminde biri getiriyor.”

Kolata, ağzı açık bakakaldı.

“Ağzını kapa, Kolata. Böyle açıkken ahmağa benziyorsun. İhanetin hakkında çok şey biliyoruz. Tek istediğimiz birkaç ayrıntı. İlk olarak güvendiğin - büyük ihtimalle saygı duyduğun - biri vasıtasıyla seninle bağlantı kurdular. Bu, onun Cynesgah olmadığını açıklıyor. Tamullar Cynesgalıları küçümsemekten başka bir şey yapmaz. Karakteristik olan üstünlük anlayışımız göz önüne alınırsa, bu bir Arjuni ve batı krallıklarından bir Elene olmadığını gösteriyor. Bu durumda geriye sadece başka bir Tamul veya bir Atan ya da …” Oscagne’nin gözleri birden faltaşı gibi açıldı ve ifadesi yıldırım çarpmışa döndü. “Ya da bir Styric kalıyor.”

“Saçma,” diye cılızca alay etti Kolata. Ama gözleri saklanacak yer arayan biri gibi çılgınca oradan oraya dönüp duruyordu.

Sparhawk değerlendirircesine Zalasta’ya baktı. Büyücünün yüzü ölü gibi soluktu ama gözleri kontrolünü kaybetmediğini gösteriyordu. Onu zorlamak için başka bir şey gerekecekti. İri Pandion oldukça tesadüfi bir şekilde elini kılıcının kabzasına koyarak Oscagne’ya önceden kararlaştırılmış işareti verdi.

“Bir yere varıyor gibiyiz, ahbap,” diye şaşkınlığını toplarken kelimeleri uzatarak konuştu Oscagne. “Sanırım biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacın var.” Döndü ve Xanetia’ya baktı. “Bize yardım edebilir misiniz, Anarae?” diye sordu. “Saygıdeğer İçişleri Baka-nı’mız durumu bizimle paylaşmak istemiyor görünüyor. Ne dersiniz, fikrini değiştirmeye ikna edebilir misiniz?”

“Denerim, Matherion’lu Oscagne,” diye karşılık verirken ayağa kalktı. Yürüyerek salonun önüne geçti ve nedense kendi tarafından değil Sephrenia’nm oturduğu yönü seçerek mahkûma yaklaştı. “Siz korkuyorsunuz, Matherion’lu Kolata,” dedi sert bir şekilde, “ve korkunuz sizi cesur kılıyor, çünkü aklınızda sizi ele geçirenlerin size büyük zararlar verebileceğini ama ruhunuzu esir edenin daha kötüsünü yapacağınızı düşünüyorsunuz. Şimdi daha büyük bir korkuyla mücadele etmelisiniz. Bana doğru bakınız, Matherion’lu Kolata ve korku içinde titreyiniz, çünkü ben sizi en büyük dehşetle karşılaştıracağım. Konuşacak mısınız? Çekinmeden konuşacak mısınız?”

“Konuşamam!” diye feryat etti Kolata.

“O zaman artık kaybettiniz. Gerçekte kim olduğumu görünüz ve akıbetinizi düşününüz, çünkü ben ölümüm, MatherionTu Kolata, en korkunç hayallerinizin ötesindeki ölüm.” Kadının rengi üzerinden yavaşça akıp giderken ışıldaması önceleri hafifti. Çenesini yukarı kaldırıp gözlerindeki büyük keder ifadesiyle bakarken kadının ışıldayışı giderek artıyordu.

Kolata çığlık attı.

Diğer görevliler ayağa fırlayıp dehşet içinde itişip kakışmaya başladı. Korkudan ödleri patlamış gibiydi. Saçmasapan gürültüleri birden çığlığa dönüştü.

“OTURUN!” diye bağırdı Sarabian. “VE SESSİZ OLUN!” Birkaçı itaat ederek sindi. Ama çoğu aşırı korkmuştu. Tiz seslerle çığlıklar atarak Xanetia’dan uzaklaşmaya devam ettiler. “Lord Vanion,” diye kargaşanın içinde seslendi Sarabian, “lütfen düzeni sağlar mısınız?” “Hemen, Majesteleri.” Vanion siperliğini kapayıp kılıcını sıyırıp kalkanını kaldırdı. “Kılıç çek!” diye bağırarak emretti. Kilise Şövalyeleri kılıçlarını çekerken sinir bozucu bir çelik sesi duyuldu. “İleri!” diye emretti Vanion.

Duvarlarda sırayla dizili şövalyeler tıngırtılar çıkararak ilerlediler, kılıçları korkmuş memurlara odaklanmıştı. Vanion çelik kaplı kolunu ileri

uzatıp kılıcının ucunu Başbakanın boğazına dokundurdu. “Sanırım İmparator oturun dedi, Pondia Şubat. Oturun! HEMEN!”

Başbakan, birden Vanion’dan Xanetia’dan daha çok korkarak koltuğuna çöktü.

Birkaç meclis üyesinin daha kovalanıp zorla yerlerine oturtulması gerekti. Sparhawk’m Bayındırlık İşleri Bakanı olduğunu sandığı, oldukça atletik bir kişi tırmandığı perdeden aşağı inmeye sadece Khalad’ın arbalet tehditi sonucu ikna edildi. Düzen sağlandı. Ama meclis yerlerine döndüğünde - ya da döndürüldüğüne -Maliye Bakam yerde yatıyordu. Gözleri boş bakıyor ve açık ağzından büyük köpük kabarcıkları çıkıyordu. Vanion gövdeyi yarım yamalak gövdeyi kontrol etti. “Zehir,” dedi. “Kendisi almış gibi.” Ehlana’nın tüyleri ürperdi.

“Rica ederim, Anarae,” dedi Sarabian, “devam ediniz.”

“Majesteleri nasıl isterseniz,” dedi yankılanan tuhaf sesiyle kadın-Bakışlarım Kolata’ya çevirdi. “Konuşacak mısınız ve çekinmeden, Matherion’lu Kolata?”

Adam dehşet içinde iyiye büzüldü.

“Öyleyse bunu siz istediniz.” Elini öne uzatıp yaklaştı. “Edaemus’un laneti üzerimde,” diye uyardı, “ve onun işaretini taşıyorum. Bu laneti sizinle paylaşacağım. Etleriniz kemiklerinizden balmumu gibi eriyip giderken sessiz kalışınıza belki de pişman olmak için geç kalmış olabilirsiniz. Seçim zamanınız geldi, Matherion’lu Kolata. Konuşunuz ya da ölünüz. Tahttaki yöneticinize olan sadakatinizi çalan kim?” Vanion’un kılıcından kesinlikle daha ölümcül olan eli, Kolata’nm kül beyazı yüzünden birkaç santim uzaktaydı.

“Hayır1.” diye tiz bir çığlık attı. “Hayır! Söyleyeceğim!”

Bulut, anlamsız sözler geveleyen bakanın üzerinde aniden be-liriverdi ama Sparhawk hazırdı. Ehlana’nın tahtının ardında zırh eldivenini ve Safir

Gül’ü kutusundan gizlice çıkarmış bekliyordu. “Mavi Gül!” dedi sertçe. “Şu bulutu yok et!”

Bhelliom elinin içinde dalgalandı, karanlık ve neredeyse katı gibi görünen bulut, bir tayfunda bayrak direğinin üzerindeki sancak gibi saklayıp parçalandı, ardından yayılıp yok oldu.

Zalasta büyüsünün bozulması yüzünden koltuğundan geriye fırlamıştı. Yarı yarıya doğruldu ama bozulan büyünün çentikli uçları onu tırmalayınca inleyip kıvranarak gerisin geriye düştü. Koltuğu devrildi. Yerde krize yakalanmış biri gibi sarsılıyordu.

“Oydu!” diye titreyen eliyle gösterip çığlık attı Kolata. “Zalasta’ ydı! Beni bu işe zorlayan oydu!”

Sephrenia’nın soluması rahatça duyulabilir seviyedeydi. Sparhawk kadına baktı. En az Zalasta kadar sarsılarak geriye yığılmıştı. Gözleri kuşku ve dehşet doluydu. Sparhawk, Danae’nin hızla onunla konuştuğunu ve ablasının yüzünü küçük ellerinin arasında oldukça sağlam bir şekilde tuttuğunu fark etti.

“Sana lanet olsun, Sparhawk!” Zalasta asasının yardımıyla sallanarak kalkmaya çalışırken bu sözler ağzından bir vıraklama gibi Çıktı. Yüzü allak bullaktı, hüsran ve öfkeden çarpılmıştı. “Benimsin, Sephrenia, benimsin!” diye uludu. “Benim olman için ezelden beri can atıyorum, sokak çocuğu hırsız Tanrıçanın seni benden çalışım izledim! Bu kadarı yeter! Artık Çocuk Tanrıçayı ve senin üzerindeki sahipliğini sonsuza dek uzaklaştırıyorum!” Ölümcül asası hızla dönüp düzleşti. “Geber, Aphrael!” diye çığlık attı.

Sephrenia hiç düşünmeden kollarını Sparhawk’in kızına sarıp arkasını Zalasta’ran öfkesine isteyerek sundu, kendi bedenini küçük kıza siper ederek koltuğunda hızla döndü.

Bir ateş küresi asanın ucundan fırlarken Sparhawk’in kanı dondu.

“Hayır!” diye haykıran Vanion, ileriye fırlamaya çalıştı.

Ama Xanetia çoktan oradaydı. Kolata'ya salonun Sephrenia'nm tarafından yaklaşma biçimi açıkça Zalasta'nın aklından geçenleri okumasından kaynaklanıyordu. Kendini bilinçli bir şekilde düşmanını koruma konumunda yerleştirmişti. Korkmadan, çıldırmış Styricle karşı karşıya geldi. Sessiz salonda cızırdayarak hızla uçan ateş küresi, içinde Zalasta'nm yüzlerce yıllık nefretini taşıyordu.

Xanetia elini uzattı ve tıpkı evcil bir kuşun yemek veren ele dönmesi gibi alevler içindeki top kadının eline kondu. Yüzünde sadece dudaklarında hafifçe beliren gülümsemeyle Delphae kadını Zalasta'nm gizli kalmış nefretinin üzerine avucunu kapadı. Bir an için, akkor alevler soluk parmakların arasından fışkırdı ve ateşten ölüm habercisini soğurdu, içindeki ışık ateşi tamamen yok ediyordu. "Şimdi ne olacak, Styricum'lu Zalasta?" diye öfkeden köpüren büyücüye sordu. "Şimdi neye niyetlisiniz? Hayatınızı tehlikeye atarak benimle yarışacak mısınız? Yoksa, dayak yemiş sokak köpeği gibi korkudan sinerek gazabımdan kaçacak mısınız? Çünkü sizi biliyorum. Kız kardeşimin kalbine bana karşı nefreti sokan sizin zehirli dilinizdi. Kaçınız, yalanlar üstadı. Sephrenia'nm kulaklarına yalan iftiralarınızı artık söylemeyeceksiniz. Gidiniz. Sizi bırakıyorum. Gidiniz." Zalasta uludu ve uluyuşunun içinde bir ömür boyu tatmin olmamış özlem ve en kara umutsuzluk duyguları vardı.

Ve ardından ortadan yok oldu.

Yirminci Bölüm

HÜKÜMETİNİN ENKAZINI inceleyen İmparator Sarabian'ın ifadesi tuhaf bir şekilde tarafsızdı. Bazı görevliler şoka girmiş gibiyken diğerleri amaçsız bir acele içinde karmakarışık konuşuyorlardı. Bir kısmı ana kapıda kümelenip şövalyelere kendilerini dışarı bırakmaları için yalvanyorlardı.

Oscagne sakin diplomat ifadesiyle kürsüye yaklaştı. "Olayların gelişimindeki değişiklikler şaşırtıcı/' dedi, sanki beklenmedik bir yaz yağmurundan bahsediyormuş gibi. Dikkatle uyum gösterdiği siyah pelerininin içinde bir yargıca giderek daha fazla benziyordu.

"Evet," diye onayladı Sarabian, bakışları hâlâ düşünceliydi. "Ama sanırım işin içinden başarıyla çıktık. Sparhawk, bodrumdaki zindan hâlâ işe yarıyor mu?"

"Evet, Majesteleri. Mimar çok titizmiş."

"İyi."

"Aklında ne var, Sarabian?" diye sordu Ehlana.

Sarabian sırıttı, ifadesi neredeyse çocukçaydı. "Sena deyemem segilim," diye Caalador lehçesinin şok edici bir taklidiyle konuştu. "Keslikle sübizi bebat etme istemyom."

"Lütfen, Sarabian," dedi kadın bezgin bir iç çekişle.

"Satce seredin, Kraaliç hazetle. Kend basma küççü bi küme ha-ılıyom."

"Beni kızdırmaya başlıyorsun, Sarabian."

“Beni artık sevmiyor musun, anne?” Sesi heyecanlı ve keyifliydi.

“Erkekler!” dedi Ehlana, gözlerini yukarı yuvarlayarak.

“Başrolümü seyretmeye devam edin, dostlarım,” dedi imparator. “Bakalım derslerimi ne kadar iyi öğrenmişim.” Ayağa kalktı. “Lord Vanion,” diye seslendi, “lütfen konuklarımızı yerlerine oturtur musunuz?”

“Hemen, Majesteleri,” dedi Vanion. Zalasta’nm ihanetini önceden bildiği için kontrolünü hiç kaybetmemişti. Bağırarak birkaç emir verdi ve Kilise Şövalyeleri telaşlı memurlara yerlerine kadar eşlik ettiler.

“Ne yapıyordu?” diye gergin bir fısıltıyla kocasına sordu Ehla-na. “Niçin Danae’ye saldırdı?”

“Saldırmadı, aşkım,” diye çok hızlı düşünerek konuştu Sparhawk. “Aphrael’e saldırmaya çalışıyordu. Onu görmedin mi? Tam Sephrenia’nm yanında oturuyordu.”

“Öyle miydi?”

“Elbette. Salondaki herkesin gördüğünü sanıyordum ama belki sadece ben gördüm - ve Zalasta. Niye bu kadar hızlı kaçtı dersin? Aphrael tam onun kalbini söküp gözlerinin önünde yemenin sınırına gelmişti.”

Ehlana ürperdi.

İmparator Sarabian, yeniden kürsünün önüne ilerledi. “Haydi sessiz olun, baylar,” dedi hızla. “Daha bitirmedik. Anladığım kadarıyla Zalasta’nm gerçek konumunun ortaya çıkmasına şaşırdınız - en azından bazılarınız. Beni hayal kırıklığına uğrattınız, Lordlanm - çoğunuz algı yoksunluğundan muzdarip olduğunuz ve sizi pencere camı gibi içinizi görebileceğimi fark edemediğiniz için. Bazılarınız vatan haini, kalanlar sadece salak. Bu iki gruptaki adamların hizmetine ihtiyacım yok. Bu sabah Tamuli’deki Atan garnizonlarının tümünün kışlalarından çıktıklarını ve bütün imparatorluk görevlilerinin yetkilerini üstlendiklerini bildirmekten korkunç bir

memnunluk duyuyorum. Matherion dışında tüm İmparatorluk sıkıyönetim altındadır.”

Ağızlar bir karış açık adama bakakaldılar.

“Atan Engessa,” dedi Sarabian.

“Evet, Sarabian-imparator.”

“Lütfen, şu tek istisnayı yok eder misiniz? Atanlarınızı şehre sokun ve başkentin kontrolünü ele alın.”

“Hemen, Sarabian-imparator.” Engessa’nm sırıtışı kulaklarına varıyordu.

“Ciddi ol, Engessa. Tebama yumruğumu göster.” “Nasıl emrederseniz öyle olacak, Sarabian-imparator.”

“Mükemmel bir adam,” dedi, duyulabilecek kadar yüksek bir sesle, devasa Atan kapıya doğru uygun adım yürürken.

“Majesteleri,” diye cılızca itiraz etti Pondia Şubat.

İmparatorun Başbakan’a bakışı buz gibiydi. “Şu anda meşgulüm, Şubat. Sen ve ben daha sonra konuşacağız - kapsamlıca. Bütün bunların burnunun ucunda yıllardır süren uyuklamanı kesmeden nasıl olabildiğini açıklayışını kesinlikle büyüleyici bulacağıma eminim. Şimdi otur ve sesini çıkarma.”

Gözleri faltaşı gibi açılmış başbakan koltuğuna iyice çöktü.

“Artık bütün Tamuli sıkıyönetim altındadır,” dedi görevlilere İmparator. “Rezil bir şekilde başarısız olduğunuz için harekete geçmek zorunda kalıp sorumluluğu aldım. Bu sizi artık gereksiz bir hale getirdi ve bu yüzden hepiniz kovuldunuz.”

Etrafta güçlükle solumaya çalışanlar oldu, en uzun süredir mevki sahibi ve neredeyse tanrısallıklarından en fazla emin olanlar itirazlar ederek bağırdılar.

“Dahası da var,” diye itirazlarını kesti Sarabian, “Zalasta’nın ihaneti her birinizin sadakatini şüpheye sokuyor. Eğer hepinize güvenemiyorsam, hepinizden şüphelenmem gerekli. Bu gece ruhlarınızı iyice kontrol etmenizi istiyorum, baylar, çünkü yarın size sorular sorup saf gerçeği isteyeceğiz. Sorumluluk ya da suçunuzdan sıyrılmaya kalkma girişimleri, bahaneler ve yalanlara zamanımız yok. Yardımsever olmanızı fazlasıyla tavsiye ederim. Yalancılık ve kaytarmaların sonuçları çok tatsız olacaktır.”

Ulath, kemerinden uzun bir biley çeliği çıkararak baltasının ağzına yavaşça sürmeye başladı. İç gıcıklayacı bir ses çıkarıyordu.

“Hayırseverliğimin bir gösterisi olarak,” diye devam etti Sarabian, “hepinizin bu gece burada kalması, yarın sabah sorulara tamamen cevap verebilesiniz diye geçmiş yaşantınızı bir daha gözden geçirmenizi sağlayacak, tam mahremiyet için bazı hazırlıklar yaptım. Lord Vanion, siz ve şövalyeleriniz, lütfen, misafirlerimize zindandaki yerlerine kadar eşlik edebilir misiniz?”

“Hemen, Majesteleri,” diye zırhlı yumruğunu göğsüne vurarak selam verdi Vanion.

“Şey, Lord Vanion,” diye ekledi Ehlana.

“Evet, Kraliçem.”

“Misafirlerimizi yatağa yatırmadan önce üzerlerini aramayı düşünebilirsiniz. Daha fazla kişinin, Maliye Bakanı gibi kendini incitmesini istemeyiz, değil mi?”

“Mükemmel bir öneri, Majesteleri,” dedi Sarabian. “Bütün oyun. caklarmı alın, Lord Vanion. Dikkatlerinin başka bir yöne çekilmesini istemiyoruz.” Bir an durdu. “Aslında Lord Vanion, sanırım misafirlerimizin konumlarım daha iyi vurgulayacak somut bir şeyleri olursa daha iyi odaklanabilirler. Bir zamanlar Elene zindanlanndaki mahkûmlara bir tür üniforma giydirildiğine dair bir şeyler okumuştum.”

“Evet, Majesteleri,” dedi adam ciddi bir ifadeyle. “Gri çuval bezinden kolsuz iş önlükleri - arkasında baştan aşağı parlak kırmızı bir çizgi yapılmıştır, bu yüzden kaçtıklarında tanınabilirler.”

“Misafirlerimiz için böyle bir şeyler bulabilir miyiz?”

“Bulamazsak, yaratırız Majesteleri.”

“Harika, Lord Vanion - mücevherlerini de alın. Mücevherler insanın kendisini önemli hissetmesini sağlar. Ben hepsinin böceklerden biraz daha iyi olduklarını anlamalarını istiyorum. Karınlarını da doyursanız iyi olur sanırım. İnsan genelde zindanda ne yer?”

“Ekmek ve su, Majesteleri - arada sırada biraz bulamaç.”

“Bu çok iyi. Onları buradan götür, Vanion. Görünüşleri bile midemi bulandırmaya başlıyor.”

Vanion birkaç sert emir haykırdı ve şövalyeler eski hükümetin üzerine üşüştüler.

Her görevlinin zindana kadar ona eşlik edecek - bazı durumlarda sürükleyecek - zırhlı bir muhafızı vardı.

“Ah - biraz dur, Teovin,” dedi nazikçe Gizli Polis Şefi’ne. “Bana söylemek istediğin bir şey olduğunu sanıyorum.”

“Hayır, Majesteleri.” Teovin’in ses tonu kasvetliydi.

“Haydi, ahbap. Utanma. Burada hepimizi arkadaşız. Bugün yaptığım bir şeyle seni gücendirdimse açıkça söyle. Milord Stragen meçini sana seve seve ödünç verecektir ve sonra senle durumu tartışabiliriz. Açıklamalarımı oldukça sivri bulacağına eminim.” Sarabian üzerindeki pelerini çözüp yere kayması için bıraktı. İç ürpertici bir şekilde gülümseyip yeniden meçini çekti. “Evet?” dedi.

“Majestelerine karşı şiddet belirtmek benim için ihanet olacaktır,” diye mırıldandı Teovin.

“Aman Tanrım, Teovin, bu seni niye sıkıyor ki? Zaten son birkaç yıldır ihanete bulaşmış durumdasın, bu yüzden niye birkaç minik teknik ayrıntıyı düşünüyorsun ki? Bir kere için, sadece bir kere için benimle açıkça karşılaş. Sana eskrim dersi vereceğim -bayatının kalanında ki bu kısa olabilir, unutmayacağın bir ders.”

“Elimi imparatoruma kaldırmayacağım,” diye belirtti Teovin.

“Ne ayıp. Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın, ahbap. Şimdi gidebilirsin.”

Vanion, zırhlı eliyle Şefi kolundan tutup yan sürükleyerek taht salonundan çıkardı.

Meçini başının üstüne kaldıran Tamuli İmparatoru ayak parmaklarının ucunda yükselip tek ayağı üzerinde gösterişli bir dönüş yaptı. Sonra bir bacağını ileri uzatıp kılıcını yana savurarak Ehlana’ya aşırı bir reverans yaptı. “Ve işte, sevgili anneciğim, hükümet böyle devrilir.”

“Hayır, Leydi Sephrenia,” diye kesin bir şekilde belirtti kraliçe, yarım saat sonra kraliyet dairesinde toplandıklarında, “çekilmeniz için iznimiz verilmedi. Siz Elenia kraliyet meclisinin bir üyesisiniz ve size ihtiyacımız var.”

Sephrenia’nm soluk, acı çeken yüzü kaskatıydı. “Majesteleri nasıl emrederse.”

“Kes şunu, Sephrenia. Bu acil bir durum. Kişisel sorunlar için vaktimiz yok. Zalasta hepimize ihanet etti, sadece sana değil. Artık zararı en aza indirmeye çalışmalıyız.”

“Davranışın hoş değil, anne,” diye suçladı Danae.

“Öyle bir niyetim yok. Bir gün sen de kraliçe olacaksın. Şimdi otur, çeneni kapa ve öğren.”

Danae irkildi. Sonra moralini bozmamaya çalıştı. Reverans yaptı. “Emredersiniz, Majesteleri,” dedi.

“Daha iyi. Seni henüz kraliçe yapamadım. Sör Bevier.”

“Evet, Majesteleri?” diye karşılık verdi Bevier.

“Cyriniclerinize söyleyin mancınıkların basma geçsinler. Vanion, şövalyelerin kalanım surlara yerleştir ve zift kaynatmaya başlamalarını emret. ZalaSta etrafta sertbestçe dolaşıyor. Kontrolünü tamamen kaybetti ve emri altında ne tür güçler olduğunu bilmiyoruz. Şu anda her şeyi deneyebilir, yani hazır olalım - ne olur ne olmaz.”

“Bir mareşal gibi görünüyorsun,” dedi Sarabian-

“Öyleyim,” dedi farkında olmaksızın Ehlana. “Unvanlarımdan biri bu. Sparhawk, Bhelliom Zalasta’nın bize yönelteceği her türlü büyüyü bozabilir mi?”

“Kolayca, Kraliçem. Ama Zalasta, büyük ihtimalle bir şey yapmaya kalkışmayacak. Bhelliom, o buluru dağıttığında adamın durumunu gördünüz. Büyülerinizin birinin bozulması çok acı vericidir. Sephrenia onu benden daha iyi tanıyor. Bu riski bir kez daha göze alacak kadar umutsuz olup olmadığını söyleyebilir.”

“Evet, Sephrenia?” diye sordu Ehlana.

“Gerçekten bilmiyorum, Majesteleri,” dedi kısa bir süre düşündükten sonra küçük Styric kadını. “Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü. Çıldırdığına içtenlikle inanıyorum. Neredeyse her şeyi yapabilir.”

“Yani hazırlıklı olsak daha iyi. Mirtai, Kalten ve Ulath’a Kola-ta’yı buraya getirmelerini söyle. Şu komplonun nerelere dek uzandığını bulalım.”

Sparhawk, Sephrenia'yı bir kenara çekti. "Zalasta, Danae'yi nereden öğrendi?" diye sordu. "Onun gerçekte kim olduğunu bildiği açık. Sen mi söyledin?"

"Hayır. Aphrael söylemememi istemişti."

"Bu tuhaf. Aphrael ile daha sonra konuşup nedeni öğrenmeliyim. Belki bir şeyden kuşkulanmıştı - belki şu önsezilerinden biri olabilir." Bir an düşündü. "Seni öldürmeye çalışıyor olabilir miydi? O ateş topunu Danae'ye atıyor gibiydi ama hedef sen de olabilirdin."

"Buna asla inanamam, Sparhawk."

"Şu anda, neredeyse her şeye inanmaya hazırım." Tereddüt etti. "Xanetia onu biliyordu, farkmdasm sanırım. Bize önceden söyledi."

"Beni neden uyarmadmız?" Ses tonu sarsılmıştı.

"Çünkü ona inanmayacaktın. Onun sözüne güvenmeye meyilli değildin, Sephrenia. Zalasta'nm ihanetini kendi gözlerinle görmen gerekiyordu. Ah, bu arada, senin hayatını kurtardı, unutma. Bunu bir süre düşünmek isteyebilirsin."

"Beni azarlama, Sparhawk," dedi kadın, bitkin, minik bir gülümsemeyle. "Zaten yeterince kötü anlar yaşıyorum."

"Biliyorum ve korkarım kimse senin için bunu daha kolaylaştıramayacak."

Kolata işbirliği yapmaya istekli olduğunu gösterdi. Hapiste geçirdiği haftalar direncim kırmış ve Zalasta'nm onu açıkça öldürme isteği duyabileceği herhangi bir sadakati silmişti. "Gerçekten bilmiyorum," diye Oscagne'nın sorusunu yanıtladı. "Ama Teovin bilebilir. Aslında Zalasta'nm teklifini bana getiren odur."

"O zaman mevkine atandığından beri bu işin içinde değilsin?"

“Bu’iş’ dediğinizin çok uzun süredir devam ettiğini sanmıyorum. Kesin bir şey söyleyemem ama beş altı yıl önce başladığı izlenimini edindim.”

“Sen bundan çok daha uzun süredir adam topluyorsun.”

“Bu sadece sıradan Tamul politikası, Oscâgne. Bu mevkiye atanır atanmaz Başbakan’ın tam bir salak olduğunu gördüm. Sen tek önemli rakibimdin. Senin girişimlerim - ve Daresia krallıklarının, büyük Tamuli’rün birleşik parçalarmdan çok yabancı uluslar olduklan yönündeki saçma düşünceni - engellemek için adam topluyordum.”

“Hükümet yetkileri hakkındaki bu durumu başka zaman tartışabiliriz, Kolata. Yani, Teovin’di? Düşmanla bağlantın oydu?”

Kolata başıyla onayladı. “Teovin ve Krager isminde rezil bir sarhoş. Krager, bir Eosialı ve anladığım kadarıyla Prens Sparhawk ile daha önce karşılaşmış. Bizim gevşek ittifakımıza dahil olan herkes onu tanıyordu, bu yüzden mükemmel bir haberciydi - ayık olduğunda.”

“Bu Krager, doğru” diye belirtti Kalten.

“Zalasta sana tam olarak ne teklif etti, Kolata?” dedi Oscagne.

“Güç, servet - bildik şeyler. Sen hükümetin bir bakanısın Oscagne. Oynadığımız oyunu ve ortaya konan bahisleri biliyorsun. Hepimiz imparatorun bir kukladan başka bir şey olmadığını düşünüyorduk, biraz belirsiz ve pek bilgisi olmayan bir kişilik - özür dilerim Majesteleri, ama hepimiz öyle sanıyorduk.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Sarabian. “Sanmanız gereken de oydu. Ama benim kafamı karıştıran şey, hepinizin Atanların bana kişisel olarak sadık oldukları gerçeğini unutmanız. İtti-fakınızdaki herhangi biri bunu göz önüne almış mıydı?”

“Biz Majestelerini hafife aldık. Durumun tam anlamını kavrayacağınızı düşünmedik. Sahip olduğunuz gücü gerçekten anladığınızı bir an bile düşünseydik sizi öldürtürdük.”

“Ben de böyle düşünmüştüm. Bu yüzden alık rolü oynadım.”

“Zalasta bütün bunların ardında aslında kimin olduğunu söyledi mi?” diye sordu Oscagne. “Cyrgon’la konuşuyormuş gibi yapıyordu,” diye karşılık verdi Kolata. “Ama bunu pek ciddiye almadık. Styricler tuhaf insanlardır. Her zaman bizi, yüce bir gücü temsil ettiklerine inandırmaya çalışırlar. Asla bütün sorumluluğu almayı kabul etmez görünürler. Bununla beraber bildiğim kadarıyla bu Zalasta’nm entrikasıydı.”

“Sanırım Zalasta’yı dinleme zamanımız geldi,” dedi Vanion.

“Onu kolunun yenine mi sakladın, Vanion?” diye sordu Ehlana.

“Söz gelişi, Majesteleri. Kalten, niye İçişleri Bakanı’nı odasına geri götür müyorsun? Biraz yorgun görünüyor.”

“Hâlâ sorularım var, Lord Vanion,” diye itiraz etti Oscagne.

“Yanıtlarını alacaksın, ahbap,” diye onu temin etti Itagne, “çabuk ve çok daha ayrıntılı olarak. Sen çok yavaşsın, Oscagne. Zayıflıklarından biri bu. Biz işleri daha hızlı yapıyoruz.”

Vanion, Kalten ve Ulath’ın Kolata’yı odadan çıkarmasını bekledi. “Hepinize Xanetia’mn genel olarak diğer insanların ne düşündüğünü bildiğini söyledik. Bu sadece belli belirsiz duygular ya da ruh halleri değil. İsterse, düşüncelerinizi kelimesi kelimesine tekrarlayabilir. Çoğunuzun bu konuda büyük ihtimalle şüpheleri var, zaman kazanmak için niye bunu göstermiyoruz ki? Kraliçe Ehla-na’nın şu anda ne düşündüğünü söyler misiniz, Anarae?”

“Nasıl isterseniz, Lord Vanion,” diye karşılık verdi Delphae kadını. “Majesteleri şu anda kendisinden oldukça memnun bir şekilde hoşça vakit geçiriyor. Ama bunu yarıda kestiğiniz için sizden biraz hoşnutsuz. İmparator Sarabian’m ilerleyişinden memnun, artık onun becerikliliğini bir parça kabullenmenin mantıklı olacağını düşünüyor. Aynı zamanda kocasının bedeniyle ilgili belli özel planlan var, çünkü politik hareketlilik kişiliğinin o yönünü canlandırıyor.”

Ehlana kıpkırmızı oldu. “Bunu hemen kes!” diye bağırdı.

“Özür dilerim, Majesteleri,” dedi Vanion. “Bunu hiç ummamıştım. Xanetia düşüncelerinizi aşağı yukarı doğru mu okudu?”

“Bunu yanıtlamayacağımı biliyorsun, Vanion.” Kraliçenin yüzü hâlâ alev alev yamyordu.

“En azından diğerlerinin düşüncelerine girebileceğini kabul edecek misiniz?”

“Bunu duymuştum,” diye düşüncelere daldı Sarabian. “Ama sadece Delphae’ler hakkındaki çılgınca hikâyelerden biri diye düşünmüştüm.”

“Bhelliom bunu doğruladı, imparator Sarabian,” dedi Sparhawk. “Xanetia diğer insanları sizin açık bir kitabı okuduğunuz gibi okuyabilir. Zalasta’yı baştan sona okuduğunu sanıyorum. Bilmek istediğimiz her şeyi bize söyleyebilecektir.” Xanetia’ya baktı. “Zalasta’nm hayatı hakkında bize kısa bir özet verebilir misin, Anarae?” diye sordu. “Özellikle Sephrenia onun taht salonunda yaptıkları yüzünden çok üzüldü. Belki onun davranışlarının nedenini öğrenirse, onları anlaması kolaylaşacaktır.”

“Kendi adıma konuşabilirim, Sparhawk,” dedi tersçe Sephrenia.

“Buna eminim, küçük ana. Ben sadece aracı görevindeyim. Sen ve Xanetia pek iyi geçinemiyorsunuz.”

“Bu da nedir?” diye hızla sordu Sarabian.

“Çok eski bir düşmanlık, İmparator,” diye açıkladı Xanetia. “Doğrusu öylesine eski ki yaşayan kimse kaynağını bilmiyor.”

“Ben biliyorum,” dedi tiz bir sesle Sephrenia, “ve o kadar da eski değil.”

“Belki, ama Zalasta’nm hafızasını dinleyiniz ve ardından kendiniz yargılayınız, Ylara’lı Sephrenia.”

Kalten’le Ulath döndüp hızla yerlerine geçtiler.

“Zalasta, birkaç yüzyıl önce, Astel’in kuzeyinde, Cenea yakınlarında bir ormanın içinde yer alan Styric köyü Ylara’da doğdu,” diye başladı Xanetia. “O yedi yaşma girdiğinde, aynı köyde, Styricum’un Bin’inden biri olan, Pandion Şövalyeleri’nin Styric gizleri öğretmeni, Elenia meclisinin üyesi, Eğitmen Vanion’un aşkı olan ve bizim şimdi Sephrenia diye bildiğimiz kişi doğdu.”

“Bu artık doğru değil,” dedi kısaca Sephrenia.

“Lord Vanion’un size olan duygularım söylüyorum, Sephrenia, sizin ona duyduklarınızı değil. Zalasta’mn ailesi Sephrenia’nmkiler-le çok yakın bir ilişki içindeydi. Kendi aralarında Sephrenia ve Zalasta’nm uygun çağa geldiklerinden evlenmeleri kararmı verdiler.”

“Bunu unutmuştum,” dedi birden Sephrenia. “Onu hiç bu yönden düşünmedim.”

“Ama bu adamın hayatının odaklandığı bir gerçekti, bu konuda sizi temin ederim. Siz dokuz yaşınıza geldiğinizde anneniz hamile kaldı. Doğurduğu kız çocuğu aslında Styricum’un Çocuk Tanrıçası Aphrael idi ve onun doğumuyla birlikte Zalasta’mn umutlan ve düşleri toz olup dağıldı, çünkü hayatmız sonsuza dek tamamen küçük kız kardeşinize adanmıştı. Zalasta’nın gazabının sınırı yoktu. Yüz ifadesi içinde saklı düşünceleri ortaya vurmasın diye ormana gizlendi. Styricum’un en güçlü büyücülerini aramak için seyahatlere çıktı. Ruhunu tehlikeye atarak en dışlanmış ve lanetlenmişlerin peşinden gitti. Araştırmalarının sadece bir tek hedefi vardı; bir insanın bir Tanrıyı yok etmesi için yöntemler keşfetmek, çünkü umutsuzluğu onu Çocuk Tanrıça’ya karşı mantıksız bir nefrete itmişti ve her şeyden çok, onun ölümü için uğraştı.”

Prenses Danae duyulur bir şekilde yutkundu.

“Dinlemen gerekiyordu,” dedi annesi.

“İrkildim, anne.”

“Bunu asla göstermemelisin. Duygularını kontrol altında tut.”

“Peki, anne.”

“Çocuk Tannça’nm altıncı yaşına gelindiğinde - özellikle o yeniden doğumunun - düş kırıklığı yüzünden cinnet geçiren Zalasta, konuştuğu herkesin ona amacının insan yeteneklerinin ötesinde olduğunu söylemesi üzerine daha doğrudan yöntemlere döndü. Çocuk Tannça’yı belki de habersiz yakalayacağını ya da daha yaşının genç olduğu için tüm gücüne ulaşmadığını umarak, pervasız bir plan hazırladı. Bu Aphrael’i sadece sayısal kalabalıkla yenme girişimiydi. Tanrıça ölümsüz olmasına rağmen, yeni doğduğu bedenin öldürülebileceğini düşünerek, onu başka bir biçim bulmaya zorlayacaktı.”

“Bu işe yarar mı?” diye Sparhawk’a sordu Kalten.

“Nereden bileyim?” Sparhawk kızma hafif bir bakış attı.

Danae, gayet sıradan bir şekilde başını olumsuzca salladı.

“Acele ve kötü tasarladığı plam, Zalasta’yı daha da ileri götürdü. Bir Elene din adamı gibi giyinip o bölgedeki serflerin ilkel köylerini dolaştı, kendi köyündeki Styricleri, ayinleri Elene bakirelerinin kanını gerektiren putperestler, şeytanlara tapanlar olarak kötüledi. Yalan bilgileriyle iyice alevlenen cahil sertler harekete geçtiler ve hızla masum Styric köyüne saldırdılar, herkesi öldürüp evleri ateşe verdiler.”

“Ama orada Sephrenia’nm evi de vardı!” diye bağırdı Ehlana. “Zalasta, onun öldürülmeyeceğine nasıl emin olabilirdi ki?”

“Bunu umursayacak durumda değildi, Elenia Kraliçesi. Hatta, ona Aphrael’in sahip olması yerine ölse daha iyi olur diye düşünüyordu. Keder, tatmin edilemeyecek bir özleyişten daha iyidir. Fakat olayın gerçekleşeceği sabah, Çocuk Tanrıça ablasına çiçek toplamak amacıyla ormana gitmeleri için yalvardı ve böylece Ele-ne sertleri köye saldırdıklarında orada değillerdi.”

“Zalasta bir keresinde bana bu öyküyü anlatmıştı,” diye kesti Sparhawk. “Sephrenia ve Aphrael’le beraber ormanda olduğunu söylemişti.”

“Hayır, Anakha. O köydeydi ve ikisinin aranışmı yönetiyordu.”

“Böyle bir konuda niye yalan söylüyor ki?”

“Belki de kendine bile yalan söylüyordur. O günkü davranışları canavarcaydı. Böyle davranışları kendi kendimizden saklamak bizim kendi doğamızda vardır.”

“Belki de öyledir,” diye kabullendi adam.

“Kendi akrabalarının da orada yok olduğunu öğrendiğinde, Zalasta’mn nefretinin ve umutsuzluğunun boyutlarını çok iyi anlayabilirsiniz,” diye devam etti Xanetia. “Evet, babası, annesi ve kız kardeşleri, o durumu izlerken onun zincirlerini çözdüğü çılgınlar gibi bağırıp çağıran hayvanların sopa ve tırpan darbeleriyle öldüler.”

“Sana inanmıyorum,” diye patladı Sephrenia.

“Bhelliom, söylediklerimi doğrulayabilir, Sephrenia,” dedi sakince Xanetia, “ve eğer ben yalan söyleyerek şeref sözümü bozarsam Sör Kalten kanımı dökmek için hazır bekliyor. Beni sınayabilirsiniz, kız kardeşim.”

“Zalasta bize sertlerin köyümüze saldırmaları için sizin halkınız - Delphaeler - tarafından kışkırtıldıklarmı söyledi.”

“Size yalan söyledi, Sephrenia. Aphrael’in - ve sizin - hâlâ hayatta olduğunuzu keşfettiğinde düş kırıklığı çok büyüktü. Aklına gelen ilk düşünceyi yakalayarak, kendi suçunu, zaten nefret etmeye hazır olduğunuz en kötü şeye, kesinlikle inanacağınızı bildiği için benim soyuma yükledi. Sizi çocukluğunuzdan beri kandırdı, Ylara’lı Sephrenia ve Anakha gerçek kimliğini açığa çıkarması için zorlamasıydı hâlâ aldatılmış olarak kalacaktınız.”

“Bu yüzden mi Delphae’lerden nefret ediyorsun, Sephrenia?” diye sordu Ehlana. “Ailenin katledilişinden onların sorumlu olduğunu düşündün.”

“Zalasta kendi suçluluğunu saklamaya çalışarak, Sephrenia’ya bu yalanı sürekli hatırlatma fırsatım asla kaçırmadı,” dedi Xanetia. “Doğrusu, Sephrenia’nm düşüncelerini yüzyıllar boyunca zehirleyip, kalbini nefretle doldurdukça, o Zalasta’nın bu işe bulaşmasını daha az sorguladı.”

Sephrenia’nın yüzü buruştu ve öne eğilip yüzünü avuçlarının içine gömüp ağlamaya başladı.

Xanetia iç çekti. “Onu üzüntüye boğan gerçek çok yeni. Bunca asırdır ölü olan ailesi için ağlıyor.” Alean’a baktı. “Onu biraz uzaklaştırınız, kibar kızım ve onu teselli ediniz. Şu anda kadınların yardımına çok ihtiyacı var. Ağlama fırtınası kısa süre içinde geçecek. Sonra onun eline düşecek Zalasta’ya acırım.”

“Ya da benimkine,” diye soğukça ekledi Vanion.

“Kızgın yağ iyidir, Lordum,” dedi Kalten. “Canlı canlı kızartın.”

“Kancalar da iyidir,” dedi Ulath. “Uçları çengelli olduğu sürece.”

“Böyle konuşmanız gerekiyor mu?” dedi ürpererek Sarabian.

“Zalasta Sephrenia’yı incitti, Majesteleri,” dedi Kalten. “Bunu kendi şahsına yönelmiş olarak düşünecek yirmi beş bin Pandion Şövalyesi - ve diğer tarikatlardan da oldukça çok şövalye - var. Zalasta saklanmak için üzerine dağ katmanları örtebilir ama onu vine de bulacağız. Kilise Şövalyeleri pek uygar değildir ve sevdiğimiz birisi incitilirse içimizdeki en kötü yan ortaya çıkar.”

“İyi dedin,” diye mırıldandı Sparhawk.

“Konudan uzaklaşıyoruz, beyler,” diye hatırlattı Ehlana. “Zalasta’nm cezasına yakaladıktan sonra karar yereceğiz. Zalasta, şu anki konuya ne zaman dahil oldu, Xanetia? Gerçekten Cyrgonla müttefik mi?”

“İttifak Zalasta’nm planıydı, Elenia Kraliçesi. Astel ormanmdaki başarısızlığı ve bundan kaynaklanan kendi kendini suçlayışı onu en kötü

umutsuzluğa ve en koyu melankoliye düşürdü. En iğrenç sefahat içinde “kendini kaybetmiş olarak dünyayı dolaştı, bazen tek başına yaşadı ve dünyanın yabanıl topraklarında bir münzevi gibi yıllarca sonunu bekledi. Bütün ünlü - iyi ya da kötü anlamda -Styric büyücüleri aradı ve onlardan gizlerin tümünü yavaş yavaş topladı. Aslında, ırkının kırk çağlık tarihi boyunca yaşamış bütün Styriclerin en seçkini Zalasta’dır. Ama bilgi tek başına onu teselli etmiyordu. Aphrael hâlâ hayattaydı ve Sephrenia ona bağlıydı.

“Zalasta’nm bilgisi, ki bu ölçülebilmenin ötesindedir, ona bağlan kırabileceği bir yol önerdi. Zaman’ın şafağında uzak Thalesia’nm içinde bir yerlerde Cüce Troll Ghwerig, Bhelliom’u yaratmıştı ve Zalasta biliyordu ki, Bhelliom, yüreğindeki arzuyu elde etmesi için ona yardım edebilirdi.

“Sonra Bhelliom’un gizlendiği yerden kısa süre sonra ortaya çıkacağını işaret eden Anakha’nm doğumu gerçekleşti. Alametler, kehanetler, diğer yöntemler, dışlanmış Styriclerin onun doğumunu algılamasını sağladı ve onlar, Eosia’ya gidip çocukluğu ve gençliği boyunca Anakha’yı izlemesi için Zalasta’ya akıl verdiler. Çünkü Zalasta’nın umudu, çiçek-mücevheri günışığına çıkardığında onu Anakha’nın elinden zorla alarak Çocuk Tannça’yı yenmenin bir yolunu bulmaktı. Ama miras yoluyla yüzük Anakha’nm mülkiyetine geçtiğinde, Zalasta hatasmı anladı. Troll Tanrıları, Ghwerig’i Safir Gül’ü yontmaya yönlendiririrken çok iyi çalışmışlardı, insanoğlu maymun iştahlı ve güvenilmezdir, onun yüreğinde açgözlülük daima pusuya yatıp beklemektedir ve Troll’ler insanoğlunun içindeki en kötünün yansımasıdır. Bu yüzden Troll Tanrıları, Bhelliom’un anahtarı olan yüzükleri oluşturdular, böylece ya hiçbiri ya da hepsi ona emredebilecekti. Böylece Aphrael yüzükleri çalarak Ghwerig’i zararsız hale getirdi ve hiçbir ölümlünün hükmedemeyeceği mücevherin gücünü dağıttı. Kendi güçlerinin mutlak olduğunu düşünen Troll Tanrıları çiçek-mücevherle hiç ilgilenmediler ve birbirlerine güvenmedikleri için mücevherin üzerine hepsi beraber olmadıkça hiçbirinin Bhelliom’u alamayacağı bir büyü yaptılar. Sadece birlikteyken ona hakim olabileceklerdi ve onlar bunu öyle ayarladılar ki Tanrılar olarak birlikte hareket etttiklerinde yüzükler olmaksızın Bhelliom’a hükmedebileceklerdi.” Kadın ara verdi, derin bir düşünceye daldı, Sparhawk Troll Tanrıları’nın tuhaflıklarını düşündü.

“Şimdi aslında,” diye devam etti kadın, “Troll Tanrıları doğanın parçalarıdır, her biri o kadar sınırlıdır ki zekâlarının tam ve bitmiş olduğunu düşünmek pek bilgece olmaz. Sadece birleştikleri zamanda, ki bu da çok nadir olur, basit bir insan çocuğunun bütünlüğüne ulaşabilirler. Ama yine de, diğer Tanrılar için aynı şey geçerli değildir. Sakatlığına rağmen Azash’ın aklı tam ve bütündü. Bütünlüğü içinde Bhelliom’a yüzükler olmaksızın hükmedebilme gücü vardı. İşte onunla yüzleşmek için Zemoch’a gittiğin zaman senin karşı koyman gereken tehlike buydu, Anakha. Eğer Azash Bhelliom’u elinden zorla alabilseydi, kendi arzusu ve gücünü onunkine katmak için mücevheri zorlayabilirdi.”

“Bu pek uygun olmazdı,” diye belirtti Kalten. “Pek anlamadım,” dedi Talen. “Son birkaç kullanışında Sparhawk istediklerini Bhelliom’a yüzükleri kullanmadan yaptırabildi. Bu Sparhawk, bir Tanndır demek anlamına mı geliyor?”

“Hayır, genç sör,” diye gülümsedi Xanetia. “Anakha, Bhelliom’un planladığı bir şeydir ve bu yüzden bir ölçüye kadar onun bir parçasıdır - tıpkı yüzükler gibi. Onun için, yüzükler gerekli değildir. Zalasta bunu kavramıştı. Anakha, Ghwerig’i katledip Bhelliom’u ele geçirdiğinde, Zalasta yüzükleri kendisine yol gösterecek işaret ateşleri olarak kullanarak gözetimini yoğunlaştırdı. Böylece Anakha’ nın ilerleyişini izledi ve Anakha’nın eşini de izledi.”

“Pekâlâ, Sparhawk,” diye tehlikeli bir tonla konuştu Ehlana. “Benim yüzüğümü nasıl aldın? Ve bu nedir?” Parmağını süsleyen yakutu göstermek için elini uzattı. “Ucuz bir cam parçası mı?”

Sparhawk iç çekti. “Aphrael, senin yüzüğünü benim için çaldı,” diye karşılık verdi. “Yerine konanı ayarlayan oydu. Cam kullandığını sanmıyorum.”

Ehlana yüzüğü parmağından çıkardı ve odanın diğer tarafına fırlatıp attı. “Onu geri ver! Yüzüğümü geri ver, seni hırsız.”

“Onu ben çalmadım, Ehlana,” diye itiraz etti adam. “Aphrael yaptı.”

“Sana verdiğinde aldın, değil mi? Bu seni suç ortağı yapar. Yüzüğümü geri ver!”

“Peki, tatlım,” dedi uysalca. “Ben de bunu yapmayı düşünüyordum ama aklımdan çıkıp gitmiş.” Kutuyu çıkardı. “Açıl,” dedi. Kilidi açmak için yüzüğüyle dokunmamıştı. Kurunun emriyle açılıp açılmayacağım öğrenmek istemişti.

Açıldı. Karısının yüzüğünü alıp uzattı.

“Onu ait olduğu yere tak!” diye emretti Ehlana. ,

“Tamam. İşte, tut şunu.” Kutuyu verdiği kadının elini tutup yüzüğü parmağına geçirdi. Sonra yeniden kutuya doğru uzandı.

“Daha değil,” diyerek kutuyu adamın uzanamayacağı bir yere çekti Ehlana. Safir Gül’e baktı. “Benim kim olduğumu biliyor mu?”

“Sanırım. Niçin ona sormuyorsun? Ona “Mavi Gül” diye seslen. Ghwerig onu öyle çağırdığı için bu isme alışık.”

“Mavi Gül,” dedi Ehlana, “beni tanıyor musun?”

Bhelliom nabız gibi atarken bir anlık sessizlik oldu, gök mavisi panldaması donuklaşıp donuklaşıp parlıyordu.

“Anakha,” dedi cansız bir sesle Talen, “eşinizin sorularına karşılık vermem sizin arzunuz mu?”

“Bunu yapmanız uygun olur, Mavi Gül,” dedi Sparhawk. “O ve ben o kadar iç içe girmişizdir ki onun düşünceleri benim, benim düşüncelerim de onunkilerdir. İstesek de istemesek de biz üçüz. İkiniz birbirinizi tanımalısınız.”

“Bu benim planım değil, Anakha.” Talen’in sesinde suçlayıcı bir tını vardı.

“Dünya sürekli değişiyor, Mavi Gül,” dedi Ehlana, “ve geliştirilemeyecek kadar mükemmel olan bir plan yoktur.” Onun konuşması da Sparhawk’inki gibi son derece resmiydi. “Buradaki bazı kişiler sana dokunursam hayatımın tehlikeye gireceğinden korkuyorlar. Böyle bir tehlikenin varlığı doğru mu?”

Talen’in yüzündeki cansız ifade değişip yerini tatsız kararlılıkta bir bakışa bıraktı. Talen’in sesindeki tını çelik gibi sert ve soğuktu. “Bir kez merhamet gösterdim, sadece bir kez. Sayısız çağlar boyunca toprağın içinde mahkûm olarak yattığım zamanda, Ghwerig’in beni bulunduğum yerden çıkarmasına izin verdim. Bunun neticesi, sizi çok memnun eden bu şekle sokulmam oldu. Acı veren elmas aletler ve lanetli kırmızı demirle Gwerigh beni yontup buruşturarak bu saçma şekilde bıraktı. Bir Tanrı’nm temasına boyun eğebilirim; Anakha’nm temasınaysa, hapishanem haline gelen bu şekilden kurtarıp beni özgür bırakma umuduna emin olduğum için seve seve boyun eğiyorum. Ama başka biri için temas ölümdür.”

“Ama bunu yapama .. ?” Ehlana sözünün yarısında sustu.

“Hayır.” Bu söylemde buz katılığında bir kesinlik vardı. “Bu dünyanın yaratıklarına güvenmek için elimde hiçbir nedenim yok. Bana temas edenin ölmesi devam edecek. Beni gören herkesin bana temas etme isteği de devam edecek. Beni görenler bana temas etme arzusuyla yanıp tutuşacak ve hevesle ellerini uzatacak - ve ölecekler. Ölüler beni esaret altma almak istemiyor; ama canlılar güvenilmezdir.”

Kadın iç çekti. “Çok katısınız, Mavi Gül,” dedi.

“Sebeplerim var, Anakha’nm eşi.”

“Bir gün, belki, güvenmeyi öğreneceğiz.”

“Bu gerekli değil. Hedefimize ulaşmamız buna bağlı değil.”

Kadın yeniden iç çekip kuruyu kocasına verdi. “Lütfen devam et, Xanetia. Yani, Sparhawk ve beni sinirlendiren gölge Zalasta mıydı? Biz onun önce, Azash olduğunu düşünmüştük - daha sonra da, Troll Tanrıları.”

“Gölge Zalasta’nm zihniydi, Elenia Kraliçesi,” diye karşılık verdi Xanetia. “Bu çok az kişinin bildiği ve gözükmeden izleyip dinlemeyi mümkün kılan bir Styric büyüsüdür.”

“Ben ona pek görünmeden diyemem. Her seferinde onun dış hatlarmı gördüm. Çok beceriksiz bir büyü.”

“Bunu Bhelliom yapmıştı. Onu kısmen görünür hale getirerek Sparhawk’i Zalasta’nm varlığına karşı uyarmaya çalıştı. Yüzüklerden biri elinizde olduğu için Zalasta’nın zihninin gölgesi size de görüyordu.” Duraksadı. “Zalasta korkmuştu,” diye devam etti. “Azash’m dalkavuklarının planı Anakha’yı - elinde Bhelliom’la beraber - Azash’m mücevheri alabileceği Zemoch’a kadar çekmekti. Bu olursa Zalasta’nın Aphrael’i yenip Sephrenia’yı elde etme umudu sonsuza dek yıkılacaktı. Doğrusu, Anakha, Zemoch yolunda önüne yığılan bütün engeller Zalasta’nın planıydı.”

“Ben de bunu hep merak etmiştim,” diye düşünceli bir şekilde konuştu Sparhawk. “Martel çok tutarsızdı ve bu ona hiç uymuyordu. Biraderim bir çığ kadar tek amaçlıdır. Ama biz durumu Troll Tanrıları’nm yarattığını düşündük. Bhelliom’un Azash’m eline geçmemesi için onların yeteri kadar nedenleri vardı.”

“Zalasta öyle inanmanızı istedi, Anakha. Bu ikiyüzlülüğünü Sephrenia’dan saklamanın bir başka yoluydu. Sephrenia’nm onun hakkındaki düşüncesi, hayatındaki en önemli şeydi. Kısacası, siz Zemoch’a dek yolunuza çıkanları yendiniz ve orada Azash’ı - diğerleriyle beraber - yok ettiniz.”

“Bunu yaptık, doğru,” diye mırıldandı Ulath. “Hem de bütün dönek grubuyla birlikte.”

“Sonra Zalasta çok endişelendi,” diye devam etti Xanetia, “çünkü Anakha, Bhelliom’u kontrol etme gücünün tamamen farkına varmış ve bu farkına varışla birlikte herhangi bir Tanrı kadar tehlikeli olmuştu. Zalasta, Aphrael’le yüzleşemediği gibi onunla da yüzleşemedi. Ve durum böyle olduğunda en iyi hareket tarzını düşünüp tanıdığı belirli toplum dışı

serserilere danışmak için bütün insanlardan uzaklaştı. Azash'ın yok edilişi onların tahminlerini onaylamıştı; Bhellion Tanrılara karşı çıkıp onları yok edebilirdi. O günün anlamı eğer Zalasta mücevheri elde edebilirse Aphrael'in ölümü yakınlaşmış demekti. Mücevher yaşayan en tehlikeli adamın elinde demekti. Hiç şüphesiz ki, Zalasta amacına ulaşmak istiyorsa, bir Tann'yı kendisine müttefik yapmaya ihtiyacı vardı."

"Cyrgon," diye tahmin etti Kalten.

'Tamamen öyle, benim koruyucum. Styricum'un Yaşlı Tanrıları, sizin de keşfettiğiniz gibi, inananlarının sayısal azlığı yüzünden güçsüzdü. Troll Tanrıları sınırlıydı ve Elene Tanrısı da Delphae'nin Edaemus'u gibi ulaşılmazdı. Tamul Tanrıları fazla havaiydi. Atanların Tanrısı, kendi çocukları dışında hiç misafir sevmezdi. Böylece geriye sadece Cyrgon kalıyordu. Zalasta ve avanesi hemen mücevheri Cyrgai Tanrısıyla pazarlık edecek bir yol olarak gördüler. Cyrgon, Bhelliom'u kullanarak çocuklarının üzerine yapılan Styric lanetini kaldırabilir ve onları dünyaya salabilirdi. Karşılık olarak, ki Zalasta öyle olduğuna inanıyordu, Cyrgon onun Bhelliom'u Aphrael'i yok etmek için kullanmasına izin vermeye ikna edilebilir ya da en azından kendi kutsal eliyle Aphrael'e karşı kullanılabilirdi."

"Görüşmelere başlamak için mantıklı bir temel," diye onayladı Oscagne. "Ben olsam bu pazarlığı masaya getirir ve en azından gelişmeleri duymayı beklerdim."

"Belki," dedi kuşkuluca Itagne, "ama o masaya ulaşmak için yeteri kadar uzun yaşaman lazım. Cyrga'da bir Styric'in ortaya çıkıp oradaki halka coşkulu hoş geldin gösterileri yaptıracağını pek düşünemiyorum."

"Doğrusu bu tehlikeli bir girişimdi, Matherion'lu Itagne. Zalasta çeşitli yollarla saklı şehrin merkezindeki Cyrgon Tapmağı'na girmeyi başardı. Orada Cyrgon'un alevli ruhuyla karşılaştı ve orada Tanrının intikamcı avuçlarımn arasında kalıp Cyrgai'lerin özgürlük teklifini arz etti. Bir zamanların düşmanları, ortak arzuları yüzünden artık müttefik oldular ve Anakha'nm Daresia'ya çekilmesi kararını aldılar, çünkü sayısız tapmanı

yüzünden o bölgede çok güçlü olan Elene Tannsı'yla karşılaşma riski pek akıllıca olmazdı. Ardından bütün Tamuli'yi isyanlar ve hayalet görüntüleriyle parçalama planlarını tasarladılar. Böylece İmparatorluk hükümetinin yardım araması gerekecekti. Zalasta'nm güvenilen konumu hükümetin dikkatini Anakha'ya kolayca çekebilecek ve Chyrellos Kilisesi'nden yardım istenme önerisini gerçekleştirebilecekti. Styricum'lu Zalasta ve onun toplum dışı yoldaşları için hayaletleri uyandırma ya da Tanrıları'nın yerine geçerek Troll'leri kandırıp kutup buzullarını aştırarak Tamuli'nin kuzey kıyılarına gelişlerini sağlama numaralan Cyrgai Tanrısı için büyük bir angarya değildi. Bununla beraber, planlarının daha merkezi noktası, son yıllarda Tamuli'deki barışı şiddetle bozacak isyanlardı. İsyanların başarılı olması için sıkı sıkıya kontrol edilmeleri gerekiyordu. Kendiliğinden çıkan isyanlar nadiren başarılı olurdu. Tarihin, planlarının başarısı için Zalasta'yı yoğunlaşmaya yöneltttiği şey, Tamul İmparatorluğu'nun kral-lıklarındaki çeşitli toplumları birleştirip güç ve çabasıyla onları ateşleyecek kendisine benzer bir karakter ve kişilikti. Zalasta böyle birini bulmak için çok uzaklara gitmedi. Cyrga'dan ayrılmasının ardından doğrudan doğruya Arjuna'ya gitti ve orada Scarpa denen kişiye planını anlattı."

"Orada dur," diye itiraz etti Stragen. "Zalasta'nm planı en azından büyük bir ihanet içeriyordu. Büyük ihtimalle daha isimlendirilmemiş suçlan dahi içeriyordu 'Karanlığın güçleriyle çalışmak' türünden şeyler. Scarpa'ya güvenebileceğini nasıl biliyordu."

"Bunun için her türlü sebebi vardı, Emsat'lı Stragen," diye yanıtladı kadın. "Zalasta, hayatı boyunca başka hiç kimseye güvenemeyeceği kadar Scarpa'ya güvenebileceğini biliyordu. Scarpa, anladığınız gibi, Zalasta'nın öz oğludur."

<u>Üçüncü Kısım</u>

Xanetia: Tamul Denizi

Yirmi Birinci Bölüm

SEPHRENIA ODASINDA, yatağının üzerinde tek başına oturuyordu. Kendi yarattığı yalıtılmışlığınm, yaşamının sonunda dek sürmesi için keder verici bir karara varmıştı. Kızgınlıkla, aceleyle konuşmuştu ve bu bomboş yanlızlık da bunun sonucuydu. İç çekti.

Ylara'lı Sephrenia. Xanetia ve Cedon'un bu çok eski isim için geçmişe uzanmaları tuhaftı, üstelik bunun hâlâ kadının kalbinin derinliklerini etkiliyor olması daha da tuhaftı.

Ylara, Styric standartları için bile bir köy sayılmazdı. Styricler Ele-ne düşmanlığının dikkatini başka yöne çekmek için uzun zamandır zavallının da zavallısı, ahır benzeri evlerde yaşayıp, elde yapılmış kaba giysiler giyme numarası yaparlardı. Ama biricik çamurlu sokağı, kil ve hasır kulübelerine rağmen Ylara bir yuvaydı. Sephrenia'nm oradaki çocukluğu sevgiyle doluydu ve bu sevgi kız kardeşinin doğumuyla doruğuna yükselmişti. Aphrael doğduğunda, Sephrenia hayatını dolduran ve bir ömür boyu sürecek bir amaç bulmuştu.

O küçük, kaba saba köyü kuşatan bütün sevginin anıları ve sıcaklığı o karanlık günlerde Sephrenia'yı güçlendirmişti. Hafızasında ışıldayan Ylara, dünya bütün çirkinliğiyle üzerinde geldiğinde kadının daima sığınabileceği bir korunaktı.

Ama artık yoktu. Zalasta'nın ihaneti en değerli anılarının şerefini sonsuza dek lekelemişti. Artık, ne zaman Ylara'yı hatırlasa, Zalasta'nın yüzü onu.rahatsız ediyordu. Gösteriyor gibi yaptığı şefkat bir yalandı. Artık onun gerçek yüzünü görmüştü - yalancılık, şehvet ve Sephrenia'nm asıl varlığının özü olan Çocuk Tanrı-Ça'ya yönelen iğrenç nefretin bir maskesi.

Hatıraları Ylara'yı saklamıştı; ama Zalasta'nın yoz ikiyüzlülüğünün ortaya çıkışı, onu sonsuza dek yok etmişti. Sephrenia yüzünü ellerinin arasında alıp ağladı.

Sparhawk ve Vanion, Prenses Danae'yı karanlık bir odadaki büyük bir koltukta tek basma düşünürken buldular. "Hayır," diye acil taleplerini vurguluyarak karşılık verdi, "karışmayacağım."

"Aphrael," diye göz yaşları içinde yalvardı Vanion, "bu onu öldürüyor."

"O zaman ölecek. Ben yardım edemem. Bunu kendi başına yapmalı. Eğer ben karışırsam, bunun onun için bir anlamı olmayacak. Onu üzerine titreyerek acısının önemini çakmayacak kadar çok seviyorum."

"Biz yardım etmeye çalışırsak, aldırmazsın, değil mi?" diye iğneleyici bir şekilde sordu Sparhawk.

"Deneyebilirsiniz - Bhelliom'u kullanmadığınız sürece."

"Çok acımasız bir.küçük kızsın, bunu biliyor muydun? Bir canavar büyütmeye niyetli değildim."

"Hakaret ederek fikrimi değiştiremeyeceksin, Sparhawk - gizlice arkama dolaşmaya da kalkma. İstersen onun elini tutabilir, ona çiçekler verebilir ya da bayıltana dek öpebilirsin ama Bhelliom'u bırak. Şimdi gidin ve beni yalnız bırakın. Bundan hoşlanmıyorum." Ve kolları paramparça olmuş Rollo'ya sıkıca sarılı, ışıldayan kara gözlerinde kadim bir acı ifadesiyle koltuğuna kıvrıldı.

"Zalasta uzun zamandan beri yolumuza çıkıyor, değil mi, Ana-rae?" diye ertesi sabah yeniden mavi perdeli odada toplandıklarında sordu Bevier.

Şimdi hepsi sıradan giysiler giymişlerdi ve diğer taraftaki duvara dayalı masaya bir kahvaltı büfesi kurulmuştu. Kraliçe Ehlana, uzun zaman önce yemek vakitlerinin önemli konuları kesmesinin gerekmediğini keşfetmişti. Bevier'in mavi ceketinin önü açıktı ve bacaklarını öne uzatarak koltuğuna iyice gömülmüştü. "Gölge ve bulutun arkasındaki oysa, o zaman bu Zemoch savaşma da katıldığı anlamına geliyor?"

Xanetia başıyla onayladı. "Zalasta'nm entrikası yüzyıllardır sürüyor, Aziz Şövalye. Sephrenia'ya olan tutkusu da doğumu bütün umutlarını yok eden Aphrael'e olan nefreti gibi çocukluk günlerine dek uzanıyor. Çocuk Tanrıça'yla doğrudan karşılaşırsa, onun Zalasta'nm varlığını bir tek düşünceyle yok edeceğini çok iyi biliyor.

Tutkusunun sağlıksızlığını, hiçbir Tanrının Aphrael'le olan kavgasında kendisine yardım etmeyeceğini de biliyor. Bunu çok uzun zaman düşünüp taşmdı ve planına güç verecek ama kendi bilinci ya da iradesi olmayan bir kaynağın yardımı gerektiği sonucuna ulaştı."

"Bhelliom," dedi Sparhawk. "Ya da en azından herkes onu öyle sanıyor. Artık biz farklı olduğunu biliyoruz."

"Doğru," dedi kadın. "Zalasta mücevher hakkındaki genel yanlış anlamayı kabullenerek onu sadece bir güç kaynağı olarak düşünüyor. Ölümlülerin dokunamadığı Bhelliom'un soru sormadan ona itaat edip ölümcül düşmanım yok edeceğine ve böylece kalbindeki şehveti dindireceğine inanıyor - beni yanlış anlamayın, Zalasta Sephrenia'nın sahipliğini istiyor, aşkını değil."

"Bu iğrenç," diye ürperdi Barones Melidere.

Xanetia başını sallayarak onayladı. "Zalasta, Safir Gül'e emredebilmek için yüzüklere ihtiyacı olduğunu biliyor," diye devam etti, "ama bütün Styricum, Cüce Troll Ghwerig'den yüzükleri, biçimsiz yaratığın Bhelliom'u Styriclere karşı kullanmasını engellemek için çevik Çocuk Tanrıça'nm çaldığını biliyordu. Böylece Zalasta, Sephrenia ve kız kardeşine dostluk numarasını sürdürdü, yüzüklerin yerini öğrenip Bhelliom'un anahtarlarını elde etmeyi umuyordu. Şimdi, Tanrılar ve birkaç insan biliyordu ki, bir gün

Bhelliom’un yaratığı Anakha ortaya çıkacaktı, çeşitli işaret ve kehanetler kullanarak onun Sparhawk soyundan geleceğini öğrendiler.

“Aphrael ihtiyatlıydı, çünkü Sparhawk soyunun Elene olduğunu ve Elenelerin Styricum’a karşı pek sevecen olmadıklarını biliyordu. Ama bir Anakha’nm dünyaya geleceğini, Bhelliom’u gizlendiği yerden çıkarıp kendi amaçları - ve Bhelliom’un amaçlan -uğruna kullanacağını da biliyordu. Bu yüzden endişelendi, çünkü Anakha, eğer Elenelerin yaygın Styricum karşıtlığı duygusunu taşırsa, mücevheri ona tapanlara karşı kullanabilirdi. Bu tehlikeyi yüzükleri, birini Anakha’nm atasına, diğerini de başka birisine vererek azaltı, böylece bir yüzük Anakha’ya kaldığında, her iki yüzüğünde onun iyeliğine geçmesinin güvenli olup olmayacağına karar vermek için oriun kafasını ve kalbini sınayabilecekti.”

“İçine dahil olan insanları tanıyınca hikâyeler daha heyecanlı oluyor, değil mi?” dedi, tabağım üçüncü kez dolduran Talen. Hâlâ büyüyor ve neredeyse durmaksızın yemek yiyordu. Ama büfenin basma geçmeden önce Xanetia’ya bir bardak süt ve bir tabak dilim, lenmiş meyva götürecek kadar görgü kurallarını hatırlamıştı.

Sparhawk sorusuna uyacak sözcükleri seçti. “Bana bir keresinde, Tanrıların düşüncelerini okuyamadığını söylediğini hatırlıyor gibiyim, Anarae. Aphrael’in ne düşündüğünü nasıl biliyorsun?”

“Tanrıların düşüncelerinin bana saklı olduğu doğru Anakha ama Aphrael’in ablasından gizlediği şeyler çok az ve söylediklerim Sephrenia’nın zihninden zor bela toplayabildiklerim.

“Artık, Anakha’nm atası Elenia’nın Demos şehrinde, tarikatının genel toplantı binasında yaşayan bir Pandion Şövalyesi’ydi ve gözü kara genç kral Antor’un bazı asi baronlarla yaptığı savaşa katıldı. Öyle bir an geldi ki, şövalye ve kral, savaş arkadaşlarından ayrılmış olarak, ağır yaralanmış bir şekilde kanlı savaş alanında yere yığıldılar. Savaş alanının üzerine karanlık çöktüğünde, Ylara’lı Sephrenia, kız kardeşinin emriyle, onların yaralarını sarıp yüzükleri-her birine bir tane - vermek için biraz isteksizce oraya geldi. Yüzüklerin gerçek önemini saklayarak sadece bir dostluk işareti olduklarını

anlattı. Bir Styric büyüsü kullanarak gerçek önem ve özellilliklerini gizlemek için yüzükleri ağır yaralı çiftin birbirine karışmış kanlarıyla lekeledi. Böylece iki aileyi birbirine bağlayarak Anakha ve kraliçesinin beraberliğine de bir yol hazırladı."

Ehlana kendini beğenmiş bir tavırla kocasına gülümsedi. "Sana söylemiştim," dedi.

"Anlamadım."

"Evliliğimiz önceden belirlendiğini söylemiştim. Niye benimle tartışıp durdun?"

"Yapılacak şey buymuş gibiydi. Daha iyisini yapacağına emindim." Biraz küstah bir cevaptı ve adamın ani şaşkınlığını gizledi. 'Aphrael, insanların yaşamlarıyla oynarken kesinlikle insafsızdı. Anakha, Bhelliom'un yaratığıydı ve Çocuk Tanrıça ona güveneceğine emin olmadığı için belli ölçüde kontrol etmek adına onun kızı olarak doğmayı kasten ayarlamıştı.

"Zalasta, Aphrael'in amacını kavrayarak telaşlanmıştı," diye devam etti Xanetia. "Mücevherle arasındaki bağlantının önemini tamamen kavrayamadan Anakha'nm elinden Bhelliom'u zorla alacağını umuyordu ama Aphrael bir kez daha onun planını engellemişti. Yüzüklerin avantajı ve Bhelliom'un üstünde sağladıktan kontrolle Anakha yenilmez olmuştu."

"Peki," diye homurdandı Ulath. "Engellenmişti. O ne yaptı?"

"Styricum'da Yaşh Tanrıları seven ve onların büyülerini sağlıksız jdşisel arzularını doyurmak için kullanan birileri vardı - ve daima olacaklar. - Bu açıdan bakıldığında Genç Tanrılar, henüz çocuk sayılırlardı ve böylesi bir iradenin isteyerek nereye kadar batacağını bilemiyorlardı. İnsan doğasının bu aşağılık tarafından nefret ettiler ve böylesi şeyler gösteren Styricler ya sürüldüler ya da lanetlendiler, gu kadersiz varlıklar, yabanıl ve ıssız yerlerde keder içinde tek başlarına yaşadılar ya da hiçbir pişmanlık duymadan bu dünyanın şehirlerinin mikrop kaynayan karmaşalarında iğrenç zevkleri araştırdılar. İşte Zalasta çaresizliği içinde bu varlıklara yöneldi ve Verel'de, güney Daconia'nın en iğrenç şehrinde aradığı gibi birini buldu."

“Ben Verel’de yaşadım,” dedi Mirtai. “Doğru, orası tam yozlaşmışların aranabileceği bir yerdir.”

Xanetia başıyla onayladı. “Oradaki kötülük batağında Zalasta büyük bir rastlantı sonucunda Ogerajin’e, kokuşmuş ve çok yaşh bir şehvet düşkününe, yüzyıllar boyunca aşırılığa tıka basa doymuş, herhangi bir gerçek doygunluktan çok Genç Tanrılara hakaret etmek uğruna günah işleyen birine rastladı. Rezillikte çifte kavrulmuş olan bu Ogerajin, birtakım yasaklanmış büyü ve efsunların yardımıyla karanlığın içine ulaşmıştı - evet, hatta Yaşlı Tanrılar’ın yüreklerinde yatan yozlaşmanın en son noktasına kadar. Zalasta’yı, şehvetini kendisininki gibi algıladığı için kafa dengi bulan Ogerajin, ona Zemoch’daki Otha’yı arayıp bulmasını önerdi.”

Bevier’in nefesi kesildi.

“Gerçekten böyle,” diye onayladı Xanetia. “Ve böylece Zalasta Otha’yla ittifak yapmak için Zemoch şehrine kadar gitti.”

“Orada dur,” dedi Kalten. “Zalasta, bizi Otha ve Azash’dan uzak tutmaya çalışıyordu dememiş miydin?”

Kadın başıyla onayladı. “Zalasta kendi sınırlarını genişletmek için ittifaklar kuruyordu, müttefiklerininkileri değil. Otha’nm yardımıyla Sparhawk’m ailesini izlemek için ona yardım edecek Eo-sia’daki diğer dışlanmış Styricleri bulup, onlara Anakha doğduğunda kullanabileceği zayıf noktalar aramaya yöneltti.

‘Tahmin edebileceğiniz gibi, Aphrael de Sparhawk’dan önce doğacakları izlemek için bir gözcü yerleştirmişti ve ablasını bütün itirazlarına rağmen, ona Demos’a gidip Pandionlar’a Styricum’u^ gizlerini öğretmesi talimatı vermişti.”

“Gördüğüm kadarıyla, küçük çekici Aphrael’imizin acımasız bir tarafı var,” diye belirtti Stragen. “Astel’deki Elene serflerinin Sephrenia’nın ailesine yaptıkları düşünülürse onu Demos’a göndermek biraz düşüncesizlik kokuyor.”

“Bir Tanrının aklından geçenleri kim bilebilir?” Xanetia iç çekti. Elini yorgun bir tavırla gözlerinin önünden geçirdi.

“Kendini iyi hissetmiyor musun?” Kalten’in sesi kaygısını yansıtıyordu.

“Biraz bitkinlik, Sör Kalten,” diye itiraf etti Xanetia. “Hatıralarının içine girdiğimde Sephrenia’nın zihni karmakarışıktı ve onlardan tutarlı şeyler çıkarmaya uğraşmam hiç kolay olmadı.”

“Böyle mi yapıyorsun, Anarae?” dedi merakla Sarabian. “Sadece uzanıyor ve birisinin zihnini bütün bütün mü yutuyorsun?”

“Benzetmeniz tam doğru değil, Tamuli’li Sarabian,” dedi onaylamayan bir tonda.

“Bağışlayın, Anarae,” diye özür diledi adam. “Ağzımdan öylesine çıkıverdi. Demek istediğim şey başka birinin bütün bilinci ve hatıralarını tek bir dokunuşta özümseyip özümsemediğiniz?”

“Yaklaşık olarak, evet.”

“Kaç zihin depoladmız?” diye sordu Talen. “Yani diğer insanların zihinlerini demek istemiştim?”

“Yaklaşık bin, genç üstad,” diye omuz silkti kadın.

“Bu kadar yeri nasıl buluyorsunuz?”Biraz utanmış görünerek duraksadı. “Pek iyi söyleyemedim, değil mi? Yani orası acayip kalabalık olmuyor mu?”

“Zihin sınırsızdır, genç üstad.”

“Sizinki olabilir, Anarae,” diye gülümsedi Kalten. “Benimkini oldukça sınırlı buluyorum.”

“Sephrenia iyi mi?” dedi endişeli bir şekilde Vanion.

“Çok büyük bir acı içinde,” diye iç çekti Xanetia. “Zalasta’nın ihaneti kalbini yaraladı ve hepinizin onu terk ettiği yönündeki yanlış inancı onun ruhunu parçalıyor.”

“Onun yanına gidiyorum,” diye hızla ayağa fırladı Vanion.

“Hayır, Lordum,” dedi Kalten. “Bu iyi bir fikir olmaz. Siz ona çok yakınsınız. Siz giderseniz, kendisini daha kötü hissetmesini sağlayacaksınız. Niye benim gitmeme izin vermiyorsunuz?”

“Bu benim işim, Kalten.”

“Eğer daha fazla acı çekmesine neden olacaksa, değil. Şu anda onu hâlâ sevdiğimizi bilmesi gerekiyor. Bu da şefkatli ve pek zeki olmayan birisine ihtiyacı var demektir. Bu durumda, fark etmediğiniz kişi benim.”

“Kes şunu!” diye parladı Alean. “Kendin hakkında böyle şeyler söylemen gerekmiyor!” Sonra yalnız olmadıklarını fark etti. Kızardı ve şaşkınlık içindeki gözlerini önüne eğdi.

“Haklı olabilir, Vanion” dedi ciddi bir tavırla Ehlana. “Sör Kal-ten’in hataları vardır ama açıksözlü ve dürüsttür. Sephrenia onun içinde üçkâğıtçılık olmadığını bilir. O sadece biraz - biraz …”

“Salak mı?” diye yardımcı oldu Kalten.

“Aradığım kelime o değildi.”

“Bu duygularımı incitmez, Kraliçem. Bana düşünmem için değil emirlere itaat etmem için para veriyorlar. Ne zaman düşünmeye çalışsam başımı belaya sokuyorum, bu yüzden yaşamı düşünmeden sürdürmeyi öğrendim. Artık sadece duygularıma güveniyorum. Beni pek sık yanlış yönlere götürmüyorlar. Sephrenia beni tanır ve denesem bile onu aldatamayacağımı bilir.”

“Buna içtenlik denir, dostum,” diye gülümsedi Sparhawk.

“Sanırım bu iyi bir kelime,” diye omuz silkti Kalten. “Şimdi hemen odasına gidecek ve onu içtenlikle boğacağım. Bu kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktır.”

“Benim, Sephrenia - Kalten. Kapıyı aç.”

“Git buradan.” Kadının sesi boğuktu.

“Bu önemli.”

“Beni yalnız bırak.”

Kalten iç çekti. Bu o günlerden biri olmalıydı. “Lütfen, küçük ana,” diye yeniden denedi.

“Hemen git buradan.”

“Eğer kapıyı açmazsan, büyüyle açmam gerekecek.”

“Büyü mü? Sen mi?” Kadın aşağılarcasma güldü.

Kalten geriye yaylanıp sağ bacağını kaldırdı ve çizmeli ayağıyla kapının kilidine bir tekme attı. İki defa daha tekmeledi ve kilit paramparça olup kapı açıldı.”

“Sen ne yapıyorsun?” diye bağırdı kadın.

“Daha önce hiç Elene büyüsü görmedin mi, küçük ana?” diye tatlılıkla sordu. “Biz daima onu kullanırız. İçeri gelirsem aldırmazsın, değil mi?” Parçalanmış kapıdan girdi. “Kendini biraz yalnız ve mutsuz hissedeceğini, bağıracak birisine ihtiyacın olacağını düşündük. Vanion gelmek istedi ama ben izin vermedim.”

“Sen mi? Ne zamandan beri Vanion’a ne yapacağını söylemeye başladın bakalım?”

“Ben ondan daha iriyim ve daha gencim.”

“Odamdan defol git!”

“Özür dilerim ama bunu yapamam.” Pencereden dışarı göz attı. “Manzaran çok güzelmiş. Ta limana kadar her yeri görebilirsin. Başlayacak mıyız? Bağırmak ve vurmak tamam ama lütfen beni bir kurbağaya çevirme. Alean bundan hoşlanmayacaktır.”

“Seni buraya kim gönderdi, Kalten?”

“Biraz önce söyledim. Benim kendi fikrimdi. Şu anda tedirgin olduğun için Vanion’un gelmesine izin vermedim. Ona daha sonra ikinizin de pişman olacağı bir şey söyleyebilirsin. Banaysa istediğin her şeyi söyleyebilirsin, Sephrenia. Duygularımı incitemezsin.”

“Git buradan.”

“Gitmeyeceğim. Sana güzel bir fincan çay yapmamı ister misin?”

“Sadece beni yalnız bırak!” r

“Sana hayır dedim ya.” Sonra onu omuzlarından tutarak sımsıkı kucakladı. Sephrenia uzaklaşmak için debelendi ama Kalten kesinlikle yerinden oynamıyordu. “Saçın ne güzel kokuyor,” dedi.

Kadın adamın omuzlarını yumruklamaya başladı. “Senden nefret ediyorum!”

“Hayır, etmiyorsun,” dedi sakince. “İstesen bile benden nefret edemezsin.” Kucaklayışını sürdürdü. “Çok keyifli bir sonbahar, ha?”

“Lütfen beni yalnız bırak, Kalten.”

“Hayır.”

Adamın ceketine yapışıp yüzünü Kalten’in göğsüne gömerek ağlamaya başladı. “Çok utanıyorum!” dedi ağlayarak.

“Niçin? Yanlış bir şey yapmadın ki? Zalasta seni aldattı, hepsi bu. Hepimizi aldattı, yani bizden daha fazla bir suçun yok.”

“Vanion’un kalbini kırdım!”

“Ah, sanmıyorum. Vanion’u tanıyorsun. Neredeyse her şeye dayanabilir.”

Kadının ağlayış fırtınası devam etti - ki bu Kalten’in beklediği bir şeydi. Kucaklamasını gevşetmeden ceketinin kolundan bir pıendil çıkarıp verdi.

“Bir daha asla onların yüzüne bakamayacağım/’ diye sızladı.

“Kimin? Yani diğerlerinin mi demek istiyorsun? Elbette bakacaksın. Sen sadece kendini aptal yerine koydun, hepsi bu. Herkes bazen bu duruma düşer.”

“Buna nasıl cüret edersin!” Tekrar onu yumruklamaya başladı.

Kalten gerçekten kadının işin bu bölümü bitirmiş olmasını diledi. “Ama doğru, değil mi?” dedi nazikçe. “Bu yüzden kimse seni suçlamıyor ama tamamen doğru. Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın ama yanlış çıktı. Biliyorsun, herkes bazen hata yapar. Mükemmel insan yoktur.”

“Çok utanıyorum!”

“Bunu zaten söyledin. Gerçekten güzel bir fincan çay istemediğine emin misin?”

“Artık dinlenmelisin, Anarae,” dedi kaygıyla Sarabian. “Bunun senin için ne kadar yorucu olduğunu fark etmemiştim.”

Kadm gülümsedi. “Çok naziksiniz Tamuli’li Sarabian ama o kadar kırılgan değilim. Haydi devam edelim. Zalasta’nın aklında Anakha’yı çocukluğunda farklı şekillerde kandırarak bozmak ve tehlikeli bir mücadeleye gerek kalmadan Bhelliom’u kullanma hakkını kazanmak vardı, ama Sephrenia ve Aphrael Bhelliom’un şampiyonunun çocukluğu ve

gençliğiyle yakından ilgilendiler. Bir kez daha ve fark etmeden Zalasta'nm planını bozdular.

"Sonra Zalasta, Anakha'ya onu değiştirmek yerine ona düşman olarak yaklaşmak dışında bir seçeneği olmadığı sonucuna vardı. Ogerajin ve Otha'yla konuşarak bilgi alışverişinde bulundu. Hatta kendisine yardım edecek müttefikler bulmak için Cimmura'ya bile gitti. Buna yardımcı olması için Otha'nm Elene krallıklarına anlaşmazlık ve kargaşa tohumları ekmek için yolladığı sayısız Ze-moch'lu Styricten biriymiş gibi numara yaptı."

"Doğru, etrafta onlardan çok vardı," dedi Ulath. "Söylentiye göre bir Zemoch'lu Styric, bir Eleneye istediği her şeyiverebilirdi -Elenenin ruhuna fazla önem vermemesi koşuluyla."

"Böyle Styriclerin yaltaklanarak sundukları şeyler çoktu," diye onayladı Xanetia, "ama Otha'nm ajanlarının anlayışı kıttı."

"Hem de çok kıttı," dedi Vanion.

"Evet. Bununla beraber, Zalasta çok zeki ve de çok çok daha sabırlıydı. Çabuk kavrayıp öğrenen bir öğrenci buldu, Elenia kraliyet ailesinin genç papazlarından biriydi, adı Annias."

"Annias?" diye bağırdı Ehlana. "Onun kraliyet papazı olduğunu bilmiyordum."

"Sen doğmadan çok önceydi," dedi Sparhawk.

"Bu babamın üzerinde nasıl bu kadar kontrolü olduğunu açıklıyor. Tüm bunların arkasında Zalasta mı vardı, Anarae?"

Xanetia başıyla onayladı.

"Genç bir rahibi yozlaştırmak pek kolay değildir," diye itiraz etti Bevier. "Genelde şevk ve idealizmle doludurlar."

“Annias da farklı değildi,” dedi Xanetia. “Hırslıydı ama gençliğinde Kilise’nin ideallerine kesinlikle bağlıydı. Bu idealizm, onu bir kenara atacak bir yöntem bulana dek Zalasta’nm yolunu tıkayıp durdu.” Hafifçe kızararak duraksadı. “Sizi gücendirmek istemem, Majesteleri,” diye Ehlana’dan özür diledi, “ama halanız çok şehvetli ve oyunbazdı.”

“Bu beni birazcık bile gücendirmiyor, Anarae,” diye karşılık verdi Ehlana. “Arissa’nm iştahı Cimmura’da efsanedir ve başlangıçtan beri ondan hiç hoşlanmadım.”

“Yani arada bazı bağlantılar mı vardı?” dedi Melidere.

“Kesinlikle, Barones,” dedi Xanetia. “Prenses Arissa, Zalasta’nm Annias’ı kendi yoluna çekme yöntemiydi. Şehvet düşkünü Ogerajin tarafından iyice eğitilmişti ve Zalasta oyunbaz prensesi…” Aşırı kızararak sustu.

“Ayrıntılara girmene gerek yok, Xanetia,” dedi Ehlana. “Hepimiz Arissa’yı ve yapamayacağı hiçbir şeyin olmadığını biliyoruz.”

“Evet, Arissa hızlı kavrayan bir öğrenciydi,” dedi Xanetia. “Artık Zalasta, babanızın danışmanı konumuna geldiği için Annias’tan yararlanabileceği sonucuna ulaşmışta. Böylece ahlaksız halanızın aklına genç bir rahibin baştan çıkarılması kadar rezil bir hareket olmayacağı düşüncesini sıkı sıkıya yerleştirdi. Bu düşünce aşılanır aşılanmaz Arissa’ran zihnine yerleşip kısa süre içinde meyvesini verdi. On iki yaşındaki Arissa babanızın rahibinin erdemini çaldı.

“On iki yaşında mı?” diye mırıldandı Melidere. “Erken gelişmiş, değil mi?”

“Sonra Annias pişmanlık duydu,” diye devam etti Xanetia.

“Annias mı?” diye alay etti Ehlana. “O bu sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyordu.”

“Burada hatalı olabilirsiniz, Kraliçem,” dedi Vanion. “Onu daha genç bir adamken tanımıştım. Kilise’nin prensiplerine kendini tamamen adamıştı. Kısa süre sonra değişmeye başladı. Sparhawk’m babası ve ben daima başına ne geldiğim merak etmiştik.”

“Belli ki Arissa gelmiş,” dedi Ehlana. Dudaklarını büzdü. “Yani Zalasta, Annias’a halam yoluyla ulaştı,” dedi.

Xanetia başıyla onayladı. “Genç rahip uzun süren dualar ve meditasyonlarm ardından yemininden vazgeçip lekelenmiş prensesle evlenmeye karar verdi.”

“Tanrı katında onaylanmış bir evlilik,” diye alay ederek belirtti Ulath.

“Ama Arissa, böyle bir beraberlik istemiyordu, doyumsuz bir doğası olduğu için kısa zamanda din adamı âşığından bıkarak An-nias’ın azalan direnci ve sönen yeteneğiyle alay etti. Zalasta’nm imalı önerisiyle bitkin sapkını Cimmura’da bir eve götürdü. Zalasta orada Annias’m azalan gücünü Styric büyüleri yoluyla eski haline getirebileceğini ima etti ve Cimmura Piskoposu olacak Annias’m ruhunu sağlam bir şekilde eline geçirdi.”

“Biz Annias’ın Otha’nm Styriclerinin birinden yardım aldığını biliyorduk,” dedi Sparhawk. “Ama Zalasta olduğu hakkında bir fikrimiz yoktu. Neredeyse görünen her şeye el atmış, değil mi?”

“O çok akıllıydı, Anakha. Büyük bir sabır göstererek, Verel’li Ogerajin’in vesayeti altında öğrendiği ahlak bozukluğu içinde iki yetenekli öğrencisini eğitti. Kraliyet rahibi planının merkeziydi, ama önce adamın bütün kurtuluş ümitlerini çürütmesi gerekiyordu.”

“İşin bu bölümünü çok iyi becermiş,” dedi soğukça Ehlana.

“Zalasta’nm yönlendirmesiyle, Arissa rahibi, bütün edebi yok olana dek adim adım yıktı ve ardından en aşırı yozlaşmayı önerdi w şehvet dolu prenses, artık eş iğrençlik düzeyine gelmiş aşkının da yardımıyla, babanızı, yani ağabeyini baştan çıkaracaktı. Aris-sa’nm kölesi olduğunda da aile içi

zina yüzünden evlilik konusunu açacaktı. Zalasta, Anakha’nm babasının böyle bir iğrençliğe ölümüne karşı çıkacağını iyi biliyordu ve böylece Sparhawk aile, siyle Elenia kraliyet ailesini birbirinden ayırabileceğini umdu Ama ne Sparhawk’larm demir gibi iradesini ne de Kral Aldreas’ın zayıflığını hesaplayamamıştı. Yaşlı Sparhawk, babanızı başkasıyla evlenmek zorunda bıraktı, ama gerçekte Zalasta’nm amacı başarıya ulaşmış ve iki aile arasında bir gedik açılmıştı.”

“Ama biz bu gediği kapadık, değil mi, Sparhawk?” dedi sıcak bir gülümsemeyle Ehlana.

“Sık sık,” diye karşılık verdi Sparhawk.

“Ne yapabilirim?” diye ellerini oğuşturarak sızlandı Sephrenia.

“Önce şunu yapmayı kesebilirsin,” dedi nazikçe ellerini ayırarak Kalten. “Biraz önce tırnaklarının ne kadar keskin olduklarını fark ettim ve derini parçalamanı istemiyorum.”

Kalten’in yüzündeki taze tırmık izlerine suçlu suçlu baktı. “Canını yaktım, değil mi, bir tanem?”

“Bir şey değil. Kanamaya alışkınım.”

“Vanion’a karşı çok kötü davrandım,” diye mızıldadı kadın. “Beni asla affetmeyecek ve onu seviyorum.”

“O zaman bunu söyle ona. Biliyorsun, yapman gereken sadece bu. Sadece ona karşı ne hissettiğini söylemek/7 Koca ellerinin arasına kadının küçük ellerini alıp çevirdi ve içlerini öptü. “İşte aşk bu, küçük ana. Hepimiz hatalar yaparız. Bizi seven insanlar da bunları affeder. Affetmeyenler de artık hiç önemli değildir, değil mi?”

“Evet, hayır, ama …”

“Aması maması yok, Sephrenia. Bu o kadar basit ki, ben bile anlayabilirim. Alean ve ben duygularımıza güveniyoruz, bu oldukça işe

yarıyor gibi. İş aşk kadar basit bir şeye geldiğinde karmaşık mantık zincirine hiç ihtiyacın yoktur.”

“Sen çok iyi bir adamsın, Kalten.”

Bu adamı biraz utandırmıştı. “Hiç değil,” diye pişmanca karşılık verdi. “Çok içki içiyorum. Çok yemek yiyorum. Pek kibar değilim ve genelde basit bir düşünceyi bile başından sonunda dek izleyemem. Tann bilir ki, hatalanm var ama Alean da onları biliyor ve affediyor. Benim sadece bir asker olduğumu biliyor, bu yüzden benden fazla bir şey beklemiyor. Şimdi bir fincan çaya hazır mısın?”

“Çok iyi olur,” diye gülümsedi kadın.

“İşte bu gerçek bir sürpriz,” dedi Vanion, “ama niçin Martel?”

“Zalasta, bütün Pandionların arasında Anakha’ya en denk olabilecek kişinin Martel olduğunu kavramıştı,” diye yanıtladı Xanetia. “Martel’in yasaklanmış gizlere karşı olan açlığı, Zalasta’ya bir fırsat sağladı. Styric, kendisini cahil ve açgözlü bir Zemoch olarak tanıtarak ortaya çıktı ve Martel’in altınlarını sözde bir hevesle kabullendi. Böylece kendini beğenmiş genç Pandion’u geri dönemeyeceği bir noktaya kadar kandırdı.”

“Ve bütün bu süre içinde Otha’nm gizli ajanıymış gibi davranıyordu?” diye sordu Bevier.”

“Evet, Aziz Şövalye. Kendisine uygun olduğu sürece Otha’hm planına hizmet etti ama yüreği ve zihni tamamen kendi kontrolün-deydi. Piskopos Annias ve Pandion Martel’i tamamen, Anakha’nin Bhelliom’u saklı olduğu yerden alacağı gün etrafında odaklanan kendi amacı uğruna ayartı.”

“Ama mücevheri oradan alan Anakha değildi, Xanetia. Bunu yapan Aphrael’di ve Zalasta’mn entrikalarının hiçbiri, bu durumu hesaba katamamıştı.”

Hepsi, kendilerine tanıdık sesin kaynağına doğru hızla döndüler. Yüzü hâlâ asık olan Sephrenia, arkasında bekleyen Kalten’le birlikte kapının

önünde dikiliyordu. “Zalasta mücevheri belki Sparhawk’m elinden alabilirdi ama Aphrael’den alamazdı. İşte bu noktada her şey başına yıkıldı. Kendini bir türlü, birinin - hatta bir Tanrının - Bhelliom’u gönül rızasıyla başka birine teslim edebileceğine inandıramamıştı. Belki bir gün, bunu ona açıklayabilirim.”

“Ben onun zihnini gördüm, Ylara’lı Sephrenia,” dedi Xanetia. “Böyle bir davranışı asla kavrayamaz.”

“Ben kavramasını sağlarım, Anarae,” diye tatsız bir sesle konuştu Sephrenia. “Beni seven - ya da öyle olduğunu söyleyen - iriyarı Elene vahşilerinden oluşan bir grup var. Eğer yeteri kadar nazikçe onlardan istersem, Zalasta’ya döve döve anlayış öğreteceklerdir.” Ve bitkin bir gülücük attı.

Yirmi İkinci Bölüm

EHLANA KOLTUĞUNDAN kalkıp Sephrenia'nın yanma gitti ve avuç içlerini öperek selamladı. Sparhawk sık sık, genç karısının doğru şeyi yapmayı içgüdüsel olarak nasıl büdiğine şaşırıyordu. "Seni özledik, küçük ana," dedi kadın. "Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

Sephrenia'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Tam olarak 'iyi'yi nasıl tanımlarsın, Ehlana?" Sarışın kraliçeye yakından baktı. "Yeteri kadar uyumuyorsun." Sephrenia , şu anda bile, otomatik olarak herkese annelik yapıyordu.

"Sen de biraz süzülmüşsün," diye karşılık verdi Ehlana. "Sanırım ikimizin de yeteri kadar nedeni vardı."

"Ah, evet." Sephrenia etrafındaki dostlarının endişeli yüzlerine baktı. "Ah, kesin şunu. Nöbete tutulmayacağım. Kötü davrandım." Uzanıp Kalten'in yanağını okşadı. "Buradaki zorba dostum bunun önemli olmadığını söyledi, ama hâlâ özür dilemek istiyorum."

"Alt üst olmak için birçok sebebin vardı," dedi Sparhawk. "Sana karşı çok kabaydık."

"Bahane yok, bir tanem." Derin bir nefes aldı, omuzlarını kaldırıp tatsız bir işi yapmak zorunda olan bir insan tavırlarıyla Xanetia'nm yanma gitti. "Birbirimizi sevmek için bir nedenimizin olması gerekmiyor, Anarae," dedi, "ama en azından uygar olmalıyız. Ben değildim. Özür dilerim."

"Cesaret size yakışıyor, Ylara'h Sephrenia. İtiraf etmeliyim ki bir hatamı düşmanıma anlatmak için çok zorlanmam gerekir."

“Sör Kalten sizi buraya getirmek için tam olarak ne yaptı, Leydi Sephrenia,” dedi merakla Sarabian. ‘Tam bir umutsuzluk içindeydiniz ve bir teselli edici olarak Kalten, benim ilk seçimim olmazdı.”

“Çünkü onu tanımıyorsunuz, Sarabian. Yüreği çok büyüktür ve sevgisini oldukça doğrudan bir yolla gösterir. Kapımı tekmeleyerek kırdı ve beni uysallaştırmak için boğarcasma kendine bastırdı.” Bunu bir an düşündü. “Aslında tek yaptığı kollarını bana dolayıp beni sevdiğini söylemekti. Bunu tekrar tekrar söyledi ve her söyleyişinde tam kalbimden vurdu. Eleneler çok iyi kabadayılardır. Bir süre ona bağırdım ama umursamadı. Sonra ona vurmaya çalıştım ama Kalten’e vurmak tuğlaya vurmak gibi bir şey. Ağlamayı bile denedim - ağlamak konusunda daima şanshyımdır - ama bütün yaptığı bana bir fincan çay ister misin demek oldu.” Omuz silkti. “Bir süre sonra, ne yaparsam yapayım beni sevmeye devam edeceğini, yaptığımın aslında kendimi aptal yerine koymak olduğunu fark ettim ve işte buradayım.” Alean’ya gülümsedi. “Farkında mısın tatlım, dünyadaki en şanslı kadın sen olabilirsin. Onu elinden kaçırma.”

“Bu konuyu merak etmeyin, Leydi Sephrenia,” dedi kıpkırmızı olan yumuşak bakışlı kız.

Sephrenia etrafına bakındı ve birden işe döndü. “Son huysuzluklarım dışında konuşulacak daha önemli şeylerin olduğuna eminim. Çok şey kaçırdım mı?”

“Ah, pek değil, sevgili kız kardeşim,” dedi yavaşça Stragen. “Şu ana dek bütün keşfettiğimiz Zalasta’nın ilk insanın ölümünden bu yana insanlık tarihinin neredeyse bütün facialarından sorumlu olduğu. Bu konuyu da ona bulaştırmak için yeterli delilimiz yok.”

“Ama üzerinde çalışıyoruz,” diye ekledi Caalador.

Sparhawk, Zalasta’nın sakladığı yönü hakkında Xanetia’nm onlara anlattıklarını kadına kısaca özetledi. Martel’i de Zalasta’nın bozduğunu öğrendiği zaman Sephrenia da irkilmişti.

“Kırıcı olmak istemem, sevgili kız kardeşim,” dedi Stragen, “ama bana sanki Genç Tanrılar, bu dönek Styriclerle ilgilenme konusunda yeterince sert değillermiş gib? geliyor. Adamlar nerdeyse karşılarına çıkan bütün yaramazlıklara katılıyorlar. Sürgün edilmekten biraz daha kalıcı bir şey, daha iyi bir çözüm olabilir.”

“Genç Tanrılar bunu yapmazlar, Stragen.”

“Yazık,” diye mırıldandı adam. “O zaman iş bize kalıyor demektir, değil mi? Uğraşmamız gereken bela yaratma konusunda oldukça yetenekli bir grup insan var.” İfadesi muzipleşti. “İşte size bir fikir,” dedi. “Niçin birisine bir isim listesi hazırlattırıp bana vermiyorsunuz? Gizli Hükümet’in bütün pis ayrıntılarla ilgilenmesini sağlarım. Genç Tanrılar’ı ya da Styricum’un geri kalanını rahatsız etmemize gerek kalmaz. Siz önereceksiniz ve ben başınızdan atacağım. İsterseniz buna kişisel bir iyilik diyebilirsiniz.”

“Sen ahlaksız bir adamsın, Stragen.”

“Evet. Bunu fark edeceğinizi biliyordum.”

“Sparhawk, Azash’ı yok ettikten sonra Zalasta ne yaptı?” diye Xanetia’ya sordu Talen. “Bu ona bizim dostumuzdan uzak durmasının akıllıca olacağını öğretmedi mi?”

“Çok büyük düş kırıklığına uğradı, genç üstad. Anakha yıllar sonucu sabırla yaratılan emeği bir gecede yok etmişti ve elinde sıkıca tuttuğu Bhelliom’la artık çok daha tehlikeliydi. Zalasta’nın mücevheri ondan zorla alma umudu yıkılmıştı. Zemoch’dan öfke ve hayal kırıklığıyla kaçtı.”

“Ve kaçarken de Sparhawk’in Bhelliom’u denize atışını görmeyi kaçırdı,” diye ekledi çocuk. “Son ana dek hâlâ Sparhawk’m cebinde olduğunu sanıyordu.”

Xanetia başıyla onayladı. “Ogerajin ve diğer sürgünlerle olayların korku verici bir konuma dönüşmesini tartışmak için Verel’e döndü.”

“Kaç kişiler, Leydim?” dedi Kalten. “Ve neye benziyorlar? Düşmanlarının kim olduğunu bilmek, daima iyi bir şeydir.”

“Çok fazlalar, Sör Kalten ama içlerinden dört tanesi - Zalasta ve Ogerajin’e ek olarak - en önemlileri. Onlar tüm Styricum’un en güçlü ve yozlaşmış olanları. Ogerajin bir zamanlar en kötüleriydi ama zihnini yiyen iğrenç bir hastalık yüzünden güçleri zayıflıyor.” Xarietia birden rahatsız olmuş göründü ve hatta kızardı. “Aşırı seksle meşgul insanlara bulaşan şu rahatsızlıklardan biri.”

“Ah …” Sarabian yardımına geldi. “Ogerajin’in hastalığını bu kadar bilimsel belirtmeye gerek olduğunu sanmıyorum. Niçin sadece yetersiz kaldı diyip geçmiyoruz? Diğerleri kimler, Anarae?”

Kadın, adama minnettar bir bakış attı. “Esos’lu Cyzada, Styric büyüsünün karanlık yönünde en deneyimli olan kişidir, İmparator Sarabian. Zemoch’un doğu sınırına yakın bir yerde yaşadığı için o lanetli ülkenin yarı Styric, yarı Elene büyücüleriyle sık sık bağlantı kurardı ve onlardan çok şey öğrendi. Azash’in zihnini çevreleyen karanlığın içine ustaca ulaşır ve Yaşlı Tanrılar’a hizmet eden birtakım yaratıkları çağırabilir.”

“Damorklar?” diye sordu Berit. “Arayıcılar?”

“Damorklar efendileriyle beraber yok oldular, Aziz Şövalye. Onların kaderi belli değil. Cyzada onları çağırmaya korkar, çünkü onları sadece Otha tam olarak kontrol edebilirdi.”

“Bu da bir şey sayılır,” dedi Khalad. “Kişisel olarak onaylama-mayı tercih ettiğim bazı hikâyeler duymuştum.”

“Cyzada’ya ek olarak Zalasta ve Ogerajin, yanlarına müttefik olarak Jura’lı Ptaga, Lydros’lu Ynak ve SamaıTı Djarian’i aldılar,” diye devam etti Xanetia.

“Onları duydum,” dedi Sephrenia, kasvetli bir şekilde. “Zalas-, ta’nın bu kadar derinlere batacağına inanamazdım.”

“Kötü mü?” diye sordu Kalten.

“Daha da kötü. Ptaga gerçek ve hayal arasındaki çizgiyi bulanıklaştırabilen bir yamlsatma ustasıdır. Denir ki, parasını ödeyen soysuzların zevkleri için çeşitli kadın görüntüleri yaratabilir ve bu görüntüler gerçeğinden daha iyidir.”

“Besbelli ki artık branşını genişletmiş,” diye belirtti Oscagne. “Göründüğü kadarıyla artık güzel hanımlar yerine hayali canavarlar yaratıyor. Bu durum, bütün vampir ve benzeri şeyleri açıklayacaktır.”

“Ynak’in yaşayan en kavgacı adam olarak ünü vardır,” diye devam etti Sephrenia. “Sadece evlerinin yanından geçerek bile aileler arasında yüzyıllar sürecek kan davaları başlatabilir. Büyük ihtimalle batıdaki Elene krallıklarına bulaşan ırksal nefret patlayışının arkasında o vardır. Djarian ise büyük ihtimalle dünyadaki en saygın ölü uyandırıcıdır. Asla gerçekten var olmamış insanları bile uyandırabileceği söylenir.”

“Bütün bir orduyu bile mi?” diye sordu Ulath. “Şu antik Lamorklar ya da Cyrgailer gibi mi?”

“Sanmam,” dedi Sephrenia, “yine de emin olamam. Bize bunun olanaksızlığını söyleyen Zalasta’ydı. Yalan söylüyor olabilir.”

“Bir sorum var, Anarae,” dedi Talen. “Onu neler düşündüğünü duyduğun kadar görebilir misin?”

“Bir seviyeye kadar, genç üstad.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun, Talen?” dedi Sparhawk.

“Platime’m Cimmura’daki mahzeninde bir tas suyun üzerinde Krage'nin yüzünü gösterdiğin büyüyü hatırlıyor musun?”

Sparhawk başıyla onayladı.

“Bir isim sadece isimdir’ diye belirtti Talen, “ve bu özel Styricler herhalde etrafta koşuşturup kim olduklarını bağırarak söylemiyorlar. Stragen biraz önce onlardan kurtulmayı önerdi. Resimler bu işi çok daha kolaylaştırmaz mı? Eğer Xanetia, Zalasta’nın hafızasından onların neye benzediğini görebilir ve benim görmemi de sağlayabilirse, resimlerini çizebilirim. Sonra Stragen bu resimleri Verel’e yollar - ya da o Styricler her neredelerse ve Zalasta bel bağladığı bazı insanları aniden kaybeder. Sanırım ona en azından bu kadarını borçluyuz.”

“Bu çocuğun düşünce tarzını seviyorum, Sparhawk,” diye sırıttı Ulath.

“Planınız kusurlu, genç üstad,” dedi Xanetia. “Bahsettiğiniz büyü bir Styric büyüsüdür ve benim onunla hiç aşinalığım yoktur.”

“Sephrenia sana öğretebilir.” Talen omuz silkti.

“Sen imkânsızı istiyorsun, Talen,” dedi Bevier. “Sephrenia ve Xanetia birbirlerini öldürmek istemeden aynı odada olma noktasına daha yeni ulaştılar. Büyüleri öğretmek - ve öğrenmek - için çok büyük güven gerekir.”

Bununla beraber Xanetia ve Sephrenia birbirlerine uzun sıkıntılı bir bakış attılar. “Böyle iyi bir fikri çabucak bir kenara atma, Bevier,” diye mırıldandı Sephrenia. “Bazı olabilirlikleri var, Anarae,” diye önerdi. “Bu fikir senin tüylerini de benimkiler kadar ürper-tiyordur ama birbirimize güvenmeyi öğreneceksek, başarıya ulaşabilmemiz için yapmamız gereken bu tür şeyler olabilir. Seni büyünle benim büyümü birleştirebilirsek…” Cümleyi orada bıraktı.

Xanetia dudaklarını büzdü, ifadesi tuhaf bir şekilde Sephrenia’nmkini aynen yansıtıyordu. Bu fikri öylesine dikkate aldı ki kontrolünü biraz kaybederek yüzü hafifçe parıldamaya başladı. “Irklarımız arasındaki ittifak Cyrgai’leri neredeyse dize getirmişti,” diye belirtti.

“Diplomatik ortamda bu durum, genelde görüşmecilerin ara verdikleri bir noktadır, böyle bir durumda hükümetlerine danışabilirler,” diye önerdi Oscagne.

“Anarae ve benim, ne Sarsos ne de Delphaeus’dan talimat alma zorunluluğumz var, Ekselansları,” dedi Sephrenia.

“Diplomatların çoğu da aynı durumdadır.” Oscagne omuz silk-ti. ” Hükümetime danışmam gerek’ tanımlaması, nazikçe ‘Öneriniz ilginç, bunu daha fazla düşünüp fikre alışmam için bana zaman verin’ demektir. Siz haramlar yeni bir alana geçiyorsunuz. İşleri aceleye getirmemenizi tavsiye ederim.”

“Ne diyorsunuz, Ylara’lı Sephrenia?” dedi utangaçça gülümseyerek Xanetia. “Sarsos ve Delphaeus’a hayali bir danışma için ara verecek miyiz?”

“Bu kötü bir fikir olmayabilir, Delphaeus’lu Xanetia,” dedi kadın. “İkimiz de bunun hayali olduğunu bildiğimiz sürece, bu konuyu yeniden konuşmadan önce olmayan ulakların hayali yolculuklar yapmasını bekleyerek zaman kaybetmemeliyiz.”

“Zemoch kentinin ve orada yaşayanların yok edilişinin ardından Zalasta ve işbirlikçileri, gidişatlarını iyice düşünüp taşınmak için Verel’de toplandılar,” diye anlatmayı sürdürdü Xanetia. “Önce Anakha ve Bhelliom’a denk olmadıkları sonucuna vardılar. Zalasta’nm Otha ile olan tereddütlü ittifakına ve Azah’la doğrudan bir bağlantı olmamasına dikkat çeken Ogerajin’di. Bu konuda Zalasta’yla dikkatsizlik yaptığı şeklinde konuştu ve bu sözcükler Zalasta’nm kinini yeniden alevlendirdi.”

“Bu daima işe yarar,” diye belirtti Vanion. “Düşmanlarınız arasındaki görüş ayrılıkları istismar edilebilir.”

“Kavgacı Ynak’m varlığı da fikir ayrılıklarını ateşledi, Lord Vanion. Bhelliom’u kullanabildiği için Anakha’yı bir Tanrı olarak -ya da çok yakın -değerlendiren Ogerajin, kendini bir Tanrı’ya eşit görecek kadar kendini beğenmiş olup olmadığını sorarak Zalasta’yı azarladı.”

“Bir Tanrı’yla evli olmak nasıl bir şey, Ehlana?” diye sataştı Sarabian.

“Kendine göre farklılıkları var,” diye gülümsedi Ehlana.

“Ardından tartışmalarına Esos’lu Cyzada da katıldı,” diye devam etti Xanetia. “Hafif kurnaz bir şekilde ölüler diyarının on binlerce yarı tanrılarının biri ya da birkaçıyla ittifak kurulmasını önerdi ama dostları ona güvenmediler, çünkü karanlığın çeşitli yaratıklarını uyandırıp kontrol edebileceği Zemoch büyülerini sadece o biliyordu. Doğrusu, güven bu sağlıksız topluluk için önemsizdi. Zalasta ulaşılabilecek en büyük ödülü önlerine koymuştu ve her birinin gizliden gizliye mücevhere tek başına sahip olmayı istediğini çok iyi biliyordu. Onlarınki çok tedirgin bir ittifaktı.”

“Sonunda ne yapmaya karar verdiler, Anarae?” diye sordu Kring. Sparhawk, Domi’nin bu tarz toplantılarda çok az konuştuğunu fark etmişti. Kring, kapıların içinde hiç rahat değildi ve Ehla-na’yla Sarabian’m çok memnun kaldığı politik incelikler, çok açık bir şekilde adamın canını sıkıyordu. Peloi politikası dümdüz ve basittir - ve genelde kan dökmeyi içerir.

“Bu müzakerelerinin ortak kararı, imparatorluk hükümetinin içinde gönüllü yardımcılar - bir ücret karşılığında - bulabilecekleriydi,” diye cevapladı Xanetia.

“Bu konuda haklılar,” dedi ekşi bir suratla Sarabian. “Eğer dün gördüklerimizin bir anlamı varsa, o da bakanlarımın bana ihanet etmek için sırada beklediklerididir.”

“Bu gerçekten kişisel değil, İmparatorum,” diye onu temin etti Oscagne. “Biz birbirimize ihanet ediyorduk, size değil.”

“Sana hiç yaklaşan oldu mu?”

“Doğrusu, birkaç kez. Ama gerçekten isteyebileceğim herhangi bir şey öneremediler.”

“Politikada dürüstlük mü, Oscagne?” diye şaşırmış numarası yaparak sordu kardeşi. “Ortaya kötü bir örnek koymuyor musun?”

Büyü artık, Itagne,” dedi Oscagne. “Sarabian’ı aldatamayacağı-nı öğrenemedin mi? Bir dahi olduğunu iddia ediyor ve haklı olmaya çok yakın - ya da kalan aldatıcı görünüşü üzerinden soyar soymaz bir dahi olacak.”

“Bu kaba bir ifade tarzı, değil mi, Oscagne?” diye anlamlıca sordu Sarabian. “Bildiğin gibi hâlâ buradayım.”

“Niye ki - öylesiniz, Majesteleri,” diye aşırı bir şaşkınlıkla kar-şılık verdi Oscagne. “Hayrete düşürücü, değil mi?”

Sarabian güldü. “Ne yapabilirim ki?” dedi Ehlana’ya. “Ona itiraz edemeyecek kadar çok ihtiyacım var. Bunu bana niçin söylemedin, Oscagne?” >

“Bu siz hâlâ salak numarası yaparken olmuştu, Majesteleri. Sizi uyandırmak istemedim. Bahsettiğiniz şu Ynak’la tanışmış olabilirim, Anarae. Bana yanaşan adamlardan biri Styric’di ve ondan daha aksi bir adamla hiç karşılaşmamıştım. Ondan daha iyi kokan keçilerle karşılaştım; o adam kesinlikle korkunçtu. Gözleri farklı yönlere bakıyordu. Hepsi de kırık ve çürümüş olan dişleri dışarı fırlamış gibiydi. Bir ağız dolusu kahverengi buz saçağına sahip bir adama benziyordu.”

“Tanımlamanız, Zalasta’nm onun hakkındaki anılarına oldukça uyuyor.”

“O herfi buma pezor olmayca, Strage,” dedi Caalador. “Eer isti-yzeniz Verel’e hebr yölatabilrim. Düşleri Baakanm söledi gib bu Vıy-nak buka çikinze faza özlenmeycek.”

Xanetia şaşırmış gibi görünüyordu.

“Bu meslektaşımı eğlendiren bir numara, Anarae,” diye Özür diledi Stragen. “Bir hödük havasına girmeyi seviyor. Bunun amacının gizlenmek olduğunu söylüyor ama sadece beni sinirlendirmek için yaptığım düşünüyorum.”

“Sizin Eleneleriz, gülünç ve eğlendirici, Ylara’h Sephrenia,” dedi Xanetia.

“Biliyorum, Anarae,” diye iç çekti Sephrenia. “Çekmem gereken sıkıntılardan biri de bu.”

“Sephrenia!” diye yumuşakça itiraz etti Stragen.

“Bu adamdan sırtınıza bir bıçak yemeden nasıl kurtuldunuz, Ekselans?” diye Oscagne’ye sordu Talen. “Genelde böyle bir teklifi reddetmenin sonucu ölümdür.”

“Ona ücretin uygun olmadığını söyledim,” diye omuz silkti Oscagne. “Daha iyi bir teklifle gelirse, belki ilgileneceğimi ekledim.”

“Çok iyi, Ekselans,” diye hayranlıkla belirtti Caalador. “İlk teklif yaparken size nasıl bir sebep söyledi?”

“Bu konuda biraz üstü kapalıydı. Bir tür büyük ölçekli kaçakçılık iması yaptı ve Tamuli’nin dışındaki çeşitli krallıklara yaklaşmayı yumuşatmak için Dışişleri’nin yardımını kullanabileceğini söyledi. İçişleri Bakanlığı ve Maliye Bakarilığı’nm gümrük, bölümüne zaten rüşvet verdiğini ima etti.”

“Yalan söylüyormuş, Ekselansları,” dedi Stragen. “Kaçakçılıkta o kadar para kazanılamaz. Küçük bir kâr için büyük bir risk vardır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Oscagne düşünceli bir şekilde çenesine vurarak geriye yaslandı. “Verel’deki bu Styric grubu, kendilerinin çok dünyevi olduklarım düşünebilirler ama gerçek suçlular ve uluslararası iş adamlarıyla kıyaslandıklarında daha çocuk kalırlar. Hiç ikna edici olmayan bir hikâye uydurmuşlardı. Asıl istedikleri o gücü kullanarak hükümetin kendisini devirmek için hükümeti ve çeşitli bakanlıkları kullanmaktı. Benim koşarak Eosia’ya gidip Prens Sparhawk’a buraya gelip bizi kurtarması için yalvarmam için hükümetin yıkılmanın eşiğine gelmesi gerekiyordu.”

“Ama işe yaradı, değil mi?” dedi açık açık Itagne.

“Evet, sanırım yaradı ama çok beceriksizceydi. Kişisel olarak böyle bayağı bir zaferi kabullenmekten utanç duyuyorum. Bu bir tarz meselesi,

Itagne. Sıradan bir amatör hata sonucu arada sırada zafere ulaşabilir. Gerçek profesyonelin işi şansa güvenmeyecek kadar sıkı kontrol etmesi gerekir.”

Çok geçmeden gece için ara verdiler. Sparhawk dışarı çıkarlarken Sephrenia ve Vanion’u oldukça yakından gözlemledi. İkisi de birbirlerine birkaç deneme bakışı fırlatmıştı ama hiçbiri buzu kırmaya hazır gibi görünmüyordu.

Ertesi sabah tekrar toplandıklarında Talen ve Kalten hangisi kahvaltının daha çoğunu yiyebilecekleri üzerine bir yarışa girmiş gibiydiler.

Kısa bir süre gevezeliğin ardından, yeniden işe döndüler. “Matherion’daki darbe girişiminin hemen ardından, Krager beni ziyaret etti,” dedi Xanetia’ya Sparhawk. “Cyrgon bu işe dahil dediği zaman doğruyu mu söylüyordu?”

Xanetia başıyla onayladı. “Cyrgon’un Styricler ve onların Tan-rıları’ndan nefret etmesi için çok fazla sebebi vardı. On çağ boyunca Cyrgai’leri hapseden lanet, onu ölçülebilmenin ötesinde kızdırmıştı. Verel’deki dışlanmış Styricler de onun nefretini paylaşıyorlardı, çünkü onlar da cezalandırılmışlardı.” Bir an durup düşündü. “Hepimizin Zalasta’dan nefret etmek için nedenleri var,” dedi, “ama cesaretini sorgulayanlayız. Döneklerin önerisini Cyrgon’un önüne sermek için Saklı Şehir Cyrga’ya gitmek, hayatını tehlikeye atmak demekti. Teklif basitti. Bhelliom aracılığıyla lanet kalkabilir ve Cyrgai’ler bir kez daha serbest kalabilirlerdi. Styricler parçalanabilirdi ki bu hem Cyrgon hem de dışlanmışları memnun edecekti ve Cyrgai’ler - Ogerajin ve arkadaşlarının onur ve güçleri korunarak - dünyaya egemen olacak, Aphrael yok edilip Sephrenia’nm sahipliği Zalasta’ya verilecekti.”

“Herkes için bir şeyler var,” dedi sevimsizce Sarabian.

“Ogerajin ve Zalasta’nın da düşündüğü buydu,” dedi Xanetia. “Ama Cyrgon’un doğasını hesaplamamışlardı. Kısa süre içinde ona uygun gördükleri ikincil role razı olacak kadar akıllı olmadığını anlayacaklardı. Cyrgon emrederdi, itaat etmezdi. Her konuda onun adına konuşma yetkisiyle Ekatas isimli başrahibini yeni müttefiklerinin yanma yolladı.

Başrahip Ekatas’m da bütün Cyrgai’ler gibi kumların üzerindeki görünmez hattı geçtiğinde öleceğini düşünen Zalasta, Tann’nm basitliğine gizlice güldü. Ama Ekatas’m hattı geçmeye ihtiyacı yoktu. O, Cyrgon’un yardımıyla bedeniyle değil, zihniyle yolculuk etti ve olayları Cyrga’dan ayrılmadan izleyip yönetti. Aslında Ekatas’m zihni, sadece Cyrgon’un isteklerini bildirmek için uzak mesafelere ulaşmıyordu, aynı zamanda başka yerde olanları çeşitli işbirlikçilerine de haber veriyordu.”

“Bu durum, Cynesga’nm bir ucundan diğerine bu kadar hızla gidip gelen haberleri açıklıyor,” dedi Bevier. “Nasıl olup da bizim önümüzden gittiklerini merak ediyorduk.”

“Dışlanmış,” diye devam etti Xanetia, “olmalarına ve aşağılanmalarına rağmen Ogerajin ve diğerleri hâlâ Styric’ti ve Styric’ler savaşçı bir halk değildi. Onların çabaları aldatmaya ve yanlış yön-lerdirmeye odaklanmıştı. Ama Cyrgon bir savaş Tanrısı’ydı ve İmparatorluk’un güvenlik gücü olan Atanlarla karşılaşmaları için ordular uyandırmalarını emretti. Verel’li dışlanmışların elleri ayaklarına dolaştı, çünkü Cyrgon yardım etmiyor, emirler veriyordu. Eo-sia’da epey yolculuklar yapmış olan Zalasta, Ekatas’a Cyrgon’un Troll’leri kandırıp kuzey Tamuli’ye getirmesini önerdi ve Cyrgon hemen razı oldu. Ama hâlâ fazlasını emrediyordu. Uyuşmazlık bulutunu daima yanında taşıyan Lydros’lu Ynak Tamuli’nin her yanında hoşnutsuzluk yangınlarını körüklüyordu ama yaradılışı öylesine kavgacıydı ki kimse isteyerek onun peşinde gelmiyordu. Orduların generallere ihtiyacı vardır ve Styricler bu meslekte pek başarılı değildiler. Bunu sizi gücendiremek için söylemedim, Sephrenia,” diye hemen ekledi. Xanetia ve Sephrenia, bu konuda çok dikkatli davranıyorlardı.

“Alınmadım, Xanetia. Askerleri severim …” Gözleri Vanion’a doğru titreşti. “En azından bazılarını, ama sanırım dünya onlarsız daha güzel bir yer olabilir.”

“Dilini ısır,” dedi Ulath. “Asker olmasaydık, gidip dürüst işler bulmamız gerekecekti.”

Xanetia gülümsedi. “Çaresizlik içindeydiler - çünkü Cyrgon giderek sabırsızlanıyordu - böylece Zalasta işe oğlu Scarpa’yı sokmak için Arjuna’ya gitti. Scarpa, babasından farklı olarak isteyerek - hatta hevesle - şiddete başvurdu. Ucuz karnavallarda oyuncu olarak geçirdiği yıllar, ona, güzel konuşma ve emredici kişiliğiyle kitleyi etkileme yeteneklerini öğretmişti. Ama mesleği pek saygın görülmüyordu ve bu durum kendini çok büyük gördüğü için Scarpa’yı çok derinden yaralıyordu.”

“Kesinlikle öyle, küçük leydi,” diye onayladı, Caalador. “Eğer Arjunalı hırsızların bana söyledikleri doğruya yakınsa, Scarpa aklına koyduğunda uçabileceğine ya da suyun üzerinde yürüyebileceğine inanıyormuş.”

“Doğru,” diye onayladı Xanetia. “Dahası Tanrılara karşı büyük bir saygısızlığı ve kadınlara karşı da derin bir nefreti vardı.”

“Bu durum piçler arasında pek olağandışı değildir,” dedi ilgisizce Stragen. “Sosyal olarak kabul görmeyişimiz yüzünden bazılarımız annelerimizi - ya da Tanrılarımızı - suçlarız. Neyse ki bu tuzağa asla düşmedim. Zaten o kadar zeki ve büyüleyiciydim ki bunu denemek için sıradan yetersizliklerim yok.”

“Böyle yaptığında nefret ediyorum,” dedi Barones Melidere.

“Bu sadece basit bir gerçek, sevgili Baronesim.” Kadına sırıttı. “Sahte alçakgönüllülük hiç yakışık almaz, değil mi?”

“Kendi boş zamanlarında uyanıklık yap, Stragen,” diye azarladı Ehlana. “Zalasta, oğluna bu komplonun bütün ayrıntılarını anlattı mı, Anarae?”

“Evet, Majesteleri. İkisinin de doğasına bakıldığında aralarındaki dürüstülük oldukça şaşırtıcı.1 Scarpa çok gençti ve zekâsına aşırı güveniyordu, ama Zalasta Arjuna’yı nadir ziyaretleri sırasında oğluna öğrettiği aptal köylüleri aldatmaya yarayan basit Styric büyülerinin bu büyüklükteki bir durumda pek işe yaramayacağını hızla fark etmişti. Bu yüzden oğlunu Verel’e götürüp Ogerajin’in eğitimine bıraktı.”

“Bu ne zaman oldu, Anarae?” diye merakla sordu Caalador.

“Yaklaşık beş yıl önce, Üstad Caalador.”

“Yani bizim bulduklarımıza uyuyor. Scarpa’nm Arjuna’dan kaybolması neredeyse beş yıl önceydi. Dönmesinin ardından etrafta karışıklıklar çıkarmaya başladı.”

“Bu kısa bir eğitimdi,” dedi Xanetia, “ama Scarpa’nm kafası hızlı çalışıyordu. Doğrusu, eğitimi erteleyen öğretmeniydi, çünkü Ogerajin genç adamın kibirinden çok kırılmıştı.”

“Şu Scarpa nefret etmek için sıraya girmeniz gereken tiplerden biri gibi görünüyor,” diye belirti Talen. “Onunla karşılaşmadım ama şimdiden hoşlanmıyorum.”

“Zalasta da oğlunun kırıcı doğası yüzünden kendini oldukça geriye çekmişti,” dedi Xanetia, “ve korkuyla karışık saygı yöntemiyle bir parça nezaket öğreteceğini düşünerek, efendisini öğrenebilsin diye onu Cyrgon’a götürdü. Cyrgon, genç adamı yakından sorguladı ve sonunda tatmin olarak yapacağı görevi verdi. Scarpa döndüğünde, Cyrgai Tanrısı’na tanışmadan önce hissettiğinden farklı bir saygı duymuyordu ve Zalasta oğluna duyduğu azıcık saygıyı da yitirdi. Şu anda aklında eğer komploları başarılı olursa, Scarpa’nm zaferi görecek kadar yaşayamayacağı var.” Duraksadı. “Eğer bu sizi memnun edecekse, Sephrenia, intikamınız başladı bile. Zalasta onu seven ya da dostum diyebileceği biri olmayan Tanrısız ve içi oyuk bir adam. Oğluna karşı duyduğu üstünkörü sevgisi bile yok oldu; artık o bomboş ve yapayalnız bir adam.”

Sephrenia’nın gözlerinde iki büyük yaş damlası belirdi ama kadın sert bir şekilde elinin tersiyle onları sildi. “Bu yeterli değil, Anarae,” dedi acımasız bir ses tonuyla.

“Sen Elenelerle çok fazla zaman geçirmişsin, küçük ana,” dedi Sarabian. Bu Sparhawk’i biraz şaşırttı. Zeki, değişken Tamul İmparator’unun bu sevgi belirten deyimi bilerek mi kullandığına yoksa dil sürçmesi mi olduğuna emin olamadı.

“Diğerlerini işe kim aldı?” diyerek, hafif duyarlı konuyu yumuşakça saptırdı Vanion.

“Scarpa, Lord Vanion,” dedi kadın. “Cyrgon ona batı Tamuli’de isyanlar başlatması için müttefikler aramasını emretmişti, böylece Kilise’nin ordularıyla birlikte gelecek olan Anakha’nm yolunu engelleyecekti, çünkü Cyrgon sevdiği Cyrgai’leri sizin karşınıza çıkarmaya pek istekli değildi. Scarpa perişan bir Dacite soylusu tanıyordu, kumar borçları ve diğer hesaplarını kapatmak için peşine düşen alacaklıların kaba zorlayışlarından bezerek Daconia’dan kaçıp Scarpa’nm sanatını sergilediği Arjuna karnavalında bir süre gizlenmişti. Cyrga’dan yurduna dönen Scarpa, ismi Baron Parok olan bu pis soyluyu aradı. Ölçülebilmenin ötesinde bir çaresizliğe içinde olan Parok, Scarpa’nm ayartıcı önerileri sayesinde kısa süre içinde eski arkadaşının eline düştü. Sonra bu vicdansız çift, Ve-rel’deki sefih Styric’lere danıştılar ve onlardan aldıkları öğütler sonucunda Edom’da tüccar Amador’a, Astel’de şair Elron’a ulaştılar. Bu iki adam da kaderin onlar için tahsis ettiği yaşam koşullarından hiç memnun değillerdi ve kendilerini fazla önemsiyorlardı.”

Beviefin kaşları çatılmıştı. “Biz ikisiyle de karşılaştık, Anarae ve ikisi de bana doğal bir lider gibi görünmediler. Scarpa’nın bulabileceği en iyiler, onlar mıydı?”

“Onların seçilmesi, işbirliği yapmaya gösterdikleri arzuyla belfr-, lendi, Aziz Şövalye. Konuşarak insanları etkilemek ve bütün gözleri üzerine çekebilecek etkileyici görünüş birtakım Styric büyüleriyle sağlanabilirdi. Etkileyici olmamalarına rağmen Scarpa’nın onlarda bulduğu şey, umutsuzluk kalitesiydi. Amador ve Elron değersizlikleri yüzünden çok şiddetli bir ıstırap çekiyorlardı, ikisi de kendilerini yüceltmek için ne olursa yapmaya istekli, hatta ateşliydiler.”

“Buna Thalesia’da her zaman rastlarız, Bevier,” diye açıkladı Ulath. “Bu duruma ‘küçük adam yakınması’ deriz. Avin Wargunsson, buna mükemmel bir örnektir. Görmemezlikten gelineceğine ölmeyi tercih eder.”

“Amador, hiç de o kadar kısa boylu değildi,” diye belirtti Talen.

“Küçüklüğün çok farklı türleri vardır, Talen,” dedi Ulath. “La-orkand’daki Kont Gerrich bu işe nasıl karıştı, Anarae? Ve niçin?”

“Zalasta’nm talimatlarıyla Scarpa tarafından işe sokuldu, Sör Ulath. Zalasta, Chyrellos Kilisesi’ni çıkarlarını korumak amacıyla huzursuzluğun köklerini araştırmak adına Anakha’nın Tamuli’ye gönderilmesi gerektiğine ikna etmek için Eosia Kıtası’nda da huzursuzluk ve karışıklıklar çıkartmayı düşünmüştü. Hepsinin içinde sadece Zalasta’nın iki ayağı iki kıtada kök salmıştı ve sadece o sizin Küise’nizin nasıl düşündüğünü anlayabiliyordu. Doğrusu, Elron ve Amador, katıldıkları girişimin gerçek faaliyet alanını çok az bilen birer piyondular sadece. Baron Parok’un daha fazla bilgisi vardı ama planın bütün sırrını paylaşmıyordu. Kont Gerrich ise önemsizdi. O, arada sırada Tamuli’deki meslektaşlarının amaçlarıyla çakışan kendi amaçlarının peşindeydi.”

“Onlara neredeyse hayran olabilirsiniz/’ dedi Caalador. “Bu ^uyduğum en iyi işlenmiş ve en iyi organize edilmiş dalavere.”

“Ama hepsi, Xanetia, Zalasta’nın zihninin kapısını açtığı anda yıkıldı,” dedi Kalten. “Onun diğer taraftan olduğunu öğrenir öğrenmez bütün hepsi parçalanmaya başladı.” Bir şey düşündü. “Krager, nasıl oldu da bu işe karıştı?”

“Onu Scarpa’ya Kont Gerrich tavsiye etti,” dedi Xanetia. “Gerrich, Krager”in geçmişte işe yarar biri olduğunu keşfetmişti.”

“Evet,” dedi Ulath. “Lamorkand’da Baron Alstrom’un kalesinin surları dışında işe yaradığını gördük. Martel, hâlâ yakamızı bırakmıyor, değil mi, Sparhawk?”

“İçişleri Bakanı ve diğer hainler bu konunun ne kadarını biliyorlar, Anarae?” diye sordu Sarabian.

“Neredeyse hiçbir şey, Majesteleri. Bütün bu faaliyetlerin aslında sadece Dışişleri Bakanı Oscagne ve İçişleri Bakanı Kolata arasında süre gelen mücadelenin bir parçası olduğuna inanıyorlar. Kolata onlara kâr önerdi, bu yüzden onun peşinden gittiler.”

“Yani sıradan saray politikaları demek,” diye derin düşüncelere daldı Sarabian. “Sanırım duruşmalarında bunu aklımda tutmam lazım. Hain değil sadece yozlaşmışlar.”

“Kolata hariç hepsi, Majesteleri,” diye belirtti Itagne. “Onun dahil olduğu kısım, basit politik atışmalardan çok daha derinlere gidiyor, değil mi?”

“Kolata kandırıldı, Matherion’lu Itagne,” diye düzeltti Xanetia. “Zalasta’nın saraydaki asıl adamı Teovin’di. Krager’in Zalasta’nın talimatlarını getirdiği adam Teovin’di ve o, Kolata’ya bilmesi gereken kadarını söylüyordu.”

“Bu bizi hükümet darbesi girişimine getiriyor,” dedi Ehlana. “Krager, Sparhawk’a başarılı olması planlanmadı demişti - sadece gücümüzü ve zayıflıklarımızı ortaya çıkarmaya zorlamak için planlanmış. Gerçekten doğruyu söylüyor muydu?”

“Kısmen, Majesteleri,” dedi Xanetia. “Aslında, Zaîasta Anak-ha’ nın Bhelliom’u denizden çıkardığını ilan edeceğine emin değildi. Matherion sokaklarında isyanlar çıkarıp Anakha’nın en sevdiklerini tehlikeye sokarak mücevhere sahip olup olmadığını açığa vurmaya zorladı.”

“Yani Bhelliom’u almaya giderek onun tam istediğini yaptık, değil mi?” dedi Khalad.

“Sanmıyorum,” dedi Sparhawk. “Olduğu yerde bıraksaydım Bhelliom’un bilinci olduğunu asla bilemeyecektik. Bu kimsenin bilmediği bir şey - büyük ihtimalle Aphrael dışında. Ne Azash ne de Cyrgon bilmiyor gibi görünüyor. Emirlerine karşı çıkabileceğini bilselerdi, ikisinin de onunla bu kadar ilgileneceklerine şüpheliyim - bu dünyanın yok edilmesi söz konusu olsa bile.”

“Tamam,” dedi Khalad. “Artık bu işi kimin yönettiğini biliyoruz. Şimdi ne olacak?”

“Bunun yanıtı gelecekte yatıyor, Demos’lu Khalad,” dedi Xanetia, “ve gelecek herkese gizlidir. Ama artık düşmanlarımızda kargaşa başgösterdi.

Zalasta'nın imparatorluk hükümetine danışmanlık yapması planlarının odak noktasıydı."

"Ne kadar çabuk iyileşebilir, Sephrenia?" diye sordu Ehlana. "Sen onu herkesden daha iyi tanıyordun? Hemen karşı saldırıya geçebilir mi?"

"Olabilir," dedi Sephrenia, "ama ne yaparsa yapsın iyi düşünülmüş olmayacaktır. Zalasta bir Styric ve bizler sürprizlere karşı sağlam tepkiler göstermeyiz. Kendini yeniden kontrol altına alamadan önce - dağları yıkıp gölleri yakarak - bir süre bocalayacak-tır."

"O zaman ona yeniden vurmalıyız," diye görüşünü belirtti Be-vier. "Dengesini sağlamasına izin vermemeliyiz."

"Aim size kullanılabilecek bir fikir," dedi Sarabian. "İçişleri Ba-kanlığı'nın evraklarını gözden geçirdikten sonra sadece komplocuların üst düzeyde olanlarını toplamaya karar vermiştik - çoğunlukla çeşitli şehirlerin polis şefleri ve yöneticilerini. Şakşakçı ve ispiyoncularla uğraşmadık - çünkü yeteri kadarını hapsedeceğimiz bir yerimiz yoktu. Sanırım bütün komplonun merkezi İçişleri Bakanlığı ve Zalasta'yla dostları geride bıraktığımız ıskartalara bel bağlayacaklardır. Eğer Atanları biraz daha temizlik yapmaları için yollarsam bu Zalasta'nın dengesini biraz daha bozmaz mı?"

"Bırakın da önce bir kendine gelsin, Sarabian," diye önerdi Sephrenia. "Şu anda o kadar kızgın ki farkına bile varmayacaktır."

"Norkan, hâlâ Tega Adası'nda mı?" diye birden sordu Vanion.

"Hayır/' diye cevapladı Ehlana. "Bana oradan yolladığı sahte mektuplardan sıkıldım, bu yüzden onu Atan'a geri yolladık." "İyi. Sanırım Zalasta'nm ihanet haberini elimizden geldiği kadar hızla ona iletirsek iyi olur. Betuana'm bir an önce bunu bilmesi gerekiyor."

"Ben bu işle ilgileneceğim, Vanion-Eğitmen," diye söz verdi Engessa.

“Teşekkür ederim, Engessa-Atan. Eğer taht salonundaki o küçük patlama Zalasta’nm şu andaki ruh durumunu biraz gösteriyorsa şu anda tamamen kontrolden çıkmış durumda.”

“Çıldırmanın eşiğinde çileden çıkmış,” diye onayladı Sephrenia. Aralarındaki kırgınlığın ardından ilk kez doğrudan Vanion’la konuşuyordu. Bu durum Sparhawk’a biraz umut verdi.

“Yani bir karşılık vermek zorunda değil mi?” diye kadına sordu Vanion. “Şu anki durumunda hareketsizlik dayanümaz olacaktır.”

Sephrenia başıyla onayladı. “Bir şekilde karşılık verecek,” dedi, “ve son olanlar için hiç hazırlıklı olmaması yüzünden ne yaparsa yapsın bu, önceden planlanmış bir şey olmayacaktır.”

“Yani, içinde büyük boşluklar olacak, değil mi?”

“Büyük ihtimalle.”

“En büyük ihtimalle de kaba güç kullanmayı içerecektir,” diye ekledi Sparhawk. “Kızgın insanlar genelde bir şeyleri kırıp dağıtmaya çalışır.”

“Bu olasılık karşısında Norkan ve Betuana’yı uyarsan iyi olur, Engessa-Atan,” diye talimat verdi Sarabian.

“Emrettiğiniz gibi olacak, Sarabian-imparator.”

Vanion odanın içinde aşağı yukarı yürümeye başladı. “Öyle ya da böyle, hâlâ emirleri veren Zalasta,” dedi. “En azından çok aptalca bir şey yapıp Cyrgon onun yerine başka birini koyana kadar. Niye bu öfke krizinin onun ezmesine izin verip ardından bütün diğer ikincil komplocuları enselemiyoruz? Haydi rakiplerimizi birazcık korkutalım. Eğer hazırlamak için çok zahmet verdikleri her şeyi düzenli olarak paramparça ettiğimizi ve bütün dostlarını enselediğimizi görürlerse kendilerinin de ölümlü olduklarını düşü-nemeye başlayacaklardır. Bu durumda, sanırım Cyrgon kendini göstermek zorunda kalacak ve Sparhawk da Bhelliom’u onun üzerine salacaktır.”

“Böyle olduğu zaman ondan nefret ediyorum,” dedi Xanetia’ya Sephrenia. “Kendinden çok emin - ve büyük ihtimalle de haklı. Erkekler sadece aciz küçük çocuklar olduklarında çok daha tatlılar.” Tesadüfi görünen bu görüş bildirişi şaşırtıcıydı. Sephrenia Styric ve Delphae’ler arasındaki eski ırksal düşmanlığı açıkça aşmıştı ve Xanetia ile kadın kadına konuşuyordu.

“O zaman bütün yapacağımız burada oturup Zalasta’nın bir sonraki hamlesini beklemek,” diye fikrini söyledi Sarabian. “Ne yapacağını merak ediyorum.”

Bu sorunun yanıtı için çok beklemek zorunda kalmadılar. Birkaç gün sonra yorgunluktan tükenmiş bir Atan, yanında Büyükelçi Norkan’ın gönderdiği acil bir mesajla, açılır kapanır köprüyü tökezleyerek geçecekti.

“Oscagne,” diye adamın karakteristik kabalığıyla başlıyordu mesaj, “eline geçen bütün Atanları toplayıp hepsini buraya yolla. Troll’ler şu anda kuzey Atan’in üzerinde durduğu kaya tabakasının tamamını söküyorlar.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

“ONLARI GÖNDEREMEYİZ, Engessa-Atan’ dedi Sarabian. “Onlara burada ihtiyacımız var. Şu anda İmparatorluğu bir arada tutan tek şey onlar.”

Engessa başıyla onayladı. “Durumu anlıyorum Sarabian-İmparator, ama Betuana-Kraliçe çok fazla beklemeyecektir. Eğer Atan toprakları tehlikedeyse, harekete geçmek dışında başka bir seçeneği kalmaz. Atanlara memlekete dönme emri verecektir - sizinle yapmış olduğu anlaşmaya rağmen.”

“Kraliçe’nin halkını geri çekmesi gerekiyor,” diye devasa Atan’a tavsiyede bulundu Vanion. “Kuzeyi Troll’lere karşı savunacak kadar savaşçısı yok, bu yüzden bir süre için kuzey Atan’ı terk etmesi gerekebilir. Tam bir garnizonu onun yardımına yollayama-yız ama her garnizondan bir ya da iki müfrezeyi gönderebiliriz. Bunun tamamı birkaç bin savaşçı yapar ama çok dağınık oldukları için Atan’a ulaşmaları biraz uzun sürecektir. Biz oraya gelene kadar geri çekilmeli.”

“Biz Atan’ız, Vanion-Eğitmen. Biz kaçmayız.”

“Bunu önermiyorum, Engessa-Atan. Kraliçenizin yapacağı tek şey güçlerinin konumlarmı düzenlemek. Şu an için kuzeyi tutamaz ve buna çalışarak boşuna yaşam kaybetmenin bir anlamı yok. Bu süre içinde onun için yapabileceğimiz en iyi şey, Genedian ve Gyriniclerden ona teknik destek göndermek olacaktır.”

“Dahası da var, dost Vanion,” dedi Kring. “Ben orta Astel’deki Tikume’ye gideceğim. Doğu Peloi’leri, benim çocuklar kadar ormandan korkmazlar ve Tikume de iyi bir savaşı en az benim kadar sever, bu yüzden

yanında birkaç bin süvari getirecektir. Ben birkaç yüz okçu toplayıp onun asıl gücünden önce Atan'a ulaşırım."

'Teklifiniz çok cömertçe, Kring-dost," dedi Engessa.

"Bu bir görev, Engessa-Atan. Sen Mirtai'ye babalık yapıyorsun ve bu bizi akraba kılar." Kring farkında olmadan kazınmış kafasın eliyle sıvazladı. "Sanırım okçular çok önemli. Senin Atanların ahlaki olarak savaşta ok kullanmaya karşılar ama doğu Astel'de Troll'lerle karşılaştığımızda onları önceden iyice bir oklamadan, savaşılmayacağım öğrendik."

"İşte başka bir fikir daha," dedi arbaletini kaldırarak Khalad. "Bunlar hakkında halkının görüşü ne, Engessa-Atan?"

Engessa ellerini açtı. "Tamuli için yeni bir silah, Khalad-silah-tar. Bu konuda henüz bir fikir oluşturmadık. Bazı Atanlar kabul edebilir, bazıları da etmeyebilir."

"Bütün Atanları arbaletlerle silahlandırmamız gerekmiyor," dedi Khalad. Sparhawk'a baktı. "Bana burada ihtiyacınız var mı, Lordum?"

"Niye beni sana ihtiyacım olmadığına ikna etmeyi denemiyorsun?"

"O, bu konu için kullanışsız bir yöntem, Sparhawk. Darbeyi bastırdığımızda topladığımız bütün arbaletler hâlâ bizde. Çoğunu bozdum ama onları yeniden onarmam uzun sürmez. Engessa-Atan ve teknik danışmanlarla beraber kuzeye gideceğim. Engessa halkını arbaletin yasal bir savaş silahı olduğuna ikna etmeyi deneyebilir. Ben de onu nasıl kullanacaklarını öğretirim."

"Size sonra, Atana'da katılacağım," dedi Kring. "Tikume'nin okçularını şehre getirmem lazım. Peloi'ler ormanlarda kaybolmaya yatkındır."

"Boş ver, Mirtai," dedi gözleri aniden ışıldamaya başlayan dişi deve Ehlana. "Sana burada ihtiyacım olacak."

“Nişanlım ve babam savaşa gidiyor, Ehlana,” diye itiraz etti Mirtai. “Benim geride kalmamı bekleyemezsin.”

“Evet, beklerim. Sen gidemezsin ve son sözüm bu.”

“Huzurdan ayrılabilir miyim?” diye soğukça sordu Mirtai.

“Nasıl istersen.”

Mirtai kapıdan fırtına gibi fırladı.

“Bütün mobilyaları kırma,” diye arkasından seslendi Ehlana.

‘ Aslında bu, çok küçük bir iç krizdi, ama yine de bir krizdi, çünkü Prenses Danae kaçan kedisi hemen bulunmazsa öleceğini ilan etmişti. Taht odasında kucaklara çıkıp yalvararak, güzel sözlerle ikna etmeye çalışarak ağlaya ağlaya dolaşıyordu. Sparhawk, kızının birisinin kucağında otururken onun kararına yapacağı yıkıcı etkiyi bir kez daha görebiliyordu. “Lütfen kedimi bulmama yardım et, Sarabian,” dedi, İmparator’un yanağına minik eliyle dokunarak. Sparhawk, Danae’yle ilişkisinde ilk kuralın onun dokunmasına asla izin vermemek olduğunu, çok uzun zaman önce öğrenmişti. Size bir dokundu mu, artık kaybetmiştiniz.

“Hepimizin temiz havaya ihtiyacı var, değil mi?” dedi Sarabian. “Bu odada bir haftadan fazladır oturuyoruz. Niçin görüşmelerimizi ertelemiyor ve gidip Prenses Danae’nin kedisini bulmuyoruz? Sanırım geri geldiğimizde hepimiz tazelenmiş olacağız.”

Danae bir sıfır önde, diye gülümsedi Sparhawk.

“Bakın ne diyeceğim,” diye devam etti Sarabian. “Güzel bir sabah. Niye küçük bir gezi yapmıyoruz? Mutfağa haber yollataca-ğım. Öğlen yemeğimizi çimenlerin üzerinde yiyebiliriz.” Eli adamın kalbinin üzerinde duran Danae’ye gülümsedi. “Mmrr’m küçük sahibesine dönüşünü kutlayacağız.”

“Ne harika bir fikir,” diye ellerini çırparak bağırdı Danae. “Çok akıllısın, Sarabian.”

Hepsi hoşgörüyle gülümseyerek ayağa kalktılar. Sparhawk, kişisel olarak İmparator’un haklı olduğunu kabul etti. Bütün gün süren toplantılar hepsinin kafasını karıştırmaya başlamıştı. Kızının yanma gidip onu kucağına aldı.

“Ben yürüyebilirim, baba,” diye itiraz etti kız.

“Evet ama ben daha hızlı yürüyebilirim. Benim bacaklarım daha uzun. Hem Mmrr’ı mümkün olduğunca çabuk bulmak istiyoruz, değil mi?”

Danae adama dik dik baktı.

“Herkesi kontrol altına aldın,” diye mırıldandı kızına. “Onları etrafta koyun gibi sürmen gerekmiyor. Bütün bunlar niçin? Ne zaman istersen Mmrr’ı çağırabilirsin. Aslında neyin peşindesin?”

“Daha çok meşgul olmadan önce çözülmesi gereken birtakım şeyler var, Sparhawk ve hepiniz bir odanın içine bir kümes dolusu tavuk gibi tıkılmışken hiçbir şey yapamam. Sizi oradan çıkarmak gerekiyordu ki işleri yoluna koyabileyim.”

“Mmrr gerçekten kayıp mı?”

“Şey, elbette ki değil. Nerede olduğunu biliyorum. Biraz önce gidip ona bir süre çekirgeleri kovalamasını söyledim.”

“Sen nelerden bahsediyordun? Yoluna koymak istediğin şeyler tam olarak nedir?”

“İzle, Sparhawk,” dedi kız. “İzle ve öğren.”

“Bu asla olmaz, Kalten,” dedi, Alean kederli bir kabulleniş sesiyle. Arkalarından pek uzak olmayan bir mesafeden gelen Sparhawk ve Danae’yle birlikte açılır kapanır köprüyü geçiyorlardı.

“Ne demek, olmaz?”

“Sen bir şövalyesin ve bense sadece bir köylü kızı. Niye durumu olduğu gibi bırakmıyoruz?”

“Çünkü seninle evlenmek istiyorum.”

Kız sevecen bir tavırla adamın yüzüne dokundu. “Seninle evlenebilmek için her şeyi verebilirdim ama evlenemem.”

“Niye olmayacağını bilmek istiyorum.”

“Sana söyledim ya. Biz farklı sosyal sınıflardan geliyoruz. Bir köylü kızı, bir şövalyeyle evlenemez. İnsanlar bize güler ve benim hakkımda tatsız şeyler konuşurlar.”

“Sadece bir kez,” diye yumruğunu sıkarak belirtti Kalten.

“Bütün dünyayla savaşamazsm, aşkım,” diye iç çekti kadın.

“Elbette savaşırım - özellikle de bahsettiğimiz dünya, Cimmura sarayını istila eden kelebeklerden ibaretse. Öğlen yemeğinden önce bir düzinesini öldürebilirim.”

“Hayır!” dedi sertçe. “Öldürmek yok! Bunun sonucunun ne olacağını gömüyor musun? İnsanlar benden nefret etmeye başlayacak. Asla dostumuz olmayacak. Bu senin için sorun değil, çünkü sen Prens Sparhawk ya da Lord Vanion’un seni yollayacağı bir savaşta olacaksın ve ben tamamen yanlız olacağım. Buna katlanamam.”

“Seninle evlenmek istiyorum!” diye neredeyse bağırdı adam.

“Bu benim hayatımı da eksiksiz kılacak, sevgili aşkım,” diye iç çekti, “ama imkânsız.”

“Bunu halletmeni istiyorum, Sparhawk,” dedi Danae.

“Sus, yavaş ol. Bizi duyacaklar.”

“Bizi ne duyabilirler, ne de görebilirler, Sparhawk.”

“Büyü mü yaptın?”

“Doğal olarak. Bu insanların bizi dikkate almamasını sağlayan küçük kullanışlı bir büyüdür. Bizim burada olduğumuzu biliyorlar ama düşüncelerinde bize karşı hiçbir ilgi göstermiyorlar.”

“Anlıyorum. Bu aynı zamanda kulak misafiri olmanın ahlaki sakıncasını da çözüyor, değil mi?”

“Sen neden bahsediyorsun, Sparhawk? Benim kulak misafiri olmakla ilgili ahlaki hiçbir sorunum yok. Ben daima kulak misafiri olurum. İnsanların ne yaptığını başka nasıl izlemem beklenebilir ki? Anneye, Alean’a bir unvan vermesini söyle, ki Kalten’le evlenebilsinler. Bunu ben hallederdim ama meşgulüm. Sen ilgilen.”

“Bahsettiğin şey bu muydu?”

“Elbette. Bu saçma sorularla vakit kaybetme, Sparhawk. Bugün işimiz çok.”

“Seni seviyorum, Berit-Şövalye,” dedi biraz üzgün bir tavırla İmparatoriçe Elysoun, “ama onu da seviyorum.”

“Peki sevdiğin kaç kişi daha var, Elysoun?” diye iğnelercesine sordu Berit.

“Sayışım unuttum,” diye omuz silkti çıplak göğüslü İmparatoriçe. “Sarabian umursamıyor. Niye sen umursayasın ki?”

“O zaman ilişkimiz bitti mi? Beni bir daha görmek istemiyor musun?”

“Saçmalama, Berit-Şövalye. Elbette seni bir daha görmek istiyorum - elimden geldiği kadar sık. Sadece onu da görmem gereken zamanlar olacak. Biliyorsun ki sana bunu söylemem gerekmiyor ama o kadar tatlısın ki senin arkandan …” Bir sözcük aradı.

“Sadakatsizlik mi?” dedi genç adam kabaca.

“Ben asla sadakatsiz olmadım,” dedi içerlemişçe. “Bunu hemen geri al. Ben bütün saraydaki en sadık hanımım. Aynı anda en azında bir düzine genç adama sadığım.”

Berit birden kahkaha attı.

“Komik olan nedir?”

“Hiçbir şey, Elysoun,” dedi gerçek bir sevecenlikle. “O kadar hoşsun ki gülmeden edemiyorum.”

Kadın iç çekti. “Siz erkekler bu işleri böylesine ciddiye almasa-nız, hayat benim için çok daha kolay olacak. Aşkın bir eğlence olması gerekiyor ama hepiniz bu konuda kaşlarınızı çatıyor, kollarınızı havada sallıyorsunuz. Git ve bir süre için başka birini sev. Ben aldırmam. Herkes mutlu olduğu sürece, onları kimin mutlu ettiği, nin ne önemi var ki?”

Berit yeniden gülümsedi.

“Beni hâlâ seviyorsun, değil mi, Berit-Şövalye?”

“Elbette seviyorum, Elysoun.”

“İyi. O zaman her şey yolunda, değil mi?”

“Bütün bunlar da ne?” diye kızma sordu Sparhawk. Berit ve Elysoun’a çok yakın duruyorlardı - Sparhawk’i her durumda hafifçe utandıracak kadar yakın.

“Berit çıplak kızla biraz fazla derinden ilgilenmeye başladı,” dedi Danae. “Elysoun’un ona öğreteceği her şeyi öğrendi, bu yüzden dostluklarının biraz durulma zamanı geldi. Onun için başka planlarım var.”

“Hiç onu kendi planlarını yapmaya bırakmayı düşündün mü?”

“Saçmalama, Sparhawk. Her şeyi birbirine karıştıracaktır. Ben daima böyle meselelerle ilgilenirim. En iyi yaptığım şeylerden biri budur. Acele etmeliyiz. Kring ve Mirtai’ye de göz atmak istiyorum. Kring, Mirtai’ye onu pek mutlu etmeyecek bir şeyler söyleyecek. Bir patlama olursa önlemek için orada olmak istiyorum.”

Kring ve Mirtai’yi, sonbahar renkleriyle kıpkırmızı olmuş büyük bir ağacın altında, çimenlerin üzerinde oturur buldular. Mirtai mutfağın hazırladığı sepeti açmış içine bakıyordu. “Bir tür ölü kuş,” dedi kız.

“Sanırım medeni bir yiyecek,” dedi Kring, yüzünü iyice asmaya çalışarak.

“İkimiz de savaşçıyız, nişanlım,” diye yanıtladı kız, öğlen yemeği olarak hazırlanan şeye mutsuzca bakarak. “Bizim kırmızı et yememiz beklenir.”

“Stragen, bana bir seferinde, senin gençken bir kurt yediğini anlatmıştı,” dedi öyküyü aniden hatırlayan Kring.

“Evet,” dedi kısaca.

“Yani gerçekten yedin mi?” Adam afallamış görünüyordu. “Ben sadece benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm.”

“Acıkmıştım …” omuz silkti “ve durmak için vaktim yoktu. Kurdun tadı iyi değildi ve çiğdi. Pişirecek zamanım olsaydı daha iyi olabilirdi.”

“Sen tuhaf bir kadınsım, aşkım.”

“Beni bu yüzden seviyorsun, değil mi?”

“Şey - nedenlerden biri bu. Sorunumuz hakkında konuşmak istediğine emin misin?” Açıkça daha önce - bir çok kez - tartıştıkları konuya geri dönüyordu.

“Bu konuda konuşacak başka bir şey yok. İki kez evlenmemiz gerekiyor - bir kez Atana’da ve sonra Pelosia’ya döndüğümüzde, iki tören de tamam

olmadan gerçekten evlenmiş olmayacağız.” .

“Atana’daki törenden sonra yarı evli olacağız, değil mi?”

“Yarı evli yeterli değil, Kring. Ben bir bakireyim. ‘Yarı evli’ye gelene dek onu korumak için birçok adam öldürdüm. Senin de beklemen gerekiyor.”

Adam iç çekti. “Bu uzun zaman alacak, biliyorsun,” dedi kederli bir ses tonuyla.

“Atana’dan senin ülken o kadar uzak değil. Oraya kadar seninle yarışacağım.”

“Uzun sürecek olan yolculuk değil, Mirtai. Uzun olan Pelo-si’daki evlilikten önce annemin çadırında geçireceğin iki ay. Bizim âdetlerimizi ve törenlerimizi öğrenmen gerekecek.”

Kadın uzun ve sabit bir bakış fırlattı. “Sen ne yapmam gerektiğini söyledin bakayım?” Sesinde karanlık bir ton vardı.

“Bu bir gelenektir. Bir Peloi gelini daima törenden önce damadın annesiyle birlikte iki ay yaşar.”

“Niçin?”

“Damadı tanımak için.”

“Ben seni zaten tanıyorum.”

“Şey, evet, sanırım öyle, ama bu bir gelenek.”

“Saçma.”

“Gelenekler genelde öyledir ama ben Domi’yim, bu yüzden iyi örnek olmam lazım - ve sen de Doma olacaksın. Peloi kadınları, senden bekleneni yapmazsan sana saygı duymayacaktır.”

“Ben onlara saygı duymasını öğretirim.” Gözleri çelik gibi sertleşmişti.

Kring geriye dirseğinin üzerine yaslandı. “Ben de böyle düşünmenden korkmuştum,” diye içini çekti.

“Bu yüzden mi bu konudan daha önce bahsetmedin?”

“Doğru zamanı bekliyordum. Sepette şarap var mı? ikimiz de biraz gevşesek daha kolay olabilir.”

“Bekle. Sen anlattıktan sonra gevşeriz. Bu saçmalık da nedir?”

“Bakalım açıklayabilecek miyim?” Kafasını sıvazladı. “Halkımın ‘gelinin kocasmı tanıması’ dediği şey aslında onun sabah kahvaltısında ne sevdiği gibi şeyler anlamına gelmez. Bahsedilen şey, işin içindeki mülkiyettir.”

“Benim mülkiyetim yok, Kring. Ben bir köleyim.”

“Benimle evlendikten sonra öyle olmayacaksın. Çok varlıklı bir kadın olacaksın.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Peloi erkekleri, sadece silahlarına ve atlarına sahiptir. Diğer her şey kadınlara aittir. Daha önceden çaldığım bütün her şeyi -özellikle sığırları - anneme verdim. Ben evlene dek servetimi o korur. Bir kısmı onun hakkıdır. İşte bu iki ay onun içindir. Bu ikinize onu bölüşme konusunda anlaşmanız için zaman tanır.”

“Bizim için o kadar uzun sürmeyecek.”

“Şey, belki de öyle. Annem mantıklı bir kadındır ama ikinizin ayrıca kız kardeşlerime birer koca bulmanız da gerekecek. Bu kadar kalabalık olmasalardı, bu kadar zor olmayacaktı.”

“Kaç tane?” Sesi artık çok sertleşmişti.

“Ah sekiz, aslında.”

“Sekiz mi?”

“Babam çok enerjikti.”

“Annen de öyleymiş. Kız kardeşlerinin eli ayağı düzgün mü?”

“Aşağı yukarı. Ama hiçbiri senin kadar güzel değil, aşkım -kim senin kadar güzel olabilir ki?”

“Bu konuyu sonra konuşuruz. Kız kardeşlerinle ilgili bir sorun var, değil mi?”

Kring irkildi. “Bunu nereden bildin?”

“Seni tanıyorum, Kring. Son ana dek bu kız kardeşlerden hiç bahsetmedin. Bu onlar hakkında konuşmak istemediğin anlamına geliyor ve bu da bir sorun demektir. Nedir?”

“Onlar zengin olduklarını sanıyorlar. Bu da onları havaya sokuyor.”

“Hepsi few mu?”

“Çok kibirliler.”

“Ben onlara alçakgönüllülüğü öğretirim.” Omuz silkti. “Sadece sekiz olduklarına göre hepsini bir seferde halledebilirim. Onları sadece en yakın otlağa, bir saat için götüreceğim. Döndüklerinde ok alçakgönüllü - ve annenle birlikte seçtiğimiz kocalarla evlenmeye hevesli - olacaklar. Benden uzak durmak için her şeye gönül-ü olmaları adına elimden geleni yapacağım. Annenle mülkiyet ölüşümünü sabah halledebilir, kız kardeşlerini öğlen uygarlaştınr ve aynı akşam senle evlenebiliriz.”

“Böyle olamaz, aşkım.”

“Bu kez olacak. Bekleme konusunda en az senin kadar hevessizim. Niye buraya gelip beni öpmüyorsun? Şimdi her şey çözüldü ve bu fırsatın

avantajını kullanmalıyız.”

Adam sırıttı. “Haklısın, aşkım.” Onu kollarının arasına alıp öptü. Öpücük başlangıçta çok nazikti ama bu fazla uzun sürmedi. İşler kısa süre içinde vahşileşti.

“Bu çok iyi gidecek,” dedi kendini beğenmiş bir tavırla Danae. “Mirtai’nin Kring’in annesiyle beraber yaşama fikrine nasıl tepki vereceğine emin değildim ama artık her şeyi kontrol altına aldı.”

“Biliyorsun ki Peloi’leri tedirgin edecek,” dedi Sparhawk.

“Ölmeyecekler korkma,” diye omuz silkti Prenses. “Zaten onların gelenekleri çok eskidi. Gözlerini modern dünyaya açmaları için Mirtai gibi birine ihtiyaçlan var. Haydi gidelim, Sparhawk. Daha işimiz bitmedi.”

“Bu ne kadardır sürüyor?” dedi biraz şaşkın bir sesle Stragen.

“Benim küçüklüğümden beri,” dedi Melidere. “Babam kalıpları ben yedi yaşındayken yapmış.”

“Ne yaptığınızın farkında mısınız, Barones?”

“Resmiyetten vazgeçeceğinizi düşünmüştüm, Milord Stragen.” Adama gülümsedi.

Adam bunu umursamadı. “Eosia’daki bütün krallıkların ekonomilerine doğrudan bir darbe vurdun. Bu canavarca!”

“Ah, ciddi ol, Stragen.”

“Madeni paranın değerini düşürdün!”

“Aslında ben düşürmedim ama bu senin için ne fark ettiriyor ki?”

“Çünkü ben bir hırsızım! Sen, şu ana dek çaldığım her şeyin değerini düşürdün!”

“Hiç de değil. Altın paraların değerinin gerçek ağırlıklarıyla hiçbir ilgisi yoktur, insan hükümetlerinden hoşlanmayabilir ama güvenirler. Eğer hükümet, bu paranın değeri yarım altın diyorsa değeri o kadardır. Değer anlaşma üzerine belirlenir ağırlık üzerine değil. Eğer paranın eğelenmiş bir kenarı varsa üstüne basılmış değerini taşır. Ben aslında hiçbir şey çalmadım.”

“Sen bir suçlusun, Melidere.”

“Ben bir şey çalmamışsam nasıl suçlu olabilirim?”

“Ya ne yaptığını fark ederlerse?”

“Ederlerse ne olmuş? Bu konuda hiçbir şey yapamazlar. Eğer bana bir şey söylemeye ya da yapmaya kalkarlarsa etrafa bütün hikâyeyi yayarım ve Eosia’nın bütün hükümetleri, insanlar artık paralarına güvenmediği için çöker.” Adamın yanağına dokundu. “O kadar masumsun ki, Stragen. Sanırım senden bu yüzden hoşlanıyorum. Ahlaksızmış gibi davranıyorsun ama aslında küçük bir çocuk gibisin.”

“Bunu bana niçin anlattın?”

“Çünkü bir ortağa ihtiyacım var. Eosia’da bu işleri halledebilirim ama Tamuli’ye de bulaşmak kendi kaynaklarımı biraz zorlayabilir. Senin burada bağlantıların var, benim yok. Sana işi öğreteceğim ve Tamuli’yi sana kiralayacağım. Sana bir unvan satın alıp işleri ayarlayacağım ki hemen başlayabilesin.”

Stragen’in gözleri kısıldı. Niçin?” diye sordu. “Niye bu kadar cömertsin?”

“Ben cömert değilim, Stragen. Her ay kiranı ödeyeceksin. Ve altın paralarla ödemeyeceksin. Ben külçe istiyorum, Stragen - tartabileceğim güzel, som külçeler - ve bakır karıştırmaya da kalkma. Eğer bunu denersen gırtlağını kestiririm.”

“Tanıdığım en zorlu kadınsın, Melidere.” Ondan biraz korkmuş gibiydi.

“Sadece bazı yerlerde, Stragen,” diye çapkınca gülümsedi kadın. “Geri kalanım oldukça yumuşaktır. Ah, bu söz bana hatırlattı; evleneceğiz.”

“Biz ne?”

“Ortaklık kutsal değildir, Milord; ama evlilikler kutsaldır. Evlilik senin üzerindeki kontrolümü arttıracak, senin gibi bir adama güvenirsem aptalım demektir.”

“Ya evlenmek istemezsem?” Adamın sesi şimdi biraz umutsuz çıkıyordu.

“Bu çok körü, Stragen çünkü hoşlan ya da hoşlanma, benimle evleneceksin.”

“Eğer evlenemezsem beni öldürteceksin sanırım.”

“Elbette. Bu bilgiyle ortalıkta dolaşmana izin veremem. Bu düşünceye alışacaksınız, Milord. Seni çılgınlar gibi mutlu - ve üstelik de inanılmaz derecede zengin - yapabilecek bir konumdayım. Daha öne hiç böyle bir teklif aldın mı?”

Yine de Stragen’in gözlerinde saf bir panik okunuyordu.

“İşte bu beklemediğim bir şey,” dedi Sparhawk ile birlikte çimenliği geçerlerken Danae.

Sparhawk, konuşamayacak kadar şok olmuştu. “Melidere’nin bu küçük hobisini bilmiyordun, değil mi?”

“Ah, elbettte biliyordum, Sparhawk. Melidere, annenin sarayına giden yolu birkaç sene önce satın aldı.”

“Satın aldı?”

“Yaşlı bir kontese yolundan çekilmesi için para ödedi. Benim beklemediğim şey Stragen’e doğrudan yaklaşımıydı. İşleri biraz yumuşatacağını düşünmüştüm ama Melidere sadece iş konuştu. Onu küçük

ve düzgün parçalar halinde dilimledi, bunu yaparken de Stragen'e kımıldayacak hiçbir yer bırakmadı. Sanırım onu yanlış değerlendirmişim."

"Hayır, aslında Stragen'i yanlış değerlendirmişsin. Melidere ona karşı başarı şansı olan tek yolu kullandı. Onu dilimlemeden önce tabağa çatalla sabitlemen gerekir. Büyük ihtimalle sıradan bir evlilik teklifini dinlemeyecekti, bu yüzden Melidere sadece iş konuştu. Evlilik olayın önemsiz bir bölümüydü."

"Melidere için değildi."

"Evet, biliyorum. Ama doğru olanı yaptı. Biliyorsun, gidip bu konuyu annene anlatacağım."

"Hayır, doğrusu anlatmayacaksın. Onu duydun. Anne bu konuda hiçbir şey yapamayacak ve senin bütün yaptığın sadece onu üzmek olacak."

"Milyonlar çalıyorlar, Aphrael."

"Hiçbir şey çalmıyorlar, Sparhawk. Yaptıkları hiçbir şekilde paranın değerini değiştirmez, işin aslına indiğinde, aslında servet yaratıyorlar. Bütün dünya için daha iyi olacak." "Senin bu konudaki mantığını anlayamıyorum." "Anlaman gerekmiyor, baba," dedi sevimli bir şekilde. "Sadece sözüme güven." Eliyle gösterdi. "Şimdi oraya gitmeliyiz."

'Orası' Sephrenia ve Vanion'un yan yana yürüdüğü hendeğin çimenlik kıyışıydı. Sparhawk bu fiili görünmezliğe artık alışıyordu ama arkadaşlarından birinin onun varlığını fark etmeden doğrudan yüzüne bakması hâlâ tuhaftı.

"Bu kesinlikle yöreye ait balığın cinsine bağlı," diye açıklıyordu Vanion. Sparhawk açıkladığını fark etmişti çünkü Vanion 'vaaz verme' sesine benzeyen 'açıklama' tonunu kullanıyordu. Vanion nesillerce Pandion çömezlerini uyutmuştu - hem konferans salonunda, hem de kilisede.

"Niçin böyle konuşuyor?" diye sordu Danae.

“Çünkü korkuyor,” diye iç çekti Sparhawk.

“Sephrenia’dan mı? Vanion hiçbir şeyden korkmaz - bırak Sephrenia’yi. Onu seviyor.”

“Onu korkutan da bu zaten. Ne diyeceğini bilmiyor. Yanlış bir şey söylerse her şey yeniden yıkılabilir.”

“Şimdi,” diye konferansını sürdürdü Vanion, “sıcak su balıkları ve soğuk su balıklan vardır. Sazan sıcak su sever, alabalık soğuk.”

Sephrenia’mn gözleri etrafa donuk bakmaya başlamıştı.

“Hendekteki su uzun süredir duruyor, bu yüzden oldukça sıcaktır. Bu alabalığı konu dışı bırakıyor, değil mi?”

“Sanırım,” diye içini çekti Sephrenia.

“Ama bu burada başka bir balık yetiştiremezsin anlamına gelmez. Gerçekten iyi bir aşçı, sazanla harikalar yaratabilir - ve suyun temiz kalmasına yardımcı olurlar. Durgun suyu bir sazan sürüsünden daha iyi hiçbir şey temizleyemez.”

“Evet,” diye iç çekti kadm. “Olmadığına eminim.”

“Ne adına böyle yapıyor?” diye patladı Danae.

“Buna ‘yumurta kabuklarının üstünde yürümek’ denir,” diye açıkladı Sparhawk. “Büyük ihtimalle uzun bir süre boyunca da havadan bahsedecek.”

“Anlamlı bir konuda onunla doğrudan konuşmazsa bir daha asla bir araya gelemeyecekler.”

“Vanion büyük ihtimalle başka bir şey yapmayacak, Aphrael. Sanırım ilk adımı, Sephrenia’nın atması gerekecek.”

“Onu buldum!” diye çimenliğin diğer tarafından bağırdı Talen. “Bu ağacın üstünde!”

“Ah, tüh be!” dedi kızgınca Danae. “Onu biraz daha bulmaması gerekiyordu - ve kedi ağacın üstünde ne yapıyor? Hiçbir ağaca tırmanmaması gerekiyordu.”

“Bu işi bitirsek iyi olur,” dedi Sparhawk. “Herkes oraya doğru gidiyor. Büyünü kaldırsan iyi olur.”

“Ya Vanion ile Sephrenia?”

“Niye bu işi kendi başlarına çözmelerine izin vermiyorsun?

“Çünkü önümüzdeki on yıl boyunca balıktan başka bir şeyden bahsetmeyecek de ondan.”

“Sephrenia, bir süre daha bu balık konferanslarını dinleyecek, Danae, sonra da konuya girecektir. Vanion aslında balıktan bahsetmiyor. Eğer o da hazırsa kendisinin de barış için hazır olduğunu anlatıyor.”

“Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Neredeyse haşlanmış sazan tarifi yapmak üzereydi.”

“Sen öyle söylediğini duyuyorsun ama aslında ondan bahsetmiyor. İki kulağınla da dinlemeyi öğrenmelisin, Danae.”

“Elemler!” dedi, gözlerini yukarıya doğru yuvarlayarak.

Sonra Kalten’in bağırışını duydular. “Dikkat et!”

Sparhawk, diğerlerinin etrafında toplandığı uzun akça ağaca dikkatle baktı. Talen en üst dalların arasında en ince daim üzerinde yavaş yavaş vahşi bakışlı Mmrr’a doğru ilerliyordu. İşler iyi gitmiyordu. Dal Mmrr’ı taşıyacak kadar güçlüydü ama Talen çok ağırdı. Dal eğilmeye başladı ve dibinden gelen tatsız çatırdama sesleri vardı.

“Talen,” diye yeniden bağırdı Kalten, “geri dön!”

Ama, artık elbette çok geçti. Dal gövdeden tamamen kopmadı. Kökünün dibinden sökülüp ağacm yanını soyarak aşağı indi, Talen umutsuz bir hamleyle şaşkın, korkmuş kediyi yakaladı ve baş aşağı aşağıdaki dallara doğru düşmeye başladı.

Durum hâlâ düzeltilebilirdi. Çeşitli seviyede büyüler bilen Kilise Şövalyeleri ve Sephrenia oradaydı. Aphrael de Sparhawk'm omuzunda oraya doğru gidiyordu. Sorun kimsenin Talen'i tam olarak görememesiydi. Akçaağacm büyük yapraklan vardı ve yapraklar dalların arasından düşen çocuğu tamamen gizliyordu. Düşerken dallara çarpmasını duyabildiler. Bir seri sert darbe ve ağır vuruşlar eşliğinde hırıltılar, keskin acı çığlıkları. Sonra en alt yaprakların arasından gözükerek ağacın altındaki çimenlerin üstüne elinde hâlâ Mmrr'ı tutarak küt diye düştü ve ayağa kalkmadı. "Talen!" diye dehşet içinde çığlık attı Danae.

Sephrenia, Sarabian'ın doktorlarının görüşlerini onayladı. Ta-len'in ciddi bir şeyi yoktu. Bazı yerleri yaralanıp çürümüştü. Kırıl-mayıp onu bayıltan bir dal yüzünden alnında büyük, çirkin bir şişlik vardı, ama Sephrenia şiddetli bir baş ağrısı dışında, bu düşüşün kalıcı bir etkisi olmayacağı konusunda onları temin etti.

Ama Prenses Danae sakinleştirilecek bir durumda değildi. Yatağın etrafında koşturup baygın Talen'in her kımıldanışı ya da hafif bir ses çıkarışında, küçük çığlıklar atarak dehşete düşüyordu.

Sparhawk, sonunda onu yakayıp odadan dışarı çıkardı. Orada mucizelere tanık olmamaları gereken insanlar vardı. "İşler kontrolünden çıktı, değil mi, Aphrael?" diye aklı başından gitmiş Çocuk Tanrıça'ya söylendi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İnsanlarla oynayıp durmandan - eğer onları yanlız bırakırsan kendi kendilerine düzeltebilecekleri şeyleri düzeltmeye çalışmandan - ve bu süre içinde neredeyse Talen'i öldürmenden."

"Onun ağaçtan düşmesi benim suçum değildi."

“O zaman kimin suçuydu?” Mantıksal olarak söylediklerinin adil olmadığını biliyordu ama belki de artık burnunu etrafa sokup duran küçük Tanrıça’nın biraz durulma zamanının geldiğini düşündü. “Çok fazla karışıyorsun, Aphrael,” dedi. “İnsanların kendi yaşantılarını yaşamalarına ve kendi hatalarını yapmalarına izin verilmelidir. Hatalarımızı kendimiz düzeltebiliriz, eğer bize bu şansı verirsen. Sanırım işin aslına bakıldığında, sadece senin bir şey yapamaman demek her zaman yapamazsın anlamına gelmez. Bunu düşünmelisin.”

Kız uzun bir süre adama bakmasının ardından aniden gözyaşlarına boğuldu.

“Tikume’nin okçuları onlara yardım edebilirler,” dedi ikisi de mazgalların üzerinde yalnız kaldıkları zaman Vanion, Sparhawk’a. “Ulath, Troll’ler konusunda haklı. Göğüs göğüse savaşa girmeden önce kesinlikle onları yavaşlatmak gerekli.”

“Ve Khalad’m arbaletler hakkındaki fikri de hiç körü değil.”

“Doğru. Tanrıya şükür ki onu da yanında getirmişsin.” Eğitmen dudaklarını büzdü. “Cimmura’ya döndükten sonra Khalad’m eğitimiyle kişisel olarak ilgilenmeni istiyorum, Sparhawk. Politika, diplomasi ve Kilise Yasaları hakkında da askeri konular kadar eğitim aldığına emin olalım. Sanırım tarikatımızda çok fazla ilerleyecek ve herhangi bir konum için hazır olmasını istiyorum.”

“Senin ki için bile mi?”

“Tuhaf şeyler olur.”

Sparhawk, Vanion’un o sabah balıklar hakkındaki nutkunu hatırladı. “Sephrenia’la ilgili bir gelişme kaydettiniz mi?”

“Eğer sorduğun buysa, birbirimizle konuşuyoruz.”

“Onu sormadım. Niye onunla doğrudan konuşmuyorsun? -hava durumu veya kuşların dalda nasıl durdukları ya da hendekte ne tip bir balık

yaşayabilirden daha önemli bir konuda?”

Vanion sert bir bakış attı. “Niye kendi işinle ilgilenmiyorsun?”

“Bu benim işim, Vanion. Aranızda bir uçurum varken ne o iş görebilir ne de sen. Sana ihtiyacım var-her ikinize de - buzlar eriyene kadar her ikinizi de güvenemem.”

“Cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ediyorum, Sparhawk. Bir tek yanlış hareket her şeyi mahvedebilir.”

“O zaman hareket etmemekte aynı şey olabilir. Sephrenia, ilk adımı senden bekliyor. Onu çok fazla bekletme.”

Stragen mazgallara geldi. “Kendine geldi,” diye haber verdi. “Pek tutarlı değil ve gözleri odaklanmıyor ama kendinde. Kızın onun için velvele yapıyor, Sparhawk.”

“Ondan hoşlanıyor,” diye omuz silkti Sparhawk. “Herkese bir gün onunla evleneceğini söylüyor.”

“Küçük kızlar tuhaftır, değil mi?”

“Ah, evet ve Danae de en tuhaflarıdır.”

“ikinizi yalnız yakalabildiğim için memnunum,” dedi Stragen. Diğerlerine bahsetmeden önce sizinle konuşmak istediğim bir şey var.” Stragen farkında olmadan sağ elinde tuttuğu iki altın Elene parasıyla oynuyordu. Dikkatli bir şekilde parmaklarının ucuyla eğelenmiş kenarı yokluyor ve ağırlığına karar vermeye çalışır gibj hafifçe tartıyordu. Barones Melidere’in itirafı, adamın huzurunu biraz kaçırmış gibiydi. “Zalasta’nm minik öfke krizi düşündüğümüz kadar mantıksız değil. Troll’leri kuzey Atan’m üzerine yollamak bize karşı yaptığı en bozucu şey. Elbette bunu halletmemiz gerekiyor ama bir sonraki saldırısına kendimizi hazırlamaya başlasak daha iyi olur sanırım. Troll’ler doğru yönlendirililirlerse daha fazla denetime gerek duymazlar, bu yüzden Zalasta yeni bir şey yapmak için serbest olacaktır, ne dersiniz?”

“Büyük ihtimalle,” dedi Sparhawk.

“Şimdi, hatalı olabilirim …”

“Ama öyle olduğunu sanmıyorsun,” diye adamın cümlesini alay edercesine tamamladı Vanion.

“Bugün biraz hassas, değil mi?” dedi Stragen, Sparhawk’a.

“Kafasında çok şey var.”

“Benim tahminim, Zalasta’nm sonraki hamlesi, Sarabian ve Eh-lana’mn hapishane hücresi yokluğundan tutuklayamadıkları şu komplocuları içerecek.”

“Ama rahatça Parok, Amador ve Elron’un batı Tamuli’de topladıkları orduları da içerebilir,” diye ona katılmadı Vanion.

Stragen olumsuzca başını salladı. “Bu ordular Kilise Şövalyeleri’ni kıtadan uzak tutmak için Cyrgon’un özel emirleriyle toplandılar Lord Vanion. Zalasta onları şimdi riske atarsa, bu konuda Cyrgon’a cevap vermesi gerekir ve henüz o kadar cesur olduğunu sanmıyorum.”

“Belki de haklısın,” dedi Vanion. “Tamam, diyelim ki şu ikinci sınıf komplocuları kullanacak. Sarabian ve Ehlana çoktan onları tutuklamak için gerekli hazırlıkları yaptılar.”

“Niye onları tutuklamakla uğraşalım ki, Lordum?”

“Öncelikle sokakları onlardan temizlemek için. Sonra devlete ihanetten suçlu olmaları gibi küçük bir ayrıntı daha var. Buna kalkıştılar ve cezalandırılmaları lazım.”

“Niçin?”

“İbret olmaları için, be salak!” diye parladı Vanion.

“Evet, sokakları onlardan temizlemenin önemli olduğunu kabul ediyorum Lord Vanion, ama insanları ibret olarak göstermek içm çok daha etkileyici yollar vardır - hatta sadece daha etkileyici de değil, kesinlikle çok daha ürkütücü. Polisleri insanları tutuklamak için yolladığınızda çok gürültü olur ve gürültüyü duyan diğerleri de kaçmayı becerir. Üstelik şu bezdirici, pahalı ve kesin olmayan davalar var.”

“Aklında başka bir seçenek var, sanırım,” dedi Sparhawk.

“Doğal olarak. Niye önce idam sonra dava olmuyor?”

İkisi de ona bakakaldılar.

“Geçen günkü fikri biraz daha genişletiyorum,” dedi Stragen. “Caalador ve ben idamları gözden uzak yapacak midesi bulanma-yan profesyonelleri kullanabiliriz.”

“Sen cinayetten bahsediyorsun, Stragen,” diye suçladı Vanion.

“Evet, niye olmasın, Lord Vanion, sanırım bazı insanlar bu yüzden bu tanımı kullanır. Sanırım, ‘ibret’in arkasındaki esas fikir aynı suçu işlemesinler diye diğerlerini korkutmak. Bu pek işe yaramaz çünkü suçlular yakalanıp cezalandırılma şanslarının çok az olduğunu bilirler.” Omuz silkti. “Bu işteki tehlikelerden biri bu. Biz profesyonel suçlular daima yasalara karşı çıkarız. Bununla beraber kendi yasalarımıza uyarız. Kendi toplumumuzun insanları, yasalara karşı çıkanları yargılamanın inceliğine katlanamazlar. Sadece öldürülürler. Ne aklanma vardır, ne af, ne son anda hapisten kaçma. Ölüm. Nokta. Dava kapandı. Düzenli toplumda adalet yavaştır ve değişebilir. Bizdeyse tam tersidir. İnsanların dürüst olması için korku kullanmak istiyorsanız, gerçek korkuyu kullanın.”

“Bu olabilir, Vanion,” diye deneme niteliğinde önerdi Sparhawk.

“Bunu gerçekten düşünmüyorsun, değil mi? Etrafta binlerce insan var! Tarihte ki en büyük kitle katliamından bahsediyorsunuz!”

“En azından rekorlar kitabına ismimi yazdırmak için bir yol,” diye omuz silkti Stragen. “Caalador ve ben, büyük ihtimalle bunu zaten yapacağız. İkimiz de sabırsız insanlarız. Bu konuda sizi rahatsız etmeyecektim ama görüşlerinizi almayı düşündüm. Sephrenia ve Ehlana’ya söyleyecek miyiz yoksa devam edip onların canını sıkmayacak mıyız? Göreceli ahlak hakkındaki tartışmalar çok bezdiricidir, ha? Bu işin özü, Zalasta’nın aklını çok daha oynatacak bir şey bulmaya ihtiyacımız var ve bence bu olabilir. Yakın bir gelecekte sabah uyanıp kendini tamamen yalnız bulduğunda bu ona gidişatının bilgece olup olmadığı hakkında yeni bir fikir verebilir.

Ah, bu arada Berit ve Xanetia’yi ödünç aldım. Cynesga Büyükelçiliği çevresinde dolaşıyorlar ki Xanetia içerdeki insanların zihinlerini kendi serpme ağıyla tarayabilsin. Çabucak birkaç isim aldık ama daha çok olduğuna eminim.”

“Birisinin düşüncelerini okuyabilmek için onunla aynı odada olması gerekmiyor mu?” diye sordu Vanion.

“Pek emin değil. Daha önce yeteneğinin sınırlarını ölçme fırsatına sahip olmamış. Bugünkü araştırma gezisi bir tür deneyim havasında. Eğer başaramazsa, ihtiyacımız olanları avlayabilmesi için onu içeri sokmak için bir yol bulacağım. Duvarlardan içeri uzanıp içerdekilerin isimlerini çekip çıkaracağını umuyoruz. Caalador ve ben mümkün olduğunca çok bilgi ve isim istiyoruz. Tarihin en büyük kitle katliamını düzenlemek çok karmaşık bir iş ve bunu iki kez yapmak istemiyoruz.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

“BU SAPTIRMACA,” dedi ertesi sabah Ulath. İmparator Sarabian’m getirdiği raporlardan birini indirdi. “Kurtadamlar, vampirler ve gulyabaniler sadece yanılsamadır, bu yüzden kimseye zarar ve-rerrîezler ve bu Atan garnizonlarına yapılan saldırılar, işleri karıştırmaya devam etmek için yapılan intihar girişimlerinden başka bir şey değil. Daha önce yaptıklarının biraz daha fazlası sadece.”

“Haklı,” diye onayladı Sparhawk. “Bunların hiçbiri yeni değil ve Atanları yerlerinde tutmak dışında hiçbir gerçek amaçlan yok.”

“Ne yazık ki, çok başarılı oluyorlar,” dedi Bevier. “Bütün bunlar gerçekleşirken Atan garnizonlarını Betuana’ya yardım etmek için azaltamayız.”

“Lord Vanion’un garnizonlardan müfrezeler ayırma fikri biraz yardımcı olacaktır,” diye itiraz etti Sör Sparhawk.

“Evet, Majesteleri,” diye sordu, “ama yeterli olacak mı?”

“Olması gerekiyor,” dedi Vanion. “Şu anda bütün ayırabileceğimiz bu. Atanlardan bahsediyoruz, işin içine onlar girdiğinde sayılan o kadar önemli değildir. Bir Atan tek basma yarım bir ordu sayılır.”

Stragen, Sparhawk ile işaretleşti ve iki adam kahvaltı dolu masaya doğru uzaklaştılar. Sarışın hırsız, büyük bir özenle bir pasta seçti. “İşe yaradı,” dedi yavaşça. “Xanetia’nin düşüncelerini çaldığı kişiyi görmesi gerekiyor ve Berit büyükelçiliğe oldukça yakın yüksek bir bina buldu. Xanetia’nin, büyükelçinin odasına bakan pencerenin önünde oturabileceği rahat bir odası var. Bizim için bütün bilgileri - ve isimleri - topluyor.”

“Bunları niçin diğerlerinden saklıyoruz?”

“Çünkü Caalador ve ben, bilgileri dün sana bahsettiğim dünya rekorunu kırmak için kullanacağız. Sarabian daha onaylamadı, yani bilmesi gerekmeyen bir şey yüzünden onu rahatsız etmeyelim, en azından cesetleri güzel yığınlar halinde bir araya toplayana dek.”

Ertesi gün Prenses Danae hastalandı. Açıkça tanımlanabilen hiçbir şey yoktu. Ne ateş, ne kızarıklık ne de öksürük vardı - sadece bir tür bitkinlik. Prenses iştahsız görünüyordu ve onu uyandırmak zorlaşmıştı.

“Geçen aykinin aynısı,” diye endişeli anne babayı sakinleştirmeye çalıştı. Mirtai. “Sadece kuvvet ilacına ihtiyacı var.”

Ama Sparhawk, Mirtai’nin hatalı olduğunu biliyordu. Danae geçen ay hasta değildi. Çocuk Tanrıça, aynı anda iki yerde birden olma yeteneğini ciddiye almıyordu ama babası, onun dikkatinin bir yerde olanlara iyice odaklandığında, diğer tarafta yan koma halinde göründüğünü biliyordu. Bu hastalıksa, bir şekilde çok farklıydı. “Bir kuvvet şurubu denesene Ehlana,” diye önerdi adam. “Gidip SephreniaTa konuşacağım. Belki onun aklına başka bir şey gelir.”

Sephrenia’yı odasında huysuz bir şekilde otururken buldu. Pencereden dışarıya bakıyordu ama manzarayı görmediği oldukça açıktı. “Bir sorunumuz var, küçük ana,” dedi adam kapıyı kaparken. “Danae hasta.”

Kadının gözleri şaşkındı. “Saçma, Sparhawk. O hasta olmaz. Olamaz.”

“Ben de öyle düşündüm, ama tıpkı hasta gibi. Elle tutulur bir şey yok, ne belirti ne de başka bir şey, ama kesinlikle iyi değil.”

Sephrenia ayağa kalktı. “Gelip bir baksam iyi olacak. Belki sorunun ne olduğunu anlattırabilirim. Yalnız mı?”

“Hayır. Yanında Ehlana var. Gitmeye istekli olduğunu sanmıyorum. Bu işleri karmaşıklaştırmıyor mu?”

“Ben hallederim. Daha fazla ilerlemeden bu işin köküne inelim.”

Sephrenia’m açık endişesi Sparhawk’i daha da kaygılandırdı. Kraliyet dairesine doğru giderek büyüyen bir endişeyle kadını izledi. Bir konuda haklıydı. Aphrael insan hastalıklarından etkilenmiyordu, yani bu olay, insanların yakalanıp uzun süre dayandıktan sonra atlattıkları sayısız çocukluk hastalıklarından biri ya da basit bir ateş değildi. Tanrı nezlesi gibi bir şey olabileceği fikrini üzerinde hiç düşünmeden bir kenara attı.

Sephrenia çok işgüzardı. Daha Danae’nin odasına girmeden Styric büyüsünü mırıldanıyordu.

“Tanrıya şükür geldin, Sephrenia!” diye kızın yatağının yanındaki koltuğundan yarı kalkarak bağırdı Ehlana. “Ben çok…”

Sephrenia eliyle garip bir fiske vurarak büyüyü serbest bıraktı ve Ehlana’nm gözleri boş bakmaya başladı. Bir eli biraz öne uzanmış, koltuğunda yan kalkmış durumda kalakalmıştı.

Sephrenia yatağa yaklaşıp kenarına oturdu ve küçük kızın kolunu tuttu. “Aphrael,” dedi, “uyan. Benim - Sephrenia.”

Çocuk Tanrıça gözlerini açıp ağlamaya başladı.

“Bu da nedir?” diye kıza daha sıkı sarılıp onunla beraber öne arkaya sallanarak sordu.

“Çocuklarımı öldürüyorlar, Sephrenia!” diye feryat etti Aphrael. “Bütün Eosia’da. Eleneler, çocuklarımı öldürüyorlar! Ölmek istiyorum!”

“Sarsos’a gitmeliyiz,” dedi Sephrenia, bir süre sonra üçü yalnız kaldıklarında Sparhawk ve Vanion’a. “Bin ile konuşmalıyım.”

“Durumun onun kalbini kırdığını biliyorum,” dedi Vanion, “ama ona zarar veremez, değil mi?”

“Onu öldürebilir, Vanion. Genç Tanrılar tamamen, hayatları onlara bağlı olacak kadar kendilerine tapanlarla ilgilidirler. Lütfen, Sparhawk, Bhelliom’dan hemen bizi Sarsos’a götürmesini iste.”

Sparhawk, soğuk bir şekilde başıyla onaylayıp kutuyu çıkardı ve yüzüğüyle kapağa dokundu. “Açıl!” Düşündüğünden daha sert söylemişti.

Kapak şak diye açıldı.

“Mavi Gül,” dedi Sparhawk, “bir kriz oluştu. Çocuk Tanrıça Elenia’da ona tapanlar katledildiği için ciddi şekilde hastalandı. Bir an önce onu Sarsos’a götürmeliyiz ki Sephrenia ilgili tedavi için Styricum’un Bin’ine danışabilsin.”

“İstediğiniz gibi olacak, Anakha.” Sözler Vanion’un ağzından çıktı. Eğitmende kararsız bir ifade belirdi. “Tek çocuğunuzun hastalığı için size ve eşinize şefkat duyduğumu söylemem uygun olur mu?” ? “Alakanızı takdir ediyorum, Mavi Gül.”

“Alakam sadece nezaket yüzünden oluşmadı, Anakha. Çocuk Tanrıça’nın nazik elleri bana iki kez dokundu ve ben bile onun dokunuşunun güç kavranılan büyüsüne karşı dayanıklı değilim. Hepimizin ona olan sevgisi için hemen Sarsos’a gidelim ki yeniden tamamen iyileşebilsin.”

Dünya değişip bulanıklaştı ve üçü kendilerini Sarsos’un mermer kaplı meclis salonunun dışında buldular. Sonbahar buraya çoktan gelmişti ve kentin çevresinde uzanan huş ormam, canlı renklerle yanıyordu.

“İkiniz burada bekleyin,” dedi Sephrenia. “Eleneleri yeniden meclis salonuna sokarak tezcanlıları harekete geçirmeyelim.”

Sparhawk başıyla onayladı ve mücevheri kaldırmak için Bhelliom’un altın kurusunu açtı.

“Hayır, Anakha,” dedi Bhelliom, hâlâ Vanion’un dudaklarından konuşarak. “Sephrenia’nın önerisinin nasıl karşılaşacağını öğrenmeliyim.”

“Nasıl isterseniz, Mavi Gül,” dedi nazikçe Sparhawk.

Sephrenia içeri girdi.

“Burası soğuk,” dedi pelerinine daha sıkı sarınarak Vanion.

“Evet,” diye onayladı Sparhawk. “Burası daha kuzeyde.”

“Bu az ya da çok havayı konu olmaktan çıkardı. Endişe etmeyi kes, Sparhawk. Sephrenia’ran Bin üzerinde büyük bir etkisi vardı. Yardım etmeyi kabul edeceklerinden eminim.”

Beklerken dakikalar geçti.

Yaklaşık yarım saat geçmişti ki Sparhawk, Bhelliom’dan sert, neredeyse ürperme gibi bir dalgalanma hissetti. “Benimle geliniz, Anakha!” Vanion’un sesi kaba ve sertti.

“Neler oldu?”

“Styriclerin bitmez konuşma sevgisi canımı sıkıyor. Bin’i geçip Genç Tanrılara ulaşmam-lazım. Bu gevezelik Aphrael’in hayatını bitiriyor.” Sparhawk, Vanion’un sesindeki şiddetten biraz şaşırdı. Kendine ait olmayan tuhaf bir yürüyüşle, fırtına gibi binaya dalan Eğitmenini izledi. Meclis salonuna açılan kapılar kilitli olabilirlerdi. Vanion’un kapıları aniden kabaca açışı sayesinde çıkan sıkışan metal gıcırtısı öyle olduklarını göstermişti.

Sephrenia meclisin önünde durmuş yardım talep ediyordu. Vanion’un kapıdan fırtına gibi içeri girişiyle sustu ve inanmaz bir ifadeyle ona baktı.

“Buraya Elene almıyoruz!” diye arka sıralarda oturan meclis üyelerinden biri ayağa fırlayıp kollarını sallayarak haykırdı.

Sonra boğucu bir sessizlik tüm salonu doldurdu. Vanion yukarı ve yanlara doğru büyümeye başlamıştı ve aynı anda etrafında koyu bir mavi aura giderek parlaklaşarak titreşiyordu. Auradan yıldırım çakışları yükseliyor,

patlayan gök gürlemeleri mermer kaplı duvarlardan etrafı şok edercesine yankılanıyordu. Sephrenia ani bir huşu içinde Vanion’a bakakalmıştı.

Sadece kendisinin duyabileceği sessiz bir önerinin dürtüsüyle Sparhawk panldayan Safir Gül’ü havaya kaldırdı. “Bhelliom’u izleyiniz!” diye kükredi. “Ve kudretli sesini dinleyiniz!”

“Sözlerimi duyunuz, Styricum’lu Bin!” Ses bir saniye önce Vani-on olan muazzam şeyden geliyordu. Dağlan dinletebilecek ve dalga dalga akan bir seli, onu duymak için durdurabilecek bir sesti. “Sizin Tanrılarınız ile konuşacağım! Siz çok küçüksünüz ve bu konuyu düşünemeyecek kadar sonsuz bir gevezeliğin içine dalmışsınız!”

Sparhawk irkildi. Diplomasinin, Bhelliom’un güçlü taraflarından biri olmadığını anladı.

Beyaz cüppeli meclis üyelerinden biri kızgınca söylenerek doğruldu. “Bu terbiyesizlik! Bizim buna …” Adam aniden yok oldu ve yerine tam banyosu ortasında kesilmiş görünen şaşkın bakışlı biri belirdi. Çıplaktı, üzerinden sular damlıyordu, mavi ışıklar saçan devasa varlığa ve Sparhawk’in elinde parıldayan mücevhere baktı. “Şey, gerçekten …” diye itiraz etti.

“Setras!” dedi sertçe etkileyici ses. “Sizin kuzeniniz Aphrael’e olan sevginiz ne kadar derin?”

“Bu çok usulsüz!” diye itiraz etti genç Tanrı.

“Sevginiz ne kadar derin?” Ses amansızdı.

“Doğrusu ona bayılırım. Hepimiz bayılırız ama …”

“Onun hayatını kurtarmak için ne verirsiniz?”

“Ne isterse, elbette ama hayatı nasıl tehlikede olabilir ki?”

“Styricum’lu Zalasta’nın hain olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

Meclisde ağızlar açık kaldı.

“Aphrael söyledi,” dedi Tanrı, “ama onun biraz heyecanlandığını düşündük. Onun bazen nasıl olduğunu bilirsin.”

“O size gerçeği söyledi, Setras. Tam şu anda Zalasta’nın köleleri Eosia’da ona tapanları katlediyorlar. Oluşan her ölümle o daha da kötüleşiyor. Böyle sürüp giderse, kısa bir zaman sonra artık o olmayacak.”

Tann Setras ciddileşti, gözleri birden parıldadı. “Canavarlık!” “Onun yaşaması için ne vereceksiniz?”

“Eğer gerekiyorsa, kendi hayatımı,” diye karşılık verdi Setras, arkaik bir resmiyetle.

“Size tapmanlan ona ödünç verecek misiniz?”

Setras, gözünü parıldayan Bhelliom’a dikmişti ve yüzü sıkıntı doluydu.

“Çabuk, Setras! Şu anda bile Aphrael’in hayatı bitmek üzere!”

Tanrı derin bir nefes aldı. “Başka seçenek yok mu?” diye ağlamaklı bir şekilde sordu.

“Hayır. Çocuk Tannça’nın hayatı sadece sevgiyle sürdürülebilir. Çocuklarının bazılarının sevgisini ona ver ki tekrar iyileşsin.”

Setras doğruldu. “Vereceğim!” dedi. “Bu benim kalbimi parçala-sa da.” Kutsal yüzün üzerine kararlı bir bakış yerleşti. “Ve sizi temin ediyorum ki Dünya-Yapan, sevgili kuzenimizin hayatını sev-gileriyle destekleyecekler ve onlar sadece benim çocuklarım olmayacaklar. Herkes bu duruma eşit olarak iştirak edecek.”

“Oldu, o zaman!” Bhelliom, bu ifadeden hoşlanıyor gibiydi.

“Ah …” Dedi sonra Setras, ses tonu biraz endişeliydi ve resmi konuşması günlük dile dönüştü. “Onları geri verecek değil mi?”

“Siz de benim teminatımı aldınız, Kutsal Setras,” diye gülümseyerek söz verdi Sephrenia.

Genç Tanrı rahatlamış gibiydi. Sonra gözleri hafifçe kısıldı ve “Anakha,” dedi.

“Evet, Kutsal Kişi?”

“Aphrael’in geri kalan çocuklarını korumak için önlemler alınmalı. Bu, en iyi, nasıl yapılabilir?”

“Onlara Chyrellos Kilisesi Şövalyeleri’nin genel toplantı binalarına gitmelerini söyleyiniz,” dedi Sparhawk. “Orada zarar görmeden kalacaklardır.”

“Peki bu şövalyelere kim emir veriyor?”

“Patrik Dolmant, sanırım,” dedi kuşkulu bir şekilde Sparhawk. “Sonsuz yetkisi olan kişi o.”

“Onunla konuşacağım. Onu nerede bulabilirim?”

“Chyrellos’daki Bazilika’da olacaktır, Kutsal Kişi.”

“Oraya gidecek ve onu bulacağım, ki bu konuda görüş alışverişinde bulunabilelim.”

Bu tuhaf yaklaşımın teolojik anlamları karşısında, Sparhawk’ın neredeyse nefesi kesildi. Sonra Sephrenia’nın yüzüne biraz daha yakından baktı. Hâlâ Vanion’a büyük bir huşu içinde bakıyordu. Sonra, Sparhawk sanki kadının kafasının içindeki tıkırtıyı duydu, Sephrenia kararını vermişti. Yüzü ve bütün varlığı bunu haykırarak ilan ediyordu.

“Ulath,” dedi alınganca Kalten, “dikkat et. Son iki haftadır akim başka bir yerde. Dikkatini bu kadar dağıtan şey nedir?”

“Atan’dan gelen raporlardan hoşlanmıyorum,” dedi iri Genidian, Prenses Danae, Rollo ve Mmrr’ı kucağında gezdiriyordu. Küçük prenses hastalığı yüzünden on gündür odasmda kapalıydı ve bu aralarındaki ilk günüydü. En sevdiği şeyle uğraşıyordu - kucaktan kucağa geçme. Sparhawk,

arkadaşlarının çoğunun bu duruma pek fazla dikkat etmediğini, kızın sessiz minik kaldırılıp kucaklanmak ricalarına otomatik olarak karşılık verdiklerini biliyordu. Ama aslında Aphrael, oyuncağı ve kedisiyle beraber hastalığı sırasında onun pençesinden kaçmış olabileceklerle yeniden bağlantı kurmak için kucaktan kucağa geçmekle meşguldü. Her zamanki gibi, işin içinde öpücükler de vardı ama bu öpücükler göründükleri gibi içten gelen küçük sevgi gösterileri değildi. Aphrael, bir doku-nuşuyla düşünceleri ve ruh hallerini değiştirebilir, bir öpücükle birinin kalbini ya da ruhunun mülkiyetini anında ele geçirebilirdi. Sparhawk, ne zaman kızınla bir tartışmaya girse, aralarında daima en azından bir mobilya parçası olmasına çok dikkat ederdi.

“İşler düşündüğümüz gibi gitmiyor,” dedi kasvetli bir sesle Ulath. “Troll’ler oklardan saklanmayı öğreniyorlar.”

“Sonunda bir Troll bile öğrenmek zorunda kalıyor,” dedi Talen. Akça ağaçtan düşüşünün ardından tamamen iyileşmiş görünmesine rağmen hâlâ ara sıra baş ağrılarından yakmıyordu.

“Hayır,” diye karşı çıktı Ulath. “Esas mesele bu. Troll’ler öğrenmez. Belki de Tanrıları öğrenmediği - ya da öğrenemediği - için. Troll’ler şu anda, yaşamış ilk Troll’ün bildiklerinin aynısıyla dolaşırlar - ne daha az ne daha çok. Cyrgon onlarla oynuyor. Troll’leri bir şeyler öğrenecek noktaya kadar değiştirirse, insanoğlunun başı gerçekten belada demektir.”

“Başka bir şeyler daha var, değil mi, Ulath?” dedi kurnazca Be-vier. “Son birkaç gündür yüzünde o ‘teolojik ifaden’ var. Bir ahlaki ikilemle boğuşuyorsun, değil mi?”

Ulath iç çekti. “Bu herkesin neşesini kaçıracak ama kızacağınıza sadece iyi yönlerini düşünemeye çalışın.”

“Hiç umut verici görünmüyorsun, ahbap,” diye mırıldandı Stragen. “Bize nazikçe ve yavaş yavaş açıklasan iyi olur sanırım.”

“Nazik bir yolu olduğunu sanmıyorum, Stragen. Betuana’nın mesajları giderek keskinleşiyor. Troll’ler artık hiç açıklığa çıkmıyor. Atlı Atanlar

onları mızraklayamıyor ve oklar Troll'lerden çok ağaçlara saplanıyor. Hatta dumanın ardına saklanabilmek için otları yakıyorlar. Betuana, halkını ülkelerine geri çağırmanın eşiğinde. Artık ordusuz kalacağız."

"Sör Ulath," dedi Oscagne, anladığım kadarıyla bu kasvetli giriş şok edici bir önerinin hazırlığı. Sanırım hepimiz yeterince hazırlıklıyız. Haydi bizi şok edin."

"Troirieri, Cyrgon'dan geri almamız gerekiyor," dedi farkında olmadan Mmrr'ın kulaklarını kaşıyarak. "Onlara basit taktikleri öğretmesine dahi izin veremeyiz ve kesinlikle şu anda yaptıkları gibi birbirleriyle işbirliği yapmalarını istemiyoruz."

"Peki yönetimi asla kolay olmayan bu hayvanları bir Tanrı'dan nasıl ayıracaksın?" diye sordu Stragen.

"Bu işi onların kendi Tanrıları'nın yapmasına bırakmak gibi bir şeyler düşünüyorum. Sonuçta Troll Tanrıları buna uygunlar. Ghwerig onları Bhelliom'un içine hapsetti. Sparhawk, Bhelliom'u ceketinin içinde saklıyor. Onlara özgürlüklerini vermeyi vaad edersek Khwaj ve diğerleri bizim için neredeyse her şeyi yaparlar."

"Sen delirdin mi?" diye bağırdı Stragen. "Onları serbest bırakamayız! Bunu düşünmek bile hoş değil!" Artık hep elinde taşıdığı bir çift altın parayı elinden düşürdü.

-"Başka seçenekleri varsa, onları düşünmekten daha mutlu olacağım - eğer biri bulabilirse. Atanları tehditi yeterince ciddi ama Cyrgon, Troll'lere hükmettiği sürece ondan çok şey öğrenecekler. Er ya da geç, Thalesia'ya dönecekler. Gerçekten Emsat kapılarının dışında eğitilmiş Troll'lerden oluşan bir ordu ister miyiz? Troll Tannları'yla pazarlık edersek en azından küçük bazı avantajlarımız var. Onlarm özgürlük anahtarları bizde. Ama Cyrgon'un gerçekten isteyeceği hiçbir şeyimiz yok - Bhelliom dışında. Tfoll Tannları'yla anlaşmayı ben yapsam daha iyi olur."

"Niye Sparhawk Bhelliom'u kuzey Atan'a götürüp Troll'leri onunla yok etmiyor?"

Sparhawk başını salldı. “Bhelliom bunu yapmaz, Stragen. Bütün bir türü tamamen ortadan kaldırmaz. Buna kesin eminim.”

“Yüzükler sende. Onu söylediğini yapmaya zorlayabilirsin.”

“Hayır. Bunu yapmam. Bhelliom bir köle değil, işbirliği yapacaksa bunu gönüllü olarak yapması gerekir.”

“Troll Tanrıları’nı öylesine serbest bırakamayız, Sparhawk. Ben bir hırsız olabilirim ama hâlâ bir Thalesialıyım. Burada öylesine oturup Troll’lerin bütün yarımadayı istila etmesine izin veremem.”

“Daha Troll Tannları’yla konuşmadık bile, Stragen,” dedi Ulath. “Biz karar vermeden önce onlarm ne söyleyeceklerine niye bakmıyoruz? Ama ne olursa olsun, kısa zamanda bir şeyler yapmamız gerekecek. Eğer yapmazsak, uzun Atan birliklerinin kışlalarından vatanlarına doğru yürüyüşe geçtiklerini görmeye başlayacağız.”

Danae, Ulath’m kollarından sıyrıldı ve Stragen’in paralarını aldı. “Bunları düşürdünüz, Milord,” dedi tatlıca. Kaşlarmı çattı. “Bu hayal gücüm mü yoksa biri diğerinden daha mı hafif ?”

Stragen yüzünde midesi hafifçe bulanmış gibi bir ifadeyle küçük kızın yüzüne baktı.

Bir süre sonraydı ve Sparhawk’la Vanion, Sephrenia’ya odasına doğru eşlik ediyorlardı. Kapıya ulaşıp durdular.

“Ah, bu saçma!” diye aniden öfkeli bir sesle patladı Sephrenia. “Vanion git eşyalarını topla ve ait olduğun yuvaya dön!” .

Vanion gözlerini kırpıştırdı. “Ben …”

“Sus!” dedi Sephrenia. Sonra ters ters Sparhawk’a baktı. “Senden de tek kelime bile çıkmayacak!”

“Benden mi?”

“Toplayacak eşyaların var, Vanion,” dedi kadın, “Öyle aval aval bakarak durma.”

“Hemen gidiyorum.”

“Ve bu, bütün gün sürmesin.” Kollarını yukarıya kaldırdı. “Erkekler! Sizin için resim mi çizmem gerekiyor? İşaret ateşleri yakıp ve borular çaldırmak dahil her şeyi yaptım ve bütün konuşmak istediğiniz konu hava durumu - ya da balık. Niye bir türlü asıl konuya gelmiyorsunuz?”

“Şey - ben …” diye bocaladı adam. “Sen bana çok kızgındın Sephrenia.”

“O, o zamandı. Şimdi başka. Artık daha fazla kızgın değilim ve yuvana dönmeni istiyorum. Gidip Danae’yle konuşacağım ve döndüğümde seni odamızda görmek istiyorum.”

“Peki, tatlım,” diye uysalca karşılık verdi.

Kadın bir an ters ters bakıp topuklarının üzerinde döndü ve kendi kendine konuşup kollarını sallayarak koridorda uzaklaştı.

“İşte, Krager’in dönüşü,”, dedi, o gün öğleden sonra toplandıklarında Talen. “Dilencilerden biri onu yaklaşık iki saat önce Cynesga büyükelçiliğin arka kapısından gizlice süzülürken görmüş -ama belki sendeleyerek yürümek onun için daha doğru bir kelime. Çok fazla sarhoşmuş.”

“Bu bizim bildiğimiz ve sevdiğimiz Krager işte,” diye güldü Kalten.

“Zalasta’nın namlı bir sarhoşa nasıl güvendiğini anlayamıyorum,” dedi Oscagne.

“Krager ayık olduğunda çok zekidir, Ekselansları,” dedi Sparhawk. “Martel’in ona tahammül etmesinin tek nedeni de buydu.” Yanağını kaşıdı. “Büyükelçilik yanındaki gözetleme yerine dönmeye seni razı edebilir miyiz, Anarae?”

Xanetia koltuğundan doğrulmaya başladı.

“Hemen değil,” diye gülümsedi. “Genelde Krager’in ayılması bütün gece sürer, bu yüzden yann sabah yeterli olacaktır. Sanırım Cynesga büyükelçisine ne talimatlar getirdiğini bilmek istiyoruz.”

“Başka bir şey daha var,” dedi Stragen. “Krager’in bizim bilgi toplamak için suçluları kullandığımızı bilip bilmediğine hiç emin olamadık. Cimmura’da Platime’dan yardım aldığımızı ve Eosia’nın diğer şehirlerinden benzer bağlantılarımız olduğunu biliyordu ama iki kıta arasındaki bağlantıyı kurup kurmadığını da bulmalıyız.”

“Biz darbeyi bastırdıktan sonra benimle konuşurken bunu bildiğini ima etmişti,” diye hatırlattı Sparhawk.

“Bütün bir teşkilatı, bir ima yüzünden ıskartaya çıkarmak istemiyorum,” dedi Stragen, “ve belli suçluları casusluk dışındaki şey için kullanabildiğimizden haberdar olup olmadığını gerçekten bilmeliyim.”

“Onun zihnini çok yakından araştıracağım,” dedi Xanetia.

“Vanion ve Sephrenia neredeler, Sparhawk?” diye birden sordu Ehlana. “Bir saat önce burada olmaları gerekiyordu.”

“Özür dilerim, tatlım. Bunu sana söyleyecektim. Onlara günün kalanında izin verdim. İlgilenmeleri gereken önemli bir şey var.”

“Niye bana söylemedin?”

“Söylüyorum, tatlım - şimdi.”

“Ne yapıyorlar?”

“Farklarını çözümlüyorlar. Sanırım tam şu anda tartışıyorlar -hem de uzun uzun.”

Ehlana hafifçe kızardı. “Ah,” dedi tarafsız bir havada. “Onları sonunda birleştiren ne oldu?”

Sparhawk omuz silkti. “Sephrenia, soğukluktan bıktı ve Vani-on’a eve dönmesini söyledi. Bu konuda dosdoğru konuştu - ve öyle kıvırmayı becerdi ki her şey Vanion’un hatasrymış gibi göründü. Bunun nasıl olduğunu bilirsin.”

“İşte bu yeter, Aziz Şövalye,” dedi resmi bir dille.

“Emredersiniz, Majesteleri.”

“Krager denen adam, Zalasta’nm şu anda nerede olduğunu biliyor mudur, Prens Sparhawk?” diye sordu Oscagne.

“Emin değilim, Ekselans. Zalasta büyük ihtimalle onun bilmesini istemiyordur - Krager, neyse odur, hepsi bu - ama birazcık ayık olduğunda ondan bir şeyler saklamak da çok zordur.”

“O, bizim için çok değerli olabilir, Sephrenia. Özellikle Ana-rae’nın özel yeteneği sayesinde.”

“Şu anda ondan alabileceğiniz kadarını alsanız iyi olur, Ekselans,” diye önerdi Talen, “çünkü ağabeyim Atan’dan döner dönmez onu öldürecektir.”

Oscagne şaşırmış göründü.

“Bu kişisel bir şey, Ekselansları. Krager, babamın ölümüne karıştı - en azında kıyısından köşesinden. Khalad bu konuda bir şeyler yapmak istiyor.”

“Onu beklemeye ikna edebileceğimize eminim, genç üstad.”

“Ben değilim, Ekselansları.”

“O kadar uzun süredir bir parçamız oldu ki, sanırım o olmadan biz Styric olamayız, Anarae,” dedi üzgünce Sephrenia.

Bu kulenin tepesindeki özel toplantılardan biriydi. Sparhawk ve kızı, karanlık Matherion’un üzerine çökerken diğerlerinin bilmesi gerekmeyen belli şeyleri konuşmak için Sephrenia, Vanion ve Xanetia’ya katılmışlardı.

“Bizim için de aynı, Ylara’lı Sephrenia,” diye itiraf etti Xanetia. “Sizin ırkınıza olan nefretimiz, aynı zamanda Delphae’nin tanımının bir parçası.”

“Çocuklarımıza Delphae’lerin ruh çaldıklarını söyleriz,” dedi Sephrenia. “Bana her zaman yediğiniz ruhlar yüzünden parladığı-nızı ve dokunduğunuz insanların, ruhlarını aniden aldığınız için çürüdüğünü öğrettiler.”

Xanetia gülümsedi. “Ve biz de küçüklerimize Styriclerin yemek için -yakında canlı canlı yiyecek Delphae çocukları olmadığında -mezarlıkları soyan gülyabaniler olduğunu anlatırız”

“Son zamanlarda yamyamlığı düşünmeye başlayan Styric geçmişi olan bir çocuk biliyorum,” diye ağırbaşlı bir tavırda belirtti Sparhawk.

“Gammaz!” diye söylendi Danae.

“Bu da ne demek?” diye kız kardeşine sordu Sephrenia.

“Çocuk Tanrıça, Zalasta’nın onu aldattığını fark ettiğinde çok kızmıştı,” dedi düşünmeden Sparhawk, “ve seni ondan çalmak istediğini öğrendiğinde çok daha kızdı. Onun kalbini söküp Zalasta’nın gözleri önünde yiyeceğini söyledi.”

“Ah - büyük ihtimalle yapmazdım.” Aphrael, konuyu umursamamaya çalıştı.

“Büyük ihtimalle mi?” diye bağırdı Sephrenia.

“Kalbi o kadar çürümüştür ki midemi bulandırır.”

Sephrenia onaylamadığını gösteren uzun sabit bir bakış attı.

“Ah, tamam,” dedi Çocuk Tanrıça, “abartıyordum.” Düşünceli bir şekilde önce şehre, ardından Sephrenia ve Xanetia’ya baktı. “Fark ettiğiniz gibi Styric ve Delphaeler hakkındaki bütün bu nefret dolu ve çılgınca öyküler füç doğal değil. Böyle hissetmeniz için aşırı özenle yetiştirildiniz. Asıl

tartışma benim ailemle Edaemus arasındaydı ve anlayamayacağınız şeyleri içeriyordu. Çok salakça bir tartışmaydı - çoğu öyledir - ama Tanrılar tartışmalarını kendilerine saklayamazlar. Siz insanlar, sizleri hiç ilgilendirmeyen bir şeyin içine çekildiniz.” İç çekti. “Uyuşmazlıklarımızın çoğu gibi, o da dünyanın bizim yaşadığımız bölümünden sizinkine taşmakla başladı. Bu bizim bölümümüz ve sizin davet edilmemeniz gerekiyordu.”

“Sizin ülkeniz nerede, Aphrael?” diye merakla sordu Vanion.

‘Tam burada.” Omuz silkti. “Etrafınızda ama siz göremezsiniz. Bizim kendi ayn yerimiz olsaydı iyi olurdu ama artık çok geç. O ve ben daha çocukken Delphae’ler hakkındaki şu saçmalıkları papağan gibi tekrar ettiğini duyduğumda bu aptallığı Sephrenia’ya söylemem gerekirdi ama işte o sırada Elene sertleri köyümüzü yok edip ebevenlerimizi öldürdüler. Zalasta kendi suçunu Delphae’ye yükledi ve bu da onun önyargılarım taşlaştırdı.” Durdu. “Daima Zalasta’nın hikâyesinde anlamlı gözükmeyen bir şey olduğunu biliyordum ama ne olduğunu anlamak için düşüncelerini okuyamadım.”

“Niye?” diye sordu Vanion. “Sen bir Tanrıçasın en azından.”

“Demek fark ettinl” diye bağırdı Aphrael. “Bu senin için heyecanlandırın bir keşif olmalı!”

“Tavrına dikkat et,” dedi Sparhawk.

“Özür dilerim, Vanion,” dedi kız. “Bu biraz kibirli, değil mi? Zalasta’mn düşüncelerini okuyamam, çünkü o benim çocuklarımdan biri değil.” Durdu. “Benim sınırlı ama Xanetia’nm sınırsız olduğunu görmek biraz ilginç değil mi, Sephrenia?”

“Xanetia ve ben farklarımızı araştırıyoruz, Aphrael,” diye gülümsedi Sephrenia. “Şu ana dek incelediklerimizin hepsi uydurma çıktı.”

“Doğru,” diye onayladı Xanetia. Sparhawk, tuhaf bir şekilde birbirine benzeyen bu çift için barişa doğru atılan deneme niteliğindeki adımlarının ne kadar zor olabileceğini daha yeni algılamaya başlamıştı.

Kurumlaştınlmış yobazlığın parçalanması, yüzyıldır ayakta kalan bir evin sökülmesine benziyordu.

“Vanion, tatlım,” dedi Sephrenia, “hava soğumaya başladı.”

“Hemen aşağı inip sana bir pelerin getireceğim.”

Sephrenia iç çekti. “Hayır, Vanion,” dedi. “Pelerin istemiyorum. Bana sanlmam istiyorum.”

“Ah,” dedi adam. “Bunu benim düşünmem lazımdı.”

“Evet,” diye onayladı kadın. “Bunu daha sık düşünmeye çalış.”

Adam gülümseyerek kadına sarıldı.

“Bu çok daha güzel,” dedi kadm, adama doğru sokularak.

“Sormak istediğim bir şey var,” dedi kızma Sparhawk. “Bu işi kim ayarlamış olursa olsun, Ylara’ya saldıranlar Eleneydi. Sephrenia’yi/ Pandionlar’a gizleri öğretme angaryasını yüklenmeye nasıl ikna ettin? Elenelerden nefret ediyor olmalıydı.”

“Ediyordu,” diye omuz silkti Çocuk Tanrıça. “Ve sizden ben de pek hoşlanmıyordum. Ama Ghwerig’in yüzükleri bendeydi ve kesinlikle onları Kral Andor ve Sparhawk’in parmaklarına takımlıydım - yoksa, burada olmayacaktım” Durdu ve gözleri kısıldı. “Bu dayanılmaz!” diye bağırdı.

“O da nedir?”

“Bhelliom beni kullandı! Yüzükleri Ghwerig’den çalmamın ardından - daha önce de olabilir - bu düşünceyi yüzüklerin içine koydu. Öyle yaptığını biliyorum, çünkü yüzükleri alır almaz onları ayırıp birini senin diğerim de Ehlana’nrn atasına vermek fikri aklıma geldi. Tüm bunlar Ehelliom’un dalaveresi! Şu - şu şey beni kullandı!”

“Vay vay vay,” dedi nazikçe Sparhawk.

“Ve çok akıllıcaydı!” diye öfkeden köpürdü kız. “Çok güzel bir fikirmiş gibi göründü. Senin mavi dostun ve ben bu konuda uzun bir konuşma yapacağız.”

“Hatırladığım kadarıyla, bana Sephrenia’yı öğretmenimiz ol-, ması için nasıl zorladığını anlatıyordun,” dedi Sparhawk.

“Ona bunu yapmasını emrettim - tatlılıkla ikna olmayınca. Önce yüzükleri kanlar içindeki iki vahşiye götürmesini emrettim. Sonra onu Demos’daki genel toplantı binasına götürüp öğretmeniniz olmak zorunda bıraktım. Ailenin doğru yolda ilerlemesi için onu orada tutmam lazımdı. Sen Anakha’sm ve bir şekilde seni elimde tutmam gerektiğini biliyordum. Yoksa, Bhelliom tek başına sana sahip olacaktı ve bunun olmasına izin verecek kadar ona güvenmedim.”

“O zaman tüm bunları önceden planladın,” dedi biraz üzgünce Sparhawk.

“İlk önce Bhelliom planlamış olabilir,” dedi kasvetli bir şekilde kız. “Bunun kendi fikrim olduğuna kesinlikle emindim. Senin kızın olursam en azmdan sözüme biraz dikkat edeceğini düşündüm.”

Sparhawk iç çekti. “Yani hepsi tamamen tasarlanmıştı?”

“Evet, ama bu durumun sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok. Seni yaratmak için çok uğraştım, Sparhawk, bu yüzden seni gerçekten seviyorum. Çok tatlı bir çocuktun. Kalten senin burnunu kırdığında az kalsın onu parçalayacaktım. Ama yapmamam için Sephrenia ikna etti. Anneyse başka bir hikâye. Sen tatlıydın ama o tapılasıydı. Gördüğüm anda onu sevdim, ikinizin iyi anlaşacağınızı biliyordum. İşlerin gidişatı yüzünden kendimden gurur duyuyorum. Hatta Bhelüom’un onaylayacağını bile düşünüyorum - tabii ki asla kabul etmeyecektir. Bhelliom bazen çok eski kafalı oluyor.”

“Gerçekten kuzenin Setras Bazilika’ya gidip Dolmant’la konuştu mu?” diye birden sordu Vanion.

“Evet.”

“Dolmant nasıl karşıladı?”

“Şaşırtıcı derecede iyi. Şüphesiz Setras isterse, çok çekici olabilir ve Dolmant da beni sever.” Durdu, kara gözleri tahmin yürütmeye çalışıyordu. “Sanırım Patriklik, Kilisenize oldukça etkili değişiklikler getirmek üzere, Vanion. Dolmant kesinlikle Ortzel gibi sabit fikirli değil. O Patrikken Elene teolojisi oldukça çok değişecek.”

“Tutucular bundan hoşlanmayacaklar.”

“Asla hoşlanmazlar. Tutucular eğer zorunda olmasalar iç çamaşırlarını bile değiştirmezler.”

“Bu yasal bakımdan kuşkulu, Majesteleri,” dedi Oscagne. “Kişisel olarak sizin söylediklerinizi sorgulamıyorum, Anarae,” diye hızla ekledi, “ama sanırım hepimiz buradaki sorunu görebiliriz. Kanıt konusunda yolumuza çıkan tek şey Xanetia’nm birisinin düşündükleri hakkındaki sağlam olmayan tanıklığı. Hakimlerin en uysalı bile muhtemelen bu konuda tıkanacaktır. Bunlar alehinde kovuşturma açması çok zor olacak davalar - özellikle de sanıkların bazılarının Tamuli’nin büyük ailelerinin üyeleri olması açısından.”

“Haydi, hepsini onlara anlatsan iyi olur, Stragen,” diye önerdi Sparhawk. “Zaten planını sürdüreceksin ve eğer onlara söylemez-sen yasal gereklilikler üzerinde haftalarca canlarım sıkacaklar.”

Stragen irkildi. “Bunu ortaya çıkarmamanı dilerdim, ahbap,” dedi acılı bir sesle. “Majesteleri oldukça resmi bir kişilik ve az ya da çok yasalara uymak zorunda. Bazı ayrıntıları bilmezlerse daha rahat olurlar.”

“Eminim ama çelik kaplı mahkeme davalarından huysuzlan-mamız başka sorunlara ayırmamız gereken zamanı boşa harcıyor.”

“Bu da ne demek?” diye sordu Sarabian.

“Milord Stragen ve Üstad Caalador, yasal kestirme yol diyebileceğiniz çizgide bir şeyler tasarlıyorlar. Onlara anlatmak ister misin, Stragen? Yoksa

bunu benim yapmamı mı istersin?”

“Sen yap. Fikir senden gelirse daha iyi görünebilir.” Stragen hâlâ iki altın parayı elinde çevirerek geriye yaslandı.

“Planlan çok basit, Majesteleri,” dedi Sparhawk. “Bütün şu komplocuları, casusları, ispiyoncuları ve benzerlerini enselemek yerine, onları doğrudan öldürmeyi öneriyorlar.”

“Ne?” diye bağırdı Sarabian.

“Bu konuyu ortaya koymanın çok kaba bir şekli Sparhawk,” diye şikayet etti Stragen.

“Ben kaba biriyim.” Sparhawk omuz silkti. “Doğrusu, Majesteleri, bir yere kadar bu fikri onaylıyorum. Ama Vanion yutkunmakta biraz zorluk çekiyor.” Koltuğunda geriye yaslandı. “Adalet komik bir şeydir,” diye görüşünü belirtti. “Suçluyu cezalandırmakla sadece kısmen ilgilenir. Asıl ilgilendiği şeyse caydırıcılıktır. Amaç yakalanan suçlulara tatsız şeyler yaparak - alenen - insanları korkutup suç işlemelerini engellemektir. Ama Stragen’in belirttiği gibi, suçluların çoğu yakalanmayacaklarını biliyorlar, bu yüzden polislerin ve mahkemelerin asıl yaptığı onların yapmaya devam ettikleri işleri haklı çıkarmak. Stragen polis ve mahkemeyi pas geçip bir gece katillerini etrafa salmak istiyor. Ertesi sabah Zalasta ve dönek Styricleriyle birazcık bağlantılı olan herkes boğazı kesilmiş olarak bulunacak. Caydırıcı olmak istiyorsak bu gerçekten en etkili yol. Konuyu karıştıracak beraat, temyiz ya da imparatorluk affı gibi şeyler olmayacak. Böyle yaparsak, Tamuli’deki herkes yıllarca vatana ihanetin sonuçları hakkında kâbuslar görecek. Bu fikri taktik nedenler yüzünden onaylıyorum. Adaleti mahkemelere - ya da Tanrılara - bırakacağım. Bu fikirden, Zalasta’ya vereceği zarar yüzünden hoşlandım. O bir Styric ve Styricler genelde istediklerine hile ve yanlış yönlerdirmeyle ulaşmaya çalışırlar. Zalasta, göğüs göğüse savaşmadan amacına ulaşmak için ayrıntılı bir örgüt kurmuş. Stragen’in planı bu örgütü bir gecede yok etmek; ve bundan sonra sadece deliler isteyerek onun tarafına katılır. Örgüt ortadan kalktığında ortaya çıkıp kendisi savaşmak zorunda. Bu konuda o iyi değil ama biz

iyiyiz. Bu da, bize bu savaşı kendi şartlarımız içinde gerçekleştirme şansı verecektir ve bunun her zaman için çok büyük bir taktik avantajı vardır."

"Ve zamanı kendimiz belirleyebiliriz," diye ekledi Caalador. I "Zamanlama çok önemli olacak."

"Bir kere bunu beklemeyecekler/' diye belirtti Itagne.

"Yasalar var, Itagne," diye itiraz etti ağabeyi. "Uygarlık yasala-\ rm üzerine kuruludur. Eğer yasalara biz uymazsak diğerlerinin uymasını nasıl bekleyebiliriz ki?"

"İşte bütün mesele burada, Oscagne. Şu anda yasalar suçluları koruyor, toplumun tamamını değil. Daha sonra etrafından dolanabilir ve bir tür yasal mazaretle ortaya çıkabiliriz. Aslında tek itirazım şu - şey - hükümet temsilcileri politikası olarak, herhangi bir resmi geçerliliğimiz yok diyecek miyiz." Bir süre kaşlarını çattı. "Sanırım bu sorunu Milord Stragen'i İçişleri Bakanlığı'na ve Üstad Caalado/u da Gizli Polis Şefliği'ne atayarak çözebiliriz."

"Gerçekten gizli, Majesteleri," diye güldü Caalador. "Katillerin çoğunun kim olduklarını ben bile bilmiyorum."

Itagne gülümsedi. "Sanırım onlar en iyileri." İmparator" a baktı. "Bu işe küçük bir yasallık getirebilir, Majesteleri - bunu yapmaya karar verirseniz."

Sarabian düşünceli bir şekilde koltuğuna yaslandı. "Ayartıl-dım," dedi. "Böyle bir kan banyosu Tamuli'deki iç huzuru en az yüzyıl sağlama alacaktır." Hüzünlü ifadesini yüzünden atıp ayağa kalktı. "Uygar olmaktan çok uzak. Böyle bir şeyi Leydi Sephrenia ve Anarae beni izlerken ve yargılarken onaylayamam."

"Sen ne düşünüyorsun, Xanetia?" diye deneme niteliğinde sordu Sephrenia.

"Biz Delphae'ler ayrıntıları ve teknik yönleri aşırı düşünmeyiz, Sephrenia."

“Ben de öyle düşünmüştüm. İyi iyidir, kötü kötü, değil mi?”

“Bana da öyle geliyor.”

“Bana da. Zalasta ikimizi de incitti, Stragen’in katliamı da onu incitecek. Ona acı verecek bir şeye ikimizin de pek karşı çıkacağını sanmıyorum, değil mi?”

Xanetia gülümsedi.

“O zaman bu senin kararın, Sarabian,” dedi Sephrenia. “Kararını vermek için Xanetia’ya ya da bana bakma. Biz bu planda itiraz edilebilecek hiçbir şey bulamadık.”

“İkiniz de beni aşın derecede hayal kırıklığına uğrattınız,” dedi onlara adam. “Beni işin içinden kurtaracağınızı umuyordum. Sen benim son şansımsm, Ehlana. Bu canavarca fikir senin de kanını dondurmuyor mu?”

“Pek değil.” Omuz silkti. “Ama ben bir Eleneyim - ve politikacıyım. Elimizde kanlı bıçaklarla yakalanmadığımız sürece bu işten ustalıkla paçayı sıyırırız.”

“Bana yardım edecek kimse yok mu?” Sarabian açıkça çaresiz görünüyordu.

Oscagne, imparatoruna delici bir bakış attı. “Bunun sizin kararınız olması gerekiyor, Majesteleri. Kişisel olarak hoşuma gitmiyor ama emri verecek olan ben değilim.”

“Her zaman böyle midir, Ehlana?” diye inledi Sarabian.

“Genelde,” dedi oldukça sakin bir şekilde Ehlana. “Bazen çok daha kötüdür.”

İmparator bir süre duvara gözlerini dikerek oturdu. “Tamam, Stragen,” dedi sonunda. “Devam et bakalım.”

“İşte annesinin tatlı çocuğu,” dedi sevecen bir şekilde Ehlana.

Yirmi Beşinci Bölüm

“HAYIR, CAALADOR,” dedi Sparhawk, “doğrusu, üç dört hafta sürmez. Bir yerden başka bir yere gitmek için daha hızlı bir yolum var.”

“Bu işe yaramaz, Sparhawk,” diye itiraz etti kırmızı suratlı Cammorah. “Gizli Hükümet’teki insanlar senden emir almazlar.”

“Emirleri ben vermeyeceğim, Caalador. Sen vereceksin.”

Caalador yutkundu. “Bunu güvenli bir seyahat yöntemi olduğuna emin misin?”

“Bana güven. Kaç kişiye haber vermemiz gerekecek?”

Caalador, Sarabian’a rahatsız bir bakış attı. “Bunu söylemeye iznim yok.”

“Bu bilgiyi kullanmayacağım, Caalador,” dedi İmparator.

“Bunu siz ve ben biliyoruz, Majesteleri ama kural kuraldır. Sayılarımızı biraz üstü kapalı tutmayı tercih ederiz.”

“Genelle, Caalador,” dedi Ehlana. “Yüz mü? Beş yüz mü?”

“O kadda da diil, segilim,” diye güldü adam. “O kadar çok parçaya bölünebilecek büyüklükte bir pasta yok.” Yan yan Stragen’e baktı. “Yirmiden çok, ama yüzden az diyelim ve orada bırakalım, tamam mı? Kendi boğazımın kesilmesini istemem.”

“Bu yeteri kadar genel,” diye güldü Stragen. “Bu yüzden seni ispiyonlamam.”

“Teşekkürler.”

“Önemli değil.”

“O zaman üç ya da dört gün,” dedi Sparhawk.

“İyisi mi yarın sabah Anarae, Krager’in zihninden ağını çekene dek etrafa haber uçurmayalım,” dedi Stragen.

“Bu tuhaf benzetmeden özellikle çok hoşlanıyorsunuz, Milord Stragen,” diye onaylamayan bir tonda belirtti Xanetia.

“Saldırgan olmaya çalışmıyorum, Anarae. Anlamaya bile başlayamadığım bir şeyi açıklamak için bir yol arayıp bulmaya çalışıyorum, hepsi bu.” Stragen’in yüzü tatsızlaştı. “Krager Gizli Hükü-met’i biliyorsa, büyük ihtimalle içine sızmıştır ve orada bundan bahsetmek istemeyeceğimiz kişiler olacaktır.”

“Ve de isimlerini listemize ekleyeceğimiz,” dedi Caalador.

“Listeniz ne kadar uzun, Üstad Caalador?” dedi Oscagne.

“Bunu gerçekten bilmeniz gerekmiyor, Ekselans,” diye bu konuyu tartışmayacağını açıkça gösteren bir tonda cevapladı Caalador. “Bir gün saptayalım - insanların gözüne çarpan türde bir gün. Hırsızlar ve caniler takvim okuma konusunda pek iyi değildirler.”

“Hasat Festivali’ne ne dersiniz?” diye önerdi Itagne. “Sadece üç hafta var ve bütün Tamuli’de kutlanır.”

Caalador etrafına bakındı. “O kadar bekleyebilir miyiz?” diye sordu. “Mükemmel bir zaman olacaktır. Katillerimizin işi bitirmek için bir yerine üç geceleri olacak, Hasat Festivalinde çok miktarda gürültü ve karmaşa olur.”

“Ve çok içilir,” dedi Itagne. “Bütün kıta sarhoş olacak.”

“O zaman bu genel bir tatil mi?” diye sordu Bevier.

Itagne başıyla onayladı. “Teknik olarak dini bir tatil. Bereketli bir hasat için Tanrılara teşekkür etmemiz beklenir. Çoğu insan bunu yarım dakikada halleder. Bu da onlara başlarını belaya sokmak için geride üç gün üç gece bırakır. Hasat işçilerinin hepsinin paraları ödenir, yıllık banyolarını yaparlar ve sonra hepsi muzurluk yapmak için en yakın şehre yollanırlar.”

“Amacımız için sanki ısmarlama yapılmış gibi,” dedi Caalador.

“Üç hafta içinde güçlerinizi Troll’lerin üzerine yürümeye hazır hale getirecek misiniz, Lord Vanion?” diye sordu Sarabian.

“Hazırın da ötesinde, Majesteleri. Hepsini bir tek yerde toplamayı planlamıyoruz. Her garnizondan aynlan birlik sadece bir müfreze büyüklüğünde ve bir müfreze taburdan daha hızlı hareket eder. Şu anda Atan sınırındaki toplanma bölgelerine doğru ilerliyorlar.”

“Hepsini aynı zamanda mı vurmak istiyoruz?” dedi Kalten.

“Üç yolun herhangi birinden başlayabiliriz,” dedi Sparhawk. “Önce TrollTere saldırıp Zalasta’nın dikkatini kuzey Atan’a çekebiliriz ya da önce komplocuları öldürüp onu örgütünden kalanları kurtarmak için kıtada oradan oraya koştururuz ya da aynı anda yapıp onun aynı anda yüz yerde birden olup olamayacağını görürüz.”

“Buna sonra karar verebiliriz,” dedi Sarabian. “Önce katillere haber verelim. Onların Hasat Festivali’nde işe başlamalarını istediğimizi biliyoruz. Askeri konumlar, biraz oturmamış durumda.”

“Bu kez Sabre, Parok ve Rebal’i özel hedef yapalım,” dedi Caalador’a Stragen. “Besbelli ki Atanlar son genel tutuklamada onları kaçırdılar. Batı Tamuli’deki Elene krallıkları Sör Tynian ve Matherion arasında duruyorlar. Bu başbelaları yaşadıkları sürece, Tynian’in yolu zor geçecek. Scarpa’yı da işin içine sokabilmemizin bir yolu var mı?”

Caalador başmı salladı. “O Natayos’da saklanıyor. Orayı bir kaleye çevirip fanatiklerle doldurdu. Bir katile onu öldürmeye çalışması için yeterli

parayı veremem. Scarpa'yı yakalamamızın tek yolu askeri bir sefer düzenlemek."

"Utanç verici," diye mırıldandı Sephrenia. "Tek oğlunun ölümü Zalasta'yı karnından bıçaklayacaktır."

"Vahşi," diye sevecence suçladı Vanion.

"Zalasta, ailemi öldürdü, Vanion," dedi kadın. "Tek yapmak istediğim, iyiliğini geri iade etmek."

"Bence adilane," diye gülümsedi adam.

"Ben buna hâlâ ölümüne karşıyım," dedi Stragen, Sparhawk ve Ulath ile daha sonra koridorda karşılaştıklarında.

"Mantıklı ol, Stragen," dedi Ulath. "Ne söyleyeceklerini duymanın kimseye bir zararı olmaz, değil mi? Biliyorsun, sınırlamalar olmadan onları öylesine serbest bırakmayacağım."

"Özgürlüklerini kazanmak için her şeye razı olacaklar, Ulath. Troll'leri Atan'dan çekmeye - ya da Zalasta ve Cyrgon ile uğraşmaya bile - söz verebilirler ama Thalesia'ya döndüklerinde kendilerini herhangi bir söze sadık kalmak zorunda hissetmeyeceklerdir. Biz onlara tapanlarla aynı türün üyeleri bile değiliz. Onların gözlerinde sadece hayvanız. Ne düşünüyorsun bir ayıya verdiğin sözü tutmak zorunda mısın?"

"Sanırım bu ayısına bağlı."

"Troll Tanrıları bize verdikleri sözleri tutmayabilirler," dedi Sparhawk, "ama Bhelliom'a sadık kalmak zorundalar, çünkü herhangi bir üçkâğıt yaparlarsa Bhelliom onları tekrar içine çekebilir."

"Şey," dedi kuşkuyla Stragen, "herkesin benim bundan hoşlanmadığımı anlamasıra istiyorum ama söyleyeceklerini duymarun bir zarar olmaz. Ben de orada olmak istiyorum. Sana tam güvenmiyorum, Ulath, bu yüzden onlara verdiğin sözleri duymak istiyorum."

“Troll lisanını anlıyor musun?”

Stragen ürperdi. “Elbette hayır.”

“O zaman konuşmayı anlamakta biraz zorlanacaksın, ha?”

“Sephrenia beraber geliyor, değil mi? Benim için çevirebilir.”

“Ona güvenebileceğine emin misin?”

“Bu adice bir söz.”

“Sadece sordum. Bunu ne zaman yapmak istersin, Sparhawk?”

“Erken olmasa iyi olur,” dedi Sparhawk. “Hâlâ Caaladofu arkadaşlarıyla konuşması için etrafta dolaştırmam gerekiyor. İyisi mi bütün bunları hazırlayalım ve Troll Tanrıları’na konuyu açmadan önce Vanion’un çağırdığı Atanların toplanma bölgelerine geldiğine emin olalım. İhtiyacımız olana dek onları heyecanlandırmanın bir anlamı yok.”

“Sanırım onlarla konuşacağımız zaman şehir dışına bir yerde olmak isteyeceğiz,” diye önerdi Ulath, “Cyrgon’un onlara tapanları çaldığını söylediğinde, öfke çığlıklan Matherion’un bütün sedef duvarlarını parçalayabilir.”

“Zihni içki yüzünden çok karışık,” diye konuşmaya başladı Xanetia, ertesi gün öğlene doğru, yaranda Berit’le birlikte Cynesga büyükelçiliğinden dönmüşlerdi. “Ondan tutarlı bir şey çıkarmak zor.”

“Herhangi bir şeyden kuşkulanıyor mu, Anarae?” diye endişeli bir tavırla sordu Stragen.

“Geçmişte onu izlemek için hırsızları ve dilencileri kullandığınızı biliyor, Milord Stragen, ama bunu sizin ya da - genç Talen’in -her şehirde tekrarlamanız gerektiğini ve birinizin oraya gidip her reisle özel olarak konuşmanız gerektiğini düşünüyor.”

“Gizi Hükmet konsuda içbi şe bilmiyo mu?” diye anlaşılmaz bir nedenle lehçeli konuştu Caalador.

“Sizin toplumunuz hakkındaki anlayışı belirsiz, Üstad Caalador. Böyle bir yapıdaki işbirliği onun kavrayışının dışında, anlık kişisel çıkarlarını izlediği için Krager bunu yapamaz.”

“Ne muhteşem bir sarhoş,” diye coştu Stragen. “Gelin, asla ayılmaması için hep beraber dua edelim.”

“A-min!” diye hevesle onayladı Caalador. “Tamm, Sporhawk, zenn şu ösel seyhat biçiyminle gidp Tamuli’n etrafta birz zıplay-lım, Gırak kesci herflele azcık konşmam lazım.”

Xanetia’nin yüzü acı çeken bir ifade aldı.

Caalador, Bhelliom onu kıtanın diğer ucuna apar topar fırlattığı ilk birkaç seferinde çok kötü sarsıldı ama buna alışıyor gibiydi. Ta-muli’nin çeşitli suçlu şefleriyle konuşup talimatları vermesi her seferinde yaklaşık yarım saat sürüyordu ve Sparhawk kırmızı yüzlü Cammorialı’nm bozulan sinirlerini her durduklarında sıkı bir içkiyle sakinleştirdiğinden oldukça şüpheleniyordu. Sparhawk bundan kesinlikle emin olamıyordu, çünkü konuşmalardan çok katı bir şekilde uzak tutuluyordu. “Bu insanların kim olduklarını bilmen gerekmiyor, Sparhawk; varlığın onları gerginleştirmekten başka bir iş yaramaz.”

Vanion’un küçük Atan müfrezeleri, Tamuli’nin her tarafından Atan sının boyunca yer alan toplanma bölgelerine hızla geliyordu ve Tikume, Kring’in yanında Atana’ya götürdüğü üç yüz okçu dışında birkaç bin doğu Peloi getireceği sözü vermişti. Bhelliom, Betuana’yı onun yardımına gelecek güçlerin yerlerini aldığı konuşunda sakinleştirmek ve yardımın çoğunu niçin sınırda tuttuklannı açıklayabilmek için Sparhawk ve Vanion’u Atan başkentine götürmüştü. “Troll’ler bu takviye kuvvetlerinin önemini anlamayacaklar, Betuana-Kraliçe,” dedi Vanion, “ama Cyrgon strateji ve taktikler konusunda deneyimlidir. İyisi mi atağa hazır olana dek ne yaptığımız konusunda ona hiçbir ipucu vermeyelim.”

“Gerçekten bir Tanrıyı şaşırtarak sürpriz yapacağını düşünüyor musun, Vanion-Eğitmen?” diye sordu Betuana. Atanlar arasında zırh kabul edilen bir giysi içindeydi ve yüzü haftalardır çok az uykuyla yaşadığını açıkça gösteriyordu.

“Kesinlikle deneyeceğim, Betuana-Kraliçe,” diye hafif bir gülümsemeyle cevapladı Vanion. “Sanınm Cyrgon’un son yirmi bin yıldır yeni bir fikri olmadığını söylemekte korkacak bir şey yok. Askeri şeyler bu sürede çok değişti, yani büyük ihtimalle neyin peşinde olduğumuzu anlayamayacak.” Yüzünü ekşitti. “En azından umuyorum,” diye ekledi.

Ve sonra daha fazla uzatamayacakları konuya geldiler. Kimse Troll Tanrıları’yla sohbet etme fikrini sevmemişti ama Ulath’m düşüncesini deneme zamanı gelmişti.

Hiçbirinin dört gözle beklemediği günün şafağının doğmasının bir saat öncesinde, Sparhawk’la Vanion, Danae, Xanetia ve Sephrenia’la konuşmak için Sephrenia’nın odasına gittiler. Konuşmaları beklenmedik bir engele takıldı.

“Benim de gelmem gerekiyor, Sparhawk,” diye ısrar etti Danae.

“Söz konusu bile değil,” dedi Sparhawk. “Ulath ve Stragen orada olacaklar. Onların kim olduğunu öğrenmesine izin veremeyiz.”

“Bunu öğrenmeyecekler, baba,” dedi abartılı bir sabırla. “Yanınızda gelen Danae olmayacak.”

“Ah. O zaman bu farklı.”

“Tam olarak nasıl yapacaksın, Sparhawk?” dedi Vanion. “Onlarla konuşmak için Troll Tannları’nı serbest bırakman gerekmiyor değil mi?”

Sparhawk, başını salladı. “Bhelliom gerekmediğini söylüyor. Troll Tanrıları Bhelliom’un içinde kilitli kalacaklar. Ruhları zaten etrafta sürtmekte serbest, Bhelliom altınla - ya da çelikle - sarılı olduğu zamanlar

dışında. Sanırım o durumda belli bir miktar güçleri olacak ama gerçek güçleri kendileriyle beraber Bhelliom'da kilitli."

"Onları tamamen serbest bırakmaktansa o sınırlı gücü kullanmaları konusunda anlaşmak daha güvenli olmaz mı?" dedi Vanion.

"Bu işe yaramaz, bir tanem," dedi Sephrenia. "Troll Tanrıları Cyrgon'la karşılaşabilirler ve bu gerçekleşirse bütün güçlerine ihtiyaç duyacaklardır."

"Dahası," diye ekledi Xanetia, "ihtiyacımızı hissedeceklerini ve sıkı sıkıya pazarlık edeceklerine aşırı inanıyorum."

"Konuşmayı sen mi yapacaksın, Sparhawk?" dedi Vanion.

Sparhawk başını salladı. "Ulath, TrollTeri - ve Troll Tannları'nı - benden iyi tanıyor ve Trollcesi benden daha iyi. Ben Bhelliom'u çıkarıp Troll Tannları'nı çağıracak ve konuşmayı ona bırakacağım." Pencereden dışarıya baktı. "Şafak sökmek üzere. Harekete geçsek iyi olur. Ulath ve Stragen bizimle avluda buluşacaklar."

"Arkanızı dönün," dedi onlara Danae.

"Ne?" diye sordu babası.

"Arkanı dön, Sparhawk. Bunu izlemen gerekmiyor."

"Bu onun gariplikleri̇nden birisi," diye açıkladı Sephrenia. "Hiç kimsenin gerçekte nasıl göründüğünü bilmesini istemiyor."

"Ben Flüt'ün nasıl gözüktüğünü zaten biliyorum."

"Bir geçiş var, Sparhawk. Danae'den Flüt'e doğrudan değişmiyor. Bir küçük kızdan diğerine dönüşürken kendi gerçek kişiliğinden geçiyor."

Sparhawk iç çekti. "Ondan toplam kaç tane var?"

"Binlerce sanırım."

“Bu iç karartıcı. Hiç bilmediğim bir kızım var.”

“Salaklaşma,” dedi Danae. “Tabii ki beni tanıyorsun.”

“Ama senin yalnız bir taneni, gerçekte sen olan birkaç bin tane içinde bu minnacık bir parça.” İç çekip arkasını döndü.

“Bu minnacık bir parça değil, baba.” Danae’nin sesi konuşurken değişiyor, zenginleşip titreşiyordu. Artık bir çocuk sesi değil, kadın sesiydi.

Odanın diğer ucunda bir ayna vardı, parlatılmış düz bir pirinç levha. Sparhawk, ona bir göz attığında arkasında duran figürün dalgalanan yansımasmı gördü. Gözlerini hızla başka bir yöne çevirdi.

“Haydi durma, bak, Sparhawk, O iyi bir ayna değil, o yüzden o kadar da çok şey göremeyeceksin.”

Sparhawk gözlerini kaldırıp ışıldayan pirince baktı. Yansıma eğri büğrüydü. Bütün görebildiği genel boy ve biçimdi. Aphrael, Sephrenia’dan biraz daha uzundu. Saçları uzun ve kara, teni soluktu. Bu kusurlu yansımanm içinde yüzü bir karaltı halindeydi ama nedense gözlerini oldukça net görebiliyordu. Bu gözlerde çağların bilgisi ve bir tür sonsuz neşe ve sevgi vardı. “Bunu başka birine yapmazdım, Sparhawk,” dedi kadm sesi, “ama .bugüne dek sahip olduğum en iyi baba sensin ve senin için kuralları biraz esnettim.”

“Hiç elbise giymez misin?” diye sordu.

“Niye giyeyim ki? Biliyorsun ben soğuk almam.”

“Ben alçakgönüllülükten bahsediyorum, Aphrael. Her şeyden önce, ben senin babanım ve böyle şeyler beni ilgilendirir.”

Kadm güldü ve adamın yüzünü okşamak için arkasından uzandı. Yanağına dokunan küçük bir kız eli değildi. Hafif bir “ezilmiş çimen kokusu hissetti ama Danae ve Hüt’ün üzerindeki o tanıdık güzel kokunun kalanı güç algılanan bir şekilde değişmişti. Arkasında duran kişi kesinlikle

küçük bir kız değildi. “Ailenin geri kalanına böyle mi görünüyorsun,” diye sordu.

“Pek değil. Beni bir çocuk olarak düşünmelerini tercih ederim. Öyle görünerek kendi tarzımla daha başarılı olurum - ve çok daha fazla öpücük alırım.”

“Kendi tarzmda başarılı olmak senin için çok önemli, değil mi?”

“Elbette. Bu hepimiz için önemlidir, değil mi? Ben sadece bu konuda çoğundan daha iyiyim.” Güldü, coşkulu içten bir gülüştü. “Büyük ihtimalle bu şekilde başarılı olma konusunda en iyisi benim.”

“Bunu ben de fark ettim,” dedi soğuk bir tavırla.

“Tamam,” dedi arkasından, “Bu konuda seninle daha fazla konuşmak isterim ama sanırım Ulath ve Stragen’i bekletmememiz gerekiyor.” Yansıma dalgalanıp küçülmeye başladı, çocukluğa dönene dek. “Haydi,” dedi Flüt’ün o tanıdık sesi. “Gidip Troll Tanrı-ları’yla uğraşalım.”

Rüzgârlı bir sabahtı ve kirli gri bulutlar Tamul Denizi’ne doğru hızla geçip gidiyordu. Sparhawk ve arkadaşları saraydan ayrılıp Batı kapısına giden uzun, geniş caddede ilerlerken ateş kubbeli Matherion’da gezinen sadece birkaç vatandaş vardı.

Şehirden çıkarak parıldayan şehri ilk kez gördükleri yüksek tepeye tırmandılar. “Onlara nasıl yaklaşmayı planlıyorsun?” diye tepenin doruğuna geldiklerinde Ulath’a sordu Stragen.

“Dikkatlice,” diye homurdandı Ulath. “Yenmemeyi tercih ederim. Onlarla daha önce konuştum, beni hatırlayacaklardır. Sparhawk’in, Bhelliom’u elinde tutması beni hırsla yalayıp yutma dürtülerini dizginlemeye yardımcı olabilir.”

“İstediğin özel bir yer var mı?” diye sordu Vanion.

“Açık bir alan - ama çok açık olmasın. Yakınlarda ağaçların olmasını istiyorum ki işler kötü giderse birine tırmanabileyim.” Ulath dönüp diğerlerine baktı. “Bir uyarı,” diye ekledi. “Başladığımda hiçbiriniz benimle en yakın ağaç arasında durmayın.”

“Şurası mı?” diye çam korusunun arkasındaki otlağı işaret ederek önerdi Sparhawk.

Ulath gözlerini kısarak baktı. “Mükeemmel değil ama zaten neresi mükemmel ki. Haydi şu işi bitirelim. Nedense sinirlerim bu sabah biraz gergin.”

Otlağa giderek atlarmdan indiler. “Başlamadan önce bana bir şey söylemek isteyen var mı?” diye sordu Sparhawk.

“Kendi basmasın, Sparhawk,” diye karşılık verdi Flüt. “Her şey sana ve Ulath’a kalmış durumda. Biz sadece gözlemciyiz.”

“Teşekkürler,” diye yavan bir şekilde.

Flüt eğilerek selam verdi. “Sözünü etmeye değmez.”

Sparhawk ceketinden kutuyu çıkarıp yüzüğüyle dokundu. “Açıl,” dedi.

Kapak kalktı.

“Mavi Gül,” diye Elene dilinde konuştu Sparhawk.

“Sizi duyuyorum, Anakha.” Ses yine Vanion’dan gelmişti.

“Troll Tannları’nm sizinle olduğunu hissediyorum. Bu lisanda konuştuğum zaman sözlerimi anlayabilirler mi?”

“Hayır, Anakha.”

“İyi. Cyrgon, hilekârlık ve düzenbazlıkla TroUTeri Daresia’ya getirip müttefikimiz Atanlann üstüne saldırttı. Troll Tanrılan’nı kendi yaratıklan

üzerindeki egemenliklerini geri almaya ikna etmeyi deneyeceğiz. Ne dersiniz, teklifimizi dinlemeye istekli olabilirler mi?”

“Bütün Tanrılar, kendilerine tapanları ilgilendiren haberleri aşı-n bir dikkatle dinler, Anakha.”

“Ben de böyle düşünmüştüm. Cyrgon’un, TrollTerini çaldığı haberinin onları öfkelendireceği konusundaki yargıma da iştirak ediyor musun?”

“Onların kızgınlığı ölçülebilenin ötesinde olacaktır, Anakha.”

“Onlarla en iyi nasıl konuşabileceğimizi düşünüyorsunuz?”

“Olanları basit kelimelerle anlatınız. Ne çok hızlı ne de üstü kapalı konuşmayınız, çünkü kavrayışları yavaştır.”

“Onlarla önceki konuşmalanmda bu kadannı ben de algıladım.”

“Onlarla siz mi konuşacaksınız? Eleştirmiyorum ama sizin Trollceniz biraz kaba ve görgüsüz.”

“Bunu sen mi ekledin, Vanion?” diye suçladı Sparhawk.

“Ben değilim.” Vanion itiraz ederek suçsuzluğunu söyledi. “Ben iyi Trollceyle kötüsünü pek ayırt edemem.”

“Benim beceriksizliğimi bağışlayınız, Mavi Gül. Eğitmenim, in-san-hayvanların lisanını dilime yönlendirdiği zaman biraz acelesi vardı.”

“Sparhawk!” diye itiraz etti Sephrenia.

“Yok muydu?” Tekrar mücevhere hitap etti. “Yoldaşım, Sör Ulath Trollere ve onların diline benden çok daha yakındır. Troll Tanrıları’na, Cyrgon’un onların yaratıklarını çaldığı haberini verecek olan kişi o.”

“Onların ruhlarını ortaya çıkaracağım ki yoldaşınız onlara hitap edebilsin.” Mücevher adamın elinde bir nabız gibi attı ve Sparhawk’m Azash Tapmağı’nda hissettiği devasa varlıklar ortaya çıktılar ama şimdi

onları görebiliyorlardı. Onları görememiş olmak istedi. Asıl varlıkları Bhelliom’un içinde kilitli olduğu için, biçimleri gök mavisi bir ışıkla kaplıydı. Koca cüsseleriyle önündeydiler, hayvani yüzleri kızgındı ve korkunç öfkeleri sadece Bhelliom’un gücüyle kontrol altında tutuluyordu.

“Tamam, Ulath,” dedi Sparhawk. “Çok tehlikeli bir durum. Çok ama çok ikna edici olmaya çalış.”

Genidian şövalye zorlukla yutkunup ileri çıktı. “Ben Thalesia’dan Ulath” dedi Trollce. “Bhelliom’un evladı Anakha adına konuşuyorum. Sizin çocuklarınızdan haber getirdim. Beni dinleyecek misiniz?”

“Konuş, Thalesia’dan Ulath.” Sparhawk gürleyen sesin içine karışmış çatırtılar yüzünden konuşanın Troll Ateş Tanrısı Khwaj olduğunu tahmin etti.

Ulath’m yüzünde hafif bir sitem ifadesi oluştu. “Yaptığınız kafamızı karıştırdı,” dedi. “Çocuklarınızı niçin Cyrgon’a verdiniz?”

“Ne?” diye kükredi Khwaj.

“Sizin böyle istediğinizi düşünmüştük,” dedi yalan bir şaşkınlıkla Ulath. “Çocuklarınıza yurtlarını terk etmelerini ve hiç erimeyen buzu birçok uyku boyunca geçerek bu yabancı yere gelmelerini emretmediniz mi?”

Khwaj uluyup maymun gibi yumruğuyla toz bulutu ve dumanlar çıkararak yeri dövdü.

“Bu ne zaman oldu?” Ağzı salya dolu diğer bir ses sormuştu.

“İki mevsim önce, Ghnomb,” diye Yemek Tanrısı’ran sorusunu yanıtladı Ulath. “Sizin bildiğinizi sandık. Mavi Gül sizi çağırdı ki bunu niye yaptığınızı size soralım. Tanrılarımız niye anlaşmayı bozduğunuzu bilmek istiyor?”

“Anlaşma mı?” diye sordu Stragen, tercüme edişinin ardından Sephrenia’ya.

“Bu bir ittifak,” diye açıkladı Flüt. “Biz Trollleri gerçekten yok etmek istemedik ve bu yüzden Thalesia dağlarında kalacaklarsa onların çocuklarına dokunmayacağımızı söyledik.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Yirmi beş bin yıl önce yaklaşık.”

Stragen zorlukla yutkundu.

“Eğer siz emretmediyseniz çocuklarınız neden Cyrgon’a itaat ediyorlar?” diye sordu Ulath.

Devasa figürlerden biri anormal uzunluktaki kolunu uzattı ve kocaman el, sanki bir gölete sokulan bir sopa gibi boşluğa dalarak yavaş yavaş kayboldu. Yeniden geri çıktığında debelenen bir Troll’ü tutuyordu. Kudretli Tanrı sert bir şekilde emrederek konuş-j tu. Lisan hırlama ve kükremelerle, açıkça Trollceydi.

“İşte bu ilginç/’ diye mırıldandı Ulath. “Galiba, Trollce bile yıllar içinde değişmiş.”

“Ne diyor?” diye sordu Sparhawk.

“Tam anlayamıyorum,” dedi Ulath. “O kadar eski ki kelimelerin çoğunu anlayamıyorum. Ama Zoka bazı cevaplar istiyor.”

“Zoka?”

“Çiftleşme Tanrısı.” Ulath dikkatle dinliyordu.

“Troll şaşkın,” diye bildirdi. “Diyor ki hepsi Tanrılan’na itaat ettiklerini düşünüyorlarmış. Cyrgon’un kılık değiştirmesi neredeyse mükemmel olmalı. Troli’ler Tanrıları’na çok yakındır ve bu yüzden onları aldatmaya yönelik sıradan bir girişimi hemen fark edeceklerdir.”

Zoka kükredi ve çığlıklar atan Troll’ü boşluğa geri attı.

“Anakha!” diye böğürdü diğer devasa bir Tanrı.

“Bu hangisi?” diye mırıldandı Sparhawk.

“Ghworg,” diye yavaşça cevapladı Ulath. “Av Tanrısı. Ona karşı biraz dikkatli ol. Çabuk kızar.”

“Evet, Ghworg,” diye karşılık verdi Sparhawk.

“Bizi babanın pençelerinden serbest bırak. Bırak gidelim. Çocuklarımızı geri istememiz lazım.” Av Tanrısı’nm pençelerinden kanlar damlıyordu. Sparhawk onun kimin kanı olabileceğini düşünmek bile istemedi.

“Bana bırak,” diye mırıldandı Ulath. Sesini yükseltti. “Bu Anakha’ nm gücün ötesinde, Ghworg. Sizi hapseden büyüyü Ghwerig yapmıştı. O bir Troll büyüsü ve onlar Anakha’ya öğretilmedi.”

“Ona bu büyüyü öğreteceğiz.”

“Hayır!” Flüt sadece izleyici olan varlığını bir kenara atarak olaya karıştı. “Bunlar benim çocuklarım. Onları Troll büyüleriyle kirletmenize izin vermeyeceğim.”

“Sana yalvanyoruz, Çocuk Tanrıça! Bizi serbest bırak! Çocuklarımız bizden uzaklaşıyor!”

“Ailem bunu asla onaylamaz. Sizin çocuklarınız bizim çocuklarımıza yiyecek olarak bakıyor. Anakha sizi serbest bırakırsa sizin çocuklarınız bizimkileri silip süpürecekler. Bu olamaz.”

“Ghnomb!” diye kükredi Khwaj. “Ona teminat ver!”

Yemek Tanrısı’nın devasa yüzü şiddetli bir ıstırapla çarpıldı. “Yapamam!” Bu neredeyse bir feryattı. “Bu beni küçültür. Çocuklarımızın yemesi lazım. Bütün o hayatların yiyecek olması lazımV

“Sanırım burada tutunacak bir yer buldum,” dedi Elenece Ulath. Tekrar Trollce konuştu. “Ghnomb’un sözlerinde doğruluk var,” dedi Tanrılara.

“Niye bir tek o küçülsün? Her biri küçülmeyi kabul etmeli. Ghnomb daha azmi kabul etmeyecek.”

“Doğru söylüyor!” diye uludu Ghnomb. “Herkes küçülmedik-çe ben de küçülmem!”

Diğer dört Tanrı kıvrandı, yüzleri Ghnomb’da iz bırakan aynı ıstırabı yansıtıyordu.

“Seni ne tatmin edecek?” Bu henüz konuşmamış olan Tanrı’nın sesiydi. Sesinin içinde kar fırtınaları vardı.

“Buz Tanrısı,” diye konuşanı tanımladı Ulath. “Schlee.”

“Kendinizi küçültün!” diye inatla ısrar etti Ghnomb. “Eğer siz küçültmezseniz ben de küçülmeyeceğim!”

“Trolller,” diye iç çekip gözlerini yuvarladı Aphrael. “Bu konuda arabuluculuğumu kabul edecek misiniz?” diye canavanmsı Tanrılara sordu.

“Sözlerini dinleyeceğiz, Aphrael,” dedi kuşkuyla Ghworg.

“Amaçlarımız aynı,” diye başladı Çocuk Tanrıça.

Sparhawk inledi.

“Sorun ne?” diye hızla sordu Ulath.

“Nutuk çekecek - çok zaman alacak.”

“Kes sesini, Sparhawk,” diye patladı Çocuk Tanrıça. “Ne yaptığımı biliyorum.” Troll Tanrıları’na döndü. “Cyrgon, çocuklarınızı kandırdı. Onları hiç erimeyen buzun üstünden geçirip benim çocuklarımla savaşmaları için buraya getirdi. Cyrgon cezalandırılmalıdır!”

Troll Tanrıları kükreyerek onayladılar.

“Yaptıkları yüzünden Cyrgon’un canını yakmak için ben ve aileme katılacak mısınız?”

“Onun canım kendimiz de yakabiliriz, Aphrael,” diye hırladı Ghworg.

“Eğer öyle yaparsanız çocuklarınızın kaç tanesi ölecek? Benim çocuklanm, Cyrgon’un çocuklarını, sizin çocuklannızın öleceği güneş diyanna kadar kovalayabilir.”

“Sözleri bilgece,” dedi arkadaşlarına Schlee. Buz Tanrısı’nm nefesi soğuk olmamasına rağmen havada buharlar oluşturdu ve geniş omuzlarında nasıl ortaya çıktığı bilinmeyen kar taneleri ışıldadı.

“Ghnomb’un, sizin çocuklannızın artık benimkileri yemeyeceğini kabul etmesi gerekiyor,” diye devam etti Aphrael. “Eğer etmezse, Anakha, sizi babasının elinden kurtarmayacak.”

Ghnomb inledi.

“Ghnomb bunu yapmalı,” diye ısrar etti. “Eğer yapmazsa Anak-ha’nm sizi serbest bırakmasına izin vermeyeceğim ve Cyrgon çocuklarınızı kendisine alacak. Her biriniz eşit küçültmeyi kabul etmezseniz Ghnomb bunu onaylamacak. Ghworg! Artık çocuklarını benimkileri öldürmeye zorlamayacaksın!”

Ghworg iki koca kolunu havaya kaldırıp uludu.

“Khwaj!” diye yılmadan devam etti. “Thalesia ormanlarını her yıl güneş kuzey diyanna geldiğinde kırıp geçiren yangınlan engellemelisin.”

Khwaj bir hıçkırığı bastırdı.

“Schlee!” diye bağırdı Aphrael. “Sen dağlann üstünden aşağı doğru kıvrılarak inen buz nehirlerini durdurmalısın. Bırak vadilere geldiklerinde erisinler.”

“Hayır!” diye feryat etti Schlee.

“O zaman bütün çocuklarını kaybedeceksin. Buzları durdur, yoksa kuzeyin ıssızlığında tek başına ağlayacaksın. Zoka! Her dişi Troll’ün ikiden fazla çocuğu olmayacak.”

“Asla!” diye böğürdü Zoka. “Çocuklarımın çiftleşmesi lazım!”

“Çocukların şu anda Cyrgon’un. Cyrgon’un çoğalmasına yardım edecek misin?” Gözleri kısılarak durdu. “Hepinizle son bir ittifak yapacağım yoksa Anakha’nın sizi serbest bırakmasına izin vermem.”

“isteğin ne, Aphrael?” diye buz dolu sesiyle sordu Schlee.

“Sizin çocuklarınız ölümsüz. Benimkiler değil. Sizin çocuklarınız da ölmeli - her biri belirlenen bir zamanda.”

Tam bir öfke içinde patladılar.

“Onları hapishanelerine geri yolla, Anakha/’ dedi Aphrael. “Kabul etmeyecekler. Pazarlık bitti.” Bunu Troll dilinde söyledi ve köpürmüş Troll Tanrıları için planlandığı ortadaydı.

“Bekle!” diye bağırdı Khwaj. “Bekle!”

“Evet?” dedi Aphrael.

“Bu canavarca isteği düşünmek için sen ve çocuklarından uzaklaşmamıza izin ver.”

“Uzun sürmesin. Sabrım az.”

Beş devasa varlık otlağın gerisine çekildiler.

“Onları biraz fazla cezalandırmıyor musun?” dedi Sephrenia. “Son talebin bir ittifak şansmı tamamen bitirebilir.”

“Sanmıyorum/’ dedi Aphrael. “Troll Tanrıları o kadar uzak geleceği düşünemezler. Onlar şu anı yaşıyor ve şu anda onlar için en önemli şey Troll’lerini Cyrgon’dan geri almak.” İç çekti. “Gerçekten son talebim en

önemlisiydi. insanlar ve Troll'ler aynı dünyada yaşayamazlar. Ya birinin ya öbürünün gitmesi lazım. Ben Troll'le-rin gitmesini tercih ederim, ya sen?"

"Çok acımasızsın, Aphrael. Troll Tanrıları'nı kendilerine tapanların kökünü kazımaya yardım etmeye zorluyorsun."

"Troll'lerin yazgısı zaten belli," diye iç çekti Çocuk Tanrıça. "Bu dünyada çok fazla insan var. Eğer Troll'ler birden ölümlü olurlarsa, huzurlu bir şekilde ortadan kaybolup gidecekler. Eğer insanlar hepsini öldürmek zorunda kalırsa nüfuslarının yarısı onlarla beraber ölecek. Ben en az Tanrıların geri kalanı kadar dürüstüm. Çocuklarımı seviyorum ve yarısının Thalesia dağlarında Troll'lerle ölümüne yapılan bir savaşta öldürülüp yenmelerini istemiyorum."

"Sparhawk," dedi Stragen, "Siz Zemoch'a doğru Pelosia'dâ ilerlerken Khwaj, Martel'i izleyip konuşmasını dinlemenizi mümkün kılan bir şeyler yapmamış mıydı?"

Sparhawk başıyla onayladı.

"Aphrael de bunu yapabilir mi?"

"Ben buradayım, Stragen," dedi Flüt. "Niye bana sormuyorsun?"

"Henüz uygun bir şekilde tanıştırılmadık, Kutsal Kişi," dedi akıcı bir reveransla. "Yapabilir misiniz? Yani dünyanın diğer ucuna ulaşıp birisiyle konuşabilir misiniz?"

"Bu şekilde yapmaktan hoşlanmıyorum," dedi kız. "Ben konuştuğum insana yakın olmak isterim."

"Tanrıçam dokunuşa çok büyük önem verir, Stragen," diye açıkladı Sephrenia.

"Anladım. Tamam o zaman, Troll Tanrıları döndüğünde abes taleplerimizi kabul ederlerse Sparhawk ya da Ulath'ın Khwaj'a bana bir

iyilik yapmasını söylemesini istiyorum. Cimmura'da Platime ilekonuşmak zorundayım."

"Geri geliyorlar," diye haber verdi Xanetia. Hepsi de sonbahar kahverengisi otların üstünden onlara doğru geİen canavarca varlıklara döndüler.

"Bize başka bir seçenek bırakmadın, Aphrael," dedi yıkılmış bir sesle Khwaj. "Acımasız taleplerinizi kabul etmek zorundayız. Çocuklarımızı Cyrgon'dan kurtarmak zorundayız." ,

"Artık çocuklarımı ne öldüreceksiniz ne de yiyeceksiniz?" "Yapmayacağız."

"Artık Thalesia ormanlarını yakmayacaksınız?" Khwaj inleyip başıyla onayladı. "Artık vadileri buzullarla doldurmayacaksınız?" Schlee hıçkırarak onayladı.

"Artık TrollTerinizi tavşanlar gibi üretmeyeceksiniz?" Zoka feryat etti.

"Çocuklarınız diğer yaratıklar gibi yaşlanıp ölecekler?" Khwaj yüzünü ellerinin içine gömdü. "Evet," diye ağladı. "Öyleyse size katılacak ve Cyrgon'la savaşacağız. Şimdilik Bhelliom'un kalbine döneceksiniz. Anakha sizi çocuklarınızın Cyrgon'a kölelik yaparak acı çektiği yere götürecek. Orada sizi serbest bırakacak ve Cyrgon'un aşağılık pençesinden çocuklarınızı zorla alacaksınız. Cyrgon'un canını yakma davasında bir araya ge-! leceğiz. Ona Azash'ın çektiği kadar acı çektireceğiz."

"EVET!" diye hep beraber uluyarak onayladı Troll Tanrıları. "Anlaştık, o zaman!" diye çınlayan bir sesle ilan etti Aphrael. "Bir iyilik daha, Khwaj - yeni ittifakımızın gösterisi olarak. Şu çocuğum, Elenia Cimmura'daki Platime adıyla bilinen biriyle konuşacak. Yap ki konuşabilsin."

"Peki, Aphrael." Khwaj kocaman elini uzattı, parmak uçlarında dümdüz bir ateş tabakası aktı.

Ateşin arkasındaki yatak odasında kocaman ve horlayan hantal bir gövde aşın büyük bir yatakta yatıyordu.

“Uyan, Platime,” dedi hızla Stragen.

“Yangın!” diye tiz çığlık atan Platime doğrulmaya uğraştı.

“Ah, sakin ol!” dedi Stragen. “Yangın yok! Bu büyü!”

“Stragen? Sen misin? Neredesin?”

“Ateşin arkasındayım. Büyük ihtimalle beni göremezsin.”

“Artık büyü mü öğreniyorsun?”

“Sadece amatörce,” diye alçakgönüllüce yalan söyledi Stragen. “Şimdi dikkatle dinle. Bu büyünün ne kadar süreceğini bilmiyorum. Khadach’taki Arnag’la temasa geç. Kont Gerrich’i öldürmesini söyle. Açıklayacak ZcTman yok. Bu önemli, Platime. Tamuli’de yaptığımız şeyin bir parçası.”

“Gerrich mi?” dedi kuşkulu bir tavırla Platime. “Pahalı olacaktır, Stragen.”

“Parayı Leda’dan al. Ehlana’nın onayladığını söyle.”

“Onayladı mı?”

“Şey eğer konuyu öğrenirse onaylayacaktır. Onunla bir dahaki konuşmamda onayını alacağım. Şimdi, dikkatle dinle, bu en önemli bölümü. Gerrich, tam şu andan itibaren on beş gün içinde öldürülmeli ne on dört, ne de on altı. Zaman çok önemli.”

“Tamam, ilgileneceğim. Ehlana’ya söyle, Gerrich tam on beş gün sonra ölecek. Başka bir şey var mı? Şu senin büyülü ateşin beni çok gerginleştiriyor.”

“Bak bakalım, Genich’in iş yaptığı başka birileri var mı ve on-lan da öldürt - şu onunla ittifak kuran Pelosialı baronlar ve diğer krallıklarda onunla beraber olan kim varsa. Hangi tiplerden bahsettiğimi biliyorsun - Belton Kontu gibi olanlar.”

“Hepsinin aynı anda mı öldürülmesini istiyorsun?”

“Mümkün olduğunca yakın olsun. Ama asıl önemlisi Gerrich.” Stragen dudaklarını büzdü. “Bu işe bulaşmışken Avin Wargunsson’u da öldürtsen iyi olur - sadece güvenlik için.”

“Onu şimdiden ölmüş bil, Stragen.”

“Sen iyi bir dostsun, Platime.”

“Dostluk, şeyimin kenarı. Her zamanki ücreti ödeyeceksin, Stragen.” Stragen iç çekti. “Tamam,” dedi hüzünlü bir şekilde.

“Elene Tanrısına ne kadar derinden bağlısın, Stragen?” diye Matherion’a doğru giderlerken sordu Aphrael. “Ben bir agnostiğim, Kutsal Kişi.”

“Son cümleni, mantıksal tutarlılık yönünden incelemek ister , misin, Stragen?” diye eğlenen bir ifadeyle sordu Vanion.

“Tutarlılık, küçük beyinlerin işaretidir, Lordum,” diye mağrurca cevapladı Stragen. “Niye sordun, Aphrael?”

“Yani, gerçekten herhangi bir Tanrıya bağlı değilsin?” “Evet değilim.”

Sephrenia bir şey söylemeye başlayacaktı ama Aphrael onu susturmak için küçük ellerinden birini kaldırdı. “Bana hizmet etmenin avantajlarını öğrenmek ister misin?” diye önerdi Çocuk Tanrıça. “Senin için her türden harika şeyler yapabilirim.”

“Bunu yapmaman lazım, Aphrael!” diye itiraz etti Sephrenia. “Sus, Sephrenia. Bu benimle Stragen arasında. Sanırım, belki I benim de ufuklarımı genişletme zamanım geldi. Styricler çok çok sevimliler ama Eleneler daha eğlenceli. Hem, Stragen ve ben hırsızız. Ortak birçok şeyimiz var.” Sarışın adama sırıttı. “Bunun düşü-I nün, Milord. Bana hizmet edilmesi o kadar zor değil. Ara sıra birli kaç öpücük ve bir buket çiçekten sonra mutluluktan uçarım.”

“Sana yalan söylüyor,” diye uyardı Sparhawk. “Aphrael’in hizmetine girmek hayal edebileceğin en büyük köleliğe gönüllü olmaktır.”

“Şey …” dedi beğenmediğini belirterek Çocuk Tanrıça. “İşin aslına bakarsan sanırım öyle ama hepimiz eğlendiğimize göre ne fark eder ki?”

Yirmi Altıncı Bölüm

MIRTAI KRALİYET yatak odasına girdiğinde her zamanki gibi kapıyı çalmadan Sparhawk, daha sabahın körü, şafağa saatler var diye düşündü. “Uyansanız iyi olur,” diye tebliğ etti sarışın dişi dev durum gerektirdiğinde Mirtai çok kaba olabiliyordu.

Sparhawk doğruldu. “Sorun nedir?” diye sordu.

“Şehre doğru gelen bir gemi filosu var,” dedi kadın. “Ya da Delphae’ler suyun üzerinde yürümeyi öğrendi. Doğuda ufkun üstünde, küçük bir şehri aydınlatacak kadar fener var. Giyin, Sparhawk. Gidip diğerlerini uyandıracağım.” Hızla dönüp odayı terk etti.

“Kapıyı çalmayı öğrenmesini dilerdim,” diye örtüleri üzerinden atarken mırıldandı Sparhawk.

“Kapını kilitli olduğuna emin olması gereken kişi sensin,” diye hatırlattı Ehlana. “Ne dersin bir tehlike olabilir mi?”

“Bilmiyorum. Sarabian bir filo beklediğinden bahsetti mi?”

“Bana söylemedi’ derken o da yataktan doğruldu.

“Gidip baksam iyi olur.” Adam pelerinini aldı. “Senin çıkmana gerek yok, tatlım. Mazgallar soğuktur.”

“Hayır. Kendim görmek istiyorum.”

Birlikte yatak odasından çıktılar. Prenses Danae, bir eliyle gözlerini uğuşturup diğer eliyle Rollo’yu peşinden sürükleyerek geceliğinin içinde

odasından çıktı. Konuşmadan Sparhawk’a gitti ve adam hiç düşünmeden onu kaldırıp kucağına aldı.

Üçü önce koridora ardından kulenin tepesine çıktılar.

Kalten ve Sarabian kulenin doğusunda dikilmiş surların üzerinden doğuya, ufka yayılmış ışıkları izliyorlardı.

“Kim olabilecekleri konusunda bir fikir var mı?” diye sordu Sparhawk, ailesiyle birlikte onlara katıldıklarında.

“En ufak bir ipucu bile yok,” diye karşılık verdi Kalten.

“Tamul donanması olabilir mi?” diye Imparator’a sordu Ehlana.

“Olabilir, sanırım,” dedi adam, “ama öyleyse yolladığım emirlerin hiçbirine uymuyorlar.”

Sparhawk birkaç adım geriledi. “Bu gemiler kime ait?” diye mırıldandı kızma.

“Deyemiycem, segilim,” dedi kızı, zorlama bir gülümseyişle.

“Kes şunu. Kimin geldiğini bilmek istiyorum.”

“Öğreneceksin …” Gözlerini kısarak ufuktaki ışıklara baktı. “Sanırım birkaç saat içinde.”

“Kim olduklarını bilmek istiyorum,” diye ısrar etti adam.

“Evet, bunu anlıyorum ama istemek bilmek değildir, baba ve deyemem sa.”

“Ah, Tanrım,” diye inledi adam.

“Evet?” diye masumca yanıtladı kız. “Bir şey mi var?”

O sabah puslu bir şafak söktü. Meltemin izi bile yoktu ve ateş kubbeli Matherion'un bacalarından çıkan dumanlar havada kı-mıldamaksızm duruyor, doğudan gelen ışığı bulamklaştırıyordu. Sparhawk ve diğer şövalyeler Atan garnizonunu uyandırmış, zırhlarını giyip atlarıyla birlikte sahile inmişlerdi.

Yaklaştıkça gemilerin açıkça Cammoria yapısı olduğu ama değiştirildikleri görüldü. Yanlara yığınlarla kürek eklenmişti.

“Birisinin gelmek için acelesi varmış,” diye belirtti Ulath. “Arkadan esen rüzgârla bir Cammoria gemisi günde otuz fersah yapabilir. Kürekler de eklersen elliye çıkarabilirsin.”

“Kaç gemi var?” dedi gözlerini kısarak filoya bakan Kalten.

“Bence yaklaşık yüz tane,” diye cevapladı iri Thalesialı.

“Yüz gemiyle çok fazla adam taşıyabilirsin,” dedi Sarabian.

“Beni gerginleştirecek kadar çok, Majesteleri,” dedi Vanion.

Sonra, gemiler limana girerken Kilise'nin kırmızı ve altın rengi bayrakları direklere çekildi, en öndeki gemi yaklaştıkça Sparhawk pruvadaki iki tamdık figürü tanıdı. Birinin geniş omuzları ve güçlü bir göğsü vardı. Yuvarlak yüzü bir sevinç sırıtışıyla ikiye bölünmüştü. Diğeri kısa ve şişmandı. O da sırıtıyordu.

“Niye geç kaldınız?” diye bağırdı, aradaki mesafeye rağmen Ulath.

“Sınıf ayrımı,” diye bağırarak karşılık verdi Tynian. “Şövalyeler centilmen olarak tanımlanırlar, kürekçi olmaya itiraz ettiler.”

“Kürekleri şövalyelere mi çektiriyorsun?” diye seslendi Vanion.

“Bu yeni fiziksel güçlenme programını bir parçası Lord Vanion,” diye bağırdı Başpiskopos Emban. “Patrik Dolmant, Tanrı'nın Askerlerinin biraz

gevşediğini fark etti. Sarinium'dan ayrıldığımız zamanla kıyaslarsanız şu anda çok daha formdalar."

Gemi dikkatle rıhtıma yanaştı ve gemiciler bağlama halatlarını kıyıdaki şövalyelere attılar.

Tynian yanaşmadan atladı. Emban ona tiksinen bir bakış fırlatıp gemiciler ana iskeleyi uzatana dek beklemek için geminin içine doğru badi badi yürüdü.

"Omuzun nasıl?" diye geniş yüzlü Deiran'a sordu Ulath.

"Çok daha iyi. Ama hava rutubetli olduğunda ağıyor." Vani-on'u selamladı. "Komier, Darellon ve Abriel, Kilise Şövalyeleri'ni Chyrellos'dan doğuya doğru getiriyorlar, Lordum," diye bildirdi. "Başpiskopos Bergsten de yanlarında. Başpiskopos Emban ve ben gemiyle geldik - görüldüğü gibi. Matherion'da biraz daha şövalyenin işe yarıyabileceğini düşündük."

"Kesinlikle öyle, Sör Tynian. Yanınızda kaç tane var?"

"Beş bin, Lordum."

"Bu imkânsız, Tynian. Yüz gemiye o kadar adam ve atı doldu-ramazsmız."

"Evet, Lordum," dedi sakince Tynian, "bunu biz de hemen fark ettik. Şövalyeler yanlarında atlarını getirmeye izin verilmediğini öğrendiklerinde büyük hayal kırıklığına uğradılar."

"Tynian," diye itiraz etti Kalten, "onların atları olması lazım. Atsız bir şövalye anlamsızdır."

"Burada zaten at var, Kalten. Niye daha fazlasını getirelim ki?"

"Tamul atları eğitimsiz."

"Ö zaman onları eğitmemiz gerekecek, değil mi? Yüz gemim vardı. Ya bin beş yüz şövalyeyi atıyla ya da beş binini atsız getirecektim. Geri kalan

üç bin beş yüzüne hediye gözüyle bak.”

“Onlara kürek çektirmeyi nasıl becerdiniz?” diye sordu Ulath.

“Kırbaç kullandık,” diye omuz silkti Tynian. “İç denizde düzenli seyir yapan biri var, Kaptan Sorgi, kürekler onun fikri.”

“Bizim yaşlı Sorgi,” diye güldü Sparhawk.

“Onu tanıyor musun?”

“Doğrusu oldukça iyi.”

“Dostluğunuzu yenileyebileceksiniz. Onun gemisi de filoda. Onun gemisiyle yolculuk edecektik ama Başpiskopos Emban görünüşünü beğenmedi. Her tarafı yamalı ve çürüktü.

“Eskidir. Sanırım Sorgi’nin hangisi önce parçalanacak diye gizli bir iddiası var - o mu yoksa gemisi mi.”

“Ama zekâsı hâlâ keskin. Gemileri nasıl daha hızlandırabilece-ğimizi sorduğumuzda kürekleri eklemeyi öneren oydu. Kürekçi ücretleri yüzünden böylesi çok nadir yapılıyor - genelde kargo için ayrılan yeri de işgal ettiklerinden bahsetmiyorum bile. Kargo getirmemeye karar verdim. Kilise Şövalyeleri parasızlık için yemin etmişlerdir, yani onlara para ödemek gerekmedi.”

Emban ve Tynian’nın Eosia’da neler olduğu hakkındaki raporlarını dinlemek için birkaç saat sonra Ehlana’nm oturma odasında toplanmışlardı.

“Dolmant, bütün şövalyeleri Rendor’dan çektiğinde Ortzel neredeyse felç geçiriyordu,” dedi Emban. Tombul elinde gümüş bir maşrapayla koltuğuna yaslandı. “Ortzel, kafasına Rendorluları Kutsal Anamız’ın sinesine döndürmeyi gerçekten koymuş. Dolmant, başlangıçta onunla aynı fikirde gibiydi ama bir sabah tamamen farklı bir bakış açısıyla uyandı. Ondaki bu köklü değişikliği kimse açıklayamadı.”

“Bir mesaj aldı, Embafı,” diye gülümsedi Sephrenia. “Haberci eğer isterse çok etkileyici olabilirdi.” “Ya?”

“Acil bir durum çıktı, Ekselansları,” diye açıkladı Vanion. “Zalasta Eosia’daki suç ortaklarına haber yolladı, onlar da Çocuk Tanrıça Aphrael’e tapanları öldürmeye başladılar. Bu durum Tanrıça’nın yaşamını tehlikeye soktu. Diğer Genç Tanrılar’dan biriyle konuştuk, Setras. O da diğer Genç Tanrıların çocuklarının bazılarını Aphrael’e ödünç vermeyi kabul etti ve Dolmant’tan Aphrael’in hayata kalan çocuklarına sığınma hakkı istemek için Chyrellos’a gitti. Aynı zamanda Dolmant’ı Kilise Şövalyeleri’ni buraya yollamaya ikna etmeye çalışacaktı. Görülüyor ki sen ve Tyni-an’dan biraz daha ikna ediciymiş.”

“Bir Styric Tanrısının Bazilika’ya gittiğini mi söylüyorsun?” diye haykırdı Emban. “Öyle yapacağını söylemişti/’ diye kızını kucağına çekerek karşılık verdi Sparhawk.

“Hiçbir Styric Tanrı daha önce Bazilika’ya gitmedi.”

“Yanılıyor,” diye babasının kulağına fısıldadı Prenses Danae. “Bir çok kez gittim.”

“Biliyorum,” diye fısıldayarak karşılık verdi Sparhawk. “Ama Setras resmi bir ziyaret yaptı.” Bir şey düşündü. “Setras, Chyrellos’a çok kısa bir zaman önce gitti,” diye fısıldadı kızın kulağına. “Kürekçilerin yardımı olsa bile, Tynian’nm donanması Matherion’a bu kadar çabuk gelemez. Yine oynuyor musun?”

“Ben öyle şeyler yapar mıyım?” Gözleri faltaşı gibi açık ve masumdu. .

“Evet, doğrusu, yaparsın.”

“Cevabı zaten biliyorsan niye soruyorsun? Zamanımı boşuna harcama, Sparhawk. Bildiğin gibi çok meşgulüm.”

“İşler Lamorkand’da karar noktasına varıyor gibi,” diye raporuna devam etti Tynian. “Kont Gerrich’in kuvvetleri güney Lamorkand’daki Vraden ve

Agnak’ı aldılar. Kral Friedhal diğer hükümdarlardan yardım isteyip duruyor.”

“Onu kısa zamanda halledeceğiz, Sör Tynian,” dedi Stragen. “Platime’la bağlantıya geçtim. Gerrich ve ona yardım eden çeşitli Baronlar için ölümcül kazalar düzenliyor.”

Kapı açıldı ve Berit, yanında Xanetia’yla içeri girdi.

“Ne buldun, Anarae?” diye hevesle sordu Sephrenia.

“Bu sabahki saldırımız oldukça kazançlıydı, küçük ana,” diye konuştu Berit. “Zalasta’nm dostu Ynak, Cynesga büyükelçiliğine geldi ve Anarae düşüncelerini yoklayabildi. Sanırım planlarının çoğunun ayrıntılarını elde ettik.”

“Bu leydinin nadir bir yeteneği mi var?” diye sordu Emban.

“Görgü kurallarını unutmuş gibiyim,” diye özür diledi Vanion. “Anarae Xanetia, Deira’h Sör Tynian ve Chyrellos Kilisesi’nden Başpiskopos Emban. Baylar, bu hanım Xanetia’dir, Delphaeus Halkının Anarae’si.”

Tynian ve Emban eğilerek selamladılar, bakışları meraklıydı.

“Büyükelçilikteki dostlarımız neyin peşindeler, Anarae?” diye sordu Sarabian.

“Ynak gibi aşağılık birinin düşüncelerini yoklamak hiç hoş birşey olmasa da çok şeyi açığa çıkardı, Majesteleri,” dedi kadın. “Tahmin ettiğimiz gibi, Verel’deki dışlanmış Styricler, planları için en büyük tehlikenin Eosia’dan geleceğini uzun zamandır biliyorlardı. Anakha’mn Tamuli’ye gelmesini istediler ama yanında yüz bin Kilise Şövalyesi getirmesini istemediler. Batı Tamuli’deki kargaşanın amacı, kesinlikle şövalyelerin geçişini engellemek. Diğer her şey önemsiz. Dahası, Atan’daki Troll saldırısı da dikkati başka yöne çekmek için tasarlanmış. En büyük tehlike, ne batıdan ne de kuzeyden yaklaşıyor. Düşmanlarımızın ana saldırıyı planladıkları yer güney. Şu anda bile Cynesga birlikleri Scarpa’nın Arjuna’nm balta girmemiş ormanlarda

toplanan kuvvetlerine katılmak için nöbetçisiz sınırdan gizlice geçiyorlar. Dahası, Batı Tamuli'deki Eleneler, Scar-pa'nm büyüyen güruhuna kendi güçlerini eklemek için gemilerle güney Arjuna'ya gidiyorlar. Batıdaki ve Atan'daki oyalamalar, İmparator luk'un kudretini tüketip Tamul'ü zayıflatıyor, böylece Scar-pa'ya doğrudan Tamul'a saldırıp Matherion'u kuşatması için yol açıyor. Ynak ve diğerleri Zalasta'nm hainliğinin ortaya çıkmasından çok büyük hayal kırıklığı yaşamışlar, çünkü bizi ters yönlendirip yanlış tavsiyelerde bulunarak zarar verme şansı yok oldu."

"Matherion kuşatmasının asıl amacı nedir, Leydi Xanetia?" diye kurnazca sordu Emban. "Güzel bir şehir ama …" Ellerini açtı.

"Düşmanlarımız, İmparatorluk hükümetinin Matherion'a yapılan tehdit gösterisiyle Anakha'yı teslim olmaya zorlayabileceklerini düşünmüş, Ekselansları. Çeşitli bakan ve memurların ihaneti onlara Başbakan'm Matherion'u esirgemek için teslim olmaya ikna edilebileceği umudunu vermiş."

"Bu işe yarayabilirdi," dedi Sarabian. "Pondia Subat'm karakteri hiç sağlam değildir. Zalasta ve dört dostunun planı çok iyi."

"Artık üç dost, Majesteleri," diye sırıttı Berit. "Anarae, Ptaga ismindekinin birkaç gün önce çuvalladığını söyledi."

"Vampir uyandıran mı?" dedi Kalten. "Ona ne olmuş?"

"Onlara söyleyebilir miyim, Anarae?" diye nazikçe sordu Berit.

"Nasıl isterseniz, Aziz Şövalye."

"Anlaşıldığı kadarıyla, Ptaga, güney Tamul'daymış - Sarna ve Şamar arasındaki dağlarda. Kollarını sallıyarak halkın üzerine göndermek için Parıldayan İnsanlar yanılsamaları yaratıyormuş. Gerçek DelphaeTerden biri o bölgeyi keşfe çıkıp onunla karşılaşmış ve sakince yanılsama kalabalığının arasına karışmış." Berit hafifçe pis pis sırıttı.

“Ptaga, yarattıklarını inceliyormuş ve gerçek Parıldayan İnsan’a geldiğinde, o bile fark görememiş. Delphae gözcüsü uzanıp adama dokunmuş. Sanırım Ptaga son yamlsamasmı yaptı. Gözcü oradan ayrıldığında erime sürecini yaşıyormuş.”

“Lydros’lu Ynak’m ölümü çalışma arkadaşlarının planlarını fazlasıyla alt üst etti,” diye ekledi Xanetia, “çünkü Ptaga’nm yanılsamaları olmadan, düşmanlarımızın bizimle karşılaşmak için gerçek güçler üretmeleri gerekecek.”

“Ve bu da bize düşünmemiz gereken bir şey verdi,” diye görüş belirtti Oscagne. “Sör Tynian’la Başpiskopos Emban’m beş bin şövalyeyle gelişi, halkı yıldıran yanılmalardan kurtulmamız ve güneyden gelecek bu saldırı hakkındaki bilgilerimiz bütün stratejik durumu değiştiriyor, değil mi?”

“Kesinlikle,” diye onayladı Sarabian.

“Bu yeni gelişmeleri hesaba katmak isteyeceğiz, Majesteleri.”

“Haklısın, Oscagne,” diye Sparhawk’a yan bir bakış attı Sarabian. “Atana’ya gidip Betuana’yı alıp buraya gelmek konusunda sana güvenebilir miyiz, ahbap? Planlardaki değişiklikleri tartışacaksak, onun da olması gerekiyor. Betuna benden daha iri ve tartışmaların dışında bırakarak kesinlikle ona hakaret etmek istemiyorum.”

Atan Kraliçesi Betuana, hakkıyla yönetiyordu. Kocası Kral Androl müthiş bir savaşçıydı ve bu sorunun bir parçası olabilirdi. Öylesine azametli bir savaşçıydı ki askeri kumandanların normal sorunlarını - mesela düşmanın sayıca fazla olması gibi - kavraması çok zordu. Kendi yenilmezliklerine aşırı güvenen insanlar arasından çok nadiren iyi bir general çıkar. Diğer taraftan Betuana, iyi bir generaldi, çok büyük olasılıkla, dünyanın en iyilerinden biri ve cinsler arasındaki ayrımları tamamen göz ardı eden kendine özgü Atan toplumu da kadına yeteneklerinin çiçeklenmesi için gereken bütün fırsatları vermişti. Androl, karısının üstünlüğüne içerlemek yerine onunla aşırı gurur duyuyordu. Sparhawk, Betuana’nm tersini tercih edebileceği hakkında oldukça çok şüphelenmişti ama kadın bütün konu hakkında gerçekçiydi.

Üstelik, kadının şaşırtıcı bir güven seviyesi vardı ve Sparhawk savaş meclisinin gerekliliği, yolculuk yöntemi hakkında birçok açıklamayı dikkatle hazırlamıştı ama tüm bunlarm tamamen gereksiz olduğu ortaya çıktı. “Tamam,” dedi sakince, Bhelliom’un onları doğrudan Matherion’a götüreceğini söylediğinde.

“Herhangi bir ayrıntı istemiyor musunuz, Majesteleri?” Adam oldukça şaşırmıştı.

“Niçin zaten anlamayacağım bir şeyi açıklayarak zaman kaybedelim ki, Sparhawk-Şövalye?” Omuz silkti. “Ben o mücevherin bizi Matherion’a götüreceği konusundaki sözünüze güveniyorum. Ayrılışımı Androl’a söyleyip giysimi değiştirmek için bana birkaç dakika verin. Sarabian-İmparator, iş giysilerimi birazcık tedirgin edici buluyor.” Zırhına doğru baktı.

“O, oldukça değişti, Majesteleri.”

“Norkan’da bana böyle söyledi. Karının onu ne kadar değiştirdiğini görmeyi çok merak ediyorum. Hemen geliyorum.” Uzun adımlarla odadan çıktı.

“Buna alışacaksın, Sparhavvk, “dedi Khalad. “Çok doğrudan konuşuyor ve bilmesi gerekmiyen konulardaki sorularla zaman kaybetmiyor. Doğrusu çok rahatlatıcı.”

“Nazik ol,” dedi yumuşakça Sparhavvk.

Büyükelçi Norkan sinirliydi ama Kring ve Engessa, kraliçe kadar sakindiler.

“Tanrım!” diye bağırdı İmparator Sarabian, anlık bulanıklığın silikleşip kaybolan Atan ağaçlarının yerine Ehlana’nın kraliyet oturma odasının parıldayan sedef duvarları ve rüzgârın uçuşturduğu perdeleriyle bildik mavi halıları ortaya çıkınca. “Geldiğinizi haber vermenin bir yolu yok mu, Sparhawk?”

“Sanmıyorum, Majesteleri,” diye cevapladı Sparhawk.

“Bir grup insanı aniden ortaya çıkarmak çok sinir bozucu.” Kaşlarını çattı. “Birinizin belirdiği noktada bulunmuş olsaydım ne olurdu? Bir şekilde birleşir miydik? Tek kişi haline mi gelirdik?”

“Gerçekten hiç bilmiyorum, Majesteleri.”

“Bunun imkânsız olduğunu söyle, Anakha,” dedi hâlâ Bhelliom adına konuşan Vanion. “Ben böyle hatalar yapmam ve iki şeyin aynı anda aynı yerde olması olağan dışıdır.”

“Olağan dışı mı?” diye sordu Sarabian. “O zaman olabilir mi demek istiyorsun?”

“Lütfen Anakha, söyle ona ki bu soruyu daha fazla zorlamasın. Cevaplar onu aşırı rahatsız edecektir.”

“Formda görünüyorsun, Sarabian-İmparator,” dedi Betuana. “Çok değişmişsin. O kılıcı kullanmasını biliyor musun?”

“Meçi mi? Ah, evet, Betuana. Doğrusu, oldukça iyiyim.”

“O silah benim için çok hafif ama herkes kendisine en iyi uyan silahı seçmelidir. Sparhawk-Sovalye ve Vanion-Eğitmen bana çok şeyin değiştiğini söylediler. Haydi şu değişikliklere bakalım ve planlarımıza uygun şekilde düzenleyelim.” Ehlana’ya bakıp gülümsedi. “İyi görünüyorsun Kardeş-Kraliçe. Matherion sana uymuş.”

“Sen de her zamanki gibi harikasın, sevgili kardeşim,” diye sıcak bir şekilde karşılık verdi Ehlana. “Kıyafetin nefes kesici.”

“Gerçekten beğendin mi?” Betuana, altın rengi omuzlarının birini açıkta bırakan ve kalçasına altın bir zincir kemer takılı koyu mavi Atan giysisini göstermek için neredeyse genç bir kız gibi etrafında döndü.

“Kesinlikle nefes kesici, Betuana. Mavi kesinlikle senin rengin.”

Betuana’nm yüzü hafifçe kızardı. “Tamam, Sarabian,” dedi iş-kolik bir tavırda, “ne oldu ve ne yapacağız.”

“Bunu eğlendirici bulmuyorum, Sarabian-İmparator,” diye kızgınca belirtti Betuana.

“Bunu seni eğlendirmek için söylemedim, Betuana. Bana söylediklerinde ben de aynı şekilde hissettim. Leydiyi buraya çağırttım. Sanırım senin de kendi gözlerinle görmen gerekecek.”

“Beni hayalet ve hobgoblin hikayeleriyle korkutacak bir çocuk mu sandın?”

“Elbette hayır, ama seni temin ederim ki Xanetia gerçekten bir Delphae.”

“Işıldıyor mu?”

“Sadece uygun zamanlarda. Işılmasmı engelliyebiliyor - aklımızın yerinde kalmasını sağlamak için - ve derisinin rengini de değiştirebiliyor. Sıradan bir Tamul gibi görünüyor ama inan bana, hiç sıradan değil.”

“Sanırım sen aklını kaçırdın, Sarabian-İmparator.”

“Göreceksin, segilim.”

Betuana, adama şaşkın bir bakış attı.

“Yerel bir şaka.” Sarabian omuz silkti.

Kapı açılıp Xanetia, Danae ve Sephrenia içeri girdi.

Prenses Danae yüzüne ustaca oturtulmuş bir masumiyetle Betuana’nm koltuğuna gidip kollarını uzattı. Betuana küçük kızı gülümseyerek kucağına aldı. “Nasılsmsmız bakalım, Prenses?” diye Elene dilinde sordu.

“İyi, Betuana,” dedi küçük kız Tamul dilinde. “Sephrenia bize insanların dillerini konuşmayı öğretiyor. Doğrusu biraz hastaydım ama şimdi iyiyim. Hasta olmak çok sıkıcı, değil mi?”

“Kesinlikle öyle, Danae.”

“Bir daha hastalanacağımı sanmıyorum. Beni hâlâ öpmedin.”

“Ah,” diye gülümsedi Betuana. “Unuttum. Özür dilerim.” Hızla dikkatsizliğinin sonuçlarıyla ilgilendi.

Sparhawk koltuğunda doğruldu. “Atan Kraliçesi Betuana, size Delphaeus’un Anarae’si Xanetia’yi sunmaktan onur duyarım. Kraliçeye kim olduğunuzu gösterebilir misiniz lütfen, Anarae?”

“Nasıl isterseniz, Majesteleri,” diye karşılık verdi Xanetia.

“Şaşırtıcı bir deneyim, Majesteleri,” dedi Atan kraliçesine, tombul ellerini göbeğinden birleştirerek Emban, “ama alışıyorsunuz.”

Xanetia ciddi bir ifadeyle Betuana’ya baktı. “Sizin halkınız ve benim halkım kuzendirler, Betuana-Kraliçe,” dedi. “Bununla beraber, ayrılığımızın üzerinden çok uzun zaman geçti. Size bir zarar vermeye niyetim yok, bu yüzden benden korkmayınız.”

“Sizden korkmuyorum.” Betuana kendiliğinden arkaik Tamul dilinde konuşmaya geçmişti.

“Matherion’daki bu görünüşüm gizlenmem gerekliliği yüzündendir, Betuana-Kraliçe. Gerçek halimi görünüz.” Bir kez daha renk Xanetia’mn saçından ve yüzünden çekilip uzaklaştı, korkunç ışık parlamaya başladı.

Danae, Betuana’nm yüzüne dokunmak için sakince küçük elini uzattı. Sparhawk gülümseyişini dikkatle gizledi.

“Ne hissettiğini biliyorum, Betuana,” dedi Sephrenia, oldukça sakin bir tavırla. “Xanetia’yla benim ilk karşılaştığımızda birbirimiz hakkında neler hissettiğimizi hayal edebileceğine eminim. Irklarımız arasındaki düşmanlığı biliyorsun, değil mi?”

Betuana başıyla onayladı, konuşabileceğine güvenmiyordu.

“Kesinlikle doğal olmayan bir şey yapacağım, Anarae,” dedi Sephrenia, “ama sanırım Betuana’nın rahatlamaya ihtiyacı var. Haydi ikimiz de mide bulantılarımızı kontrol etmeye çalışalım.” Sonra hiçbir kararsızlık ya da açık bir tiksinme göstermeksizin ışıldayan kadını kucakladı. Ama Sparhawk onu çok iyi tanıyordu ve çenesindeki hafif titreyişi görmüştü. Sephrenia sanki elini ateşe sokuyormuşçasına kendini kasmıştı.

Xanetia’nın kollan da neredeyse ürkekçe, Sephrenia’nın omuzlarına sarıldı. “Merhaba, kız kardeşim,” diye mırıldandı.

“Gerçekten merhaba, kız kardeşim,” dedi Sephrenia.

“Gördün mü, dünyanın sonu gelmedi, Betuana?” dedi Ehlana.

“Sanırım bunu biraz ürpertici buldum,” diye gülümsedi Sarabian.

“Kafalarında kendi uyanıklıklarından başka bir şey olmayan insanlar tarafından kuşatılmış durumdayız, Anarae,” diye gülümsedi Sephrenia.

“Gençliğin kusurları, kız kardeşim. Olgunluk onların laubali davranışlarını değiştirebilir.”

Betuana koltuğundan doğrulup Danae’yi yere indirdi. “Bu ittifak senin onayınla mı oldu, Sarabian-İmparator?” diye resmi bir tavırla sordu.

“Evet, Betuana-Kraliçe.”

“O zaman ben de ona katlanacağım.” Ayağa kalkıp ellerini uzatarak iki büyücüye doğru ilerledi. Sephrenia ve Xanetia bu elleri tuttular. Üçü bir dakika boyunca öylece durdular.

“Cesursunuz, Betuana-Kraliçe,” diye belirtti Xanetia.

“Ben bir Atanım, Anarae.” Betuana omuz silkti. Dönüp Engessa’ya sert bir bakış fırlattı. “Bana niçin söylemedin?”

“Söylemezdim, Betuana-Kraliçe,” dedi adam. “Sarabian-İmparator, buna inanmanız için önce Xanetia-Anarae’yi görmeniz gerektiğini söyledi.

İmparator, diğerlerini şaşırtmaktan zevk alıyor. Tuhaf bir düşünce yapısı var.”

“Engessa!” diye itiraz etti Sarabian.

“Kraliçeme doğruyu söylemek zorundayım, Sarabian-İmparator.”

“Şey, sanırım öylesin ama bu kadar dobra olman gerekmiyor, değil mi?”

“O zaman, tamamdır” diye özetlemeye girişti Vanion, “şövalyeler, yerel Atan garnizonlarının çoğunluğu ve imparatorluk Mu-hafızlarıyla kuzeye ilerlemeye başlıyoruz. Bunu çok gürültülü ve gösterişli yapacağız. Cyrgon’un Başrahibi Ekatas, yola çıkışımızı Zalasta ve Cyrgon’a bildirecek. Herkes bizi izleyeceği için bu durum Stragen’in katillerine hareket özgürlüğü sağlayacak. Sonra Hasat Festivali bitip cesetler ortaya çıkmaya başladığında dostlarımızın dikkatleri birazcık dağılmış olacak. O noktada, Sparhawk Bhelliom’u kuzey Atan’a götürüp Troll Tanrıları’nı serbest bırakacak. Böylece kuzey Atan tamamen güvenliğe kavuşacak. Biz yürüyüş yönümüzü ters çevirip Atanlann büyük kısmını toplayarak Scarpa’yla karşılaşmak üzere güneye yürüyeceğiz. Şu ana dek hemfikir miyiz?”

“Hayır, değiliz, Vanion-Eğitmen,” dedi sertçe Betuana. “Hasat Festivali’ne hâlâ iki hafta var ve iki hafta içinde TroU’ler çoktan Atana sokaklarında olurlar. Onların ilerleyişlerini yavaşlatmak için bir şeyler yapmalıyız.”

“Kaleler,” dedi Ulath.

“Sana alışıyor olmalıyım, Ulath,” diye güldü Kalten. “Doğrusu bunu anladım.”

“Ben de,” diye onayladı Sarabian, “ama TroU’ler inşa ettiğimiz kaleleri onlara aldırmadan geçip Atana’ya yürümeye devam edebilirler.”

“TroU’ler bunu yapabilir, Majesteleri, ama” dedi Sparhawk, ”ama Cyrgon yapamaz. Cyrgon, dünyadaki en eski askeri zihniyete sahiptir ve bir

asker kesinlikle saflarının arkasında düşman kaleleri bırakmaz. Bunun yapan insanlar savaşları kaybederler. Kaleler inşa edersek, onların işini halletmek için durmak zorunda kalacaklar.”

“Ve eğer kaleler açıkta olurlarsa, TroU’ler ormanda saklanama-yacaklar,” diye ekledi Bevier. “Açık alana çıkmak zorunda kalacaklar. Bu da onları Peloi okçuları, benim mancınıkçılarım ve Kha-lad’m arbaletçilerinin görüş alanına sokacak. Bölgeyi dumanla kapatmaya çalışsalar da körlemesine atışlarla çoğunu temizleyebileceğiz.”

“Atanlarım duvarların arkasına saklanmaktan hoşlanmazlar,” diye dikbaşlı bir şekilde konuştu Betuana.

“Hepimiz bazen hoşlanmadığımız şeyler yapmak zorunda kalırız, Betuana,” dedi Ehlana. “Kaleler savaşçılarının hayatta kalmalarını sağlayacaktır. Ölü askerler hiçbir şeye yaramazlar.”

“TroH’lere akşam yemeği olmanın dışında,” diye ekledi Talen. “Bir fikrim var, Sparhawk. Eğer Pandionlarma düşmanlarını yemelerini öğretirsen erzak arabalarına ihtiyacı kalmaz.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” dedi sertçe Sparhawk.

“Ama bu, yine de bir işe yaramayacak,” dedi Betuana. “Troll’ler ordularımla yakın dövüşteler. Kaleler inşa edecek zamanımız yok.”

“Kaleleri saflarınızın bir kaç mil gerisine inşa edebilir ve bittiklerinde birliklerinizi geri çekeriz, Majesteleri,” dedi Sparhawk.

“Troll’lerle çok sık karşılaştınız mı, Prens Sparhawk?” diye iğneleyici bir şekilde sordu Betuana. “Ne kadar hızlı koştukları konusunda bir fikriniz var mı? Daha duvarları dikmeden tepenizde biteceklerdir.”

“Eğer zaman durursa koşamazlar, Majesteleri. Zemoch’a giderken bu yöntemi kullandık. Troll Yemek Tanrısı insanları - ya da Troll’leri - bir anla diğer bir an arasına sokatıilir. Biz oradayken dünyanın geri kalanının hiç

hareket etmediğini keşfettik. Kaleleri inşa etmek için çok zamanımız olacak.”

“Tahminlerde bulunmadan önce niye bunu Bhelliom’a onaylatmıyorsun, Sparhawk?” diye önerdi Emban. “Onun üzerine stratejiler kurmadan önce işe yarayacağına emin olalım. Bu konuda herhangi bir çekincesi olup olmadığını öğrenelim.”

Bhelliom’un bu plan üzerine birçok çekincesi vardı. “Planınız kusurlu, Anakha,” diye yanıtlamıştı Sparhawk’m sorusunu. Vani-on’un eli, Sephrenia’nın fincanını kaldırıp bıraktı.

Fincan havada durdu ve orada asılı kaldı.

“Kupayı aşağıya indiriniz, Anakha,” diye emretti Vanion’un sesi.

Sparhawk kupayı tuttuğu anda bir dağ gibi sabit olduğunu fark etti. Kımıldatmak için bütün gücünü kullandı ama kupa olduğu yerden kaldı.

“Bir yaprağı bile oynatamazsınız, Anakha,” dedi Bhelliorn. “Donmuş bir anın içinde sadece şahsınızı hareket ettirebilirsiniz. Diğer nesneleri hareket ettirebilmeniz için önce evrenin tamamını hareket ettirmeniz gerekir.”

“Anladım’ dedi üzgün bir tavırla Sparhawk. “O zaman ağaç kesip kale inşa edemeyeceğiz, öyle mi?”

“Bu binalar sizin için çok mu önemli mi? Onlar bilinmeyen bir âdet için mi lazım?”

“Hayır, Mavi Gül. Niyetimiz Troll’ler dostumuz Atanlara saldırmasınlar diye onların yoluna çeşitli engeller yerleştirmek.”

“Bir öneri getirirsem alınır mısın?”

Ulath sertçe Tynian’a baktı. “Gizli gizli bu zavallı taşla konuşup duruyor musun?” diye suçladı.

“Çok komiksin, Ulath?” dedi ters bir ifadeyle Tynian.

“Anlamadım.” Vanion’un ses tonu biraz soğuktu.

“Bu ikisi arasında süren bir tartışmadır, Mavi Gül,” diye ikiliye sert bir bakış atarak açıkladı Sparhawk. “Şu anda akıl ermeyeceği kadar anlaşılmaz olduğunu gösteren bir noktaya ulaştı. Önerini memnunlukla dinleyeceğim, dostum.”

“Troll’lere zarar vermeniz gerekli mi, Anakha? Eğer onlar, dostlarınız Atanların topraklarına girmekten tamamen kaçınırlarsa onları öldürmeniz gerekir mi?”

“Kesinlikle hayır, Mavi Gül, biz onlara zarar vermemeyi tercih ediyoruz. Tanrıları onları Cyrgon’un egemenliğinden aldığında bizim müttefikimiz olacaklar.”

“Onların önüne bir engel inşa edersem bu sizi gücendirir mi? Geçmeye güçlerinin yetmeyeceği bir engel.”

“Birazcık bile gücendirmez. Hatta, çok müteşekkir oluruz.”

“O zaman geliniz Atan’a gidelim ve ben de onu yapayım. Gereksiz yere hiçbir şeyin yok edilmesini görmek istemem. Çocuğum bana yardım edecek. Kızım ve ben, Troll’lerin daha güneye inmelerini engelleyeceğiz.”

“Sizin de mi kızınız var, Mavi Gül?” Sparhawk afallamıştı.

“Milyonlarca, Anakha ve her biri benim için sizinkinin size olduğu kadar kıymetli. O zaman, geliniz Atan’a gidelim ki şu kan dökülmesi kesilsin.”

Kuzey Atan ormanlık bir bölgeydi ama güneyinde engebeli dağlar vardı. Kuzeydeki dağlar, geçmiş çağlarda buzullarla kaplıydı ve toprak küreyi örten sonsuz buz kütlesinin bulunduğu Kuzey Denizi’ne doğru kademeli olarak alçalıyordu. Sparhawk hızla etrafma bakındı. Bhelliom sözsüz sorusunu yanıtlayarak bu kuzey ormanma sadece savaşçıları getirmişti. Bu konuda daha sonra tartışmalar olacaktı ama bu konuda bir şey yapılamazdı.

“Engessa-Atan.” Vanion’un sesi tereddütsüz bir otoriteye sahipti. Sparhawk’in aklına saçma bir fikir geldi. Birden Bhelliom’un daha önce askerlere komuta edip etmediğini merak etti.

“Evet, Vanion-Eğitmen?” diye cevapladı iri Atan.

“Adamlarına şu anda bulundukları yerden bir fersah geri çekilmelerini emrediniz.”

Engessa sertçe Vanion’a baktı ve sonra konuşanın Pandion Eğitmeni olmadığını fark etti. “Bu biraz zaman alacak, Mavi Gül,” diye açıkladı. “Atanlar, bütün Kuzey Burnu boyunca Troll’lerle göğüs göğüse savaşıyor. Haberciler göndermem gerekecek.”

“Sadece emri veriniz, Engessa-Atan. Hepsi sizi duyacak, size ben teminat veriyorum.”

“Ben olsam tartışmazdım, dost Engessa,” diye tavsiyede bulundu Kring. “İşte güneşi durduran mücevher bu. Eğer sana hepsi duyacak diyorsa, hepsi duyacaktır, sözüme güven.”

“O zaman deneyeceğiz.” Engessa sesini yükseltti. “Geri çekilin!” diye sarsıcı şekilde böğürdü. “Bir fersah geri çekilin ve yeniden toplanın!”

Dev bir ses yankılandı, arkasından orman boyunca bir daha yankılandı. “Sanırım hiçbir yardım almadan burnun bir ucundan diğer ucuna kadar duyulmanı sağlayabilirsin, Engessa-Atan,” dedi Kalten.

“Pek o kadar uzağa değil, Kalten-Şövalye,” dedi alçakgönüllü bir tavırla Engessa.

“Halkınızın hızı hakkındaki tahmininiz benimkinden çok daha kusursuz olacaktır, Engessa-Atan,” dedi Bhelliom. “Güvenliğe eriştiklerinde bana haber veriniz. Onları duvarın kuzeyinde bırakmayacağım.”

“Duvar mı?” diye sordu Ulath.

“Bahsettiğim engel.” Vanion eğilip tuhaf bir şekilde parmaklarıyla nazikçe yere dokundu. “Çok iyi, Anakha. Aradığım yerin birkaç adım uzağındayız/’

“Tam noktayı bulmak konusundaki kabiliyetinize asla hiçbir güvensizlik duymadım, Mavi Gül.”

‘Asla’ belki de doğru bir kelime değildir, Anakha.” Vanion’un dudaklannda hafif, alaycı bir gülümseme belirdi. “Biz ilk kez bir yerden diğerine atlarken kendinizi ayın yüzeyinde bulmakla ilgili bir konuşmayı hatırlıyor muşum gibime geliyor.”

“Bunu söyledin, Sparhawk,” diye arkadaşına hatırlattı Kalten.

“Kızınızla konuşunuz, Mavi Gül,” diye hemen konuyu değiştirdi Sparhawk. “Onunla tanışabilme ayrıcalığına sahip olabilecek miyiz?”

“Siz onunla tanıştınız, Anakha. Şu anda onun yeşil göğsü üzerinde duruyorsunuz.” Vanion’un eli sevgiyle toprağı okşadı.

“Dünyanın kendisi mi?” diye kuşkuyla sordu Bevier.

“Güzel değil mi?” Sorusunda bir gurur ifadesi vardı. Sonra doğruldu. “Haydi geliniz, bu noktadan biraz geriye çekilelim, Anakha. Burada yapacağım şey ayaklarımızın, sizinkinin ölçüsüyle yaklaşık altı mil altında olacak. Yüzeyi nasıl etkileyeceğini önceden kestirmek zor. Benim hatam yüzünden sizi ya sizin yoldaşlarınızı tehlikeye atmayacağım ve burada biraz bozulma olacak. Artık güven içinde işimize devam edebilir miyiz, Engessa-Atan?”

Engessa başıyla onayladı. “Şu ana dek en azından bir fersah yol katetmeyen hiçbir Atan, Atan ismini almayı hak etmiyordur,” diye cevapladı.

Dönüp güneye doğru birkaç yüz adım yürüdüler. Sonra durdular.

“Sizden bir şey daha rica edeceğim, Anakha, siz ve yoldaşlarınızın yere uzanması iyi olur. Bozulma oldukça etkili olabilir.”

“Dostun beni giderek gerginleştirmeye başladı, Sparhawk,” diye biraz daha gerilerken söylendi Tynian. “Tam olarak burada ne yapmayı tasarlıyor.”

Ardından dünyanın çekirdeğinden yükseliyormuş görünen ve yeraltından gelen yankılanan bir patlayış duydular. Ayaklarının altındaki yer sertçe sarsıldı.

“Deprem!” diye haykırdı Kalten.

“Sorduğun sorunun cevabı bu olabilir, Tynian,” diye homurdandı Ulath.

“Bu kolay değildi, Anakha,” diye neredeyse umursamaz bir tonda fikrini söyledi Bhelliom. “Tazyik aşınydı ve arzuladığımız sonuca ulaşmak için büyük bir itinayla dengelenmesi gerekiyordu.”

Peşinden sarsıntı onları afallattı. Yer inip kalkarak titredi. Korkunç, yamkılanan gümbürtü iyice arttı.

“Zamanı geldi, Anakha. Bahsettiğim bozulma başlamak üzere.”

“Başlamak üzere mi?” diye bağırdı Bevier. “Artık tek yapmaya çalıştığım şey ayakta durmayı becerebilmek.”

“Söylediği gibi yapsak iyi olur,” diye sertçe söylenen Sparhawk dizlerinin üzerine çöktü ve ardından dökülmüş yaprakların üzerine yüzükoyun uzandı. “Sanırım bir sonraki sarsıntı olağanüstü olacak.”

‘Bir sonraki’ tam on dakika boyunca sürdü. Şiddetle sarsılıp titreyen toprağın üzerinde ayağı olan hiçbir şey dik duramazdı. Ardından müthiş bir kükreyişle yaklaşık elli adım önlerindeki toprak yarıldı. Üzerine yapıştıkları sarsılan toprak neredeyse rüzgârda dalgalanan bir bayrak gibi ağır ağır yükselirken dünyanın ka-buğundaki çatlağın ötesindeki arazi sanki aşağıya

çökmüş gibiydi. Kocaman kuş bulutları sarsılan ağaçların üzerinden dehşet verici sesler çıkararak havalandılar.

Derken yer sarsıntısı yavaş yavaş duruldu. Sarsıntıların dehşeti giderek daha az şiddetli ve daha seyrekti. Ama hâlâ sayısız kesik kesik sarsıntı oluşuyordu. İğrenç gümbürtü sesi hafifledi ve miller boyunca kayaların üzerinde bir kâbusun anısı gibi yankılandı. Yeni oluşan duvarın ucundan kocaman toz bulutlan yükseldi.

“Artık eserime bir göz atabilirsiniz, Anakha,” dedi çok sakin ama yalın bir gururla Bhelliom. “Bana gerçeği söyleyiniz, çünkü hata bulursanız bundan gücenmeyeceğim. Eğer zorla oluşturduğum bu şeyde bazı yanlışlar algılarsanız onu bir kez daha düzelteceğim.”

Sparhawk henüz ayaklarına pek güvenemeyeceğine karar vermişti ve hemen arkasından gelen arkadaşlarıyla birlikte on beş dakika önce orada olmayan dik kenara doğru süründüler.

Duvar neredeyse kılıçla kesilmiş gibi dümdüzdü ve en az bin ayak derinliğindeydi. Üstelik göz alabildiğine doğuya ve batıya doğru uzanıyordu. Devasa dimdik bir kayalık, uçsuz bucaksız bir duvar artık Kuzey Burnu’nun en yüksek kesimini Tamuli’nin geri kalanından ayırmıştı.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye hafif bir tedirginlikle sordu Bhelliom. “Duvarım Troll’lerin sizin dostlarınızın topraklarına geçmelerini engelleyecek mi?”

“Evet, Mavi Gül,” diye yutkundu Sparhawk, “artık engelleyecek, size şükranlarımı sunarım.”

“Bunun sizi tatmin ettiğine sevindim.”

“Bu harikulade bir duvar, Mavi Gül.” Bunu söylemek çok saçmaydı ama Sparhawk çok kötü etkilenmişti.

Bhelliom durumu fark etmemiş gibi göründü. Vanion’un yüzünde, Sparhawk’m afallamış onay ifadesine karşı neredeyse utangaç bir

gülümseyiş belirdi. “Bu yeterli bir duvar,” dedi birazcık küçümseyerek. “İhtiyacımız biraz acildi ve bu yüzden arzulayaca-ğım bir şekil ve kalıp düşünecek zaman bulamadım ama işe yarayacağını düşünüyorum. Bununla beraber doğrusu eğer dünyanm yeniden düzenlenmesini isteyecekseniz, aceleyle yapılan işler asla tatmin edici olamayacağı için bana çok daha uzun zaman önce bildirmenizi bir incelik olarak göreceğim.”

“Bunu hatırlamaya çabalayacağım, Mavi Gül.”

Yirmi Yedinci Bölüm

"BURADA ÇOK kötü değil, Sarabian," diye konuşuyordu Mirtai, aklı başından gitmiş imparatorla. "Burada döşeme halı kaplı, düşen çinilerin çoğu kırılmamış." Sparhawk ve diğerleri bulanık gri boşluktan çıkarlarken, kadm dizlerinin üzerinde küçük sedef çinileri topluyordu.

"Sparhawk!" diye şok edici baskından aniden irkilerek bağırdı Sarabian. "Keşke bunu yapmadan önce trompet ya da benzeri bir şeyler çalsan!" .

"Burada neler oldu, Majesteleri?" diye darmadağınık halılara bakarak sordu Vanion.

"Deprem oldu! Şimdi her şeye ek olarak bir de ekonomik felaketle karşı karşıyayım."

"Onu burada da duydunuz mu, Majesteleri?" diyen Vanion'un nefesi kesilmişti.

"Korkunçtu, Vanion!" dedi Sephrenia. "Şu ana dek yaşadığım en kötü depremdi!"

"Burada mı?"

"Bunu söylemeye devam edersen beni kızdıracaksın. Tabii ki burada hissettik. Duvarlara bir baksana."

"İlerlemiş durumdaki çiçek hastasına benziyor," dedi Kalten.

"Çiniler duvarlardan çekirgeler gibi fırlıyordu," dedi rahatsız bir sesle Sarabian. "Şehrin kalanının nasıl olduğunu Tanrı bilir. Bu durum beni iflas ettirecek."

“Dört yüz fersahtan daha fazla!” diye soludu Vanion. “İki yüz mil!”

“O neden bahsediyor, Sparhawk?” diye sordu Ehlana.

“Biz depremin merkezindeydik,” dedi Sparhawk. “Kuzey Atan’da oldu.”

“Bunu bana sen mi yaptın, Sparhawk?” diye sordu Sarabian.

“Bhelliom yaptı, Majesteleri. Troll’ler artık Atanlara saldıramayacak.”

“Bhelliom onları paramparça mı etti?”

Sparhawk hafifçe gülümsedi. “Hayır, Majesteleri. Kuzey Burnu boyunca bir duvar yaptı.”

‘Troll’ler tırmanıp geçemez mi?” diye sordu Betuana.

“Sanmıyorum, Majesteleri,” dedi Vanion. “Yaklaşık bin ayak yüksekliğinde ve Tamul Denizi kıyısından Sarsos’un kuzeybatısına dek uzanıyor. Troll’ler daha güneye inemeyecek - en azından önümüzdeki iki hafta boyunca ve sonra bir şey fark etmeyecek.”

” ‘Duvar sözcüğüyle tam anlamıyla ne demek istiyorsun, Vanion?” diye sordu Baş piskopos Emban.

“Doğrusu, upuzun bir duvar, Ekselansları,” diye açıkladı Vanion, “bütün Kuzey Burnu boyunca uzanan dev bir duvar. Depremin nedeni buydu.”

“Cyrgon, Bhelliom’un yaptığını ters çevirebilir mi?” diye sordu Sephrenia.

“Bhelliom hayır diyor, küçük ana,” dedi Sparhawk. “Yeterince güçlü değilmiş.”

“O bir Tanrı, Sparhawk.”

“Göründüğü kadarıyla bunun pek bir önemi yok. Olay fazlasıyla büyüktü. Bhelliom toprağın yaklaşık altı mil altında bir şeyleri

değiştirdiğini ve bununla kıtanın o bölgesinde yaklaşık bir milyon yıl içinde oluşacak şekil değişikliklerinin tümünün bir anda gerçekleştiğini söyledi. Bu değişiklikler zaten olacaktı ama Bhelliom hepsinin bir anda olmasını sağladı. Anladığım kadarıyla bu yüksek duvar yavaş yavaş parçalanarak bir dağ sırası olacak. Bunun içeriği Cyrgon'un kavrayamayacağı kadar çok büyük ve gereken basınç onun kontrol edebilme yetisinin ötesinde."

"Tanrı aşkına sen ne yaptın, Sparhawk?" diye bağırdı Emban. "Dünyayı parçalıyorsun!"

"Onlara telaşlanmamalarını söyleyiniz, Anakha," diye yeniden Vanion'un sesiyle konuştu Bhelliom. "Kızımı incitemem, çünkü onu seviyorum. Kızım bazen öfke krizleri geçiren, bazen tatlı, masum bir kibiri olan kaprisli bir çocuktur. Kendisini baharda nasıl süslediğine ve kışın omuzlarını beyaz elbisesiyle nasıl örttüğüne bir bakınız.

Aslında, duvarı yükselterek onu binlerce çağdır rahatsız eden ger-ginlik ve baskıdan kurtardım. Artık memnun ve hatta yeni mücevherinden hoşnut olduğu için birazcık kibirli bile diyebilirim."

"Kring nerede?" diye birden sordu Mirtai.

"Onu Engessa ve KhaladTa beraber duvarda bıraktık," dedi Sparhawk. "Bhelliom'un mükemmel duvarı Troll'lerin bize ulaşmasını engellediği gibi bizim de onlara ulaşmamızı engelliyor. Troll Tanrıları'nın onu aşıp TrollTerini geri almaları için bir yol bulmak zorundayız."

"Senin Bhelliom'un var Sparhawk," dedi Stragen. "Sadece üzerinden sıçra."

Sparhawk başını salladı. "Bhelliom bunu yapmazsak daha iyi olacağını söylüyor. Duvarın yanındaki zemin şu anda hâlâ biraz hassas. O civarda fazla atlayıp zıplarsak başka depremlere neden olabiliriz."

"Tanrım!" diye bağırdı Sarabian. "Bunu yapmayın! Bütün kıtayı parçalayacaksın!"

“İşte bu yüzden engellemeye çalışıyoruz, Majesteleri. Engessa, Kring ve Khalad da aynı şey üzerine çalışıyorlar. Eğer kayalıktan aşağı inemezsek Tynian’nın filosunu kullanıp doğu kıyısından dolaşabiliriz.”

“Ama bunu bir süre düşünmek istiyoruz,” diye ekledi Vanion. “Sparhawk ve ben konuyu tartışıyoruz. Ben hâlâ kuzeye yürüyüş gösterisi yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Bir hafta içinde dalgalanan sancaklar ve bu bölgede toplanmış güçlerimize eklenmiş beş bin şövalyeyle buradan ayrılırsak Zalasta’mn bütün dikkatini üzerimize çekeceğiz. Eğer denizden gidersek geldiğimizi bilmeyecektir ve bu ona Hasat Festivali’ni kutlamak için Stragen’in yaptığı planların ayrıntılarının havasını koklamak için boş zaman verebilir. Her iki fikirde de bir sürpriz öğesi var. Hangi sürprizin Zalasta’mn planlarını en çok bozacağı üzerine laflıyoruz.”

Tamul atlarının eğitimine hemen başladı. Tynian’ın şövalyeleri elbette acı acı şikayet ettiler. Tamul soylularının binek atları çok küçük ve zırhlı adamları taşıyamayacak kadar narindi. Tamul çiftçilerinin çift sürdükleri atlarsa savaş atı olamayacak kadar yavaş ve uysaldılar.

Artık sürekli bir telaş içindeydiler. Caalador emrini vermişti ve geri alınamazdı. Diğer planları yerine otursa da oturmasa da katiller Hasat Festivali’nde yerlerini alacaklardı. Her saniye bu tatili biraz daha yaklaştırıyordu.

Sparhawk Ve arkadaşlarının kuzey Atan’dan dönüşlerinin beş gün sonrasında, bir haberci yanında Khalad’dan gelen bir mesajla koşarak Matherion’a ulaştı. Mirtai, yorgun Atanı Sparhawk ve Va-nion’un planlarınım tartıştıkları oturma odasına aldı. Haberci hiç konuşmadan Khalad’m mektubunu Sparhawk’a verdi.

“Lordum,” diye yüksek sesle karakteristik kabalıktaki notu okumaya başladı. “Deprem kuzeydoğu kıyısını birbirine karıştırdı. Bu bölgenin hiçbir haritasına güvenmeyin. Ama bununla beraber denizden gelmeniz gerekiyor. Duvardan aşağıya inmenin hiçbir yolu yok - özellikle de aşağıda TroU’ler bekliyorsa. Engessa, Kring ve ben, Atanlar ve Tikume’nin Peloi süvarileriyle birkaç fersah güneyde duvarın Tamul Denizi’ne girdiği yerde

bekleyeceğiz. Oraya gelmeniz uzun sürmesin. Diğer taraf bir şeyler peşinde.”

“Bu durum iki planı da ıskartaya çıkartıyor, değil mi?” diye belirtti imparator Sarabian. “Duvardan aşağı inemeyeceğiniz için karadan gidemeyeceksiniz. Denizden de gidemezsiniz çünkü deniz haritası çıkarılmamış kayalıklarla dolu.”

“Ve işin daha da kötüsü karar vermek için sadece iki günümüz var,” diye ekledi Itagne. “Kuzeye yolladığımız kuvvetler eğer Zalasta’ya yapmak istediğimiz ikinci sürpizi patlatmak için zamanında Kuzey Burnu’na ulaşacaklarsa Hasat Festivali’nden en az bir hafta önce yola çıkmaları lazım.”

“Gidip Kaptan Sorgi’yle konuşsam iyi olur,” dedi ayağa kalkarak Sparhawk.

“O ve Caalador aşağıdaki ana kilerdeler,” diye haber verdi Stragen. “İkisi de CammoriaTı. Cammoria’lılar yiyecek ve içeceğe yakın olmayı severler.”

Sparhawk başıyla onayladı. Vanion’la birlikte hızla odadan çıktılar.

Caalador ve Sorgi arasında neredeyse hemen bir arkadaşlık başlamıştı. Stragen’in belirttiği gibi ikisi de Cammorialıydı, hatta birbirlerine çok benziyorlardı. Sorgi’ninki neredeyse beyaz olmasına rağmen her ikisinin de kıvırcık saçları vardı ve ikisi de geniş omuzlu güçlü yapılı adamlardı.

“İşte, Üstad Cluff,” dedi dostça Sorgi, Sparhawk ve Vanion geniş, havadar mutfak kilerine girdiklerinde “dünyanın sorunlarını çözebildiniz mi?” Kaptan Sorgi, her zaman Sparhawk’a ilk karşılaştıklarında kullandığı takma ismiyle hitap ediyordu.

“Hemen hemen hiç, Sorgi. Ama belki bizim için çözebileceğin bir tane daha var.”

“Önce para konusuna gel, Sorgi,” diye tavsiyede bulundu Caalador. “Bizm aslı Sporhawk, mezu ona gediğinde bira mugla olr.”

Sorgi gülümsedi. “Memleketten ayrıldığımdan beri bu lehçeyi duymamıştım,” dedi Sparhawk’a. “Oturup Caaladofun konuşmasını saatlerce dinleyebilirim. Şimdilik parayı dert etmeyelim. Tavsiye bedava. Maaliyet, demiri dipten çekince başlar.”

“Daha yeni deprem geçirmiş bir yere gitmemiz gerekiyor,” dedi Sparhawk. “Kurik’in oğlu biraz önce bir mesaj yolladı. Deprem her şeyi öylesine değiştirmiş ki eski haritalar işe yaramıyormuş.”

“Bu hep olur,” dedi Sorgi. “Vardenias’a giren halicin dibi her kış değişir.”

“Bununla nasıl başa çıkıyorsunuz?”

Sorgi omuz silkti. “İçinde kürek çekecek güçlü bir denizci olan küçük bir kayık indirip iskandil yoluna da uyanık birini yerleştiriyoruz. Bizi aralarından geçiriyorlar.”

“Bu oldukça yavaş değil mi?”

“Batan bir gemiyi hareket ettirmeye çalışmak kadar değil. Depremden sarsılan bölge ne büyüklükte?”

“Bunu söylemek biraz zor.”

“Tahmin yürüt, Üstad Cluff. Bana tam olarak ne olduğunu söyle ve tehlikeli bölgenin ne kadar büyük olacağı konusunda bir tahmin yürüt.”

Sparhawk, kıyıdaki ani değişikliğin nedenini sakladı ve kayalığın ortaya çıkışını anlattı.

“Sorun değil,” diye onu temin etti Sorgi.

“Bu sonuca nasıl vardın, Kaptan?” diye sordu Vanion.

“Sizin duvarın kuzeyindeki herhangi bir kayalıktan endişe etmemiz gerekmiyor, Lordum. Bir kez Rendor’un batı kıyısında böyle bir şey olduğunu gördüm. Bakın duvar orada devam ediyor. Denize dek uzanıyor - su altında da - bu yüzden onun kuzeyine ulaşınca suyun derinliği bin ayak

olacak. Bildiğim gemileri çoğu o kadar su çekmez. Yanıma eski haritalardan birkaç tane alacağım. Yaklaşık on fersah açılıp kuzeye yelken açacağız. Ara sıra kerterizimi alacağım ve şu sizin yeni duvarınızın altı yedi fersah kuzeyine geldiğimizde batıya dönüp kıyıya gideceğiz. Adamlarınızı hiçbir sorun olmadan orada kıyıya çıkaracağım."

"Ve işte bu senin planının sorunu, Sparhawk," dedi Vanion. "Sadece yüz gemin var. Eğer hem şövalyeleri hem de atları alırsan orada Trollerle karşılaşacak sadece bin beş yüz adamın olacak."

"Bu tarışmay kaanma ikniz içi okada önümü mi?" diye sordu Caalador.

"Sadece en iyi yolu arıyoruz, Caalador," dedi Sparhawk.

"O zaman niye, planları birleştirmiyorsunuz? Yarın sabah ilk iş Sogiyi kuzeye yollayın. Siz de ordularınızı alın ve işlerinizi yolunuza koyar koymaz o yöne ilerleyin. Sorgi duvardan on fersah kadar uzakta kıyıya yaklaşır. Onunla orada buluşursunuz. Ordunuzu kayalığın etrafından taşır ve duvarın kuzeyindeki kumsala çıkarır. Sonra siz Troll aramaya gidersiniz, Sorgi de demirini atıp balık tutarak vakit geçirir."

Sparhawk ve Vanion utangaçça birbirlerine baktılar.

"Zana dediim gib, Sorgi," diye sırıttı Caalador. "Yükek taboka-ru iç saduysu yokdur. Sanrım bunu nedni kafalarnda aynı anda iki düşçe biden yer almamazı."

Kaçınılmaz bir şekilde, Atan'a gidecek takviye kuvvetlerinin yola çıkış günü gelmişti. Mirtai, Elenia Kraliçesi ve Naip Prensin yatak odasına girdiğinde daha şafak doğmamıştı. "Uyanma zamanı geldi," diye bildirdi dişi dev.

"Kapıyı çalmasını bilmiyor musun?" diye yatağında doğrulup sordu Sparhawk.

"Bir şeyleri yarıda mı kestim?"

“Boş ver, Mirtai,” diye içini çekti. “Bu bir âdet, hepsi bu.”

“Saçmalık. Herkes burada ne olduğunu biliyor.”

“Senin Kring’le evlenme zamanın,gelmedi mi?”

“Beni başından def etmeye mi çalışıyorsun, Sparhawk?”

“Elbette, hayır.”

“Kring ve ben tüm bunlar bitene dek beklemeye karar verdik.

Evliliğimiz biraz karmaşık olacak. Dünyanm iki farklı yerinde iki tören yapılması gerekiyor. Kring bu gecikme için hiç mutlu değil.”

“Niye olduğunu hiç anlayamıyorum,” dedi masumca Ehlana.

“Erkekler tuhafdır.” Mirtai omuz silkti.

“Kesinlikle öyle, Mirtai ama onlar olmadan kendimizi nasıl eğlendireceğiz ki?”

Sparhawk pas lekeli, vatkalı, iç giysisini gönülsüzce üzerine çekerek ve çelik siyah emaye iş takımını bariz bir hoşnutsuzlukla süzerek yavaşça giyindi.

“Yanma kaim bir şeyler aldın mı?” dedi Ehlana. “Bu kadar güneyde bile geceler soğumaya başladı, yani Kuzey Burnu çok soğuk olacaktır.”

“Aldım,” diye homurdandı, “neye yarayacaksa. Ne kadar elbise olursa olsun çelik giyerken bir işe yaramazlar.” Yüzünü astı. “Bunun ters olduğunu biliyorum ama zırhı üzerime giydiğimde terlemeye başlıyorum. Biz donarken ve buzlar zırhın içinde saçak tutarken bile devamlı terleriz. Bazen başka bir işle uğraşmış olmayı istiyorum. Eğlence ve para için insanlara bütün gücünle vurmak bir süre sonra tatsızlaşmaya başlıyor.”

“Bu sabah kasvetli bir ruh halin var, aşkım.”

“İşe başlamak giderek daha zorlaşıyor hepsi bu. Bir kez yola çıktım mı, neşem yerine gelecek.”

“Dikkatli olacaksın, değil mi, Sparhawk? Seni kaybedersem ölü

rüm.” ,

“O kadar büyük bir tehlikede olacak değilim, tatlım. Bhelliom var ve o güneşi alıp dizinin üzerinde parçalayabilir. Dikkat etmesi gerekenler aslında Cyrgon ve Zalasta.”

“Kendine aşırı güvenme.”

“Güvenmiyorum. Sayamayacak kadar çok avantajım var, hepsi bu. Kazanacağız Ehlana ve dünyada bizi durdurabilecek hiçbir şey yok. Buradaki sıkıcı zorluklardan geriye tek kalan zafer kutlamaları olacak.”

“Şimdi beni niye bir süre öpmüyorsun?” diye önerdi. “Zırhını giymeden önce. Bütün o zırhlar içinde beni öptükten sonra çürüklerin geçmesi haftalar alıyor.”

“Biliyor musun,” diye gülümsedi, “bu mükemmel bir fikir. Niye yapmıyoruz?”

Askeri kol, Sama Gölü’nün doğu kıyısındaki tepelerin üzerinde dolaşarak birkaç mil boyunca uzanıyordu. Kilise Şövalyeleri, Atanlar, Kring’in Peloileri ve birkaç süslü giysili Tamul ordusu alayından oluşuyordu.

Masmavi gökyüzünde pamuk gibi bulutları hızla sürükleyen güçlü bir rüzgârın estiği mükemmel sonbahar günlerinden biriydi. Bu bulutların devasa gölgeleri engebeli arazi boyunca yarış ederken Sparhawk’in ordusu güneş ışığında ilerliyordu. Çeşit çeşit renklerde bayrak ve sancaklar vardı. Bağlandıkları mızrak ve sırıkların ucunda esintiyle saklayıp dalgalanıyorlardı.

Kraliçe Betuana, Faran’ın yanında gidiyordu. “Emin misin, Sparhawk-Şövalye?” diye sordu. “Troll-yaratıklar birer hayvan ve bütün hayvanlar

yüzmeyi bilerek doğarlar. Bir kedi bile yüzebilir.”

“Sadece gönülsüzce, Betuana-Kraliçe,” diye Mmrr’ın Sarsos’da-ki balık havuzunda ‘kedileme’ yapışını hatırlayarak gülümsedi. “Ulath-Şövalye Troll-yara tıkların kayalıkların ucunu yüzerek dolaşmaları konusunda endişe etmememizi söylüyor. Nehir ve gölleri yüzerek geçerler ama deniz onları korkutur. Sanırım med ve cezirle ilgisi var - ya da belki de tuzdur.”

“Bu kadar yavaş gitmemiz gerekiyor mu?” Sesinde sabırsız bir ton vardı.

“Zalasta’nm casuslarının bizi gördüklerine emin olmak istiyoruz, Majesteleri,” dedi Vanion. “Bu durum, planımızın çok önemli bir parçası.”

“Elene savaşları çok geniş,” diye fikrini söyledi Betuana.

“Biz de küçükleri tercih ederiz, Atana ama Zalasta’nın entrikaları bütün kıtaya yayılmış durumda, bu yüzden karşılık vermemiz gerekiyor.”

Sephrenia önünde oturan Flüt’le beraber Xanetia’mn yanında at sürüyordu. Herkes Sephrenia ve Xanetia arasında gelişen tereddütlü arkadaşlığı izliyordu. Her ikisi de hâlâ temkinliydi ve aralarındaki ilişkide büyük sıçramalar yoktu. Aşırı incelik, artık savunmada kalmaktan değil, daha çok yanlışlıkla gücendirmeyi fazla düşünmekten geliyordu. Sparhawk, iyiye giden oldukça büyük değişiklikler olduğunu hissetti. “Bütün bu öykülerden bıktık,” dedi Va-nion’a Sephrenia. “Hangisinin daha büyük bir yalancı olduğuna emin olamıyorum, Ulath mı, Tynian mı?”

“Ya?”

“Birbirlerini geçmeye çalışıyorlar. Ulath’m abartması ahlaksızca. Tynian’ın da aynı şeyi yaptığına eminim. İkisi de diğerini yüz yılın macerasını kaçırdığına ikna etmek için elinden geleni yapıyorlar. Çok geçmeden yalanların içinde boğulacaklar.”

“Bu bir tür sevgi gösterisi, küçük ana,” diye açıkladı Sparhawk. “Birbirlerine gerçekten düşkün olduklarını kabullenmekten çok utanıyorlar, bu yüzden birbirlerine çılgınca öyküler anlatıyorlar.”

“Bunu hiç anlayabiliyor musunuz, Xanetia?” diye gülümsedi Sephrenia.

“Mantıklı bir insan, erkeklerin sevgilerini nasıl ve niye yansıttıklarını asla anlayamaz, kardeşim.”

“Erkekler ‘sevgi’ sözcüğünden rahatsız oluyorlar,” dedi Sparhawk, “özellikle de diğer erkeklerle ilgiliyse.”

“Ama bu yine de sevgi, değil mi, Sparhawk?” diye sordu Sephrenia.

“Şey, sanırım öyle ama yine de bundan rahatsızız.”

“Sizinle konuşmak niyetindeyim, Anarae.” Betuana belki de farkında olmadan eski Tamulcaya geçti.

“Sizi dinlemekten memnun olacağım, Atan Kraliçesi.”

“Genç Atanlar, geleneklere göre, yuvanızı yok edip halkınızı kılıçtan geçirmek için Delphaeus’u aramayı akıllarından hiç çıkarmazlar. Buna izin verdiğim için yürekten özür diliyorum.”

Xanetia gülümsedi. “Buna hiç gerek yok, Atan Kraliçesi. Bu sadece aşırı bir ergenlik hevesidir. Açıkça itiraf etmeliyim ki bizim toy gençlerimiz de sizinkileri acemi hileleri ve basit büyülerle asıl amaçlarından başka yönlere çekerek aldatır ve kendileri böyle eğlendirirler.”

Betuana güldü. “Sizin çocuklarınızın da aynı şikayetleri var mı?”

“Bütün çocuklar şikayet eder,” diye temin etti Sephrenia. “Ebeveynleri bu kadar hızlı yaşlandıran şeylerden biri de budur.”

“İyi dedin,” dedi Sparhawk. O ve Sephrenia doğrudan Flüt’e baktılar.

Yaklaşık iki gün sonra Kuzey Tamul’daki Lebas’a ulaştılar.

Sparhawk, bu kadar kısa süre içinde böylesine büyük mesafeler geçmelerini Bhelliom’un ölçülemez gücünü vurgulayarak orduya açıklamıştı. Ama işin

aslı bu işten Bhelliom hiçbir şekilde sorumlu değildi. Bu tuhaf yolculuktan sadece Flüt sorumluydu.

Lebas'da yanında Khalad'dan gelen bir başka mesajla birlikte onları bekleyen bir Atan habercisi daha vardı. Mesaj, eğer şövalyeler kendi başlarına ormana bırakılırlarsa kaçınılmaz bir şekilde kaybolacakları için, habercinin Kring ve Engessa'nm askerleriyle bekledikleri kumsala dek rehberlik edeceğini söyleyen oldukça gücendirici bir nottu. Khalad'm sınıfsal önyargıları hâlâ sıkı sıkıya yerindeydi.

Lebas'dan kuzeye giden tam bir yol yoktu ama patikalar ve ke-çiyolları oldukça açık bir şekilde işaretlenmişti. Kıtanın kuzeydoğu çeyrek dairesini kaplayan geniş ormanın güney ucuna ulaştılar. ; Kring'in Eosia'dan yanında getirdiği yüz Peloi atlarını müttefiklerine çok yakın sürüyordu. Ormanın derinlikleri ovada yaşayan batı Peloilerini oldukça gerginleştiriyordu.

"Sanırım bunun nedeni gökyüzü," diye açıkladı Tynian.

"Ormanın derinliklerindeyken gökyüzünü biraz zor görürsün," I diye itiraz etti Kalten.

"Ben de bunu demek istemiştim," dedi geniş yüzlü Deiralı. "Batı Peloileri kafalarının üstünde gökyüzü olmasına alışkın. Ağaç dalları görüntülerini kapattığında gerginleşmeye başlıyorlar."

Saldırının rastgele mi olduğunu yoksa Betuana'yı mı hedeflendiğini asla saptayamayacaklardı. Ormanda yaklaşık yüz fersah kadar ilerleyip gece için kamp kurmuşlardı. Büyük bir çadır hanımlara - Betuana, Sephrenia, Xanetia ve Flüt - biraz mahremiyet sağlayabilmek için oldukça uzağa kurulmuştu.

Katiller gizlenmişlerdi ve dört kişiydiler. Betuana ve Xanetia çadırdan çıkarken kılıçları çekili olarak çalıların arasından fırladılar. Betuana anında karşılık verdi. Kılıcı kınından sıyrılıp doğrudan saldırganların birinin karnına daldı. Kılıcını geriye çekmesiyle birlikte yere atlayıp yuvarlandı ve iki ayağını birden başka birinin suratına geçirdi.

Sparhawk ve diğerleri, Sephrenia’nın alarm çığlığı üzerine çadıra doğru koşuyorlardı ama Atan Kraliçesi her şeyi kontrol altına almış gibiydi. Acele bir darbeyi savuşturup hamleyi yapan kılıksız saldırganın kafatasını yardı.

“Dikkat!” diye bağırdı koşarak yaklaşan Berit. Yere devirdiği adam kanıyan burnu ve elinde bir hançerle ayağa kalkmaya uğraşıyordu. Tam Atan Kraliçesinin arkasındaydı.

Xanetia daha önce kılığını değiştirirken değişim, gizleyici renklenme azar azar yok olarak yavaşça oluşurdu. Ama şimdi bir anda çok güçlü olarak ışıldamaya başlamıştı, içindeki ışık bir parıldayış değildi. Onun yerine güneş gibi parlak bir ışık saçıyordu.

Kanayan burunlu saldırgan eğer becerikli olsaydı kaçabilirdi. Ama yüzüne yediği tekmeyle sarsılıp dengesini yitirmiş gibiydi.

Ama Xanetia’nm eli ona dokunmadan önce tek bir çığlık attı. Çığlığı boğuk bir gurultuyla kesildi. Ağzı bir karış açık ve gözleri dehşetten dışarı fırlamış haliyle kendisine dokunan ışıldayan şekle baktı - ama sadece bir an için. O andan sonra ifadesini artık tanımak imkânsızdı. Yüzündeki etler sarktı ve korkunç temas yüzünden çürümüş bir sıvıya dönüşerek akmaya başladılar. Yanakları ve dudakları çenesinden aşağı sızarken ağzı daha da açılmış gibi göründü. Bir kere daha çığlık atmaya çalıştı ama çürüme çoktan boğazına ulaşmıştı ve ağzında tek çıkan şey akıcı bir hırıltı oldu. Elindeki et sıyrıldı ve hançeri onu kavrayan iskeletten düştü.

Sinirleri, kordonları elbisesinden dışarı akarken yapış yapış bir deri kalıntısı halinde dizleri üstüne çöktü.

Çürüyen ceset ormanın yapraklarla kaplı zemine hareketsizce uzanmak üzere yavaşça öne doğru devrildi - hareketsizdi ama Xanetia’nm laneti yoluna devam ederken eriyordu.

Anarae’nin ateşi soluklaştı ve ışıldayan yüzünü ışıldayan avuçlarının içine gömerek ağladı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

EOSIA'DA YAĞMUR yağıyordu. Her sonbahar Zemoch dağlarını temizleyen, soğuk, inatçı bir yağmur. Yağmur, Hasat Festivali kutlamalarının üzerine gölge düşürmedi çünkü kutlamacıların çoğu hava durumunu fark edemeyecek kadar sarhoştu.

Stolg sarhoş değildi. Çalışıyordu ve iş yaparken içen adamları daima küçümsemişti. Stolg, sade giysilere bürünen ve dikkat çekici hiçbir özelliği olmayan, tarif edilmesi çok zor insanlardan biriydi. Saçlarını kısacık keserdi, kocaman güçlü elleri vardı. Eğlenen kalabalığın arasından şehrin zengin bölgesine doğru göze batmadan ilerledi.

Stolg ve karısı Ruta o sabah tartışmışlardı, bu tartışmalar daima adamın keyfini kaçırırdı. Bir grup sarhoş genç aristokratın yolundan çekilirken Ruta'nm gerçekten yakınmak için büyük bir nedeni olmadığını düşündü. Her şeyden önce ailesinin geçimini yeterince iyi sağlıyordu ve şehrin dış mahallelerindeki küçük temiz kulübeleri bütün arkadaşları tarafından kıskanılıyordu. Oğulları, bir marangozun yanında çıraktı, kızlarının iyi bir evlilik için mükemmel beklentileri vardı. Stolg hâlâ Ruta'yı seviyordu ama kadın düzenli bir şekilde küçük şeyler yüzünden huzursuzlanıp bayıltana kadar başının etini yiyordu. Bu kez de kulübelerinin ön kapısında niye doğru dürüst bir kilit yok diye üzülmüştü. Ona kaç sefer, bütün herkesin olsa bile, kendilerinin kilide ihtiyaçları olmadığını söylemiş olursa olsun Ruta aynı konudan bahsetmeyi sürdürüyordu.

Stolg durdu ve nöbetçiler önünden sert adımlarla geçerken bir kapı girişine sığındı. Djukta, normalde nöbetçilere Stolg'un yoluna çıkmasınlar diye rüşvet verirdi ama bu Hasat Festivali zamanıydı, yani etrafta küçük ve önemsiz feryatları gizleyecek kadar bir kargaşa olacaktı. Djukta, gereksiz para sarf etmeyen biriydi. Esos'un berbat meyhanelerinde Djukta'nın

pelerine para vermemek için kasıtlı olarak o koca sakalını uzattığı, yaygın bir espiriydi.

Stolg hedefi olan evi gördü ve arkasındaki sokağa kıvrıldı. Evin arkasına yerleştirilmiş bir merdiven ayarlatmıştı. Hızla yukarı tırmanıp ikinci kat pencerelerinin birinden içeri girdi. Koridor boyunca ilerledi ve yatak odasına girdi. Evin eski uşaklarından biri bir kroki çizip ev sahibinin, küçük bir soylu olan Kont Kinad’m, odasını işaretlemişti. Odanın içinde bekleyen Stolg yatağa uzandı. Bekleyiş ne kadar uzarsa uzasm rahatı yerinde olacaktı. Aşağıdan gelen eğlence seslerini duyabiliyordu.

Yatakta uzanırken, Ruta’nm istediği kilidi kabul etmeye kadar verdi. Pahalı olacaktı ama evin sessizliği ve huzuru buna fazlasıyla değecekti.

Yarım saat geçmemişti ki merdivenden gelen ağır ve birazcık dengesiz bir ayak sesi duydu. Hızla yataktan fırladı, sessizce kapıya gidip kulağını kapıya dayadı.

“Hiç sorun yok,” dedi dışarıdan gelen ve kelimeleri yuvarlayan bir ses. “Yatak odamda bir kopyası var.”

“Gerçekten mi, Kont Kinad,” diye bir kadm seslendi, “Sözünüze güveniyorum.”

“Hayır, Barones, Majesteleri’nin ne dediğini kelimesi kelimesine okumanızı istiyorum. Hayatınızda göreceğiniz en salakça bildiri.” Kapı açıldı ve mum taşıyan biri içeri girdi. Bu iki gün önce Stolg’a gösterilen adamdı. Stolg, Kont Kinad’m böyle pahalı bir profesyonelin ziyaretini gerektirecek kadar birisini sinirlendirecek ne yaptığını merak etti. Bu fikri bir kenara itti. Bu kesinlikle onu ilgilendirmiyordu.

Stolg tam ve dikkatli bir profesyoneldi, yani birkaç farklı teknik kullanabilirdi. Kont Kinad’m sırtının ona dönük olması en sevdiği tekniği uygulamak için gereken fırsatı vermişti. Kemerinden uzun bir kama çıkardı, konta hızla arkasından yaklaştı ve ince uzun bıçağı kontun kafatasının alt kısmına sert bir çatırtıyla soktu. Yığılan gövdeyi yakalayıp sessizce yere yatırdı. Beyne sokulan bir bıçak işi her zaman kesin bir şekilde hallederdi.

Sessiz ve hızlıydı, en temiz işi çıkarırdı. Ruta, iş giysileri kanla kaplı olduğunda onları yıkamaktan nefret ederdi. Stolg, ayağının birini kontun omuzlarının arasına dayayarak kamasını kafatasınm arkasından çekip çıkardı. Bu ustalık isteyen bir şeydi. Bir bıçağı kemikten çekip çıkarmak oldukça güç isterdi.

Stolg cesedi çevirip ölü adamın yüzüne dikkatle baktı. Bir profesyonelin daima müşterisinin işinin bittiğine emin olması lazımdı.

Kont kesinlikle ölüydü. Gözleri boş bakıyor, yüzü morarıyor ve burnundan kan damlıyordu. Stolg kamasını silip kaldırarak yeniden koridora çıktı. Girdiği pencereden sessizce evi terk etti.

Djukta’nm ona verdiği listede iki isim daha vardı ve şansı yaver giderse bu gece bir tane daha halledebilirdi. Ama yağmur yağıyordu ve Stolg yağmurda çalışmaktan gerçekten hoşlanmazdı. Onun yerine erkenden eve gitmeye, sadece bu seferlik pes ettiğini Ruta’ya söylemeye ve çok istediği kilidi takmaya karar verdi. Ardından çocuklarını da alıp sokağın sonundaki meyhaneye giderek komşularıyla birlikte birkaç maşrapa bira içmek hoş olabilir diye düşündü. Zaten Hasat Festivali’ndeydiler, bir erkeğin tatilini kesinlikle dostları ve ailesiyle geçirmeye çalışması gerekirdi.

Sherrok, ufak tefek, saçları seyrelmiş ve kafatası yamru yumru olan çok zayıf bir herifti. Güney Daconia’daki Verel’in kalabalık sokaklarında aceleyle pek yürümezdi. Sherrok, gündüzleri kentin gümrük bürosunda, Tamul üstlerinden emirler almaktan üzüntü duyarak çalışan küçük bir memurdu. Sherrok, Tamullardan iğrenir di, onlara itaat ve hizmet eden bir konumda olmak onu bazen gerçekten hasta ediyordu. Ortak bir tanıdığın tanıştırdığı hastalıklı Styric Ogerajin’e bilgi satma kararının arkasında aslında işte bu iğrenme duygusu vardı. Birkaç dikkatli kısa görüşmenin sonrasında Ogerajin bazı bilgilerin oldukça çok para edebileceğini kurnazca ima ettiğinde, Sherrok aşağıladığı üstlerine ihanet edip - ve bu arada oldukça iyi meblağı bir kenara koyma - şansının üstüne atlamıştı.

O gece Ogerajin’e götürdüğü bilgi çok önemliydi. Açgözlü, kan emici Tamullar, gümrük vergisini yüzde birin çeyreği kadar arttıracaklardı.

Ogerajin bu bilgi için cömert bir ödeme yapmalıydı.

Sherrok, Hasat Festivali’ni kutlayan kalabalığın içinde hızla ilerlerken dudaklarını yaladı. Köle pazarında sekiz yaşında bir Astelli kız vardı, korkudan ödü patlamış kocaman gözleriyle baştan çıkarıcı bir çocuk ve eğer Ogerajin cömert olmaya ikna edilebilirse, Sherrok onu satm alabilirdi. Daha önce bu kadar küçük bir çocuk sahibi olmamıştı, bunu düşünmek bile dizlerinin çözülmesini sağlıyordu.

Pis kokulu bir ara sokaktan geçerken aklı sadece kızla doluydu ve bu yüzden etrafına hiç dikkat etmiyordu - ta ki bir tel boynuna sıkıca sarılana kadar.

Elbette debelendi ama hiçbir işe yaramadı. Katil, onu arka sokağa çekip sakin bir şekilde boğdu. Son düşüncesi, o küçük kızın yüzüydü. Doğrusu kız ona gülüyormuş gibiydi.

“Biliyor musun, değerinden daha çok sorun çıkarıyorsun,” dedi Bersola, kayığın pruvasına yayılmış ölü adama. Bersola, her zaman öldürdüğü adamlarla konuşurdu. Bersola’nm meslektaşlarının çoğu onun deli olduğuna inanırlardı. Dürüstlük bizi, onların haklı olduğunu kabul etmeye zorlamaktadır.

Bersola’nm en büyük sorunu, her şeyi her zaman aynı şekilde yapmasında gizliydi. Değişmez bir şekilde, bıçağım insanın üçüncü dördüncü kaburgaları arasına, hafifçe aşağı doğru bir eğimle sokardı. Ama etkiliydi, çünkü oradan giren bir bıçak kalbin yerini asla kaçırmazdı. Bersola, asla bir cesedi yığıldığı yerde bırakmazdı. Onu kalanları ortadan kaldırmaya iten bir zorunlu tertiplilik anlayışı vardı. Edom Denizi kıyısındaki bir Daconia şehri olan Ederus’da yaşayıp çalıştığı için geriye kalanlardan kurtulması basit bir konuydu. Sandalla küçük bir gezi ve ölünün ayak bileklerine bağlı birkaç kaya parçası bütün izleri silerdi. Bununla beraber Bersola’nm alışkanlık hakkındaki karakteri, onun cesetleri her zaman tam aynı noktaya atmaya yöneltmişti. Ederus’un diğer katilleri, sık sık ‘Bersola Sığlığı’ndan gülerek bahsederlerdi. Gölün dibinde atılmış

ölülerle yukarı kadar dolmuş olduğu sanılan bir yerdi. Deyimin anlamını bilmeyen kişiler bile Bersola Sığlığı tanımını kullanırlardı.

“Dayanamadın ve yaptın, değil mi?” diye sığlığa doğru kürek çekerken sandalın pruvasmdaki cesetle konuştu Bersola. “Gidip birisini gücendirmişsin. Biliyorsun, bu konuda sadece kendini suçlayabilirsin. Eğer yeterince kibar ve nazik olsaydın, bunların hiçbiri olmayacaktı.”

Ceset karşılık vermedi. Asla vermezlerdi. Bersola kürek çekmeyi bırakıp etrafına bakındı. Karşı kıyıdaki Fanna’nm Meyhanesi’nin penceresinde her zamanki ışık ve yakın kıyıdaki kayalık burnun üzerindeki uyarı ateşi vardı. Ederus’dan dışarı çıkan rıhtımdaki fener teknenin kıçmdaydı. “İşte burası,” dedi ölü adama Bersola. “Aşağıda birçok arkadaşın olacak, bu yüzden o kadar da kötü değil.” Kürekleri tekneye çekip öne doğru ağır ağır yürüdü. Ölü adamın ayak bilekleri arasına yerleştirdiği iri kayayı tutan ipin düğümlerini kontrol etti. “Biliyorsun, bu yüzden çok üzgünüm,” dedi, “ama bu senin hatandı.” Kayayı - ve ölü adamım ayaklarını - kenara getirdi. Omuzularım bir an için tuttu. “Söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

Uygun bir süre bekledi ama ölü adam cevap vermedi.

“Zaten olacağını hiç sanmamıştım,” dedi Bersola. Omuzları bıraktı ve ceset küpeşteden gevşek bir şekilde kayarak gölün karanlık sularında yok oldu.

Bersola, Ederus’a dönmek için kürek çekerken ıslıkla en sevdiği şarkıyı çalıyordu.

Thalesia’nın Naip Prensi Avin Wargunsson, öfkeden köpürü-yordu. Başpiskopos Bergsten, izninizle bile demeden ayrılmıştı. Buna dayanılmazdı işte! Bu adam Naip Prens’in saygınlığını kesinlikle umursamıyordu. Unutulmamalıdır ki Avin Wargunsson bir gün kral olacaktı - kuzey kulesindeki sayıklayan deli adam ölür ölmez - ve bu yüzden birazcık nezaketi hak ediyordu, insanlar daima onu görmemezlikten geliyordu! Bu umursamamazlık küçük naip prensin ruhunu kemiriyordu. Avin beş ayaktan biraz daha uzundu ve krallığın kesinlikle ondan en az bir

ayak daha uzun sarışın insanlarla dolu olması yüzünden neredeyse hiç göze çarpmıyordu. Çocukluğu, aşağıya bakıp onun orada olup olmadığını görmeyi reddederek sürekli olarak üstüne basan kocaman adamların ayaklarının altından bir fare gibi kaçmaya çalışarak geçmişti.

Bazen bu onu o kadar öfkelendirirdi ki çığlığı basabilirdi. Derken, çalmaya bile tenezzül etmeyen iki iriyarı, sarışın, kaba saba adam kapıyı açtılar ve içeriye büyük bir fıçı yuvarladılar, "işte istediğin bir fıçı Arcian kırmızısı, Avin," dedi içlerinden biri. Görgüsüz barbarlar uygun hitap şeklini kullanamayacak kadar cahillerdi.

"Ben bir fıçı şarap sipariş vermedim," diye söylendi Avin. "Muhafız başı bir fıçı Arcian kırmızısı istediğini söyledi," dedi diğer vahşi sarışın kapıyı kapatarak. "Bize söyleneni yapıyoruz. Bunu nereye istersin?"

"Ah, şuraya koyun," dedi işaret ederek Avin. Böylesi onlarla tartışmaktan daha kolaydı.

Fıçıyı yerde yuvarlayarak köşeye diktiler.

"Ben ikinizi de tanıdığımı sanmıyorum," dedi Avin.

"Biz yeniyiz," dedi ilk konuşan, omuzlarını silkerek. "Kraliyet Muhafızlarına geçen hafta katıldık." Yere çadır bezinden bir çanta koyup bir levye çıkardı. Levyeyi fıçının kapağının altına dikkatle soktu ve kapak çıkana dek ileri geri oynattı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Avin.

"Eğer içine ulaşamazsan içemezsin, Avin," diye belirtti adam. "Bizde uygun aletler var ve büyük ihtimalle sende yok." Bu adam en azından temizce tıraş olmuştu. Kraliyet Muhafızlarının çoğu üzerlerini sarı yosunlar bürümüş ağaçlara benzerlerdi. "Tadına bakıp ekşimemiş olduğuna emin olsan iyi olur, Brok."

"Doğru," dedi diğeri. Avucunun içiyle biraz şarap alıp şapırdatarak içti. Avin'in tüyleri ürperdi. "Bana göre tadı iyi, Tel," diye bildirdi. Yüzünde

düşünceli bir bakış belirdi. “Kapağı yerine koymadan önce niye kendimize birer maşrapa doldurmuyoruz?” diye önerdi. “Fıçıyı merdivenlerden yukarı taşımak ağır bir işti ve beni çok susattı.”

“İyi fikir,” diye onayladı Tel.

Sakallı adam Avin’in çöp kutusu olarak kullandığı pirinç kaplı tahta bir kovayı aldı. “Bunu kullanmamda bir sakınca var mı, Avin?” diye sordu.

Avin Wargunsson ağzı bir karış bakakalmıştı. Bu artık çok ileri gitmişti - Thalesia’da bile.

İri yarı adam çöp kutusundakileri yere döküp onu fıçıya daldırdı. Sonra kovayı yere koydu. “Sanırım hazırız, Tel,” dedi.

“Tamam,” diye karşılık verdi Tel. “Haydi başlayalım.”

“Ne yapıyorsunuz?” diye kendisine doğru yaklaşırlarken tiz bir sesle haykırdı Avin.

Cevap vermeye bile tenezzül etmediler. Bu dayanılmazdı işte! O, Naip Prens’ti. İnsanların onu böyle umursamamaya hakları yoktu!

Kollarından yakalayıp debelenişini umursamadan fıçıya dek sürüklediler. Attığı tekmeler bile adamların dikkatini çekememişti.

“Gir içeri,” dedi ismi Tel olan, bir atı ahıra sokarken kullandığı nazik tonda. İkisi Avin Wargunsson’u kolayca kaldırıp ayaklarından fıçıya soktular. Brok isminde olanı onu aşağıya doğru bastırırken Tel branda çantadan çekiç ve bir avuç çivi alıp fıçının kapağım kaldırdı. Sonra kapak yerine oturana dek çekiçle kenarlara vurdu.

Avin’in sadece gözleri ve alnı şarabın yüzeyinin üstündeydi. Nefesini tutarak kapağın altına iki yumruğuyla güçsüz bir şekilde vurmaya başladı.

Tel, sakin bir şekilde fıçının kapağım çivilerken başka bir darbe sesi daha duyuluyordu.

Majesteleri Betuana’ya yapılan saldırıdan sonraki sabah yola çıktıklarında hanımlar Kalten’i oldukça sert bir şekilde yanlarından uzaklaştırdılar. Kalten kendi kendini atadığı Xanetia’nin koruyuculuğu görevini çok ciddiye almıştı ve böylesine saygısızca uzaklaştırılmasına biraz gücenmişti.

“Şu anda biraz mahremiyete ihtiyaçları var,” dedi Vanion. “Onları korumak için iki yana da şövalyeler yerleştir ama Xanetia bunu unutana dek onlara yeterince rahat davranacakları bir yer bırak.” Vanion bir askerdi ama bazen içgüdüleri oldukça güçlüydü. Sparhawk omuzunun üzerinden geriye baktı. Sephrenia atını kederli Xanetia’nin bir yanına çok yakın, Betuana da diğer yanında sürüyordu. Xanetia başı eğik kollarında FlütTe beraber gidiyordu. İncinmiş kız kardeşlerinin etrafında bir tür koruyucu duvar örmüş gibiydiler. Sephrenia atını Anarae’nin çok yakınında sürüyor, sıkıntılı kadına dokunmak için sık sık elini uzatıyordu. Irksal farklılıklar ve çağlarca süren düşmanlık, bütün kadınların evrensel kardeşliği yaklaşımıyla umursanmıyor gibiydi. Sephrenia, düşmanını teselli etmek için hiç düşünmeden bu engelleri aşmıştı. Betuana da en az onun kadar kaygılıydı ve Xanetia’nin temasının tüyler ürpertici sonucuna rağmen Delphae kadınına çok yakın yürüyordu.

Aphrael, elbette, durumu tamamen kontrol altına almıştı. Kolları Xanetia’nin beline sarılıydı ve Aphrael’in dokunuşu dünyanın en kudretli güçlerinden biriydi. Sparhawk, Xanetia’nin gerçekten acı çekmediğine oldukça emindi. Çocuk Tanrıça buna izin vermezdi. Anarae’nin yapmak zorunda kaldığı şeydeki görünür dehşet ve pişmanlık tamamen iki destekçisinin yararma olmuştu. Aphrael, Sephrenia’nın ırksal düşmanlığını ve Betuana’nın batıl nefretini de Xanetia’nın kederli görünüşünü kasten yoğunlaştırarak yok ediyordu.

Sayısız yeniden bedenleşmelerinde kaprisli küçük bir kız çocuğu olarak görünen Aphrael’i küçümsemek kolaydı ve büyük ihtimalle Çocuk Tanrıça’nm bu biçimi seçmesinin asıl sebebi de buydu. Ama Sparhawk, Matherion’daki pirinç aynada dalgalanarak yansıyan gerçek Aphrael’i görmüştü. Gerçeği ne çocuksu ne de kaprisliydi. Aphrael, daima ne yaptığım biliyor ve her zaman istediğini alıyordu. Sparhawk, Aphrael’in

dalgalanan gerçek görüntüsünü sıkıca zihnine yerleştirdi, böylece gamzeler ve öpücükler kararlarını bulandırmaya başladığında ona sığınacaktı.

Bu kadar kuzeye çıkınca günler hatırı sayılır derecede kısalmış-tı. Güneş çok uzaklarda güneydoğuda doğuyor ve yeniden alçalmaya başlamadan önce ufkun üzerinde pek fazla yükselmiyordu. Uzun gecelerin buzları, cılız güneş karanlık saatlerde oluşanları eritecek güce artık sahip olmadığı için bir önceki gecenin dante-limsi örtüsünün üzerine yığılıyordu.

Güneş batmak üzereyken devasa bir Atan onları karşılamak için donmuş bir orman patikasından koşarak geldi. Doğrudan Kraliçe Betuana'ya yöneldi ve yumruğunu göğsüne vurarak selamladı. Betuana hızla Sparhawk ve diğerlerinin yanma gitti. "Engessa-Atan'dan bir mesaj," dedi kısaca. "Duvarın doğu ucundaki kıyıda toplanan düşmanlar var."

"Troller mi?" diye çabucak sordu Vanion.

Uzun boylu Atan başını olumsuz bir şekilde salladı. "Hayır, Va-nion-Lord," dedi. "Eleneler ve çoğu savaşçı değil. Ağaçları kesiyorlar."

"Tahkimatlarda kullanmak için mi?" diye sordu Bevier.

"Hayır. Kilise Şövalyesi. Yüzecek şeyler yapmak için ağaçları sıkıca birbirlerine bağlıyorlar."

"Sal mı?" diye sordu Tynian. "Ulath, sen Troll'lerin denizden korktuklarını söylemiştin. Kayalığın diğer tarafına dolaşmak için sal kullanmayı kabul edebilirler mi?"

"Bunu söylemesi zor," dedi örgü saçlı sarışın Thalesialı. "Ghwerig, Venne Gölü'nü geçmek için sandal kullandı. Zemoch savaşında Kral Sarak'ı izlediğinde Thalesia'dan Pelosia'ya gitmek için gizlice bir gemiye binmek zorunda kalmıştı ama Ghwerig diğer Troll'ler gibi değildi." Atana baktı. "Bu salları duvarın kuzey tarafında mı yoksa güney tarafında mı yapıyorlar?"

"Duvarın bu tarafındalar," diye cevapladı Atan.

“Bu pek anlamlı gelmiyor, değil mi?” diye sordu Kalten.

“Bana da öyle,” diye kabul etti Ulath.

“Sanırım gidip baksak daha iyi olacak, Sparhawk,” dedi Vani-on. “Dün gece Betuana’ya yapılan saldırı Zalasta’nm gelişimizi bildiğinin açık bir belirtisi, yani ormanlardaki bu küçük gezinti amacına ulaştı. Haydi gidip Engessa ve Kring ile kuvvetlerimizi birleş-tirelim ve Sorgi’nin henüz kıyıya yanaşıp yanaşmadığını öğrenelim. Zaten kış çok hızlı yaklaşıyor. Sanırım güneş tamamen batmadan Troll’lerle uğraşmayı tercih edeceğiz.”

“Bununla ilgilenebilir misiniz, Kutsal Kişi?” dedi Aphrael’e Sparhawk. “Bhelliom’dan isteyecektim ama işleri o kadar iyi idare ediyorsunuz ki sorumluluğu devralarak eleştirel görünmek istemedim.”

Aphrael’in gözleri kısıldı. “Şansını zorlama, Sparhawk,” dedi meşumca.

Sparhawk, Aphrael’in onları bir şekilde geceleyin mi götürdüğünü ya da eyerlerine atladıkları an ve atlarının ilk adımı attığı an arasıda bir yerde aradaki milleri farkında olmadan mı geçirdiğine asla emin olmadı. Çocuk Tanrıça istemediği zaman oynarken yakalanmayacak kadar pratik ve yetenekliydi.

Tepe güneş battığında kurdukları gece kamplarımnm kuzeydoğusundaki aynı tepeydi ?- ya da öyle görünüyordu - ama yola çıktıktan yaklaşık yarım saat sonra tepeye çıktıklarında diğer tarafında uçsuz bucaksız dümdüz orman yerine enginlere yayılan kurşun grisi Tamul Denizi ve uzun bir kumsal vardır.

“Bu çabuk oldu,” dedi etrafına bakınarak Talen. Talen’in bu sefere katılışının izahı Sparhawk’i pek tatmin etmemişti. Aphrael’den şüpheleniyordu. Böyle şeylerde Aphrael’den şüphelenmek çok kolaydı.

“Kumsaldan yaklaşan biri var,” diyen Ulath, kuzeyde Su kıyısı boyunca at süren minik bir figürü gösterdi.

“Khalad.” Talen ilgisizce omuz silkti.

“Nereden anladın?”

“O benim ağabeyim, Sör Ulath - hem pelerinini tanıdım.

Tepeden aşağı at sürerek kumsala ulaştılar.

“Niye bu kadar geç kaldınız?” diye onlara katıldığında kabaca sordu Khalad.

“Ben de seni gördüğüme sevindim, Khalad.”

“Komik olmaya çalışma, Emban. Son on gündür Engessa ve Atanlarını kayalığın ucunu yüzerek geçmeye kalkışmamaları için ikna etmeye boğuşuyorum. Tek başlarına gidip Troll’lere saldırmak istiyorlar. Stragen’in planı nasıl gitti?”

“Bir şey söylemek zor,” dedi Talen. “Hasat Festivali sırasında yoldaydık. Stragen ve Caaladofu peşlerinde takıldıkları insanların çoğunun şu ana kadar ölmüş olduklarını bilecek kadar iyi tanıyorum. Biraz geç kaldık, çünkü Zalasta’nm adamlarının bizi gördüğüne emin olmak istedik. Böylece onun dikkatini Caalador’un katillerinin yolundan çekebileceğimizi düşündük.”

Khalad homurdandı.

“Troll’ler yakınlarda bir yerde mi toplanıyorlar?” dedi Ulath.

“Tahmin edebildiğimiz kadarıyla hepsi Atan sınırının diğer tarafında, terk edilmiş Tzada köyünde toplanıyor,” dedi Khalad. “Bir süre duvara tırmanmaya çalıştılar ama sonra geri çekildiler. Engessa’nın duvarın üstünde onları izleyen gözcüleri var. Harekete geçtiklerinde bize haber verecekler.”

“Engessa’yla Kring neredeler?” diye sordu Vanion.

“Kumsalın bir mil kadar yukarısında, Lordum. Ormanın biraz içinde kamp kurduk. Tikume bize katıldı. Yaklaşık beş gün önce birkaç bin doğu

Peloisi getirdi.

“Bu işe yarayacak,” dedi Kalten. “Peloiler savaş konusunda çok heveslidir.”

“Sorgi’den bir haber var mı?” diye sordu Sparhawk.

“Kayalıkların arasından yolunu bulmaya çalışıyor,” dedi Khalad. “Geldiğini bize haber vermek için önden büyük cankurtaran sandalını yolladı.”

“Şu sal işi de nedir?” diye sordu Vanion.

“Onlar sal değil, Lordum. Yüzen bir köprünün parçaları.”

“Bir köprü mü? Nereye bir köprü?”

“Emin değiliz. Edomlu köylüler bizi görmesinler diye biraz uzak duruyoruz.”

“Edomlular kıtanın bu yanında ne arıyor?” diye biraz şaşkınca sordu Kalten.

“Köprü inşa ediyorlar, Sör Kalten. Dinlemiyor muydunuz? Ta-len’in eski dostu Amador - ya da Rebal ya da şu anda kendine ne diyorsa - bir şekilde işin başında. Incetes de burada ve en büyük etkiyi yapan o. Etrafta eski Elene dilinde bağırarak emirler veriyor ve onu anlamayan ya da yeterince hızlı hareket etmeyen herkesin beynini patlatıyor.”

“Jorsan yakındaki o ormanda gördüğümüz sahte olan mı?” diye sordu Talen.

“Sanmıyorum. Bu adam oldukça iri görünüyor ve yanında oldukça büyük bronz zırhlı bir birlik var. Sanırım birisi yine geçmişten insan diriltiyor.”

“Bu büyük ihtimalle Samarlı Djarian’dır,” dedi Sephrenia. “Ne dersiniz belki de koca orduları uyandırabilir.”

“Eğer Cyrgon ona yardım ederse olabilir,” diye ekledi Aphrael. Çocuk Tanrıça ablasının kucağında uyuyakalmış gibiydi ama dinlediği açıkça ortadaydı. Kocaman kara gözlerini açtı. “Selam, Kha-lad/’ dedi. “Biraz rüzgârdan yanmışa benziyordun.”

“Tamul Denizi’nden sert rüzgârlar esiyordu, Kutsal Kişi. Üstelik rüzgârlara karışmış güçlü bir buz kokusu da var.” .

“Onların yaptıkları da işte bu,” dedi parmaklarını şaklatarak Ulath.

“Hâlâ bunu yapıyor mu?” diye sordu Tynian. “Şu ana dek onu tedavi ettiğinizi umuyordum.”

“Ulath kafasıyla birdirbir oynuyor, Tynian,” dedi sakince Sephrenia. “Bir iki saniye sonra geri gelecek ve bizim için boşlukları dolduracak.”

“Ne kadardır buraları soğuk, Khalad?” diye sordu Ulath.

“Biz geldiğimizde pek sıcak değildi, Sör Ulath.”

“Geceleri koylar ve kıyı boyunca hiç buz tutuyor mu?”

“Biraz. Ama kaim değil ve daha yayılma şansını bulamadan med gelip parçalıyor.”

“Yaklaşık bir millik açıktaki bir buz kütlesi kırılmaz ama,” dedi Ulath. “Med ve cezirle yükselip alçalır çünkü kayalara çarpıp kü-çülmez. Şu ana dek bir ayak kalınlığını bulmuştur. Edomlular sal ya da köprü yapmıyor. Onlar suda yüzen buza doğru bir iskele yapıyor. Duvarm kuzeyinde bir tane daha olacak. Troll’ler buzu geçecekler Bunu biliyoruz çünkü Thâlesia’dan gelmek için öyle yaptılar. Cyrgon, Troll’leri duvarın kuzeyindeki iskeleden yürüyüşe geçirecek ve buza çıkaracak. Ardından buzun üstünden güneye yürüyecekler ve bu güney iskelesinden kıyıya çıkacaklar.”

“Ve sonra yeniden Atanlara saldıracaklar,” dedi tatsızca Vani-on. “Yüzen buzun Troll’leri taşıyabilmesi için ne kadar kalın olması lazım?”

“Yaklaşık iki ayak olması yeter. İskeleler bittiğinde yeteri kadar kalın olacak - eğer soğuk devam ederse.”

“Sanırım soğuğun devam edeceği konusunda Cyrgon’a güvenebiliriz,” diye belirtti Tynian.

“Başka bir şey daha var,” diye ekledi Khalad. “Eğer Cyrgon havayla böyle oynamaya devam ederse, Sorgi’nin gemileri çok geçmeden buza sıkışıp kalacak. Eğer ortaya bir şey çıkaramazsak - ve de çabucak - yeniden belimize kadar Troll’ün içinde kalacağız sanırım.”

“Haydi gidip Kring ve Engessa’la konuşalım,” dedi Sparhawk.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

“KUMSAL DEĞİŞMİŞ, dost Sparhawk,” diye konuşuyordu Kring. “Uçuruma yaklaştığında, yaklaşık bir mil kadar, bir zamanlar deniz dibi olan bölüm şimdi su yüzüne çıkmış durumda.”

“Bhelliom, toprağı çatlağın kuzeyinden kıtanın geri kalanının altına itmiş gibi görünüyor,” diye ekledi Khalad. “Bir şekilde altına kaymış ve çatlağın bu tarafını uçurumdan yukarı itmiş. Bu taraftaki deniz dibini yükselten o. Uçurumun güneyindeki arazi çökmüş ve bu yüzden deniz karaya doğru birkaç mil ilerlemiş. Sudan çıkan ağaç tepeleri görebilirsin. Deprem başladığında bulunduğumuz yerdeki kırılma temiz ve düz ama burada, kıyıda birçok heyelan olmuş. Uçurumun kuzeyinde sudan çıkan büyük kayalar var.”

“Şu bahsettiğiniz Edomlular nerede?” diye sordu Vanion.

“Uçurumun üstüne yakınlar, Lordum. Ağaçları kesiyor, kütükleri aşağıya, suyun kıyısına doğru yuvarlıyorlar. Salları inşa ettikleri yer orası.” Khalad duraksadı, ifadesi birazcık eleştireldi. “Sallar pek iyi yapılmamış,” diye ekledi. “Eğer Troller o yüzen iskelenin üzerinden geçerek kıyıya geleceklerse ayaklarını ıslatmak zorunda kalacaklar.”

“Tam babasının oğlu,” diye güldü Kalten. “Troll’lerin ayaklarını ıslatıp ıslatmamalarıyla neden ilgileniyorsun, Khalad?” i

“Eğer bir şey yapacaksınız, bunu doğru yapmanız gerekir, Sör Kalten,” dedi inatla Khalad. “Baştan savma bir işçilikten nefret ederim.”

“Şu Troll’lerin toplandıkları yer nerede?” diye sordu Vanion. “İsmi neydi?”

“Tzada, Vanion-Eğitmen,” diye cevapladı Engessa.

“Ne yapıyorlar?”

“Uçurumun tepesinden bakarak bunu söylemek biraz zor.”

“Tamuli toprakları ve Atan arasındaki sınır nerede?” diye sordu Tynian.

“Tam bir sınır yok, Tynian-Şövalye,” dedi Kraliçe Betuana. “Bu sadece haritada çizili bir çizgi. Bu çizgi Kuzey Burnu’nda pek bir anlam taşımıyor. Güneşin sonbaharın sonlarında battığı ve ilkbaharın başına kadar doğmadığı, ağaçların donup kışın yarısında patladığı bir yer çok fazla göçmen çekmez. Burnun batısının Astel, ortasının Atan ve doğu bölümünün de Tamuli toprağı olduğu varsayılıyor. Ama buralardaki hiç kimse böyle şeylere dikkat etmez. Toprak bu kadar kuzeyde yaşayacak kadar salak olan kim olursa ona aittir.”

“Tzada, yaklaşık yüz elli fersah mesafede,” dedi Engessa.

“Bu bir Troll için iki haftalık yolculuk,” dedi Ulath. “Edomluların iskelesi ne kadar sürer?”

Khalad yanağını kasırdı. “Sanırım bitirmelerine daha en az on gün var.”

“Ve on gün içinde yüzen buz kütlesi Troll ağırlığını taşıyacak kadar kalmlaşacak,” sonucuna vardı Ulath.

“Cyrgon onun yeterince kalın olduğuna emin olunmasını sağlayacak,” dedi Flüt.

“Birisi programı çok sıkıştırıyor,” diye belirtti Bevier. “Edomlular iskelelerini on günde tamamlayacak, buz üzerinde yürünecek kadar kalmlaşacak ve eğer Troller üç gün içinde Tzada’dan yola çıkarlarsa her şey hazır olduğunda burada olacaklar.”

“Burada çeşitli seçimlere gidebiliriz,” dedi Vanion. “Güney iskelesini yok edip Troll’leri buzun üstünde bırakabiliriz; ya da hiçbir şey yapmadan

bekler ve kıyıya çıkmaya kalkıştıklarında onları karşılayabiliriz; onlar iskelenin üzerindeyken saldırmak için Sor-gi'nin gemilerini kullanabiliriz; ya da …"

Kraliçe Betuana sertçe başını sallıyordu.

"Bir sorun mu var, Majesteleri?" diye sordu Vanion.

"Bizim o kadar zamanımız yok, Vanion-Eğitmen," dedi kadın. "Gün ışığı burada ne kadar sürüyor, Engessa-Atan?"

"Beş saatten fazla değil, Betuana-Kraliçe."

"On gün içinde daha da kısalacak. TrollTerle karanlıkta mı savaşmak istiyoruz?"

"Birazcık bile istemiyoruz, Majesteleri." Ulath ürperdi. "İşin aslı biz onlarla savaşmak istemiyoruz. Biz onları çalmak istiyoruz. Bildiğiniz gibi kıyıdaki bütün bu inşaatı tamamen umursamayabi-liriz. Sorgi'nin gemileri bizi bu işçi gruplarının etrafından taşıyabilir ve Bhelliom yeni depremler yaratmasın diye uzun duvarın yeterince kuzeyinde kıyıya çıkarıp ardından kendimizi doğrudan Tzada'ya taşıtırız."

"Bu iyi bir plan, Ulath-Şövalye," diye onayladı Betuana, "ama buz dışında. Bildiğin gibi buzlanma çoktan başladı."

"Aphrael," dedi Çocuk Tannça'ya Sparhawk, "bizim için buzu eritir misin?"

"Eğer gerçekten yapmam gerekirse," diye cevapladı kız, "ama bu kibar bir davranış olmaz. Buz kışın bir parçasıdır ve kış dünyaya aittir. Dünya ise Bhelliom'un çocuğu, benim değil, bu yüzden bu konuda onunla konuşmalısın."

"Ne yapmasını söyleyeceğim?"

Flüt omuz silkti. “Niye işi öylesine Bhelliom’a bırakmıyorsun? Ona buzun bir sorun olduğunu söyle ve bunu nasıl halledeceğini de ona bırak. Görgü kuralları hakkında çok şey öğrenmen gerekiyor, Sparhawk.”

“Sanırım,” diye kabul etti, “ama bu, her gün karşımıza çıkan bir şey değil ve bu yüzden fazla tecrübem yok.”

“Sallar hakkında ne demek istediğimi anladın mı, Sparhawk?”

dedi Khalad. “Suya bu kadar bakan şu yeşil kütükler, bir eşeği bile

ayağını yarısına kadar ıslatmadan o iskelenin üzerinde yürüte

mezler.” *p*>

“Sen olsaydın nasıl inşa ederdin?” V

“İki kat kütük kullanırdım - alttakinin üstüne bir kafda çapraz koyardım.” Küçük bir tepedeki çalıların altına uzanmış, Edomlu köylülerin salları yapmak için gösterdikleri çabayı izliyorlardı. İskelenin ilk parçası çoktan yerine yerleştirilmişti ve buz gibi suyun üzerinde yaklaşık çeyrek millik bir çıkıntı yapıyordu. Tamamlanan sallar biter bitmez iskelenin ucuna ekleniyordu.

“İşte Incetes,” dedi bronz zırh gömleği ve boynuzlu miğferi olan iri yarı bir adamı gösteren Khalad. “O ve yanında getirdiği şu tarih öncesi savaşçılar, zavallı köylüleri neredeyse yorgunluktan ölme noktasına getiriyorlar. Rebal etrafta koşturup elini kolunu sallayarak önemli biri gibi görünmeye çalışıyor ama işin başında olan Incetes. Köylüler onun lehçesini anlamıyormuş gibi, bu yüzden onlarla elleriyle konuşuyor.” Khalad kısa siyah sakalını kaşıdı. “Biliyor musun, Sparhawk, eğer onu öldürürsek savaşçıları yok olacak ve şövalyelerin tek bir saldırısı Rebal’le köylülerini Edom’un yan yoluna dek kaçıracaktır.”

“İyi bir yaklaşım ama onu öldürecek kadar yakma nasıl gideceğiz?”

“Zaten yeteri kadar yakınız, Sparhawk. Onu buradan öldürebilirim.”

“O iki yüz elli adım uzakta, Khalad. Baban bir arbaletin atış uzaklığı en fazla iki yüz adım demişti - ve bunun için bile çok fazla şans gerektiğini.”

“Babamdan daha iyi bir atıcıyım.” Khalad arbaletini kaldırdı. “Nişangâhını değiştirip kollarını biraz uzattırdım. Incetes yeteri kadar yakın, inan bana. Buradan burnunu bile vurabilirim.”

“Bu görülmeye değer. Haydi gidip Vanion’la konuşalım.” Tepeden gizlice dönüp atlarına bindiler ve gizli kamp yerlerine vardılar. Sparhawk hızla silahtarının planını diğerlerine açıkladı.

“O mesafeden vurabileceğine emin misin, Khalad?” diye şüphelice sordu Vanion.

Khalad, iç çekti. “Bir gösteri istiyor musunuz, Lordum?” diye sordu.

Vanion olumsuzca başını salladı. “Hayır. Bana vurabileceğini söylersen sana inanacağım.”

“Tamam. Onu vurabilirim, Lordum.”

“Bu benim için yeterli.” Vanion kaşlarını çattı. “Arbaletin en uzak atış menzili nedir?” diye sordu.

Khalad kararsızca kollarını açtı. “Denemeliyim, Lord Vanion. Bin adıma ulaşacak bir tane yapabileceğime eminim ama nişan almak zor olacaktır. Bir de yeniden kurmak için büyük ihtimalle iki adamın yarım saat uğraşması gerekecek. Kollarının çok sert olması gerekiyor.”

“Bin adım,” diye iç çeken Vanion, başını salladı. Parmaklarının oynak yerleriyle zırhının göğsünü tıkırdattı. “Sanırım modamız geçiyor, baylar.” Sonra doğruldu. “Şey, ama henüz geçmedi. En azından burada olduğumuz sürece, haydi gidip şu güney iskelesini etkisiz hale getirelim. Bize hepsi hepsi bir arbalet okuna ve tek bir atlı saldırıya patlayacak. Ama en azından, düşmanımızın düşeceği endişe buna değer.”

Kring ve Tikume yanlarında sarsılarak at süren Kaptan Sor-gi'yle birlikte kumsaldan tepeye çıktılar. Sorgi, iyi bir binici değildi ve atını sıkıca eyere yapışmış bir vaziyette sürüyordu. "Dost Sorgi şu kürekli kayıklardan biriyle kıyıya geldi," dedi Kring. "Büyük kayıkları hâlâ bir mil kadar açıkta."

"Gemiler, dost Kring," diye üzüntülü bir ifadeyle düzeltti Sorgi. "Küçükler kayık, ama büyüklere gemi deniyor."

"Ne farkı var, dost Sorgi?"

"Gemilerin bir kaptanı vardır. Kayıksa karşılıklı kabullenmeyle çalışır." Sorgi'nin ifadesi karamsarlaştı. "Bir sorunumuz var, Üstad Cluff. Gemilerimin tam arkasından deniz buz tutmaya başlıyor. Onları kıyıya getirebileceğim ama sizin pek işinize yarayacağını sanmıyorum. İskandilleri toplattım ve uçurumdan denize çıkan kayalığın etrafını dönmek için birkaç mil denize açılmamız gerekiyordu. Ama artık o iki mil yok. Buz karaya doğru büyük bir hızla ilerliyor."

"Bhelliom'la konuşsan iyi olur, Sparhawk," dedi Aphrael. "Sanırım bunu sana bu sabah söylemiştim."

"Evet," diye onayladı Sparhawk, "doğrusu söyledin."

"O zaman niçin konuşmadın?"

"Aklımda başka birkaç şey vardı."

"Yaşlandıkça böyle oluyorlar," dedi kız kardeşme_Sephrenia. "Sadece biz önerdik diye, yapmaları gereken şeyleri bile bile erteliyor ve inatçılaşıyorlar. Ne yapmaları gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyorlar."

"Bunu çözmenin en iyi yolu ne?"

Sephrenia etrafında oturan savaşçılara sevimli bir şekilde gülümsedi. "Onlara hep istediğimin tam tersini söyleyerek her zaman başarılı oldum."

“Tamam,” dedi şüphelice Çocuk Tanrıça. “Bu bana salakça geliyor ama eğer işin yapılmasını sadece böyle mümkünse …” Kendini çekip dikleşti. “Sparhawk,” diye konuştu emredici bir tonda.

“Sakın Bhelliom’la konuşmaya kalkma!”

Sparhawk iç çekti. “Memlekete döndüğümüzde Dolmant bana kapanmak için bir manastır bulabilir mi acaba?” dedi.

Sparhawk ve Vanion Safir Güle’e danışmak için diğerlerinden biraz uzaklaştılar. Hüt peşlerinden geldi. Sparhawk kutuyu açmak için yüzüğünü kapağa dokundurdu. “Açıl,” dedi.

Kapak şık diye açıldı.

“Mavi Gül,” dedi Sparhawk, “kış bizim için uygunsuz bir şekilde yaklaşıyor ve denizin donmaya başlaması planımızı engelliyor. Biz, harika duvarımzdan biraz uzaklaşarak hareket etmek istiyorduk, ki yapacağımız hareketlerimiz kızınızı rahatsız etmesin.”

“Çok düşüncelisiniz, Anakha,” diye yanıtladı Vanion’nun sesi.

“Onun nezaketi birazcık olsun bile bencillik yüzünden lekelen-memiştir, çiçek-mücevher,” dedi muzip bir gülümsemeyle Aphrael. “Kızınız titrediği zaman onun midesi bozuluyor.”

“Bunu söylemen gerekmiyordu, Aphrael,” dedi Sparhawk. “Bu işi sen mi yapacaksın?”

“Hayır. Ben nasıl davranılacağını daha iyi bilirim.”

“O zaman niye geldin?”

“Çünkü Bhelliom’a bir özür borçluyum - ve o da bana bir açıklama borçlu.” Altın kutunun içine baktığında taştan yükselen gök mavisi ışık Flüt’ün yüzünü aydınlattı. Kız, Sparhawk’m anlamadığı, birazcık tanıdık gelse de anlayamayacağı bir dili kullanarak konuştu mücevherle. Kızın

konuşmasının içinde çeşitli suskunluklar oluyordu. Sparhawk bunların sadece kızın duyabileceğini bir şekilde Aphrael'le konuşan Bhelliom'un karşılıkları olduğunu düşündü. Bir an Aphrael güldü, neredeyse buz gibi havada kıvılcımlar çıkartıyor gibi görünen, sevimli, çın çın öten kahkahalardı. "Tamam, Sparhawk," dedi sonunda. "Bhelliom ve ben birbirimizden özür dileme işini bitirdik. Artık sen konuşmaya başlayıp sorununu sunabilirsin."

"Çok kibarsın," diye mırıldandı.

"Nazik ol."

"Sizi önemsiz sorunlarımızla rarîatsız etmeyecektim, Mavi Gül," dedi sonra Sparhawk, "ama ben bu kış buzlanmasının başlamasının Cyrgon tarafından hızlandırıldığını düşünüyorum ve buna karşılık vermek de bizim gücümüzün çok ötesinde."

Bhelliom'un yanıtlamak için kullandığı Vanion'un sesi oldukça sertti. "Ben Cyrgon'un nezaket - muhtemelen de mütevazilik -dersine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum, Anakha. Buzlanmanın vakitsiz başlaması için kendi iradesini yönlendirmiş. Bunu yaptığı için onun sakalını yolacağım. Denizin içinde nehirler var ve kendi planının işleyişine yardım etmesi için bu kıyıyı dondurmak adına bunlardan birinin yönünü çevirmiş. Ben de başka birinin yönünü çevireceğim ve bu kuzey sahiline tropik iklimin kavurucu nefesini getirip onun buzunu çözeceğim."

Aphrael sevinçli bir kahkaha atarak ellerini çırptı.

"Bu kadar komik olan da ne?" diye sordu Sparhawk.

"Cyrgon birkaç gün çok rahatsızlanacak," diye cevapladı kız. "Sizin bilgeliğiniz ölçülebilmenin ötesinde, çiçek-mücevher," dedi neşeyle.

"Nazik olduğunuz için böyle söylüyorsunuz, Aphrael, ama ben gösterdiğiniz beğenide hafif bir yağcılık izi olduğunu da düşünüyorum."

“Şey,” dedi, “biraz mütevazi davranmak mümkün ama sevdiklerimize fazladan övgüler sunmak bir günah değildir, değil mi?”

“Siz kalbinize çok dikkat ediniz, Anakha,” diye tavsiyede bulundu Bhelliom. “Çocuk Tanrıça, hiç beklemediğiniz bir vakitte onu sizden çalacaktır.”

“Bunu yıllar önce yaptı bile, Mavi Gül,” diye karşılık verdi

Sparhawk.

“Bunu kendi başıma da yapabilirim, Sparhawk,” diye fısıldadı Khalad. “Bir dadıya ihtiyacım yok.” İkisi de önceki gün Edomlu işçileri gözetledikleri tepede, bir kütüğün arkasına uzanmışlardı. İşçi grupları yaş odunlarla beslenen ateşlerin dumanlı ışıklarında büyük zorluklar çekerek çalışıyorlardı. Dolunay vardı ve ateşlerden çıkan dumanlar onun soluk ışığının altında hafifçe parıldıyorlardı.

“Ben sadece atışını taktir etmek için geldim, Khalad,” diye masumca karşılık verdi Sparhawk. “Profesyonelleri çalışırken izlemekten daima hoşlanırım. Hem, sen Incetes’i uykuya daldırır daldırmaz, benim Ulath’a sinyal vermem gerekiyor.” Titredi. “Biraz erken gelmedik mi?” diye sordu. “Gökyüzü daha bir saat boyunca aydınlanmayacak. Burada tek yaptığımız buz tutmak.”

“Bunu sen yapmak ister misin?”

“Hayır. Bu mesafeden yanına bile yaklaştıramam.”

“O zaman sesini kesip benim yapmama izin verir misin?”

“Bu kadar genç bir adam için çok dırdırcısın, Khalad. Bu genelde bir adam yaşlanana kadar olmaz.”

“Şövalyelerle uğraşmak beni erken yaşlandırdı.”

“Şu senin yeni nişangâhın nasıl çalışıyor?”

” ‘Ok yolu’nun ne manaya geldiğii biliyor musun?”

“Biraz.”

Khalad bıkkınca başmı salladı. “Boş ver, Sparhawk. Hesaplamalarım tamam. Sözüme güven.”

“Gerçekten bunu kâğıt kalemle mi çözdün?”

“Kâğıt, yeni bir arbalet okundan daha ucuzdur.”

“Anladığım kadarıyla sen atıştan çok şu nişangâhını ayarlama ve hesaplama işiyle uğraştın.”

“Evet,” diye kabul etti Khalad, “ama eğer doğru yapmışsan sadece bir kez ateş etmen yeter.”

“O zaman niye bu kadar erken geldik?”

“Gözlerime ışığa alışmak için zaman vermek adına. Atış yapacağım zaman ışık kendine has olacak. Ay ışığını, ateş ışıklarını ve zamanı geldiğinde şafağın gökteki ilk izlerini alacağım. Hepsi değişiyorlar ve bu değişikleri izlemem gerekiyor ki gözlerim hazır olsunlar. Üstelik Incetes’in yerini saptayıp onu yakından izlemeliyim. Kuzenini öldürmem bir işe yaramaz.”

“Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?”

“Birisinin bunu yapması gerekiyor.”

Beklediler. Dolunayın soluk ışığı, yeni oluşmuş bir mil genişliğindeki kumsalı, neredeyse kar kadar ağartmıştı ve gece havasının soğuğu acı verici bir seviyeydi.

“Kafanı aşağıya eğ, Sparhawk ya da nefesini tut.”

“Ne?”

“Nefesinden buhar çıkıyor. Eğer birisi bu yöne bakarsa, burada olduğumuz anlar.”

“Onlar iki yüz elli adım uzakta, Khalad.”

“Eğer gerekmiyorsa neden işimizi şansa bırakalım?” Khalad ağaçlığın kıyısında çalışan karınca gibi figürlere dikkatle baktı. “İmparatoriçe Elysoun hâlâ Berit’i kovalıyor mu?” diye birkaç dakika sonra sordu.

“Olay biraz dal budak salmış gibi görünüyor. Sanırım onu birkaç kez yakaladı.”

“İyi. Berit gençken müthiş derecede katıydı. Karma âşıktı, biliyor musun?”

“Evet. Birkaç yıl önce bu durumu onunla konuşmuştuk.”

“Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

“Hayır. Durum, sadece genç adamların başlarına gelen delicesine âşık olma olaylarından biriydi. Bu konuda herhangi bir şey yapmaya gerçekten niyetli değildi.”

“Berit’i seviyorum. İyi bir şövalye olacak - soyluluk kırıntılarını bastırdığı zaman. Unvanlar insanları biraz salaklaştırıyor.” İşaret etti. “Doğu ışımaya başladı.”

Sparhawk, Tamul Denizi’nin buzlu ufukları boyunca etrafa göz gezdirdi. “Evet,” diye onayladı.

Khalad yanında getirdiği deri keseyi açıp uzun bir sucuk çıkardı. “Bir parça kahvaltı, Lordum?” dedi hançerine uzanırken.

“Niye olmasın?”

“Sahte şafağın” gelip gidişiyle doğuda beliren ilk soluk ışıklar karanlığa karıştılar. Hiç kimse Sparhawk’a bu olayı tatmin edici seviyede

açıklayamamıştı. Rendor'daki sürgünü sırasında bu durumu birçok kez görmüştü. "Hâlâ yaklaşık bir saatimiz var," dedi silahtarına.

Khalad homurdanarak sırtını kütüğe verip uzandı ve gözlerini kapadı.

"Ben izlemek için burada olduğunu sanıyordum," dedi Sparhawk. "Uyurken nasıl izleyebilirsin?"

"Uyumuyorum, Sparhawk. Sadece gözlerimi dinlendiriyorum. Sen de yanımda geldiğine göre, bir süre için sen izleyebilirsin."

Uzun bir süre sonra gerçek şafak, gökyüzünün doğusunu boyamaya başladığında Sparhawk, Khalad'm omuzuna dokundu. "Uyan," dedi yavaşça.

Khalad'm gözleri hızla açıldı. "Uyumuyordum."

"O zaman niye horluyordun?"

"Horlamıyordum. Sadece boğazımı temizliyordum."

"Yarım saattir mi?" Khalad hafifçe doğrulup kütüğün üzerinden dikkatle aşağıya baktı. "Güneş insanların üzerine gelene dek bekleyelim," diye önerdi. "Incetes'in giydiği bronz göğüs zırhı güneş ışığında parıldayacak ve parıldayan bir hedefi vurmak daha kolaydır."

"Atışı yapacak olan sensin."

Khalad çalışıp duran Edomlu köylülere baktı. "Aklıma bir fikir geldi, Sparhawk. Bu sallardan epeyce yapmış durumdalar. Onları niçin israf edelim ki?"

"Aklında ne var?"

"Bhelliom Cyrgon'un buzlarını eritse bile Kaptan Sorgi'nin hepimizi kayalığın öbür tarafına taşıması birkaç gün sürecek. Niye bu sallan kullanmayalım ki? Sorgi büyük ihtimalle duvarın öbür tarafında inşa edilen iskelenin birkaç mil kuzeyindeki sahile sağlam bir kuvvet çıkarabilir ve

kalanımız bu sallar üzerinde, kayalığın bu kısmından gizlice sıvışıp oradakilere iki taraftan birden sal-dırabiliriz."

"Bu sallardan pek hoşlanmadığını sanıyordum."

"Onları tamir edebilirim, Sparhawk. Tek yapacağımız iki tanesini alıp üst üste koyarak sağlam bir tane oluşturmak. Cyrgon'un Kuzey Burnu'nda Troll'lerden başka kuvvetleri de olabilir. Bence bu sallan onların ulaşamaycağı bir yere koysak iyi olur, sen ne dersin?"

"Haklısın. Bunu Vanion'la da konuşalım." Sparhawk doğudaki ufka baktı. "Güneş yükselmeye başladı."

Khalad dönüp arbaletini kütüğün üzerine yerleştirdi. Nişan mekanizmasını özenli bir şekilde kontrol etti ve ardından kabzasını dikkatle omzuna yerleştirdi.

Yükselen güneşin tamamen aydınlattığı Incetes, kesik bir ağaç kütüğünün üzerinde dikiliyordu. Kollarını sallıyor ve yorgunluktan bitmiş durumdaki adamlara anlaşılmaz teşvik kelimeleri bağı-nyordu.

"Hazır mıyız," diye yanağını kabzaya dayayıp, gözlerini nişangâha odaklayarak sordu Khalad.

"Ben hazırım ama atışı gerçekleştirecek olan sensin."

"Artık konuşma yok. Şimdi dikkatimi toplamam gerekiyor." Khalad derin bir nefes alıp bir kısmını verdi ve sonra nefes almayı tamamen kesti. Yeni yükselen güneşin altında altın gibi parıldayan Incetes kollarını sallayak bağırıp duruyordu. Tarih öncesinden gelme dev, uzaktan minnacık, neredeyse oyuncak gibi görünüyordu.

Khalad yavaşça, hiç telaş etmeden bırakma kolunu çekti.

Arbaletin ip kalınlığındaki teli sertçe ekolu bir tınlama çıkardı. Sparhawk okun yukarıya doğru bir kavis çizmesini izledi.

“Hakladım onu,” dedi kesin bir tahminle Khalad.

“Ok daha oraya ulaşmadı,” diye itiraz etti Sparhawk.

“Ulaşacak. Incetes öldü. Ok, tam kalbine saplanacak. Haydi durma Ulath’a sinyal ver.”

“Sen birazcık…”

Ormanın kıyısındaki kalabalıktan büyük bir düş kırıklığı çığlığı yükseldi. Incetes yavaşça geriye doğru yuvarlanıyor ve onunla birlikte etrafındaki bronz çağı savaşçıları dalgalanıp yok oluyorlardı.

“Biraz daha güven duymayı öğrenmelisin, Sparhawk,” diye belirtti Khalad. “Ben sana birisi öldü dediğimde, ölmüştür - o daha bunu bilmese bile. Ulath’a sinyal vermeyi düşünüyor musun? -bugün bir ara.”

“Ah. Bunu unutmuştum.”

“Yaşlılıktan olmalı - ya da bana öyle söylediler.”

“Bakanlıklar kokuşmuş, Ehlana. Daha başlangıçta bunu kabul ediyorum ama eğer baştan aşağı bütün hükümeti kurmam gere1? kirşe hayatımın geri kalanını bu konuda çalışarak geçireceğim ve başka bir şeyin yapılmasını sağlayamayacağım.” Sarabian’m sesi oldukça düşünceliydi.

“Ama Pondia Şubat beceriksizin biriydi,” diye itiraz etti Ehlana.

“Ben onun beceriksiz olmasını istiyorum, canım. Her zamanki , rolleri tersine çevireceğim. O kukla olacak, ben ipleri çeken. Diğer bakanlıklar ona itaat etmeye alışkınlar ve bu yüzden onun Başbakan olması onları şaşırtmayacak. Şubat’in konuşmalarını ben yazacağım ve hazırlanmış metinden çıktığı noktada onu dehşet içinde bırakacağım. İznim olmadan elbisesini değiştirir veya tıraş olursa dahi dehşet içinde kalacak. Bu yüzden onun burada oturup Milord Stragen’in son sorunumuz hakkındaki, eşi benzeri olmayan çözümü üzerine vereceği raporu dinlemesini istiyorum. Ne

zaman bağımsız bir düşüncesi olsa kendine saplanan bıçakları hayal etmesini istiyorum."

"Bir şey önerebilir miyim, Majesteleri?" diye sordu Stragen.

"Elbette, Stragen," diye gülümsedi Sarabian. "Ahlaksız planınızın çarpıcı başarısı size oldukça büyük miktarda bir imparatorluk hoşgörüsü kazandırmış durumda."

Stragen gülümsedi, yüzünde derin düşüncelere dalmış bir ifade ve parmaklarının arasında farkında olmadan tarttığı altın parasıyla birlikte odayı adımlayarak gezinmeye başladı. Ehlana onun bu alışkanlığı nereden kaptığını merak ediyordu. "Hırsızlar toplumu sınıfsızdır, Majesteleri," diye belirtti. "Biz tamamen yeteneklilerin yönetimine inanırız ve yetenek en tuhaf yerlerde ortaya çıkar. Tamul olmayan kişileri de hükümetinize eklemeyi düşünmek isteyebilirsiniz. Irksal saflık iyidir sanırım ama bu durum her zaman için, bütün krallıklarda en yüksek mevkideki hükümet görevlisi bir Tamul olduğu zaman Zalasta ve arkadaşlarının istismar ettikleri tarzda küskünlükler oluşturur. Daha birliktelikçi bir yaklaşım bu küskünlükleri bastırabilir. Azimli biri ilerleme şansını görürse muhtemelen Tanrısız sarı şeytanların boyunduruğundan kurtulmayı biraz daha az isteyebilir."

"Bize hâlâ öyle mi diyorlar?" diye mırıldandı Sarabian. Geriye yaslandı. "Bu ilginç bir fikir, Stragen. Önce acımasızca isyanı bastırıyorum ve ardından asileri hükümetime davet ediyorum. Başka hiçbir şey olmadan sadece bu bile onları şaşırtacaktır."

Mirtai Caaladof un girmesi için kapıyı açtı.

"Neler dönüyor?" diye sordu Ehlana.

"Cynesga konsolosluğundaki dostlarımız çok meşguller, Majesteleri," diye bildirdi. "Besbelli ki Hasat Festivali'ndeki sıradışı kutlamalarımız onları iyice gerginleştirmiş. İçeriye erzak yığıyor ve kapıları güçlendiriyorlar. Büyük bir tehlikeyle karşılaşmayı bekler gibiler. İçeri kısılmayı bekliyorlar diyebilirim."

“Bırak beklesinler,” diye omuz silkti Sarabian. “Eğer kendilerini hapsetmek istiyorlarsa, beni bunu yapma eziyetinden kurtarırlar.”

“Krager hâlâ içeride mi?” diye sordu Ehlana.

Caalador başıyla onayladı. “Onu bu sabah avluyu yürüyerek geçerken, kendi gözlerimle gördüm.”

“Gözün onun üstünde olsun, Caalador,” diye emretti Ehlana.

“Kesnlikle üzründe olcak, segilim,” diye sırıttı adam. “Kesinlikle üzerinde.”

Kumsaldaki saldırıyı Vanion yönetti. Şövalyeler ve Peloiler, moralleri bozulan işçi gruplarının üzerine yıldırım gibi çullanırken Engessa’nın Atanları da deniz kıyısından iskeleyi Tamul Denizi’ nin buz gibi sularına daha da uzatmak için çalışanların kaçışını engellemek için uydurma iskelenin ayağına koştular.

Kurdela satıcısı Amador, iskelenin üzerinden çığlık çığlığa emirler veriyor ama hiç kimse ona dikkat etmiyordu. Ağaç kesen işçilerden birkaçı anlamsız bir direniş gösterdi ama çoğu ormanın içlerine kaçışmıştı. Karşı koymayı seçenlerin, kararlarının yanlış olduğunu anlamaları sadece birkaç dakika sürdü ve silahlarını atarak teslim olmak için ellerini kaldırdılar. Şövalyeler, bağışlayıcı olmak konusunda eğitim görmüşlerdi teslim olanları seve seve kabul ettiler; Tikume’nin Peloileri bu durumu gönülsüzce kabullendiler; ve iskeledeki Atanlarsa merhamet isteyenleri umursamayarak, sadece onları bir tekmeyle suya atacak kadar duraksadüar. Betuana ve Engessa’nın yönetimindeki Atanlar herhangi bir şekilde karşı koyanları öldürüp geri kalanını suya atarak meşumca ilerlediler. Suya fırlatılan adamlar Matherion imparatorluk garnizonundaki Tamul askerler tarafında tutuklanmak üzere kıyıya doğru yüzmeye çalışıyorlardı. Askerlerin varlığı sadece bir jestti, çünkü onlar eğitimleri ya da doğal eğilimleri savaşmaya yönelik olmayan tören birlikleriydiler. Ama yine de buz gibi suyun içinden sırılsıklam ve soğuktan morarmış olarak çıkıp tiril tiril titreyen adamları tutuklamak konusunda fazlasıyla iyiydiler.

“Bhelliom’un sıcak su akıntısının henüz gelmediğini söyleyebilirim,” diye gözlemledi Kalten.

“Öyle görünüyor,” diye onayladı Sparhawk. “Haydi aşağıya inelim. Artık günler iyice kısaldı ve güneş batmadan önce güney iskelesini emniyete almak istiyorum.”

“Eğer bir kuzey iskelesi varsa,” dedi Khalad.

“Olması gerekiyor, Khalad.”

“Uçurumun ucuna yavaş yavaş gidip bakarsam bozulmazsın, değil mi? Mantıklı olmak iyidir, ama doğrulamanın da hiçbir zararı olmaz.”

Tümsekten aşağıya inip atlarına bindiler ve arkadaşlarına katılmaya gittiler.

“Bu iş pek savaş sayılmazdı,” diye söylendi Kalten, korkundan ödü patlamış esirlere bakarak.

“Bunlar en iyileri,” dedi Tynian.

“Sorgi geliyor,” dedi Ulath, kıyıya doğru yaklaşan filoyu işaret ederek. “Betuana ve Engessa, iskeleyi temizlemeyi bitirir bitirmez işe başlayabileceğiz.”

Atanlar o ana dek, iskelenin yarısına varmışlardı. Korkudan ödü patlayan Edomlular önlenemeyen ilerleyişleri yüzünden giderek daha da sıkışıyorlardı.

“Su ne kadar soğuk?” diye sordu Talen. “Yani ısınmaya başladı mı, demek istemiştim?”

“Belirgin bir şey yok,” dedi Ulath. “Biraz önce kürk palto giymiş bir balık gördüm.”

“Ne dersin, bir adam iskelenin başından buraya kadar yüzerek gelebilir mi?”

“Her şey mümkün.” Ulath omuz silkti. “Ama bu bahse para yatırmam.”

Rebal artık iskelenin en ucuna gerilemişti ve, çığlıkları giderek tizleşiyordu. Atanlar mızraklarını ileri uzatarak önlenemeyen ilerleyişlerine devam ettiler. Artık Edomluları öldürme zahmetine bile girmiyorlardı. Sadece iskeledeki herkesi buz gibi suda boğmak için itiyorlardı. İskelenin en ucundaki büyük bir grup işçinin sonu toplu olarak kötüye gitti. En dıştakiler düşerken diğerlerini de yanlarında çektiler. Atanlar iskelenin sonunda yan yana sıraya girip herkesi güvenlikten bir mızrak boyu uzak tuttular. Bu belki uygar davranış sınırlarının ötesindeydi ama Sparhawk, Kraliçe Betuana’ya karşı çıkmak için hiçbir diplomatik yöntem bilmiyordu ve bu yüzden dişlerini sıkıp olayın geçmesini bekledi.

Başlangıçta oldukça fazla şapırtı vardı ama bu durum çok uzun sürmedi. Soğuktan donan köylüler önce teker teker, ardından gruplar halinde uğraşmayı bıraktılar ve sessizce dalgaların içinde yok oldular. Atletik olan birkaç köylü sığ sulara ulaşabilmişti ama güvenliliği sorgulanabilir bölgeye ulaşanlarsa bir avuç insandan fazla değildi.

Sparhawk, Tamul askerlerin suyun kıyısında yakaladığı hayatta kalan birkaç kişinin arasında Amador’un olmadığını fark etti.

Sorgi’nin gemileri artık kumsaldan birkaç metre açıkta demirli bekliyorlardı. Hepsi önceki gece çizilen plana uygun olarak hareket etmişlerdi.

Bununla beraber planlarına eklemeyi unuttukları bir şey daha vardı. Khalad kuzeye bakmak için duvarın ucuna at sürmüş ve şimdi biraz endişeli bir kaş çatısıyla geri gelmişti.

“Evet?” diye sordu Sparhawk.

“Tam duvarın kuzey ucunda bir iskele var,” diye atından inerek yanıtladı Khalad, “ama güneyden gelen bir sorunumuz var. Bhelliom’un sıcak su akıntısı geliyor.”

“Bundaki sorun ne?”

“Sanırım Bhelliom işi biraz büyütmüş. Gelen akıntının ucu kaynıyor gibi görünüyor.”

“Yani?”

“Kaynayan suyu, buzun üzerine dökersen ne olur, Sparhawk?”

“Buhar, sanırım.”

“Doğru. Bhelliom’un oradaki buzu eritmesi tamam, ama bunu yaparken çok miktarda buhar çıkarıyor. Buhar için kullanılan diğer kelime nedir, Lordum?”

“Lütfen şunu yapma, Khalad. Çok kırıcı oluyor. Söyle bakalım şu sis kümesi ne büyüklükte?”

“Sonunu göremedim, Lordum.” • v ^/

“Kaim mı?”

“Üzerinde yürüyebilirsiniz.”

“Ondan uzak durabilmemiz mümkün mü?”

Khalad denizi işaret etti. “Bu konuda şüpheliyim, Lordum. Daha şimdiden orada olduğunu söyliyebilirim.”

Suyun yüzünde ilerleyen kalın gri bir battaniye gibi görünen sisin ucu önüne çıkan her şeyi gözden saklayan katı bir duvardı.

Sparhawk küfretmeye başladı.

“Hüzünlü görünüyorsunuz, Kraliçem,” dedi yalnız kaldıklarında Alean.

Ehlana iç çekti. “Sparhawk’tan uzak kalmaktan hoşlanmıyorum” dedi. “O sürgündeyken yıllarca zaman geçti.”

“Onu uzun zamandır seviyorsunuz, değil mi, Majesteleri?”

“Ben Sparhawk’i severek doğdum. Böylesi çok daha kolay. Diğer olası kocaları düşünmek için zaman harcaman gerekmiyor. Bütün dikkatini evleneceğin kişiye toplayıp onun bütün kaçış yollarını kapadığına emin olabilirsin.”

Kapı çalındı. Mirtai elini kılıcının kabzasına koyarak açmaya gitti.

Stragen içeri girdi. Üzerinde kaba saba bir giysi vardı.

“Ne tarz işlerin peşindesiniz, milord?” diye sordu Melidere.

“Bir el arabası itiyordum, Barones.” Omuz silkti. “Buna uygun bir giysiye bürünmeyi başardığıma pek emin değilim ama bu olay iş alışkanlıklarını sürdürmek açısından iyi bir şey. İmar ve İskan Bakanlığı’nda çalışan biri görünümündeyim. Cynesga Konsolosluğu’nun dışındaki sokağı tamir ediyoruz. Caaladofla zar attık. Çatıda oturup izleme hakkını o kazandı. Ben de kaldırımları döşemek için el arabası dolusu kaldırım taşım sürmeyi.”

“Anladığım kadarıyla konsoloslukta bir şeyler dönüyor?” diye bir tahmin yürüttü Ehlana.

“Evet, Kraliçem. Ne yazık ki, ne olduğunu tam olarak çıkaramıyoruz. Bütün bacalardan odun dumanına benzemeyen dumanlar çıkıyor. Sanırım belgeleri yakıyorlar. Bu genelde başlangıç aşamasında bir kaçışın işaretidir.”

“Şehirden çıkma şanslarının olmadığını bilmiyorlar mı?” diye sordu Mirtai.

“Her durumda deneyecekler gibi görünüyor. Bu sadece tahmin ama yetkilileri ciddi bir şekilde rahatsız edecek bir şey planladıklarını ve sonra koşarak kaçacaklarını söyleyebilirim.” Ehlana’ya baktı. “Güvenlik hazırlıklarını sıkılaştırsak iyi olur sanırım, Majesteleri. Bütün bu hazırlıklar ciddi bir şeye işaret ediyor ve gardımız düşükken yakalanmak istemiyoruz.”

•

“Sarabian’la konuşmalıyım,” diye karar verdi Ehlana. “Xanetia orada kulak misafiri olduğu sürece konsolosluğun işlevi işe yarıyordu. Şimdi Sparhawk ve diğerleriyle gittiği için konsolosluk sadece bir rahatsızlık. Belki de etkisizleştirmek için Atanları yollama zamanı gelmiştir.”

“Bu bir konsolosluk, Majesteleri,” diye itiraz etti Melidere. “Öylece içeri girip herkesi rutuklayamayız. Bu durum bütün medeni davranış kurallarına aykırıdır.” “Yani?”

“Fazla seçim şansımız yok, Üstad Cluff,” dedi tedirgin bir şekilde Sorgi. “Derin suya çıkıp böyle bir sisle karşılaşırsanız, tek yapacağınız şey demir atıp bir adaya çarpmamayı ummaktır. Bu sallarla asla kayalığın sonundan yolunuzu bulup dolaşamazsmız ve ben duvarla buz arasındaki kanaldan süzülmeye çalışırsam filonun yarısının altını parçalarım. Sis ortadan kalkana - ya da hafifleyene - dek beklemek zorundayız.”

“Peki bu ne kadar sürecek?” diye sordu Sparhawk.

“Asla bilemeyiz.”

“Hava sudan daha soğuk, Sparhawk,” diye açıkladı Khalad. “Sisin nedeni de bu. Hava ısınana.dek ortadan kalkacağını sanmıyorum. Zaten yarından önce yola çıkamayız. Üzerlerine adam ve atları yüklemeden önce şu salları sudan çıkaracak bir şey yapmamız gerekecek. Eğer onları şu anki durumlarında kullanmaya kalkarsak onları yarı batık götürmeye çalışıyor olacağız.”

“Niye bu işe başlamıyorsun, Khalad?” diye önerdi Vanion. “Sparhawk’la benim gidip Sephrenia ve Aphrael’le konuşmamız gerekecek. Burada bir miktar ilahi yardıma ihtiyacımız vah Geliyor musun, Sparhawk?”

İkisi, Kalten’in kumsalda leydiler için yaktığı ateşin başına gittiler.

“Evet?” diye sordu Sephrenia. Kucağında kız kardeşiyle birlikte karaya sürüklenmiş bir kütüğün üzerinde oturuyordu.

“Sis sorun yaratıyor,” dedi Vanion. “Ortadan kalkana dek kayalığın ucundan dönemeyiz ve zamanımız çok az. TroU’ler yola çıkmadan önce Tzada’ya ulaşmak istiyoruz. Herhangi bir fikri olan var mı?”

“Birkaç tane,” dedi Aphrael, “ama önce Bhelliom’la konuşmam lazım. Bazı ahlak kuralları ve nezaket gerekiyor, anlayacağın gibi.”

“Hayır, anlamadım,” diye karşılık verdi Sparhawk, “ama o kadar önemli değil. Sözüne güveniyorum.”

“Teşekkür ederim, Sparhawk,” dedi kız, saf numarası yaparak. “Bhelliom’la benim bunu özel olarak konuşmamız gerekecek. Kutuyu aç ve bana ver.”

“Nasıl isterseniz.” Kutuyu çıkarıp yüzüğüyle dokundu. “Açıl,” dedi ve ardından Çocuk Tarırıça’ya uzattı.

Aphrael, Sephrenia’nın kucağından aşağı kayıp kumsal boyunca biraz ilerledi. Ardından sisle kaplanmış denize bakarak durdu. Sparhawk’in belirtebileceği gibi, Safir Gül’le pek yüksek bir sesle konuşmuyordu.

Geri döndüğünde yaklaşık on dakika geçmişti. Kutuyu Sparhawk’a verdi. “Her şey halloldu,” dedi bir çırpıda. “Ne zaman gitmek istiyorsunuz?”

“Yarın sabah mı?” diye Vanion’a sordu Sparhawk.

Vanion başıyla onayladı. “Bu Khalad’a salların üzerinde değişiklik yapma zamanını da verecek. Şövalyelerle atlarını Sorgi’nin gemilerine yükleyebilir ve ondan sonra gitmeye hazır olabiliriz.”

“Tamam,” dedi Aphrael. “Yarın. Şimdi niye gidip Ulath’ı bularak yemek pişirme sırası kimde diye sormuyorsunuz? Açlıktan ölmek üzereyim.”

Rüzgâr pek melteme benzemiyordu ve sisi tamamen dağıtmadı ama en azmdan nereye gittiklerini görebiliyorlardı. Sisten geriye kalanlar su altı kayalığını döndüklerinde onlara birazcık gizlenme olanağı da sağladı.

Khalad, bir salı diğerinin üzerine çekmenin onları güçlendirmenin en çabuk yolu olduğuna karar vermişti, böylece su seviyesi makul bir yüzeyde kalıyordu. Elbette bu durum, salları çok han-tallaştırmıştı. Ağırlaşıp hareketsizleşmişlerdi ve bu yüzden kayalık boyunca ilerlemeleri acı verici bir yavaşlıktaydı.

Bununla beraber yol gösteren kayık filonun önünden gidip kalan sis yığınının içinde kaybolmuştu. Khalad ve Berit, hiçbir talepte bulunmadan gözcülük edeceklerini bildirmişlerdi.

Bir saat sonra kayık döndü. “Kanalı işaretledik,” dedi Khalad. “Kaynayan su buzu çözmüş, bu yüzden salları kayalığın ucundan dolaştırmak için çok yer var.”

“Kaptan Sorgi’nin gemilerinin geçtiğini gördük,” diye bildirdi Berit. “Gözüktüğü kadarıyla yelkenlere tamamen güvenmemiş. Meltem biraz kararsız …” Duraksadı. “Elbette bunu Aphrael’e söylemeniz gerekmiyor. Her neyse, Sorgi şövalyelere kürek çektiriyor. Biz kıyıya çıkmadan oldukça önce kuzey iskelesinin kıyısına çıkacaklar.”

“Sudan çıkan ağaçlar sorun olacak mı?” diye sordu Kalten.

“Kayalığa yakın gidersek olmaz, Sör Kalten/’ dedi Khalad. “Bhelliom’un depreminin sonucundaki toprak kayması bütün ağaçları duvardan yaklaşık yüz adım uzağa yıkmış. Dahası ağaçlar bize ek bir örtü sağlayacak. Onları kalan sise eklediğiniz zaman, kıyıdan bakan kimsenin bizim gelişimizi göreceğini sanmıyorum.”

“O zaman işleri çok iyi gidiyor,” diye homurdandı Ulath, yirmi ayak uzunluğundaki sırıkla denizin dibini iterken, “elbette bu bölümü saymazsak.”

“İstersen yüzebilirsin de,” diye önerdi Tynian.

“Hayır, bu iyi,” diye karşılık verdi Ulath. “Sırıkla iteklemek o kadar da umurumda değil.”

Kayalığın ucuna ulaştıklarında, sal filosu ikiye bölündü. Kraliçe Betuana'yla Engessa Atanları alıp yarı batık ormanın kenarında kıyıdan ileri fırlayan iskeleye doğru giderlerken, Sparhawk'la arkadaşları kayalık boyunca Khalad'la Berit'in kayıkla gözcülük yaptıkları Sorgi'nin gemilerinde yer bulamayan şövalye ve Peloileri almışlardı. Sorgi'nin yüz gemisi ve sallar bütün güçlerini taşımaya yeterli olmadığı için ordularının büyük bir bölümünü güney kumsalında Sephrenia, Talen, Flüt ve Xanetia'yla beraber bırakmışlardı.

"Deniz sığlaşıyor," dedi yaklaşık yarım saat sonra Ulath. "Sanırım kıyıya yaklaşıyoruz."

"Denizden çıkan ağaçlar da arttı," diye ekledi Kalten. "Bu saldan kurtulmaktan kesinlikle mutlu olacağım. Güzel bir sal, ama yirmi ayaklık bir sırıkla onu itmek bir evi yıkmak gibi bir şey."

Kayık sisin içinden bir hayalet gibi çıktı. "Seslerinizi alçaltmaya başlasınız iyi olur, Lordlarım," dedi boğuk sesli bir fısıltıyla Khalad. "Yaklaşıyoruz." Sandalı sabit tutmak için elini uzattı. "Ama şanslıyız. Kumsala paralel giden bir yol varmış - en azından yol olduğunu düşünüyorum. Yol ya da her neyse bize ağaçlar arasından bir açıklık veriyor ve bizimle kıyı arasındaki ağaçlar işçilerin bizi görmemesini sağlıyor."

"Ve bizim kıyıya çıkmamızı da engelliyor," diye ekledi Tynian.

"Hayır, Sör Tynian," dedi Berit. "Bir mil kadar üeride şu anda uçurumun olduğu yerde bir çayırlık var. iskele orada. Tek yapmamız gereken yolu izlemek. Bizi neredeyse tam işçilerin üstüne götürecek."

"Onları hiç duyabildin mi?" diye sordu Vanion.

"Ah, evet," diye cevapladı Khalad, "neredeyse on ayak ileride duruyorlarmış gibi - ve birkaç dakika içinde baltaları duymaya başlayacaksınız." O ve Berit sala geçtiler.

"Aksanlarını çıkarabildin mi? Güney iskelesinde rastladığımız Edomlulardan mı?"

“Hayır, Lordum. Oradakiler Astelli. Kıyıyı göremedik ama sanırım emirleri verenler Incetes’in değil, Ayachin’in adamları.”

“Gidelim o zaman,” dedi Kalten, sıngına yüklenerek. “Elbette mecazi anlamda konuşuyordum,” diye ekledi.

“Hepimiz hazır mıyız?” diye sordu Sparhawk, iki tarafa da yayılmış sallara bakarak.

“Hazır olacak ne var ki, Sparhawk?” diye sordu Kalten. “Bir şey olacaksa o da Astelli serilerin Edomlu köylülerden daha yüreksiz olacakları. Ulath büyük ihtimalle sisin içinde durup Ogre borusunu çalarak onları ağaçlara kadar kaçırtabilir.”

“Peki o zaman,” dedi Sparhawk. Aphrael diye düşündü dinliyor musun?

- Evet, elbette dinliyorum, Sparhawk

Adam farklı bir yaklaşım denemeye karar verdi. İsteğini bu kez resmi bir Styric dilinde düşündü - Eğer izin verirseniz, Kutsal Aphrael, yardımlarınızı istirham edeceğim -

- îyi misin? - Kızın sesi biraz endişeliydi.

- Ben sadece size olan sözlerle anlatılamayan saygımı ve hürmetimi göstermeye çalışıyorum, Kutsal Kişi

- Benimle dalga mı geçiyorsun?

- Hayır, elbette yapmıyorum. Biraz önce son zamanlarda saygımı pek göstermediğimi fark ettim. Şu anda uygun pozisyondayız. Salları yavaş yavaş kıyıya doğru götürmeye başlayacağız. Kumsaldaki insanları seçer seçmez Ulath genel saldırı sinyalini verecek. O anda çıkacak ani ve sert bir rüzgâra müteşekkir kalacağım, eğer fazla sorun çıkarmayacaksa -

- Şey, bu konuyu düşüneceğim

- Ulath'ın borusunu duyabilecek misin? Yoksa rüzgâra ihtiyacımız olduğunda benim söylememi mi tercih edersiniz?

- Sparhawk, ben bir evin tavanında yürüyen bir örümceği on mil uzaktan duyabilirim. Ülath çalar çalmaz üfleyeceğim

- Bu tuhaf bir söyleyiş tarzı

- Haydi, Sparhawk, yoksa gün ışığını kaçıracaksın

- Emredersiniz, hanfendi - Etrafındaki diğerlerine baktı. “Haydi başlayalım,” dedi. “Kutsal Kişi derin nefesler alıyor. Sanırım sisi ta kutuba kadar üflemeyi planlıyor.”

Sallar, hiçbirinin diğerlerinden önce sisden çıkmaması için bir hizaya gelmeye çalışarak güçlükle ilerlediler.

Artık kıyıdan yükselen Elene dilindeki konuşmaları ve sol taraflarında dışarıya çıkmış ağaç köklerine çarpan dalgacıkların hafif şıpırtılarıru açıkça duyabiliyorlardı.

“Altı ayak,” diye sırığını sudan çıkarırken fısıldadı. Kalten. “Dörde indiğinde atlı hücuma kalkabiliriz.”

“Eğer sis o kadar uzun süre kalırsa,” diye dua eder tarzda konuştu Bevier.

Eski Elenece ağır küfür edişler ve lanet okuyuşlar duyulmaya başlandı.

“Bunlar Ayachin'in adamları,” diye fısıldadı Khalad.

“Ayachin'in kendisi de burada olabilir, değil mi?” diye sordu Berit.

“Incetes olduğuna göre, ben bu olasılığı göz ardı etmezdim.”

“Eğer Ayachin buradaysda, ikinizin Elron'u bulmaya gitmenizi istiyorum,” diye talimat verdi Sparhawk. “Amador'u kaybettik ama Xanetia, Elron'dan bazı bilgiler alabilecektir. Kaçmasına ya da kendini öldürtmesine izin vermeyin.”

“Üç ayak!” diye sevinçle fısıldadı Kalten. “Onları görür görmez hücuma kalkabiliriz.” Sallar karış karış yaklaştılar ve sesler artık daha da yükseldi.

“Orada hareket eden bir şey var,” dedi Khalad, ilerdeki bulanık bir şekli göstererek.

“Ne kadar uzakta?” diye beyaz boşluğa dikkatle bakarak sordu Sparhawk.

“Yaklaşık otuz adım.”

Arkasından Sparhawk sisin içindeki koyu siluetleri gördü ve sığ suda güçbela çalışan adamların seslerini duydu. “At bin!” diye kısık bir sesle emretti. “Ve diğer sallara sinyal verin.”

Hiçbir gürültü çıkarmamaya büyük özen göstererek eyerlerine tırmandılar. ‘Tamamdır, Ulath,” dedi yüksek sesle Ulath, “başladığımızı herkese haber ver.”

Ulath sınttı ve eğri Ogre borusunu dudaklarına götürdü.

Otuzuncu Bölüm

MELTEMDEN ÇOK boraya benziyordu. Nereden geldiği belli olmayan bir şekilde, ağaçları eğip üzerlerinde kalmış son yaprakları da dökerek uğultular içinde birdenbire patlamıştı.

Sığ dalgalar aniden köpürdü. Sular, kum, kaya ya da çakıl yerine çimenler ve yarı yarıya batık çalılardan oluşan kıyıya vurmaya başladı. Kıyıda, kesik ağaç diplerinden oluşan bir bölgede çalışan kaba giysili binlerce serf vardı.

“Sapkın şövalyeler!” diye haykırdı suyun kıyısındaki bir adam. Eski bir zırhm baştan savma yapılmış ıvır zıvırını giyiyordu. Boranın sisi dağıtmasıyla birlikte ortaya çıkan koca bir atlı birliğin karşısında ağzı açık bakakalmıştı. Ulath’ın borusu barbarca çağrısını sürdürdü. Tikume’nin Peloileri ve şövalyeler salların üzerinden fırladılar. Atları tıpkı buzdan kanatlar gibi her iki yanlarına su dalgaları fışkırtıyorlardı.“Ne yapmamız gerekiyor, soylu Ayachin?” diye bağırdı kötü zırhlı adam, beyaz bir atın üzerinde dikilen uzun boylu ince yapılı birine. Atlı adamın eski çelik göğüslük ve bronz örme gömlek karışımı olan zırhı daha doğru dürüsttü.

“Savaşın!” diye kükredi. “Sapkın istilacıları yok edin! Savaşın, Astel ve kutsal inancımız için!”

Sparhawk, Faran’ın dizginleyerek çevirdi ve kılıcı yukarıda, kalkanı bedeninin önünde, yeniden diriltilen Astelli kahramana hücum etti.

Ayachin’in miğferinin siperliği yerine, yüzünün yarısını örten çelik bir burunluğu vardı. Yüzünde hızlı bir zekâ ve yanan bir coşku ifadesi vardı. Ama bir fanatiğin gözlerine sahipti. Doğruldu, ağır kılıcını kaldırıp Sparhawk’ın saldırısını karşılamak için beyaz atını mahmuzladı. İki at

birbirine çarptığında beyaz at geriye sendeledi. Faran daha iriydi ve savaşta deneyimliydi. Omzunu Ayachin'in atına hızla çarptı ve dişleriyle beyaz hayvanın boynundan kocaman bir parça kopardı. Sparhawk, tarihi kahramanın kılıç darbesini kalkanıyla durdurarak kılıcını ters bir darbeyle hızla kalkan koca kalkana geçirdi.

"Sapkın!" diye hırladı Ayachin. "Cehennemin dölü! İğrenç büyücü!"

"Teslim ol!" dedi Sparhawk. "Senin modan geçmiş!" Memleketini korumak için savaşan ve çok uzun zaman önce terk edilmiş acımasız Kilise politikasına inanan bu adamı öldürmek istemediğini fark etti. Sparhawk'in onunla hiçbir kavgası yoktu.

Ayachin küstahça meydan okuyarak kılıcını savurdu. Biraz ustalığı vardı ama karşısındaki siyah zırhlı Pandiona hiç denk değildi. Sparhawk, kılıç darbesini kalkanıyla karşılayıp rakibinin omzuna kesici bir darbe indirdi. "Kaç, Ayachin!" diye bağırdı. "Seni öldürmek istemiyorum! Yabancı bir Tanrı tarafından kandırılıp binlerce yıl sonrasına getirildin! Bu senin savaşın değil! Adamlarım al ve git!"

Ama artık çok geçti. Sparhawk rakibinin gözlerindeki çılgınlığı gördü. Bu durumu tanıyacak kadar çok savaşa katılmıştı. İçini çekti, Faran'la beyaz atı sıkıştırdı ve geçmişte birçok kez kullandığı gibi, bir kere başladığında kendiliğinden gelen başarılı darbeleri arka arkaya indirmeye başladı.

Geçmişten gelen adam cesurca savaşarak hantal teçhizatıyla karşılık vermeye uğraştı ama sonuç kaçınılmazdı. Sparhawk'm giderek güçlenen aşamalı vuruşları adamı daha da derinden sarsıyordu. İndirilen her darbede zırh parçalan etrafa uçuşuyordu.

Ardından son vuruşuna hazırlanan Sparhawk rakibinin kafasını yaracak alışılmış ters darbe yerine ileriye hamle yaptı. Kılıcının ucu eski ve yetersiz zırhı rahatça aşarak Ayachin'in kalbine girdi.

Geçmişten gelen yüz sönükleşti ve kahraman Ayachin kasılıp eyerinden yavaşça geriye düştü.

Sparhawk, kederli bir tavırla kılıcının kabzasını yüzüne kaldırarak rakibini selamladı.

Ayachin'in ordusunun kaybolmasıyla beraber Astelli sertlerden acı bir çığlık yükseldi. Suyun kıyısında iri yarı yapılı bir serf kollarım kendi ekseni etrafında döndürerek bas bas bağırıp tutarsız emirler haykırıyordu. Berit eyerinin üzerinde eğildi ve baltasının düz tarafını adamın kafasına vurarak yere yıktı.

Birkaç kişi etkisiz ve isteksiz karşı koyuş içindeydi ama serflerin çoğu kaçtı. Kraliçe Betuana ve Atanları paniğe kapılan işçileri iskeleden sürdüler ve şövalyelerle Peloiler ormana kaçmalarına izin vermek için saflarını ayırdılar. Sparhawk üzengisinde yükselip kuzeye baktı. Sorgi'nin gemisinden inen şövalyeler de iskelenin diğer tarafında yanlış yöne sürüklenen serfleri ormana doğru sürüyorlardı.

Savaş her zamanki sonucuyla bitmişti.

Atan Kraliçesi, altın rengi yüzünde mutsuz bir ifadeyle kıyıya geldi. "Bu pek savaş sayılmazdı, Sparhawk-Şövalye," diye suçladı.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi Sparhawk. "Elimden gelenin en iyisini yaptım. Bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Betuana sırıttı. "Sana takılıyordum, Sparhawk-Şövalye. İyi bir planlama savaşma gereğini azaltır ve sen de çok iyi planladın."

"Majesteleri çok nazik oldukları için böyle söylüyor."

"Şu Cammorialı denizcinin ordumuzun geri kalanını duvarın bu tarafına getirmesi ne kadar sürecek?"

"Tahminime göre bugünü ve yarının büyük bölümünü alacak."

"Durumumuz o kadar beklemeye uygun mu? Troll-hayvanlar yola çıkmadan Tzada'ya gitmeliyiz."

“Aphrael ve Bhelliom’la konuşacağım, Majesteleri,” dedi. “Onlar Troll’lerin ne yaptıklarını bize söyleyebilirler - ve gerekirse onları geciktirirler.”

Khalad atıyla yanlarına geldi. “Elron’un izini bile bulamadık, Sparhawk,” diye rapor verdi. “Serflerin birkaçını yakaladık ve bize burada olmadığım söylediler.”

“O zaman başlarında kim varmış?”

“Berit’in baltasının kenarıyla uyuttuğu adam bütün emirleri veren kişiymiş gibi görünüyor.”

“Onu uyandırın ve bakın bakalım ne öğrenebileceksiniz. Ama suyunu fazla sıkmaym. İnatçı olmaya karar verirse, Xanetia buraya gelene dek bekleyeceğiz. Onun canını yakmadan bütün bildiklerini öğrenebilir.”

“Peki, Lordum.” Khalad atını döndürüp Berit’i aramaya gitti.

“Bir savaşçı için biraz nazik bir mizacın var, Sparhavvk-Şöval-ye,” diye fikrini söyledi Betuana.

“Bu’ sertler bizim asıl düşmanımız değiller, Betuana-Kraliçe. Zalasta’yı yakaladıktan sonra size karakterimin diğer yönünü göstereceğim.”

“İsmi Torbik,” diye bildirdi Khalad, hanımlar için kurulan çadırda bekleyenlere katıldığında. “Sabre’nin ilk taraftarlarından biriymiş. Sanırım Baron Kotyk’in malikânesindeki sertlerden biri. Öyle olduğunu söylemedi ama Elron’un S’abre olduğunu bildiğine oldukça eminim.”

“Elron’un kendisi yerine niye onu yolladığını biliyor mu?” diye sordu Tynian.

“En ufak bir şey bile bilmiyor ya da öyle söylüyor,” dedi Khalad. “Anarae Xanetia kafasının içine bakıp ne olduğunu öğrenir.” Duraksadı. “Özür dilerim, Anarae,” dedi Delphae kadınına. “Hepimiz diğerlerinin

düşüncelerini dinlediğinde ne yaptığını tanımlamak için uğraşıp duruyoruz. Doğru kelimeyi bize söylersen, belki de daha az kırıcı olacağız.”

Sephrenia, Talen ve Flüt’le beraber Sörgi’nin gemisiyle gelen Xanetia gülümsedi. “Bunu hanginizin ilk önce soracağını merak etmiştim,” dedi kadın. “Ama onun siz olacağınızı bilmem gerekiyordu, genç üstad, çünkü sizin zekânız bu gruptaki en pratik zekâ. Biz Delphae’liler bu sıradan yetenekten ‘paylaşma’ diye söz ederiz. Biz diğerlerinin düşüncelerini paylaşırız onları ne ‘sülük gibi emeriz’ ne de bilincin karanlık sularından çırpınan sazan balıkları gibi kepçeyle yakalarız.”

“Aziz Şövalyeler eğer doğru terimi dört lisanda el yordamıyla aramak yerine sormanızın daha kolay olacağını belirtirsem sizi kırmış olur muyum?” diye oldukça masum bir şekilde sordu Khalad.

“Evet,” dedi Vanion, “doğrusu bu bizi kırar.”

“O zaman belirtmiyorum, Lordum.” Khalad bunu bile gülmeden söylemeyi becermişti. “Her neyse, Torbik’in burada olmasının asıl nedeni sertlerin Ayachin’in savaşçılar�yla fazla konuşmasını en-gellemekmiş. Bu durumun çok büyük bir gerilim yarattığı ortada. Elron kesinlikle iki grubun birbirlerine bilgiler vermeye başlamasını istemiyordu.”

“Elron’un şimdi nerede olduğu hakkında bir fikri var mı?”

“Onun nerede olduğunu bile bilmiyor. Elron sadece doğu Astel hakkında belirsiz birkaç şey söyleyip öylece bırakmış. Torbik buranın başmda olan esas kişi değildi - ne de Ayachin’di. Yanlarında bir Styric varmış ve bütün emirleri veren oymuş. Kıyıya çıktığımızda ormana ilk kaçan büyük ihtimalle oydu.”

“Djarian olabilir mi?” diye Sephrenia’ya sordu Bevier. “Zalasta’nm ölü kaldırıcısı? Ayachin’i dokuzuncu yüzyıldan koparıp getiren kişi.”

“Olabilir,” dedi kuşkulu bir şekilde Sephrenia. “Ama daha çok Djarian’in öğrencilerinden biri. Zor olan ilk büyü. insanlar bir kere uyandırıldılar mı, oldukça basit bir büyü onları yeniden uyandırabilir. Duvarm güneyinde de

Incetes ve adamlarını dirilten bir Styric olduğundan eminim. Sephrenia ve Ogerajin'in kullandığı birçok sürgün edilmiş Styric olmalı."

"Girebilir miyim?" diye çadırın dışından sordu Kaptan Sorgi.

"Tabii ki, Kaptan," diye cevapladı Vanion.

Kır saçlı denizci içeri girdi. "Yarın öğlene dek kayalığın bu tarafındaki kıyıya son adamlarınızı çıkaracağız, Lordlarım," diye bildirdi. "Bizim burada beklememizi istiyeceksiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Sparhawk. "Her şey yolunda giderse Tzada'daki işimiz bittikten sonra kayalığın öbür tarafına geçmemiz gerekecek."

"Sıcak hava devam edecek mi? Burada buzların içinde sıkışıp kalmamayı tercih ederim."

"İlgileneceğiz, Kaptan," diye söz verdi Sparhawk.

Sorgi başını olumsuzca salladı. "Siz tuhaf bir adamsınız, Üstad Cluff. Tanıştığım kimsenin yapamadığı şeyler yapabilirsiniz." Birden gülümsedi. "Tuhaf ya da değil ama, o çirkin kadın mirasçıdan kaçmaya başladığınızdan beri önüme çok fazla kâr çıkardınız." Diğerlerine baktı. "Ama ben buradaki işleri yarıda kesiyorum. Sizinle özel olarak konuşmam mümkün mü, Üstad Cluff?"

"Elbette." Sparhawk ayağa kalkıp denizcinin arkasından dışarıya çıktı.

"Hemen konuya gireceğim," dedi Sorgi. "Sallarla ilgili başka planlarınız var mı - kayalıktan dönmek için kullandıktan sonra?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Sizi ve dostlarınızı Matherion'a geri götürürken kayalığın güneyindeki kumsala bir ekip bırakmamın sizin için sakıncası var mı?"

"Benim hiçbir itirazım yok, Kaptan ama pek anlamadım."

“Sallar çok iyi kütüklerden yapılmışlar, Üstad Cluff. Ordunuz onları kayalıktan geri dönmek için kullandıktan sonra öylesine orada kalacaklar. Onların boş gitmesi yazık. Onları sıkı sıkı birbirlerine bağlamak için bir ekip bırakmayı düşündüm. Sizi Matherion’a bıraktıktan sonra geri dönüp onları Etalon’daki - ya da hatta Matherion’daki - kereste pazarına dek yedekte çekeceğiz. İyi para getirecekler.”

Sparhawk güldü. “Yaşlı Kaptan Sorgi’miz,” dedi elini dostane bir şekilde kaptanın omuzuna koyarak. “Asla para kazanma şansını gözden kaçırmazsın, değil mi? Kütükleri alabilirsin.”

“Siz bonkör bir adamsınız, üstad Cluuf.”

“Siz dostumsunuz, Kaptan Sorgi ve dostlarıma yardımcı olmayı severim.”

“Siz de benim dostumsunuz, Üstad Cluff. Bir sonraki seferde gemiye ihtiyacınız olursa gelip beni bulun. Sizi istediğiniz her yere götürürüm” Sorgi duraksadı, ifadesi birden keskinleşti. “Yarı fiyatına,” diye ekledi.

Tzada köyü birkaç yıl önce terk edilmişti ve deliler gibi sağa sola koşuşturan Troll’ler binaların çoğunu yıkmışlardı. Köy, güneyinde aniden yükselen Bhelliom’un sarp duvarı ve geniş bir batak-lığımsı otlağın kıyısına kurulmuştu. Güneş güneydoğudan yeni yükselmişti ve donla kaplı otlak eğimli günışığıyla parıldıyordu.

“Otlak ne büyüklükte, Majesteleri?” diye Betuana’ya sordu Va-nion.

“İki fersah genişliğinde ve altı fersah uzunluğunda. İyi bir savaş alam olacak.”

“Biz, bundan kaçınmayı umuyoruz, Majesteleri,” diye hatırlattı Vanion.

Engessa gözcülere Trollerin bulunduğu esas noktaları belirlemelerini emrediyordu. “Uçurumun üzerinden onlan görebiliriz,” dedi Vanion’a. “Son birkaç haftadır her gün çayırlığın ortasında toplanıyorlar. Ama tam olarak

ne yaptıklarını göremeyeceğimiz kadar bizden uzaktalar. Gözcüler bizim için yerlerini tespit edecekler."

"Plan nedir, dost Sparhawk?" diye süvari kılıcının kabzasını okşayarak sordu Kring. "Üzerlerine yürüyecek ve son anda Troll Tanrıları'nı mı ortaya çıkaracağız?"

"Önce Troll Tannları'yla konuşmak istiyorum," dedi Aphrael. "Salıverilmelerinin bütün koşullarını anladıklarına kesinlikle emin olmak istiyoruz."

Vanion yanağını oğuşturdu. "Sanırım biz Trollerin bize gelmesini isteyeceğiz, tersini değil, değil mi, Sparhawk?"

"Kesinlikle ama sahte bir saldırı onları ortaya çıkaracaktır." Sparhawk bir an düşündü. "Niye otlakta bir iki mil ilerlemiyoruz, böylece bizi görebilirler. Sonra standart pozisyona geçeriz - şövalyeler ortada, Atanlar iki yanımda ve Peloiler kanatlarda. Cyrgon'un askeri bir kafası var ve bu yapı dünyadan da eskidir. Bizim saldırıya hazırlandığımızı düşünecek. Cyrgailer saldırgan insanlardır ve ilk onlar saldırmak isteyecekler. Cyrgon bu kez kendi haklına değil de Troll'lere komuta ediyor ama alıştığını yapacağı hakkında ona güvenebiliriz sanırım."

"Öyle yapmaya çalışabilir." Ulath omuz silkti. "Cyrgon onlardan ne yapmalarını isterse istesin Troll'ler bizi görür görmez saldıracaktır. Onların aklına kendilerini savunma fikri asla gelmez. Bize yiyecek olarak bakıyorlar ve oturup akşam yemeğinin kendilerine gelmesini bekleyen kişiler genellikle yatağa aç girerler."

"Daha iyi, daha iyi," dedi Vanion. "Konumumuzu bozmayacak ve birkaç yüz metre yakınımıza gelmelerine izin vereceğiz. Sonra Troll Tanrıları'nı bırakacağız. TrollTerini geri alacaklar ve Cyrgon, otlağın ortasında yalnız basma öylesine kalacak."

"Ya da öyle olmayabilir," diye ekledi Sephrenia. "Zalasta da yanında olabilir. En azından öyle olacağını umuyorum."

“Vahşi,” dedi sevecence Vanion.

“Haydi orduyu burada bırakalım ve köyün arkasına gidelim,” diye önerdi Sparhawk. “Troll Tannları’yla konuşacaksak bunu ortada yapmamayı tercih ederim.” Faran’ı çevirdi ve diğerleriyle birlikte yıkılmış köyün doğusuna, birkaç yüz adım uzaktaki bir açıklığa götürdü.

Sparhawk Bhelliom onları Tzada’ya getirdikten sonra kasten kutuyu kapatmamıştı. Bu kez düşmanlarının nerede olduğunu bilmesini istedi. “Mavi Gül,” dedi nazikçe, “planımızda bir hata var mı ya da siz bulabilir misiniz?”

“Bizce uygun görünüyor, Anakha,” diye Vanion’un dudaklarından yanıtladı mücevher. “Bununla beraber Troll Tanrıları’na Cyrgon’un artık Troll’lerin takındığı kılığına kanmadığında destek için geçmişe uzanabileceğini haber vermek öngörülü olabilir.”

“Siz bilgesiniz, dostum,” diye karşılık verdi Sparhawk. “Biz de söylediğiniz gibi onlara haber vereceğiz.” Aphrael’e baktı. “Şu anda savaş çıkarma,” dedi. “Müttefiklerimizle dostça geçinmeye çalışalım - en azından savaş bitene kadar.”

“Bana güven,” dedi kız.

“Başka seçeneğim var mı?”

“Doğrusu yok. Troll Tanrıları’nı çağır, Sparhawk. Haydi işe başlayalım, bildiğin gibi gün çok uzun sürmüyor.”

Sparhawk hafifçe bir şey mırıldandı.

“Bunu pek duyamadım,” dedi Aphrael.

“Duyman gerekmiyordu.” Işıldayan mücevheri kaldırdı. “Lütfen onları ortaya çıkar, dostum,” dedi. “Çocuk Tanrıça sabırsızlanmaya başlıyor.”

“Bunu ben de fark ettim, Anakha.”

Sonra Troll Tannları’nm devasa varlıkları, mavi mavi ışıldayarak tepelerinden bakarak ortaya çıktılar.

“Zaman geldi,” diye Troll dilinde haber verdi Sparhawk. “Cyrgon’un çocuklarınızı getirdiği yer burası. Haydi Cyrgon’u incitmek davasında birleşelim.”

“Peki!” diye sevinçten havalara uçtu Ghworg.

“Anlaşmamızı size hatırlatacağım,” dedi Aphrael. “Güvence vermiştiniz. Verdiğiniz sözleri tutacağınıza güveniyorum.”

“Onları tutacağız, Aphrael.” Ghworg’un sesi iç karartıcıydı.

“O zaman onları tekrarlayalım,” dedi kurnazca. “Aceleye getirilen sözler bazen unutulabilir. Çocuklarınız benim çocuklarımı artık yemeyecekler. Kabul mü?”

Ghnomb hıçkırarak onayladı.

“Khwaj ateşini ve Schlee buzunu dizginleyecek. Kabul mü? Ghworg çocuklarının benimkileri öldürmesini yasaklayacak ve Zoka her dişi Troll için iki yavrudan fazlasına izin vermeyecek.

Kabul mü?”

“Kabul. Kabul,” dedi sabırsızca Ghworg. “Bizi serbest bırak.”

“Birazdan. Çocuklarınızın ölümlü olacağım da kabul ediyor musunuz? Benimkiler gibi yaşlanıp ölecekler mi?”

Korkunç bir öfkeyle uludular. Budala beyinlerinde Aphrael’in bu sözünü unuttuğunu umdukları açıkça ortadaydı.

“Kabul mü?” diye sıkılmış sesinde pek gizli olmayan bir tehditle sordu.

“Kabul,” dedi gönülsüzce Schlee.

“Bırak onları, Sparhawk.”

“Bir dakika.” Sonra Sparhawk, Troll Tanrıları’yla doğrudan konuştu. “Bizim amacımız Cyrgon’u cezalandırmak,” dedi onlara. “Onu dişlerinin içinden almadan önce zaferi ağzında’hissetmesine izin verelim. Böylece daha çok acı çekecektir.”

“İyi söylüyor,” dedi diğerlerine Schlee. “Haydi ne söyleyeceğini dinleyelim. Cyrgon’dan yaptıklarının acısını en fazlaya nasıl çıkaracağımızı bulalım.”

Sparhawk hızla savaş planlarını özetledi. “Böylece,” diye bitirdi, “sizin çocuklarınız Aphrael’in çocuklarından on kere on adım uzağa geldiğinde ve Cyrgon sevinçten havalara uçtuğunda ortaya çıkacaksınız ve sizden çaldığı çocukları aniden eliden alacaksınız. Acı ve ıstıraptan bizimle karşılaşmak için karanlık geçmişten kendi çocuklarını getirebilir. Çocuk Tannça’dan çocuklarınızın Cyrgon’unkilerle kendilerine ziyafet çekmeleri için bir kez yumuşamasını rica edeceğim ve onlar onun çocuklarının etlerini yırtıp parçalarken Cyrgon kendisi de onların dişlerini hissedecek.”

“Sözlerin güzel, Anakha,” diye onayladı Schlee. “Bence neredeyse bir Troll olmaya layıksın.”

“Böyle düşündüğün için teşekkür ederim,” diye şüpheli bir karşılık verdi Sparhawk.

Ordu düzenli bir tırısla ilerledi. Kilise Şövalyeleri zırhları yeni doğan güneşin eğik ışıklarıyla ışıldayarak, mızraklarındaki flamalar dalgalanarak ilerlediler. İri savaş atlarının toynakları diz yüksekliğindeki otlan eziyordu. Bineksiz Atanlar her iki yanda koşuyorlardı. Tikume’nin dünyanın belki de en iyi süvarileri olan Peloileri kanatlara yayılmışlardı. Vanion’un sert itirazlarına rağmen Sephrenia ve Xanetia atlarını şövalyelerle beraber sürüyordu. Flüt, belli olmayan bir nedenden dolayı Talen’le beraber geliyordu.

Buz beyazı otlakta yaklaşık iki mil kadar tırıs gittiler. Sonra dur sinyali olarak Vanion elini kaldırdı. Ulath, Ogre borusuyla haberi aktarmak için

uzun, tiz bir ses çıkardı.

Engessa, Betuana ve Kring onlara katıldılar. “Artık daha fazla ayrıntı var,” dedi onlara Betuana. “Gözcülerimizden bazıları Trolleri izlemek için uzun otların arasında saklandılar. Cyrgon insan-hayvanlara hararetli öğütler veriyor ve yanında birkaç Styric var. Adamlarım bu hayvanların dilini bilmiyor, bu yüzden Cyrgon’un ne söylediğini anlayamadılar.”

“Tahmin etmesi o kadar güç değil.” Tynian omuz silkti. “Biz burada oldukça büyük bir orduyuz ve geleneksel savaş düzeninde dizilmiş durumdayız. Cyrgon’un bizim Troll’lere saldırmayı planladığımızı düşündüğüne eminim. Onları savaşa hazırlıyor.”

“Gözcüleriniz o Styriclerden herhangi birini tanıyabildiler mi, Betuana?” diye sordu Sephrenia, ifadesi sertti.

Atan kraliçesi başını olumsuzca salladı. “O kadar yakma sokulamadılar,” diye cevapladı.

“Zalasta orada, Sephrenia,” dedi Xanetia. “Zihninin varlığını hissedebiliyorum.”

“Düşüncelerini duyabiliyor musun, Anarae?” dedi Bevier.

“Net olarak değil, Aziz Şövalye. Henüz o kadar yakın değiller.”

Vanion kaşlarını çattı. “Keşke şu dalaveremizin işe yaramasını sağlamlaştıracak bir şeyler olsaydı,” diye kaygılandı. “Eğer Zalasta ne planladığımızı biraz biliyorsa işler çok kötüye gidebilir. Gözcüleriniz orada kaç Troll olduğu konusunda bir tahmin yürütebiliyorlar mı, Majesteleri?”

“Yaklaşık bin beşyüz, Vahion-Eğitmen,” dedi Betuana.

“Bu neredeyse bütün sürü,” diye fikrini söyledi Ulath. “Zâten aslında çok fazla Troll yoktur.” Yüzünü çarpıttı. “Olması da gerekmiyor. Bir Troll çatışmada tek basma yeterli kalabalığı oluşturur.”

“Eğer savaşacak olsaydık, sence şu anda yeterli adamımız var mı?” diye sordu Tynian.

Ulath elini ileri geri salladı. “Riskli,” diye cevapladı. “Biz sadece on iki bin kişiyiz. Bin beş yüz Troll’e bu kadar az adamla saldırmak bir çaresizlik eylemi sayılır.”

“Yani dalaveremize inanılabilir,” dedi Vanion. “Cyrgon ve Zalasta’nm bir tuzaktan şüphelenmesi için hiçbir nedeni olmamalı.”

Beklediler. Şövalyelerin atları zaman geçtikçe huysuzlandı ve kontrolleri zorlaştı.

Sonra bir Atan kadmı donmuş otlaktan koşarak geldi. “Harekete geçmeye başladılar, Betuana-Kraliçe!” diye bağırdı yüz adım uzaktan.

“O zaman işe yaradı,” dedi sevinçle Talen.

“Göreceğiz,” dedi tedbirli bir tavırla Khalad. “Hemen dans etmeye başlamayalım.”

Gözcü onlara katılmak için aradaki mesafeyi de aldı.

“Gördüğünüzü bize anlat,” diye emretti Betuana.

“İnsan-hayvanlar bize doğru geliyorlar, Betuana-Kraliçe,” diye karşılık verdi kadın. “Ayrı ayrı geliyorlar. Bazıları önde diğerleri arkadan.”

“Troll’ler birlik olarak savaşma kavramını anlayamıyor,” dedi Ulath.

“Başlarında kim var?” diye sordu Betuana.

“Çok iri ve çirkin bir şey, Betuana-Kraliçe,” dedi gözcü. “Etrafındaki insan-hayvanlar bütün Atanlardan daha uzunlar ve onun ancak beline geliyorlar. Yanlarmda Styricler de var ben sekiz tane saydım.”

“İçlerinden birinin kırlaşmış saçları ve sakalı var mı?” diye ısrarla sordu Sephrenia.

“Buna benzeyen iki tane var. Biri zayıf, diğeri şişman. Zayıf olan çirkin iri şeye yakın.”

“Bu Zalasta olmalı,” dedi kadın kısık bir sesle.

“Şimdi senden bir söz vermeni istiyorum, Sephrenia,” dedi sertçe Vanion.

“Şu anda sözlerin üzerine bir bardak soğuk su iç, Vanion,” dedi ters bir şekilde Sephrenia. Meşum bir şekilde parmaklarının eklemlerini gevşetiyordu.

“Haklıymışsın, Sparhavvk-Şövalye,” dedi hafif bir gülümsemeyle Engessa. “Geçen yaz Sarsos’a gittiğimizde Sephrenia’mn iki yüz ayak boyunda olduğunu söylemiştin. İnsan onu yakından tanıdıkça büyüyormuş gibi görünüyor. Şu anda Zalasta’nm yerinde olmak isteyeceğimi hiç sanmıyorum.”

“Evet,” diye onayladı. “Bu iyi bir fikir olmazdı.”

“Zalasta’yla boğuşmadan önce en azından biraz düşünmeyi kabul edecek misin?” diye yalvardı Vanion. “Benim hatırım için? Sen tehlikede olduğunda kalbim duruyor.”

Sephrenia gülümsedi. “Bu çok tatlı Vanion, ama şu anda tehlikede olan ben değilim.”

Sonra duydular. Bu hep beraber yere çarpan yüzlerce ayağın ritmik, tekdüze gümbürtüsüydü. Gümbürtüye cansız, hayvani bir hırlayış eşlik etti. Ardından gümbürtü ve hırlayış aniden durdu ve inip çıkarak buz gibi havayı yırtan feryadımsı tiz bir uluyuş yükseldi.

“Kring!” diye bağırdı Ulath. “Haydi gidip bakalım!” Ve ikisi donmuş otlakta dörtnala kalktılar.

“Bu da nedir?” diye sordu Vanion.

“Çok kötü haber,” dedi Kalten. “Bu gürültüyü daha önce de duymuştuk. Zemoch’a giderken Sephrenia’nın Şafak Adamlar dediği bazı yaratıklarla karşılaştık. Kıyaslandığında Tröll’ler yanlarında yavru köpek gibi kalır.”

“Ve Troll Tanrıları’nın onların üzerinde hiçbir otoriteleri yok,” diye ekledi Sephrenia. “Geri çekilmek zorunda kalabiliriz.”

“Asla!” diye bağırdı Betuana. “Tekrar kaçmayacağım - hiçbir şeyden! Zaten şu ana kadar birçok kez aşağılandım! Gerekirse Atanlar ve ben burada öleceğiz!”

Ulath ve Kring döndüler, yüzlerinde şaşkın bir ifade vardı. “Onlar normal Tröll’ler!” diye bağırdı Ulath. “Ama aynı Şafak Adamlar gibi ayaklarını yere vurup hırlıyor ve uluyorlar!”

Flüt birden kahkahlarla gülmeye başladı.

“Komik olan ne?” diye sordu Talen.

“Cyrgon,” diye neşeyle cevapladı Flüt. “Onun salak olduğunu biliyordum ama bu kadar olduğunu düşünmezdim. Tröll’ler ve Şafak Adamlar arasındaki farkı göremiyor. TroU’leri ataları gibi davranmaya zorluyor. Bu Trollierle işe yaramayacak. Tek yaptığı onları şaşırtmak. Haydi gidip onlarla karşılaşalım Sparhawk. Cyrgon’un ifadesinin bozulmasını ve rezil olmasını görmek istiyorum.” Sonra küçük çimen lekeli ayaklarım Talen’in atmm sağrılarına vurup diğerlerini arkasından gelmeye zorladı.

Alçak bir tepeye çıkarak atlarını dizginlediler. Tröll’ler yaklaşık bir mil genişliğinde açılmış uzun otların arasından ayak sürterek, topuklarını yere vurup hep beraber hırlayarak yaklaşıyorlardı. Av tanrısı Ghworg’a çok benzeyen büyük bir gövde hayvani kalabalığın merkezinde kocaman demir kaplı lobutunu donmuş yere vurarak şapşal şapşal yürüyordu.

Canavarımsı hayaletin yakın çevresi bir grup beyaz cüppeli Styric tarafından sarılmıştı. Sparhawk Zalasta’nın Cyrgon’un sağında olduğunu rahatça görebildi.

“Cyrgon!” diye haykırdı Aphrael. Sesi kulak zarlarını parçalar-casma yüksekti. Sonra içinde çok az Styricçe izleri, Elenik ve Tamulcadan da ıvır zıvır olan bir dilde uzun bir süre konuştu.

“Bu ne lisanı?” diye sordu Betuana.

“Tanrıların lisanı,” dedi Vanion, sesi Bhelliom konuşurken kullandığı hafif sertleşmiş tonu taşıyordu. “Çocuk Tanrıça Cyrgon’la alay ediyor.” Vanion hafifçe irkilmiş gibi göründü. “Tanrıçanızı Elenelere fazla yakınlaştırmakla belki de pek akıllılık yapmamışsınız, Sephrenia,” diye fikrini söyledi Bhelliom. “Lanetleme ve küfür kapasitesi bu kadar genç biri için uygun görünmüyor.”

“Aphrael pek küçük sayılmaz, Mavi Gül,” diye karşılık verdi Sephrenia. .

Vanion’un dudaklarında hafif bir gülümseyiş belirdi. “Belki size göre. Ama idraki keskin. Benim için, sizin çok yaşlı görünen Tanrıçanız neredeyse bir bebekten başka bir şey değil.”

“Nazik ol,” diye mırıldandı Aphrael. Sonra artık öfkeden köpüren Cyrgon’u kızdırmaya devam etti.

“Artık Zalasta’nın düşüncelerini duyabiliyor musunuz, Ana-rae?” diye sordu Kalten.

“Net bir şekilde, Sör Kalten,” diye cevapladı Xanetia.

“Ne yapacağımız konusunda herhangi bir şüphesi var mı?”

“Hayır. Zaferin avucunda olduğuna inanıyor.”

Aphrael küfür ederken durdu. “Haydi onun gözlerini biraz açalım,” dedi. “Troll Tanrılarını serbest bırak, Sparhawk.”

“Eğer izin verirseniz, Mavi Gül,” dedi nazikçe Sparhawk, “artık istenmeyen kiracılarınızı tahliye ediniz.”

“Seve seveden de ötede bir izinle, Anakha,” diye büyük bir rahatlamayla cevapladı Bhelliom.

Artık Troll Tanrıları gök mavisi bir bulutla kaplı değillerdi. Aniden ve iğrenç aynntılanyia ortada belirdiler. Sparhawk’i bir tiksinti dalgası sardı.

“Çocuklarınıza gidin, Ghworg!” diye Troll dilinde haykırdı Aphrael. “Cyrgon sana benzeyerek onları çaldı, bu yüzden onun canını yakmak senin hakkın.”

Ghworg kükreyerek onayladı ve arkasından gelen diğer Troll Tanrılan’yla birlikte tepeden aşağıya hücum etti.

Sahte Ghworg tepeden üzerine doğru hücum eden korkunç gerçek karşısında ağzı açık bakakalmıştı. Sonra ani bir can çekişme acısı içinde kıvranarak çığlık atmaya başladı.

“Bu Tanrılara da olur mu?” diye Flüt’e sordu Talen. “Büyülerinizden birisi bozulduğunda, bu durum insanlarm canını yaktığı kadar sizin de canınızı yakar mı?”

“Daha da çok,” diye tatlı bir sesle söylendi Flüt. “Cyrgon’un beyni şu anda alev alev yanıyordur.”

Troll’ler de aniden ortaya çıkan Tanrıları’na ağızları bir karış açık bakıyorlardı. Cyrgailerin acı içinde kıvranan Tanrısı’ndan pek uzak olmayan iri yarı bir Troll neredeyse farkında olmadan tiz çığlıklar atan bir Styrici yakalayıp kafasını kopardı. Sonra kafayı bir kenara atıp şiddetle sarsılan gövdeyi yemeğe başladı.

Troll Tanrıları hep birlikte kükredi ve bütün Troll’ler yüzleri üstüne yere kapandı.

Cyrgon kıvranıp çığlıklar atıyordu ve geri kalan yedi Styric sanki kesilmişler gibi yere yığıldılar. Ghworg’un sahte görüntüsü ortadan kaybolmaya başladı ve aniden ateş içinde soluk amorf bir damla olarak Tanrı’nın kendisi belirdi.

Aphrael dudak büktü. “İşte size Cyrgon,” diye belirtti. “İnsan şekline giremeyecek kadar gururlu olduğunu iddia eder. Kişisel olarak onun çok biçimsiz olduğunu düşünüyorum. Eğer biraz uğraşırsa, başını tersine ya da iki kolunu da aynı tarafa koyar.” Tiz bir sesle çok daha zafer dolu bir hakaret etti.

“Aphrael!” Sephrenia doğrusu şok olmuş gibiydi.

“Bunu daha sonra kullanmak için saklıyordum,” diye özür diledi Çocuk Tanrıça. “Söylediklerimi duymamanız gerekiyordu.”

Cyrgon’un ateşi artık iyice artıp dalgalanmaya başlamıştı.

“Zalasta şu anda ne hissediyor?” diye merakla Xanetia’ya sordu Sephrenia.

“Acısı tarif edebilme kabiliyetimin ötesinde,” diye cevapladı Xanetia.

“Sevgili, sevgili kız kardeşim!” diye sevinçten havalara uçtu Sephrenia. “Beni hayal bile edemeyeceğin kadar mutlu ettin!”

“Onu yeniden ehlileştirebilecek misin?” diye Vanion’a sordu Sparhawk.

“Bu zaman alabilir.” Vanion’un tonu endişeliydi.

Cyrgon’un kıvranan yarı biçimlenmiş alevimsi bedeni hafifçe doğruldu ve kocaman alevli elini salladı. Troll’lerin arkasında, yaklaşık yarım mil kadar ileride, çok geniş bir parıltı belirdi.

“Cyrgailerini çağırdı!” diye haykırdı Khalad. “Bir şeyler yapsak iyi olur.”

“Ghworg! Schlee!” diye Bhelliom’un sesiyle kükredi Vanion. “Cyrgon kendi çocuklarını çağırdı! Şimdi bırakın da sizin çocuklarınız kendilerine bir ziyafet çeksinler!”

Troll Tanrıları daha da büyüdüler ve yüzükoyun yere yatmış müritlerine sert emirler verdiler. TrollTer beceriksizce ayağa kalkarak döndüler ve

ilerleyen Cyrgailere aç aç bakmaya başladılar. Sonra büyük bir kükreyişle Cyrgon'un cömertçe hazırladığı ziyafete hızla saldırdılar.

Ehlana yorgundu. Hiçbir şeyin bitmeyeceği ve yapacak bir çok şeyin olduğu o yorucu günlerden birini geçirmişti. Mirtai, Alean ve Melidere'le yatmaya hazırlamak için kraliyet yatak odasına çekilmişti. Danae, Rollo'yı arka ayaklarından birinden çekip iyice esneyerek arkasından geliyordu.

“Imparator'un bu gece oldukça ters bir tavrı vardı,” diye belirtti arkalarından kapıyı kapatırken Melidere.

“Sarabian'm sinirleri şu anda çok gergin,” dedi Ehlana, tuvalet masasına oturarak. “Bütün imparatorluğunun geleceği Sparhawk ve diğerlerinin kuzeyde yaptıklarına bağlı ve orada olanları izleyebilmesinin hiçbir yolu yok.”

Danae yeniden esneyip bir koltuğa kıvrıldı.

“Kedin nerede?” diye sordu Ehlana.

“Etrafta bir yerdedir,” dedi uykulu bir tavırla Danae.

“Yatağımı kontrol et, Mirtai,” diye emretti Ehlana. “Gecenin bir yarısında kürklü minik sürprizlerden hoşlanmam.”

Mirtai örtülü kraliyet yatağını elleriyle yoklayıp altına bakmak için dizleri üzerine çöktü. “Hiçbir iz yok, Ehlana,” diye bildirdi. “Gidip onu bulsan iyi olur, Danae,” dedi kraliçe. “Uykum var, anne,” diye itiraz etti Danae.

“Kedini ne kadar çabuk bulursan o kadar çabuk yatağa gidebilirsin. Bu kez kaleden kaçmadan önce onu yakalayalım. Onunla git, Mirtai. İkiniz kediyi buldup, Danae'yi yatırdıktan sonra bak bakalım Stragen ya da Caalador'un nerede olduğunu saptayabilecek misin. Birinden birinin bu akşam Cynesga konsolosluğunda neler döndüğü hakkında bana rapor getirmesi gerekiyor. Yatmadan önce bu işi ayak altından kaldırmak istiyorum. Gecenin bir yarısı kapımı güm güm çalmalarını istemiyorum.”

Mirtai başıyla onayladı. “Benimle gel, Danae,” dedi.

Prenses iç çekti. Koltuğundan inip annesini öptü ve altın rengi dişi devi kapıdan dışarı izledi.

Alean kraliçenin saçlarını fırçalamaya başladı. Ehlana saçlarının fırçalanmasını seviyordu. Bu olayda onu olağanüstü rahatlatan fiziksel bir haz vardı. Saçlarını oldukça çok beğeniyordu. Kalın, sık ve parlak sarıydılar. Soluk rengi koyu tenli Tamulları hayretler içinde bırakıyordu. Ne zaman bir odaya girse bütün gözlerin üzerine çevrildiğini biliyordu.

Üçü de yatmaya hazırlanan kadınların özel ve uyutucu sohbetlerinden birini yapıyorlardı.

Sonra kapı kibarca vuruldu.

“Ah, kahretsin” dedi Ehlana. “Bak bakalım kimmiş, Melidere.”

“Emredersiniz, Majesteleri.” Barones kalkıp kapıya gitti. Açtı ve dışardaki insanlarla bir süre konuştu. “Dört Peloi, Majesteleri,” dedi. “Kuzeyden haberleri olduğunu söylüyorlar.”

“Onları içeri al, Melidere.” Ehlana yüzünü kapıya döndü.

Kapıdan giren adamlar pek Peloilere benzemiyorlardı. Deri ve dar olan giysileri, bellerindeki süvari kılıçları uygundu. Kafası bütün Peloileri gibi kazınmıştı ama bu adamın kafatası balık karnı gibi beyazken yüzü hafifçe yanmıştı. Ters bir şeyler vardı.

Arkasındaki adamm özenle taranmış siyah bir sakalı vardı. Yüzü çok soluktu ve bir şekilde tanıdık geliyordu.

Son iki adam da Peloi giysilerine bürünmüşlerdi ve kafaları kazınmıştı ama kesinlikle Peloi değillerdi. İlki genç Astelli şair El-ron’du, diğeriyse hafifçe çakırkeyf olan ve göz altları torba torba sarkmış Krager’di. “Ah,” dedi sarhoş sesiyle, “size yeniden görmek ne güzel, Majesteleri.”

“Buraya nasıl girdin, Krager?” diye sordu Ehlana.

“Çok kolaydı, Ehlana,” diye küçümsedi. “Sparhawk’m şövalyelerinden birkaçını nöbete dilemeliydin. Kilise Şövalyeleri Tamul askerlerinden çok daha dikkatlidir. Peloi gibi giyinip kafalarımızı kazıdık ve kimse bize ikinci defa bakmadı bile. Barones kapıya baktığında Elron yüzünü peleriniyle kapadı - sadece önlem için - ama her şey çok kolaydı. Elron’la daha önce karşılaştınız, değil mi?”

“Onu hayal meyal hatırlıyorum, ya sen, Melidere?”

“Şey, evet, sanırım, Majesteleri,” diye karşılık verdi sarışın kız. “Astel’de tanıştığımız edebi yeteneksiz değil miydi? Şu görkem kuruntusu olan? Ama yazdığı rezaletlere kolay kolay şiir demem.”

Elron’un yüzü öfkeden bembeyaz oldu.

“Şiir alanında uzman değilim, hanımlar,” diye omuz silkti Krager. “Elron bana şair olduğunu söyledi ve onun sözüne güvendim. Size Baron Parok’u tanıştırabilir miyim?” Odaya giren ilk adamı gösterdi.

Parok cafcaflı bir şekilde reverans yaptı. Yüzü aşırı alkoliklerin morumsu çatlak damarlarıyla doluydu. Gözlerinin altında torbalar ve sefih bir bakışı vardı.

Ehlana onu görmemezlikten geldi. “Buradan sağ kurtulamayacaksın, Krager. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Ben daima sağ kurtuluyorum, Ehlana,” diye küçümsedi. “Hazırlıklarım her zaman sonuna dek başarılıdır. Şimdi seni liderimizle tanıştırmak istiyorum, bu Scarpa.” Sakallı adamı gösterdi. “Onun adını duyduğuna eminim ve seninle tanışmak için kesinlikle ölüyordu.”

“Bana pek ölü gibi görünmüyor - henüz,” diye belirtti Ehlana. “Gereğine bakmaları için niye nöbetçileri çağırmıyorsun, Melidere?”

Scarpa baronesin yolunu kesti. “Bu kabadayılık tek başına bir kadın için pek uygun değil,” dedi aşağılama dolu soğuk bir sesle Ehlana’ya. “Sen fazla hava atıyorsun. Bütün bu diz çökmeler ve ‘Majesteleri” kafana girerek hâlâ sadece bir kadın olduğunu unutturmuş.”

“Bir fahişenin piç oğlundan davranış kuralları dersleri almaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum!” diye sertçe konuştu kadın.

Scarpa’nm yüzü hafif bir sıkıntıyla titredi. “Burada zaman kaybediyoruz/’ dedi. Sesi gür ve derinden geliyordu. Bir oyuncunun sesiydi. Tavırları ve hareketleri çalışılmıştı. Halk önünde çok zaman geçirdiği açıkça görünüyordu. “Şafak sökmeden aşmamız gereken fersahlar var.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum,” diye belirtti Ehlana.

“Sana söylediğim yere gideceksin,” dedi Scarpa, “ve biz giderken sana yerini öğreteceğim.” ,

“Bundan ne kazanmayı umuyorsunuz ki?” dedi Melidere.

“İmparatorluk ve zafer.” Scarpa omuz silkti. “Elenia Kraliçesini rehin alıyoruz. Kocası dünyanın kadınlarla - herbiri diğerine çok benzeyen - dolu olduğunu unutacak kadar salak. Ona o kadar bağlı ki onun sağlam dönmesi için bize ne olursa verecektir.”

“Kocamın Bhelliom’u benimle değişeceğine gerçekten inanacak kadar enayi misin?” dedi hor görerek Ehlana. “Sparhawk, Anak-ha’dır salak ve Bhelliom onun elinde. Bu onu Tanrı yapar. Azash’ı öldürdü, Cyrgon’u öldürecek ve seni de kesinlikle öldürecek. Dua et ki çabuk yapsın, Scarpa. Eğer isterse ölümünü milyonlarca yıl sürdürecek kadar gücü var.”

“Ben dua etmem, kadın. Sadece zavallılar Tanrılara inanırlar.”

“Sanırım Sparhawk’ın sana düşkünlüğünü hafife alıyorsun, Ehlana,” dedi Krager. “Senin sapasağlam dönmen için her şeyden vazgeçer.”

“Geçmesi gerekmiyor,” diye kesti Ehlana. “Sizin dördünüzle ben bile başa çıkabilirim. Benim bir emrimle arkanızdan koşan yarım garnizon adamla buradan çıkabileceğinizi gerçekten umuyor musunuz?”

“Ama o emri veremeyeceksiniz, ” diye dudak büktü Scarpa. “Sen biraz fazla kendini beğenmişsin, kadın. Sanırım durumunun gerçeğini öğrenmen gerekiyor.” Dönüp Barones Melidere’i işaret etti. “Şunu öldür,” diye Elron’a emretti.

“Ama …” diye söylendi, soluk yüzlü edebi numaracı.

“Onu öldür!” diye kesti Scarpa. “Oldürmezsen, ben seni öldüreceğim!” ‘

Elron titreyerek meçini çekti ve cüretkâr baronese doğru ilerledi. “O örgü şişi değil, salak,” dedi Melidere. “Doğru tutmasını bile bilmiyorsun. Sen lisanı katletmeye takıl, Elron. İnsanlara başlamak için yeteneğin - ya da bunu kaldıracak miden yok ama şu şiir dediklerin insanları ölmek istetecek kadar kötü.”

“Buna nasıl cüret edersin?” diye bağırdı adam, yüzü morarıyordu.

“Şu senin ‘Mavi’ye Methiye’ nasıl gidiyor, Elron?” diye alay etti Melidere. “Biliyor musun, seyyar satıcı olarak şiirini kusturucu ilaç adıyla satıp zengin olabilirsin. Sen daha ilk kıtasını bitirirmeden önce aşırı kusma isteği hissettim.”

Elron tam bir öfkeyle uluyup meçini beceriksizce sapladı.

Ehlana hamlenin hedefini bulmadığını bilecek kadar Stragen’in Sarabian’ı eğitimini izlemişti. Bununla beraber cesur barones, beyhude bir savunma için kalkmış görünen bir el hareketiyle kılıcı sakince saptırdı ve Elron'un meçi omuzuna dümdüz girdi.

Melidere yaranın asıl yerini gizlemek için soluk soluğa kılıcı sıkıca kavradı. Sonra kendini kılıçtan kurtarmak için geriye sendeledi ve kanın gece elbisesinin korsesine tamamen yayılması için yarayı tırnakladı. Sonra yere yığıldı.

“Katiller!” diye tiz bir çığlık atan Ehlana hızla yere düşen arkadaşının yanma koştu. Kendini Melidere’in hareketsiz bedeninin üstüne atıp sahte bir kederle bağırıp ağlamaya başladı. “İyi misin?” diye hıçkırıkların arasında hafifçe fısıldadı.

“Sadece bir çizik,” diye fısıldayarak yalan söyledi Melidere.

“Sparhawk’a söyle ben iyiyim,” diye yüzüğünü çıkarıp Melidere’in korsesinin içine gizlerken fısıldadı kraliçe. “Ve ona Bhelliom’u vermeye kalkmasını yasakladığımı söyle, neyle tehdit ederlerse etsinler.” Ayağa kalktı, yüzünden yaşlar dökülüyordu. “Bu yüzden asılacaksın, Elron,” dedi ölümcül bir sesle, “ya da seni kazıkta yaktıracağım az ateşte.” Yataktan bir battaniye alıp yakından bakmasınlar diye çabucak Melidere’i örttü.

“Şimdi gidiyoruz,” dedi soğukça Scarpa. “Anladığım kadarıyla o da arkadaşın.” Beti benzi solmuş Alean’yi işaret etti. “Onu yanımıza alacağız ve eğer feryad edersen boğazım kendim keseceğim.”

“Mesajı unutuyorsun, Scarpa,” dedi Krager, deri Peloi ceketinin içinden katlanmış bir kâğıt parçasını çıkararak. “Sparhawk’a dostane küçük bir not bırakmamız lazım, sadece bir selam vermek için uğradığımızı haber vermek için.” Sonra küçük bir bıçak çıkardı. “Özür dilerim, Elenia Kraliçesi,” diye keskin, ekşi şarap kokulu nefesini onun yüzüne vererek sırıttı, “Seni elimizde tutsak tuttuğumuzu Sparhawk’a ispat etmek için biraz belgeye ihtiyacım var.” Ehlana’nm saçından bir bukleyi tutup bıçağıyla kesti. “Bunu notla bırakıyoruz ki daha sonrakilerle gerçekten seninki olduğundan emin olması için karşılaştırabilsin.” Sırıtışı daha da gaddarlaştı. “Eğer içinden bağırmak için bir istek duyarsan bütün yapacağın sadece kafana ihtiyacımız olduğunu hatırlamak. Ondan saç kesebiliriz, bu yüzden canımızı fazla sıkmaya başlarsan geri kalanını yanımızda götürmeye ihtiyacımız olmayacak.”